MARGARET WEIS ve TRACY HICKMAN

ÖLÜM KAPISI SERİSİ

EJDER KANADI

BİRİNCİ CİLT

fantastik kurgu

ÖLÜM KAPISI SERİSİ

Yüzyıllar önce, benzersiz bir güce sahip sihirbazlar dünyayı dört âleme ayırdılar –gök, taş, ateş ve su– ve sonra yok oldular. Zaman içinde, büyücüler yalnızca kendi âlemlerinde etkinlik kazanacak büyüler yapmayı öğrendiler, geri kalanlarını ise unuttular. Şimdi sadece, Labirent'te hayatta kalan ve Ölüm Kapısı'nı geçen birkaç kişi dört âlemin tümünün varlığından haberdar –ama onlar bile koparılmış dünyanın gizemlerini henüz çözmüş değiller.

ÖLÜM KAPISI SERİSİ'NİN İLK CİLDİ

EJDER KANADI

Gök Alemi Arianus'ta, insanlar, elfler ve cüceler, kıymetli su kaynaklarını kontrol etmek için savaşıyorlar –havada yüzen adaların üzerinde, elf büyülerinin etkisi altında ve devasa ejderlerin sırtında. Ama kısa süre sonra büyü güçleri bu hassas dünyanın kumaşını çözmeye başlar.
Bir katil, küçük bir prensi öldürmek için tutulur –hem de kralın kendisi tarafından.
Bir cüce, halkının inançlarına meydan okur –ve onları isyana sürükler.
Kötü bir büyücü, Arianus'u hükmü altına almak için yaptığı planı uygulamaya başlar –Gök Âlemi'nin çok ötesinde ve Ölüm Kapısı'nda bile hissedilebilecek bir plan.

ISBN 975-8607-20-0
9 789758 607204

Margaret Weis ve Tracy Hickman

Ölüm Kapısı

Cilt1

Ejder Kanadı

MARGARET WEIS

Missoury'de doğdu ve büyüdü Mıssoury Unıversıtesı'nde Yaratıcı Yazarlık Bolumu'nu bitirdi. Bir yayınevinde 14 yıl sureyle editörlük yaptı. Daha sonra fantazya ve rol yapma oyunları konusunda kurgu editörü oldu. Bu yıllarda Tracy Hıckman'la tanıştı. Bu ikili tanıştıkları günden itibaren birçok fantastik kurgu kitabına birlikte imza attılar Bunların içerisinde en tanınmışları, Ejderha Mızrağı ve Ölüm Kapısı Serisi'dır.

TRACY HICKMAN

Utah'ta doğdu İki yıl Endonezya'da misyonerlik yaptıktan sonra gençlik aşkıyla evlenmek için Ulah'a geri dondu Bir yayınevinde rol yapma oyun tasarımcılığı yaparken Weis'le ortak kitaplar yazmaya başladı

İthaki Yayınları -100
Fantastik Kurgu - 21
Ejder Kanadı
Ölüm Kapısı Serisi: 1. Cilt
Margaret Weis-Tracy Hickman
ISBN 975-8607-20-0

Özgün Adı: Dragon Wing
İngilizceden çeviren: Niran Elçi
Yayına hazırlayan: Bora Öngürer
E-Pub: Ayhan Hocha
Version:01

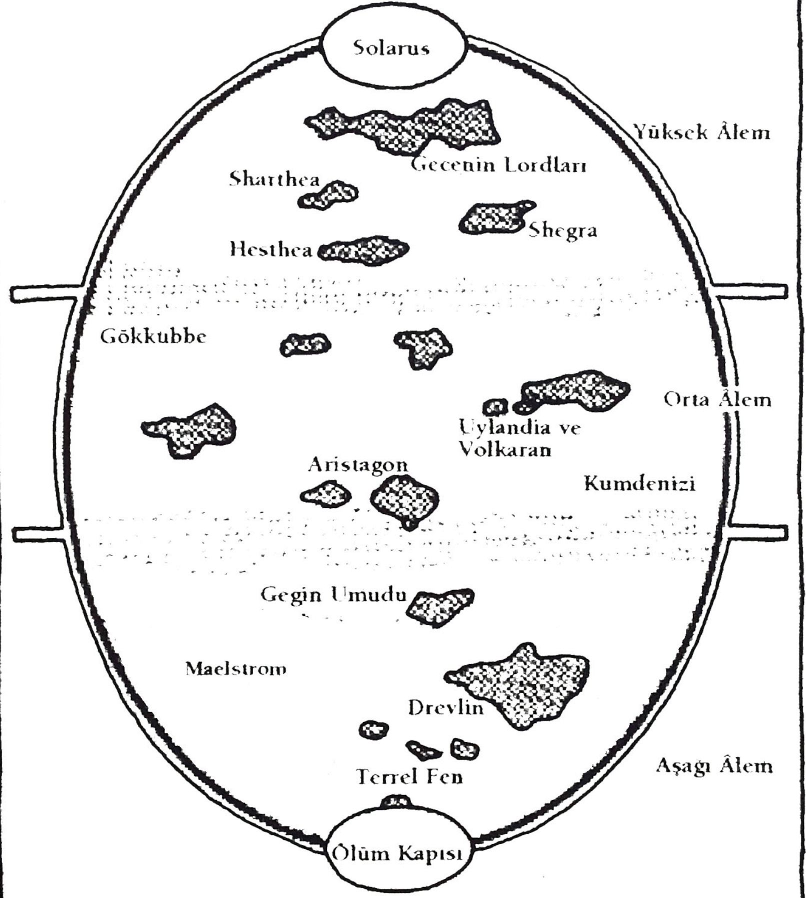
Sayın Tuğrul Tanyol'a
"El Alevdir" şiirinin çevirisi ve uyarlaması için teşekkür ederiz.

1. Baskı İstanbul, 2001

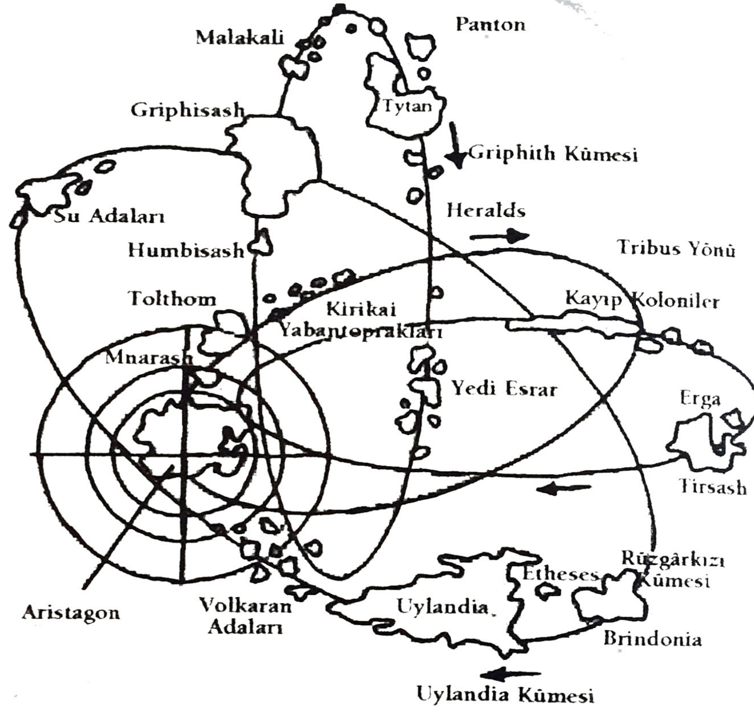
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit

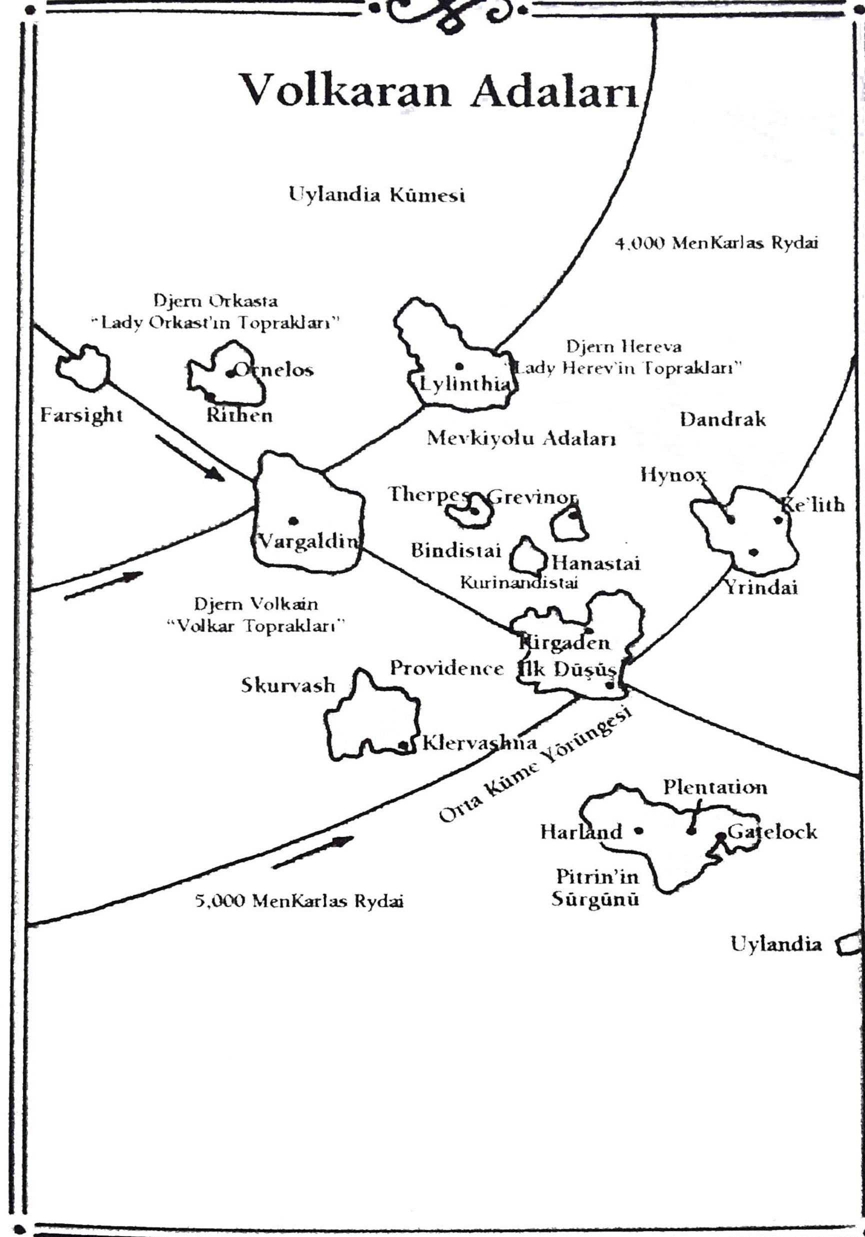
İthaki Yayınları Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul
Tel: 0216 330 93 08 Faks: 0216 349 14 35
penguenithaki@superonline.com
www.ithakiyayinlari.com

Arianus Dünyası

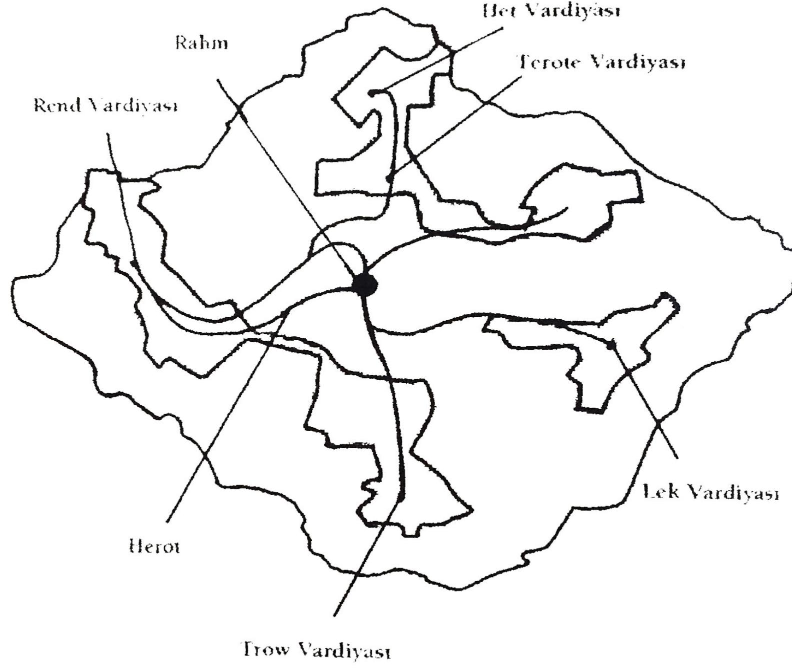
Arianus'un Orta Âlemi

Volkaran Adaları
Uylandia Kümesi
4,000 MenKarlas Rydai
Djern Orkasta
"Lady Orkast'ın Toprakları"
Djern Hereva
"Lady Herev'in Toprakları"
Ornelos
Lylinthia
Farsight
Rithen
Dandrak
Mevkiyolu Adaları
Hynox
Therpes
Grevinor
Ke'lith
Vargaldin
Bindistai
Hanastai
Kurinandistai
Yrindai
Djern Volkain
"Volkar Toprakları"
Kirgaden
İlk Düşüş
Providence
Skurvash
Klervashna
Orta Küme Yörüngesi
Plentation
Harland
Gatelock
Pitrin'in
Sürgünü
5,000 MenKarlas Rydai
Uylandia

Drevlin
Aşağı Âlem

Ruhu tutsak alabilecek tek zindan özbenliktir.
-Henry Van Dyke

ÖNDEYİŞ

"Sakin ol Haplo, içeri gir ve rahat et otur. Aramızda resmiyete yer yok.

"İzin ver, kadehini doldurayım. Bir zamanlar veda içkisi denen şeyi içelim, uzun yolculuğunun şerefine.

"Tatlı, kırmızı şarap sever misin? Ah, yeteneklerim çok ve pek çeşitli, bildiğin gibi, fakat artık inanmaya başlıyorum ki gerçekten güzel bir şarabı yapabilecek tek şey zamandır -büyü değil. En azından eski kitapların öğrettikleri bu. Atalarımızın bu konuda haklı olduklarından kuşkum yok -başka konularda ne kadar hatalı olurlarsa olsunlar. İçkide özlediğim bir şey var, zamanla gelen bir sıcaklık, bir yumuşaklık. Bu tatlı, kırmızı şarap fazla sert, fazla saldırgan. Erkeklerde iyi niteliklerdir bunlar, Haplo, ama şarapta değil.

"Demek yolculuğun için hazırsın. Karşılayabileceğim herhangi bir ihtiyacın ya da isteğin var mı? Söyle, hemen senindir. Hiçbir şey mi?

"Ah, seni gerçekten kıskanıyorum. Uykuda ve uyanıklıkta düşüncelerim her an seninle olacak. Şerefe bir kadeh daha. Sana, Haplo, şüphelenmeyen bir dünyaya gönderdiğim casusa.

"Ve şüphelenmemeliler de. Daha önce bunu konuştuğumuzu biliyorum, ama yine vurgulamak istiyorum. Tehlike büyük. Eski düşmanlarımız, zindanlarından kaçtığımıza dair en küçük bir iz bile yakalarlarsa, bizi engellemek için yeryüzünü, denizi, güneşi ve gökyüzünü yerinden oynatırlar -bir zamanlar yapmış oldukları gibi. Kulaklarını dik, Haplo. Şu senin köpeğinin bir fare sesine kulaklarını diktiği gibi dik, fakat onların seni işitmesine izin verme.

"Kadehini tekrar doldurayım, Haplo. Şerefe bir kadeh da ha. Bu sefer Sartanlar'a. İçmekte tereddüt ediyorsun. Hadi. Israr ediyorum. Öfken gücündür. Kullan onu, sana enerji verecek. Dolayısıyla...

"Sartanlar'a. Bizi olduğumuz şey yapan onlar.

"Kaç yaşındasın, Haplo? Hiçbir fikrin yok mu?

"Biliyorum -Labirent'te zamanın hiçbir anlamı yoktur. Bırak düşüneyim. Seni ilk gördüğümde, yirmi beşini yeni aşmış görünüyordun. Labirent'tekiler için uzun bir yaşam. Uzun bir yaşam ve bu yaşam neredeyse sona erecekti.

"O zamanı çok iyi hatırlıyorum, beş yıl önceydi. Sen çıktığında Labirent'e tekrar girmek üzereydim. Kanlar içindeydin, zar zor yürüyordun, ölüyordun. Yine de bana öyle bir ifadeyle baktın ki -asla unutmayacağım- zafer vardı yüzünde. Kaçmıştın. Onları yenmiştin. Gözlerinde, coşkulu gülümsemende zafer vardı. Ve sonra ayaklarımın dibine yıkıldın.

"Beni sana çeken şey o ifade oldu, sevgili oğlum. Uzun zaman önce o cehennemden kaçtığımda ben de aynısını hissetmiştim. Ben ilktim, kaçarken canlı kalan ilk kişi.

"Yüzyıllar önce, Sartanlar, hakkımız olan dünyayı kopararak ve bizi zindanlarına atarak hırsımızı terbiye etmeyi düşündüler Senin de bildiğin gibi Labirent'in yolu uzun ve çilelidir.

Topraklarımızın oluşturduğu çarpık bulmacayı çözmek yüzyıllar aldı. Eski kitaplar der ki, Sartanlar bu cezayı, hırsımızın keskinliğini, zalim ve bencil doğamızı zaman ve çile ile yumuşatmak için tasarladılar.

"Onların planlarını aklından çıkarmamalısın, Haplo. Bu senden isteyeceğim şeyi yapmak için sana güç verecek. Sartanlar, bu dünyaya çıktığımız zaman, girmeyi tercih edeceğimiz dört âlemin herhangi birine uyum sağlayacağımızı varsayma cüretini gösterdiler.

"Birşeyler yolunda gitmedi. Belki de neyin yolunda gitmediğini, Ölüm Kapısı'ndan girdiğin zaman sen keşfedeceksin. Eski kitaplardan anlayabildiğim kadarıyla, öyle görünüyor ki, Sartanlar Labirent'e göz kulak olmak ve büyüsünü kontrol altında tutmak zorundaydılar. Fakat, ya kötü niyetle, ya da başka bir sebepten dolayı, zindanın bakımını sağlama sorumluluğundan vazgeçtiler. Zindan kendine özgü bir yaşam edindi - yalnızca tek bir şeyden, hayatta kalmaktan anlayan bir yaşam. Ve böylece, Labirent, zindanımız, bizi, mahkumlarını tehdit olarak görmeye başladı. Sartanlar bizi terk ettikten sonra, bize duyduğu korku ve nefretle güdülenen zindan, ölümcül bir yer oldu.

"Sonunda çıkış yolunu bulduğum zaman, Nexus'u, Sartanlar'ın yerleşmemiz için var ettiği bu güzel toprakları keşfettim Ve kitapları burada buldum. Başlangıçta onları okuyamadım, ama çalıştım, okumayı başardım ve sonunda sırlarını öğrendim. Sartanlar ve bize dair besledikleri umutlan

okudum ve kahkahalar attım -hayatımda attığım ilk ve tek kahkaha. Sen beni anlıyorsun, Haplo. Labirent'te neşeye yer yoktur.

"Ama planlanın gerçekleştiği zaman yine güleceğim. Dört ayrı dünya -Ateş, Su, Taş ve Gök-yine bir oldukları zaman uzun uzun kahkaha atacağım."

"Evet. Gitme zamanın geldi. Lordunun gevezeliklerine sa bir gösterdin. Bir kadeh daha.

"Sana, Haplo,

"Benim Labirent'ten çıkan ve Nexus'a gelen ilk kişi olmam gibi, sen de Ölüm Kapısı'ndan geçen ve ötesindeki dünyalar da dolaşan ilk kişi olacaksın.

"Gök alemi. İyi incele, Haplo. Halkını öğren. Güçlü yanlarını ve zayıf yanlarını araştır. O âlemde kaos yaratmak için elinden geleni yap, fakat her zaman tedbirli ol. Güçlerini gizli tut. Her şeyden önemlisi, Sartanlar'ın dikkatini çekecek hiçbir eylemde bulunma, çünkü ben hazır olmadan farkımıza varırlarsa, her şey biter.

"Bizi ele vermektense, ölümü seç. Bu seçimi yapabilecek kararlılığa ve cesarete sahip olduğunu biliyorum. Fakat daha önemlisi, Haplo, böyle bir seçim yapmanı gerektirmeyecek beceri ve zekâya sahipsin. Bu görev için seni seçmemin sebebi bu.

"Bir görevin daha var. O âlemden birini getir ki onu havarim yapayım. Geri dönüp öğretiyi yayacak, benim öğretimi halklar arasında yayacak biri. Herhangi bir ırktan olabilir -elf, insan, cüce. Zeki ve hırslı olmasına dikkat et... ve şekillendirilebilir olmasına.

"Eski bir metinde uygun bir benzetmeye rastlamıştım. Sen, Haplo, ıssızlıkta haykıran bir ses olacaksın.

"Ve şimdi, son bir kadeh. Bunun için ayağa kalkalım.

"Ölüm Kapısı'na. 'Yolun açık olsun.'"

BİRİNCİ BÖLÜM

YRENİ HAPİSHANESİ, DANDRAK

ORTA ALEM

Derme çatma araba kaba mercankaya arazide sarsılıp sıçrıyor, demir tekerlekleri, yol olarak kabul edilen şey üzerindeki her tümsek ve çukura takılıyordu. Arabayı çekmekte olan bağkuşunun nefesi buz gibi havada küçük bulutlar oluşturuyordu. İnatçı ve ne yapacağı belli olmayan kuşu idare etmek için bir adam gerekiyordu. Aracın her iki yanında duran dört adam arabayı itekliyordu. Çevre çiftliklerden gelen küçük bir topluluk Yreni Hapishanesinin önünde toplanmış, arabaya ve utanç verici yüküne Ke'lith kenti duvarlarına kadar eşlik etmeyi planlıyordu. Oradaysa, daha büyük bir kalabalık arabanın varışını bekliyordu.

Günyanı sona eriyordu. Gecenin Lordları pelerinlerinin gölgelerini yavaşça öğle sonrası yıldızlarının önüne örterken, gökkubbenin ışıltısı solmaya başladı. Gecenin kasveti bu kafileye daha uygundu.

Köylü halk -genellikle- mesafesini koruyordu. Bunun sebebi bağkuşundan değil - gerçi devasa kuşların aniden dönüp, kör noktalardan yaklaşanlara acımasız gagalar attıkları bilinen bir gerçekti- arabada oturan adamdan korkmalarıydı.

Mahkûmun bileklerine bağlanmış gergin deri şeritler arabanın kenarlarına tutturulmuştu ve ayaklan ağır zincirlere kelepçelenmişti. Pek çok keskin nişancı okçu arabanın yanında yürüyordu. Tüylü oklarını yaylarına yerleştirmiş, suçlunun kalbine doğrultmuşlardı. Yanlış yöne dönmeye bile yeltenecek olsa, okları bırakmak üzere bekliyorlardı. Fakat bu önlemler arabayı takip edenleri pek rahatlatmışa benzemiyordu. Gözlerini, karanlık ve dikkatli bir şekilde içerideki adama dikmişler, adam kafasını arkaya çevirdikçe artan, saygılı bir mesafeden takip ediyorlardı. Arabadaki bir Hereka iblisi olsaydı bile, yerel çiftçilerin korkusu ve saygısı bundan daha büyük olmazdı.

Adamın görünüşü göze çarpacak ve tüyler ürpertecek kadar etkileyiciydi. Yaşı belirsizdi, devirlerin ötesinde yaşlanmış adamlardandı. Kuzguni saçlarında bir tutam bile gri yoktu. Geniş, eğimli bir alından geriye doğru taradığı parlak saçları, ensesinden itibaren örülmüştü. Şahin gagasına benzeyen çıkıntılı burnu, karanlık ve sarkık kaşlarının arasından fırlıyordu. Sakalı siyahtı ve çenesinin altından iki kısa örgü halinde sarkıyordu. Çıkık elmacık kemiklerinin arkasına gömülmüş siyah gözleri, sarkık kaşlarının altında neredeyse kaybolmuştu. Kaşlarının altından göründüğü kadarıyla, bu gözlerin derinliğinde yanan ateşi, bu dünyadaki hiçbir karanlık söndüremezdi.

Mahkûm orta boyluydu, belden yukarısı çıplaktı ve her tarafı derin yara berelerle kaplıydı; yakalanmamak için korkunç bir mücadele vermişti. Şerifin en cesur üç adamı o anda yataklarında yatıyorlardı ve iyileşene dek bir hafta daha yatmaları bekleniyordu. Adam zayıf ve kaslıydı, hareketleri sessiz, akıcı ve zarifti. Görünüşüne bakınca, insan onun Gece'nin eşliğinde yürümek üzere doğmuş ve yetiştirilmiş bir adam olduğunu düşünürdü.

Arkasına dönüp baktıkça köylülerin gerilemesi adamı eğlendiriyordu. Sık sık arkasına dönüyor, her dönüşünde oklarını kaldıran, parmakları sinirli sinirli seğiren, bakışları liderlerine -ciddi yüzlü genç şerife-dönen okçuları huzursuz ediyordu. Sonbahar akşamının soğuğuna rağmen şerif fena halde terliyordu. Ke'lith'in mercankaya duvarları görüş alanına girince adamın yüzü görünür şekilde rahatladı.

Dandrak Adası'ndaki diğer iki kente göre Ke'lith küçük bir kentti. Bakımsız evleri ve dükkânları bir menka karelik alanı ancak kaplıyordu. Kentin ortasında, yüksek kuleleri güneşin ışığını yansıtan eski bir kale duruyordu. Kalenin duvarları nadir ve kıymetli granit bloklardan yapılmıştı. Bu duvarları kimin yaptığı ya da nasıl yapıldığı artık hatırlanmıyordu. Geçmişi, bugün tarafından, kaleyi ele geçirmek için verilen savaşlarla gölgelenmişti.

Muhafızlar kent kapılarını itip açtılar ve arabanın geçmesi için işaret ettiler. Ne yazık ki bağkuşu, arabanın Ke'lith'e varması ile kopan tezahürata öfkelendi ve olduğu yere çakıldı kaldı. Tekrar yürümeye başlaması için inatçı kuşa tehditler yağdırıldı, diller döküldü ve sonunda araba kapıdan geçerek, Kral Bulvarı olarak bilinen, pürüzsüz mercantaşı yolun üzerine çıktı. Şatafatlı ismine rağmen şimdiye kadar hiçbir kral bu mekâna ayak basmış değildi.

Mahkûmu görmek için büyük bir topluluk hazır beklemekteydi. Şerif çatlak bir sesle emir verdi ve okçular safları sıklaştırarak arabaya yaklaştılar. Öndeki adamlar, sinirli bağkuşu tarafından ısırılma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar.

Kalabalıktan cesaret alan insanlar küfretmeye ve yumruklarını sallamaya başladılar. Mahkûm onlara cüretle sırıttı, görünüşe bakılırsa onları tehditkâr değil, gülünç buluyordu. Ta ki çentikli bir taş arabanın yanından uçup, adamın alnına çarpana kadar.

Adamın yüzündeki alaycı gülümseme yok oldu. Kan sızan yüzü öfkeyle çarpıldı. Yumruklarını sıktı. Şarap şişesinin dibinde cesaret bulan bir grup külhanbeyine doğru atıldı. Adamı arabaya bağlı tutan deri şeritler gerildi, aracın kenarları titreyip sallandı, ayaklarındaki zincirler ahenksiz bir şekilde şıngırdadı. Şerif tiz bir sesle emir verdi -genç adamın sesi korkuyla bir oktav yükselmiştive okçular silahlarını hemen kaldırdılar. Fakat hedefleri konusunda bir karışıklık vardı: suçluyu mu hedef alacaklardı, yoksa ona saldıranları mı?

Kaba saba araba sağlam yapılmıştı. Tüm gücünü kullanmasına rağmen içindeki adam ne bağlarını koparabilmişti, ne de onları tutan ahşabı parçalayabilmişti. Çabalamayı bıraktı ve bir kan maskesinin ardından, kasıla kasıla duran serseriye gözlerini dikti.

"Serbest olsaydım bunu yapmaya cesaret edemezdin."

"Yok ya? Cesaret edemezdim, demek," diye eğlendi, yanakları içkiden al al olan genç.

"Hayır, edemezdin," diye yanıt verdi adam sakin bir şekilde. Kara gözleri gence dikilmişti. Bu kömür alevi gözlerde öyle bir düşmanlık ve tehdit vardı ki, genç adam sarardı ve yutkundu. Arkadaşları -devam etmesi için onu teşvik ettikleri halde kendileri epeyce arkada duruyorlardı- suçlunun söylediklerine bozuldular ve daha tehditkâr hale geldiler.

Mahkûm döndü, yolun bir o yanına, bir bu yanına baktı. Bir başka taş koluna çarptı, bunu çürümüş domateslerle, mahkumu ıskalayıp şerifin suratının tam ortasında patlayan kokmuş bir yumurta izledi. ilk fırsatta mahkumu öldürmek üzere hazır bekleyen okçular şimdi onun koruyucuları olmuşlar, oklarını kalabalığa çevirmişlerdi. Fakat altı okçuya karşılık, yüz kadar saldırgan vardı. Mahkûm ile korumalarının durumu pek parlak değildi. Tam o sırada yukarıdan gelen kanat vuruşları ve tiz çığlıklar kalabalıktakilerin çoğunun tabana kuvvet kaçmalarına sebep oldu.

Miğferli ve zırhlı sürücülerin yönettiği iki ejder, kalabalığın tepesini süpürerek uçtu ve onları kapı aralıklarına, arayollara dağıttı. Hâlâ yükseklerde süzülen komutanlarından gelen bir emirle ejder şövalyeleri sıralarına geri döndüler. Komutan alçaldı. Şövalyeler de onu takip ettiler. İnerlerken ejderlerin kanat uçları yolun her iki yanındaki binaların duvarlarını süpürüyordu. Kanatlar düzgünce katlandı, uzun kuyruklar arkalarında kötücül bir biçimde sallandı ve ejderler arabanın yanında yerlerini aldı.

Alev kızılı sakallı, göbekli, orta yaşlı bir adam olan şövalyelerin komutanı, ejderini yaklaşması için mahmuzladı. Ejderlerin görüntüsü ve kokusuyla çılgına dönmüş bağkuşu çırpınıyor, uluyor, kıvranıyor, bakıcısına zor anlar yaşatıyordu.

"Sustur şu lanet şeyi!" diye tersledi komutan.

Bağkuşu ustası kuşun başını yakalamayı başardı ve gözlerini gözlerine dikerek hayvanı sabitledi. Gözlerini ayırmadığı sürece aptal bağkuşu[1] -görmediği şeyi yok saydığından- ejderlerin varlığını unutacak ve sakinleşecekti.

Komutanın koşumlarına, kayıp bir çocuğun yeni bulduğu annesine asılması gibi asılan ve kekeleyip saçmalamakta olan şerifi görmezden gelen komutan, kan ve sebze lekeleri içindeki mahkuma sert sert baktı.

"Sefil hayatını kurtarmak için tam zamanında gelmişim, anlaşılan, Usta Hugh”

"Bana iyilik yapmadın, Gareth," dedi adam sertçe. Bağlı ellerini kaldırdı "Beni serbest bırak. Hepinizle dövüşürüm, onlarla da." Başını, gölgelerin

içinden onları izlemekte olan, kalabalıktan geri kalanlara doğru salladı.

Şövalye komutanı homurdandı. "Eminim dövüşürdün. O tür bir ölüm, seni bekleyen ölüme -kelleni taşa dayamaya göre-çok daha iyi olurdu. Senin hak ettiğinden çok daha iyi, Usta Hugh. Bana kalsa, karanlıkta sırtına saplanan bir bıçaktan daha iyisini hak etmiyorsun, katil pislik!"

Usta'nın üst dudağında beliren, yumuşak, siyah bıyıklarının vurguladığı kıvrım, solmakta olan aydınlıkta bile görülebiliyordu "Ne iş yaptığımı biliyorsun, Gareth."

"Tek bildiğim kiralık bir katil olduğun ve lordumun ellerin de öldüğü," diye yanıt verdi şövalye kabaca. "Kelleni kurtarmamın tek sebebi, onu lordumun ayaklarının ucuna bırakma zevkini tatmak istemem Aklıma gelmişken, celladı Uç Darbe Nick diye bilirler. Şimdiye kadar tek darbede kesebildiği bir kelle görülmemiştir."

Hugh komutana baktı ve yavaşça, "Bedeli ne olursa olsun, lordunu ben öldürmedim," dedi.

"Hah! Şimdiye kadar hizmet etmiş olduğum en iyi efendi öldürüldü. Hem de birkaç fıçıpara[2] uğruna. Elf sana ne kadar ödedi, Hugh? Lordumun hayatını bana geri vermek için şimdi ne kadar istersin?"

Gözleri yaşlarla ıslanan komutan dizginlere asılarak ejderin başını çevirdi. Yaratığın böğrünü, tam kanatlarının arkasından tekmeleyerek havada yükselmesini sağladı. Ejder havada süzülerek yılansı gözleri ile, gölgelerde saklanmakta olanlara meydan okudu. Arkasından ejder şövalyeleri de havalandılar. Bağkuşu ustası sulanan gözlerini kırpıştırdı. Bağkuşu yine sessizce yola koyuldu ve araba yolda tangırdadı.

Araba ile korumaları Ke'lith Lordu'nun yaşamış olduğu iç kaleye ulaştığında gece çökmüştü. Lord'un bedeni avlunun ortasında uzanıyordu. Parfümlü yağlarla ıslatılmış kömür kristalleri çevresine dizilmişti. Kalkanı göğsüne bırakılmıştı. Soğuk, katı eli kılıcının kabzasını tutuyordu; diğer elinde, gözyaşları içindeki eşi tarafından oraya konulmuş bir gül vardı. Leydi, bedenin çevresinde duranlar arasında değildi, haşhaş şurubuyla uyuşturulmuş, odasında tutuluyordu. Kendisini cenaze ateşine atmasından korkuluyordu. Kendini bu şekilde kurban etmek Dandrak adasında geleneksel olsa da, bu sefer izin verilemezdi; Lord Rogar'ın karısı lordun tek çocuğunu ve vârisini doğuralı çok olmamıştı. Lord'un en sevdiği ejder de oradaydı, sivri pullar dizili boynunu gururla sallıyordu. Onun yanında, gözlerinden yaşlar dökülen baş seyis, elinde büyük bir kasap bıçağı ile

duruyordu. Lord'unun ardından ağlamıyordu. Efendisinin bedenini alevler yutarken seyis, yumurtadan çıktığından beri bakıp büyüttüğü ejderi öldürecek, ruhunu ölümden sonra lord'una hizmet etmesi için yollayacaktı.

Her şey hazırdı. Her elde, yanmakta olan bir meşale vardı. Avluda dolaşanlar cenaze ateşini tutuşturmak için tek şeyi bekliyorlardı: lordun katilinin başının ayaklarının dibine konulmasını. İç kalenin savunma sistemleri harekete geçirilmiş olmasa da, meraklıları şatodan uzak tutmak için bir dizi şövalye hazır bekliyordu Şövalyeler arabanın geçmesi için kenara çekildiler, sonra arkasından yerlerine döndüler. Kemerli kapıdan tangırdayarak geçen arabanın görünmesi üzerine avluda bekleyenler arasında coşkulu bir uğultu koptu. Arabaya eşlik eden şövalyeler ejderlerinden indiler ve silahtarları ejderleri ahırlarına çekmek üzere koşturdular Lordun ejderi arkadaşlarını görünce bir hoşgeldin -belki de bir veda- çığlığı attı.

Bağkuşu arabadan çözüldü ve uzaklaştırıldı. Bağkuşu ustası ile arabayı itmiş olan dört adam yemek yemek ve lordun en iyi kahverengi birasından paylarını almak üzere mutfağa götürüldüler. Kınında çekilmeyi bekleyen kılıcı ile Sir Gareth, mahkumun yaptığı her hareketi izleyerek arabaya tırmandı. Hançerini çekerek ahşap latalara tutturulmuş deri şeritleri kesti.

"Elf lordunu ele geçirdik, Hugh," dedi Gareth alçak sesle, işini yaparken. "Canlı yakaladık. Ejderlerimiz ona ulaştığında ejdergemisindeydi, Tribus'a geri dönüyordu. Onu sorguladık. Ölmeden önce, sana para verdiğini itiraf etti."

"İnsanları nasıl 'sorguladığınızı' daha önce de gördüm," dedi Hugh Serbest kalan kolunu, gerginliğini atmak için esnetti. Diğer kolu da serbest bırakan Gareth onu dikkatle gözledi. "Sormayı akıl etseydin, piç herif insan olduğunu bile itiraf edebilirdi!"

"Lord'umun sırtına saplı bulduğumuz senin kahrolası hançerindi, üzerinde garip işaretler olan, kemik saplı hançer. Onu hemen tanıdım."

"Eminim tanımışsındır!" Şimdi her iki eli de serbestti. Aniden ve hızla hareket eden Hugh'nun elleri şövalyenin kolunu örten zincir zırhın üzerine kapandı. Katilin parmaklan, zırhın zincirlerini adamın etine gömerek sıkıca kavradı. "Ve o hançeri neden ve nasıl gördüğünü ikimiz de biliyoruz!"

Gareth nefesini tuttu, hançeri öne atıldı Hançer ile Hugh'nun göğüs kafesi arasında birkaç santim kaldığında, şövalye, iradesine hakim olmak için çaba göstererek içgüdüsel hamlesini durdurdu.

"Gerileyin!" diye hırladı, komutanlarına saldırıldığını görerek kılıçlanın çeken ve yardıma koşmaya hazırlanan arkadaşlarına.

"Beni bırak, Hugh " Gareth sıktığı dişlerinin arasından konuştu. Beti benzi atmıştı, dudaklarının üstünde ter damlaları birikmişti. "Numaran işe yaramadı. Benim ellerimde, kolay bir ölümle kurtulamayacaksın."

Hugh omuzlarını silkti ve alaycı bir gülümseme ile şövalyenin kolunu sıkan elini gevşetti. Gareth katilin sağ elini yakalayıp, kabaca sırtına doğru büktü. Sol elini de yakalayarak deri şeritlerden kalanlarla sıkıca bağladı.

"Sana iyi para ödedim," diye mırıldandı şövalye. "Borcum yok."

"Peki öcünü aldığım kızın ne olacak?" Gareth, omzundan tutup döndürdüğü Hugh'nun suratına zırhlı eliyle bir yumruk attı. Yumruk katilin çenesine isabet etti ve onu arabanın kırılan ahşap latalarının arasından yere yıktı. Usta kendini sırtüstü, avlunun çamurları üzerinde yatar durumda buldu. Gareth arabadan atladı. Mahkûmun tepesine dikilerek ona soğuk bakışlarla baktı.

"Kelleni taşta bırakacaksın, seni katil piç. Getirin onu," diye emretti iki adamına ve Hugh'yu böbreklerinden tekmeledi. Adamın acıyla kıvranmasını tatminle seyretti. Şövalye sertçe ekledi, "Ağzını da tıkayın."

İKİNCİ BÖLÜM

KE'LITH KALESİ, DANDRAK

ORTA ÂLEM

"İşte katil, Magicka," dedi Gareth, bağlanmış ve ağzı tıkanmış mahkuma işaret ederek. "Sorun yarattı mı?" diye sordu kırk devir yaşlarındaki, yapılı adam Bir insanın bu kadar çok kötülüğü banndırabilmesini imkânsız buluyormuşçasına, üzüntülü bir hava ile Hugh'ya baktı. "Üstesinden gelemeyeceğim hiçbir şey olmadı, Magicka," dedi Gareth, şato büyücüsünün varlığı ile sinmiş bir durumda.

Büyücü kafasını salladı ve -kalabalık seyirci kitlesinin farkında olduğundan- iyice doğrularak ellerini törensel bir biçimde kahverengi kadife cüppesinin önünde kavuşturdu; o toprak büyücüsüydü, bu yüzden tercih ettiği büyü türünün renklerine bürünmüştü. Fakat üzerinde kraliyet büyücüsü pelerini yoktu -dedikodulara göre uzun zaman önce göz diktiği, fakat Lord Rogar'ın, kendine göre bazı sebeplerden dolayı ihsan etmeyi reddettiği bir unvan.

Çamurlu avluda beklemekte olanlar, mahkumun -geleneklere uygun olarak- o anda derebeylikte en yüksek otorite olan büyücü tarafından getirildiğini gördüler ve dinlemek üzere toplandılar. Meşalelerinin alevleri soğuk akşam rüzgârında parlayıp dans etti. Havadaki gerginliği ve kargaşayı yanlış anlayan lordun ejderi, yüksek sesle haykırdı ve düşmanın üzerine salıverilmeyi istedi. Ejder seyisi yatıştırmak istercesine onu okşadı. Kısa süre sonra, ne insan ne de ejderha, hiçkimsenin sonunda karşı karşıya kalmaktan kaçınamayacağı bir düşmanla karşılaşacaktı.

"Ağzındaki tıkacı çıkarın," diye emir verdi büyücü.

Gareth öksürdü, boğazını temizledi ve yan yan Usta'ya baktı. Büyücüye doğru eğilerek alçak sesle konuştu. "Bir dizi yalan dışında hiçbir şey duyamayacaksınız. Aklına geleni söyler..."

"Çıkarın, dedim," diye yineledi Magicka emreden bir tonda. Avluda bekleyenlerin kafasında Ke'lith Kalesi'nin efendisinin kim olduğu konusunda hiçbir kuşku kalmadı.

Gareth öfkeyle denileni yaptı. Hugh'nun ağzındaki tıkacı öyle bir kuvvetle çekti ki adamın kafası yana döndü ve yüzünün bir yanında çirkin bir çizik izi kaldı.

"Her insan, suçu ne kadar iğrenç olursa olsun, itiraf etme ve böylece ruhunu temizleme hakkına sahiptir. Adın ne?" diye sordu büyücü kendinden emin bir biçimde.

Büyücünün başının üzerinden bakmakta olan katil yanıt vermedi. Gareth onu paylarcasına dürttü.

"Usta Hugh olarak bilinir, Magicka."

"Soyadı?"

Hugh kan tükürdü.

Büyücü kaşlarını çattı. "Hadi, Usta Hugh gerçek adın olamaz. Sesin. Tavırların. Asil bir adam olduğun kuşku götürmez! Uğursuz bir araç kuşkusuz. Yine de, atalarının isimlerini bilmeliyiz ki kıymetsiz ruhunu onlara emanet edelim Konuşmayacak mısın?" Elini uzatarak Hugh'nun çenesini yakaladı ve adamın yüzünü meşale ışığına çevirdi. "Kemik yapısı güçlü. Burun aristokratça, gözler mükemmel. Yine de yüzünün derin çizgilerinde ve dudakların temelliğinde köylü birşeyler görüyorum. Fakat kuşkusuz damarlarında dolaşan asil kan. Kara olması ne yazık! Hadi bayım, kimliğini açıkla ve Lord Rogar'ı öldürdüğünü itiraf et. Bu itiraf ruhunu temizleyecek."

Mahkûmun şişmiş dudakları geniş bir sırıtmayla açıldı; çökük kara gözlerinin derinliklerinde bir alev pırıltısı vardı. "Babamın olduğu yer, birazdan oğlunun gideceği yerdir," diye yanıt verdi Hugh. "Ve sen de buradaki herkesten daha iyi biliyorsun ki, lordunu ben öldürmedim."

Gareth, konuşması yüzünden Usta'yı cezalandırmayı amaçlayarak yumruğunu kaldırdı. Büyücünün bakışı tereddüt etmesine sebep oldu. Magicka'nın alnı bir anda gevşedi, yüzü bir kap taze krema gibi pürüzsüzdü. Fakat komutanın keskin gözleri Hugh'nun suçlaması üzerine, bu yüzde beliren dalgalanmayı fark etti.

"Küstahlık," dedi büyücü soğuk bir sesle. "Korkunç bir ölümle karşı karşıya olan bir adam için fazla cesursun, fakat birazdan merhamet dileyen çığlıklarını duyacağız."

"Beni bir an önce sustursanız iyi olacak," dedi Hugh, dili çatlakmış ve kanayan dudaklarının üzerinde dolaşırken. "Aksi halde insanlar artık küçük lordun koruyucusunun sen olduğunu anımsayabilir, öyle değil mi, Magicka? Ve bu da demek oluyor ki ufaklık on sekizine basana kadar buraları sen yöneteceksin... Yoksa daha uzun süre mi? Ağını çevresine sıkıca örersen olabilir. Ve eminim yaslı dul için de büyük bir teselli olacaksın Bu gece hangi pelerini giyeceksin -kraliyet büyücüsünün mor pelerinini mı? Hem, garip değil mi, hançerimin o şekilde kaybolması' Sanki büyülenmiş gibi..."

Büyücü ellerini kaldırdı. "Bu kufurbazın sözleri karşısında yeryüzü sallanıyor!" diye bağırdı. Avlu sarsılıp titremeye başladı. Granit kuleler sallandı, insanlar dehşet içinde bağırarak birbirlerine sokuldu. Bazıları dizlerinin üzerine çöküp ellerini çamurun içine bastırdı. Büyücüye öfkesinin dinmesi için yalvardı.

Magicka uzun burnunun üstünden şövalye komutanına baktı Gareth'ın Hugh'nun beline, görünüşe göre isteksizce attığı yumruk, katilin nefesinin kesilmesine ve acıyla içini çekmesine sebep oldu. Bununla beraber Usta'nın bakışlarında tereddüt veya yenilgi yoktu, gözleri öfkeden sararmış büyücüye dikilmişti.

"Sabır gösterdim," dedi Magicka, öfkeyle soluyarak, "ama bu rezalete izin vermeyeceğim. Senden özür dilerim, komutan," diye devam etti büyücü, insanların haykırışlarını ve gürültüsünü bastırmak için yüksek sesle. "Haklıydın. Bu adam sefil hayatını kurtarmak için aklına geleni söyler."

Gareth homurdandı, ama yanıt vermedi. Magicka ellerini yatıştırırcasına kaldırdı. Yerin sallanması yavaş yavaş durdu. İnsanlar rahatlayarak derin bir

nefes aldılar ve ayağa kalktılar. Şövalyenin bakışları yana, Hugh'ya kaydı ve onun keskin, delici bakışları ile karşılaştı. Gareth kaşlarını çattı; gözleri katilden büyücüye kaydı, karanlık ve düşünceliydi bu bakışlar.

Kalabalığa hitap etmekte olan Magicka komutanın bakışlarını fark etmedi.

"Üzgünüm, gerçekten üzgünüm, bu adam yaşamını ruhundaki kara lekelerle bitirmek zorunda," dedi büyücü, acı dolu ve dindar bir sesle "Fakat bu onun kendi seçimi. İtiraf etmesi için ona gereğince fırsat verdiğime hepiniz tanıksınız."

Anlayışlı ve saygı dolu mırıltılar yükseldi.

"Taşı getirin."

Mırıltıların tonu değişti, daha yüksek ve beklenti dolu oldu, insanlar yer değiştirerek daha iyi görebilecekleri bir yer aradılar, iki cüsseli gardiyan, bulabildikleri en güçlü adamlar, kalenin zindanından gelen küçük bir kapıdan çıktılar. Aralarında büyük bir taş taşıyorlardı -iç kale dışında kentteki her şeyin yapımında kullanılan dantelimsi ve zarif mercankaya[3] değildi bu.

Mesleği gereği her türlü taşın doğasını ve güçlerini bilen Magicka taşın mermer olduğunu fark etti. Bu adaya ya da Uylandia kıtasına komşu daha büyük adalara ait değildi, çünkü oralarda bu tür taş bulunmazdı. Mermerin komşu kıta Aristagon'dan gelmiş olması gerekirdi ve bu da taşın düşman topraklarından çıkarıldığı anlamına geliyordu.

Taş ya çok eski bir mermer parçasıydı ve insanlar ile Tribus imparatorluğu cifleri arasındaki nadir barış dönemlerinden birinde yasal yollardan getirilmişti -ki buyucu bu teoriyi pek inandırıcı bulmuyordu- ya da, bilinen adıyla Üç Darbe Nick tarafından kaçak yollardan getirilmişti. Magicka ikinci teorinin daha akla yakın olduğunu düşünüyordu.

Fark etmezdi zaten. Lord'un arkadaşları, ailesi ve takipçileri arasında pek çok tutucu milliyetçi vardı, fakat Usta Hugh gibi bir pislik parçasının düşman taşının üzerinde başını kaybetmesine kimsenin itiraz edeceğini düşünmüyordu. Yine de öfkeli bir klandı bu ve büyücü taşın, kuru kanla, tanınmayacak kadar kaplanmış olmasından dolayı memnundu. Kimse taşın kaynağını merak etmeyecekti.

Mermer blok bir metreye bir metreydi ve bir yanında tam olarak insan ensesi genişliğinde bir oyuk açılmıştı. Taşın ağırlığı ile sendelemekte olan gardiyanlar onu avluya çıkardılar ve Magicka'nın önüne koydular. Cellat,

Üç Darbe Nick küçük kapıdan eğilerek çıktığında, kalabalıktan bir heyecan dalgası yükseldi.

Nick devasa bir adamdı. Dandrak'ta tek bir kişi bile onun kim olduğunu veya neye benzediğini bilmiyordu, infazı yerine getirdiği her seferinde siyah cüppe giyer, kafasına siyah kukuleta geçirirdi, böylece gündelik hayatında halk tarafından fark edilmez, dışlanmazdı. Ne yazık ki bu akıllıca hareketinin sonucu, insanların iki metrenin üstündeki her adamın cellat olduğundan kuşkulanmaları ve ayırt etmeksizin hepsinden kaçınmaları olmuştu.

Fakat mesele adalet dağıtmaya geldiğinde, Nick Dandrak'takı en popüler ve en aranan cellat oluyordu. Beceriksizin teki de olsa, zamanının en yetenekli gösteri sanatçısı da olsa, Üç Darbe seyircisini nasıl eğlendireceğini kesinlikle biliyordu. Hiçbir suçlu ellerinde kolayca ölmemişti, Nick, en az zekâsı kadar kör olan kılıcıyla yontup doğrarken acı içinde bağırtırdı.

Tüm gözler kukuletalı Nick'ten siyah saçlı mahkuma döndü. İtiraf etmek gerekir ki seyircinin çoğunu sakinliğiyle etkilemişti. Fakat o gece avluda bulunanların hepsi ölen lordlarını çok seviyor, ona hayranlık duyuyorlardı ve katilinin korkunç bir biçimde olduğunu görmekten zevk alacaklardı Bu yüzden -celladını ve onun elindeki kan lekeli silahını görünce-Hugh'nun yüzünde beliren sakinlik maskesine ve titremesine engel olmasına rağmen, hızlı ve derin nefesler aldığını görünce tatmin oldular.

Gareth Usta'yı kollarından yakaladı ve taşa doğru birkaç basamak sürükledi.

"Magicka hakkında söylediklerin..." diye tısladı Gareth, alçak sesle. Büyücünün gözlerinin ensesini deldiğini hissederek katili gözleri ile sorgulamakla yetindi.

Hugh bakışlarına karşılık verdi, gözleri titreşen meşale ışığında kara delikler gibiydi. "İzle," dedi.

Gareth başını salladı. Gözleri kanlıydı ve çevresi kızarmıştı, yüzü traşsızdı. Lord'unun iki gece önceki ölümünden bu yana uyumamıştı. Terle çevrelenmiş ağzını elinin tersiyle sildi, sonra eli kemerine gitti. Hugh, keskin kenarlı bir bıçaktan yansıyan ışığı yakaladı.

"Seni kurtaramam, Hugh," diye mırıldandı Gareth. "Bizi kıyma yaparlar. Fakat ölümünü çabuklaştırabilirim. Muhtemelen rütbeme mal olur" -şövalye ters ters büyücüye baktı- "ama zaten duyduklarıma bakılırsa rütbemi çoktan kaybettim. Haklısın. Kızıma en azından bu kadarını

borçluyum." Usta'yı Taşın önüne doğru iteledi. Cellat ağırbaşlı bir şekilde kara cüppesini çıkardı -kanla lekelenmesini istemiyordu- ve yakında duran genç bir çocuğa uzattı. Son derece sevinen çocuk, bu onuru kazanmak için oralarda dolaşan şanssız arkadaşına dilini çıkardı.

Kılıcını kavrayan Nick kollarını ısıtmak için iki üç deneme savuruşu yaptı ve sonra, başının bir hareketi ile hazır olduğunu belirtti.

Gareth Hugh'nun taşın önünde diz çökmesini sağladı. Şövalye geri çekildi, fakat uzaklaşmadı. Pelerininin kıvrımları arasında sakladığı hançerinin kabzasını sinirli parmaklarıyla kavradı. Mazereti aklında şekilleniyordu. Kılıç boynuna gömülürken, Hugh senin yaptığını haykırdı, Magicka, lordu setlin öldürdüğünü söyledi. Açıkça duydum Ölmekte olan bir adamın sözlerinin doğru olduğunu söylerler. Tabii, ben yalan söylediğini biliyorum, ama köylülerin yanlış anlayacağından korktum, ne kadar batıl inançlı olduklarını bilirsin. Sefil hayatını biran önce sona erdirsem iyi olur, diye düşündüm. Magicka inanmayacaktı. Gerçeği bilecekti. Eh, pekâlâ, Gareth’nın yaşanacak pek fazla ömrü kalmamıştı zaten.

Cellat Hugh'nun saçını yakaladı, mahkumun kafasını taştaki yerine yerleştirmeye çalıştı. Fakat, yaklaşmakta olan bir infazın heyecanının bile yatıştıramadığı kalabalıkta bir huzursuzluk sezen Magicka elini kaldırarak onu durdurdu.

"Bekle," diye haykırdı. Yükselen ürpertici rüzgârın dalgalandırdığı cüppesi ile taşa doğru yürüdü. "Usta Hugh," dedi Magicka, yüksek ve katı bir sesle, "sana bir şans daha veriyorum. Ölülerin Âlemi'ne yakın olduğun şu anda söyle -itiraf edecek bir şeyin var mı?"

Hugh başını kaldırdı. Belki de yaklaşmakla olan hiçlik sonunda kafasına dank etmişti.

"Evet. İtiraf edecek bir şeyim var."

"Birbirimizi anlamaya başladığımıza sevindim," dedi Magicka nazikçe. Zayıf, zarif yüzündeki zafer, dikkatle izlemekte olan Gareth’ın gözünden kaçmamıştı. "Bu yaşamı terk ederken pişmanlık duyduğun ne yaptın, oğlum?"

Usta'nın şişmiş ağzı büküldü. Omuzlarını gererek Magicka'ya baktı ve sakin bir şekilde, "Senin türünden hiç kimseyi öldürmediğime pişmanım, büyücü."

Kalabalık memnun bir dehşetle nefesini tuttu. Üç Darbe Nick kukuletasının altında güldü Bu ölüm ne kadar uzarsa, büyücünün vereceği ödül o kadar iyi olacaktı

Magicka soğuk bir acımayla gülümsedi.

"Umarım ruhun da bedenin gibi çürür," dedi.

Nick'e, dilediği gibi eğlenmeye davet edercesine bakan büyücü, cüppesine kan sıçramasını engellemek için epeyce geriye çekildi.

Cellat siyah bir mendil çıkardı ve Hugh'nun gözlerini bağlamaya yeltendi.

"Hayır!" diye bağırdı katil sertçe. "O yüzü yanımda götürmek istiyorum."

"Devam et!" Büyücünün dudaklarında köpükler belirmişti.

Nick saçını yakaladı, fakat Usta elinden kurtuldu. Kendi iradesi ile, başını kanla lekelenmiş mermerin üzerine dayadı.

Gözleri sonuna kadar açık, gözünü kırpmadan meydan okurcasına Magicka'ya bakıyordu. Cellat eğildi, adamın kısa örgüsünü yakaladı ve bir yana itti. Üzerinde çalışabileceği geniş alanlardan hoşlanırdı.

Üç Darbe Nick kılıcını kaldırdı. Hugh derin bir nefes aldı, dişlerini sıktı ve gözlerini büyücünün üzerinde odakladı. İzlemekte olan Gareth, Magicka'nın bembeyaz olduğunu, yutkunduğunu ve kaçmak istercesine oraya buraya kısa bakışlar fırlattığını gördü.

"Bu adamın şerrinin dehşeti çok fazla!" diye haykırdı büyücü. "Çabuk ol! Dayanamıyorum!"

Gareth hançerini kavradı. Nick'in kol kasları kasıldı ve darbeyi indirmeye hazırlandı. Kadınlar gözlerini elleriyle kapattılar ve parmaklarının arasından gözetlediler, erkekler birbirlerinin başının üzerinden görmek için boyunlarını uzattılar, daha iyi görmeleri için çocuklar aceleyle havaya kaldırıldılar.

Ve sonra, kapılardan çarpışan silahların sesi duyuldu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KE'LITH KALESİ, DANDRAK

ORTA ÂLEM

Gecenin Lord'larından da kara, devasa bir şekil kalenin kulelerinin ötesinde ortaya çıktı. Karanlıkta kimse açıkça göremiyordu, ama büyük kanatların vuruşu işitilebiliyordu. Kapı muhafızları kılıçlarını zırhlarına vurarak alarm verdiler ve avludaki herkesin dikkatini infazdan, yaklaşan tehdite çektiler. Şövalyeler kılıçlarını çekerek, bineklerini getirmeleri için yardımcılarına bağırdılar. Tribus korsanlarının saldırılarına her zaman rastlanıyordu ve Usta Hugh'yu kiraladığı iddia edilen elf lordunun kaçırılarak öldürülmesinin intikamı için her an bir saldırı bekleniyordu.

"Bu da ne?" diye bağırdı Gareth, boş yere görmeye çalışarak. Mahkûmun yanında durma görevi ile kapılardaki sorumluluğu arasında kararsız kalmıştı.

"Boşver onu! İnfazı yerine getir!" diye hırladı Magicka.

Fakat Üç Darbe Nick dikkatli bir seyirci isterdi ve mevcut seyircisinin dikkatini kaybetmişti. Kalabalığın yarısı kapıya bakıyor, diğer yarısı ise kapıya doğru koşuyordu. Gururu incinmiş şekilde kılıcını indiren Nick, bütün bu kargaşanın sebebini anlamak için ağırbaşlı bir sessizlik içinde bekledi.

"Bunlar gerçek ejder, aptallar. Bizimkilerden... Elf gemisi değil. Bizimkilerden biri!" diye bağırdı Gareth. "Siz ikiniz, mahkuma göz kulak olun." Komutan, yayılmakta olan paniği dindirmek için kapılara koştu.

Savaş ejderi şatonun üzerinde, alçaktan süzüldü. Meşale ışığında parlayan halatlar aşağı bırakıldı. Ejderin sırtından atlayan adamlar halatlardan kayıp avluya indi. Herkes zırhlarının üzerinde pırıldayan Kraliyet Muhafızları işaretini görebiliyordu. Kalabalık uğursuzca mırıldandı.

Askerler hızla çevreye yayıldı. Avlunun ortasında geniş bir boşluk bırakarak, alanın etrafına dizilmişlerdi. Sol ellerinde kalkanları, sağ ellerinde mızrakları, gevşek bir rahatta beklediler. Yüzleri çemberin dışına bakıyordu. Herhangi biri ile göz göze gelmekten kaçmıyor, soruları yanıtsız bırakıyorlardı.

Yalnız bir ejder binicisi belirdi. Kapının üzerinden uçan küçük, hızlı ejder, kendisi için açılan alanın üzerinde süzüldü. İneceği yeri incelerken kanatları havada hareketsiz kaldı. Bu sırada binicisinin zarif üniformasındaki kızıl altın renkler meşalelerin ışığında parıldamış, herkesçe tanınmıştı. İnsanlar nefeslerini tuttular ve birbirlerine soru dolu gözlerle baktılar.

Binek ejderi, titreyen kanatlar ve kalkıp inen böğürlerle yere indi. Uzun dişli ağzından salya iplikleri damladı. Eyerden atlayan binici, hızla avluya göz gezdirdi. Kral'ın habercisinin kısa, altın ipliklerle süslenmiş pelerini ile kırmızı, parlak ceketini giyiyordu. İnsanlar nefeslerini tutarak vereceği haberi beklediler. ".

Hemen hemen herkes Tribus elflerine savaş ilan edildiğini duymayı bekliyordu; bazı şövalyeler, bir an önce toparlanmak için çoktan silahtarlarını aramaya başlamışlardı. Bu yüzden habercinin, en iyi ve en yumuşak deriden eldiven içindeki elini kaldırıp taşı işaret etmesi herkesi şaşırttı.

"İnfaz etmek üzere olduğunuz Usta Hugh mu?" diye bağırdı, eldivenleri kadar yumuşak ve zarif bir ses.

Büyücü avluyu aştı ve Kraliyet Muhafızları'nın oluşturduğu sıraların arasından geçti.

"Öyle olsa ne olur?" diye yanıtladı Magicka ihtiyatla.

"Eğer o Usta Hugh ise, Kral adına onu bana teslim etmenizi emrediyorum -canlı olarak," dedi haberci.

Büyücü adama ters ters baktı. Ke'lith şövalyeleri Magicka'ya soru dolu gözlerle baktılar ve emirlerini beklediler.

Son zamanlara kadar Volkaranlılar kral falan bilmezlerdi. Dünyanın ilk günlerinde Volkaran, ana kıta Uylandia tarafından kurulan bir ceza kolonisi idi. Yreni'deki meşhur hapishane, katilleri ve hırsızları barındırıyordu. Sürgün edilenler, fahişeler ve toplumun diğer yüzkaraları çevredeki ilahi Takdir, Pitrin'in Sürgünü ve üç Djern adasına gönderiliyordu. Bu dış adalarda hayat zordu ve yüzyıllar boyunca adalarda sert insanlar yetişmişti. Her adaya hükmeden çeşitli klanlar vardı; her klanın lordu zamanını ya anakaraya ataklar düzenleyerek, ya da Uylandia'daki komşularına saldırarak geçiriyordu.

Bu şekilde bölünen insanlar güçlü ve zengin Tribus elf ulusu için kolay bir av oluyordu. Elfler insanları lokma lokma yuttu ve neredeyse kırk devir süresince Uylandia ile Volkaran adalarını cifler yönetti. İnsanlar üzerindeki demir pençeleri yirmi devir önce, Volkaran'ın en güçlü klanının şefi, Uylandia'nın en güçlü klanının ecesi ile evlenince son buldu. Halklarını bir araya getiren, Pitrin'in Sürgünü adasında doğmuş Stephen ile Winsherh Anne, cifleri deviren ve adadan (bazılarını kelimenin gerçek anlamında) atan bir ordu oluşturdular.

Uylandia ile Volkaran işgalden kurtulunca Stephen ile Anne kendilerini kral ve kraliçe ilan ettiler,-en tehlikeli rakiplerini öldürdüler ve şimdi birbirlerine karşı entrikalar çevirmekte oldukları dedikoduları olsa da, âlemde güçlü ve korkulan bir hükümranlık kurdular. Eski günlerde olsa Magicka emri gözardı ederdi. Haberci inatçı çıkarsa onu da hallederdi. Şimdi ise, savaş ejderinin kara kanatlarının gölgesinde kaçamak yanıtlar verecek kadar küçülmüştü.

"Usta Hugh lordumuzun, Ke'lithli Rogar'ın katilidir ve ceza olarak yaşamını almak Kral'ın kendi kanunudur."

"Majesteleri, kraliyetinin dahilinde adaleti bu kadar çabuk ve mükemmelce yerine getirmenizi tamamen onaylıyor ve takdir ediyor," dedi haberci zarif bir şekilde eğilerek, "ve işinize karıştığı için esef duyuyor, fakat Usta Hugh olarak bilinen adamın tutuklanması için bir kraliyet emri

var. Devlete karşı bir komplo ile ilgili sorgulanmak üzere aranıyor -tüm yerel işlerden daha öncelikli bir konu. Herkes biliyor," diye ekledi haberci, doğrudan Magicka'nın gözlerinin içine bakarak, "bu katilin Tribus elf lordları ile ilişkisi var."

Elbette, büyücü Hugh'nun Tribus elf lordları ile ilişkisinin olmadığını çok iyi biliyordu. Büyücü aynı zamanda, bunu habercinin de çok iyi bildiğini biliyordu. Ve haberci bunu biliyorduysa, başka bir takım şeyleri biliyor olması kuvvetle muhtemeldi -örneğin Ke'lithli Rogar'ın nasıl öldüğü gibi. Kendi ağına dolanan Magicka bocalayıp çırpındı.

"Yetki belgeni göreyim," dedi.

Öyle görünüyordu ki, Kral'ın habercisine hayatta hiçbir şey, büyücünün görmesi için Kral'ın yetki belgesini çıkarmak kadar zevk veremezdi. Ejderin eyerine asılı duran deri keseye elini daldıran haberci, bir parşömen kılıfı çıkardı İçindeki parşömen tomarını alarak büyücüye uzattı. Büyücü belgeyi inceliyormuş gibi yaptı Yetki belgesi eksiksiz olmalıydı. Stephen bu tür konularda hata yapan bir insan değildi. Adamın ismi yazılıydı, Usta Hugh ve Stephen'ın mührü olan Kanatlı Göz ile mühürlenmişti. Yaralanıp kanayana kadar dudaklarını çiğneyen Magicka'nın halkına, denediğini, fakat burada daha büyük güçlerin söz konusu olduğunu anlatan acı dolu bakışlar atmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Kalbinin üzerine elini koyarak sessiz ve soğuk bir kabullenme ile eğildi.

"Majesteleri size teşekkürlerini sunuyor," dedi haberci gülümseyerek. "Sen, Komutan!" İşaret etti. Yüzünü ihtiyatla ifadesiz tutan ve konuşulanları olduğu kadar konuşulmayanları da izlemiş olan Gareth gelip büyücünün yanında durdu. "Bana mahkumu getir. Ah, bir de dönüş yolculuğu için yeni bir ejdere ihtiyacım olacak. Kral'ın işleri," diye ekledi.

Bu iki sözcük - Kral'ın işleri, bir şişe şaraptan bir şatoya, bir kızarmış yabandomuzundan bir alay askere kadar herhangi bir şeye el koymak için kullanılabilirdi. Bu emre itaat etmeyenler kendilerini büyük bir tehlikeye atmış olurlardı. Gareth Magicka'ya baktı. Öfkeyle sarsılmış olan büyücü hiçbir şey söylemedi -yalnızca başını kısaca salladı- ve şövalye emri yerine getirmek üzere ayrıldı.

Haberci parşömeni aldı, ustalıkla tekrar sarıp kılıfına geri koydu. Gareth'ın mahkumla dönüşünü beklerken boş boş çevresine göz gezdirdi. Gözü cenaze ateşi için hazırlanan yığına takıldı. Yüzünü anında derin bir üzüntü ifadesi bürüdü.

"Majesteleri Leydi Rogar'a taziyelerini yolladı. Hizmet edebileceği bir konu olursa, saygıdeğer leydinin kendilerine başvurması yeterli olacaktır."

"Saygıdeğer leydi çok müteşekkir olacak," dedi Magicka ekşi ekşi.

Tekrar gülümseyen haberci sabırsızca eldivenleriyle bacağını dövmeye başladı. Gareth mahkumu Kraliyet Muhafızları'na doğru götürmüştü, fakat yeni bir ejdere ilişkin bir iz yoktu. "Ejder konusunda..."

"Alın, lordum, bunu kullanın," diye haykırdı yaşlı seyis hevesle, lordun ejderinin dizginlerini uzatarak.

"Emin misin?" diye sordu haberci, bakışlarını cenazeden büyücüye doğru kaydırarak. Elbette, ejderin -ne kadar değerli olursa olsun- ölünün onuruna kurban edilmesi geleneğinden haberdardı.

Magicka öfkeli bir solumayla elini salladı. "Neden olmasın? Lordumun katilini en değer verdiği ejderinin üzerinde götür. Kral'ın işleri, değil mi?"

"Evet, öyle," dedi haberci. "Kral'ın işleri."

Kraliyet Muhafızları aniden hazırola geçti, mızraklarının ucunu dışa çevirdi ve kalkanlarını kullanarak haberci ile yanındakilerin çevresinde bir çember oluşturdu. "Belki de Kral'ın işlerinin bazı yönlerini Majesteleri'nin kendisi ile tartışmak istersiniz. Lütufkâr efendimiz yokluğunuzda vilayetinizin yönetimi ile ilgilenmekten memnunluk duyacaktır, Magicka."

Dönmekte olan savaş ejderinin kanatlarının gölgesi avluya düştü.

"Hayır, hayır," diye itiraz etti büyücü aceleyle. "Kral Stephen'ın benden daha sadık bir kulu bulunamaz! Onu bu konuda temin edebilirsiniz!"

Haberci eğildi ve Magicka'yı cana yakın bir gülümseme ile yanıtladı. Çevresindeki askerler tetikte duruşlarını bozmadılar.

Deri miğferi altında terlemekte olan Gareth çelikten çemberin içine girdi. Komutan, Kraliyet Muhafızları ile savaşma emri gelmesine ramak kaldığını biliyordu ve midesi hâlâ kasılıyordu.

"İşte adamınız," dedi Gareth sertçe, Hugh'yu öne fırlatarak.

Haberci, hızlı bir bakışla mahkumun sırtındaki kırbaç izlerini, yüzündeki yara bereleri ve şişmiş dudağını inceledi. Kara, çökmüş gözleri kaşlarının altındaki gölgelerde tamamen yitmiş görünen Hugh, haberciye, umut taşımayan, yalnızca yepyeni işkencelerin beklentisi içinde olan, tarafsız bir merakla baktı.

"Kollarındaki bağları kesin. Ayaklarındaki prangaları da çözün."

"Fakat, efendim, o tehlikeli biri..."

"O şekilde ejdere binemez ve benim de harcanacak zamanım yok. Endişelenme" -haberci önemsemez görünerek elini salladı- "kanatları

çıkmadığı sürece, uçmakta olan bir ejderin sırtından atlayarak kaçmaya teşebbüs edeceğini sanmıyorum."

Gareth hançerini çekti ve Hugh'nun kollarının çevresinde ki bağları kesti. Yardımcılarını çağıran ejder seyisi, temkinli bir tavırla çelikten halkanın içine girdi, habercinin yorgun ejderinin eyerini çözdü ve Lord Rogar'ın ejderini eyerledi. Ejderin boynunu okşayarak, sevinçle dizginleri haberciye uzattı. Yaşlı adam ejderi bir daha görmeyecekti; Kral Stephen'ın eline geçen hiçbir şey geri dönmezdi. Fakat bu durumu, onu seven ve ona güvenen bir yaratığın boynuna bıçağı saplamaya, çoktan ölmüş bir adam uğruna yaşamının akıp gitmesini seyretmeye yeğlerdi.

Haberci ejdere bindi. Elini aşağı, Hugh'ya uzattı. Katil özgür kaldığını, kafasının taş üzerinde olmadığını, o berbat kılıcın yaşamını sona erdirmeyeceğini yeni anlamış gibi görünü yordu Katı bir şekilde ve acıyla hareket ederek elini uzattı, habercinin elini tuttu ve adamın kendisini ejderin sırtına çekmesine izin verdi.

"Ona bir pelerin getirin. Donar yukarıda," diye emretti haberci. Pek çok pelerin sunuldu. Haberci kalın, kürklü bir pelerin seçti ve Hugh'ya fırlattı. Mahkum pelerini omuzlarına sardı, arkaya uzanıp eyerin kenarını sıkıca kavradı. Haberci emir verdi ve ejder, tiz bir çığlıkla kanatlarını açarak yükseldi.

Kraliyet Muhafizları'nın komutanı kulak tırmalayan bir ıslık çaldı. Savaş ejderi, sırtından sarkan halatlar yere değene kadar alçaldı. Askerler hızla tırmandılar ve ejderin geniş, yayvan sırtında yerlerini aldılar. Ejder kanatlarını kaldırdı. Birkaç dakika içinde gölgesi yok olmuş, gök boşalmış, gecenin gri loşluğu geri dönmüştü.

Aşağıdaki avluda adamlar, ciddi yüzlerle, sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Kocalarını gözleyen ve gergin havayı hisseden kadınlar aceleyle çocuklarını toparladılar, payladılar ve mızmızlananları tokatladılar.

Yüzü öfkeden kaskatı kesilmiş Magicka, uzun adımlarla iç kaleye doğru yürüdü.

Gareth büyücünün ayrılmasını bekledi, sonra cenaze ateşinin yakılmasını emretti. Alevler çatırdarken kadınlar ve erkekler bir araya geldiler ve lordlarının ruhunu atalarına göndermek üzere şarkı söylemeye başladılar. Şövalye komutanı, sevdiği ve otuz sene boyunca sadakatle hizmet ettiği lordu için bir şarkı söyledi. Bitirdiği zaman gürleyen, sıçrayan alevlerin bedeni tüketmesini izledi.

"Demek hiç büyücü öldürmedin, ha? Hugh, dostum, belki de bir fırsat yakalarsın. Seni bir daha gorürsem... Kral'ın işleri!" Gareth homurdandı. "Eğer ortaya çıkmazsan, eh, uğruna yaşayacak pek bir şeyi kalmayan yaşlı bir adamım ben " Gözleri büyücünün odasına gitti. Cüppeli bir siluetin pencereden baktığı görülebiliyordu Yerine getirilecek sorumlulukları olan komutan, bu gece her şeyin güvende olduğundan emin olmak için kapıya doğru yürüdü.

Sanatını ifşa etmekten yoksun kalmış, unutulmuş Üç Darbe Nick, kederli kederli taş üzerinde oturuyordu.

DÖRDÜNCÜ BOLUM

VOLKARAN ADASI'NDA BİR YER

ORTA ÂLEM

Haberci ejderini sıkı kontrol altında tutuyordu. Birazcık gevşek davransa küçük binek ejderi, büyük savaş ejderini rahatlıkla geçebilirdi. Fakat haberci koruma olmadan uçmaya cesaret edemezdi. Elf korsanlar genellikle bulutların içinde gizlenir, insan ejder sürücülerin üzerine saldırmak üzere beklerlerdi. Bu yüzden yavaş ilerliyorlardı. Fakat bir süre sonra Ke'lith'in meşale ışıkları altlarında yok oldu. Kısa süre sonra Witheril'in kayalık tepeleri, vilayetin düşmüş lordunun cenaze ateşinden yükselen dumanı görünmez kıldı.

Haberci ejderini Kararae'nin -savaş ejderinin- kuyruk tarafında tuttu. Gecenin gri loşluğunu yarıp geçen parlak, küçük bir kama gibiydi. Kendi koşumlarına kayışlarla bağlanmış olan Kraliyet Muhafızları Kararae'nin sırtında siyah topaklar gibi görünüyordu.

Ejderler, yalnızca alçak, kare evleri açıkça görünen küçük Hynox Köyü'nün üzerinden uçtular. Sonra Dandrak kıyısını aştılar ve göğün

derinliklerine yöneldiler. Haberci, daha önce fazla uçmamış bir adam gibi aşağı, yukarı, oraya buraya bakındı -Kral'ın habercisi olduğu söylenen bin için garip bir şeydi bu Üç Mevkiyolu Adası'nın ikisini görebildiğini duşundu Hanastai ile Bindistai açıkça görünüyordu Göğün derinliklerinde bile gece tam anlamıyla karanlık sayılmazdı -efsanelerin, Koparılış'tan önce eski dünyanın olduğunu söyledikleri kadar değil.

Elf astronomları, Gecenin üç Lordu olduğunu yazmışlardı. Ve batıl inançlıların, bunların, insanların dinlenmesi için Arianus üzerine pelerinlerini örten dev adamlar olduklarına inanmasına rağmen, eğitimli olanlar Gecenin Lordları'nın aslında üzerlerinde yüzen mercankaya adalar olduğunu, her on iki saatte bir Arianus ile güneş arasına sürüklenen bir yörüngede ilerlediklerini bilirdi.

Bu adaların altında Yüksek Âlem bulunurdu. Burada, kendi istekleri ile sürgüne giden güçlü insan büyücüler olan gizemustalarının yaşadığı düşünülürdü. Yüksek Âlem'in altında gökkubbe veya gündüz yıldızları bulunurdu. Kimse gökkubbenin aslında ne olduğunu bilmezdi. Pek çok kişi -ve yalnızca batıl inançlılar da değil- bunun göklerde yüzen elmaslardan veya başka değerli taşlardan oluşan bir kuşak olduğuna inanırdı. Böylece, güya gökkubbenin içinden geçen gizemustalarının muhteşem servetlerine ilişkin efsane doğdu. Hem elfler, hem de insanlar pek çok sefer gökkubbeye kadar uçmaya ve sırlarını keşfetmeye teşebbüs ettiler, fakat yola çıkanlar hiç geri dönmedi. Orada havanın, kanı donduracak kadar soğuk olduğu söyleniyordu.

Uçuş sırasında, haberci pek çok defa dönüp yol arkadaşına baktı. İnen baltanın altından kurtarılan bir adamın tepkilerini merak ediyordu. Rahatlama, sevinç veya zafer görmeyi bekliyorduysa, haberci hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. Sert ve hareketsiz olan katilin yüzü, bu maskenin arkasındaki düşüncelere ilişkin hiçbir ipucu vermiyordu Bu adam, bir başkasının insanları yiyip içerken seyredebileceği sakinlik içinde, bir adamın ölmesini izleyebilirdi. O anda yüzü haberciye dönük değildi. Hugh dikkatle uçuş rotalarını inceliyordu. Haberci bunu fark edince huzursuz oldu. Belki de onun düşüncelerini hisseden Hugh başını kaldırdı ve gözlerini habercinin gözlerine dikti.

Haberci Hugh'yu incelemesinden bir sonuç çıkaramamıştı. Fakat Hugh, haberci ile ilgili pek çok şey öğrenmiş gibiydi. Kısılmış gözleri sanki adamın derisini soyuyor, kemikleri oyuyordu. Adam bir an sonra gözlerini

ejderin boynuna çevirmeseydi, habercinin beynindeki her şeyi açığa çıkaracak gibiydi. Haberci bir daha Hugh'ya bakmadı.

Tesadüf de olabilirdi, ama haberci Hugh'nun uçuş rotası ile ilgilendiğini görünce hemen bir sis perdesi oluştu ve karayı gözden gizledi. Yüksekte ve hızla uçuyorlardı ve Gecenin Lordları'nın gölgeleri altında görecek fazla bir şey yoktu. Fakat mercankayanın yaydığı hafif, mavimsi ışık, orman kümelerinin, yerin ince ışıltısının üzerinde siyah lekeler olarak görünmesine sebep oluyordu. Yerdeki nirengileri fark etmek kolaydı. Ezilmiş granitten sıva ile kaplanmamış şato ve kaleler, yumuşak bir ışıltı ile parlıyordu. Kasabaların sokaklarının oluşturduğu parlak şeritler havadan kolaylıkla görülüyordu.

Savaş sırasında, saldırgan elf gemileri göklerde dolaşırken, insanlar sokaklarını saman ve sazlarla kaplarlardı. Fakat şimdi Volkaran Adaları'nda savaş yoktu. Burada yaşayan insanların çoğu, gururla, bunun sebebinin savaştaki cesaretleri olduğunu, elf lordları arasında yarattıkları korkudan kaynaklandığını düşünürdü.

Bunu düşünen haberci, cehaletlerinden duyduğu tiksinti ile başını salladı. Orta Âlem'de gerçeği pek az kişi bilirdi -Kral Stephen ile Kraliçe Anne de bunların arasındaydı. Aristagonlu elfler o sırada Volkaran ile Uylandia'yı gözardı ediyorlardı, çünkü uğraşmaları gereken çok daha büyük sorunları vardı -kendi halkları içinde isyan çıkmıştı.

İsyan kesinlikle ve acımasızlıkla sona erdirildiği zaman dikkatlerini insanların -bu isyanın çıkmasına sebep olan barbar hayvanların krallığına çevireceklerdi. O zaman geldiğinde ciflerin işgal ve fetihle yetinmeyeceklerini biliyordu Stephen. Bu kez dünyayı insan denen pislikten sonsuza kadar temizleyeceklerdi. Stephen sessizce ve hızla, büyük oyun tahtasındaki parçalan yerleştiriyor, nihai yarış için hazırlanıyordu.

Habercinin arkasında oturan adam bilmiyordu, ama o da bu parçalardan biri olacaktı.

Sis belirdiğinde katil, içten içe omuzlarını silkerek nereye gittiklerini çıkarmaya çalışmaktan vazgeçti. Kendisi de bir gemi kaptanı olduğundan, adalar arasında ve ötesindeki pek çok hava yolunda uçmuştu. Ters rydai[4] yönüne dönmüşlerdi ve Kurinandistai yönüne doğru ilerliyorlardı.

Hugh sisin kendiliğinden oluşmadığını biliyordu ve bu da kuşkulanmaya başladığı şeyi -bu genç 'habercinin' sıradan bir kral hizmetkârı olmadığını- doğruluyordu. Usta rahatladı ve sisin zihnini

kaplamasına izin verdi. Gelecek hakkında tahminler yapmanın bir faydası yoktu. Mevcut durumdan daha iyi olması olasılığı düşüktü, daha kötü olmasını da beklemiyordu Hugh geleceğe hazırlanmak için elinden geleni yapmıştı; kemik saplı, rünlerle süslü hançeri yanında, kemerine takılıydı - son anda Gareth vermişti onu Hugh'ya. Çıplak, yaralı omuzlarını kalın kürklü pelerininin derinliklerine gizleyen Hugh, sıcak kalmak dışında hiçbir şey ile ilgilenmemeye başladı. Yine de sisin habercinin başına bela olmasını izlemekten keyif alıyordu. Uçuşlarını yavaşlatıyordu ve haberci devamlı, birden önlerinde beliren açık havaya doğru alçalıp, nerede olduklarını kontrol ediyordu. Bir ara kaybolmayı becermiş gibi göründü. Haberci ejderi havada sabit tuttu. Ejder, sürücüsü nün komutu doğrultusunda süzülmek için kanatlarıyla havayı dövüyordu. Hugh habercinin bedeninin gerginleştiğini, bakışlarının yerdeki değişik nesneler arasında dolandığını fark etti.

Kendi kendine mırıldandığı sözcüklere bakılırsa, belli bir yön de çok fazla gitmişlerdi. Yolunu değiştiren haberci, ejderin başını çevirdi ve yine sisler içinde uçmaya başladılar. Haberci Hugh'ya sinirli bir bakış fırlattı, sanki kaybolmalarının onun suçu olduğunu söylemeye çalışıyordu.

Yaşamının ilk dönemlerinde, hayatta kalabilmek için, çevresinde olup biten her şeyin farkında olmayı öğrenmişti Hugh. Şimdi, kırkıncı devrinde bu önlem, içgüdüsel bir hal almıştı, altıncı duyu gibiydi. Rüzgârdaki ufak bir değişimi, ısının hafifçe düşmesini veya yükselmesini anında fark ediyordu. Zaman ölçen bir aracı olmamasına rağmen, belli iki zaman arasında ne kadar süre geçtiğini anlayabiliyordu. İşitme duyusu keskindi, gözleri daha da keskindi. Yanılmaz bir yön duyusu vardı. Volkaran Adaları'nda ve Uylandia kıtasında gitmediği çok az yer kalmıştı. Gençliğindeki maceraları onu büyük Arianus dünyası üzerinde uzak (ve nahoş) yerlere götürmüştü. Boş yere nefes tüketmek demek olan böbürlenme huyuna sahip olmayan Hugh -yalnızca eksikliklerinin üstesinden gelemeyen bir insan, dünyayı hiçbir eksikliği olmadığına ikna etme ihtiyacı hisseder- Arianus üzerinde nereye konarsa konsun, bir kaç dakika içinde nerede olduğunu anlayabileceği konusunda kendisine hep güvenmişti.

Ama habercinin yumuşak bir sesle komut verdiği ejder gökte alçalıp, katı toprağa konduğu zaman, Hugh çevresine bakındı ve hayatında ilk defa, kaybolduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Burayı daha önce hiç görmemişti.

Kral'ın habercisi ejderinden indi. Deri bir keseden bir parlayantaş çıkararak, açık avcunun içinde tuttu. Hava ile temas eden büyülü mücevher ışıldamaya başladı. Parlayantaş ısı da verirdi bu yüzden onu bir kabın içine koymak gerekirdi. Haberci tereddüt etmeden, indikleri alanı çevreleyen mercankaya duvarın bir köşesine yürüdü. Eğilerek parlayantaşı kaba bir demir lamba içine koydu.

Hugh çıplak avluda başka hiçbir nesne göremiyordu. Lamba, ya haberciyi bekleyen biri tarafından, ya da habercinin kendisi tarafından burayı terk ederken bırakılmıştı. Usta lambayı habercinin bıraktığını düşünüyordu, çünkü çevrede başka hiçkimseyi göremiyordu. Kararae'yi bile geride bırakmışlardı. Bu yüzden, habercinin yolculuğuna burada başladığını ve görünüşe göre geri dönmeyi umduğunu varsaymak mantıklıydı -bu gerçek önemli de olabilirdi, önemsiz de. Hugh ejderin sırtından aşağı kaydı.

Haberci demir lambayı kaldırdı. Ejdere dönerek gururlu boynunu okşadı. Teskin edici sözler mırıldandı, sözleri hayvanın avluda oturmasını, kanatlarını katlayarak kuyruğunu ayaklarının çevresine dolamasını sağladı. Başı göğsüne düştü, gözleri kapandı ve ejder tatmin olmuş bir şekilde içini çekti. Bir kere uyuyan ejderi uyandırmak son derece zor ve tehlikelidir, çünkü bazen uykuda, ejderlere yapılan boyun eğme ve itaat büyüleri kazayla yok olur ve kafası karışmış, hiddetli ve son derece gürültücü bir yaratıkla kalakalırsınız. Deneyimli bir ejder sürücüsü, yakında becerikli bir büyücünün var olduğundan emin olmadan asla ejderinin uyumasına izin vermez. Hugh bu gerçeği de ilgiyle bir kenara not etti.

Hugh'nun yanına yaklaşan haberci feneri kaldırdı ve sorgularcasına, soru sormasını veya yorum yapmasını beklercesine yüzüne baktı. Usta, yanıtlanmayacağını bildiği sorular sorarak nefesini boşa harcamasının anlamsız olduğunu görüyordu, bu yüzden sessizce habercinin bakışlarına bakışları ile karşılık verdi.

Hayrete düşen haberci, bir şey söyleyecek gibi oldu, fikrini değiştirdi ve içine çektiği nefesi yavaşça bıraktı. Aniden topuklarının üzerinde döndü ve katile takip etmesi için işaret etti. Hugh rehberinin ardından yola düştü. Haberci, Hugh'nun eski ve karanlık çocukluk anılarından tanıdığı, bir Kir manastırına doğru yürüdü, Çok eski bir manastırdı ve görünüşe bakılırsa uzun zaman önce terk edilmişti. Avludaki döşeme taşları çatlamış, bazı yerlerde tamamen yok olmuştu. Kirlerin, sıkça bulunan mercankayadan daha fazla tercih ettikleri granitten yapılma dış duvarların üzerinde mercankaya büyümüştü. Muhtemelen içinde yüzyıllardır ışık yanmayan,

terk edilmiş mesken binalarının üzerinde soğuk bir rüzgâr esti. Çıplak ağaçlar gıcırdadı ve kuru yapraklar Hugh'nun çizmelerinin altında çıtırdadı.

Sert ve haşin Kir keşişleri tarafından yetiştirilen Usta, Volkaran Adaları'ndaki her manastırın yerini biliyordu. Terk edilen bir manastırdan bahsedildiğini hiç duymamıştı. Nerede olduğu ya da neden buraya getirildiğine ilişkin gizem derinleşti.

Haberci, yüksek bir kulenin dibinde bulunan, pişmiş kilden kapının önünde durdu. Kilidi demir bir anahtarla açtı Us ta, yukarıya doğru baktı, ama hiçbir pencerede ışık görmedi. Kapı sessizce açıldı -birisinin buraya sık sık geldiğini gösteren bir işaretti bu, çünkü paslı menteşeler iyi yağlanmıştı. İçeri süzülen haberci, elinin bir hareketiyle izlemesi için Hugh'ya işaret etti. Her ikisi de soğuk ve rutubetli binaya girdiğinde, haberci kapıyı kilitledi ve anahtarı gömleğinin içine tıkıştırdı. "Buradan," dedi. Yön belirtmesi gereksizdi -gidebilecekleri tek bir yön vardı zaten ve bu da yukarısıydı. Bir döner merdiven onları kulenin yükseklerine götürdü. Hugh üç kat saydı, her katta kilden bir kapı vardı. Çıkarlarken gizlice tüm kapılan kontrol eden Hugh, hepsinin kilitli olduğunu fark etti.

Dördüncü katta, bir başka kil kapının önünde, anahtar tekrar ortaya çıktı. Önlerinde, Gecenin Lordlarından daha karanlık uzun, dar bir koridor dümdüz uzanıyordu. Habercinin çizmeli adımlan taş üzerinde çınladı. Yumuşak tabanlı, esnek çizmeleriyle sessizce hareket etmeye alışmış olan Hugh, adamın gölgesinden daha az ses çıkartıyordu.

Hugh'nun saydığı altı kapı geçtiler -üç solda, üç sağda- sonra haberci uyarır gibi elini kaldırdı ve yedinci kapıda durdular. Bir kez daha demir anahtar ortaya çıktı. Kilit içinde gıcırdayarak döndü ve kapı sessizce açıldı. "İçeri gir," dedi haberci, yana çekilerek. Hugh denileni yaptı. Arkasından kapının kapandığını duyunca şaşırmadı. Kilitte dönen anahtar sesi duyulmadı. Odadaki tek ışık, dışarıdan süzülen mercankaya ışıltısıydı, fakat bu soluk ışık bile, Usta'nın keskin gözleri ile odanın içindekileri iyice görmesi için yeterliydi. Bir an kıpırdamadan durdu, dikkatle çevresini inceledi. Yalnız olmadığını fark etti.

Usta korkmuyordu Parmakları, pelerininin altında hançerinin kabzasını kavradı, bu yalnızca, bu gibi durumlarda aldığı sağduyulu bir tavırdı. Hugh bir işadamı idi ve iş görüşmesi ortamını görünce tanırdı.

Odadaki diğer kişi saklanmak konusunda hünerliydi. Sessizdi ve kendini gölgelerin arasında gizlemişti. Hugh adamı duymadı ve görmedi,

fakat kırk haşin ve acı devir boyunca onu hayatta tutan içgüdü orada birisinin olduğunu söylüyordu. Usta havayı kokladı.

"Sen bir hayvan mısın? Kokumu alabiliyor musun?" diye sordu bir ses - bir erkek sesi, derin ve gür. "Odada olduğumu böyle mi anladın?"

"Evet, bir hayvanım," dedi Hugh kısaca.

"Peki, ya sana saldırsaydım?" Şekil pencereye doğru hareket etti. Hugh'nun görüş alanındaydı, mercankayanın soluk ışıltısı ile çevrelenmişti. Usta, kendisini sorgulayanın, eteklerinin yerlere süründüğünü işittiği bir pelerine bürünmüş, uzun boylu bir adam olduğunu gördü. Adamın başı ve yüzü zincir zırh ile kaplıydı, yalnızca gözleri görünüyordu. Fakat Usta şüphelendiği şeyin doğru olduğunu anlamıştı. Kiminle konuştuğunu biliyordu.

Hugh hançerini gösterdi. "Kalbinizde bir el uzunluğunda hançer bulurdunuz, Majesteleri."

"Üzerimde zırh var," dedi Stephen, Volkaran Adaları'nın ve Uylandia Kümesi'nin kralı. Hugh'nun onu tanımasına şaşırmamış görünüyordu.

Katilin dudakları seğirdi. "Zincir zırh koltukaltınızı korumuyor, Majesteleri. Dirseğinizi kaldırın." Öne çıkan Hugh, uzun, ince parmaklarını bedeni kaplayan zırh ile kolları koruyan kısım arasına soktu. "Hançerin buraya bir darbesi..." Hugh omuzlarını silkti.

Stephen bu dokunuştan kaçınmadı. "Bunu zırhçıma söylemeliyim."

Hugh başını salladı. "Ne isterseniz yapın, Majesteleri. Birisi sizi öldürmeye karar verirse, ölürsünüz. Ve beni buraya bunun için getirttiyseniz, size yalnızca, cesedinizi yaktırmak mı istiyorsunuz, gömdürmek mi, karar vermenizi tavsiye ederim."

"İşin uzmanının fikri bu demek," dedi Stephen ve Hugh adamın zırhlı yüzünü görmese de, sesindeki küçümsemeyi işitebiliyordu.

"Majesteleri bir uzmana ihtiyaç duydu, sanırım, bunca zahmete katlandığına göre."

Kral yüzünü pencereye döndü. Neredeyse elli devir görmüştü, ama yapılı, güçlü ve büyük zorluklara dayanabilecek yetenekteydi. Bedenini dirençli kılmak için zırhının içinde uyuduğu söyleniyordu. Karısının şöhreti düşünülünce, belki de akıllıca bir önlemdi.

"Evet, sen bir uzmansın. Krallıkta bulunabileceklerin en iyisi olduğunu öğrendim."

Stephen sustu. Usta insanların dilleriyle değil, bedenleriyle anlattıklarını okumak konusunda becerikliydi, Kral'ın, içinde kopan fırtınaları iyi

sakladığın düşünüyordu. Hugh sol elindeki parmakların kendi üstlerine kapandığını, adam titrerken zincir zırhın çıkardığı gümüşsü şıngırtıyı fark edebiliyordu. Cinayete karar veren insanlar genelde böyle davranırlardı. "Aynı zamanda garip bir kibrin de var, Usta Hugh," dedi Stephen, uzun sessizliğini aniden bozarak. "Kendini Adaletin Eli, Hakedilen Cezayı Verici olarak tanıtıyorsun. Görünüşe göre, başkalarına zarar verenleri öldürüyorsun, hukukun üstünde olanları, benim hukukumun -sözde- dokunamadıklarını." Sesinde öfke ve meydan okuma vardı. Stephen gücenmiş görünüyordu, fakat Hugh düşman Volkaran ve Uylandia klanlarının o sırada yalnızca korku ve açgözlülük sayesinde bir arada kaldıklarını biliyordu ve bunu en az kendisi kadar iyi bilen bir kral ile bu konuyu tartışmak gereksizdi.

"Bunu niçin yapıyorsun?" diye ısrar etti Stephen. "Bir şekilde onur edinmek için mi?"

"Onur mu? Majesteleri bir elf lordu gibi konuşuyor! Onur size Therpes'teki kötü bir handa ucuz bir yemek bile alamaz."

"Para o zaman."

"Para. Bir tabak haşlanmış et fiyatına istediğiniz arkadan hançerleyen katili tutabilirsiniz. Düşmanlarının yalnızca ölmesini isteyenler için bu yeterli. Fakat haksızlığa uğrayanlar, başkalarının elinde acı çekenler, kendilerine zarar verenlerin acı çekmesini isterler. Ölmeden önce, bu yıkımı kendilerine kimin yolladığını bilmelerini isterler. Kurbanlarına çektirmiş olduğu acı ve dehşeti yaşamalarını isterler. Ve bu tatmin için yüksek bir bedel ödemeye hazır olurlar."

"Göze aldığın tehlikelerin sıradışı olduğu söylendi, hatta kurbanını eşit bir dövüşe bile davet ediyormuşsun."

"Eğer müşteri isterse."

"Ve bedelini ödemeye de razıysa."

Hugh omuzlarını silkti. Yorumu gerektirmeyen bir ifadeydi. Bu konuşma amaçsız ve anlamsızdı. Usta kendi ününü, ederini bilirdi Bunun kendisine yinelenmesine ihtiyacı yoktu Fakat buna alışmıştı, işinin bir parçasıydı bu. Her müşterisi gibi, Stephen da, bu eylemi yapmaya alıştırıyordu kendisini. Aynı koşullar altındaki bir kralın da, alçakgönüllü kullarıyla benzer şekilde davrandığını görmek Usta'yı eğlendirdi.

Stephen dönmüş, pencereden dışarı bakıyordu. Eldivenli eli -yumruk olmuş- pervazda duruyordu. Hugh sabırla ve sessizce bekledi

"Anlamıyorum. Seni tutanlar neden kendilerine zarar verenlere, hayatları için dövüşme şansı vermek istesinler ki?"

"Çünkü böylece iki defa öç almış oluyorlar Çünkü böylece onları öldüren benim elim olmuyor, Majesteleri, onu korumaktan vazgeçen atalarının eli oluyor."

"Buna inanıyor musun?" Stephen dönerek onunla yüzyüze geldi; Hugh adamın kafasını ve omuzlarını kaplayan zincir zırhın ayışığında parladığını görebiliyordu.

Hugh bir kaşını kaldırdı. Eli uzanıp çenesinden sarkan örülmüş, yumuşak sakal tutamlarını okşadı. Bu soru kendisine daha önce hiç sorulmamıştı ve bu da, belki de kralların kullarından aslında farklı olduğunu gösteriyordu, en azından bu kralın. Usta pencereye giderek Stephen'ın yanında durdu. Katilin bakışları aşağıdaki küçük avluya gitti. Mercankaya ile kaplı avlu, karanlıkta ürkütücü bir şekilde parlıyordu ve yumuşak ışıltıda, ortada bir adamın durduğunu görebiliyordu. Adamın siyah bir kukuletası vardı. Elinde keskin kenarlı bir kılıç tutuyordu. Hugh, sakalının uçlarını bükerek gülümsedi.

"Tek inandığım, Majesteleri, zekâm ve becerimdir. Başka seçeneğim yok. Ya bu işi kabul ederim, ya da... öyle değil mi?”

“Seçeneğin var. Sana işi anlattığım zaman kabul edebilir veya reddedebilirsin."

"Ve tabii kafam da omuzlarımdan ayrılır."

"Şu gördüğün adam kraliyet celladı. İşinde beceriklidir. Ölümün çabuk ve temiz olur. Karşı karşıya kalmış olduğun şeyden çok daha iyi. Zamanını aldığım için sana en azından bunu borçluyum."

Stephen dönüp Hugh ile yüzleşti. Zincir zırhtan miğferin gölgelerindeki gözler karanlık ve boştu İçerideki hiçbir şey tarafından aydınlanmıyor, dışarıdaki hiçbir ışığı yansıtmıyordu. "Önlem almalıyım, içeriğini bilmeden bu görevi kabul etmeni bekleyemem, fakat bunu açıklamak, kendimi senin merhametine bırakmak olur. Birazdan öğreneceğin şeyleri biliyorken seni hayatta bırakmaya cesaret edemem."

"Reddedersem, geceleyin, karanlıkta, şahitler olmadan kurtulacaksınız benden. Kabul edersem, Majestelerinin kendini dolanmış bulduğu aynı örümcek ağına ben de dolanacağım."

"Başka ne bekliyorsun? Her şey bir kenara, bir katilden başka bir şey değilsin," dedi Stephen soğuk bir sesle.

"Ve siz de, Majesteleri, bir katili kiralamak isteyen bir adamdan başka bir şey değilsiniz." Alaycı bir gösterişle eğilen Hugh topuklarının üstünde döndü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Stephen.

"Majesteleri bana izin verirse, bir randevuya geç kaldım. Bir saat önce cehennemde olmalıydım." Usta kapıya doğru yürüdü.

"Lanet olsun! Sana hayatını teklif ettim!"

Hugh dönmeye zahmet etmedi. "Fiyat çok düşük. Hayatımın bir kıymeti yok, ben değer vermiyorum. Karşılığında ise öyle tehlikeli bir iş teklif ediyorsunuz ki, kabul ettirmek için insanı tuzağa düşürmeniz gerekiyor. Ölümümle, Majestelerinin koşullarında değil, kendi koşullarımda yüzleşmeyi tercih ederim."

Hugh kapıyı açtı. Karşısında, yolunun üzerinde duran Kral'ın habercisini buldu. Ayaklarının dibinde parlayantaş lambası duruyordu ve lamba ışınlarını yukarı doğru gönderiyordu. Bu ışıkla aydınlanan yüz güzelliği ve zarafeti ile semavi bir görüntü veriyordu.

Haberci mi? O zaman ben de bir Sartan'ım, diye düşündü Hugh.

"On bin fıçıpara," dedi genç adam.

Hugh'nun eli örgülü sakalına gitti ve düşünceli düşünceli büktü. Bakışları yana, peşi sıra gelen Stephen'a kaydı.

"Söndür şu ışığı," diye emretti Kral. "Bu gerekli mi, Trian?”

“Majesteleri," Trian saygı ve sabırla konuştu, fakat bu efendisine boyun eğen bir kulun sesi değil, arkadaşına öğüt veren birinin sesiydi, "o en iyisi. Bu işi emanet edebileceğimiz başka hiç kimse yok. Onu getirmek için ciddi sıkıntılara girdik. Onu kaybetmeyi göze alamayız. Majesteleri hatırlarsa, sizi başta uyarmıştım..."

"Evet, hatırlıyorum!" diye tersledi Stephen. Sessizlik içinde ve öfkeden için için yanarak durdu. Bu "habercinin" katili taşa götürmesinden daha fazla arzu ettiği bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Muhtemelen o anda Kral, infaz kılıcını kendi kullanmaktan büyük zevk alırdı. Haberci dikkatle ışığın önüne demirden bir perde çekti ve odayı karanlıkta bıraktı. "Pekâlâ!" diye hırladı Kral.

"On bin fıçıpara mı?" Hugh buna inanamıyordu.

"Evet," diye yanıtladı Trian. "İş tamamlandığı zaman."

"Yarısı şimdi. Yarısı iş tamamlandığı zaman.”

"Şimdi hayatın! Sonra fıçıparalar!" diye tısladı Stephen kenetli dişlerinin arasından.

Hugh kapıya doğru bir adım attı. "Yarısı şimdi!" Stephen'ın sözleri, neredeyse anlaşılmaz bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Kabul ederek eğilen Hugh, dönüp Kral'la yüz yüze geldi. "Kurban kim?"

Stephen derin bir nefes aldı. Hugh Kral'ın boğazından bir hırıltı sesi çıktığını duydu, ölmekte olanların çıkardığına benzeyen bir ses "Oğlum," dedi Kral.

BEŞİNCİ BÖLÜM

KİR MANASTIRI, VOLKARAN ADALARI

ORTA ÂLEM

Hugh şaşırmamıştı. Bunca entrika ve gizlilik düşünülünce, kurbanın Majestelerine yakın birisi olması mantıklıydı. Usta, Stephen'ın bir veliahtı olduğundan daha fazlasını bilmiyordu. Kral'ın yaşına bakılırsa, çocuk on sekiz - yirmi devir yaşında olmalıydı. Ciddi sorunlara bulaşabilecek bir yaşta.

"Prens burada, manastırda. Biz..." Stephen durdu, kurumuş dilini ıslatmaya çalıştı "ona yaşamının tehlikede olduğunu söyledik. Senin, onu güvende olacağı gizli bir yere götürmek üzere kiralanmış, kılık değiştirmiş bir asilzade olduğunu zannediyor." Stephen'ın sesi kısıldı. Öfkeyle boğazını temizledi ve konuşmaya devam etti. "Prens bu kararı sorgulamayacak. Söylediğimizin doğru olduğunu biliyor. Onu tehdit eden insanlar var..."

"Bu açıkça görülüyor," dedi Hugh.

Kral gerildi, zincir zırhı şıngırdadı ve Stephen'ın kılıcı kılıfı içinde takırdadı.

"Kendinize hakim olun, Majesteleri!" diye fısıldayan haberci hemen Kral'la katilin arasına girdi.

"Kiminle konuştuğunuzu hatırlayın, bayım!" diye azarladı Trian Hugh onu duymazdan geldi. "Prens'i nereye götüreceğim, Majesteleri' Ona ne yapmam gerekiyor?"

"Ben sana ayrıntıları bildireceğim," diye yanıt verdi Trian.

Stephen'a bu kadarı yetmiş görünüyordu. Sinirleri dayanmıyordu artık. Uzun adımlarla Hugh'nun yanından geçerek kapıya yürüdü. Bedenini hafifçe döndürerek katile dokunmaktan kaçındı. Muhtemelen bunu gayri ihtiyari yapmıştı, fakat hakareti fark eden Usta karanlıkta sertçe gülümsedi ve karşılık verdi.

"Tüm müşterilerime sunduğum bir hizmet vardır, Majesteleri."

Stephen eli kapı kolunda, durdu. "Evet?" Dönüp bakmadı.

"Kurbana onu kimin öldürttüğünü ve sebebini söylerim. Oğlunuzu da aynı şekilde bilgilendirmeli miyim, Majesteleri?"

Zincir zırh yavaşça şıngırdadı; adamın bedenini bir titreme sarstı. Fakat Stephen'ın başı eğilmedi, omuzları dik kaldı. "O an geldiği zaman," dedi, "Oğlum zaten biliyor olacak."

Kral, dik sırtı ve omuzlarıyla koridora çıktı; Hugh adımlarının uzaklaştığını duydu. Haberci, Usta'nın yanına geldi. Uzakta bir kapının çarpılarak kapandığını duyana kadar konuşmadı.

"Bunu söylemene gerek yoktu," dedi Trian yumuşak bir sesle. "Onu derinden yaraladın."

"Peki," diye ona döndü Hugh, "kraliyet hazinesinden para dağıtan ve Kral'ın duygularına bu kadar önem veren bu 'haberci' de kim?"

"Haklısın." Genç adam hafifçe pencereye doğru döndü. Hugh adamın gülümsediğini görebiliyordu. "Ben haberci değilim Ben Kral'ın büyücüsüyüm."

Hugh bir kaşını kaldırdı. "Biraz genç değil misin, Magicka?"

"Göründüğümden daha yaşlıyım," diye yanıt verdi Trian önemsemezce. "Savaşlar ve krallık insanı yaşlandırır. Büyü değil. Ve şimdi, bana eşlik edersen yolculuğun için giysi ve öteberi hazırlamıştım. İstediğin bilgiyi de vereceğim. Buradan."

Büyücü, Hugh'nun geçmesi için yana çekildi. Trian'ın davranışları saygılıydı, fakat Usta, büyücünün Stephen'ın uzaklaştığı koridoru bedeniyle kapadığını fark etti. Hugh belirtilen yöne döndü. Trian parlayantaş

lambasını almak için durakladı, perdeyi kaldırdı ve Hugh'ya yaklaşarak dirseğinin dibinde yürüdü.

"Kuşkusuz bir asilzade gibi görünmeli ve davranmalısın. Sana uygun bir giysi sağladım. Seçilmenin sebeplerinden biri, seni kabul etmiş olmasa da, asil bir babadan doğmuş olman. Üzerinde gerçek bir aristokrat havası var. Prens oldukça zekidir ve pahalı giysilere bürünmüş bir serseriye aldanmaz."

On adımdan fazla sürmeyen kısa bir yürüyüşten sonra büyücü, koridor boyunca sıralanan kapılardan birinin önünde durdu. Aynı demir anahtarı kullanarak kapıyı açtı. Hugh içeri girdi. İlkine dik açı ile uzanan bir koridora girdiler. Bu koridor, önceki kadar bakımlı değildi. Duvarlar dökülüyordu. Çatlak zeminde yürüyüş tehlikeliydi ve hem Hugh, hem de büyücü dikkatle ve ihtiyatla yürüdüler. Sola dönerek bir başka koridora girdiler; tekrar sola dönerek üçüncü bir koridora. Her koridor, bir öncekinden daha kısaydı. Hugh, binanın içlerine doğru ilerlediklerini fark etti. Sonra bir dizi zikzak çizmeye başladılar -görünüşe göre rastgele dönüşler yapıyorlardı. Trian yol boyunca konuştu.

"Senin hakkında bulabildiğimiz her bilgiyi toplamamız gerekliydi. Babanın bir kadınla gayrımeşru ilişkisinin ardından, yanlış tabakada doğduğunu biliyorum ve asil baban -kim olduğunu bulamadığımı söylemeliyim- anneni sokağa attı. Kadın İlk Yenilgi'de, bir elf saldırısı sırasında öldü ve seni Kir keşişleri büyüttü." Trian ürperdi. "Kolay bir yaşam değildi, herhalde," dedi, kendilerini çevreleyen soğuk duvarlara bakarak alçak bir sesle...

Hugh yorum yapmaya gerek duymadı, bu yüzden sessiz kaldı. Büyücü, bu konuşmalar ve seçtikleri karmaşık rotayla onun kafasını karıştırmayı ve dikkatini dağıtmayı hedeflediyse bile bu işe yaramıyordu. Kir manastırları genellikle aynı plan üzerine yapılırdı -ortadaki kare bir avlunun iki yanına dizili keşiş hücreleri. Üçüncü yan keşişlere hizmet edenler veya, Hugh gibi, tarikatın baktığı yetimlere ayrılmıştır. Burada da mutfaklar vardı, "çalışma" odaları ve revir...

...Yerdeki hasır minderde yatmakta olan çocuk kıvranıp döndü. Karanlık, ısıtılmamış odadaki acı soğuğa rağmen çocuğun derisi doğal olmayan bir sıcaklıkla yanıyordu ve sarsılıp çırpınırken, çıplak bedenini örtmek için kullanılan ince battaniyeyi bir kenara atmıştı. Hasta çocuktan birkaç yaş büyük, dokuz devir yaşında görünen başka bir çocuk odaya girdi ve acıyarak arkadaşına baktı. Ellerinde bir tas su taşıyordu. Tası dikkatle

yere koyarak hasta çocuğun yanında diz çöktü ve parmaklarını suya daldırarak kurumuş, ateşle kavrulmuş dudakları ıslattı.

Bu, çocuğun acısını azaltmış göründü. Kıvranması durdu ve camsı gözleri kendisine kimin baktığını görmek üzere döndü. Zayıf, solgun yüzüne bir gülümseme yayıldı. Büyük çocuk, gülümseyerek, yırtık giysilerinden bir parça kopardı ve suya batırdı Tek bir damla bile ziyan etmemeye dikkat ederek paçavrayı sıktı ve çocuğun alnını ıslattı.

“Her şey düzelecek..." diye başladı çocuk. Tam o sırada tepelerinde karanlık bir gölge belirdi ve soğuk, kemikli bir el çocuğun bileğini yakaladı.

"Hugh! Ne yaptığını zannediyorsun?" Ses, en az oda kadar soğuk ve karanlıktı.

"Ben -ben Rolf e yardım ediyordum, Efendim. Ateşi var ve Maude Nine ateşi düşmezse öleceğini söyledi-"

"Ölmek mi?" Ses taş odayı sarstı. "Elbette ölecek! Masum bir çocukken ölmek ve insanoğlunun mirasçısı olduğu kötülükten kurtulmak bir nimettir. Zayıf kabuklarımızdan her gün arındırılması gereken kötülükten." El Hugh'yu dizleri üzerine çökmeye zorladı. "Dua et, Hugh. Doğadışı iyileştirme eylemine teşebbüs ederek atalarının iradesine karşı gelme günahının affedilmesi için dua et. Ölümün için dua et..."

Hasta çocuk inledi ve korku içinde keşişe baktı. Hugh kendisini yakalayan eli bir kenara attı. "Ölüm için dua edeceğim," dedi yumuşak bir sesle, ayağa kalkarak. "Senin ölümün için." Keşişin asasının darbesi Hugh'yu sırtından yakaladı. Çocuk sendeledi. İkinci darbe onu yere yıktı. Keşiş elindeki sopayı kaldıramayacak kadar yorulana dek darbeler üstüste yağdı. Sonra keşiş uzun adımlarla revirden çıktı. Dayak sırasında su tası kırılmıştı. Yara bere içinde kalan Hugh, paçavrayı bulana kadar karanlıkta süründü. Paçavra ıslaktı -suyla ya da kendi kanıyla, bilmiyordu. Ama serin ve rahatlatıcıydı. Paçavrayı nazikçe arkadaşının alnına yerleştirdi.

Zayıf bedeni kollarına alan Hugh, hasta çocuğu göğsüne bastırdı, kollarındaki beden kıvranıp titremeyi bırakana, katılaşıp soğuyana kadar beceriksizce salladı.

"On altı yaşında," diye devam ediyordu Trian, "Kır'den kaçtın. Konuştuğum keşiş arşiv odasına girdiğini ve babanın kimliğini öğrendiğini söyledi. Onu buldun mu?"

"Evet," diye yanıtladı Usta, içinden: Demek Trian benim için bir dolu zahmete girmiş. Kir'e bizzat gitmiş. Görünen o ki, onları sorgulamış,

ayrıntılı olarak Bu da demek oluyor ki...

Evet, tabii. Bak hele, ne kadar ilginç, değil mi? Bakalım bu kısa yürüyüş sırasında kim kimin hakkında daha çok bilgi edinecek?

"Bir asilzade miydi?" diye sordu Trian hassasiyetle.

"Kendine öyle diyordu. Aslında -nasıl demiştin? Pahalı giysiler içindeki bir serseriden başka bir şey değildi."

"Geçmiş zamanda konuşuyorsun. Baban öldü mü?"

"Ben öldürdüm."

Aniden duran Trian ona bakakaldı. "İliklerime kadar ürpertiyorsun beni! Bu tür bir şeyden bu kadar kayıtsızca bahsetmen..."

"Neden aldırayım ki?" Hugh yürümeye devam etti ve Trian yetişmek için koşmak zorunda kaldı. "Piç herif kim olduğumu öğrenince elinde kılıçla üzerime yürüdü. Onunla dövüştüm -çıplak ellerimle. Sonunda kendi kılıcı karnına saplandı. Kaza olduğuna yemin ettim ve şerif bana inandı. Hem, sadece bir çocuktum ve benim 'asil' babam şehvet düşkünü biri olarak biliniyordu -kızlar, oğlanlar, onun için fark etmiyordu Kim olduğumu kimseye söylemedim, babamın faydalanmaya çalıştığı biri olduğumu düşünmelerini sağladım. Kir keşişleri iyi bir eğitim vermişlerdi bana. istediğim zaman asil görünebilirim.

Şerif, babamın şehvetini tatmin etmek için çalınmış olan, asil bir adamın oğlu olduğumu varsaydı. Bir kan davası başlatmaktansa, ihtiyar zamparanın ölümünü hasır altı etmeye hevesliydi."

"Ama kaza değildi, değil mi?"

Trian'ın ayağının altında bir taş yuvarlandı. İçgüdüsel olarak Hugh'ya uzandı. Hugh büyücünün dirseğini yakaladı ve dengesini bulmasına yardımcı oldu. Şimdi iniyorlardı, manastırın içlerinde gittikçe derine ilerliyorlardı.

"Hayır, kaza değildi. Ondan kılıcı almak için mücadele ettim; kolay oldu, sarhoştu. Annemin adını ve nerede gömülü olduğunu söyledim ve kılıcı bağırsaklarına sapladım. Çok çabuk öldü. Bu da bana ders oldu."

Trian solgun ve sessizdi. Demir lamba içindeki parlayantaşı kaldırarak Hugh'nın derin çizgilerle kaplı, sert yüzünü aydınlattı. "Prens acı çekmemeli," dedi büyücü.

"Eh, işe döndük, ha?" Hugh ona sırıttı. "Halbuki ne kadar hoş bir sohbet ediyorduk. Ne bulmayı ummuştun? Bilindiğim kadar kötü olmadığımı mı? Yoksa tam tersine, daha kötü olduğumu mu?"

Anlaşılan oydu ki, Trian'ın konuyu değiştirmeye niyeti yoktu. Ellerini Hugh'nun kolundan ayırmayarak eğildi ve, onları yalnızca yarasalar duyabilecekken, yumuşak bir sesle konuştu.

"Çabuk ve temiz olmalı. Beklenmedik. Korku yaratmadan. Belki de uykusunda. İşe yarayabilecek zehirler..."

Hugh kolunu adamdan kurtardı. "Ben işimi bilirim. İstiyor san öyle hallederim. Müşteri sensin. Ya da, müşteri adına konuşuyorsun."

"İstediğimiz bu."

İkna olan ve içini çeken Trian biraz daha yürüdü ve bir başka kilitli kapının önünde durdu. Açmak yerine parlayantaş lambasını yere koydu ve eliyle, Hugh'nun bakması için işaret etti Eğilen ve anahtar deliğine gözünü yerleştiren katil, odanın içini gözetledi.

Usta nadiren herhangi bir hisseder ama asla dışa vurmazdı. Fakat bu sefer, müstakbel kurbanına sıkıntıyla ve ilgisizce göz atışı keskin bir bakışa dönüştü. Hugh'nun kafasında canlanan, entrikaya bulaşıp dolaplar çeviren on sekizinde bir genç değildi gördüğü. Minderin üzerine kıvrılmış derin derin uyuyan gür saçlı, masum yüzlü, on yaşından fazla göstermeyen bir çocuktu.

Hugh yavaşça doğruldu. Parlayantaş lambasını kaldıran büyücü, katilin yüzünü inceledi. Bu yüz karanlıktı ve kaşlarını çatmıştı. Trian tekrar içini çekti, zarif alnı endişeyle kırıştı. Parmağını dudaklarının üzerine koyarak, Hugh'yu iki kapı ötede başka bir odaya götürdü. Kapının kilidini açıp Hugh'yu içeri çekti ve yavaşça kapıyı kapattı.

"Ah," dedi büyücü yumuşak bir sesle, "bir sorun var, değil mi?

Hugh içinde bulundukları odaya hızla ve etraflıca göz gez dirdi, sonra endişeli büyücünün yüzüne baktı. "Evet. Biraz tütün içebilirim. Hapishanede pipomu aldılar. Başka bir pipo var mı?"

ALTINCI BÖLÜM

KİR MANASTIRI, VOLKARAN ADALARI

ORTA ÂLEM

"Ama kaşlarını çattın. Öfkeli görünüyordun düşündüm ki -"

"Küçücük bir çocuğu katletme fikrinden tiksindiğimi düşündün, değil mi?"

Masum bir çocukken ölmek ve insanoğlunun mirasçısı olduğu kötülükten kaçmak bir ayrıcalıktır. Sözcükler geçmişten süzülüp geldi Anılarını canlandıran, bu karanlık ve soğuk oda ile, çevresindeki çatlak taş duvarlardı. Hugh anıyı zihninin derinliklerine itti, hatırladığı için üzgündü. Şöminede odayı ısıtan alevler parlıyordu Maşayla bir kömür parçası aldı ve büyücünün yerde duran çantadan çıkardığı pipoyu yaktı. Stephen her şeyi düşünmüş gibiydi.

Birkaç çekişle sterego[5] parladı ve eski anılar soldu. "Kendi kendime kaşlarımı çatmıştım, çünkü bir hata yaptığımı anladım Bir şeyi . yanlış değerlendirmiştim. Bu tür bir hatanın bedeli büyük olabilir. Yine de bu

yaşta bir çocuğun neden erken bir ölümü hak ettiğini öğrenmek ilgimi çekebilir"

"Aslında... doğmuş olması yeterli denebilir," diye yanıtladı Trian, görünüşe bakılırsa düşünmeden, çünkü hemen Hugh'ya bir göz atarak söylediğini duyup duymadığını anlamaya çalıştı.

Katilin dikkat etmediği pek az şey olurdu. Hugh, kızgın kömür piposunun üzerinde dururken bekledi ve sorgularcasına büyücüye baktı.

Trian kızardı. "Soru sormaman için yeterince iyi bir ücret alıyorsun," diye sertçe konuştu. "İşte, paran da burada."

Yan tarafında asılı duran bir kesenin içinde aranarak bir avuç madeni para çıkardı ve elli adet yüzlük fıçıpara saydı.

"Kral'ın paralarının yeterli olacağını düşünüyorum," diyerek uzattı.

Bir kaşını kaldıran Hugh kömürü ateşe fırlattı. "Eğer karşılığını alabilirsem."

Usta, sönmesin diye piposunu tüttürerek parayı kabul eni ve dikkatle inceledi. Paralar gerçekti, bunda bir sorun yoktu. Paranın önyüzüne bir su fıçısı basılıydı, arkasını ise Stephen'ın bir sureti süslüyordu -pek de iyi bir suret sayılmazdı ya! Her şeyin ya değiş-tokuş, ya da hırsızlık yoluyla edinildiği bir âlemde (kendisi de ünlü bir korsan olan kralın elf gemilerine düzenlediği saldırılar ona krallığını kazandırmıştı), çift fıçıpara denilen madeni para nadiren görülür, daha da nadiren kullanılırdı. Karşılığında en değerli mal olan su alınırdı.

Su Orta Âlem'de kıt bulunurdu. Pek az yağmur yağar, yağdığında da hemen gözenekli mercankaya tarafından emilir ve tutulurdu. Mercan adalarda hiçbir ırmak veya dere akmazdı. Burada büyüyen değişik bitkiler su tutardı Kristal ağacı veya kapbitkileri yetiştirmek, bu değerli sıvıyı edinmek için pahalı ve zahmetli bir yoldu, ama elflerden çalmak sayılmazsa) Orta Âlem'deki insanlar için su edinmenin, olası tek kaynağıydı' Bu iş Hugh'ya bir servet kazandıracaktı. İstemezse bir daha çalışmak zorunda kalmayacaktı. Hem de yalnızca küçük bir çocuğu öldürmek karşılığında.

Bu mantıklı değildi. Hugh elindeki paraları tartarken büyücüye bakmayı sürdürdü...

"Pekâlâ, sanırım bilmen gereken bir şey var," diye itiraf etti Trian isteksizce. "Herhalde Volkaran ile Uylandia arasındaki mevcut durumdan haberin var."

"Hayır."

Küçük bir masada bir sürahi, büyük bir tas ve bir bardak duruyordu. Parayı masanın üstüne fırlatan katil, su sürahisini bardağa boşalttı ve dikkatle tadına baktı. "Aşağı Âlem'den. Fena değil."

"Bu su içmen ve yıkanman için. En azından bir asilzade gibi görünebilmelisin," diye karşılık verdi Trian sinirli bir şekilde. "Hem görüntün, hem de kokunla. Politika hakkında bir şey bilmediğini söyleyerek ne demek istedin?"

Pelerinini bir kenara fırlatan Hugh tasa eğildi ve yüzünü suya daldırdı. Suyu omuzlarının üzerine sıçratarak bir küllü sabun kalıbı aldı ve derisini ovalamaya başladı. Sabun köpükleri sırtındaki açık kırbaç yaralarına değince irkildi. "Yreni hapishanesinde iki gün geçir bakalım, nasıl kokuyorsun. Politikaya gelince, arada bir iki müşteri çıkarması dışında benim işimin Aşağı Âlem'de -Maelstrom olarak bilinen o bitmez fırtınanın kalbinde- su bol bulunur Fakat şimdiye kadar Maelstrom'a uçabilecek bir ejder bulunamamıştır. Büyülü mekanik ejderleri ile elfler, fırtınalı yollardan uçmayı başarmakta ve sonuç olarak su üzerinde tekel sahibi olmaktadırlar. Elflerin talep ettiği fiyatlar -tabii insanlara satmaya kabul etmeleri durumunda- çok yüksektir. Bu yüzden elf gemilerinin ve su depolanan limanlarının talan edilmesi, insanlar için yalnızca parasal açıdan kârlı bir iş değil, bir olum kalım meselesidir.

politikayla bir ilgisi yok. Stephen'ın bir oğlu olduğunu bile bilmiyordum..."

"Eh, var işte." Büyücünün sesi soğuktu. "Bir de karısı var. Evliliklerinin yalnızca politik bir evlilik olduğu sır değil. Böylece iki güçlü ulus birbirlerinin boğazına sarılıp bizi ciflerin merhametine bırakmaktan alıkonmuş oluyor. Fakat leydi, gücün kendi ellerinde toplanmasını pek arzu ederdi. Volkaran tacı bir kadına aktarılamaz ve Anne'in gücü ele geçirmesinin tek yolu da oğlu. Planını yeni fark ettik. Kralım bu seferlik ölümden kılpayı kurtuldu. Bir sonrakinde kurtulamayacağından korkuyoruz."

"Ve siz de çocuktan kurtulmaya karar verdiniz. Sanırım bu sorununuzu çözüyor, fakat bu sefer de kralınız veliahtsız kalıyor."

Piposunu dişlerinin arasına sıkıştıran Hugh pantolonunu çıkardı ve çıplak bedenine bol bol su çarptı. Trian arkasını döndü. Hugh'nun çıplak görüntüsünden mi kaçındığı, yoksa katilin derisini kaplayan, bazıları hâlâ açık olan yaralardan mı tiksindiği belli değildi.

"Stepnen aptal değil. O sorun çözümleniyor. Aristagon'a savaş ilan ettiğimiz zaman, uluslar birleşecek, kraliçenin ulusu da dahil. Savaş sırasında Stepnen Anne'i boşayacak ve Volkaranlı bir kadınla evlenecek. Çok şükür Majesteleri hâlâ çocuk yapacak -pek çok çocuk yapabilecek bir yaşta. Anne'in boşanmasına rağmen, savaş ulusları birleşmiş kalmaya zorlayacak. Barış tesis edilinceye kadar -tabii bunu başarabilirsek- Uylandia Stephen'la bağlarını koparmak için fazla zayıflamış, fazla bağımlı hale gelmiş olacak."

"Çok akıllıca," diye kabul etti Hugh. Havluyu bir kenara fırlatarak serin, tatlı Aşağı Âlem suyundan iki bardak içti. Sonra köşedeki lazımlıkta rahatladı. Rahatlamış hisseden Hugh, bir karyolanın üzerinde düzgünce katlanmış duran muhtelif giyim eşyalarını karıştırmaya başladı. "Peki elfleri savaşa zorlayan ne olacak? Kendi dertleri var onların."

. "Politikadan anlamadığını sanıyordum," diye mırıldandı

Trian delici bir sesle. "Savaşın sebebi.,, prensin ölümü olacak."

"Ha!" Hugh iç çamaşırlarını ve kalın, yün çorapları giydi.

"Her şey güzelce düşünülmüş. Bu yüzden şatoda birkaç büyü ile işi halletmektense bana devrediyorsunuz."

"Evet." Trian'ın sesi kısıldı; neredeyse tıkanıyordu. Başından bir gömlek geçirmek üzere olan Hugh durakladı ve büyücüye sert bir bakış fırlattı. Fakat büyücünün sırtı hâlâ dönüktü. Hugh'nun gözleri kısıldı. Pipoyu bir kenara bırakarak giyinmeye devam etti, fakat artık daha yavaş davranıyor, büyücünün sözcüklerinde ve ses tonundaki değişimlere keskin bir ilgi gösteriyordu.

"Çocuğun bedeni Aristagon'da, kendi yurttaşlarımız tarafından bulunmalı. Bu güç bir iş değil. Prensin elfler tarafından tutsak alındığını duyunca onu aramak üzere saldırılar düzenlenecek. Sana bir dizi mekân belirteceğim. Anladığım kadarıyla bir ejder gemin var..."

"Elf tasarımı ve yapımı. Ne kadar uygun, değil mi?" diye yanıt verdi Hugh. "Bunu çok düşünmüş olmalısınız? Hatta Lord Rogar'ın öldürülmesinin suçunu da siz üzerime attınız."

Hugh, üzerine altın iplikler işlenmiş siyah kadife bir yelek giydi. Yatağın üzerinde bir kılıç duruyordu. Kılıcı alarak dikkatle inceledi. Kınından çıkararak hızlı ve becerikli bir bilek hareketiyle kontrol etti. Tatmin olarak kılıcı kınına soktu ve kılıç kemerini beline taktı. Hançerini çizmesine soktu.

"Belki suçu benim üzerime atmakla yetinmediniz. Belki de adamı siz öldürdünüz."

"Hayır!" Trian dönüp yüzüne baktı. "Senin de fark ettiğin gibi, lordu kendi büyücüsü öldürdü. Biz izliyorduk ve yalnızca durumdan faydalandık. Hançerin alındı ve cesettekiyle değiştirildi. O şövalye arkadaşına, senin yakınlarda olduğun fısıldandı."

"Başımı kanla kirlenmiş taşa koymama, o manyağın kör kılıcıyla tepeme dikilmesine izin verdiniz. Sonra da hayatımı kurtardınız ve korkunun beni ikna edeceğini düşündünüz."

"Başka bir adamı ikna ederdi. Seni edeceğinden kuşkularım vardı -sen de talimin etmişsindir- ve bunları Stephen'a da aktarmıştım."

"Sonuç olarak çocuğu Aristagon'a götürüyorum, öldürüyorum, bedenini, bedbaht anne babasının bulması için bırakıyorum, böylece onlar yumruklarını sıkıp elflerden öç almak için yemin ediyorlar ve tüm insanlar elflerin üzerine yürüyor. Peki elflerin o kadar aptal olmadığı kimsenin aklına gelmedi mi? Şu anda bizimle savaşa girmeye hiç ihtiyaçları yok. Şu isyan çok ciddi bir mesele."

"Elfler hakkında, kendi insanların hakkında bildiğinden daha fazla şey biliyorsun! Bazıları bunu ilginç bulabilir."

"Gemime Elf gemi yapımcılarının bakım yapması ve geminin büyüsünün elf büyücülerince yenilenmesi gerektiğini bilmeyenler istediğini söyleyebilir."

"Demek düşmanla iş yapıyorsun..."

Hugh omuzlarını silkti. "Benim işimde herkes düşmandır." Trian dudaklarını yaladı. Tartışmanın ağzında acı bir tat bıraktığı açıktı, fakat, diye düşündü Hugh, krallarla içiyorsan bu hep olur.

"Elflerin insanları kaçırıp bedenlerini kolayca bulunabileçek yerlere bırakarak bizimle alay ettikleri herkesçe bilinir," dedi Trian alçak bir sesle. "Olayları öyle ayarlamalısın ki, bu da öyle..."

"Olayları nasıl ayarlayacağımı ben bilirim." Hugh ellerini büyücünün omuzlarına koydu ve genç adamın gerilediğini görme zevkini tattı. "İşimi bilirim." Eğilerek paralan aldı, tekrar inceledikten sonra iki tanesini yeleğinin iç cebine attı. Kalanı dikkatle para kesesine tıkıp çantasında sakladı. "İşten bahsetmişken, paramın geri kalanı için sizinle nasıl ilişki kuracağım? Döndüğümde kaburgalarımın arasında tüylü bir ok bulmayacağımdan nasıl emin olacağım?"

"Sana söz verdik, bir kralın sözü. Tüylü oka gelince" -şimdi tatmin duyma sırası Trian'daydı- "kendine göz kulak olabileceğinden eminim."

"Olabilirim," dedi Hugh. "Bunu hatırla."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye dudak büktü Trian.

"Sana söz veriyorum. Ve şimdi," dedi Hugh serinkanlılıkla, "artık gitsek iyi olacak. Gece yolculuk yapmamız lazım."

"Ejder seni gemini demirlediğin yere götürür..."

"...Sonra da gelip sana nerede olduğunu söyler, değil mi?" Hugh bir kaşını kaldırdı. "Hayır."

"Sana söz veririz..."

Hugh gülümsedi. "Kendi çocuğunu öldürmem için beni kiralayan birinin sözü."

Genç büyücü öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Onu yargılayamazsın! Anlayamazsın..." Dilini ısırarak kendini susturdu.

"Neyi anlayamam?" Hugh ona keskin bir bakış fırlattı.

"Hiçbir şey. Politikayla ilgilenmediğini sen, kendin söyledin." Trian yutkundu. "Neye inanmak istiyorsan, inan. Fark etmez.

Hugh onu dikkatle inceledi ve daha fazla bilgi alamayacağına karar verdi. "Nerede olduğumuzu söylersen yolumu kendim bulurum."

"Mümkün değil. Bu gizli bir kale! Burayı Majesteleri için güvenli bir inziva köşesi haline getirmek için yıllarca uğraştık."

"Ah, ama size söz veririm," diye alay etti Hugh. "Açmazdayız gibi görünüyor."

Trian yine kızardı. Dişleri dudaklarının üzerinde kenetlendi. Öyle ki, sonunda konuştuğunda, Hugh etinin üzerinde beyaz izler gördü.

"Şuna ne dersin? Bana yakın bir yer söyle -adanın ismini mesela. Ejdere seni ve prensi o adada bir kasabaya bırakmasını söylerim. Yapabileceğimin en iyisi bu."

Hugh bunu değerlendirdi, sonra kabul ederek başını salladı. İçindeki külleri boşalttıktan sonra piposunu çantasına tıktı ve çantadaki diğer malzemeleri inceledi. Gördükleri hoşuna gitmiş gibiydi. Çantayı sıkıca kapadı.

"Prens kendi yiyeceğini ve giysilerini taşır. Bir..." Trian'ın sesi titredi, ama cümlesini zorla bitirdi "bir ay yetecek kadar var."

"O kadar uzun sürmez," dedi Usta aldırış etmeksizin, kürklü pelerini omuzlarına alarak. "Tabii bu kasabanın varacağımız yere ne uzaklıkta olduğuna bağlı olarak, tabii. Ben de ejder kirayabilirim..."

"Prens'i kimse görmemeli! Sarayın dışında onu bilen pek az kişi bulunur, ama tesadüfen farkedilirse..."

"Sakin ol. Ne yaptığımı biliyorum," dedi Hugh yumuşak bir sesle, ama kara gözlerinde, büyücünün önemsemeye karar verdiği bir tehdit vardı.

Hugh çantayı sırtladı ve kapıya yöneldi. Gözünün kenarındaki bir hareket dikkatini çekti. Dışarıda, avluda, Kral'ın celladının işitilmeyen bir talimata uyarak eğildiğini ve yerini terk ettiğini gördü. Avluda şimdi yalnızca taş kalmıştı. Taşı aydınlatan beyaz ışık garip bir şekilde soğuk, saf ve davetkâr görünüyordu. Bir kaçış vaat ediyordu. Usta duraksadı. Kısa bir an için Kader'in görünmez ipliklerinin boynuna dolandığını hissetti. İplikler onu çekiştiriyor, devam etmesi için onu zorluyor, Trian ile Kral'ın dolanmış oldukları büyük örümcek ağına dolanmasına sebep oluyordu.

Kılıcın temiz, hızlı bir darbesiyle özgür kalabilirdi. . ." ;

Bir darbeye karşılık on bin fıçıpara.

Hugh, sakalındaki örgüyü çekiştirerek Trian'a döndü.

"Nasıl bir işaret yollamamı istersin?"

"İşaret mi?" Trian baktı. Anlamamıştı.

"İşin tamamlandığını anlatmak için. Bir kulak mı? Bir parmak mı? Ne?"

"Kutsal atalarımız esirgesin!" Genç büyücü ölü gibi sararmıştı. Ayaklarının üzerinde sallandı. Dengesini bulmak için duvara yaslanmak zorunda kaldı. Bu yüzden Hugh'nun dudaklarının sert bir gülümseme ile gerildiğini ve katilin başının, çok önemli bir soruya henüz yanıt almış gibi hafifçe yana eğildiğini görmedi.

"Lütfen... zayıflığımı affet," diye mırıldandı Trian, titreyen eliyle ıslak alnını silerek. "Kaç gecedir uyumuyorum ve... ve bir de aceleyle yaptığım o ejder yolculuğu var. Evet, doğal olarak bir işaret isteriz.

"Prensin boynunda bir..." Trian yutkundu ve sonra, aniden, içinde bir güç kaynağı bulmuş gibi doğruldu "...Prens'in boynunda bir tılsımı var, bir şahin tüyü. Daha bebekken Yüksek Âlem'den gelen bir gizemustası vermişti. Büyülü olduğu için Prens..." Trian'ın sesi yine titredi "...ölmeden çıkarılamaz." Derin, titrek bir nefes aldı. "Bize bu tılsımı yolladığın zaman, anlayacağız..." Sesi sönüp gitti.

"Ne büyüsü?" diye sordu Hugh kuşkuyla. Fakat ölü gibi solgun olan büyücü, aynı zamanda ölü gibi suskundu da. Başını salladı. Hugh, konuşamayacak durumda mı olduğunu, yoksa yanıt vermeyi mi reddettiğini anlayamadı. Her durumda, prens ve tılsımı hakkında kendisinin birşeyler öğrenmesi gerekeceği açıktı.

Muhtemelen fark etmezdi. Bu tür büyülü nesneler, bebekleri hastalıktan, sıçan ısırıklarından veya ateşe tepeüstü düşmekten korumak için hep verilirdi. Gezgin şarlatanların sattığı muskaların çoğunun, ancak Hugh'nun ayaklarının altındaki taş kadar büyüsü olurdu. Elbette bir kralın oğlunun gerçek bir muskaya sahip olması olasıydı, fakat Hugh şimdiye kadar insanı, mesela boğazının kesilmesine karşı koruyabilecek bir muska hiç görmemişti. Efsaneler uzun zaman önce, bu tür yeteneklere sahip büyücülerin var olduğunu söylüyordu, ama artık değil. Bu büyücüler Orta Âlem'i terk edeli çok olmuştu, çok yukarıda yüzen adalarda yaşamaya gitmişlerdi. Bunlardan biri aşağı gelip, çocuğa bir tüy versin, ha? Mümkün değildi bu.

Bu Trian beni gerçek bir aptal sanıyor olmalı. "Kendini topla, büyücü," dedi Hugh kabaca, "yoksa çocuk şüphelenecek."

Trian başını salladı ve katilin kendisi için doldurduğu su bardağını minnettarlıkla içti Gözlerini kapayarak derin derin soludu, dengesini sağladı. Birkaç dakika içinde sakin ve normal bir biçimde gülümsemeyi başardı. Solgun yanaklarına renk geldi.

"Şimdi hazırım," dedi Trian ve koridor boyunca, Prens'in uyuduğu odanın yolunu gösterdi.

Anahtarı kilide sokarak kapıyı sessizce açtı ve geri çekildi. "Elveda," dedi Trian, anahtarı ceketinin göğsüne sokarak. "Sen gelmiyor musun? Beni tanıştırmayacak mısın? Neler olduğunu açıklamayacak mısın?"

Trian başını salladı. "Hayır," dedi yumuşak bir sesle. Hugh adamın doğruca önüne bakmakta olduğunu, odanın içinden gözlerini kaçırdığını fark etti. "Şimdi her şey senin elinde. Lambayı sana bırakacağım."

Topuklarının üzerinde dönen büyücü, koridor boyunca kaçarcasına yürüdü. Kısa süre sonra gölgeler arasında kaybolmuştu. Hugh'nun keskin kulakları bir kilidin tıkırtısını yakaladı. Taze bir hava dalgası geldi ve geçti. Büyücü gitmişti.

Omuzlarını silken ve cebindeki iki madeni parayı yoklayan katil, destek ararcasına kılıcının kabzasına dokundu ve odaya girdi. Lambayı yükseğe kaldırarak çocuğu aydınlattı.

Usta, çocuklara hiç aldırmaz, haklarında hiçbir şey bilmezdi. Kendi çocukluğuna ilişkin hiçbir anısı yoktu -pek de şaşırtıcı değildi bu, çünkü çocukluğu pek kısa sürmüştü. Kir keşişleri için mutlu, tasasız, masum çocukluğun bir faydası yoktu. Daha ilk zamanlardan çocuklar yaşamın katı gerçekliği ile karşı karşıya bırakılıyorlardı. Tanrıların olmadığı bir dünyada,

Kir keşişleri yaşamın tek mutlak gerçeğine tapınıyorlardı -ölüme. Yaşam insanoğluna tesadüfen, gelişigüzel geliyordu. İnsanın seçeneği, seçme hakkı yoktu. Bu belirsiz armağandan sevinç duymak günah sayılıyordu. Ölüm parlak bir vaatti, mutlu bir özgür kalıştı.

İnançlarının bir parçası olarak Kir keşişleri, başka insanlara itici veya tehlikeli gelen işleri üstleniyorlardı. Kir keşişleri, Ölümün Kardeşleri olarak bilinirlerdi.

Yaşayanlara karşı hiç merhametleri yoktu. Onlar, ölülerle ilgilenirlerdi. İyileştirme sanatları ile uğraşmazlardı, fakat salgın hastalıktan ölenlerin cesetleri sokaklara atıldığında onları toplayan, ağırbaşlı törenler yapan ve cesetleri yakan Kir keşişleri olurdu. Canlıyken kapıdan çevrilen dilenciler, öldüklerinde giriş hakkı kazanırlardı. Atalarca lanetlenen, ailelerce yüzkarası olarak görülen intihar kurbanları, Kir keşişlerince kabul edilir, cesetleri saygı görürdü. Katillerin, fahişelerin, hırsızların bedenleri Kir keşişlerince alınırdı. Bir savaşın ardından, o sırada moda olan her ne sebepse onun uğruna yaşamlarını feda edenlerle Kir keşişleri ilgilenirdi.

Kir keşişlerinin yardım elini uzattıkları tek canlı varlıklar, ölenlerin erkek çocukları olurdu, başka sığınakları olmayan yetimler. Kir onları alır, eğitirdi. Keşişlerin gittiği her yere -hizmet etmek üzere çağrıldıkları sefalet ve ıstırap, zulüm ve yoksunluk sahnelerine- çocukları da yanlarında götürürler, onları hizmetkâr olarak kullanırlar ve aynı zamanda, onlara hayat hakkında ders verirler, ölümün merhamet dolu faydalarını överlerdi. Bu çocukları kendi yöntemleri ve katı inançları ile yetiştirerek, karanlık mezheplerine adam sağlarlardı. Hugh gibi bazı çocuklar kaçarlardı, fakat o bile, himayesi altında büyütüldüğü kara cüppelerin gölgesinden kurtulamamıştı.

Sonuç olarak Usta, uyumakta olan küçük çocuğun yüzüne baktığında, ne acıma, ne de öfke hissetti. Bu çocuğu öldürmek, Hugh için yalnızca yeni bir işti. Öncekilere göre çok daha zor ve tehlikeli olacakmış gibi görünen bir işti. Hugh büyücünün yalan söylediğini biliyordu. Şimdi tek yapması gereken, neden yalan söylediğini bulmaktı.

Çantasını yere atan katil, çizmesinin ucuyla çocuğu dürttü. "Uyan, çocuk."

Oğlan irkildi, gözleri faltaşı gibi açıldı ve tam olarak uyanmadan doğrulup oturdu. "Ne oldu?" diye sordu, dağılmış altın sarısı saçlarının arasından tepesinde dikilen yabancıya bakarak. "Sen kimsin?"

"Hugh olarak bilinirim -Ke'lithli Sir Hugh, Ekselansları," dedi Usta, tam zamanında bir asilzade olması gerektiğini hatırlayıp aklına gelen ilk mülk ismini söyleyerek. "Tehlikedesiniz. Babanız, sizi güvende olacağınız bir yere götürmem için tuttu beni. Kalkın. Zamanımız kısa. Gece sona ermeden gitmemiz gerek."

Duygularını açığa vurmayan, çıkık elmacık kemikli yüze, kartal burnuna ve çenesinden sarkan siyah, örülmüş sakallarına bakan çocuk, hasır minderin ortasında büzüldü.

"Git buradan. Senden hoşlanmadım! Trian nerede? Trian'ı istiyorum."

"Büyücü gibi sevimli değilim ben. Ama babanız beni görünüşüm için tutmadı. Benden korkuyorsanız, bir de düşmanlarınızın ne hissedeceğini düşünün."

Hugh bunu öylesine söylemişti, söyleyecek bir şey olsun diye. Gerekirse çocuğu yakalayıp -çırpınıp haykırsa da- taşıyarak götürmeye hazırdı Bu yüzden, çocuğun bu fikri ciddi ve keskin bir zekâ ifadesiyle değerlendirmesi onu şaşırttı.

"Mantıklı konuşuyorsun, Sir Hugh," dedi çocuk ayağa kalkarak "Sana eşlik edeceğim. Eşyalarımı getir." Küçük elini hasırın üzerinde, yanında duran çantaya doğru salladı.

Kendi eşyalarını taşıması gerektiğini söylemek Hugh'nun dilinin ucuna kadar geldi, fakat tam zamanında kendini tuttu. "Tabii, Ekselansları," dedi alçakgönüllülükle eğilirken.

Çocuğa yakından baktı Prens yaşına göre küçüktü; büyük, soluk mavi gözlen, hoş kıvrımlı bir ağzı, açık havada büyüme mis birinin porselen beyazı cildi vardı. Boynunda gümüş bir zincirle asılmış olan şahin tüyü, ışıkta parladı.

"Yol arkadaşı olacağımıza göre bana adımla hitap edebilirsin," dedi çocuk utangaç bir edayla.

"Adınız nedir, Ekselansları?" diye sordu Hugh, çantayı kaldırarak.

Çocuk ona bakakaldı. Usta telaşla ekledi, "Uzun yıllardır ülke dışındaydım, Ekselansları."

"Bane.[6]" dedi çocuk. "Prens Bane."

Hugh hareket edemedi, dondu. Bane! Katil batıl inançlı biri değildi, ama kim çocuğuna böylesine uğursuz bir isim koyardı ki? Hugh kaderin görünmez ilmeğinin boynunda sıkılaştığını hissetti. Taşın görüntüsü gözlerinin önüne geldi, soğuk, huzurlu ve sakin. Kendi kendine öfkelenerek

başını salladı. Boğucu his yok oldu, kendi ölümünün görüntüsü kayboldu. Hugh kendi çantasıyla Prens'inkini omuzladı.

"Artık gitmeliyiz, Ekselansları," dedi yine, başıyla kapıyı işaret ederek.

Bane yerden pelerinini kaldırdı ve omuzlarına aldı. Pelerini boynuna tutturacak iplerle uğraşmaya başladı. Gitmek için sabırsızlanan Hugh çantaları yere fırlattı, diz çöktü ve pelerinin iplerini bağladı.

Prens'in kollarını boynuna dolaması Hugh'yu şaşkına çevirdi.

"Benim koruyucum olduğun için çok memnunum," dedi çocuk, ona sarılarak. Yumuşak yanağını Hugh'nun yanağına bastırdı.

Usta kıpırdamadan, kaskatı durdu. Bane doğruldu. "Hazırım," diye bildirdi, sabırsız bir heyecanla. "Ejderle mi gideceğiz? Hayatımda ilk kez bu gece ejdere bindim. Herhalde sen hep biniyorsundur"

"Evet," demeyi başardı Hugh. "Avluda bir ejder bekliyor." Çantaları ve lambayı aldı "Ekselansları beni izlerlerse ."

"Ben yolu biliyorum," dedi Prens, odadan dışarı fırlayarak.

Hugh arkasından gitti Çocuğun ellerinin yumuşaklığı ve sıcaklığını derisinde hissediyordu.

YEDİNCİ BOLÜM

KİR MANASTIRI, VOLKARAN ADALARI

ORTA ALEM

Manastırın üst katlarındaki bir odada üç kişi bir araya gelmişti. Oda keşiş hücrelerinden biriydi ve sonuç olarak, soğuk, sade, küçük ve penceresizdi. Üç kişi -iki erkek ve bir kadın odanın tam ortasında duruyordu. Adamlardan biri kolunu kadının omzuna sarmıştı; kadın adamın beline sarılmıştı, birbirlerini destekler görünüyorlardı, aksi halde düşecek gibiydiler.

Üçüncü kişi, yanlarında duruyordu, "Gitmek üzereler." Büyücü kulak kabartmıştı, fakat aslında, manastırın kalın duvarların ardında ejderin kanat çırpmasını fiziksel kulağıyla duymuyordu.

"Gidiyorlar mı?" diye haykırdı kadın ve bir adım attı. "Bir kez daha göreyim onu! Oğlum! Bir kerecik!"

"Hayır, Anne!" Trian'ın sesi sertti; kadının elini yakalayıp sıkıca tuttu. "Büyüyü bozmamız aylar aldı. Böyle daha kolay! Güçlü olmalısın!"

"Umarım doğru şeyi yapıyoruzdur!" Kadın ağlamaya başladı ve yüzünü kocasının omzuna gömdü

"Sen de gitmeliydin, Trian," dedi Stephen. Sert bir sesle konuşmuştu, fakat karısının saçlarını okşayan eh nazik ve sevgi doluydu "Hâlâ zamanın var "

"Hayır, Majesteleri Bu konuyu uzun uzun duşunduk. Planlarımız akıllıca Planladığımız gibi yapmalı ve atalarımızın bizimle beraber olması için, her şeyin umduğumuz gibi gitmesi için dua etmeliyiz."

"Şu . Hugh'yu uyardın mı?"

"O katil gibi zorlu biri bana inanmazdı. Onu uyarmam işe yaramazdı, aslında aksine, zararı olurdu O en iyisi. Soğuk ve kalpsiz. Yeteneğine ve karakterine güvenmeliyiz."

"Ya başarısız olursa?"

"O zaman, Majesteleri," dedi Trian yumuşak bir iç çekişle, "kendimizi sona hazırlamalıyız."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

HET, DREVLİN

AŞAĞI ÂLEM

Tam Hugh başını Ke'lith'deki taşa koyduğu anda, başka bir infaz -Limbeck Civatasıkan'ın infazı- binlerce menka[7] aşağıda, Drevlin Adası'nda gerçekleştirilmek üzereydi. Başta, bu infazın diğer olaylarla, zamanının çakışması dışında bir ilgisi yokmuş gibi görünüyordu. Fakat ölümsüz örümcek Kader, görünmez ağlarını bu acayip insanların her birinin ruhuna dolamış, onları yavaş yavaş ve geri dönülmez bir biçimde birbirine yaklaştırıyordu.

Ke'lith Lordu Rogar'ın öldürüldüğü gece, Limbeck Civatasıkan Het kentindeki -Drevlin'ın en eski kentindeki rahat, dağınık evinde- oturmuş, bir söylev hazırlıyordu.

Kendi dilinde Limbeck bir Gegdi. Ananus'taki bütün diğer dillerde ve Koparılış'tan önceki eski dünyada ise cüce olarak bilinirdi. Ayakkabısızken 120 santim boyundaydı. Uzun ve gür sakalı, neşeli, açık yüzünü süslüyordu

Hafif göbek bağlamıştı; sıkı çalışan, genç, yetişkin bir Gegde rastlanmayan bir şeydi bu, fakat Limbeck daha çok oturmayı tercih ederdi. Gözleri parlak, meraklı ve korkunç derecede miyoptu.

Het'in dış mahallelerinde bulunan büyük bir mercankaya tepesinin içindeki yüzlerce mağaradan birinde oturuyordu. Limbeck'in mağarası bazı açılardan komşularının mağaralarından farklıydı. Limbeck'in kendisinin sıradışı bir Geg olduğu düşünülürse, pek de uygun düşüyordu bu. Mağara, diğerlerine göre daha yüksekti, neredeyse iki Geg yüksekliğinde. Yumruağacı tahtalarından yapılmış özel bir platform, Limbeck'in tavanlara tırmanmasını ve evin başka acayipliklerinden -pencerelerinden-faydalanmasını sağlıyordu.

Çoğu Geg pencereye ihtiyaç duymazdı; adayı hırpalayan fırtınalar pencereleri kullanışsız kılardı ve genelde Gegler dışarıda değil, içeride neler olup bittiğiyle ilgilenirdi. Kentin orijinal binalarından birkaçının -kutsal Yemleyenler'in uzun, çok uzun zaman önce yaptıkları binalar- pencereleri vardı aslında. Dayanıklı duvarların içine gömülmüş deliklere takılı, kalın, kabarcık dolu camlardan oluşan pencereler, rüzgâr, yağmur ve dolunun yüzyıllar boyu dövmesine son derece uygundu. Limbeck'in kasabanın ortasındaki kullanılmayan bir binada bulduğu ve kamulaştırarak evine taşıdığı pencereler, bu tür pencerelerdendi. Ödünç alınmış bir delgeçin birkaç dönüşü ile alt katta iki, üst katta dört mükemmel boyutta pencere boşluğu açılmıştı.

Bu şekilde, Limbeck halkının çoğunluğu ile kendisi arasındaki en önemli farkı ortaya koymuştu. Halkı yalnızca içeri bakardı. Limbeck dışarı bakmayı severdi -dışarı bakmak yalnızca yağmur, dolu, şimşek, ya da (fırtınanın dindiği kısa sürelerde) Yıksı-diksi'nin tekne-şeyleri, vızıldayan halkaları ve parlayan mavi zztlarına ilişkin manzaralar sunsa da.

Limbeck'in evinin bir özelliği onu kesinlikle eşsiz kılıyordu. Tepenin içine ve iç sokaklarına bakan önkapının üzerinde, belirgin biçimde uzanan yukarıya doğru eğimli kırmızı boyalı GGIBIT harfleri vardı.

Başka açılardan evi tipik bir Geg eviydi -mobilyaların tümü kullanışlıydı ve Geglerin bulabildiği her ne malzeme varsa, onlardan yapılmıştı. Gereksiz süsler yoktu. Konduğu yerde duran tek bir eşya bile yoktu. Rahat mağaranın duvarları, tavanı ve zemini Yıksı-diksi'nin gümbürdemesi, zonklaması, zztlaması, çatırdaması ve çınlaması ile sarsılıp titriyordu. Yıksı-diksi Drevlin'deki- hakim organ, hakim güçtü.

Limbeck, GGIBIT'in saygın lideri, gürültüye aldırmıyordu. Annesinin karnına düştüğünden beri dinlediğinden -gerçi o sırada biraz boğuk geliyordu- gürültü ona huzur veriyordu. Gegler Yıksı-diksi'yi saydıkları gibi, gürültüyü de sayarlardı. Bilirlerdi ki, gürültü sona erdiğinde, dünyalarının da sonu gelecektir. Geglerin arasında ölüm, Sonsuz Sessizlik olarak bilinirdi.

Huzur verici patlamalar ve gümlemeler arasında, Limbeck söylevi üzerinde çalışıyordu. Sözcükler aklına kolayca geliyordu. Ama aynı kolaylıkta yazamıyordu. Söylerken güzel, asil ve yüce gelen sözcükler, kâğıt üzerine döküldüğünde basmakalıp ve yapmacık görünüyordu. En azından Limbeck'e öyle geliyordu. Jarre her zaman Limbeck'in kendisine fazla acımasız davrandığım, söylevlerinin kâğıt üzerinde, tıpkı konuştuğu zaman işitildiği gibi durduğunu söylerdi. Fakat, Limbeck onu her zaman yanağına kondurduğu bir öpücükle yanıtladığından, Jarre'nin taraflı davranma olasılığı vardı.

Yazdığı sözcüklerin kulağa nasıl geldiğini duymak için, Limbeck yazarken bir yandan da yüksek sesle konuşuyordu. Aşırı derecede miyop olduğundan ve gözlüklerini taktığında yoğunlaşmakta güçlük çektiğinden, yazarken onları çıkarırdı. Cızırdayan kamış kaleme ve kâğıda iyice yaklaştırdığı yüzü ve sakalı, en az kâğıt kadar mürekkebe bulanırdı.

"İşte bu yüzden, Gönenç ve Gelişme İçin Birleşmiş Tapınanlar olarak amacımız, halkımızın şimdi iyi yaşamasını sağlamaktır, asla gelmeyecek olan gelecek bir zamanda değil!" Yazdıklarına kapılıp giden Limbeck yumruğunu masaya vurdu ve mürekkep hokkasını devirdi. Küçük, mavi bir ırmak kâğıda doğru aktı ve söylevi üzerini kaplamakla tehdit etti. Limbeck mürekkep akınını dirseğiyle kesti; paralanmış gömleği mürekkebi emdi. Gömlek, sahip olmuş olabileceği herhangi bir rengi uzun zaman önce kaybettiğinden, kolağzındaki mor leke neşeli bir tezat oluşturmuştu.

"Yüzyıllar boyunca önderlerimiz bize, yukarıdaki Welfler ile birlikte yaşamaya layık bulunmadığımız için bu Fırtına ve Kaos âlemine yerleştirildiğimizi söylediler. Et, kemik ve kandan oluşan bizler, ölümsüzlerin topraklarında yaşayamazmışız. Layık bulunduğumuz zaman Yukarı'dan Welfler gelecek, bizi yargılayacakmış. O zaman cennete yükselecekmişiz. Bu arada Yıksı-diksi'ye karşı görevimizi yerine getirmeli, o büyük günü beklemeliymişiz. Ben de diyorum ki..." burada Limbeck mürekkep lekeli elini başının üzerine kaldırdı "...ben de diyorum ki, o gün asla gelmeyecek!

"Diyorum ki, bize yalan söylediler! Önderlerimiz aldatıldı! Başatusta ve onun vardiyası için Yargı gününü beklemekten bahsetmek kolay. Onların daha iyi bir hayata ihtiyacı yok. Tanrıların verdiği ücreti onlar alıyor zaten. Peki bu ücreti bize eşit olarak dağıtıyorlar mı? Hayır, onlar bize ödetiyorlar, hem de ne ödeme! Çünkü biz kendi payımızı alnımızın teriyle kazanıyoruz!"

(Burada alkış için duraklamalıyım, diye karar verdi Limbeck ve orayı işaretlemek için yıldız olması muhtemel bir leke koydu.)

"Artık ayaklanma ve-" Limbeck sustu. Garip bir ses duyduğunu zannetmişti. Burada, Yıksı-diksi'nin gürültüsünden ve Drevlin'in üzerinden her gün geçen fırtınanın gümbürdeme- sinden başka bir sesin nasıl duyulabileceği, her ay su yüklemek üzere buraya gelen Welfler için bir esrardı. Fakat kulakları sağır eden gürültülere alışık olan Gegler, bunlara ancak Tribus'taki bir elfin rüzgârın ağaçlan hışırdatması kadar dikkat ediyordu. Bir Geg korkunç bir fırtına boyunca deliksiz uyuyabilir, buna karşın kilerinde gezinen bir farenin sesi üzerine yerinden fırlayabilirdi.

Limbeck'in dikkatini çeken de, uzaktan gelen haykırmalar olmuştu. Birden kendine gelen Limbeck, duvardaki boşluğa yerleştirilmiş, zamanı ölçmeye yarayan bir alete (kendi icadı) göz attı. Teker-mekerlerden ve sivri-çivilerinden oluşan karmaşık bir düzenek olan aletten, her saat başı aşağıdaki kavanoz bir fasulye tanesi düşüyordu. Her sabah Limbeck fasulye kavanozunu yukarıdaki huniye boşaltır, böylece saatlerin ölçümü gene başlardı.

Ayağa fırlayan Limbeck, miyop gözleriyle kavanoza baktı ve aceleyle fasulye tanelerini saydı. Homurdandı. Tam ceketini alıp kapıya yönelmişti ki, söylevinin bir sonraki cümlesi aklına geldi. Bir dakika durup cümleyi kaydetmeyi düşündü ve tekrar oturdu. Randevusuna ilişkin tüm düşüncelerini unuttu. Mürekkebe bulanmış ve mutlu bir durumda, yine söylevine daldı.

"Biz, Gönenç ve Gelişme için Birleşmiş Tapınanlar, üç ilkeyi savunuyoruz: Birinci olarak, tüm vardiyalar bir araya gelmeli, Yıksı-diksi'ye ilişkin bilgilerini bir araya getirmeli, böylece nasıl çalıştığını anlamalıdır ki köleleri olmaktan kurtulup efendileri olalım. (Alkış için bir leke.) İkinci olarak, tapınanlar yargı gününü beklemeyi bırakmalı ve daha iyi yaşam koşulları için çalışmaya başlamalıdır (Bir leke daha). Üçüncü olarak, tapınanlar Başatusta'ya gitmeli ve Welflerin ödemesinden eşit pay istemelidirler (İki leke ve bir çiziktirme)."

Bu noktada Limbeck içini çekti. Geçmiş deneyimine dayanarak biliyordu ki üçüncü ilke, yetersiz ödeme karşılığında uzun saatler boyunca hizmet gören genç Gegler arasında en tutulan ilke olacaktı. Fakat Limbeck biliyordu ki, üç ilke arasında en az önemli olan, üçüncü ilkeydi. "Keşke benim gördüğümü görebilselerdi!" diye kederlendi Limbeck. "Keşke benim bildiğimi bilebilselerdi. Keşke onlara anlatabilseydim!"

Bağırma sesleri düşüncelerinin arasına girdi yine. Kafasını kaldıran Limbeck, sevgi dolu bir guatrla gülümsedi. Bana ihtiyacı yok, diye düşündü Limbeck. Hissettiği üzüntü değil, umut veren öğrencisinin çiçek açtığını gören bir öğretmenin memnuniyetiydi. Bensiz de pekâlâ idare edebiliyor. İşimi bitireyim bari.

Bir sonraki saat boyunca Limbeck -mürekkep ve esine bulanmış bir durumda- projesine o kadar dalmıştı ki, ne bağırışları duydu, ne de bu bağırışların onama alkışlarından öfke kükremelerine dönüştüğünü. Yıksı-diksi'nin daimi patırtısı dışında bir ses nihayet dikkatini çektiğinde, bunun tek sebebi kapısının, bir metre ötesinde çarpılarak açılması oldu ve bu onu epeyce ürküttü.

"Sen misin, hayatım?" dedi, Jarre olduğunu düşündüğü karanlık ve belirsiz bir şekil görerek. Jarre aşırı çaba harcamış gibi soluyordu. Limbeck gözlüklerini bulmak için ceplerini yokladı, bulamadı ve el yordamıyla masasının üzerini aramaya başladı. "Alkışları duydum. Anladığım kadarıyla bu akşam söylevin iyi karşılandı. Söz verdiğim halde orada olamadığım için üzgünüm, ama bununla uğraşıyordum..." Mürekkep lekeli elini belli belirsiz çalışmasına doğru salladı.

Jarre Limbeck'in üzerine atıldı. Geglerin boyu küçüktür, fakat bedenleri geniş, elleri güçlü, çeneleri ve omuzları geniştir. Bu özellikleri, onlara genel bir karelik hissi verir. Dişi ve erkek Gegler aynı derecede güçlüdürler, çünkü hepsi, evlenme yaşı olan kırk yaşına kadar Yıksı-diksi'ye hizmet ederler. Kırk yaşından sonra emekliye ayrılır, evde kalıp bir sonraki Yıksı-diksi tapınanları neslini yetiştirirler. Jarre çoğu genç kadından da güçlüydü, çünkü on iki yaşından beri Yıksı-diksi'ye hizmet etmekteydi. Hiç hizmet etmeyen Limbeck, daha zayıftı. Sonuç olarak, Jarre üzerine atıldığında, neredeyse onu sandalyenin üzerine deviriyordu.

"Hayatım, ne oldu?" dedi Limbeck, görmeyerek bakarken. Birşeylerin yolunda gitmediğini ilk kez fark etti. "Söylevin iyi gitmedi mi?"

"Evet, iyi gitti. Çok iyi gitti!" dedi Jarre, parmaklarını Limbeck'in partal ve mürekkep lekeli gömleğine gömerek ve onu ayağa kaldırmaya çalışarak.

"Hadi, seni buradan çıkarmalıyız!”

“Şimdi mi?" Limbeck bakakaldı. "Ama söylevim-”

“Evet, bu iyi bir fikir. Onu burada bırakmamalıyız. Kanıt sayarlar." Limbeck'i bırakan Jarre, aceleyle Yıksı-diksi'nin bir yan ürünü olan (sebebini kimse bilmiyordu) kâğıtları toparladı ve onları elbisesinin önüne tıkmaya başladı. "Acele et, fazla zamanımız yok!" Aceleyle evin köşe bucağına göz gezdirdi. "Yanımıza almamız gereken, ortaklıkta bıraktığın bir şey kaldı mı?"

"Kanıt mı?" diye sorguladı Limbeck, sersemlemiş bir şekil de gözlüklerini arayarak. "Neyin kanıtı?"

"GGIBIT'in," dedi Jarre sabırsızca. Kulak kabartarak dinledi ve pencereye koşarak korkuyla dışarı baktı.

"Ama hayatım, burası Birlik Merkezi," diye başladı Limbeck, fakat Jarre onu susturdu.

"İşte! Duydun mu? Geliyorlar." Eğilerek gözlükleri aldı ve tehlikeli bir eğimle Limbeck'in burnuna yapıştırdı. "Fenerlerini görebiliyorum. Aynasızlar. Hayır, önden değil. Arka kapıdan, benim geldiğim yerden." Limbeck'i ittirip kaktırmaya başladı.

Limbeck durdu. Bir Geg yolun ortasında kıpırdamadan durursa, onu yerinden oynatmak neredeyse olanaksızdır. "Bana ne olduğunu anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorum, hayatım." Sakin bir tavırla gözlüklerini düzeltti.

Jarre ellerini ovuşturdu, fakat sevdiği Gegi tanıyordu. Limbeck'in içinde, Yıksı-diksi'nin bile yıkamayacağı inatçı bir damar vardı. Daha önceki deneyimlerine dayanarak, bu inatçılığın üstesinden hızlı davranarak ve ona düşünmek için zaman vermeyerek gelmeyi öğrenmişti, ama görünüşe göre yöntemi bu akşam işe yaramayacaktı.

"Eh, pekâlâ," dedi çileden çıkmış bir durumda, gözleri devamlı kapıya dönerek. "Toplantıda büyük bir kalabalık vardı. Beklediğimizden çok daha büyük..."

"Bu harika..."

"Sözümü kesme. Zaman yok. Söylediklerimi dinlediler ve - ah, Limbeck, o kadar harikaydı ki!" Sabırsızlığına ve korkusuna rağmen Jarre'nin gözleri parladı. "Baruta kibrit tutmak gibiydi. Alev aldılar ve patladılar!"

"Patladılar mı?" Limbeck huzursuzlanmaya başlamıştı. "Hayatım, biz onların patlamasını istemiyoruz..."

"Sen istemiyorsun!" dedi Jarre küçümseyerek. "Ama artık çok geç. Ateş yanıyor ve bu ateşi yönlendirmek bizim elimizde, fakat bu sefer söndürmeyeceğiz." Yumruğunu sıktı, köşeli çenesini öne çıkardı. "Bu akşam Yıksı-diksi'ye saldırdık!”

“Olamaz!" Limbeck dehşetle donakaldı. Haber onu o kadar sarsmıştı ki, aniden ve beklenmedik bir biçimde yerine oturdu. "Evet ve sanırım onarılamaz bir biçimde zarar verdik." Jarre kısa kesilmiş, kıvırcık, kahverengi saçlarından oluşan yelesini salladı. "Aynasızlarla papazlardan bazıları üzerimize yürüdü, ama hepimiz kaçtık. Aynasızlar Birlik Merkezi'ne gelip seni arayacaklar, hayatım, onun için ben de seni almaya geldim. Dinle!" Ön kapıyı döven yumrukların sesi geldi; boğuk sesler kapıyı açmalarını söylüyordu. "Geldiler! Çabuk! Muhtemelen arka kapıyı bilmiyorlardır..."

"Beni tutuklamaya mı geldiler?" diye sordu Limbeck, düşünceler içinde.

Yüzündeki ifadeden hoşlanmayan Jarre kaşlarını çattı ve çekiştirerek onu ayağa kaldırmaya çalıştı. "Evet, gel artık..."

"Duruşmaya çıkacağım, değil mi?" dedi Limbeck yavaşça. "Muhtemelen bizzat başatustanın önüne!"

"Limbeck, ne düşünüyorsun?" Aslında Jarre'nin sormasına gerek yoktu. Çok iyi biliyordu. "Yıksı-diksi'ye zarar vermenin cezası ölümdür!"

Limbeck, bunu küçük bir mesele sayıp bir kenara itti. Sesler daha yüksek ve daha ısrarlı oldular. Birileri bir keski-bıçkı getirilmesini istedi.

"Hayatım," dedi Limbeck, yüzünü neredeyse kutsal bir ışık aydınlatırken, "sonunda, hayatım boyunca istediğim seyirciyi bulacağım! Bu bizim için altın bir fırsat! Düşün bir, ülkümüzü başatustaya ve Kabileler Üstü Konsey'e sunabileceğim1 Yüzlerce kişi dinleyecek. Habersöyleyenler ve ciyakanlatanlar..."

Keski-bıçkının ağzı tahta kapıyı paramparça edip geçti. Jarre sarardı. "Ah, Limbeck! Kahraman olmanın zamanı değil! Lütfen şimdi benimle gel!"

Keski-bıçkı ağzını tahta parçalarından kurtardı, kayboldu ve kapıyı parçalamaya devam etti.

"Hayır, sen git, hayatım," dedi Limbeck, Jarre'yi alnından öperek. "Ben kalıyorum. Kararımı verdim."

"O zaman, ben de kalırım!" dedi Jarre sertçe, ellerini Limbeck'in ellerine dolayarak.

Keski-bıçkı kapının içinden geçti ve odaya kıymık yağdırdı.

"Hayır, hayır!" Limbeck başını salladı. "Sen benim yokluğumda hareketi devam ettirmelisin! Sözlerim ve yaptıklarım tapınanları tutuşturacak, sen orada olup devrimi yönetmelisin!"

"Ah, Limbeck"-Jarre tereddüt etti- "emin misin?"

"Evet, hayatım."

"O zaman gideceğim! Ama seni kaçıracağız!" Kapıya doğru seğirtti, ama son bir kez durup, arkasına bakmadan edemedi. "Dikkatli ol," diye yalvardı.

"Olurum, hayatım. Git artık!" Limbeck şakacı bir kovalama hareketi yaptı.

Ona bir öpücük yollayan Jarre, tam aynasızlar öndeki parçalanmış kapıdan girerken, arka kapıdan kayboldu.

"Limbeck Civatasıkan diye birini arıyoruz," dedi, saygın görünüşü sakalına saplanan kıymıklar yüzünden bozulmuş olan bir aynasız.

"Onu buldunuz," dedi Limbeck ihtişamla. Ellerini öne uzatıp bileklerini birleştirirken devam etti, "halkımın bir savunucusu olarak, onların adına memnuniyetle her türlü işkenceye katlanacağım! Beni o kötü kokan, kanla kaplı, sıçanların kol gezdiği zindanınıza götürün."

"Kötü kokan mı?" Aynasız çok alınmıştı. "Biz hapishanemizi düzenli olarak temizleriz bir kere. Sıçanlara gelince, yirmi yıldır sıçan falan görülmemiştir orada, değil mi Fred?" Kırık kapıdan geçmeye çalışan arkadaşına döndü. "Kediyi getirdiğimizden beri. Ve kanı da dün akşam yıkadık. Durkin Anahtarburkan karısıyla kavga edip dudağını patlatmıştı. Benim hapishaneme," diye ekledi aynasız Limbeck'e dik dik bakarak, "hakaret etmene hiç gerek yok."

"Ben... özür dilerim," diye kekeledi şaşıran Limbeck. "Hiç bilmiyordum."

"Şimdi bizimle gel," dedi aynasız. "Ne diye ellerini suratıma uzatıyorsun?"

"Kelepçe takmayacak mısınız? Ellerimi ve kollarımı bağlamayacak mısınız?"

"Nasıl yürüyeceksin o zaman? Seni taşımamızı istersin belki de!" Aynasız burnunu çekti. "Seni sokaklarda taşırken ne de güzel görünürüz! Pek de hafif sayılmazsın hem. İndir ellerini aşağı. Sahip olduğumuz tek kelepçeyi otuz sene önce bozduk. Şimdi, gençler ele avuca sığmayınca kullanıyoruz yalnız. Anne babalar, küçük afacanları korkutmak için ödünç alıyor onları."

Kendi afacanlığı boyunca sık sık aynı kelepçelerle tehdit edilmiş olan Limbeck yıkılmıştı.

"Gençliğin bir yanılsaması daha uçtu gitti," dedi kendi kendine üzüntüyle ve sıkıcı, kedi korumalı hapishaneye götürülmesine izin verdi.

Kahramanlık pek de iyi başlamamıştı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

HETTEN RAHM'E, DREVLIN

AŞAĞI ÂLEM

Limbeck, başkent Rahm'e yapacağı fırlayansal yolculuğunu dört gözle bekliyordu. Daha önce hiç fırlayansala binmemişti. Onun vardiyasındaki hiçkimse binmemişti ve kalabalık arasında, normal vatandaşların kullanamadığı bir hakkı bir adi suçlunun kullanmasına karşı homurdanmalar yükseldi.

Adi suçlu diye nitelenmekten dolayı incinen Limbeck basamakları tırmandı. Bindiği şey daha çok metal bir ray boyunca, sayısız tekerlek üzerinde giden pencereli, pirinç bir kutuya benziyordu. Cebinden gözlüklerini çıkaran Limbeck, narin, metal saplan kulaklarının arkasına geçirdi ve kalabalığa baktı. Başını ve yüzünü hacimli bir pelerinin gölgelerine saklamış olmasına rağmen, Jarre'yi kolaylıkla seçti. Aralarında herhangi bir işaretin geçmesi çok tehlikeliydi, fakat Limbeck küçük bir öpücüğün bir zararı olmayacağını düşündü ve kalın parmaklarını dudaklarına götürerek Jarre'ye bir öpücük yolladı.

Platformun uzak köşesinde durmakta olan bir çift dikkatini çekti ve anne babasını fark edince çok şaşırdı. Başta kendisini görmeye gelmeleri onu duygulandırdı. Fakat, babasının, kimsenin onu tanımaması için boynuna sardığı büyük atkının arkasında yarı gizlenmiş yüzündeki gülümsemeyi görünce, an ne babasının kendisine duyduğu bağlılıktan değil, onlara utanç ve yüzkarasından başka bir şey getirmeyen oğullarını son kez gördüklerinden emin olmak için geldiklerini anladı. Göğüs geçiren Limbeck, tahta sıralardan birine oturdu.

Fırlayansalın sürücüsü, genelde salcı olarak bilinen adam, aracın tek vagonunda, arkasında duran iki yolcusuna, yani Limbeck ile ona eşlik eden aynasıza dik dik baktı. Het istasyonundaki bu sıradışı durak, salcıyı tarifenin gerisinde bırakmıştı ve daha fazla zaman harcamak istemiyordu. Limbeck'in ayağa kalkmaya teşebbüs ettiğini gören salcı -Geg kalabalığın arasında eski öğretmenini gördüğünü sanmıştı- dikkatle ayrılmış sakalının iki tutamım omuzlarına attı, önündeki sayısız koldan iki tanesini yakaladı ve çekti. Vagonun tavanından pek çok metal kol uzandı ve üstlerinde asılı kabloya tutundu. Mavi şimşekten bir yay alevlendi, bir düttürü-düdük yüksek sesle çınladı ve elektriğin çatırdayan zztları arasında, fırlayansal öne atıldı.

Pirinç kutu sarsıldı ve öne, arkaya sallandı, kabloya tutunan eller korkutucu bir şekilde kıvılcımlandı, fakat salcı bunların hiçbirini fark etmemiş göründü. Bir başka teneke kolu yakalayan salcı, bunu duvara kadar ittirdi ve araç hızlandı. Limbeck, hayatında bu kadar harika bir deneyimi hiç yaşamadığını düşündü.

Fırlayansal, uzun süre önce, Yenileyenler tarafından, Yıksı-diksi'nin faydalanması için yaratılmıştı. Yenileyenler gizemli bir biçimde yok olunca Yıksı-diksi işi üstlendi ve fırlayansalı da, tıpkı kendi kendini tuttuğu gibi hayatta tuttu. Gegler her ikisine de hizmet etmek için yaşıyorlardı.

Her Geg bir vardiyaya -aynı kentte yaşayan ve Yenileyenler Geg'leri bu âleme getirdiğinden ben Yıksı-diksi'nin aynı parçasına tapınanlardan oluşan bir kabileye aitti. Her Geg, kendisinden önce babasının, daha önce büyükbabasının, daha da önce büyük-büyükbabasının yaptığı işi yapardı.

Gegler işlerini iyi yapardı. Yetenekli, becerikli ve eli çabuktular, fakat hayal gücünden yoksundular. Her Geg, Yıksı-diksi'nin kendine ait parçasına hizmet etmeyi bilir, fakat diğer parçalarla ilgilenmezdi. Dahası, ne yaptığını asla sorgulamazdı. Teker-mekerlerin neden çevrilmesi gerektiği, düttürü-düdüğün siyah okunun neden hiç kırmızıya dönmemesi gerektiği, çekti-

kolun neden çekilmesi, itti- kolun neden itilmesi gerektiği veya kakırdak-kolun neden kakırdadığı soruları, ortalama bir Gegin sormayı asla akıl edemeyeceği sorulardandı. Fakat Limbeck ortalama bir Geg değildi.

"Yıksı-diksi'nin neden ve niçinleri ile uğraşmak küfür sayılırdı ve papazların -Drevlin'deki dini gücün- gazabını çekerdi. Çoğu Geg için kendi tapınma görevini, vardiya öğretmenlerinin öğrettiği gibi yerine getirmek, arzu edebilecekleri en yüksek şeydi. Kendilerine (veya çocuklarına) yukarıdaki âlemlerde bir yer temin edecekti. Ama Limbeck bunlardan değildi.

Muhteşem bir hızda gitmenin verdiği yenilik duygusu yok olduğu zaman, Limbeck fırlayansal yolculuğunu son derece sıkıcı bulmaya başladı. Yağmur pencereleri dövüyordu. Doğal şimşekler -Yıksı-diksi'nin yarattığı mavi şimşekler değil- yuvarlanan bulutlar arasında akıyor, zaman zaman mavi şimşekle savaşıyor, pirinç kutunun sıçrayıp sarsılmasına sebep oluyordu. Yağan dolu, tavanda fıkırdıyordu. Aşağıda, yukarıda ve çevrelerinde Yıksı-diksi'nin büyük parçaları görünüyordu. Fırlayansal, kendini beğenmişçesine, Geglerin nasıl köleleştirildiğini teşhir ediyormuş gibi görünüyordu -en azından Limbeck'e.

Devasa fırınlardan çıkan alevler bunaltıcı ve bitip tükenmek bilmeyen kasveti aydınlatıyordu. Bu ışık altında Limbeck kendi halkını, Yıksı-diksi'nin ihtiyaçlarına hizmet eden, parlayan kızıllığın önünde küçük, karanlık gölgeler olarak görüyordu. Bu görüntü Limbeck'in içindeki öfkeyi ayaklandırdı. Pişmanlıkla fark etti ki, GGIBIT'i organize etme işine daldığından beri bu öfkeyi dizginlemiş, neredeyse ölüp gitmesine izin vermişti.

Şimdi aynı öfkeyi hissettiği için memnundu, ona verdiği gücü kabul ettiği için memnundu. Tam bu konuyu söylevinde nasıl kullanacağı üzerinde düşüncelere dalmışken yol arkadaşının yorumu düşüncelerini kesintiye uğrattı.

"Ne dedin?" diye sordu Limbeck.

"Dedim ki, ne kadar güzel, değil mi?" diye tekrarladı aynasız, Yıksı-diksi'ye huşu dolu bir hayranlıkla bakarak.

Buraya kadar, diye düşündü Limbeck, öfkeden köpürerek. Başatusta'nın önüne çıktığım zaman, onlara gerçeği anlatacağım...

"...Çık dışarı!" diye haykırdı öğretmen, sakalı öfkeden diken diken. "Çık dışarı, Limbeck Civatasıkan! O zayıf gözlerini bu okulda bir daha görmek istemiyorum!"

"Neden bu kadar kızdığınızı anlamıyorum." Genç Limbeck ayağa kalktı.

"Dışarı!" diye havladı Geg.

"Son derece mantıklı bir soruydu."

Kaldırdığı somun anahtarıyla üzerine yürüyen öğretmeninin görüntüsü, öğrencinin sınıftan saygın olmayan bir biçimde kaçmasına sebep oldu. On dört devir yaşındaki Limbeck Yıksı-diksi okulunu öyle bir aceleyle terk etti ki, gözlüklerini takmaya bile fırsat bulamadı ve sonuç olarak, kırmızı, gıcırdak çarka geldiğinde yanlış yöne döndü. Çıkışlar elbette işaretle belirlenmişti, fakat miyop Limbeck yazıları okuyamıyordu. Pazaryerine giden koridora açılan kapıyı ittirdiğini düşündü ve rüzgâr suratının ortasına çarptı. Bu kapının Dışarı'ya açıldığını o zaman anladı.

Genç Geg hiç Dışarı çıkmamıştı. Saatte bir iki kez toprağı süpüren korkutucu fırtınalar yüzünden, kimse kasabanın korumasından ve Yıksı-diksi'nin rahatlatıcı varlığından uzaklaşmazdı. Tüneller, kapalı yollar ve yeraltı koridorlarıyla dolu olan Drevlin kentleri ve kasabaları öyle inşa edilmişti ki, bir Geg aylarca yürüyebilir, fakat yüzünde bir tek yağmur damlası bile hissetmeyebilirdi. Yolculuk yapmak durumunda kalanlar ya fırlayansalı, ya da Gegasörleri kullanırdı. Pek az Geg dışarı'ya çıkardı.

Limbeck kapı sahanlığında duraksadı ve gözlerini kısarak rüzgârın süpürdüğü, yağmurun dövdüğü manzaraya baktı. Rüzgâr güçlü bir şekilde esiyor olsa da, fırtınanın dindiği anlar oluyor, asla uzaklaşmayan bulutların arasından zayıf, gri bir ışık sızıyordu -Solarus'un ışıkları Drevlin'i ancak bu kadar aydınlatıyordu. Işık, normalde kasvetli olan Drevlin manzarasını neredeyse sevimli kılıyordu. Işıldayıp pırıldıyor, Yıksı-diksi'nin dönen, inip çıkan kollarını, pençelerini, tekerleklerini aydınlatıyordu. Göklerdeki kuzenlerine katılmak üzere fışkıran buhar bulutlarının üzerinde parıldıyordu. Çukurlar, tümsekler ve cüruf yığınlarıyla dolu olan Drevlin'in kasvetli ve sıkıcı manzarasını, neredeyse cazip kılıyordu (özellikle de insan yalnızca hoş, belirsiz, çamur renkli bir bulanıklık görüyorsa).

Limbeck yanlış yöne döndüğünü hemen anladı Geri dönmesi gerektiğini biliyordu, fakat gidebileceği tek yer eviydi ve şimdiye kadar Yıksı-diksi okulundan atıldığına ilişkin dedikoduların çoktan anne babasına ulaştığından emindi. Babasının gazabına katlanmak, Dışarı'nın dehşetine göğüs germek daha çekici geliyordu, böylece, tekrar düşünme gereği bile duymayan Limbeck, Dışarı çıktı ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi.

Çamurda yürümeyi öğrenmek bile kendi içinde bir deneyimdi. Üçüncü adımında kaydı ve tüm ağırlığıyla çamurun ortasına oturdu. Kalktığı zaman, çizmelerinden birinin çamura sıkıca saplandığını fark etti ve çıkarmak için tüm gücüyle asılması gerekti. Çevresine göz gezdirince, cüruf yığınları üzerinde yürümenin daha iyi olacağı sonucuna vardı. Çamurun içinde bata çıka ilerledi ve sonunda Yıksı-diksi'nin güçlü kazıcı ellerinin bir kenara devirdiği mercankaya yığınlarına ulaştı. Sert, delikli mercankaya yüzeyine tırmanan Limbeck, haklı olduğunu görünce memnun oldu - burada yürümek, çamurda yürümekten çok daha kolaydı.

Manzaranın muhteşem olduğunu talimin etti ve bunu görmesi gerektiğini düşündü. Gözlüklerini cebinden çıkararak taktı ve çevresine bakındı.

Yıksı-diksi'nin bacaları, depo tankları, parlayıp- savrulan kolları ve büyük, dönen tekerleri Drevlin'in yassı ovalarından yükseliyordu; çoğu o kadar yüksekti ki, buhar tüten tepeleri gökteki bulutların arasında kayboluyordu. Bu devasa yaratımın yalnızca bir parçasına hizmet edince, o parçaya yoğunlaşıp gerisini unutma eğiliminde oluyordu insan. Dişlere bakarken dişliyi unutma, deyimi geldi Limbeck'in aklına.

"Neden?" diye sordu (okuldan atılmasına sebep olan da bu soru olmuştu). "Yıksı-diksi neden burada? Yenileyenler neden yaptılar onu? Sonra da neden terk ettiler, Neden ölümsüz, Welfler her ay gelip gidiyorlar, ama bizi yukarıdaki parlak âleme taşıma sözlerini yerine getirmiyorlar? Neden? Neden? Neden?"

Somlar Limbeck'in kafasında yankılandı durdu. Ta ki sorular, bedenini döven rüzgâr ve Yıksı-diksi'nin parlayan yapısına bakması birleşip başını döndürene kadar. Gözlerini kırpıştırarak gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. Ufukta bulutlar toplanıyordu, fakat bir sonraki fırtına kopmadan önce, daha zamanı olduğunu düşündü. Eve şimdi giderse, farklı türde bir fırtınaya yakalanacaktı. Limbeck keşfe devam etmeye karar verdi.

Düşüp kıymetli gözlüklerini kırmaktan korkan Limbeck, onları dikkatle gömleğinin cebine koydu ve cüruf yığını üzerinde ilerlemeye başladı. Kısa, tıknaz ve hareketlerinde becerikli olduklarından, Gegler oldukça hızlı ilerlerler. Sakallarında tek kıl oynamadan, yerden metrelerce yüksekteki dar iskelelerin üzerinde ilerlerler. Bir seviyeden bir başka seviyeye gitmek isteyen Gegler, genellikle dev çarkların parmaklarını yakalar, elleriyle asılarak istedikleri yere ulaşırlar. Çok iyi görememesine rağmen Limbeck

kısa sürede çatlak ve parçalanmış mercankaya yığınları arasında nasıl ilerleyeceğini keşfetti.

Oldukça iyi ilerliyor ve aşama kaydediyordu ki gevşek bir parçaya bastı. Parça yattı ve Limbeck'i yana fırlattı. Bundan sonra Limbeck bastığı yere dikkat etmeye başladı ve kuşkusuz bu yüzden bulutların yaklaşmasını izlemeyi unuttu. Ancak bir rüzgâr dalgası ayaklarını neredeyse yerden kestiğinde ve yağmur damlaları gözünün içine girdiğinde fırtınayı hatırladı.

Limbeck aceleyle gözlüklerini taktı ve çevresine bakındı. Farkında olmadan epeyce yol gelmişti. Bulutlar tepesine çöküyordu. Yıksı-diksi'nin koruması altına sığınamayacak kadar fazla uzaklaşmıştı ve mercankaya parçalan üzerinde geri dönmek uzun sürecekti. Drevlin fırtınaları acımasız ve tehlikelidir. Ölümcül yıldırım darbelerinin mercankaya üzerinde açtığı kara delikleri görebiliyordu Limbeck. Yıldırımdan kaçınabilse bile, dev dolu taneleri mutlaka onu yakalardı. Tam Geg, babasıyla yüzleşmesine artık hiç gerek kalmayacağını düşünmeye başlamıştı ki, arkasını dönünce hızla kararan ufukta kocaman Bir şey gördü.

Bu mesafeden bu Bir şey'in ne olduğunu çıkartamıyordu (gözlükleri su damlalarıyla kaplanmıştı), fakat fırtınaya karşı bir sığınak olarak kullanabilirdi. Gözlüklerini çıkarmayan, nesneye ulaşabilmesi için onlara ihtiyacı olduğunu bilen Limbeck, cüruf yığınları üzerinde sendeleyerek ilerledi.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Kısa süre sonra Limbeck, gözlükleri olmadan daha iyi görebildiğini fark ederek gözlüklerini çıkardı. Önündeki nesne bir bulanık lekeden başka bir şey değildi, fakat bu leke gittikçe büyüyor ve Limbeck'in yaklaştığını belirtiyordu. Limbeck, gözlükleri olmadan ne olduğunu göremiyordu. Ta ki tam önünde durana kadar.

"Bir Welf gemisi!" Nefesi kesilmişti.

Şimdiye kadar hiç Welf gemisi görmemiş olmasına rağmen, görenlerin yaptığı tariflere dayanarak hemen tanımıştı. Ahşap üzerine gerili ejder derisinden yapılan gemi, devasa kanatlarla havada durabilirdi. Hem görünüş, hem de hacim bakımından korkunçtu. Gemiyi yüzdüren, Welflerin büyü gücüydü ve bu büyü onların cennetten Geglerin aşağılık âlemine gelmelerini sağlıyordu.

Ama bu gemi ne uçuyor, ne de yüzüyordu. Yerde yatıyordu ve bir yağmur perdesinin ardından bakan Limbeck miyop gözlerinin görebildiği kadarıyla, geminin bozulmuş olduğuna yemin edebilirdi - böyle bir şey

mümkünse tabii. Tahta parçaları garip açılarla çıkıntı yapıyordu. Ejder derisi yırtılıp parçalanmış, deliklerle doluydu.

Oldukça yakınına düşen bir yıldırım ve ardından kopan gökgürültüsü, Geg'in tehlikede olduğunu hatırlamasını sağladı. Aceleyle, geminin yanındaki deliklerden birinin içine atladı.

İğrenç bir koku Limbeck'i neredeyse boğuyordu.

"Agh." Burnunu eliyle tıkadı. "Bacaya tırmanıp ölen sıçan gibi. Acaba sebebi ne?"

Fırtına, tüm gücüyle bastırmıştı. Yıldırımlar neredeyse sağanak gibi yağıyordu, fakat geminin içini çok kısa sürelerle aydınlatıyor, ardından geminin içindeki zifiri karanlık yine hakim oluyordu.

Yıldırımın Limbeck'e pek faydası olmuyordu. Ne de sonunda takmayı akıl ettiği gözlükleri işe yarıyordu. Geminin içi acayipti ve Limbeck'e pek bir şey ifade etmiyordu. Nerenin yukarısı, nerenin aşağısı, nerenin zemin, nerenin duvar olduğunu ayırt edemiyordu. Her yere birtakım nesneler saçılmıştı, fakat bunların ne olduğunu ya da neye yaradıklarını anlamıyordu ve dokunmaya da çekiniyordu. Zihninin gerilerinde, bu garip araçtaki herhangi bir şeye dokunursa geminin birden canlanacağı ve kendisini de beraber götürerek uçup gideceği korkusunu taşıyordu Böyle bir maceranın düşüncesi heyecan verici olsa da, Limbeck biliyordu ki, babası şimdiye kadar öfkeden deliye dönmüşse, oğlunun bir şekilde Welfleri rahatsız ettiğini duyarsa kesinlikle kudururdu.

Limbeck, kapının yanında durmaya ve fırtına dinene kadar burnunu tutarak beklemeye karar verdi. Daha sonra Het'e dönmenin bir yolunu bulabilirdi. Fakat okulda başını belaya sokan nedenler ve niçinler yine kafasında vızıldamaya başladı.

"Bunlar ne acaba?" diye mırıldandı, birkaç adım ötesinde, yerde yatan büyüleyici görünümlü lekelere bakarak.

Dikkatle yaklaştı. Aslında pek de tehlikeli görünmüyorlardı. Daha çok...

"Kitaplar!" dedi Limbeck şaşkınlık içinde. "Yaşlı papazın bana okumayı öğretirken kullandığına tıpatıp benzeyen kitaplar!"

Limbeck ne olduğunu anlamadan, "neden" sorusu çoktan öne atılmasına sebep olmuştu.

Nesnelere iyice yaklaşmış ve bunların gerçekten de kitap olduğunu gittikçe artan bir heyecanla anlamıştı ki, ayağı yumuşak ve vıcık vıcık bir şeyin içine saplandı. Eğilen ve berbat kokudan tıkanan Limbeck bir yıldırımın neye takıldığını açığa çıkarmasını bekledi.

Dehşet içinde, şişmiş ve çürümekte olan bir cesede bastığını gördü.

"Hey, uyan," dedi aynasız, Limbeck'i dirsekleyerek. "Bir sonraki durak Rahm."

ONUNCU BÖLÜM

RAHM, DREVLIN

AŞAĞI ÂLEM

Sıradan bir suçlu, yargılanmak üzere yerel ustabaşısının karşısına çıkarılırdı. Önemsiz hırsızlıklar, sarhoşların çıkardığı olaylar, arbedeler -bu tür suçların, müdafinin kendi vardiya başının yetki alanına girdiği varsayılırdı. Fakat Yıksı-diksi'ye karşı işlenen bir suç büyük bir ihanet sayılır ve müdafi başatustanın karşısına çıkarılırdı.

Başatusta, Drevlin'deki en önemli vardiyanın başıydı -en azından kendi kabilesi böyle olduğunu iddia eder, diğer Geglerin de onları böyle görmelerini beklerdi. Avuç'tan sorumlu olan vardiya onlarınkiydi. Welfler ayda bir cennetten, büyük, kanatlı ejder gemileri ile Avuç adı verilen kutsal sunağa iner, Geglerin kutsal su biçiminde sundukları hürmetlerini kabul ederlerdi. Karşılığında, gitmeden önce, "takdislerini" sunarlardı.

Drevlin'deki diğer kentlerle karşılaştırıldığında, başkent Rahm çok moderndi. Yemleyenler'ın inşa ettiği orijinal binalardan bazıları hâlâ ayaktaydı. Genişleme ihtiyacı içindeki Yıksı-diksi her şeyi dümdüz ederek

üzerlerine bir takım binalar inşa etmiş, böylece Geglerin o zamanki evlerinin çoğunu yok etmişti. Yılmayan Gegler, Yıksı-diksi'nın daha önce inşa edip, şimdi terk ettiği kısımlara yerleşmişlerdi. Yıksı-diksi'nin içinde yaşamak hayli revaçtaydı. Başatustanın kendisi bile, bir zamanlar depo tankı olan bir evde yaşıyordu.

Başatusta, Fapprika olarak bilinen bir binayı mahkeme olarak kullanırdı. Drevlin'deki en büyük binalardan biri olan Fapprika demir ve oluklu çelikten yapılmıştı ve efsaneye göre, Yıksı-diksi'nin doğum yeriydi. O zamandan sonra terk edilmiş ve kendini doğuran şeyden parazit gibi faydalanan Yıksı-diksi yüzünden kısmen yıkılmıştı. Fakat orada burada, parlayan lambaların ürkütücü ışığı altında sessiz ve hayalet gibi duran, pençemsi bir kolun iskeleti görülebiliyordu.

Fapprika Gegler için kutsal bir yerdi. Bunun sebebi yalnızca Yıksı-diksi'nin doğum yeri olması değil, Geglerin en kutsal saydıkları nesnenin, bir Yemleyen'in tunç heykelinin burada olmasıydı. Cüppeli ve kukuletalı bir adamın heykeli olan figür, çoğu Gegden daha uzun ve oldukça da zayıftı. Yüzü öyle şekillendirilmişti ki, kukuletanın gölgeleri altında görünmüyordu. Bir burun, dudaklar ve çıkık elmacık kemikleri olduğu görünüyor, gerisi metalin içinde kayboluyordu. Yemleyen'in ellerinin birinde, faltaşı gibi açık bir göz vardı. Bükük duran diğer kolu, dirsek hizasında menteşeliydi.

Yemleyen heykelinin yanındaki bir kürsünün üzerinde, yüksek ve abartılı döşenmiş bir koltuk vardı. Geglerden farklı boyutlara sahip varlıklar için yapıldığı açıktı, çünkü bacakları neredeyse üç G eğ boyunda, sırtı neredeyse Yemleyen kadar uzundu ve aşın derecede dardı. Bu koltuk, başatustanın törensel yüksek oturma yeriydi ve devlet işleri sözkonusu olduğunda bedenini içine sıkıştırırdı. Kollardan dışarı taşar, ayakları kürsünün epeyce üstünde sallanırdı, fakat bu önemsiz rahatsızlıklar saygınlığını bir nebze olsun azaltmazdı.

Başatustanın seyircisi ya beton zeminde, kürsünün önünde bağdaş kurup oturur, ya Yıksı-diksi'nin eski organları üzerine tüner, ya da zemin katı çevreleyen balkonlarda, ayakta dururdu. Bugün, ünlü bir başbelası olan ve sonunda Yıksı-diksi'yi incitecek kadar ileri giden, asi grubun lideri olan Geg'in yargılanmasına tanık olmak üzere önemli bir kalabalık toplanmıştı. Gece vardiyalarının çoğu buradaydı. Artık Yıksı-diksi için çalışmayan, evde çocuk büyüten ve kırkının üzerinde olan Gegler de öyle. Fapprika kapasitesinin üzerinde doluydu ve doğrudan görüp işitemeyenler,

gelişmeleri ciyakanlatanlardan -Yenileyenler tarafından geliştirilen, kutsal ve gizemli bir iletişim aracından-dinliyordu.

Üç kere öten düttürü-düdüğü, göreceli bir sessizlik talep etti. Yani Gegler sessiz duracaklar, fakat Yıksı-diksi devam edecekti. Duruşmalar bam, güm, fos, zzt sesleri, arada sırada çatırdayan fırtına ve Dışarı'da uluyan rüzgârla sürerdi. Bu gürültülere alışık olan Gegler sessizliğin sağlandığını varsaydılar ve Yargı töreninin başlamasını beklediler.

, İki Geg -birinin traşlı yüzü siyaha, diğerininki beyaza boyanmış bir durumda-işareti beklemekte oldukları, Yemleyen heykelinin arkasından çıktılar. Ellerinde büyük, metal bir levha taşıyorlardı. Her şeyin olması gerektiği gibi olup olmadığını görmek üzere kalabalığa göz gezdirdiler ve metal levhayı şiddetle sallayarak gökgürültüsü efekti yarattılar.

Gerçek gökgürültüsü Gegler için hiç de etkileyici değildi, çünkü hayatlarının her günü onu duyuyorlardı. Fapprika'da ciyakanlatanlar aracılığı ile yankılanan yapay gökgürültüsü, ürkütücü ve muhteşem geldi ve kalabalıktan hayranlık ve onay mırıltıları yükselmesine sebep oldu. Levhanın son titreşimleri sönüp gittiğinde, başatusta sahneye çıktı.

Neredeyse altmış devir yaşındaki bir Geg olan başatusta, Drevlin'in en zengin ve en güçlü kabilesinden geliyordu -yani Uzunkıyılılardan. Limanişçileri'nin mücadelelerine rağmen, ailesi nesillerdir başatusta unvanını elinde bulundurmuştu. Darral Uzunkıyılı, babasının ölümü ardından bu görevi üstlenene kadar uzun yıllar boyunca Yıksı-diksi'ye hizmet etmişti. Darral kurnaz bir Geg'di, aptal değildi ve kendi kabilesini, başkalarının fakirliği pahasına zenginleştiriyorsa da, bunu onurlu bir geleneği takip ederek yapıyordu.

Başatusta Darral, Geglerin sıradan çalışma kıyafetlerini giymişti -büyük, ağır çizmelerin üzerine düşen bol pantolon ve yüksek yakalı, şiş göbeğini biraz sıkan bir iş önlüğü. Bu basit kıyafeti, dökme demirden bir taç -Yıksı-diksi'nin bir hediyesi-uyumsuz bir şekilde tamamlıyordu. Bu taç Başatusta'nın gururuydu (hem de onbeş dakika sonra korkunç bir başağrısına yol açtığı halde). Omuzlarında, büyük ve çirkin kuş tüylerinden -bağkuşu tüylerinden (Welflerin hediyesi)- yapılmış bir pelerin vardı. Bu pelerin, Geglerin cennete uçma arzusunu simgeliyordu. Yalnızca Yargı mahkemelerinde ortaya çıkan tüylü pelerine ek olarak, başatusta yüzünü griye boyamıştı -her iki yanındaki bekçinin siyah ve beyaz yüzlerinin karışımı-böylece, Darral Geglere her konuda tarafsız olduğunu ifade etmiş oluyordu.

Başatusta'nın elinde tuttuğu uzun sopanın ucunda uzun, sivri uçlu bir kuyruk asılıydı. Darral'in işareti ile görevlilerden biri bu kuyruğun ucunu tuttu ve dualar okuyarak, saygıyla Yemleyen'in kaidesine soktu. Sopanın ucuna takılı olan yuvarlak, cam top bir an korkutucu bir biçimde tısladı ve titredi, fakat sonra mavimsi beyaz bir ışıkla parlamaya başladı. Gegler kıymetbilir bir biçimde mırıldandı, anne babalar çocuklarının dikkatini, tavanda yarasalar gibi başaşağı asılı duran ve Geglerin fırtınalı karanlığını aydınlatan, benzer parlayanlambalara çektiler.

Mırıltılar yine söndükten sonra, Yıksı-diksi'nin özellikle şiddetli bir bam-gümünün dinmesi için kısa bir süre beklendi; sonra başatusta konuşmasına başlamak üzere hazırlandı.

Yemleyen'in heykeline yüzünü dönerek parlayanlambasını kaldırdı. "Yüce âlemlerinden inmeleri ve bu yargı gününde bilgelikleri ile bize yol göstermeleri için Yemleyenler'e sesleniyorum."

Doğal olarak Yenileyenler başatustanın seslenişine yanıt vermediler. Bu sessizliğe pek de şaşılmayan Başatusta Darral Uzunkıyılı -eğer yanıt olsaydı Gegler dehşete düşerlerdi- Yemleyenler'in yokluğunda yargı görevinin kendisine düştüğüne karar verdi ve iki görevli ile bir taburenin yardımıyla koltuğuna tırmandı.

Rahatsız koltuğuna sıkıştığında, başatusta mahkumun öne getirilmesi için işaret verdi. İçinden mahkemenin kısa sürmesi için dua ediyordu - sıkışık oturuşu ve şimdiden başlayan baş - ağrısı dayanılır gibi değildi.

Burnunun üzerine kondurduğu kalın cam parçalan ile büyük bir kâğıt tornan taşıyan, yaklaşık yirmi beş mevsimlik genç bir Geg, saygıyla başatustanın huzuruna çıktı. Darral -gözlerini kısarak ve kuşkuyla-genç Geg'in gözlerinin önündeki cam parçalarına baktı. Bunların ne halta yaradığı sorusu dilinin ucuna kadar geldi, fakat sonra başatustaların her şeyi bilmesi gerektiği aklına geldi. Sinirlenen başatusta sinirini bekçilerden aldı.

"Mahkum nerde?" diye kükredi. "Neden gecikti?"

"Başatustanın affına sığınırım, ama mahkum benim," dedi Limbeck, utançla kızararak.

"Sen mi?" Başatusta kaşlarını çattı. "Ses'in nerde?”

“Başatusta izin verirse, kendi Ses'im olacağım, Sayın Yargıç," dedi Limbeck alçakgönüllülükle.

"Bu oldukça sıradışı, değil mi?" diye sordu Darral bekçilere. Bekçiler kendilerine yöneltilen soru karşısında allak bullak oldular; tek yaptıkları omuzlarını silkmek ve inanılmaz ölçüde aptal görünmek oldu. Başatusta

homurdandı ve başka bir yer de yardım aradı. "İddia makamının Ses'i nerede?"

"İddia Sesi olma onuru bana ait, Sayın Yargıç," dedi orta yaşlı bir Geg. Tiz sesi Yıksı-diksi'nin uzak gümlemelerini bastırıyordu.

"Böyle bir şey..." dedi başatusta ve uygun sözcük bulamayarak elini Limbeck'e doğru salladı "olabilir mi?"

"Sıradışı, Sayın Yargıç," diye yanıt verdi Geg, öne çıkıp Limbeck'i sert ve onaylamayan bir bakışla yerine çakarak. "Ama idare etmek durumundayız. Dürüst olmak gerekirse, Sayın Yargıç, mahkumu savunmak isteyen birini bulamadık."

"Ha." Başatusta canlandı. Oldukça neşelenmişti. Oldukça kısa bir duruşma olacak gibiydi. "Peki, devam edin o zaman." Geg eğildi ve paslanmış bir varilden oluşan masasının arkasındaki yerine döndü. İddia Sesi uzun bir etek1 ile eteğin beline iyice sokuşturulmuş bir iş önlüğü giyiyordu. Uzun, demir grisi saçları ensesinin dibinde sıkı bir topuzla toplanmış, uzun, tehditkâr görünümlü saç iğneleri ile tutturulmuştu. Dik sırtlı, dikbaşlı ve gergin dudaklıydı. Limbeck'e annesini hatırlattı ve bu hatıra Limbeck'e pek de huzur vermedi.

Başka "bir demir varilin arkasındaki sandalyesine oturan Dişi Gegler, yalnızca özel durumlarda ve Yıksı-diksi'nin dönen tekerlekleri uzaktayken etek giyerler (geleneksel giysileri budur) Başka zamanlarda dişi Gegler bol pantolon giyer ve bellerine parlak renkli kurdelelerle bağlarlar Limbeck, özgüveninin akıp gittiğini hissetti ve aniden, tüm zemini çamurla kirlettiğini fark etti. İddia Sesi, başatustanın dikkatini, yanında oturan bir erkek Gege çekti. "Başpapaz bu konuda kiliseyi temsil edecek, Sayın Yargıç," dedi İddia Sesi.

Başpapazın üzerinde, yakası kolalanmış, kollan fazla uzun, paralanmış beyaz bir gömlek, dizlerde paslı ipliklerle bağlanmış pantolon, uzun çoraplar ve çizme yerine ayakkabı vardı. Ayağa kalktı ve vakarla eğildi.

Başatusta başını eğdi ve koltuğunda rahatsız bir biçimde kıpırdandı. Kilisenin duruşmalara çıkmasına pek sık rastlanmazdı, İddia makamında yer alması ise daha da az rastlanırdı. Burnu büyük bacanağının burnunu bu işe de sokacağını bilmeliydi Darral, çünkü Yıksı-diksi'ye saldırı küfür sayılırdı. Başatusta genelde kiliseye ve özelde bacanağına kuşku ve ihtiyatla bakardı. Bacanağının milleti yönetmek işini kendisinden -Darral'dan- daha iyi yapacağını düşündüğünü biliyordu. Pekâlâ, bu davada onlara bunu

söyleme fırsatını vermeyecek-* ti! Başatusta Limbeck'e soğuk bir bakış fırlattı ve iddia makamına yumuşak bir şekilde gülümsedi.

"Kanıtlarınızı sunun."

İddia Sesi, Gönenç ve Gelişme İçin Birleşmiş Tapınanlar'ın -bu ismi haşin ve eleştirici bir sesle telaffuz etti-kuzey ve doğu vardiyalarındaki muhtelif kasabalarda, uzun zamandır rahatsızlık yarattığını belirtti. "Önderleri, Limbeck Civatasıkan, ünlü bir başbelasıdır. Çocukluğundan itibaren anne babasına acı, keder ve dert kaynağı olmuştur. Örneğin, sapkın bir papazın yardımıyla, genç Limbeck okuyup yazmayı öğrenmiştir."

Başatusta bu fırsatı, başpapaza sitem dolu bir bakış fırlatmak için kullandı. "Okumayı mı öğretti? Hem de bir papaz ha?" dedi Darral, dehşete düşmüş bir sesle. Lanma Klavuzu aracılığı ile Yenileyenlerin Sözü'nü nesilden nesile aktarabilmek amacıyla, yalnızca papazlar okuma yazma öğrenirlerdi. Başka hiçbir Gegin, diye düşünülürdü, bu tür saçma işler için zamanı olmazdı. Duruşma salonunda mırıltılar yükseldi, anne babalar talihsiz Limbeck'i, bu dikenli yola sapabilecek çocuklarına parmakla gösterdiler.

Başpapaz kızardı ve bir meslektaşının böylesine bir günahı işlemiş olmasından dolayı fena halde kederlenmiş göründü. Zonklayan kafasına rağmen sırıtan Darral, sıkışmış poposunu sandalyede kımıldattı. Daha rahat etmeyi başaramadı, fakat bacanağı ile arasındaki yarışmada bir sıfır önde olduğu bilgisi ile, kendisini daha iyi hissetti.

Limbeck, çocukluğunu tekrar yaşarmış duygusunu eğlenceli bulup, hafif bir neşeyle gülümseyerek çevresine bakındı. "Bir sonraki eylemi anne babasını yıktı," diye devam etti İddia Sesi sertçe. "Civatasıkanların Çrak Okulu'na Yazılmıştı ve bir hazin gün, ders esnasında, Limbeck, yani sanık..." titreyen parmağı ile Limbeck'i gösterdi ".. ayağa kalktı ve neden diye sordu."

Darral'ın sol ayağı uyuşmuştu. Ayak parmaklarını oynatarak biraz rahatlamaya çalışıyordu ki, o korkunç neden sözcüğü ile, mahcup bir şekilde irkilerek kendine geldi. "Neden ne?" diye sordu başatusta.

Sözünü bitirmiş olan İddia Sesi şaşaladı ve nasıl devam edeceğini bilemez gibi duraksadı. Başpapaz, yüzünde horgörür bir ifade ile ayağa kalktı ve anında kiliseyle devlet arasındaki skoru eşitledi "Yalnızca 'neden', Sayın Yargıç Bütün saygı duyduğumuz inançlarımızı sorgulamayı hedefleyen bir sözcük. Ayrıksı, tehlikeli ve fazla ileri gidilirse hükümetin

düşmesine, toplumumuzun dağılmasına ve bildiğimiz şekliyle yaşam tarzımızın sona ermesine yol açabilecek bir sözcük."

"Ha, o 'neden'," dedi başatusta bilmiş bilmiş, Limbeck'e kaşlarını çatıp, başpapazın puan kazanmasına izin verdiği için kendi kendisine küfrederek.

"Sanık okuldan atıldı. Sonra koca bir gün boyunca ortadan kaybolarak Het Kasabası'nı altüst etti. Büyük masraflarla, arama grupları oluşturuldu. Anne babasının," dedi Ses duyguyla, "hissettiği endişe hayal bile edilemez. Bulunamayınca, Yıksı-diksi'nin içine düştüğü sonucuna varıldı. Bazıları Yıksı-diksi'nin 'neden' sözcüğüne kızdığını ve sanıkla kendisinin ilgilenmeye karar verdiğini söyledi. Tam herkes öldüğünü düşünmeye başlamıştı ki, sanık canlı olarak geri dönme cüretini gösterdi."

Limbeck kendisini savunurcasına, utangaç utangaç gülümsedi. Öfkeli bir homurdanmanın ardından başatusta dikkatini İddia Sesi'ne yöneltti.

"Dışarı'da. olduğunu söyledi," dedi Ses, sessizce ve korkuyla. Sesi ciyakanlatanlardan etkileyici bir şekilde çıkıyordu. Toplanmış Geglerin solukları kesildi. "O kadar uzun süre kaybolmayı düşünmemiştim," diye itiraz etti Limbeck yumuşakbaşlılıkla. "Kayboldum."

"Sus!" diye kükredi başatusta ve anında bağırdığına pişman oldu. Başının zonklaması arttı. Parlayanlambasını Limbeck'e çevirdi ve onu neredeyse kör ederek konuştu. "Konuşma sıran gelecek, genç adam. O zamana kadar sessizce otur, yoksa duruşma salonundan çıkarılırsın. Anladın mı?"

"Evet, efendim, Sayın Yargıç," diye uysallıkla yanıt verdi Limbeck ve yerine oturdu.

"Başka?" diye huysuzca İddia makamına sordu başatusta. Sol ayağını artık hiç hissedemiyordu ve sağı da garip bir şekilde karıncalanmaya başlamıştı.

"Limbeck döndükten sonra GGIBIT olarak bilinen organizasyonu kurdu. Bu sözde birlik, başka şeylerin yanında, Welflerin ödemesinin özgürce ve eşit bir şekilde dağıtılmasını, tüm tapınanların bir araya gelerek Yıksı-diksi hakkındaki bilgilerini birleştirmelerini, böylece 'nasıl' ve 'neden'ini öğrenmelerini savunuyor..."

"Küfür bu!" diye haykırdı ürperen başpapaz, yankılı bir sesle.

"Ve tüm Geglerin Yargı gününü beklemeyi bırakıp, yaşamlarını iyileştirmek için çaba göstermelerini..."

"Sayın Yargıç!" Başpapaz ayağa fırladı. "Duruşma salonundaki çocukların çıkarılmalarını talep ediyorum! Çocukların taze ve hassas

zihinlerinin böylesine bir saygısızlığa, böylesine tehlikeli fikirlere maruz bırakılması dehşet verici.”

“Hiç de tehlikeli değil!" diye itiraz etti Limbeck. "Kes sesini!" Başatusta kaşlarını çattı ve konuyu bir süre düşündü. Bacanağına karşı bir puan daha kaybetmekten nefret ediyordu, fakat bu, koltuğundan kaçmak için ideal bir çözüm sunuyordu. "Duruşmaya ara veriyorum. On sekiz yaşından küçük hiçbir çocuk duruşma salonuna sokulmayacak. Öğle yemeği için ara veriyoruz ve bir saat sonra dönüyoruz."

Bekçilerin yardımıyla -adamı koltuktan kurtarmak için basbayağı çekmeleri gerekmişti- başatusta ağır gövdesini koltuktan kaldırdı. Başındaki demir tacı çıkardı ve işkence görmüş arkasını ovuşturdu. Tekrar hissedebilene kadar ayaklarını yere vurdu ve rahatlayarak derin bir nefes aldı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

RAHM, DREVLİN

AŞAĞI ÂLEM

Duruşma tekrar başladı. Çocuklarla onlara gözkulak olmak için evde kalmaya zorlanmış ebeveynler dışında herkes dönmüştü. Başatusta, teslim olmuş ve fedakâr bir ifadeyle tacını taktı ve yine kendini işkenceci koltuğuna sıkıştırdı. Mahkum getirildi ve İddia Sesi iddiasını bitirdi.

"Hassas zihinler için böylesine baştan çıkartıcı olan bu tehlikeli fikirler, gerçekten de bir gaip genç Gegi isyana ve tatminsizliğe sürüklemişti. Yerel ustabaşı ile papazlar -gençlerin doğaları gereği isyana eğilimli olduklarını bildikleri ve bu dönemin geçici olmasını..."

"Sivilceler gibi mi?" diye sordu başatusta Bu, kalabalıktan arzulanan kahkahayı yükseltti, gerçi sözkonusu kalabalık kaşlarını çatmakta olan başatustanın huzurunda kıkırdamanın doğru olup olmadığından emin değildi ve gülüşmeler toplu öksürüklerle son buldu.

"Ee. . evet, Sayın Yargıç," dedi Ses, sözünün kesilmesine içerleyerek Başpapaz, huzurunda gösterilen ahmaklığa hoşgörü gosteriyormuşçasına

gülümsedi Aniden başpapazı boğazlama isteğine kapılan başatusta, İddia Sesi'nin söylevinin önemli bir kısmını kaçırdı.

"...Yıksı-diksi'nin Y-362 nolu kesiminin önemsiz bir hasar gördüğü isyanı başlattı. Şansımız varmış ki, Yıksı-diksi kendini neredeyse anında iyileştirmeyi başardı ve böylece kalıcı bir hasara yol açılmamış oldu. En azından saygıdeğer idolümüz açısından!" İddia Sesi tiz bir gıcırdamaya döndü. "Böylesine bir suça cüret edenlerde nasıl bir hasar kaldığını kim bilebilir? İşte bu yüzden sanığın, yani Limbeck Civatasıkan'ın bu toplumdan dışlanmasını, böylece bir daha asla gençlerimizi kıyamet ve yıkıma teşvik etmemesinin sağlanmasını talep ediyoruz1" iddiasını bitiren İddia Sesi, demir varilin arkasına çekildi. Fapprika'da gökgürültüsü gibi bir alkış yankılandı. Fakat orada burada, ıslık ve yuhalamalar duyuldu. Bu, başatustanın bakışlarının sertleşmesine ve başpapazı ayaklarının dibine çağırmasına sebep oldu.

"Sayın Yargıç, bu patlama zehirin yayılmakta olduğunu gösteriyor. Bu akımı kökünden söküp atmak için yapabileceğimiz tek bir şey var." Başpapaz Limbeck'i işaret etti. "Bu sorunun kaynağını yok etmek! Korkarım bunu yapmazsak, artık iyice yaklaştığına çoğumuzun inandığı Yargı Günü ertelenecek, belki de sonsuza kadar! Aslında, Sayın Yargıç, sanığın bu salonda bir daha konuşmasının yasaklanması konusunda size tavsiyede bulunmak isterim!"

"Dört ıslık ve bir yuhalamayı patlama olarak nitelendirmiyorum," dedi Darral, başpapaza öfkeyle bakarak. "Sanık, kendini savunmak için konuşabilirsin. Ama dikkat et, genç adam, Bu salonda küffar tiratlara izin veremem."

Limbeck yavaşça ayağa kalktı. Nasıl davranacağına karar vermeye çalışırcasına duraksadı ve sonunda, uzun uzun düşünüp taşındıktan sonra, kâğıt tomarını demir varilin üzerine koydu ve gözlüklerini çıkardı.

"Sayın Yargıç," dedi Limbeck büyük bir saygıyla. "Tek istediğim, kaybolduğum o gün başıma neler geldiğini anlatmama izin vermeniz. Son derece olağanüstü bir olaydı ve umarım, neyi neden yaptığımı açıklamama yardımcı olacak. Bunu daha önce hiç kimseye anlatmamıştım," diye ekledi ciddi bir şekilde, "hatta anne babama ve dünyada her şeyden daha fazla kıymet verdiğim kişiye bile."

"Bu uzun sürecek mi?" diye sordu başatusta, ellerini koltuğun kollarına koyarak ve bir yana yaslanıp biraz rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak.

"Hayır, Sayın Yargıç," dedi Limbeck. "O zaman devam et."

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç. Okuldan atıldığım gün oldu bu olay. Uzaklaşıp düşünmek istiyordum. Anlamalısınız, 'neden' diye sormamın küffarca veya tehlikeli olduğunu düşünmüyordum. Ben Yıksı-diksi'den nefret etmiyorum. Ona gerçekten saygı duyuyorum. Beni büyülüyor! O kadar muhteşem, o kadar büyük, o kadar güçlü ki!" Limbeck kollarını salladı, yüzü kutsal bir ışıkla aydınlanmıştı. "Gücünü fırtınadan alıyor ve bunu da inanılmaz bir verimle yapıyor. Hatta aşağıdan, Terrel Fen'den demir cevheri alıp, demiri çeliğe çeviriyor, çelikten parçalar yapıyor, böylece durmaksızın genişliyor. İncindiği zaman kendisini iyileştirebiliyor.

"Yardımımızı memnuniyetle kabul ediyor. Biz onun elleri, ayakları, gözleriyiz. Onun gidemediği yerlere gidiyor, başı derde girdiğinde yardım ediyoruz. Pençelerinden biri Terrel Fen'de takılı kaldığında aşağı inip, kurtarmasına yardım ediyoruz. Bipleyenleri itiyor, tekermekerlekleri çeviriyor, yükselticileri yükseltiyor, alçaltıcıları alçaltıyoruz ve her şey düzgünce işliyor. Veya en azından öyle görünüyor. Ama bütün bunların," diye ekledi Limbeck yumuşak bir sesle, "neden olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum."

Kaşlarını çatan başpapaz ayağa kalktı, fakat kiliseye karşı puan kazanma fırsatını ele geçirdiği için memnun olan başatusta ona sert bir ifadeyle baktı. "Bu genç adama konuşması için izin verdim. Eminim halkımız söyleyeceklerini, inançlarını kaybetmeden dinlemeyi başarabilir. Aynı fikirde değil misin? Yoksa kilise, görevleri konusunda ihmalkâr mı davranıyor?"

Dudağını ısıran başpapaz yerine oturdu ve kendinden hoşnut bir ifade ile gülümsemekte olan başatustaya dik dik baktı. "Sanık devam edebilir."

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç. Görüyorsunuz, Yıksı-diksi'nin bazı parçalarının neden ölü olduğunu hep merak etmişimdir. Bazı kesimlerde paslanarak ya da mercankaya ile kaplanarak boş boş oturuyor. Bazı parçalan yüzyıllardır yerinden kımıldamamış. Fakat Yemleyenler'in onları buraya koymalarının bir sebebi olmalı. Neden? Ne iş yapmaları gerekiyordu ve artık neden o işi yapmıyorlar? Yıksı-diksi'nin canlı parçalarının neden canlı olduğunu anlarsak ve bunu nasıl başardıklarını bilirsek, o zaman Yıksı-diksi'nin ve onun gerçek amacının ne olduğunu da anlayabiliriz diye düşündüm!

"İşte bu yüzden bütün vardiyaların bir araya gelmesi ve bilgilerini birleştirmesi..."

"Bunu bir şeye bağlayacak mısın?" diye sordu başatusta sinirli bir şekilde. Başağrısı midesini bulandırmaya başlamıştı.

"Şey, evet." Limbeck huzursuz bir tavırla gözlüklerini taktı. "Bunları düşünüyordum ve halkın anlamasını nasıl sağlayacağımı merak ediyordum. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum. Sonra çevreme baktım ve Het kasabası sınırlarını aştığımı fark ettim. İnanın, tamamen kazara oldu bu!"

"O sırada fırtına yoktu ve biraz çevreme bakınıp, başımı soktuğum derdi biraz unutayım, diye düşündüm. Yürümek zordu ve sanırım bastığım yere dikkat etmeye yoğunlaşmıştım, çünkü birden fırtına koptu. Korunaklı bir yere ihtiyaç duydum. Yerde yatan büyük bir nesne gördüm ve ona koştum.

"Sayın Yargıç," dedi Limbeck kalın gözlüklerinin ardından başatustaya göz kırpıştırarak, "bunun bir Welf ejder gemisi olduğunu fark ettiğimde nasıl şaşırdığımı tahmin bile edemezsiniz."

Ciyakanlatanlardan yankılanan sözcükler, Fapprika'da yinelendiler. Gegler kıpırdanıp kendi aralarında mırıldandılar.

"Yerde mi? Olanaksız! Welfler asla Drevlin'e inmezler!" diye haykırdı başpapaz dindar, kendini beğenmiş ve memnun bir tarzda. Başatusta huzursuzdu, ama -kalabalığın tepkisine bakılırsa-artık bu duruma engel olması mümkün değildi. "İnmemişlerdi," diye açıkladı Limbeck. "Düşmüşlerdi..." Bu, duruşma salonunda sansasyon yarattı. Başpapaz ayağa ** fırladı. Gegler heyecanlı seslerle konuşuyor, çoğu "Susturun şunu!" diye bağırıyordu ve diğerleri "Sen kes sesini! Bırakın konuşsun!" diye yanıt veriyordu. Başatusta bekçilere işaret etti. Bekçiler "gökgürültüsü"nü salladılar ve düzen sağlandı.

"Bu Yargı bozmasının hemen durdurulmasını talep ediyorum!" diye gümbürdedi başpapaz.

Başatusta da tam olarak bunu yapmayı düşünüyordu. Duruşmayı şimdi sona erdirmek üç şeyle sonuçlanacaktı: onu bu çılgın Geg'den kurtaracak, başağrısını durduracak ve organlarında kan dolaşımını yeniden canlandıracaktı. Fakat ne yazık ki yurttaşlarına, kilise karşısında gerilediği fikrini verecekti, artı, bacanağı bunu unutmasına asla izin vermeyecekti Hayır, şu Limbeck'in devam edip diyeceğini demesine izin vermek daha iyi olacaktı. Kuşkusuz kendi ipini hazırlaması uzun sürmeyecekti.

"Ben hükmümü verdim," dedi başatusta korkunç bir sesle, kalabalığa ve başpapaza dik dik bakarak. "Ve bu hüküm geçerli!" Dik bakışlarını Limbeck'e kaydırdı. "Devam et."

"Aslında geminin gerçekten düşüp düşmediğini kesin olarak bilmiyorum," diye beyanını değiştirdi Limbeck, "ama düştüğünü tahmin ettim, çünkü kayaların üzerinde kırık ve hasar görmüş bir biçimde yatıyordu. Çevrede, gemiden başka sığınabileceğim bir yer yoktu. Dış derisinde büyük bir delik vardı, ben de içeri girdim."

"Söylediğin doğruysa, Welfler cüretine karşı seni çarpmadığı için şanslısın!" diye haykırdı başpapaz.

"Welfler pek beni çarpabilecek durumda değildi," diye yanıt verdi Limbeck. "Bu, sizin deyişinizle ölümsüz Welfler -ölmüştü."

Öfke bağırışları, korku haykırışları ve bastırılmış bir alkış Fapprika'da yankılandı. Dehşet içindeki başpapaz sandalyesine çöktü. İddia Sesi onu mendiliyle yelpazeledi ve bir bardak su için seslendi. Başatusta dimdik oturdu ve kendini koltuğuna sıkıca, çıkılamaz bir biçimde sıkıştırmayı başardı. Düzen sağlamak üzere ayağa kalkamadığından, tek yapabildiği yerinde kıvranmak, öfkeden tütmek ve kendisini kaldırmaya çabalayan bekçileri körleştirerek parlayanlambasını sallamak oldu. "Beni dinleyin!" diye bağırdı, kalabalıkları bastıran sesiyle. Esin geldiği zaman, GGIBIT'teki hiçbir konuşmacı, Jarre dahil, Limbeck kadar etkili ve karizmatik olamıyordu. Tutuklanmasına izin vermesinin sebebi bu konuşmaydı. Belki de bu, mesajını halkına aktarması için son şansıydı. Bu yüzden, şansını sonuna kadar kullanmalıydı.

Demirden varilin üzerine fırlayarak ayağının altındaki kâğıtları dağıttı ve kalabalığın dikkatini çekmek için kollarını salladı.

"Yukarı âlemden gelen bu Welfler, bizi inandırdıkları gibi tanrı değiller! Ölümsüz değiller, bizim gibi et, kan ve kemikten yapılmışlar! Biliyorum, çünkü o etin çürüdüğünü gördüm. O parçalanmış enkazda cesetlerini gördüm. "Ve dünyalarını da gördüm. O 'harikulade cenneti' gördüm. Yanlarında kitaplar getirmişlerdi, bazılarına baktım. Ve orası gerçekten de cennet! Zenginlik ve ihtişam içinde yaşıyorlar. Hayal etmeye başlamayı ancak becerebileceğimiz bir güzellik içinde. Bizim terimiz, bizim emeğimizin sağladığı bir rahatlık içinde! Ve size şunu da söyleyeyim! Papazların söyleyip durdukları gibi, 'bizi buna değer bulurlarsa o dünyaya götürmeye' niyetleri de yok! Neden götürsünler ki? Burada bizi gönüllü köleler olarak kullanabiliyorlar! Burada pislik içinde yaşayıp, Yıksı-diksi'ye hizmet ediyoruz ki, onlar hayatta kalabilmek için ihtiyaç duydukları suya kavuşabilsinler. Bu sefil hayatımızın her gününde fırtınayla savaşıyoruz! Ki onlar bizim gözyaşlarımız sayesinde lüks içinde yaşayabilsinler!

"İşte bu yüzden diyorum ki," diye bağırdı Limbeck yükselen kargaşanın üstünden, "bu Yıksı-diksi hakkında her şeyi öğrenmeli, kontrolünü ele geçirmeli ve Welfleri, tantı değil, bizler gibi ölümlü olan Welfleri, hakkımızı vermeleri için zorlamalıyız!"

Kargaşa patlak verdi. Gegler bağırıp çağırıyor, ittirip kaktırıyordu. Bilmeden serbest bıraktığı canavar karşısında şaşkına dönen başatusta -sonunda koltuğundan çıkmayı başardığında-ayaklarını yere vurdu ve parlayanlambasının arka ucunu beton zemine öyle bir güçle vurdu ki, kuyruğunun ucunu heykelden kopardı ve ışığın sönmesine sebep oldu.

"Salonu boşaltın! Salonu boşaltın!"

Aynasızlar içeri daldı, fakat heyecanlı Geglerin Fapprika'yı terk etmeye ikna edilmeleri için bir süre geçmesi gerekti. Sonra koridorlarda biraz oyalandılar, fakat başatustanın şansına vardiya değişim düdüğü çaldı ve kalabalık dağıldı -ya Yıksı-diksi'ye olan görevlerini yerine getirmek, ya da eve gitmek üzere.

Başatusta, başpapaz, İddia Sesi, Limbeck ve yüzlerindeki boya dağılmış iki bekçi, Fapprika'da yalnız kalmışlardı.

"Sen tehlikeli bir genç adamsın," dedi başatusta. "Bu yalanlara..."

"Onlar yalan değildi! Gerçekti! Yemin ederim..."

"Bu yalanlara, elbette, halkımız asla inanmayacak, ama bugün gördüğümüz gibi, tekrarlandıklarında kargaşa ve huzursuzluk yaratıyorlar! Sonunu kendin hazırladın. Artık kaderin Yemleyen'in ellerinde. Mahkumu yakalayın ve sessiz durmasını sağlayın!" diye emretti başatusta bekçilere. Bekçiler Limbeck'i sıkıca, fakat isteksizce, sanki ona dokununca kirleneceklermiş gibi tuttu.

Başpapaz yavaş yavaş kapıldığı dehşetten kurtulmuş, yine kibirli ve dindar görünmeye başlamıştı. Bu ifade adil bir öfkeyle, günahın cezalandırılacağına, bedelin ödeneceğine ilişkin kesin bir kanaatle birleşti.

Daha yeni kan dolaşımı sağlanan ayaklarının üzerinde sendeleyerek yürüyen başatusta, başı zonklayarak Yemleyen heykeline doğru yöneldi. Bekçilerin arasındaki Limbeck takip etti. İçinde bulunduğu tehlikeye rağmen, her zamanki gibi merak içindeydi ve vereceği karardan çok, Yemleyen heykelinin kendisiyle ilgileniyordu. Başpapaz ile Ses, görmek için yaklaştılar. Defalarca eğilen, mırıldandığı duaları başpapaz tarafından saygıyla yinelenen başatusta, uzandı, Yemleyen'in sol elini yakaladı ve asıldı.

Yemleyen'in sağ elinde tuttuğu göz aniden kapanıp açıldı ve canlandı. Bir ışık parladı ve hareket eden resimler gözün içinden geçmeye başladı. Başatusta başpapaza ve Ses'e zafer dolu bir bakışla baktı. Limbeck büyülenmiş bir şekilde izliyordu.

"Yemleyen bizimle konuşuyor!" diye haykırdı başpapaz, dizlerinin üzerine çökerek.

"Büyülü bir fener!" dedi Limbeck heyecanla, gözün içine bakarak. "Yalnız bu büyülü değil, Welflerin büyüsü gibi değil. Bu mekanik bir büyü! Yıksı-diksi'nin başka bir yerinde bundan bir tane bulmuştum ve içini açmıştım. Bu hareket edermiş gibi görünen resimler aslında içerideki ışığın çevresinde hızla dönüyor, böylece bakan göz aldanarak..."

"Sessiz ol, sapkın!" diye gürledi başatusta. "Hüküm verildi. Yenileyenler, seni ellerine teslim etmemizi emrettiler."

"Böyle bir şey dediklerini hiç sanmıyorum, Sayın Yargıç," diye itiraz etti Limbeck. "Aslında, ne dediklerinden pek emin değilim. Acaba neden..."

"Neden? Neden! Fırtınanın göbeğinde düşerken kendine neden diye sorabileceğin çok zamanın olacak!" diye bağırdı Darral.

Aynı şeyi tekrar tekrar göstermekte olan büyülü fenere dalmış olan Limbeck, başatustanın söylediklerini tam olarak duymadı "Fırtınanın göbeği mi, Sayın Yargıç?" Kalın gözlük camlan gözlerini büyütmüş, Limbeck'e, başatustanın özellikle tiksindirici bulduğu, böceksi bir görüntü vermişti.

"Evet, Yenileyenler seni mahkum etti." Başatusta eli tekrar çekti, göz kapanıp açıldı ve söndü.

"Ne? O resimlerle mi? Hayır, etmediler, Sayın Yargıç," diye tartışmaya başladı Limbeck. "Ne olduğundan emin değilim, ama bana inceleme fırsatı verirseniz..."

"Yarın sabah," diye sözünü kesti başatusta, "Terrel Fen basamaklarını ineceksin. Yenileyenler ruhuna merhamet et sin!" Topallayan ve bir eliyle hissizleşen arkasını, diğeriyle de zonklayan başını ovuşturan Darral Uzunkıyılı, topukları üzerinde döndü ve uzun adımlarla Fapprika'yı terk etti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

RAHM, DREVLIN

AŞAĞI ÂLEM

Ziyaretçi," dedi anahtarçeviren, demir parmaklıkların ardından.

"Ne?" Limbeck karyolasında doğrulup oturdu.

"Ziyaretçin var. Kız kardeşin. Hadi, yürü."

Anahtarlar şıngırdadı. Kapatgaç tıkırdadı ve kapı açıldı. İrkilen ve oldukça kafası karışan Limbeck karyolasından kalktı, anahtarçevireni ziyaretçi kazanına doğru takip etti. Bildiği kadarıyla Limbeck'in bir kız kardeşi yoktu. Tabii, evden ayrılalı birkaç yıl olmuştu. Çocuk büyütmekten pek anlamazdı, fakat bir çocuğun doğması, ortalıklarda gezinmeye başlaması ve hapisteki abisini ziyaret edebilmesi için dikkate değer bir zamanın geçmesi gerektiği yönünde bir izlenimi vardı.

Limbeck gerekli hesaplamaları yaparken ziyaretçi kazanına girdi. Genç bir kadın öylesine bir güçle üzerine atladı ki, neredeyse Limbeck'i yere yıkacaktı.

"Ah, sevgili kardeşim!" diye haykırarak kollarını boynuna doladı. Genelde kardeşler arasında gösterilmesi beklenen sevgiden çok daha fazlasını gösteriyordu.

"Bir sonraki vardiyayı işaret eden düttürü-düdük ötene kadar zamanınız var," dedi anahtarçeviren sıkılmış bir sesle ve kapıyı çarpıp, kapatgaçla kilitledi.

"Jarre?" dedi Limbeck, gözlerini kırpıştırarak. Gözlüklerini hücresinde bırakmıştı.

"E, elbette!" dedi Jarre, ona sıkıca sarılarak. "Başka kim ola bilirdi ki?"

"Ben... emin değildim," diye kekeledi Limbeck. Jarre'yi gördüğüne çok memnun olmuştu, fakat kız kardeşini kaybettiği için küçük bir sızı hissetmekten kendini alamıyordu. Böyle bir zamanda, aile denen şeyin ne kadar rahatlatıcı olabileceğini düşündü. "Nasıl girdin buraya?"

"Odwin Vidagevşeten'in, fırlayansal vardiyalarından birinde çalışan bir kayınbiraderi var. Beni o bindirdi. Halkımızın esaretini," dedi Jarre, kollarını Limbeck'in boynundan gevşeterek, "kendi gözlerinle görmek seni de öfkelendirmedi mi?"

"Evet, öfkelendirdi," diye yanıtladı Limbeck. Jarre'nin de fırlayansal yolculuğu sırasında aynı duygulara kapılıp, aynı şeyleri düşünmesi onu şaşırtmıştı. Bunu sık sık yaşarlardı.

Jarre, büyük şalını kafasından çıkararak Limbeck'e sırtını döndü. Limbeck emin değildi -Jarre'nin yüzü, gözlükleri yokken bulanık bir lekeden başka bir şey değildi onun için-ama sanki Jarre'nin ifadesi tedirgin gibi geldi ona. Tabii, infaz hükmü verildiği için olabilirdi bu, fakat Limbeck kuşkuluydu. Jarre bu tür şeylerin üzerinde pek durmazdı. Bu daha farklı, daha derin bir şeydi.

"Birlik ne durumda?" diye sordu Limbeck.

Jarre göğüs geçirdi. Şimdi, diye düşündü Limbeck, bir yerlere varıyoruz.

"Alı, Limbeck," dedi Jarre yarı sinirli, yan üzgün, "neden duruşmada gidip o saçma hikâyeleri anlattın?"

"Hikâyeler mi?" Limbeck'in çalı gibi kaşları kıvırcık saçlarının dibine kadar kalktı. "Ne hikâyesi?"

"Biliyorsun işte -ölü Welfler ve cennet resimleri olan kitaplar gibi."

"Habersöyleyenler onları anlattı öyleyse." Limbeck'in yüzü sevinçle parladı.

"Anlatmak mı?" Jarre ellerini ovuşturdu. "Her vardiya değişiminde onları bağırdılar. Herkes duydu o hikâyeleri -"

"Neden onlara hikâye deyip duruyorsun!" Sonra, Limbeck birden anladı. "Bana inanmadın! Duruşmada söylediklerim doğruydu, Jarre! Tanrılar üzerine yemin ederim."

"Yemin falan etme," diye sözünü kesti Jarre soğuk bir sesle. "Biz tanrılara inanmıyoruz, unuttun mu?"

"Sana olan aşkımın üzerine yemin ederim ki, hayatım," dedi Limbeck, "tüm söylediklerim doğruydu. Bütün bunlar gerçekten başımdan geçti. Birliği kurmak için bana esin veren o görüntü ve o bilgiydi -Welflerın ölümsüz olmadıkları, tıpkı bizim gibi ölümlü oldukları bilgisi. Şimdi karşı karşıya kaldığım durumla yüzleşme cesaretini bana veren de o görüntünün anısı," dedi Jarre'nin içine dokunan bir sesle.

Ağlamaya başlayan Jarre, yine Limbeck'in kollarına atıldı. Geniş sırtını teselli edercesine okşayan Limbeck hafifçe, "davamıza çok mu zarar verdim?" diye sordu.

"Haaayır," diye kaçamak cevap verdi Jarre boğuk bir sesle, yüzünü Limbeck'in gözyaşıyla ıslanmış gömleğinden kaldırmadan. "Aslında, m, hayatım, şeyin... eee.. merhametsiz emperyalistlerin elinde çektiğin acı ve işkencelerin herkesçe bilinmesini..."

"Ama bana işkence yapmadılar ki. Aslında çok iyi davrandılar, hayatım."

"Of, Limbeck!" diye haykırdı Jarre, ondan kızgınlıkla uzaklaşarak. "Umutsuz vakasın!"

"Üzgünüm," dedi Limbeck.

"Şimdi, beni dinle," diye devam etti Jarre sertçe, gözlerini silerek. "Fazla zamanımız yok. Bizim için şu anda en önemli şey, senin infazın, onu da mahvetme! Sakın!" -parmağını uyarırcasına kaldırdı- "Sakın ölü Welflerden falan bahsetme."

Limbeck içini çekti. "Bahsetmem," diye söz verdi. "

"Sen davanın kahramanısın. Bunu unutma. Ve dava aşkına, rolünü oynamaya bak." Şişman bedenine eleştirircesine baktı. "Korkarım kilo da almışsın!"

"Hapishane yemeği oldukça..."

"Böyle bir zamanda kendinden başkasını düşünmez misin, Limbeck," diye azarladı Jarre. "Yalnız bu gecen kaldı. Sanırım bu kadar kısa sürede

açlıktan sıskalaşmış görünemezsin, ama elinden geleni yap. Kendi kendini kana bulayabilir misin?"

"Sanmıyorum," dedi Limbeck umutsuzca, engellerin farkında.

"Pekâlâ, elimizdekiyle yetineceğiz." Jarre içini çekti. "Ne yaparsan yap, en azından şehit olmaya gidiyormuş gibi görünmeye bak."

"Nasıl yapacağımdan emin değilim."

"Ah, bilirsin -cesur, vakur, meydan okur, bağışlayıcı."

"Hepsi birden mi?"

"Bağışlayıcılık kısmı çok önemli Seni yıldırım kuşuna bağlarlarken birşeyler söyleyebilirsen daha da iyi."

"Bağışlayıcı," diye mırıldandı Limbeck, zihnine yerleştirmeye çalışarak.

"Ve seni kenardan atarlarken meydan okurcasına bir şey haykırmalısın Mesela, 'GGIBIT ölmeyecek... bizi yenmeyi asla başaramayacaklar,' gibi. Ve bir de geri döneceğini, tabii."

"Meydan okurcasına. GGIBIT ölmeyecek. Döneceğim." Limbeck miyop gözleriyle Jarre'ye baktı. "Dönecek miyim?"

"Ee, elbette. Seni çıkaracağımızı söyledim ve samimiydim. Seni gerçekten idam etmelerine izin vereceğimizi düşünmedin, değil mi?”

“Şey, ben..."

"Öyle safsın ki!" dedi Jarre, şakayla saçlarını karıştırırken.

"Şimdi, bu kuş şeysinin nasıl çalıştığını biliyorsun..."

Düttürü-düdük çaldı ve sesi tüm kentte yankılandı.

"Vakit tamam!" diye bağırdı anahtarçeviren. Şişman yüzü nü ziyaretçi kazanının demir çubuklarına bastırdı. Açkıyı kapatgaçta takırdatmaya başladı.

Yüzünde kızgın bir ifade olan Jarre kapıya yürüdü ve çubukların arasından baktı. "Beş tık daha." Anahtarçeviren kaşlarını çattı.

"Unutma," dedi Jarre, tehditkâr görünen yumruğunu kaldırarak, "beni dışarı çıkaracak sen olacaksın yine."

Anlaşılmaz bir şey mırıldanan anahtarçeviren uzaklaştı. * "Şimdi," dedi Jarre, arkasına dönerek, "nerede kalmıştım? Ah, evet. Şu kuş şeysi. Lof Lektrik'e göre..."

" O ne bilir ki?" diye sordu Limbeck kıskançlıkla. "O Lektrikyapanlar vardiyasında," diye yanıtladı Jarre çalımlı bir tavırla. "Yıldırım kuşlarını uçurup Yıksı-diksi için lektrik toplayan onlar. Lof diyor ki, seni kabloyla bağlanmış, tahta ve bağkuşu tüylerinden iki iri kanada benzeyen bir şeye

bağlayacaklarmış. Sonra da seni Terrel Fen Basamakları'na alacaklarmış. Sonra fırtınanın içinde yüzüyormuşsun, dolu, yağmur ve kar seni dövüyörmüş..."

"Yıldırım yok muymuş?" diye sordu Limbeck kaygıyla. "Hayır," dedi Jarre endişelerini giderircesine.

"Ama adı yıldırım kuşu.”

"Yalnızca adı bu."

"Ama benim ağırlığım da üzerine binince, uçmayıp düşmeyecek mi?"

"Elbette! Sözümü kesmeyi bırakır mısın?"

"Peki," dedi Limbeck uysallıkla.

"Düşmeye başladıktan sonra kablo kopacak. Yıldırım kuşu yavaş yavaş Terrel Fen'deki adalardan birine düşecek."

"Öyle mi?" Limbeck solgundu.

"Ama endişelenme. Lof anayapının çarpışmaya dayanacağından neredeyse emin. Çok dayanıklı. Tahta sopaları Yıksı-diksi üretiyor..."

"Neden acaba?" diye düşündü Limbeck. "Neden Yıksı-diksi tahta sopa yapsın ki?"

"Nereden bileyim!" diye bağırdı Jarre. "Zaten ne farkeder ki! Şimdi beni dinle." Her iki eliyle Limbeck'in sakalını yakaladı ve gözlerinden yaş gelene kadar çekiştirdi. Deneyimleri, düşünceleri ilgisiz bir konuya kaydığında Limbeck'in dikkatini çekmenin en güvenli yolunun bu olduğunu öğretmişti Jarre'ye- "Terrel Fen adalarından birine ineceksin. Yıksı-diksi bu adalardan maden çıkarıyor. Kazı-pençeleri cevher çıkarmak için indiğinde, birine işaret koymalısın. Bunu bekliyor olacağız ve sonra kazı-pençesi yukarı çıktığında işareti görüp, hangi adada olduğunu anlayacağız."

"Bu çok iyi bir plan, hayatım!" Limbeck hayranlıkla gülümsedi.

"Teşekkür ederim." Jarre memnuniyetle kızardı. "Tek yapman gereken kazı-pençelerinden uzak durmak, yoksa seni de kazıverirler."

"Peki, dikkat ederim."

"Kazı-pençelerinin bir sonraki gelişinde, yardım-elini indireceğiz." Şaşkın görünen Limbeck'i görünce, sabırla açıkladı. "Bilirsin - mercankayaya saplanan bir pençeyi kurtarmak için aşağı bir Geg taşıyan, pençelerden birinin üzerine takılan kabarcık."

"Böyle mi yapıyorlar?" Limbeck hayrete düşmüştü. "Keşke sen de Yıksı-diksi'ye hizmet etmiş olsaydın!" dedi Jarre, sinirle Limbeck'in sakalını çekiştirerek. "Ah, afedersin. Bunu kastetmemiştim " Onu öptü ve acısını dindirmek için yanaklarını ovaladı. "Her şey yolunda gidecek. Bunu

hatırla, yeter. Seni geri getirdiğimizde, senin yargılandığını ve masum bulunduğunu yayacağız. Yemleyenler'in seni ve ülkümüzü desteklediği açıkça görülecek. Gegler sürülerle aramıza katılacak! Devrim günü gelecek!" Jarre'nin gözleri parlıyordu. "Evet! Harika!" Limbeck Jarre'nin heyecanına kapılmıştı. Burnunu parmaklıkların arasından uzatan anahtarçeviren, anlamlı anlamlı öksürdü. "Tamam, geliyorum!" Jarre şalını tekrar başına örttü. Şal tarafından kaplanmış bir biçimde, güçlükle Limbeck'i son kez öptü ve Limbeck'in ağzında hav tutamları bıraktı. Anahtarçeviren kapıyı açtı. "Unutma," dedi Jarre gizemli bir biçimde, "şehit gibi."

"Şehit gibi," diye onayladı Limbeck uysallıkla.

"Ve ölü tanrılar hakkında hikâye de yok!" Anahtarçeviren onu aceleyle dışarı çıkarırken, delici bir fısıltıyla söylemişti son sözleri.

"Ama onlar..." diye başladı Limbeck "...hikâye değil ki." Son sözleri iç çekerek söyledi Jarre çoktan gitmişti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RAHM, DREVLİN,

AŞAĞI ALEM

Son derece nazik ve iyi huylu bir halk olan Gegler, tarihleri boyunca (hatırladıkları kadarıyla) hiç savaşa girmemişlerdi. Başka bir Geg'in canını almak duyulmamış, hayal edilmemiş ve düşünülemez bir şeydi. Yalnızca Yıksı-diksi'nin bir Gegi öldürmeye hakkı vardı ve bu da genellikle kazara olurdu. Belirli kötü suçlar için yasa kitaplarında idam cezası bulunsa da, halklarından birini öldürmeye elleri asla varmazdı. Bu yüzden idam cezasına çarptırılanları, itiraz edecek durumda olmayan Yemleyenler'in kucağına atarlardı Yenileyenler mahkumun yaşamasına karar verirlerse, yaşamasını sağlarlardı. Ölmesine karar verirlerse, ölürdü.

Terrel Fen Basamaklarını inmek, istenmeyen ırkdaşlardan kurtulmanın Gegcesiydi. Terrel Fen, Drevlin'in alt tarafında yüzen bir dizi küçük adadan oluşur Aşağı doğru, asla durmayan bir spiral halinde dönerler, sonunda Zifiri-Karanlık'ın girdaplanan bulutları arasında kaybolurlar. Eski günlerde, Koparılış'tan hemen sonra, Terrel Fen'de gerçekten "yürünebildiği", adalar

birbirine çok yakın olduğundan, bir Gegin birinden ötekine kolaylıkla atlayabildiği söylenir Muhtemelen eski Gegler suçlularını bunu yapmaya zorlamışlardır.

Fakat yüzyıllar içinde adalar yavaş yavaş Maelstrom'a doğru çökmüş, böylece, yalnızca fırtına dindiğinde, en yakın adanın belirsiz şekli ancak seçilir olmuştu. Açıkyürekli bir başatustanın zamanında belirttiği gibi, bir Gegin Yemleyenler'in yargılaması için aşağıya ulaşabilmesi, ancak kanatlarının çıkması şartıyla gerçekleşebilirdi. Bunun sonucunda, düşünceli Gegler mahkumlara bir çift kanat sağladılar ve bu da, Jarre'nin tanımladığı "kuş şeysi"nin geliştirilmesine yol açtı.

Bunun resmi adı "Yargı Tüyleri" idi. Yıksı-diksi'nin lektrik-yapanlar için tükürdüğü tahta parçaların güzelce şekillendirilmesi ve budanması ile elde ediliyordu.

Bir buçuk metre enindeki ahşap çerçeve, yaklaşık dört buçuk metrelik bir kanat açıklığına sahipti. Çerçevenin üzerine örme bir materyal (yine Yıksı-diksi'nin ürünü) gerilmişti. Bu materyal bağkuşu tüyleriyle süslenmiş, tüyler yerlerine un ve sudan hazırlanan yapışkan bir maddeyle tutturulmuştu. Normalde, lektrik-yapana takılı bir kablo, onu fırtınanın ortasına çekip, yıldırım toplamasına yeterli oluyordu. Fakat doğal olarak, üzerinde iki yüz taş ağırlığındaki bir Geg varken bunu yapması pek mümkün olmuyordu.

Fırtınaların dindiği bir sırada, kanunlara karşı gelen Geg Drevlin'in kıyısına götürülür ve Yargı Tüyleri'nin ortasına yerleştirilirdi. Bilekleri güvenli bir şekilde ahşap çerçeveye bağlanır, ayakları arkadan sarkardı. Altı papaz, kuşu kaldırır, başatustanın komutuyla adanın ucuna kadar koşar ve kuşu aşağı atarlardı.

İnfazı izlemeye gelen Gegler, başatusta, başpapaz ve Yargı Tüylerini havaya fırlatmak için gerekli olan altı önemsiz papaz olurdu. Uzun zaman önce, Yıksı-diksi'ye hizmet etmek zorunda olmayan tüm Gegler infazlara katılırdı. Fakat sonra ünlü Dirk Vida'nın sansasyonel "yürüyüşü" gerçekleşmişti. İşe sarhoş gelen Dirk uyuyakalmış, kabarcık-kaynatgacın üzerin deki düttürü-düdüğün küçük kolunun şiddetle seyirdiğini fark etmemişti. Bunun sonucunda gerçekleşen patlama, pek çok Gegi haşlamış ve -daha da kötüsü-Yıksı-diksi'ye ciddi bir şekilde hasar vermişti. Yıksı-diksi gerekli onarımları yapmak için kendisini bir buçuk gün boyunca kapalı tutmak zorunda kalmıştı. '

Kendisi de fena halde haşlanan Dirk canlı yakalanmış ve Basamakları İnmeye mahkum edilmişti. İnfazı seyretmeye yüzlerce Geg gelmişti. Göremediklerinden şikâyet eden arka sıralardakiler itişmeye başlamış ve öne geçmeye çalışmışlardı. Sonuçta adanın kenarında duran pek çok Geg, beklenmedik "yürüyüşlere" çıkmak zorunda kalmışlardı. Bu olaydan sonra başatusta infazların halka açık olması uygulamasını sona erdirmişti.

Bu seferkinde halk pek de bir şey kaçırmıyordu. Olup bitenler Limbeck'i öyle büyülemişti ki, şehit olmaya gittiğini unuttu ve ellerini ahşap çerçeveye bağlayan papazları, bitmek tükenmek bilmez sorularıyla oldukça rahatsız etti.

"Bu şey neyden yapılmış?" diye sordu, yapışkan maddeyi kastederek. "Çerçeveyi bir arada tutan ne? Çerçeveye sanlı kumaşların büyüklüğü ne? O kadar büyük mü çıkıyorlar? Gerçekten mi? Peki Yıksı-diksi kumaşı neden yapıyor?"

Sonunda başatusta, masumları korumak adına, Limbeck'in ağzının tıkanması emrini verdi. Emir yerine getirildi ve başı ağrıyla çatlayan ve infazın tadını birazcık bile çıkartamayan başatustanın telaşlı komutuyla fırlatılmaya hazırlandı.

Altı iri papaz Tüyler'in anayapı bölümünü yakaladılar ve başlarının üstüne kaldırdılar. Başpapazın işareti ile, yokuşaşağı, adanın kenarına doğru paldır küldür koşmaya başladılar. Aniden ve beklenmedik bir şekilde esen rüzgâr Tüyler'i yakaladı, ellerinden kopardı ve havaya kaldırdı. Tüyler sıçrayıp sarsıldı, kendi çevresinde üç kere döndü, sonra yerde parçalandı.

"Neler dönüyor orada?" diye bağırdı başatusta. "Orada ne haltlar çeviriyorlar?" diye sordu bacanağına. Tedirgin görünen bacanağı, ne olduğunu öğrenmek üzere kenara koştu.

Papazlar Limbeck'i kırık lektrikyapandan kurtardılar ve başı döner, tüyler tükürür bir halde başlangıç yerine getirdiler. Bir Yargı Tüyleri daha bulundu -başatusta gecikmeden dolayı köpürüyordu-ve Limbeck yeniden bağlandı. Papazlar üstlerinden, çerçeveye sıkıca tutunmaları konusunda sert bir ders aldılar ve yeniden koştular.

Rüzgâr Tüyleri tam zamanında yakaladı ve Limbeck zarif bir biçimde havalandı. Kablo koptu. Papazlar, başpapaz ve başarusta, tüylü şeyin yavaşça uzağa, aşağı doğru kaymasını seyrettiler.

Bir şekilde, Limbeck ağzındaki tıkaçtan kurtulmuş olmalıydı, çünkü Darral Uzunkıyılı, Tüyler Maelstrom'un göbeğine doğru kayarken Limbeck'in haykırışını duyduğundan emindi: "Nedeeeeeen?" Başatusta

kafasından demir tacı çıkardı ve adanın kenarından aşağı fırlatma isteğiyle mücadele etti. Rahat bir nefes alarak, depo tankından evine doğru yola çıktı.

Kendisini nazikçe döndürüp duran hava akımlarının üzerinde kaymakta olan Limbeck, başını çevirip yukarısındaki Drevlin Adası'na baktı. Dakikalarca, Ada'nın altında tembel tembel daireler çizmenin tadını çıkardı. Bakış açısından, son derece benzersiz bir manzara sunan mercankaya oluşumlarını seyretti -yukarıdan bakıldığında çok daha farklı görünüyorlardı. Limbeck'in gözlükleri gözlerinde değildi (onları mendiliyle güzelce sarmış, pantolon ceplerinden birine tıkmıştı), ama bir yukarı akıma kapıldığında adanın dibine iyice yaklaştı ve dolayısıyla mükemmel bir bakış açısı elde etti.

Kayalarda milyonlarca delik vardı. Bazıları son derece büyüktü -kanatlan idare etmeyi becerebilseydi, Limbeck rahatlıkla içlerine doğru uçabilirdi. Bu deliklerden binlerce kabarcığın çıktığını görünce irkildi. Kabarcıklar açık havada hemen patlıyorlardı ve Limbeck o an, bir keşifte bulunduğunu anladı. "Mercankaya, havadan daha hafif bir gaz üretiyor olmalı ve bu da adayı havada tutuyor." Kafası Göz'de gördüğü resimlere gitti. "Mesela, Welflerin üzerinde yaşadığı adalar neden bizimkinden daha yüksek olsun? Adaları daha hafif olmalı, bu mantıklı. Ama neden? Alı, tabii." Limbeck fark etmedi, ama fark etmiş olsa başını döndürecek bir hızla, dönerek alçalıyordu. "Maden yatakları. Bu ağırlıklarının farklı olmasını açıklar. Bizim adamızda, Welflerinkinden daha fazla maden yatağı olmalı -demir falan. Muhtemelen bu yüzden Yenileyenler Yıksı-diksi'yi oraya değil, buraya yaptılar. Ama asıl neden yapıldığını açıklamıyor bu."

Son gözlemini kaydetme isteği duyan Limbeck, ellerinin bir yere bağlı olduğunu farkedince sinirlendi. Ne olduğunu görmek üzere başını kaldırınca, içinde bulunduğu ilginç ve umutsuz durumunu hatırladı. Çevresini saran gökyüzü hızla kararı-yordu. Artık Drevlin'i göremiyordu. Rüzgâr daha şiddetli esiyor, belirgin bir biçimde helezon çiziyordu; uçuşu oldukça sarsıntılı ve istikrarsız hale gelmişti Oraya buraya, yukarı aşağı sallanıyor, kendi çevresinde dönüp duruyordu. Yağmur yağmaya başlamıştı ki, Limbeck yeni bir keşif yaptı. İlki kadar önemli olmasa da, bu keşfin Limbeck üzerindeki etkisi çok daha büyük oldu.

Tüyleri kumaşa tutturan yapıştırıcı madde yağmurla çözülüyordu. Limbeck gittikçe büyüyen bir dehşetle, bağkuşu tüylerinin önce teker teker, sonra tutamlar halinde dökülmesini izledi. Limbeck'in ilk yaptığı ellerini

kurtarmaya çalış mak oldu, gerçi ellerini kurtarsa ne yapacaktı, pek belli değildi. Sağ bileğini şiddetle çekti. Bunun bir etkisi -korkutucu bir etkisi- oldu ve Yargı Tüyleri havanın ortasında başaşağı donuverdi.

Limbeck kendisini hızla tüylerini kaybeden kanatlara bileklerinden asılı, ayaklarını seyrederken buldu. İlk paniği yatıştığında ve Limbeck kusmayacağından kesin olarak emin olduğunda, durumunun aslında daha iyi olduğunu fark etti. Şimdi tüylerinin çoğundan kurtulan kumaş tepesinde havayla şişmiş, düşmesini yavaşlatıyordu. Hâlâ oldukça fazla sarsılıp sallanmasına rağmen, hareketler artık daha dengeli ve daha istikrarlıydı.

Fırtına bulutlarının arasında, aşağıda koyu renkli bir leke gördüğünde, Limbeck'in verimli zihninde aerodinamiğin temel ilkeleri maddeleşmeye başlamıştı bile. Gözlerini kısan Limbeck, bir süre sonra lekenin Terrel Fen adalarından biri olduğuna karar verdi. Bulutların arasındayken, yavaşça aşağı süzüldüğü izlenimindeydi, adanın korkutucu bir hızla, onu karşılamak üzere yükseldiğini görünce dehşete düştü. İşte bu noktada Limbeck iki kural daha keşfetti: bunlardan biri görecelik kuralı, diğeri yerçekimi kanunuydu.

Ne yazık ki, çarpışma her iki kuralın da Limbeck'in aklından uçup gitmesine sebep oldu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BİR YER, UYLANDIA KÜMESİ

ORTA ÂLEM

Limbeck'in Terrel Fen yolculuğunu yaptığı sabah, Hugh ile Prens, Uylandia Kümesi üzerinde, geceyönüne doğru ejder sırtında uçuyorlardı. Uçuş soğuk ve neşesizdi. Trian ejdere istikameti bildirmiş, böylece Hugh'ya eyerde oturup düşünmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Hangi rotada uçtuklarını bile çıkartamıyordu, çünkü büyülü bir bulut onlara eşlik ediyordu.

Ejder arada bir buluttan aşağı dalıyor, rotasını kontrol ediyordu. O sırada Hugh, aşağıda yumuşak bir ışıkla parıldayan mercankayalardan nerede olduklarını ve yönlerini anlamaya çalışıyordu. Hugh'nun aldatıldığından kuşkusu yoktu ve şikâyetini şahsen iletmeyi tercih etmesi durumunda bulabilmek için, Stephen'ın gizlenme yerini öğrenme karşılığı cüzdanındaki paranın yarısını verirdi. Fakat faydasızdı ve kısa süre sonra pes etti.

"Açım..." diye konuşmaya başladı Bane, çocuksu tiz sesi durgun gece havasını yırtarak.

"Çeneni kapa!" diye tersledi Hugh.

Çocuğun nefesinin kesildiğini hissetti. Arkasına dönen Hugh, çocuğun gözlerinin faltaşı gibi açıldığını ve gözyaşlarıyla patladığını gördü. Muhtemelen çocuğu hayatı boyunca kimse azarlamamıştı.

"Geceleyin ses çok daha kolay iletilir, Ekselansları," dedi Usta yumuşak bir sesle. "Bizi izleyen biri varsa, işini kolaylaştırmak istemeyiz."

"Bizi izleyen biri mi var?" Bane solgundu, ama cesurdu.

Hugh çocuğun cesaretini takdir etti.

"Öyle sanıyorum, Ekselansları. Fakat endişelenmeyin."

Prens dudaklarını birbirine bastırdı. Utangaç bir şekilde kollarını Hugh'nun beline doladı. "Bu seni rahatsız etmiyor, değil mi?" diye fısıldadı.

Küçük kollar Hugh'nun belini sıktı. Hugh sıcak bir bedenin kendisininkine sokulduğunu, çocuğun başının güçlü sırtına hafifçe yaslandığını hissetti. "Korkmuyorum," diye ekledi Bane yüreklilikle, "yakınımda durduğunda daha iyi hissediyorum, o kadar."

Katilin içini garip bir duygu kapladı. Hugh aniden karanlık, boş ve tiksinti verici ölçüde kötü hissetti kendisini. Dişlerini gıcırdatarak, çocuğun dokunuşundan kurtulma dürtüsüne karşı koydu ve daha yakın bir tehlikeye yoğunlaştı.

Birisi gerçekten onları takip ediyordu. Her kimse, bu konuda iyiydi de. Eyerde dönen Hugh gökleri araştırdı. Kendilerini gözden kaybetmekten korkan gölgelerinin, dikkatsiz davranıp kendisini göstereceğini ummuştu. Fakat hiçbir şey görmedi. Bir refakatçilerinin olduğu hissine neden kapıldığını bile bilmiyordu. Ensesinde hissettiği karıncalanmaydı belki, bir ses, bir koku, gözünün kıyısında pırıldayan bir şeydi. Sessizce uyarıyı kabul etti. Tek sorusu vardı: Kim onları takip ediyordu; ve neden?

Trian. Bu ihtimal vardı elbette, ama Hugh buna ihtimal vermiyordu. Büyücü rotalarını ondan iyi biliyordu. Hugh'nun ejderi yolundan saptırıp, kaçmadığından emin olmak için takip ediyor olabilirdi. Bu aptalca bir davranış olurdu. Hugh büyücü değildi, yapılmış bir büyüyle uğraşmaması gerektiğini bilirdi, hele o büyü bir ejdere yapılmışsa. Büyülendiklerinde ejderler itaatkâr ve uysal olurlardı. Büyü bozulunca kendi irade ve zekâlarını hatırlarlar, son derece istikrarsız ve güvenilmez bir hale gelirlerdi. Sana hizmet etmeye devam da edebilirlerdi, seni akşam yemeği yapmaya da karar verebilirlerdi.

Peki Trian değilse, kimdi?

Kraliçe'nin gönderdiği birisi kuşkusuz. Hugh içinden büyücüye ve kralına uzun uzun küfretti. Beceriksiz aptallar ağızlarından bir şey kaçırmış olmalıydılar. Şimdi, kuşkusuz, Hugh çocuğu kurtarmaya çalışan bir baron veya kont ile başetmek zorunda kalacaktı. Usta başındaki bu belayı defetmek durumundaydı ve bu da, bir tuzak kurmak, bir boğaz kesmek, bir cesedi saklamak anlamına geliyordu. Çocuk muhtemelen adamı tanıyor, hatta dost biliyor olacak ve kuşkulanacaktı. Hugh çocuğu, dost bildiği adamın aslında düşman olduğuna; düşman sandığı kişinin aslında dost olduğuna ikna etmek zorunda kalacaktı. Bir sürü sıkıntı doğmuştu şimdi ve hepsi, Trian ile suçluluk duygusuna boğulmuş kralının dikkatsizliği yüzündendi.

Pekâlâ, diye düşündü Hugh sertçe, bu onlara pahalıya malolacak.

Ejder, Hugh'nun idaresine ihtiyaç duymadan, dönerek alçalmaya başladı. Usta hedeflerine vardıklarını tahmin etti. Büyülü bulut yok oldu ve koyu mavi ışıldayan mercankaya zemin üzerinde karanlık bir orman Hugh'nun gözüne çarptı. Sonra büyük bir açık alan ile doğada asla bulunmayan, insan elinden çıkma kesin çizgilerle belirlenmiş şekiller göründü.

Bir mercankaya vadiye sokulmuş ve sık ormanlarla çevrelenmiş küçük bir köye inmişlerdi. Elf saldırılarına karşı kendilerini tepeler ve ormanlarla gizleyen pek çok köy biliyordu Hugh. Bu güvenliğin karşılığını, ana havayollarından uzakta olmakla ödüyorlardı, ama seçim iyi yaşamakla, yaşayıp yaşamamak arasında olduğunda, bazı insanlar memnuniyetle fakirliği seçiyorlardı.

Hugh yaşamın değerini bilirdi. İyi yaşamakla karşılaştırıldığında, bu köylüleri aptal buluyordu.

Ejder uykudaki köyün üzerinde döndü. Ormanın içinde bir açık alan gören Hugh, hayvanı düzgün bir inişle aşağı yönlendirdi. Ejderin koşumlarını çıkartırken, gölgelerinin nereye indiğini merak etti. Bu soru üzerinde fazla zaman harcamadı. Hugh tuzağını kurmuştu. Şimdi sadece yemlemesi gerekiyordu.

Yükünden kurtulan ejder hemen havalandı. Yükselerek, ağaç tepelerinin arasında kayboldu. Hugh ilgisizce, vakit öldürerek çantaları omuzladı. Prens'e izlemesi için işaret ederek ağaçların arasına yönelmişti ki, kolunun çekiştirildiğini hissetti. "Ne oldu, Ekselansları?”

“Şimdi yüksek sesle konuşabilir miyiz?" Çocuğun gözleri iri iri açılmıştı.

Hugh başını salladı.

"Ben kendi çantamı taşıyabilirim. Göründüğümden daha güçlüyüm. Babam, bir gün onun kadar uzun boylu ve güçlü olacağımı söyledi."

Stepnen bunu söyledi, değil mi' Asla büyümeyeceğini bildiği bir çocuğa O piç şimdi burada olsaydı, memnuniyetle boynunu kırabilirdim.

Hugh sessizce Bane'e paketini uzattı. Ormanın kıyısına ulaştılar ve hargast ağaçlarının altındaki derin gölgelere daldılar. Kısa süre sonra, ince, kristal tozlardan bir halı üzerinde ses çıkarmayan ayaklarıyla, hem gözden kaybolacak, hem de artık duyulmayacaklardı.

Usta kolunun yine çekiştirildiğini hissetti.

"Sir Hugh," dedi Bane, işaret ederek, "o kim?"

İrkilen Usta, çevresine bakındı. "Orada kimse yok, Ekselansları."

"Evet, var," dedi çocuk, "Onu görmüyor musun? Bir Kir keşişi o."

Hugh durdu ve gözlerini çocuğa dikti.

"Onu göremiyorsan önemli değil," dedi Bane, çantasını omuzlarının üzerinde daha rahat bir pozisyona kaydırarak.

"Ben başkalarının göremediği pek çok şeyi görebiliyorum.

Ama daha önce hiç yanında Kir keşişi yürüyen birini görmemiştim. Neden seninle beraber?"

"Bırakın ben taşıyayım, Ekselansları." Hugh çantayı çocuğun elinden aldı ve omzunu sıkıca kavrayıp öne doğru iterek, yürümeye devam etti.

Kahrolası Trian! Lanet büyücü ağzından bir şey kaçırmıştı herhalde. Çocuk bunu fark etmiş, şimdi de çılgınca hayaller kuruyordu. Hatta gerçeği bile tahmin etmiş olabilirdi. Pekâlâ, şu anda bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Yalnızca katilin işini zorlaştıracaktı -ve tabii ücretini de yükseltecekti.

İki yolcu geceden geri kalan zamanı, bir hasatçı[8] barınağında geçirdi. Gök aydınlanıyordu; Hugh, gündoğumunun habercisi olan, gökkubbedeki ışıltıyı görebiliyordu. Gecenin Lordları'nın kenarları alev alev parlıyordu. Sonunda nereye geldiklerini anlayabilecek, böylece yönünü belirleyebilecekti. Manastırdan ayrılmadan önce çantasının içindekileri kontrol etmiş, her türlü yön bulma aletinin var olduğundan emin olmuştu - kendi aletleri Yreni Hapishanesi'nde elinden alınmıştı. Küçük, deri kaplı bir

kitapla tepesinde kristal küre olan gümüş bir sopa çıkardı. Sopanın bir ucu sivriydi. Hugh onu yere sapladı.

Bu tür aletler elf yapımı olurdu -insanların mekanik büyü becerisi bulunmazdı. Bu alet henüz yeniydi ve Hugh bir savaş ganimeti olduğunu talimin etti. Hugh sopayı parmağıyla tıklattı ve küre havalandı. Gözleri faltaşı gibi açık, büyülenmişçesine seyretmekte olan Bane, buna bayıldı. "Ne yapıyor?" diye sordu.

"İçine bakın," diye önerdi Hugh.

Prens tereddüt ederek gözünü küreyle aynı hizaya getirdi. "Yalnızca bir takım rakamlar görüyorum," dedi hayal kırıklığıyla.

"Görmeniz gereken de bu." Hugh ilk rakamı aklına not etti, sonra sopanın dibindeki bir halkayı çevirdi, ikinci rakamı okudu, son olarak da üçüncüsünü. Sonra kitabın yapraklarını çevirmeye başladı, "Ne arıyorsun?" Bane çömelerek Hugh'nun kolunun üzerinden gözlemeye başladı.

"Gördüğünüz rakamlar Gecenin Lordları'nın, beş Gecenin Leydisi'nin ve Solarus'un konumlarıyla, bunların birbirine göre konumlarını gösterir. Rakamları bu kitapta buluyorum, onları yılın mevsimi ile eşleştiriyorum, böylece şu anda adaların nerede olduklarını anlıyorum. Ve bu da birkaç menka hata payıyla nerede olduğumuzu söyleyecek."

"Ne garip yazı!" Bane görmek için kafasını neredeyse başaşağı çevirmişti. "Nedir o?"

"Elfçedir. Bütün bunları keşfeden ve bu ölçümleri yapan büyülü aleti icat eden onlardır."

Çocuk kaşlarını çattı. "Neden ejderin sırtındayken böyle bir şey kullanmadık?"

"Çünkü ejderler içgüdüsel olarak nerede olduklarını bilirler. Kimse bunu nasıl başardıklarını bilmez -görme, işitme, koku, dokunma duyuları- ve varlıklarından bile haberdar olmadığımız başka duyular sayesinde yönlerini bulurlar. Elf büyüsü ejderler üzerinde etkili değildir, bu yüzden kendilerine ejder gemileri yapmak ve nerede olduklarını anlamalarını sağlayacak bu tür aletler icat etmek zorunda kalmışlardır. İşte bu yüzden" - Hugh sırıttı- "elfler bize barbar der.”

“Peki neredeyiz? Biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi Hugh. "Ve şimdi, Ekselansları, biraz kestirmenin zamanı geldi."

Pitrin'in Sürgünü'nde, Winsher'dan yaklaşık 123 menka kadar geriyöndeydiler.[9] Nerede olduğunu öğrenen Hugh, rahatlamıştı. Aşağıyı

yukarıdan ayıramamak rahatsız edici olmuştu. Artık biliyordu ve dinlenebilirdi. Üç saat daha gün ağarmayacaktı.

Gözlerini ovalayarak, esneyerek ve uzun zaman yolculuk yapmış, kemiklerine kadar yorgun bir adam gibi gerinerek -omuzları çökmüş bir biçimde ve ayaklarını sürüyerek- Prens'i kulübeye götürdü. Yarı uyuyor görünen katil, kapıyı iterek kapadı Kapı iyice kapanmadı, fakat görünüşe bakılırsa, Hugh fark edemeyecek kadar yorgundu.

Bane çantasından bir battaniye çıkarıp yere yaydı ve uzandı. Hugh da aynısını yaparak gözlerini kapattı. Çocuğun nefesinin yavaş ve düzenli gelmeye başladığını duyunca yavaşça, kedi gibi döndü ve kulübenin zemininde süründü.

Prens iyice dalmıştı. Hugh ona yakından baktı, ama çocuk numara yapıyor gibi görünmüyordu. Yumak gibi kıvrılmış, battaniyesinin üstünde yatarken, gün doğumundan önceki soğukta donacaktı.

Çantasından bir başka battaniye çıkaran Hugh, battaniyeyi çocuğun üstüne örttü, sonra kulübenin diğer tarafına, kapının yanına sessizce kaydı. Uzun çizmelerim çıkardı ve dikkatle, yere yatay olarak -biri diğerinin üzerinde-uzattı. Çantasını çekti ve çizmelerin yukarısına koydu. Kürklü pelerinini çıkardı, bir top gibi kıvırdı ve çantanın yanına koydu. Pelerininin ve çantasının üzerine bir battaniye örttü ve çizmesinin tabanını açıkta bıraktı. Böylece kapıdan içeri bakan biri, battaniyeye sarınmış uyuyan bir adamın ayaklarını görecekti.

Tatmin olan Hugh çizmesinin içinden hançerini çıkardı ve > kulübenin karanlık köşesine çömeldi. Gözlerini yere dikerek beklemeye başladı.

Yarım saat geçti. Gölge Hugh'ya derin bir uykuya dalması için yeterli süreyi veriyordu.

Usta sabırla bekledi. Fazla uzun sürmeyecekti. Gün neredeyse doğmuştu. Güneş parlıyordu. Adam uyanıp, yola çıkmalarından korkuyor olmalıydı. Katil, aralık kapıdan sızan ince, gri ışık huzmesini izledi. Huzme genişlemeye başladığında Hugh'nun hançeri kavrayışı güçlendi.

Kapı sessizce kapı sonuna kadar açıldı.

İçeri bir baş uzandı. Adam uzun uzun ve dikkatle, battaniyenin altında uyuyor görünen Hugh'ya baktı, sonra aynı dikkatli bakışlarını çocuğa çevirdi. Hugh nefesini tuttu. Görünüşe göre tatmin olan adam, kulübeye girdi.

Hugh adamın silahlı olmasını ve hemen kendi sahte uyuyan figürüne saldırmasını bekledi. Katil adamın elinde silah görmeyince ve adam sessizce çocuğa yönelince şaşırdı. Demek bu bir kurtarma operasyonuydu.

Hugh sıçradı, kolunu adamın boynuna dolayıp hançerini boğazına dayadı.

"Kim gönderdi seni? Gerçeği söyle ki, seni hızlı bir ölümle ödüllendireyim."

Hugh'nun kavradığı beden gevşedi ve katil, hayretle adamın bayılmış olduğunu gördü.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

PITRIN'İN SÜRGÜNÜ,

VOLKARAN ADALARI ORTA ÂLEM

"Oğlumu bir katilin ellerinden kurtarmak için tam olarak senin gibi birini seçmezdim," diye mırıldandı Hugh, baygın adamı kulübenin zeminine uzatırken. "Ama belki de Kraliçe bugünlerde cesur şövalyeler bulmakta güçlük çekiyordur Tabii numara yapmıyorsan."

Adamın yaşı belirsizdi. Yüzü endişeli ve bitkin görünüyordu. Kafasının tepesi kelleşmişti; yanlardan gri saç tutamları sarkıyordu. Ama yanakları düzgündü ve ağzının yanındaki çizgiler yaşlılıktan değil, endişeden ileri geliyordu. Fasulye sırığı gibi uzun olduğundan, elindeki düzgün parçalar bitmiş ve bu yüzden oradan buradan parça toplamış biri tarafından yapılmış gibi görünüyordu. Elleri ve ayakları çok büyüktü; hassas ve duyarlı hatlara sahip kafası çok küçüktü.

Adamın yanına diz çöken Hugh, onun bir parmağını alıp bileğine kadar geriye kıvırdı. Acı dayanılmaz olmalıydı ve baygın numarası yapan biri

kendini hemen ele verirdi. Adam kıpırdamadı bile.

Hugh kendine getirmek için adamın yanağına bir tokat attı, bir tane daha atmak üzereydi ki, çocuğun yanına geldiğini duydu.

"Bizi takip eden o mu?" Hugh'ya yakın duran Prens merakla baktı. "Ama o Alfred!" Çocuk, adamın yakasını kavradı, kafasını kaldırıp sarstı. "Alfred! Uyan! Uyan!" Adamın başı küt! diye yere çarptı.

Prens adamı yine sarstı. Adamın kafası yere yine çarptı ve rahatlayan Hugh, oturup izlemeye başladı.

"Ah, ah, ah!" Alfred kafası yere her vurduğunda inliyordu. Gözlerini açarak sersemlemiş bir biçimde Prens'e baktı ve yakasındaki küçük ellerden kurtulmak için zayıf bir çaba gösterdi.

"Lütfen... Ekselansları, iyice uyandım, şimdi... Ah! Teşekkür ederim, Ekselansları, ama buna gerek olduğunu..."

"Alfred!" Prens kollarını adamın boynuna doladı, o kadar sıkı sarıldı ki, neredeyse adamı boğuyordu. "Senin kiralık katil olduğunu düşündük. Sen de bizimle yolculuk yapmaya mı geldin?"

Doğrulup oturan Alfred Hugh'ya, özellikle de Hugh'nun hançerine endişeli bir bakış fırlattı. "Ah, sizinle yolculuk yapmam pek de uygun olmayabilir, Eks...”

“Kimsin sen?" diye sözünü kesti Hugh. Adam kafasını ovuşturdu ve alçakgönüllülükle yanıt verdi, "Efendim, adım..."

"O Alfred," diye sözünü kesti Bane, sanki bu her şeyi açıklıyormuşçasına. Hugh'nun sert ifadesinden anlamadığını görünce, çocuk ekledi, "Tüm hizmetkârlarımdan sorumludur, öğretmenlerimi seçer, banyo suyumun çok sıcak olmamasını sağlar..."

"Adım Alfred Montbank, efendim," dedi adam "Sen Bane'ın hizmetkârı mısın"

"'Kâhya' demek daha doğru olur, efendim," dedi Alfred, kızararak. "Ve bu şekilde saygısızca hitap ettiğiniz kişi prensinizdır."

"Sorun yok, Alfred," dedi Bane, çömelerek. Eliyle, boynundaki tüy tılsımla oynuyordu. "Sir Hugh'ya adımla hitap edebileceğini ben söyledim, çünkü birlikte yolculuk yapıyoruz. Devamlı 'Ekselansları' demekten daha kolay."

"Bizi takip eden sendin, demek," dedi Hugh.

"Ekselansları ile birlikte olmak benim görevimdir, efendim."

Hugh kara kaşlarından birini kaldırdı. "Açık ki, başkaları aynı fikirde değil."

"Yanlışlıkla unutuldum." Alfred bakışlarım kulübenin zeminine dikti. "Majesteleri kral o kadar acele uçup gitti ki, kuşkusuz beni unuttu."

"Ve sen de onu ve çocuğu izledin."

"Evet, efendim. Neredeyse yetişemeyecektim. Trian'ın unuttuğu, Prens'in ihtiyaç duyacağını bildiğim bazı şeyleri hazırlamam gerekiyordu. Kendi ejderimi eyerlemem gerekti ve sonra gitmeme izin vermek istemeyen saray muhafızları ile tartıştım. Ben kapıdan çıktığımda Kral, Trian ve Prens çoktan gitmişlerdi. Ne yapacağımı bilemedim, ama anlaşılan ejderin nereye gitmek istediği konusunda bir fikri vardı."

"Ahır arkadaşlarını takip etti. Devam et."

"Onları bulduk. Yani, ejder onları buldu. Kendimi zorla gruba kabul ettirmemin uygun olmayacağını düşünerek, uzaktan takip ettim. Sonra o berbat yere indik."

"Kir manastırı."

"Evet, ben..."

"Zorunlu kalsan oraya geri dönebilir misin?"

Hugh soruyu öylesine, önemsemeden, sanki yalnızca meraktanmışçasına sormuştu. Alfred, yaşamının vereceği yanıta bağlı olduğunu bilmeden cevap verdi.

"Şey, evet, efendim, sanırım bulabilirim. Kırsal alan hakkında epey bilgim vardır, özellikle de şatonun çevresi hakkında." Bakışlarını kaldırarak gözlerini Hugh'ya dikti. "Neden sordunuz?"

Katil hançerini çizmesine geri tıkıyordu. "Çünkü o bulduğun yer Stephen'ın saklanma yeri. Muhafızlar onları takip ettiğini söyleyecekler. Orayı keşfettiğini öğrenecek -ortadan yok olman kanıtlıyor zaten. Saraya dönersen, yaşlanabilecek kadar yaşayabileceğin konusunda bir damla su üzerine bile iddiaya girmezdim."

"Sartanların merhameti adına!" Alfred'in yüzü kil rengine dönmüştü -çamurdan bir maske de taşıyor olabilirdi. "Bilmiyordum! Yemin ederim, asil efendim!" Uzanarak, yalvarırcasına Hugh'nun elini yakaladı. "Yolu unuturum, söz veririm."

"Senden yolu unutmanı istemiyorum. Kim bilir, belki bir gün işe yarar."

"Evet, efendim..." Alfred duraksadı.

"Bu Sir Hugh," diye tanıştırdı Bane. "Yanında yürüyen bir kara keşiş var, Alfred."

Hugh sessizlik içinde çocuğa baktı. Taş gibi yüzünde hiçbir ifade yoktu, gözlerinin hafifçe kısılması dışında.

Kıpkırmızı kesilen Alfred elini uzattı ve Bane'in altın sarısı saçlarını düzeltti. "Size ne demiştim, Ekselansları?" dedi kâhya, nazikçe paylayarak. "İnsanların sırlarını söylemek nazik bir davranış değildir" Özür dilercesine Hugh'ya baktı. "Anlamıyor, Sir Hugh. Ekselanları bir kahindir ve bu yeteneğiyle nasıl başedeceğini bilmiyor."

Hugh homurdanarak ayağa kalktı ve battaniyesini katlamaya başladı.

"Lütfen, Sir Hugh, izin verin." Ayağa fırlayan Alfred, battaniyeyi Hugh'nun elinden kaptı. Kâhyanın ayaklarından yalnızca biri ona itaat etti. Diğeri başka emirler aldığını düşündü ve aksi yöne döndü. Alfred tökezledi, sendeledi, tam kafaüstü Hugh'nun üzerine düşecekti ki, katil adamın kolunu yakalayıp onu ayağa dikti.

"Teşekkür ederim, efendim. Korkarım çok beceriksizim. İşte, şimdi yapabilirim." Alfred, birden kötü niyetli bir biçimde canlanmış gibi görünen battaniyeyle mücadele etmeye başladı. Köşeler ellerinden kaydı. Bir ucunu katlarken, diğerini elinden kaçırdı. En sıradışı yerlerde kırışıklar ve yumrular belirdi. Sürmekte olan mücadele sırasında, sonunda kimin ayakta kalacağını anlamak mümkün değildi.

"Ekselanslarının söylediği doğru, efendim," diye devam etti Alfred, battaniyeyle gözü dönmüş bir biçimde güreşirken. Geçmişimiz bize tutunur, özellikle de üzerimizde etkisi olan insanlar. Ekselansları onları görebilir."

Hugh işe karıştı, battaniyeyi boğup Alfred'i kurtardı. Alfred oturdu ve nefes nefese, yüksek kubbeli kafasını sildi.

"Eminim şarap kadehimden geleceğimi de okuyabilir," dedi Hugh, çocuğun duymaması için alçak sesle. "Bu tür bir yeteneği nasıl edinebilir ki? Yalnızca büyücülerin çocukları büyücü olabilir. Belki de Stepnen çocuğun babası değildir."

Hugh sözden okunu hedef gözetmeden fırlatmıştı, herhangi bir şeyi vurmasını beklemiyordu. Fakat oku hedefini buldu ve görünüşe göre iyice derinlere saplandı. Alfred'in yüzü hastalıklı bir yeşile döndü, gözlerinin akı, gri irislerin çevresinde iyice görülür oldu ve dudakları ses çıkarmadan kıpırdadı. Dehşete düşmüş Alfred, konuşamadan Hugh'ya bakakaldı.

İşte, diye düşündü Usta, iş şimdi mantıklı görünmeye başladı. En azından çocuğun garip ismini açıklıyor. Bane'e bir göz attı. Çocuk Alfred'in çantasını talan ediyordu.

"Yumuşak şekerlerimi getirdin mi? İşte!" Zaferle şekeri çıkardı. "Unutmayacağını biliyordum."

"Eşyalarınızı toplayın, Ekselansları," diye emretti Hugh, kürklü pelerinini omuzlarına alıp, kendi çantasını yüklenerek.

"Ben hallederim, Ekselansları." Alfred, yüzünü Hugh'nun yüzünden çevirmesini sağlayan, ellerini ve zihnini meşgul eden bir iş bulduğundan dolayı rahatlamış görünüyordu. Zeminde attığı üç adımdan yalnızca sonuncusunda tökezledi ve bu da onu dizlerinin üzerine çökertti. Zaten çökmesi gerekiyordu, sonra büyük bir iyi niyetle Prens'in battaniyesiyle savaşmaya koyuldu.

"Alfred, sen yolculuk yaparken çevreyi görebildin. Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

"Evet, Sir Hugh." Buz gibi havada terlemekte olan kâhya oturdu. Gözlerini kaldırmaya cesaret edemiyordu, aksi halde battaniye onu gafil avlayabilirdi. "Zannediyorum bu köy Havza olarak biliniyor."

"Havza," diye tekrarladı Usta. "Uzaklaşmayın, Ekselansları," diye ekledi, Prens'in kapıdan çıkmak üzere olduğunu fark edince.

Çocuk geriye döndü. "Yalnızca dışarıya bakmak istiyorum. Uzağa gitmem ve dikkatli olurum."

Kâhya battaniyeyi katlamaya çalışmayı bırakmış, çantaya tıkıştırmıştı. Çocuk kapıda kaybolunca Alfred Hugh'la yüzleşmek üzere döndü.

"Size eşlik etmeme izin vereceksiniz, değil mi, efendim? Sorun yaratmam, yemin ederim."

Hugh dikkatle ona baktı.

"Artık saraya asla dönemeyeceğini anlıyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim. Söyledikleri gibi, köprülerimi yaktım."

"Yalnızca yakmakla kalmadın. Aynı zamanda kıyıdan koparıp uçuruma attın."

Alfred titreyen eliyle kel kafasını sıvazladı ve yere baktı.

"Çocuğa bakman için götürüyorum seni. Onun da saraya dönmemesi gerektiğini anlamalısın. İz sürme konusunda çok iyiyimdir. Onu kaçırmak gibi aptalca bir şey yapamadan seni durdurmak benim görevim."

"Evet, efendim. Anlaşıldı." Alfred gözlerini kaldırıp doğrudan Hugh'nun gözlerine baktı. "Efendim, Kral'ın sizi niye tuttuğunu biliyorum."

Hugh yana doğru bir bakış attı. Bane neşeyle bir ağaca taş atıyordu. Kolları ince, taşı fırlatışı beceriksizceydi. Devamlı hedefini şaşırıyor, fakat sabırla ve neşeyle denemeye devam ediyordu.

"Prens'in yaşamına karşı yapılan planı biliyorsun, demek?" diye sordu Hugh önemsemezce, eli pelerininin altında kılıcına yönelirken.

"Sebebini biliyorum," diye tekrarladı Alfred. "İşte bu yüzden buradayım. Yolunuza çıkmayacağım, efendim, size söz veririm."

Hugh şaşırmıştı. Tam örümcek ağının çözülmeye başladığını düşündüğü anda, daha beter dolanıyordu. Adam sebebi biliyorum, demişti. Sanki gerçek sebepten bahsediyormuş gibiydi! Çocuk hakkındaki gerçeği, o da her neyse, biliyordu. Yardımcı olmaya mı, yoksa engel olmaya mı gelmişti? Yardım etmesi fikri gülünçtü. Bu kâhya yardım almadan giyinemezdi bile. Yine de, Hugh itiraf etmeliydi ki, kendilerini takıp etmek konusunda oldukça iyi bir iş çıkarmıştı; büyülü bir bulutla daha da karanlık kılınan karanlık bir gecede pek de kolay bir şey değildi bu. Ve Kir manastırında, yalnızca kendisini değil, ejderini de büyücünün altıncı hissinden saklamayı başarmıştı. İz sürme, gizlenme ve takip etme konusunda bu kadar becerikli olan kişi, boğazında hançeri hissedince bayılmıştı.

Alfred'in bir hizmetkâr olduğu konusunda kuşkusu yoktu -Prens'in onu tanıdığı ve hizmetkâr olarak muamele ettiği açıktı. Ama asıl hizmet ettiği kimdi? Usta bilmiyordu ama bulmaya kararlıydı. Bu arada, Alfred'in göründüğü kadar aptal ve kurnaz bir yalancı da olsa, işe yarayacağı konular vardı ve bunların en önemlisi de Ekselanslan'na göz kulak olmaktı.

"Pekâlâ. Yola çıkalım. Köyün çevresinden dolanıp, sekiz kilometre dışındaki yolu kullanacağız. Buralarda kimsenin Prens'i tanıması olasılığı yok, ama en azından sorulardan kurtuluruz. Çocuğun pelerini var mı? Giydir ona. Ve çıkarmamasını sağla." Alfred'in satenli, ipekli giysilerine iğrenerek baktı. "Bir kilometre öteden saray kokuyorsun. Ama şu anda yapılacak bir şey yok. Muhtemelen seni bir şarlatan zannedecekler. İlk fırsatta giysilerini köylü giysileriyle değiştirmeliyiz."

"Peki, Sir Hugh," diye mırıldandı Alfred.

Hugh kapıdan çıktı. "Gidiyoruz, Ekselansları."

Bane hevesle dansederek geldi ve Hugh'nun elini tuttu. "Ben hazırım. Ne zaman bir handa durup kahvaltı edeceğiz? Annem handa durabileceğimizi söyledi. Daha önce hiç handa kahvaltı etmemiştim."

Bir çatırtı ve bastırılmış bir inlemeyle sözü kesildi. Alfred kapıyla karşı karşıya gelmişti. Hugh elini çocuğun elinden kurtardı. Çocuğun yumuşak dokunuşu ona sanki acı veriyordu.

"Korkarım mümkün değil, Ekselansları. Henüz erkenken, insanlar kalkıp dışarı çıkmadan bu köyü terk etmek istiyorum."

Bane'in dudakları, hayal kırıklığı içinde sarktı.

. "Daha güvenli olur, Ekselansları." Kafasında büyük bir yumru oluşmakta olan Alfred ortaya çıktı. "Özellikle de size... eee... zarar vermeyi planlayanlar varsa." Bunu söylerken Hugh'ya bir bakış fırlattı, katil yine Alfred'in ne olduğu konusunda bir kuşku hissetti.

"Sanırım haklısın," dedi Prens iç çekerek. Ünlü olmanın getirdiği sorunlara alışık gibiydi.

"Ama bir ağacın altında piknik yapabiliriz," diye ekledi kâhya.

"Yerde oturup mu yiyeceğiz?" Bane'in neşesi yerine geldi, sonra yine kaçtı. "Ama unutmuşum. Annem çimenlerin üzerine oturmama asla izin vermez. Üşütebilir, ya da giysilerimi kirletebilirmişim."

"Bu sefer önemseyeceğini sanmıyorum," diye yanıt verdi Alfred ciddi bir tavırla.

"Eminsen... " Prens başını bir yana eğip dikkatle Alfred'e baktı.

"Eminim."

"Yaşa!" Bane öne fırladı ve yol boyunca tasasızca zıplamaya başladı. Prens'in çantasını kapan Alfred arkasından şeyimi. Ayakları bedeniyle aynı yönde ilerlemeye ikna edilirse daha hızlı gidebilir, diye düşündü Hugh.

Katil onların arkasında yerini aldı ve kılıcı elinde, her ikisini dikkatle gözleyerek yürüdü. Alfred çocuğun kulağına fısıldayacak gibi eğilecek bile olsa, bu fısıltı son nefesi olacaktı.

Bir buçuk kilometre kadar yürüdüler. Alfred bütünüyle iki ayağı üzerinde kalma işiyle meşguldü ve yolun rahatlatıcı ritmine ayak uyduran Hugh, muhafızlık görevini içgörüşüne bırakmıştı. Özgür kalan zihni gezindi ve Prens'in görüntüsü ile çakışan, başka bir çocuğun yürüyen görüntüsü gözlerinin önüne geldi. Bu çocuk Prens kadar neşeli değildi ve yürüyüşünde bir meydan okuma vardı; bedeninde, işte bu tavır yüzünden aldığı cezaların izlerini taşıyordu. Yanında kara keşişler yürüyordu.

..."Gel, çocuk. Başkeşiş seni istiyor."

Kir manastırında hava soğuktu. Duvarların dışında, dünya yaz sıcağı altında terleyip bunalıyordu. İçeride, ölüm soğukluğu kasvetli koridorlarda yürüyor, avluyu gölgelere boğuyordu.

Artık çocuk olmayan, erkekliğin eşiğinde duran çocuk, elindeki işi bıraktı ve keşişi sessiz koridorlar boyunca takip etti. Yakındaki bir köy elf saldırısına uğramıştı. Pek çok kişi ölmüştü ve keşişlerin çoğu bedenleri yakmaya ve etlerinin zindanından kaçmayı başaranlara saygılarını sunmaya gitmişti.

Hugh da onlarla gitmiş olmalıydı. Onun ve diğer çocukların işi, kömür kristalleri aramak ve cenazeleri yakmak için bunları yığmaktı. Keşişler bedenleri yıkıntılardan çeker, bükülmüş kol ve bacakları, faltaşı gibi açık gözleri yerli yerine koyar, düzeltir, yağa bulanmış yığınların üzerine yerleştirirdi. Keşişlerin yaşayanlar için söylenecek sözleri yoktu. Onların sesleri ölüler içindi ve şarkıları sokaklarda yankılanırdı. Şarkı, Uylandia ve Volkaran'da herkesin duyunca ödünün koptuğu bir şarkı olmuştu.

Keşişlerin bir kısmı şarkının sözlerini söylerlerdi:

-her bebeğin doğumunda,
kalplerimizde ölürüz,
bize gösterilen, gerçek karanlık
ölüm daima geri döner...

Diğer keşişler tekrar tekrar "ölüm" sözcüğünü söylerlerdi. "Döner" sözcüğünden sonra söylenen "ölüm" sözcüğü, şarkıyı karanlık bir devir haline'getirirdi.

Altı devir yaşından beri Hugh keşişlere eşlik etmişti, ama bu sefer kalması ve sabah işlerini tamamlaması söylenmişti. Söyleneni sorgulamadan yaptı; bunun aksi, dayağı davet etmek demekti ve dayak kötü niyet taşımadan, kişisel olmayan bir şekilde, ruhun iyiliği için atılacaktı. Sık sık, bu katı görevlerden birine çıkılırken geride bırakılmak için dua etmişti, ama bu sefer gitmek için dua ediyordu.

Kapılar, uğursuz bir gümbürtüyle kapandı; boşluk kalbinin üzerini, bir tabut kapağı gibi örttü. Hugh bir haftadır kaçışını planlıyordu. Bundan kimseye bahsetmemişti, burada kaldığı süre boyunca edindiği tek arkadaş ölmüştü ve Hugh bir daha kimseyle arkadaş olmamaya özen göstermişti. Bununla beraber, gizli planının alnına yazılı olduğu duygusuna kapılmıştı, çünkü ona bakan herkes, daha önce gösterdiklerinden daha büyük bir dikkatle tekrar bakıyormuş gibiydi.

Şimdi, diğerleri gitmiş, fakat kendisi burada kalmıştı. Şimdi başkeşişin - yalnızca törenler sırasında gördüğü, ama asla konuşmadığı ve asla kendisiyle konuşmayan bir adamın- huzuruna çağrılmıştı.

Güneş ışığını saçma ve geçici bir şeymiş gibi dışarıda tutan taştan bir odada, çocukluğundan beri dayak zoruyla kendisine öğretilen bir sabırla, masadaki adamın kendisini fark etmesini bekledi Hugh. Beklerken, bir haftadır içinde yaşadığı korku ve endişe dondu, kumdu, uçtu gitti. Sanki

soğuk hava içindeki tüm insani duygulan dondurmuştu. Birden, o odada ayakta dururken, asla sevmeyeceğini, asla acımayacağını, asla tutku hissetmeyeceğini anladı. O andan itibaren asla korku duymayacaktı.

Başkeşiş başını kaldırdı. Kara gözleri Hugh'nun ruhunun içine baktı.

"Altı devir yaşındayken alınmıştın buraya. Kayıtlarda, on devir daha geçtiğini görüyorum." Başkeşiş ona ismiyle hitap etmemişti. Kuşkusuz bilmiyordu bile. "On altı yaşındasın şimdi. Yemin edip aramıza katılmanın zamanı geldi."

Şaşkına dönen ve yalan söyleyemeyecek kadar gururlu olan Hugh, hiçbir şey söylemedi. Sessizliği gerçeği anlatıyordu.

"Her zaman isyankâr oldun. Yine de çalışkansın ve asla şikâyet etmiyorsun. Cezayı ağlamadan kabul ediyorsun. Ve ilkelerimizi kabul etmişsin -bunu açıkça görebiliyorum. Peki, neden bizi terk etmek istiyorsun?"

Karanlık ve uykusuz gecelerde aynı soruyu kendisine sormuş olan Hugh'nun yanıtı hazırdı.

"Hiçbir insana hizmet etmeyeceğim."

Çevresindeki taş duvarlar kadar katı ve sert olan başkeşişin yüzünde, ne öfke, ne de şaşkınlık görüldü. "Sen bizden birisin. Beğensen de, beğenmesen de, nereye gidersen git, bize olmasa bile bizi çağıran şeye hizmet edeceksin. Ölüm her zaman efendin olacak."

Bunun üzerine Hugh, başkeşişin huzurundan kovulmuştu. Bunu takip eden dayağın acısı, çocuğun ruhunu saran buzdan tabaka üzerinden kaydı, gitti. O gece, Hugh planlarını gerçekleştirdi. Keşişlerin kayıtlarını sakladıkları odaya girerek, yetim çocuklar hakkındaki bilginin tutulduğu defteri buldu. Çalıntı bir mumun ışığında, Hugh kendi adını aradı ve buldu.

"Hugh Karadıken. Annesi: Lucy, soyadı bilinmiyor. Ölmeden önce annesinin söylediğine göre, babası Djern Hereva kentindeki Karadiken malikânesinden Sir Perceval Karadiken." Bir hafta sonraki bir kayıt, şunu ekliyordu: "Sir Perceval çocuğu tanımayı reddediyor ve 'piçi ne yapmak istiyorsak, yapmamızı söylüyor." Hugh deri kapaklı defterin bu sayfasını kopardı, paçavradan para kesesinin içine koydu, mumu üfledi ve gecenin karanlığına doğru süzüldü. Çocukluğunda bildiği her türlü sıcaklığı ve mutluluğu uzun zaman önce yok eden duvarların sert gölgelerine bakarken Hugh, başkeşişin sözlerini yalanladı.

"Ben ölümün efendisi olacağım."

ON ALTINCI BÖLÜM

TERREL FEN BASAMAKLARI

AŞAĞI ÂLEM

Limbeck kendine geldi ve durumunun beklediğinden daha iyi olduğunu, çaresiz bir durumdan, ölümcül tehlikeye terfi ettiğini gördü. Elbette, o kafası karışmış haliyle, durumunun tam olarak ne olduğunu hatırlaması bir süre aldı. Konuyu iyice bir düşündükten sonra, bileklerinden yatağa bağlı olmadığı kararına vardı. Kıvranarak ve başındaki ağrıdan dolayı homurdanarak, fırtınanın pusunda becerebildiğince çevresine bakındı ve kuşkusuz Yıksı-diksi'nin kazı-pençelerince açılmış olan dev bir çukura düşmüş olduğunu gördü.

Daha ayrıntılı bir inceleme, aslında çukura düşmemiş olduğunu, çukurun üstünde asılı durduğunu ortaya çıkardı -çukurun tepesine takılmış olan dev kanatlar, onu ortada asılı bırakmıştı Başındaki acıdan, düşüş esnasında kanatların kafasına güzelce çarptığını anladı.

Limbeck tam, bu rahatsız ve münasebetsiz durumdan nasıl kurtulacağını düşünmeye başlamıştı ki, yanıt keskin bir çatırtı biçiminde geldi. Geg'in asılı ağırlığı ahşap yapının kırılmasına sebep oluyordu. Kanatlar tekrar takılıp durana kadar Limbeck bir otuz santim kadar düştü Midesi fena halde büzüşmüştü, çünkü -karanlıktan ve gözlüksüz olmasından dolayı-Limbeck çukurun derinliği hakkında herhangi bir fikir sahibi değildi. Çılgınca, kaçmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Yukarıda fırtına uğulduyor, çukurun yanlarından su akıyordu, bu yüzden duvarlar oldukça kaygandı. O anda yeni bir çatırtıyla kanatlar otuz santim daha sarktı.

Limbeck'in nefesi kesildi, gözlerini sıkıca kapattı ve baştan aşağı titremeye başladı. Kanatlar yine takıldı ve durdu, fakat pek de sağlam bir duruş değildi bu. Limbeck yavaşça kaymakta olduğunu hissedebiliyordu. Tek bir şansı vardı. Bir elini kurtarabilirse, çukurun duvarlarındaki mercankaya peteklerinden birine tutunabilirdi. Sağ elini büktü... .. ...ve kanat şaklayarak koptu.

Çukurun dibine tüm ağırlığıyla ve acıyla düşene kadar, Limbeck'in ancak korkunç bir dehşet hissedebilecek zamanı oldu. Kanatlar da tepesine düşmüştü. İlk önce sarsıldı. Sonra, sarsılmanın durumu pek de iyileştirmediğine karar verdi ve kendini çevresindeki yığından kurtararak yukarı baktı. Çukurun yalnızca iki, iki buçuk metre yüksekliğinde olduğunu keşfetti. Kolayca dışarı tırmanabilirdi. Çukur mercankayadan yapıldığından, yağmur suyu geldiği gibi, gidiyordu. Limbeck memnun oldu. Çukur fırtınaya karşı bir koruma sağlıyordu. Tehlikede değildi.

Tabii kazı-pençeleri kazmaya gelene kadar. Tam Limbeck, yağmurdan korunmak için yırtık bir kanat kumaşının altına sığınmıştı ki, kazı-pençelerinin korkunç görüntüsü gözlerinin önüne geldi. Aceleyle ayağa fırladı ve yukarıya doğru baktı, ama muhtemelen fırtına bulutları olan kara lekelerle bulanık şimşeklerden başka bir şey görmedi. Yıksı-diksi'ye hiç hizmet etmemiş olan Limbeck'in, kazı-pençelerinin fırtına sırasında çalışıp çalışmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu ve çalışmamaları için bir sebep göremiyordu. Bunun da pek bir yardımı olmuyordu.

Tekrar oturan -önce keskin tahta kıymıklarını çıkararak mercankayanın deliklerinden içeri atan-Limbeck, başındaki acıya rağmen sorunu elinden geldiğince düşündü. En azından çukur yağmura karşı koruma sağlıyordu. Ve, büyük ihtimalle -büyük ve hantal şeyler olan-kazı-pençeleri, yolundan çekilebilmesi için zaman bırakacak kadar yavaş hareket edeceklerdi. ""

Ve gerçekten de öyle oldu.

Limbeck çukurda otuz tık kadar oturmuştu ki, fırtına hafifleme işaretleri vermeye başladı. Pantolonunun cebine birkaç kurabiye atma öngörüsüne sahip olmuş olmayı dilemekte olan Limbeck, içinde oturduğu çukurun büyük bir gümlemeyle sallandığını hissetti.

Kazı-pençeleri, diye düşündü ve çukurun kenarlarına tırmanmaya başladı. Kolay işti. Mercankayada pek çok el ve ayak desteği buluyordu. Birkaç dakika içinde tepeye ulaştı. Gözlüklerini takmasının pek bir faydası yoktu -camların üzerinden akan yağmur suyu görmesini engellerdi. Zaten onlara ihtiyacı da yoktu. Kazı-pençesinin metali, biraz ötesinde, durmak bilmeyen şimşeklerin ışığıyla parlıyordu.

Bakışlarını yukarıya çeviren Limbeck, gökten başka pençelerin de inmekte olduğunu gördü. Yıksı-diksi'den alçaltılan uzun kablolara bağlıydılar. Dehşet verici bir manzaraydı ve Geg baş ağrısını unutmuş, ağzı bir karış açık, bakakaldı.

Parlak metalden yapılmış, oymalarla süslenmiş ve büyük bir avcının pençesine benzeyecek şekilde biçimlendirilmiş olan kazı-pençeleri, sivri tırnaklarını mercankayaya daldırdılar. Kırık kayaların üzerine kapanarak, bir kuşun avını kavraması gibi, kayaları yukarı taşıdılar. Drevlin'e dönünce kazı-pençeleri Terrel Fen'den taşıdıkları kayaları büyük konteynerlere boşaltacaklar, burada Gegler mercankayayı ayıklayacak ve Yıksı-diksi'nin beslendiği ve -efsanelere göre-yokluğu halinde hayatta kalamayacağı gri cevheri çıkaracaklardı.

Büyülenen Limbeck kazı-pençelerinin çevresinde kayalara inmesini, mercankayayı ısırmasını, derinlere kadar kazıp, çıkarmasını izledi. Geg -daha önce hiç görmemiş olduğu-bu iş lemle o kadar ilgiliydi ki, çok geç olana kadar ne yapması gerektiğini hatırlamadı. Pençeler mercankayadan kurtulmaya ve tekrar yükselmeye başladığında Limbeck birisine işaret koya rak Jarre ve arkadaşlarına nerede olduğunu anlatması gerektiğini hatırladı. .'At*'''' ı

Yükselmekte olan pençelerden düşen kınk mercankaya parçalarını yazmak için kullanabilirdi. Bir parçayı kavrayan Limbeck, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun içinde, taşlarla kaplı zeminde, biraz önce aşağı inen ve mercankayaya gömülmekte olan bir pençeye doğru tökezleyerek yürüdü.

Kazı-pençesine ulaşan Limbeck, birden yapması gereken işin büyüklüğü karşısında ürktü. Pençe çok kocamandı; hiç bu kadar büyük ve güçlü bir şey hayal etmemişti. Elli Limbeck rahatça pençelerden birine

sığabilirdi. Pençe sarsıldı, saplandı, mercankayanın yüzeyini kavradı ve her tarafa keskin kaya parçaları fırlattı. Yaklaşmak mümkün değildi.

Ama Limbeck'in başka seçeneği yoktu. Yaklaşmak zorundaydı. Bir elinde mercankaya parçasını, öbüründe cesaretini kavrayarak ilerlemeye başlamıştı ki, bir yıldırım pençeye düştü ve metal yüzeyi üzerine danseden mavi alevler gönderdi. Aynı anda patlayan gökgürültüsü Limbeck'i yere fırlattı. Sersemlemiş ve dehşete düşmüş Geg neredeyse dönüp çukuruna koşacaktı -kısa ve mutsuz hayatının kalanını orada harcamaya karar vermişti. O anda pençe titreyerek durdu. Limbeck'in çevresindeki tüm pençeler durmuştu -bazıları yerin içinde, bazıları yükselirken havada, bazıları ise pençesi açılmış, inmeyi beklerken.

Belki yıldırım ona zarar vermişti. Belki de vardiya değişimi zamanıydı. Belki birşeyler yolunda gitmemişti. Limbeck bilemiyordu. Tanrılara inanıyor olsaydı, onlara şükrederdi. Elinde mercankaya parçası, kayaların üzerine tırmandı ve en yakındaki pençeye dikkatle yaklaştı.

Pençenin mercankayaya girdiği yerde pek çok çizik gören Limbeck, kendi işaretini kazı-pençesinin üst tarafına, yere bat mayan bir yere yapması gerektiğini fark etti. Bu da, yere gömülü duran bir pençe bulması gerektiği anlamına geliyordu. Ve bu da, her an pençenin harekete geçebileceği, Limbeck'i yere fırlatacağı ve Gegin tepesinden aşağı kaya boşaltabileceği anlamına geliyordu. ".”

Limbeck büyük bir dikkatle kazı-pençesinin yan tarafına mercankayayla dokundu. Eli o kadar titriyordu ki, bir tıngırdama sesi çıkardı. Mercankaya parçası herhangi bir iz bırakmadı. Dişlerini sıkan Limbeck, çaresizliğin verdiği güçle, iyice bastırdı. Mercankayanın pençenin metal yüzeyi üzerinde çıkardığı gıcırtı, Limbeck'e başının çatlayacağını düşündürdü. Ama pençenin düz, kusursuz yüzeyinde uzun bir çizik yapmayı başardığını gördü tatminle.

Yine de, bu çiziğin kazayla oluştuğunu düşünebilirlerdi. Limbeck, pençenin üzerine, ilkine dik açı ile gelen bir çizik daha yaptı. Kazı-pençesi titredi ve sarsıldı. Limbeck korku içinde taşını düşürdü ve aşağı indi. Pençeler işe dönmüştü Bir an duraklayan Limbeck, çıkardığı işe gururla baktı.

Fırtınalı gökyüzüne doğru yükselmekte olan bir kazı-pençesi, L harfi ile işaretlenmişti. Yağmur altında koşturan Limbeck, çukuruna döndü. Tepesine herhangi bir pençe inmeyecek gibiydi, en azından bu seferlik. Çukurun duvarlarına tutunarak aşağı indi ve zemine ulaşınca, olabildiğince

rahat bir pozisyonda oturdu. Kumaşı kafasına çekerek, aklına yiyecek getirmemeye çalıştı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

TERREL FEN BASAMAKLARI

AŞAĞI ÂLEM

Cevher taşıyan kazı-pençeleri yüklerini fırtına bulutlan arasında, Drevlin çöplüğüne taşıdı. Yükselmelerini izleyen Limbeck, mercankayayı boşaltıp geri dönmelerinin ne kadar süreceğini talimin etmeye çalıştı, işaretini fark etmeleri ne kadar sürecekti? işaretini fark edecekler miydi peki? işaretini fark ederlerse, dostlarından biri mi olacaktı fark eden, yoksa bir papaz mı? Eğer bir papaz farkederse ne yapacaktı? Eğer dostsa, yardım-elini tutturmaları ne kadar sürerdi? Soğuktan veya açlıktan ölmeden gerçekleşir miydi bu?

Normalde pek endişeli biri olmayan Limbeck için bu tür karamsar düşünceler sıradışıydı. Neşeli ve iyimser bir yapısı vardı, insanların iyi yanlarını görmeye eğilimliydi. Yargı Tüyleri'ne bağlanıp ölüme yollanmasından dolayı kimseye karşı kötü niyet beslemiyordu. Başatusta ile başpapaz, halkları için en iyisi olduğunu düşündükleri şeyi yapmışlardı. Tanrı olduklarını iddia edenlere inanmaları onların suçu değildi. Başatusta

ile takipçilerinin Limbeck'in hikâyesine inanmamalarına şaşmamak gerekirdi -Jarre de inanmamıştı çünkü.

Jarre'yi düşünmek Limbeck'i uzdu ve cesaretini kırdı. En azından onun, Welflerin tanrı olmadıklarını keşfettiğine inanmasını beklemişti. Büzülen ve titreyen Limbeck, çukurun dibinde, Jarre'nin ona inanmadığı gerçeğini kabullenmekte zorlanıyordu. Bu gerçek, tüm infazı neredeyse mahvediyordu. Şimdi, ilk heyecan yok olduğuna, bekleyip her şeyin yolunda gitmesini ummaya ve yolunda gitmeyebilecek ne kadar çok şey olduğunu düşürmemeye çalışmaktan başka yapacak bir şey olmadığına göre, Limbeck oturup, kurtarıldığı zaman (kurtarılırsa değil) neler olacağını düşünmeye koyulabilirdi.

"Yalan söylediğimi düşünüyorlarsa nasıl beni önderleri olarak kabul ederler?" diye sordu Limbeck, çukurun duvarından aşağı akmakta olan suya. "Neden geri dönmemi istesinler ki? Jarre ile ben hep dedik ki, gerçek en önemli erdemdir, gerçeği aramak en öncelikli hedefimiz olmalıdır. Ama o yalan söylediğimi düşünüyor, yine de Birlik'imizin önderliğini sürdürmemi beklediği açık.

"Peki geri döndüğümde ne olacak?" Limbeck ne olacağını açıkça gördü, yıllardır görebildiği herhangi bir şeyden daha açık bir şekilde. "Benimle alay edecekler. Hepsi. Beni Birlik'in başında tutacaklar -zaten Yenileyenler beni yargılamış ve yaşamama izin vermiş olacak. Ama bunun oyun olduğunu bilecekler. Daha da önemlisi, ben bunun oyun olduğunu bileceğim. Yenileyenlerin konuyla hiç alakaları yok. Beni geri döndüren Jarre'nin zekâsı olacak ve bunu o da, ben de biliyor olacağız. Yalan! Hepimiz yalan söylüyor olacağız!"

Limbeck giderek sinirleniyordu. "Ah, tabii, bir sürü yeni üyemiz olacak, ama bize yanlış sebeplerden dolayı geliyor olacaklar! Bir yalanın üzerine devrim kurabilir misin? Hayır!" Geg kalın, ıslak yumruğunu sıktı. "Çamurun üzerine ev kurmak gibi bir şey bu. Eninde sonunda ayağının altından kayıp gider. Belki de burada kalmalıyım! Tamam işte! Geri dönmeyeceğim!"

"Ama bu bir şey kanıtlamaz ki," diye düşündü Limbeck. "Yalnızca Yemleyenler'in hakkımdan geldiğini düşünürler ve bunun da ülkümüze yardımı olmaz. Buldum! Bir not yazıp yardım-eliyle yukarı yollayacağım, ben gitmeyeceğim. Çevrede bağkuşu tüyleri var. Onları kalem olarak kullanabilirim." Ayağa fırladı. "Ve mürekkep olarak da çamur. 'Burada kalmayı ve belki de burada ölmeyi seçerek' -evet, bu kulağa iyi geliyor-

'size Welfler hakkında söylediklerimin gerçek olduğunu kanıtlamayı umuyorum. Bana inanmayanların, bana inancını yitirmiş olanların önderliğini sürdüremem.' Evet, bu oldukça iyi."

Limbeck neşeli görünmeye çalışıyordu, fakat söylevinden aldığı keyfin hızla zayıflamakta olduğunu fark etti. Açtı, üşüyordu, ıslaktı ve korkuyordu. Fırtına onu tüketmeye başlamıştı ve korkunç bir sessizlik Limbeck'in üzerine çöküyordu. Dinginlik ona büyük sessizliği hatırlattı, Sonsuz İşitmemezliği ve Sonsuz İşitmemezlik ile karşı karşıya olduğunu, bu kadar kolayca bahsettiği ölümün o kadar da hoş bir şey olmayacağını fark etti.

Sonra, ölüm sanki yeterince kötü değilmiş gibi, Jarre'nin notunu aldığını, okurken dudaklarını birbirine bastırdığını ve hoşnutsuz olduğu zamanlarda burnunun üzerinde beliren o kırışığın belirdiğini hayal etti. Geri göndereceği notu okumak için gözlüklerine ihtiyacı olmayacaktı. Sesi kulaklarında yankılanmaya başlamıştı bile.

"'Limbeck, bu saçmalığı bırak ve hemen buraya gel!' Ah, Jarre!" diye mırıldandı üzüntüyle, "hiç olmazsa sen bana inansaydın. Başkalarının önemi yoktu..."

İnsanın kemiklerini zangırdatan, dişlerini takırdatan, yeryüzünü sarsan bir gümbürtü Limbeck'i çaresizliğinden sıyırdı ve yere yıktı.

Sersemlemiş bir biçimde sırtüstü yatan ve çukurun tepesine bakan Limbeck düşündü: Kazı-pençeleri mi geldi acaba? Bu kadar çabuk mu? Daha notumu bile yazmadım!

Heyecanlanan Limbeck ayağa kalkmaya çabaladı ve yukarıdaki griliğe doğru baktı. Fırtına dinmişti. Şimdi yağmur çiseliyordu ve sis çökmüştü, ama şimşekler, dolu ve gökgürültüleri geçmişti. Pençelerin indiğini göremiyordu, gerçi yüzünün birkaç santim ötesindeki elini de göremiyordu. Gözlüklerini bulup taktı ve göğe doğru baktı.

Gözlerini kıstığında, bulutlardan çıkan bir sürü belirsiz le ke görebildiğini düşündü. Ama bunlar kazı-pençeleri idiyse, daha çok yukarıdaydılar ve eğer biri zamansız olarak yere düşmüş değilse -ki bu olanaksız görünüyordu, çünkü Yıksı-diksi bu tür kazaların olmasına nadiren izin verirdi-o muazzam gümbürtünün sebebi kazı-pençeleri olamazdı. O zaman neydi?

Limbeck aceleyle çukurun duvarına tırmanmaya başladı.

Morali yerine gelmeye başlamıştı. Araştırabileceği bir "ne" ve bir "neden" vardı artık!

Çukurun kenarına ulaştığında, dikkatle çevreye bakındı. Başta hiçbir şey görmedi, ama bunun sebebi, yalnızca yanlış yöne bakıyor olmasıydı. Başını çevirdi ve gördüğü mucize nefesini kesti.

Gri ve metalik dünyasında yaşarken, var olduğuna asla inanmayacağı renklerle pırıldayan bir ışık, on metre ötesindeki devasa bir delikten dışarı sızıyordu. Işığın zararlı olup olmadığını veya o koca gümbürtüyü yaratan her neyse, tehlikeli olup olmadığını veya kazı-pençelerinin yavaşça inmekte olup olmadığını düşünmek için bir an bile duraksamayan Limbeck, çukurun kenarından tırmandı ve kısa, kalın bacakları tombul bedenini ne kadar hızla taşıyabiliyorsa, o kadar hızla ışığa doğru koştu.

Yolunun üzerinde pek çok engel vardı; küçük adanın yüzeyi kazı-pençelerinin açmış olduğu deliklerle doluydu. Bunlardan ve kazı-pençelerinin cevheri yukarı taşırken düşürmüş olduğu kırık mercankaya tümseklerinden kaçınması gerekiyordu. Engellerin üstünden ve çevresinden geçmek bir miktar zaman ve epeyce de enerji gerektiriyordu. Sonunda ışığa eriştiğinde Limbeck, hem heyecandan, hem de bu kadar çaba harcamaya alışkın olmadığından, nefes nefese kalmıştı. Yaklaştıkça, ışığın belirli desenler ve şekiller oluşturduğunu görmüştü.

Işıkta gördüğü muhteşem resimlere ulaşmaya kararlı olan Limbeck, kayalıklı zemin üzerinde körmüşçesine tökezledi.

Onu tepeüstü bir çukura düşmekten kurtaran tek şey, çukurun önündeki bir taş parçasına takılması ve tam çukurun kenarında yüzüstü yere kapaklanması oldu. Sarsılmış bir şekilde, cebindeki gözlüklerin sağlam olup olmadığını kontrol etti.

Orada değildiler. Korkunç bir panik anından sonra, gözlüklerin burnunun üstünde olduğunu hatırladı. Öne doğru süründü ve hayret içinde baktı.

Bir an için tek görebildiği, parlak, devamlı değişmekte olan, çok renkli bir ışık demeti oldu. Sonra şekiller birleşti. Işıktaki resimler gerçekten büyüleyiciydi. Limbeck onlara hayranlık içinde baktı. O devamlı kayan ve değişen görüntüleri izlerken, zihninin, önemli ve olağanüstü düşünceleri kesip "O duvara çarpma!", "Bu tava sıcak!" ve "Biz çıkmadan neden gitmedin?" gibi sıradan sorunlarla uğraşan kısmı telaşla şöyle dedi: "Kazı-pençeleri geliyor!"

Resimlere yoğunlaşan Limbeck bu sesi gözardı etti. Bir dünya görmekte olduğunu fark etti. Kendi dünyası değil, başka birinin dünyası. İnanılmayacak kadar güzel bir yerdi bu. Welflerin kitaplarında gördüğü

resimleri hatırlatıyordu, ama tam olarak öyle de değildi. Gök parlak maviydi -gri değil-açık ve genişti, yalnızca birkaç beyaz küme geziniyordu üzerinde. Yalnızca mutfaktaki saksı değil, her yer gür bitkilerle doluydu. Enfes tasarımlara sahip görkemli binalar gördü, geniş sokaklar, bulvarlar gördü, Geg de olabilecek, fakat daha uzun kol ve bacakları olan zarif yaratıklar gördü...

Ya da, gördü mü acaba? Limbeck gözlerini kırpıştırdı ve ışığa baktı. Parçalanıp bölünmeye başlamıştı! Görüntüler çarpılmıştı. Yaratıkların geri gelmesini isterdi. Kuşkusuz ışığın kırpıştığı, karardığı ve aydınlanıp yeni bir görüntüye geçtiği o bir saniye içinde gördüğünü düşündüğü şeylere benzeyen hiçbir şeyi görmemişti, Welfler bile benzemiyordu onlara.

Artık gözlerini acıtıp ağrıtmaya başlayan resimlerden bir anlam çıkarmaya çalışan Limbeck, çukura iyice eğildi ve ışığın kaynağını gördü. Çukurun dibindeki nesneden çıkıyordu.

"Gümbürtüyü çıkaran buydu," dedi Limbeck, elleriyle gözünü koruyarak nesneyi dikkatle inceledi. "Benim gibi gökten düştü. Acaba Yıksı-diksi'nin bir parçası mı? Öyleyse neden düştü? Neden bana bu resimleri gösteriyor?"

Neden, neden, neden? Limbeck bilmemeye dayanamıyordu. Tehlike ihtimalini hiç aklına getirmeyerek çukurun kenarından süründü ve aşağı indi. Nesneye ne kadar yaklaşırsa, o kadar iyi görüyordu. Nesneden çıkan ışık, yukarı doğru yayılıyordu ve bu açıdan yaklaşılınca daha az parlak, daha az kör edici geliyordu.

Geg başlangıçta hayal kırıklığına uğradı. "Ama bu yalnızca kırık bir mercankaya parçası," dedi, kırılan parçaları dürterek. "Kuşkusuz, şimdiye kadar görmüş olduğum en büyük mercankaya parçası -evim kadar büyük-ve tabii, mercankayaların gökten düştüğünü hiç bilmezdim."

Daha yakına sürünen ve küçük parçalarının teker meker kraterin kenarından aşağı yuvarlanmasına sebep olan Limbeck nefesini tuttu. Sevinç ve huşu içinde seyrederken, onu devamlı "Kazı-pençeleri! Kazı pençeleri!" diye uyaran iç sesini hemen bastırdı. Mercankaya yalnızca bir kabuktu, bir dış kaplama idi. Kaplama kırılarak, muhtemelen düşüş esnasında açılmıştı ve Limbeck içini görebiliyordu.

Başta Yıksı-diksi'nin bir parçası olduğunu düşündü, sonra olmaması gerektiğini. Yıksı-diksi gibi metalden yapılmıştı -ama Yıksı-diksi'nin metal yüzeyi düzgün ve kusursuzdu. Bu metalin yüzeyi ise garip ve biçimsiz şekillerle doluydu, metaldeki çatlaklardan parlak bir ışık sızıyordu. Ve

Limbeck'in, resimlerin tamamını görmesini engelleyen de -diye düşündü Limbeck-bu çatlaklardı.

"Çatlakları genişletirsem, belki daha fazlasını görebilirim. Bu gerçekten heyecan verici!" Kraterin dibine ulaşan Limbeck aceleyle metal nesneye gitti. Kendi boyunun yaklaşık dört katı kadar yüksek ve -daha önce fark etmiş olduğu gibi-bir ev kadar büyüktü. Dikkatle uzandı ve parmaklarının ucuyla metale hafifçe dokundu. Sıcak değildi -dışarı dökülen parlak ışıktan dolayı sıcak olmasından korkmuştu. Metal serindi, elini üzerinde tutabiliyor, hatta parmaklarıyla üzerine oyulmuş olan izleri takip edebiliyordu.

Yukarısından, garip ve uğursuz bir gıcırtı sesi geldi. Beyninin bir kısmını sinirlendirmekte olan ses kendisine kazı-pençelerinin inmekte olduğuna dair birşeyler haykırıyordu, ama Limbeck ona sesini kesip, kendisini rahatsız etmekten vazgeçmesini emretti. Elini çatlaklardan birine koyduğunda, çatlakların işaretlerin çevresini dolaştığını, fakat hiçbiriyle kesişmediğini fark etti. Limbeck çatlağı çekiştirerek genişletip genişletemeyeceğine baktı.

Eli, görevini yapmak konusunda isteksiz görünüyordu ve Limbeck sebebini biliyordu. Aniden ve pek de hoş olmayan bir biçimde ona, düşmüş Welf gemisini hatırlamıştı. "Çürüyen cesetler. Ama beni gerçeğe götürdü."

Düşünce kafasından, kalp atışı kadar hızlı geçti ve kendisine daha fazla düşünme hakkı tanımayarak metali iyice çekti. Çatlak genişledi, tüm metal yapı titreyip sarsılmaya başladı. Limbeck elini hemen çekti ve geriye sıçradı. Ama anlaşılan, bu hareketle nesne kratere iyice yerleşmişti, çünkü hareket durdu. Limbeck dikkatle yine yaklaştı ve bu sefer bir ses duydu.

Bir inleme gibiydi. Kulağını çatlağa dayadı, öfkeyle, gökten inmekte olan kazı-pençelerinin seslerini kesmelerini ve duymasına izin vermelerini diledi. Dikkatle dinlediğinde yine, bu sefer daha belirgin duydu. Metal kabuğun içinde canlı bir şey bulunduğundan ve yaralı olduğundan kuşkusu yoktu.

Geglerin, hatta zayıf Geglerin kollarında ve üst bedenlerinde inanılmaz bir kuvvet vardır. Limbeck ellerini çatlağın her iki yanına koydu ve tüm gücüyle itti. Etini acıtsa da, metal yanlar iyice açıldı ve kısa bir mücadeleden sonra, Geg sıkışarak içeri girmeyi başardı.

Dışarıda ışık parlaktı. İçeride ise kör ediciydi ve Limbeck başta herhangi bir şey göremeyeceğinden korktu. Sonra ışığın kaynağını buldu. Geçmiş çağrışımlardan dolayı bir gemi olarak düşündüğü şeyin tam

ortasından çevreye yayılıyordu. İn leme sesi sağında biryerlerden geliyordu ve Limbeck, elini siper olarak kullanarak, ışığın çoğunu engelleyip, acı çekenin ne olduğunu aramaya başladı.

Limbeck'in yüreği yerinden oynadı. "Bir Welf!" dedi önce. "Hem de canlı bir Welf!" Şeklin yanında yere çömelen Geg, başının altında epeyce kan gördü, ama bedende kan yoktu. Ve hayal kırıklığıyla, canlının bir Welf olmadığını gördü. Limbeck daha önce bir kere insan görmüştü ve bu da Welflerin kitaplarındaki resimlerdeydi. Bu yaratık bir şekilde insana benziyordu, ama tam olarak değil. Kesin olan bir şey vardı. Bu yaratık, uzunluğu ve ince, kaslı bedeniyle, kesinlikle sözde-tanrılardan biriydi.

O anda Limbeck'in kafasında haykıran uyarılar o kadar ısrarcı oldu ki, istemeyerek de olsa, onlara kulak vermek zorunda kaldı.

Geminin gövdesindeki çatlaktan dışarı baktı ve kendini bir kazı-pençesinin sonuna kadar açılmış ve hızla alçalmakta olan ağzına bakarken buldu. Acele ederse, pençe gemiyi ısırmadan kaçabilirdi.

Ama tanrı-olmayan-tanrı yine inledi. "

"Seni buradan çıkarmam lazım!" dedi Limbeck ona.

Gegler yumuşak kalpli bir ırktır ve kuşkusuz Limbeck kendi hayatını riske atarak tanrıyı kurtarmaya karar verdiğinde bencil olmayan sebeplerle hareket ediyordu. Ama itiraf etmek gerekirdi ki, geriye bir tanrıyla dönerse, Jarre'nin hikâyesine bu sefer inanacağını düşünmek de hoşuna gidiyordu! >

Tanrıyı bileklerinden yakalayan Limbeck, onu geminin döküntülerle kaplı zemini boyunca çekmeye başlamıştı ki, tanrının ellerinin onu yakaladığını fark etti. Irkılen Limbeck, tanrıya baktı. Bir kan örtüsüyle neredeyse tamamen kaplanmış olan gözleri, sonuna kadar açılmış, kendisine bakıyordu. Dudakları oynadı.

"Ne?" Pençelerin gıcırtısından duyamıyordu Limbeck. "Zamanımız yok!" Başıyla yukarıyı işaret etti.

Tanrının gözleri yukarıya döndü. Yüzü acıyla buruştu. Tanrının bilincini kaybetmemek için büyük bir çaba gösterdiği açıktı. Tehlikeyi fark etmiş görünüyordu, fakat bu onu daha da telaşlandırdı. Limbeck'in bileklerini sertçe sıktı; Geg haftalarca morartılarla dolaşmak zorunda kalacaktı.

"Köpeğim!..."

Limbeck tanrıya bakakaldı. Doğru mu işitmişti acaba? Geg aceleyle çevresine bakındı ve o anda, tanrının ayaklarının dibinde, bükülmüş bir metalin altında kalmış hayvanı gördü. Gözlerini kırpıştıran Limbeck, neden onu daha önce göremediğini merak etti. Köpek soluyor, kıvranıyordu.

Kendini kurtaramıyordu, ama yaralı görünmüyordu ve açıktı ki tüm çabası, sahibine ulaşmak içindi, çünkü Limbeck'e hiç ilgi göstermemişti.

Geg başını yukarı kaldırdı. Pençe, Limbeck'in, geçen sefer ne kadar yavaş hareket ettikleri düşünülürse, oldukça rahatsız edici bulduğu bir hızla aşağı iniyordu. Pençeden tanrıya, tanrıdan köpeğe çevirdi bakışlarını.

"Üzgünüm," dedi çaresizce. "Ama zamanımız yok!"

Gözlerini köpekten ayırmayan tanrı, ellerini Geg'in ellerinden kurtarmaya çalıştı. Ama çabası tanrının kalan gücünü yok etmiş görünüyordu, çünkü kollan birden cansızlaştı ve kafası arkaya düştü. Sahibine bakan köpek inledi ve kıvranışı şiddetlendi.

"Üzgünüm," diye köpeğe doğru tekrarladı Limbeck, ama köpek ona ilgi göstermedi. Pençenin gittikçe yaklaşan sesini duyunca dişlerini sıkan Geg, bedeni, döküntülerle dolu zemin boyunca çekti. Köpek şimdi çılgınca serbest kalmaya çabalıyordu, inlemeleri havlamalara dönmüştü, ama -Limbeck'in anladığı kadarıyla- bunun tek sebebi sahibinin götürüldüğünü görmesi, fakat kendisinin takip edememesiydi.

Tuzağa düşmüş hayvan için duyduğu üzüntüden ve kendisi için duyduğu korkudan dolayı boğazı düğümlenen Limbeck çekti, sürükledi, debelendi ve sonunda çatlağa ulaştı. Büyük bir çabayla tanrıyı çatlaktan geçirdi. Gevşek bedeni kraterin zeminine uzatarak, pençeler metal gemiyi parçalarken kendisi de tanrının yanına uzandı.

Korkunç bir patlama oldu. Sarsıntı Limbeck'i yerden kaldırdı ve nefesini keserek tekrar yere çaldı. Küçük mercankaya parçaları yağmur gibi kafasından aşağı yağıyor, keskin kenarları derisini yakıyordu. Bittiğinde, her şey sessizleşti.

Sersemlemiş bir biçimde, yavaşça başını kaldırdı. Kazı-pençesi hareketsiz kalmıştı, muhtemelen patlamadan dolayı hasar görmüştü. Geg çevresine bakınarak gemiye ne olduğunu anlamaya çalıştı. Çarpılmış enkazlardan bir yığın görmeyi umuyordu.

Bunun yerine, tek görebildiği, hiçbir şey oldu. Patlama gemiyi harap etmişti. Hayır, bu pek de doğru değildi. Çevrede metal parçaları yoktu; gemiden hiçbir iz yoktu. Yalnızca harap olmamış, sanki hiç var olmamışçasına yok olmuştu!

Ama Limbeck'in aklını kaybetmediğini kanıtlayacak bir tanrı vardı ortada. Tanrı kımıldadı ve gözlerini açtı. Acıyla nefesi kesilerek başını çevirdi ve çevresine bakındı.

"Köpek," diye seslendi, zayıf bir sesle "Köpek! Buraya, oğlum!"

Patlamada paramparça olan mercankayaya bakan Limbeck, başını salladı. Kendini son derece suçlu hissediyordu, ama hem kendilerini, hem de köpeği kurtarmasının mümkün olmadığını biliyordu. "Köpek!" diye seslendi tanrı. Sesinde, Limbeck'in yüreğini burkan, dehşet dolu bir tını vardı. Elini uzatarak, tanrıyı teselli etmeye çalıştı. Kendisine daha fazla zarar vermesinden korkuyordu.

"Ah, köpek," dedi tanrı, derin, rahatlamış bir iç çekişle. Gözleri geminin biraz öncesine kadar durduğu yerdeydi. "İşte buradasın! Buraya gel. Buraya gel. Ne yolculuktu ama, değil mi oğlum?"

Limbeck bakakaldı. Köpek oradaydı! Kırık kayaların arasından sürünerek çıktı, hopladı ve üç patisi üzerinde zıplayarak sahibine geldi. Gözleri parlıyordu. Ağzı, Limbeck'in sevinçli bir sırıtış olduğuna yemin edeceği bir ifadeyle aralıktı. Köpek sahibinin elini yaladı. Tanrı-olmayan-tanrı tekrar bayıldı, içini çeken köpek, kıvrılarak sahibinin yanına uzandı, başını patilerinin üzerine koydu ve zekâ dolu gözlerini Limbeck'e dikti.

ON SEKİZCİ BÖLÜM

TERREL FEN BASAMAKLARI

AŞAĞI ÂLEM

"Buraya kadar geldim. Şimdi ne yapacağım?" Limbeck ter içindeki alnını eliyle sildi ve devamlı burnundan kaymakta olan gözlüklerinin tel çerçevesini parmağıyla ovaladı. Tanrı oldukça kötü bir durumdaydı, ya da tanrıların fiziksel özellikleri konusunda pek bilgisi olmayan Limbeck öyle düşünüyordu. Kafasındaki derin yara bir Geg için tehlikeli olurdu ve Limbeck'in bir tanrı için de tehlikeli olacağını varsaymaktan başka çaresi yoktu.

Yardım-eli!

Limbeck ayağa fırladı ve, yarı baygın tanrıyla olağanüstü köpeğine doğru bir bakış fırlatarak, kraterin yan duvarından tırmandı. Kenara ulaştığında, tüm kazı-pençelerinin çalışmakta olduğunu gördü. Gürültü kulakları sağır edici nitelikteydi -kazıyan, sıyıran, gıcırdayan ve ciyaklayan sesler- hepsi Geg'e çok rahatlatıcı geliyordu. Başını hızla kaldıran Limbeck,

aşağı inen kazı-pençesi olmadığından emin olduktan sonra kraterden dışarı süründü ve kendi çukuruna koştu.

Kazı-pençesinde L işaretini bulan GGIBIT'li Gegin yardım-elini, aynı noktaya veya en yakın yere göndermesi mantıklı olurdu. Elbette, L işaretini kimsenin görmemiş olması da kuvvetle muhtemeldi veya belki de yardım-elini zamanında hazırlayamamışlardı, ya da başka bir sürü engelleyici olay olmuş olabilirdi. Kırık mercankaya yığınları boyunca koşan, tökezleyen ve sendeleyen Limbeck, yardım-elinin gelmemesinden doğacak hayal kırıklığına kendisini hazırlamaya çalıştı.

Ama gelmişti.

Tam çukurunun kenarında duran yardım-elini görünce Limbeck'i kaplayan rahatlama dalgası, onu neredeyse boğacaktı. Dizleri titredi; başı döndü ve bir an yere oturup kendine gelmeyi beklemek zorunda kaldı.

İlk düşüncesi, acele etmesi gerektiği oldu, çünkü kazı-pençeleri tekrar yükselmek üzereydi. Ayağa kalkan Geg, koşarak kratere döndü. Bacakları, bu alışılmamış çaba karşısında isyan etmek üzere olduklarını, son derece kesin bir biçimde aktardılar ona. Bir an dinlenmek için duran Limbeck, aslında koşmasına gerek olmadığını düşündü. Kuşkusuz, kendisinin bindiğinden emin olmadan yardım-elini çekmeyeceklerdi. "

Bacaklarındaki acı diner gibi oldu, ama bununla beraber tüm gücü de tükenmişti. Bacakları normalden altı kat daha ağır geliyordu, buna ek olarak, bacaklarının kendisini taşıması yerine, kendisinin onları sürüklemekte olduğu izlenimine kapıldı Limbeck. Bitkin haldeki Geg, sendeleyip düşerek, yavaş yavaş kratere ulaştı. Neredeyse isteksiz bir biçimde kenardan aşağı kaydı. Yokluğu esnasında tanrının ölmüş olduğundan neredeyse emindi.

Fakat tanrı hâlâ nefes alıyordu. Sahibinin bedenine olabildiğince yakın bir biçimde kıvrılmış olan köpek, başını tanrının göğsüne koymuş, solgun, kanlı yüzünü izliyordu.

Tanrının ağır bedenini kraterden dışarı, çatlak ve çukurlarla dolu zemin boyunca sürükleme fikri, Limbeck'in yüreğini daralttı ve moralini de, bacakları kadar çökertti.'

"Yapamam," diye mırıldandı, tanrının yanına çöküp, başını göğsüne çektiği dizlerinin üzerine koyarak. "Kendimi... bile taşıyabileceğimi... sanmıyorum!"

Gözlükleri, bedeninden çıkan korkunç ısıdan dolayı buğulanmıştı. Teri kururken ürpermesine yol açıyordu. Zaten uyuşuk haldeki beden ve zihnine

bir darbe de, kopmaya hazırlanan fırtınadan geldi. Limbeck aldırmıyordu. Ayaklarını yine sürümek zorunda kalmadığı sürece fark etmezdi.

"Ama bu Tanrı-olmayan-tanrı haklı olduğunu kanıtlayacak!" diye başının etini yemeye başladı o sinir bozucu ses. "Sonunda Geg'leri kandırılmış olduklarına, köle olarak kullanıldıklarına ikna edecek gücün olacak. Bu, halkımız için yeni bir günün şafağı olabilir! Bu devrimi başlatabilir!"

Devrim! Limbeck başını kaldırdı. Gözlüklerinde oluşan buğudan dolayı hiçbir şey göremiyordu, ama bunun bir önemi yoktu. Zaten çevresindeki şeylere bakmıyordu. O şimdi Drevlin'deydi, Gegler onu alkışlıyordu. Daha da güzel tarafı, onun söylediklerini yapıyorlardı.

"Neden?" diye soruyorlardı.

Limbeck sonraları o sinir bozucu süreyi hiç hatırlayamadı. Gömleğini yırtıp Tanrının kafasına bağlayarak kaba bir sargı yaptığını hatırlıyordu. Sahibini yerinden oynatınca ne yapacağından emin olmadığı için, izin alırcasına köpeğe baktığını hatırlıyordu. Köpeğin elini yaladığını, ona parlak gözlerle baktığını ve kenara çekilip, Limbeck tanrının gevşek bedenini kraterden dışarı çekerken izlediğini hatırlıyordu O andan sonra, ağrıyan kaslarından, nefes alamadığı için ağladığından, kendini ve bedeni biraz sürükleyip yere yıkıldığından, öne sürün düğünden ve yine yıkıldığından, sonra tekrar çabalamaya başladığından başka bir şey hatırlamıyordu.

Kazı-pençeleri yine göğe yükseldi, ama Geg hiç fark etmedi. Fırtına kopunca korkusu arttı, çünkü fırtınanın öfkesine burada, açıktayken dayanamayacaklarını biliyordu. Gözlüklerini çıkarmak zorunda kaldı ve miyopluğu, kör eden yağmur ve kararan hava yüzünden, Limbeck yardım-elini gözden yitirdi. Tek yapabildiği, tahminen o yönde hareket etmeye devam etmek olmuştu.

Bir iki kez tanrının öldüğünü düşündü, çünkü yağmur bedenini soğutuyor, dudaklarını maviye, derisini beyaza döndürüyordu. Sonra yağmur yüzündeki kanı temizledi ve Geg başındaki derin, çirkin yarayı görebildi. Yaradan ince ince kan sızıyordu. Ama Tanrı nefes almaya devam ediyordu.

Belki de gerçekten ölümsüzdür, diye düşündü Limbeck sersemlemiş bir halde.

Kaybolduğunu biliyordu. En azından adanın yarısını aştığını biliyordu. Yardım-elini fark etmeden geçmişlerdi. Belki de, beklemekten sıkılan

yardım-eli geri dönmüştü. Fırtına gittikçe kötüleşiyordu. Çevrelerinde yıldırımlar parıldıyor, mercankayada delikler açıyor, Limbeck'i, sarsıcı gümbürdemeleriyle sağırlaştınyordu. Rüzgâr onu yere yapıştırıyordu - Geg'in ayakta duracak hali yoktu zaten. Neredeyse bir çukura sürünecek, fırtınadan kaçacaktı (veya şanslıysa ölecekti) ki sulanmış gözkapaklarının arasından, yanında durduğu çukurun kendi çukuru olduğunu gördü! işte kanatların kırık tahtaları buradaydı! işte yardım-eli de oradaydı1

Umut Geg'e güç verdi. Ayağa kalkmayı başardı. Rüzgâr tarafından örselenerek, tanrıyı son bir iki metre boyunca sürüklemeyi başardı. Tanrı'yı yere bırakarak, cam kabarcığın kapısını açtı ve merakla içeriye baktı.

Yardım-eli, gerekirse Geglerin kazı-pençelerinin yardımına gelebilmesi için tasarlanmıştı. Zaman zaman bir pençe mercankayaya takılı kalırdı veya bozulur, kırılırdı. Bunlardan biri olduğunda bir Geg yardım-eline girer ve tamirat yapmak üzere adalardan birine indirilirdi.

Yardım-eli, tam da ismi gibi görünüyordu -bilekten kesik, metalden dev bir el gibi. Bileğe bağlı bir kablo elin yukarıdan yönetilerek indirilip kaldırılmasını sağlıyordu. Elin parmakları hafifçe bükülmüştü; başparmak ile diğer parmaklar bir araya gelmişti ve avucunda, tamirci Geglerin içinde yolculuk yaptığı büyük bir koruyucu kabarcık tutuyordu. Menteşeli bir kapı, giriş çıkışı sağlıyordu ve kablo boyunca uzanan boruya bağlı pirinç bir boynuz, Geglerin yukarıdakilerle iletişim kurmasını sağlıyordu.

Cam kabarcığın içine iki şişman Geg rahatlıkla sığardı. Geg'den oldukça uzun olan tanrı sorun yaratacakmış gibi görünüyordu. Limbeck tanrıyı kabarcığa doğru sürükleyip onu içeri tıktı. Tanrının bacakları kenardan taştı. Sonunda Geg tanrının bacaklarını katlayıp çenesine dayadı, kollarını göğsünün üzerine doğru büktü ve onu içeri sığdırmayı başardı. Limbeck dikkatle içeri tırmandı ve ardından köpek atladı. Üçünün birden içerde yolculuk yapması biraz sıkışıklık yaratacaktı, ama Limbeck'in köpeği geride bırakmaya niyeti yoktu -bir kez daha yapamazdı bunu. Tekrar yoktan varolmasını izlemenin şokuna dayanabileceğini sanmıyordu.

Köpek sahibinin bedeninin yanında kıvrılıp yattı. Tanrının gevşek bedeninin üzerinden uzanan Limbeck, kükreyen rüzgâra rağmen kapıyı kapatmak için boş yere çabaladı. Rüzgâr dönüp başka bir açıdan saldırdı ve kapıyı aniden çarpıp kapatarak Limbeck'i kabarcığın kenarına fırlattı Limbeck uzun süre düştüğü yerde, nefes nefese ve inleyerek kaldı.

Elin fırtınada sarsılıp sallandığını hissedebiliyordu Limbeck. Kafasından kablonun koptuğu, kabarcığın kırıldığı görüntüler geçmeye başladı ve bir an için Geg'in tek istediği, bu kaya parçasından uzaklaşmak oldu. Hareket etmesi için korkunç bir çaba gerekti, ama Limbeck uzanıp boynuzu kavramayı başardı.

"Yukarı!" dedi nefes nefese.

Hiçbir tepki gelmedi ve Limbeck, belki de kendisini duymadıklarını düşündü.

Ciğerlerini havayla doldurdu, gözlerini kapattı ve tükenmekte olan gücünü topladı.

"Yukarı? diye öyle bir haykırdı ki, köpek korku içinde ayağa fırladı, tanrı kıpırdanıp inledi.

"Karı mdin?" dedi bir ses, sözcükler borudan aşağı bir avuç çakıl taşı gibi yuvarlanırken.

"Yukarı diye çığlık attı Limbeck, çileden çıkmış, çaresiz ve korkunç bir panik içinde.

Yardım-eli, ayakta olsa Geg'i yere yıkacak bir sarsıntıyla hareket etti. Ama Limbeck Tanrıya yer açmak için bir yana kıvrılmıştı. Yardım-eli yavaşça, korkutucu bir gıcırtıyla, rüzgârın etkisiyle öne arkaya sallanarak, yükselmeye başladı.

Limbeck, kablo şimdi koparsa ne olacağını düşünmemeye çalışarak kabarcığın duvarına yaslandı, gözlerini kapattı ve midesinin bulantısını bastırmaya çalıştı. Ne yazık ki gözlerini kapatmak başının dönmesine sebep oluyordu. Kendini fırıl fırıl dönerken, derin, kara bir kuyuya düşmek üzereyken buldu.

"Bu işe yaramaz," dedi Limbeck titreyerek, "Şimdi bayılamam. Yukarıdakilere neler olduğunu anlatmam gerek."

Geg gözlerini açtı ve -kendini dışarı bakmaktan alıkoymak için- tanrıyı incelemeye koyuldu. Tanrının erkek olduğunu düşündüğünü fark etti. En azından, dişi bir Gegden çok, erkek bir Gege benziyordu. Yüzünün keskin çizgileri vardı: köşeli, sert sakallarla kaplı bir çene; sert dudaklar, gergin, sıkıca kapanmış, asla rahatlamayan, onunla beraber mezara gidecek sırları saklarmış gibi görünen dudaklar. Gözlerinin çevresindeki ince çizgiler, tanrının yaşlı bir adam olmamasına rağmen, genç bir delikanlı da olmadığını gösteriyordu. Saçları da yaşlı olduğu izlenimini arttırıyordu. Çok kısa kesilmişti -ve kanla kaplanıp yağmurla ıslanmış olsa da, Limbeck şakaklardaki, alnın dibindeki ve ensedeki bembeyaz tutamları

görebiliyordu. Sanki tanrının bedeni yalnızca kemik, kas ve sinirden yapılmıştı. Zayıftı -Geg standartlarına göre aşırı zayıftı.

"Belki de bu kadar çok giysi giymesinin sebebi budur," dedi Limbeck kendi kendine, kabarcıktan dışarı bakmamaya çalışarak. Dışarıda şimşekler, fırtınalı geceyi, Geglerin güneşsiz dünyalarında bildiklerinden daha da parlak kılıyordu.

Tanrının üzerinde uzun, kalın, deri bir tunikle boğazını çevreleyen bir iple tutturulmuş bir gömlek vardı. Boynuna bir parça kumaş sarmış, uçlarını boğazında bağlamış ve tuniğin içine sokmuştu. Gömleğin uzun kolları bileklerine kadar uzanıyordu; kolağızları yine iplerle tutturulmuştu. Yumuşak, deri pantolonunun paçaları dizine kadar gelen çizmelerinin içine sokulmuştu. Çizmelerin yan taraflarında, bir hayvanın boynuzlarından yapılmışa benzeyen düğmeler vardı. Tüm bunların üzerine, dirseklerine kadar uzanan geniş kolları olan, yakasız bir ceket giymişti. Tüm giysilerinin renkleri kasvetliydi -kahverengiler ve beyazlar, griler ve mat siyahlar. Kumaşı iyice yıpranmış, bazı yerlerde saçaklanmıştı. Deri tunik, pantolon ve çizmeleri bedenin kıvrımlarına göre yumuşamış, ikinci bir deri gibi bedeni sarmıştı.

En garip tarafı da, tanrının ellerinin paçavralara sarılı olmasıydı. Buna şaşıran, şimdiye kadar muhtemelen fark etmiş, ama üzerinde düşünmemiş olan Limbeck, tanrının ellerine daha yakından baktı. Paçavralar oldukça düzgün sarılmıştı. Bileklerin çevresinde başlıyor, ellerin üzerini ve avuçiçlerini kaplıyor, parmakların çevresini sarıyordu.

"Neden?" diye merak etti Limbeck ve sebebini bulmak için uzandı.

Köpeğin hırlaması öyle bir kötülükle doluydu ki, Limbeck saçlarının dimdik olduğunu hissetti. Hayvan ayağa fırlamış, Geg'e açıkça "Yerinde olsam onu rahat bırakırdım," diyen bir bakışla bakıyordu.

"Pekâlâ," diye yutkundu Limbeck. Kabarcığın yan tarafına büzüştü yine.

Köpek ona onaylayan bir bakışla baktı. Yerine iyice, hatta gözlerini bile kapattı. "Şimdi iyi bir çocuk olacağını biliyorum, bu yüzden, izin verirsen biraz kestirmek istiyorum," der gibiydi.

Köpek haklıydı. Limbeck iyi bir çocuk olacaktı. Felce uğramış, kıpırdamaya korkuyordu. Hatta neredeyse nefes almaya bile çekiniyordu.

Pratiklikten hoşlanan Gegler kedileri tercih ederdi. Kediler, fare yakalayarak ve kendi kendilerine bakarak hayatlarını kazanan faydalı hayvanlardı. Yıksı-diksı de kedileri severdi, en azından öyle olduğu

düşünülüyordu, çünkü Geglerle birlikte yaşamaları için Aşağı Âlem'e kedileri ilk getirenler, Yıksı-diksi'nin yaratıcıları olan Yemleyenler'di Bununla beraber Drevlin'de birkaç köpek de vardı. Köpek besleyenler genellikle zengin Gegler olurdu -başatusta ve onun kabilesindekiler gibi. Köpekler ev hayvanları değildi, zenginliklerini korumak için kullanıyorlardı onları. Gegler birbirlerinin canını almazdı, ama aralarında, birbirlerinin malını gaspetmeye itirazı olmayanlar vardı.

Bu köpek, Geg köpeklerinden farklıydı. Geg köpekleri sahiplerine benzemeye eğilimli olurdu -kısa bacaklı, fıçı gibi göğüslü, yuvarlak, kalın burunlu, yassı suratlı... ve kötü niyetli bir aptallık olurdu yüz ifadelerinde. Limbeck'i sahibine yaklaştırmayan köpekse parlak tüylü ve ince gövdeliydi. Uzunca bir burnu, son derece zeki bir suratı, iri ve parlak kahverengi gözleri vardı. Kürkü, tarif edilemez bir siyahtı. Kulaklarının ucunda ve kaşlarında beyaz lekeler vardı. Köpeğin yüzünü, hayvanlar için son derece sıradışı bir biçimde anlamlı kılan, diye karar verdi Limbeck, kaşları olmalıydı.

Limbeck'in Tanrı ve köpeği hakkındaki gözlemleri böyleydi. Ayrıntılı gözlem yapmıştı, çünkü Drevlin Adası'na yaptıkları uzun yolculuk boyunca incelemek için bol bol zamanı olmuştu.

Ve tüm bu süre boyunca merak etmekten alıkoyamamıştı kendisini: Ne?... Neden?...

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

LEK, DREVLİN

AŞAĞI ÂLEM

Jarre sabırsızlıkla Yıksı-diski'nin, ucunda yardım-eli asılı olan kabloyu yavaşça ve zahmetle sarmasını bekledi. Zaman zaman, yakında bir Geg varsa, başörtüsünü yüzüne doğru indiriyor, büyük, yuvarlak bir cam muhafazanın içine dikkatli bir şekilde, kaşlarını çatarak bakıyordu. Muhafazanın içindeki siyah ok, hayatı boyunca garip ve anlamsız simgelerle işaretlenmiş bir sürü siyah çizgi arasında gezinmekten başka bir şey yapmamıştı. Geglerin bu siyah ok hakkında tek bildikleri -işaret-parmağı diye bilinirdi- tüm siyah çizgilerin kırmızı olduğu tarafa dönerse, tabana kuvvet kaçmaları gerektiğiydi.

Bu gece işaret-parmağı uslu duruyordu, yakınındaki tüm Geg'leri haşlayacak buhar dalgaları yayacağına ilişkin herhangi bir işaret yoktu. Bu gece yolundaydı. Tekerler dönüyor, aygıtlar çalışıyor, çarklar işliyordu. Kablolar aşağı, yukarı inip çıkıyordu. Kazı-pençeleri cevher yüklerini

Geglerin ittikleri arabalara boşaltıyor, Gegler arabalarındaki yükü Yıksı-diksi'nin kocaman ağzına döküyor, Yıksı-diksi cevheri çiğniyor, istemediğini tükürüyor, kalanını sindiriyordu.

Bu gece çalışan Geglerin çoğu GGIBIT üyesiydi. Gündüz, takımdan biri bir kazı-pençesinde Limbeck'ın L'sini fark etmişti. Sıradışı bir şans sonucu, pençe, Yıksı-diksi'nin başkent Rahm yakınındaki bir parçasına aitti. GGIBIT üyelerinin yardımıyla fırlayansalla yolculuk yapan Jarre, sevgili ve ünlü önderini karşılamak için tam zamanında orada olmuştu.

Aşağıda, adada bozulmuş gibi duran bir tanesi dışında tüm kazı-pençeleri geri dönmüştü. Jarre sözde görev yerini bıraktı ve boşluğa -mercankaya adanın içine oyulmuş, aşağıdaki gökyüzüne açılan bir deliğe-bakmakta olan diğer Geglere katılmaya gitti. Jarre arada bir endişeyle çevresine bakmıyordu, çünkü bu ekipte olmaması gerekiyordu ve yakalanırsa, açıklaması gereken bir sürü şey olacaktı. Şanslıydı ki, diğer Gegler yardım-eli alanına nadiren, yalnızca pençelerden birinde problem olursa gelirlerdi. Jarre rahatsız bir şekilde, bir üst platformda oraya buraya itilmekte olan arabalara baktı.

"Endişelenme," dedi Lof. "Birisi buraya bakacak olursa, bir pençeyi onardığımızı düşünecek yalnızca."

Lof yakışıklı ve genç bir Geg'di. Jarre'ye son derece hayrandı ve Limbeck'in idamını duyduğunda pek de üzüldüğü söylenemezdi. Lof Jarre'nin elini sıktı. Bırakmaya niyetli görünmüyordu, ama Jarre'nin eline ihtiyacı vardı ve geri çekti.

"İşte orada!" diye bağırdı heyecanla, boşluğa doğru işaret ederek. "İşte o!"

"Biraz önce yıldırım çarpanı mı diyorsun?" diye sordu Lof umutla.

"Hayır!" diye azarladı Jarre. "Yani, evet, ama yıldırım çarpmadı onu."

Hepsi, avcunda kabarcığı tutan ve boşlukta yükselmekte olan yardım-elini görebiliyordu. Jarre daha önce Yıksı-diksi'nin yavaş olduğu fikrine hiç kapılmamıştı. Defalarca bozulduğunu sanmış, ama dev sargaça baktığı zaman, huysuz huysuz sarmakta olduğunu görmüştü.

Bir süre sonra yardım-eli yükselip Yıksı-diksi'nin içine girdi. Sargaç gıcırdayarak durdu, boşluk yardım-elinin arkasında bir gümbürtüyle kapandı, yer plakaları kayarak güvenilir bir zemin oluşturdular.

"İşte o! İşte Limbeck!" diye bağırdı, yağmur sularının sel gibi aktığı camın ardında bir şekil gören Jarre. •ı "Ben emin değilim," dedi Lof şüpheyle. Hâlâ umudunu yitirmemişti. "Limbeck'in kuyruğu var mı?"

Ama Jarre duymadı. Zemin iyice kapanmadığı halde hızla koştu, diğer Gegler de arkasından seyirtti. Kapıya ulaştığında sabırsızca çekiştirmeye başladı.

"Açılmıyor!" diye haykırdı panikle.

İçini çeken Lof uzandı ve kapı kolunu çevirdi.

"Limbeck!" diye bir çığlık attı Jarre. Kabarcığın içine atlamasıyla dışarı fırlaması bir oldu.

İçeriden yüksek ve hiç de dostça olmayan bir havlama sesi geldi.

Jarre'nin solgun suratını fark eden Gegler geri çekildiler.

"Neydi o?" diye sordu biri. "B-b-bir köpek sanırım," diye kekeledi Jarre.

"Öyleyse Limbeck değil!" dedi Lof hevesle.

İçeriden zayıf bir ses geldi.

"Hayır, benim! Köpekten korkmayın. Onu korkuttunuz, o kadar. Sahibi için endişeli. Hadi, elinizi uzatın. Bu kabarcık hepimiz için fazla dar."

Kapıda sallanan parmak uçları görünüyordu. Gegler endişeyle birbirlerine baktılar ve hep beraber bir adım daha geri çekildiler.

Jarre beklentiyle duraksadı ve sırayla her Gege yardım bekleyerek baktı. Her Geg, sırasıyla, ya sargaça, ya kıtır-keskiye, ya da gümbür-zemine baktılar -havlayan kabarcık dışında her yere.

"Hey, burdan çıkmama yardım edin!" diye bağırdı Limbeck.

Jarre dudaklarını, hiç de iyiye işaret etmeyen bir şekilde, ince bir çizgi haline gelene kadar birbirine bastırdı. Kabarcığa doğru ilerledi ve uzanan eli inceledi. Limbeck'in eline benziyordu -mürekkepleriyle falan. Büyük bir dikkatle eli tuttu ve çekti. Limbeck -kıpkırmızı ve ter içinde bir yüzle- kapıda belirince Lofun umutları sonsuza dek yok olmuş oldu.

"Merhaba, hayatım," dedi Limbeck, Jarre'nin elini sıkarak. Aklı başka yerde olduğundan, Jarre'nin yüzünü öpülmek üzere uzatmış olduğunu görmemişti. Kabarcıktan çıkar çıkmaz geri döndü ve yine içine giriyormuş gibi yaptı.

"İşte, şimdi yardım edin de onu çıkaralım," diye seslendi içeriden, sesi garip bir şekilde yankılanarak.

"O da kim?" diye sordu Jarre. "Köpek mi? Kendi kendine çıkamıyor mu?"

Limbeck döndü ve sevinçle Geglere baktı. "Bir tanrı!" dedi zaferle. "Bir tanrıyla döndüm!" tt>

Gegler hayret ve kuşku dolu bir sessizlik içinde baktılar.

Konuşma yetisini ilk kazanan Jarre oldu. "Limbeck," dedi sertçe, "bu gerçekten şart mıydı?"

"Şey, eh... evet! Evet, elbette!" diye yanıt verdi Limbeck, biraz bozularak. "Bana inanmamıştın. İşte, yardım edin de çıkarayım. Yaralı."

"Yaralı mı?" diye sordu Lof, bir kez daha, umudun pırıldadığını görerek. "Bir tanrı nasıl yaralanabilir ki?"

"Aha!" diye bağırdı Limbeck, Öylesine güçlü ve sesli bir "Aha"ydı ki, zavallı Lof yarıştan sonunda, tamamen ve sonsuza dek çekilmek zorunda kaldı. "Benim de anlatmak istediğim bu!" Limbeck yine kabarcıkta kayboldu.

Sahibinin önünde durup hırlayan köpeği çıkarmak biraz zor oldu. Limbeck bu durumdan epey rahatsızdı. Kabarcığın içindeki yolculukları esnasında köpekle bir anlaşmaya varmışlardı. Ama bu anlaşma -yani Limbeck'in kendi köşesinde kıpırdamadan durması karşılığında köpeğin onun boğazını parçalamamayı kabul etmesi- hayvanı yatıştırıp çıkması için ikna etmek konusunda işe yaramayacak gibiydi. "Cici köpek"ler ve "Aferin sana"lar sonuç vermemişti. Çaresiz ve tanrısının öleceği düşüncesiyle korkmuş Limbeck, hayvanı ikna etmeye çalıştı.

"Bak," dedi, "ona zarar vermeyeceğiz. Ona yardım etmek istiyoruz! Ve ona yardım edebilmemizin tek yolu da, onu buradan çıkarıp güvende olacağı bir yere götürmemiz. Ona iyi bakacağız. Yemin ederim." Köpeğin hırlaması azaldı; hayvan, ilgi gibi görünen bir ifadeyle Geg'i izliyordu. "Sen de gelebilirsin. Ve hoşlanmadığın tek bir şey bile olursa, gelip boğazımı parçalayabilirsin!"

Köpek başını bir yana eğdi, kulaklarını dikti ve dikkatle dinledi. Geg sözünü bitirdiğinde, onu ciddi bir ifadeyle süzdü.

Sana bir şans veriyorum, ama dişlerimin hâlâ yerinde olduğunu unutma.

"Tamam; diyor," diye bağırdı Limbeck mutlulukla.

"Tamam diyen ne?" diye sordu Jarre, köpek kabarcıktan atlayıp Limbeck'in ayaklarının dibine konduğunda.

Gegler o anda ortadan yok olup, sığınacak yer aradılar. Keskin dişlere karşı koruma sağlayacak gibi görünen Yıksı-diksi parçalarının arkasına daldılar. Yalnızca Jarre yerinden kıpırdamadı. Nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olursa olsun, sevdiği adamı yalnız bırakmamaya kararlıydı. Bununla beraber köpek, titremekte olan Geglerle bir nebze olsun ilgilenmiyordu. Tüm dikkati tamamen sahibi üzerinde toplanmıştı.

"İşte!" diye soludu Limbeck, tanrıyı ayaklarından çekerek. "Sen bu ucunu tut, Jarre. Ben de başını alacağım. Tamam, dikkatli ol. Dikkat. İşte oldu, sanırım."

Köpeğe cesaretle göğüs germiş olan Jarre, her şeyi göze alabileceğini düşünüyordu artık, hatta tanrıları ayaklarından çekiştirmeyi bile. Korkak yoldaşlarına küçümseyici bir bakış fırlatarak tanrının deri çizmelerini tuttu ve çekti. Limbeck gevşek bedeni kabarcıktan dışarı çekti ve dışarı çıkan omuzları yakaladı. Birlikte, tanrıyı yere uzattılar.

"Aman, yazık," dedi Jarre yumuşak bir sesle, merhamet duygusu korkusunu bastırırken. Tanrının başındaki yaraya, nazikçe dokundu. Parmakları kanla boyandı. "Çok fena yaralanmış!"

"Biliyorum," dedi Limbeck endişeyle. "Ben de onu biraz kabaca taşıdım, kazı-pençesi parçalamadan gemisinden çıkardım onu."

"Derisi buz gibi. Dudakları morarmış. Bu bir Geg olsaydı, ölüyor derdim. Ama belki de tanrılar böyle görünüyordur."

"Sanmıyorum. İlk gördüğümde, gemisi düştükten hemen sonra böyle görünmüyordu. Ah, Jarre, ölmemesi lazım!"

Jarre'nin sesindeki merhameti işiten ve sahibine şefkatle dokunduğunu gören köpek, elini yaladı ve kahverengi gözleriyle yalvarırcasına baktı.

Köpeğin ıslak dilini hissettiğinde Jarre önce irkildi, fakat sonra rahatladı. "Endişelenme, iyileşecek," dedi yumuşak bir sesle ve çekinerek uzanıp hayvanın başını okşadı. Köpek bu dokunuş karşısında kulaklarını indirdi ve gür kuyruğunu hafifçe salladı.

"Sence iyileşecek mi?" diye sordu Limbeck, endişeyle. "Elbette! Bak, gözkapakları hareket ediyor." Jarre canlanarak döndü ve emirler yağdırmaya koyuldu. "İlk önce onu sıcak ve sessiz bir yere götürmeliyiz. Vardiya değişim zamanı gelmek üzere. Kimsenin onu görmesini istemeyiz..."

"İstemez miyiz?" diye sözünü kesti Limbeck.

"Hayır! İyileşip konuşabilecek hale gelmeden olmaz. Bu, halkımızın tarihinde büyük bir an olacak. Acele edip her şeyi mahvetmek istemeyiz. Sen ve Lof, gidip bir sedye getirin..."

"Sedye mi? Tanrı sedyeye sığmaz ki," dedi Lof, surat asarak. "Bacakları kenardan taşar ve ayakları da yere sürünür!"

"Bu doğru." Jarre, bedeni bu kadar uzun ve dar olanlarla uğraşmaya alışık değildi. Duraksadı, kaşlarını çattı, sonra aniden çınlayan bir gong sesi dehşet içinde çevresine bakınmasına sebep oldu. "O da ne?"

"Yeri açacaklar!" dedi Lof nefesi kesilerek.

"Ne yeri?" diye sordu Limbeck merakla.

"Bu yer!" diye işaret etti Lof, ayaklarının altındaki metal plakaları göstererek.

"Neden? Ah, anlıyorum." Limbeck başını kaldırıp yüklerini boşaltmış, aşağı inmeye hazır edilen kazı-pençelerine baktı.

"Buradan hemen çıkmalıyız!" dedi Lof telaşla. Jarre'ye yanaşarak fısıldadı, "Bırak tanrı kalsın. Yer açıldığı zaman havaya düşer. Zaten oradan gelmişti. Köpeği de beraber."

Ama Jarre onu dinlemiyordu. Yukarıdaki platformda, oraya buraya ittirilen arabaları izliyordu.

"Lof!" dedi heyecanla, sakalını yakalayıp çekiştirerek -Limbeck'le uğraşırken edindiği ve bırakmakta güçlük çektiği bir alışkanlıktı bu. "O arabalar! Tanrı onlardan birinin içine sığar. Çabuk! Çabuk!"

Zemin şiddetle titremeye başlamıştı ve hayatta her şey sakalının yolunmasından daha iyiydi. Lof başını salladı ve diğer Geglerle beraber koşturarak boş bir araba getirmeye gittiler.

Jarre tanrıyı kendi pelerinine sıkıca sardı. Limbeck'le beraber tanrıyı zeminin ortasından, gidebildikleri kadar kenara çektiler. Bu esnada Lof ile arkadaşları arabayı, alt katı üste bağlayan dik rampadan aşağı iterek dönmüşlerdi. Gong sesi yine duyuldu. Köpek inleyip havladı. Kulakları gürültüden rahatsız olmuş gibiydi. Belki de tehlikeyi sezmiş, acele etmeleri için Geg'leri uyarıyordu. (Lof kulaklarının rahatsız olduğu konusunda ısrar etmişti. Limbeck'se tehlikeyi haber verdiğini söylerek itiraz etmişti. Jarre her ikisine de seslerini kesip işlerine bakmalarını emretti.)

Gegler bu arada tanrının bedenini arabaya yüklemeyi başarmışlardı. Jarre yaralı tanrının başını Lof'un peleriniyle sardı (Lof itiraz eder gibi oldu, ama endişeli ve çileden çıkmış Jarre'nin yanağına indirdiği tokat onu kendine getirdi). Gong üçüncü kez duyuldu. Kablolar gıcırdamaya, kazı-pençeleri alçalmaya başladılar. Yer gümbürdeyerek açılmaya başladı. Bastıkları zemin ayaklarının altından kayan Gegler arabanın arkasına sıralandılar ve kuvvetle ittirdiler. Araba öne fırladı ve rampa yukarı yürümeye başladı. Arkasından ter içindeki Gegler itekliyor, onların arkasındaysa köpek dolanıp duruyor, topuklarını dişliyordu.

Gegler güçlü bir ırktı, ama demirden yapılmış araba da oldukça ağırdı. İçindeki tanrının ağırlığı da küçümsenecek bir ağırlık değildi. Geglerin

kullanması için yapılmış rampa, araba çıkarılması için tasarlanmamıştı ve dikliği yüzünden araba geri yuvarlanma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Bunu fark eden Limbeck, ağırlık, atalet ve yerçekimi hak kında belirsiz düşünceler geliştirmeye başlamıştı ve hayatı tehlikede olmasaydı kuşkusuz yeni bir fizik kanunu keşfedecekti. Ama altlarındaki zemin sonuna kadar açılmıştı ve kazı-pençeleri boşluğa doğru gümbürdeyerek alçalmaya başlamışlardı.

Bir an, Gegler arabayı tutamaz gibi oldular ve arabanın, için de tanrı, Gegler ve köpek olduğu halde, boşluğa yuvarlanmasına ramak kaldı.

"Şimdi, bir daha, hep beraber!" diye homurdandı Jarre.

Güçlü bedenini arabaya dayamıştı. Yüzü, gösterdiği çabayla kıpkırmızı olmuştu. Yanındaki Limbeck'in pek faydası dokunmuyordu. Doğal olarak zayıftı ve zorlu deneyimi yüzünden daha da zayıflamıştı. Ama yiğitçe, elinden geleni yapıyordu.

Kuvvetten kesilen Lof pes edecekmiş gibi görünüyordu.

"Lof," dedi Jarre soluk soluğa, "geriye yuvarlanmaya başlarsa ayağını tekerin altına koy!"

Liderlerinden gelen bu komut, doğuştan düztaban olan, fakat olayı abartmak için bir sebep göremeyen Lof un motivasyonunu arttırdı. Yenilenen bir güçle omzunu arabaya dayadı, dişlerini sıktı, gözlerini kapatıp kuvvetle itti. Araba öyle bir güçle öne atıldı ki, Limbeck dizlerinin üzerine düştü ve kendini durdurmayı başarana kadar rampanın yarısına kadar kaydı. Araba rampanın öbür yanına fırladı. Tükenmiş Gegler üst katın zeminine yığıldılar. Köpek -hayretler içinde kalan- Lof'un yüzünü yaladı. Limbeck rampayı emekleyerek tırmandı ve tepeye ulaşınca kendinden geçti.

"Tek ihtiyacımız da buydu zaten!" diye mırıldandı Jarre, çileden çıkmış bir şekilde.

"Onu da taşıyacak değilim!" diye itiraz etti Lof Politikaya karışmaması için kendisini uyaran babasının haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Sakalının şiddetle çekilmesi ve yanağına indirilen sesli bir tokat Limbeck'i ayıltır gibi oldu. Eğimler ve yüzeylerle ilgili birşeyler saçmalamaya başladı, ama Jarre sesini kesmesini ve köpeği alıp arabanın içindeki sahibinin yanına koyarak biraz işe yaramasını söyledi.

"Söyle, o da sesini kessin!" diye emretti Jarre.

Limbeck'in gözleri öyle açıldı ki, gözyuvalarından fırlayabilirdi. "B-ben mi? K-köpeği alıp..."

Ama anlamış görünen köpek arabaya kolayca atlayıp sorunu çözdü ve sahibinin ayaklarının dibine kıvrıldı.

Jarre tanrıya bir göz attı ve hâlâ canlı olduğunu, pelerinlere sarınınca daha iyi göründüğünü bildirdi. Gegler tanrının bedenini küçük mercankaya parçaları ve zaman zaman Yıksı-diksi'nin düşmesine izin verdiği ıvır zıvırlarla kapattılar, köpeğin üzerine bir çuval örtüp arabayı en yakın çıkışa sürdüler.

Onları kimse durdurmadı. Kimse neden bir cevher arabasını tünellerde sürdüklerini sormadı. Kimse nereye gittiklerini ve oraya varınca ne yapacaklarını bilmek istemedi. Bitkin bir ifadeyle gülümseyen Jarre, en iyisinin de bu olduğunu söyledi, içini çeken Limbeck, başını salladı ve bu merak eksikliğinin, halkı için hiç de övgüye değer bir özellik olmadığı yorumunu yaptı.

YİRMİNCİ BOLUM

LEK, DREVLIN

AŞAĞI ÂLEM

İnsan labirentte, içgüdülerini ince, keskin bir uç gibi bilemelidir, neredeyse bir hançerin, bir kılıcın ağzı kadar keskin, çünkü içgüdüler de hayatta kalmak için kullanılan silahlardır ve sık sık, en az çelik kadar faydalı olduklarını kanıtlarlar. Ayılmaya çalışan Haplo'nun içgüdüleri, ayıldığını belli etmemesini emretti. Her yetisi üzerinde eksiksiz kontrol sağlayana kadar kımıldamadan yattı, inlemesini bastırdı ve gözlerini açıp çevresine bakmak için duyduğu güçlü isteğe karşı koydu.

Ölüyü oyna. Çoğu kez, düşmanın seni rahat bırakacaktır.

Sesler işitme sınırına girdi ve çıktı. Zihni sesleri yakaladı, ama bu çıplak ellerle balık tutmaya çalışmaya benziyordu. Ellerinden kayıp gidiyordu sesler; onlara dokunabiliyor, ama yakalayamıyordu. Yüksek, derin seslerdi bunlar, her taraftan, hatta içinden geliyora benzeyen bir gürlemenin üstünden açıkça duyuluyordu. Bedeninin gürlemeyle titrediğine yemin

edebilirdi. Sesler belli bir mesafeden geliyordu ve sanki tartışıyor gibiydiler, ama tartışmaları şiddetli değildi. Haplo herhangi bir tehdit hissetmedi ve rahatladı.

"Anlaşılan Bodurların arasına düşmüşüm..."

"... Çocuk hâlâ hayatta. Kafasında fena bir yara var, ama yaşayacak."

"Diğer ikisi? Sanırım annesiyle babası."

"Ölmüş. Görünüşlerine bakılırsa kaçaklardan. Avcılar onları yakalamış elbette, herhalde çocuğun zahmete değmediğini düşündüler."

"Hayır. Avcılar ne öldürdüklerine aldırmazlar. Çocuğun burada olduğunu anladıklarını sanmam. Şu çalılar onu saklamış olmalı. İnlemeseydi biz de onu duymazdık. Bu sefer hayatını kurtardı, ama iyi bir alışkanlık değil. Bu alışkanlıktan kurtulması gerek. Bence anne babası başlarının dertte olduğunu anladılar. Sessiz durması için çocuğu bayılttılar, sonra avcıları ondan uzak tutmaya baktılar."

"Çocuğun şansı varmış ki saldıranlar ejder değil avcılarmış. Ejderler kokusunu hemen alırlardı."

"Adı ne?"

Çocuk bedeninde dolaşan elleri hissetti. Beline dolanmış bir deri parçası dışında çıplaktı. Eller kalbinde başlayan, göğsü boyunca karnına, bacaklarına ve ayaklarının üst tarafına, kolları boyunca ellerinin üstüne, ensesine uzanan, fakat ayak tabanlarına, avuçlarına, kafasına ve yüzüne hiç dokunmayan dövmeleri izlediler.

"Haplo," dedi adam, kalbinin üstündeki rünleri okuyarak. "Yedinci Kapı düştüğünde doğmuş. Yaklaşık dokuz yaşında demek ki."

"Bu kadar uzun yaşadığı için şanslı. Bir çocukla eli ayağı bağlanan Kaçakların hayatta kalabileceklerini hayal bile edemiyorum. Artık gitsek iyi olur. Ejderler kan kokusunu alır kısa süre sonra. Hadi, çocuk. Uyan. Ayağa. Seni taşıyamayız işte, uyandın mı? Tamam." Haplo'yu omzundan yakalayan adam, onu anne babasının parçalanmış cesetlerinin yanına götürdü. "Bak. Unutma. Ve şunu da unutma. Annenle babanı öldürenler avcılar değildi. Bizi bu zindana tıkıp, ölüme terk edenlerdi. Kim onlar, çocuk? Biliyor musun?" Parmakları Haplo'nun etine gömüldü.

"Sartanlar," diye yanıtladı Haplo boğuk bir sesle.

"Tekrarla.”

"Sartanlar!" diye haykırdı Haplo.

"Evet, bunu asla unutma, çocuk. Asla unutma..."

Haplo yine bilincini kazandı. Çevresindeki foslama ve gümleme sesleri devam ediyordu, fakat bunun üzerinde başka sesler ayırt edebiliyordu, daha önce duymuş olduğunu hatırlar gibi olduğu sesler, yalnız bu sefer sayılan daha azdı. Sözcüklere yoğunlaşmaya çalıştı, ama bu mümkün değildi. Kafasındaki zonklama her türlü rasyonel düşünce kıvılcımını boğuyordu. Acıyı sona erdirmesi gerekiyordu.

Haplo gözlerini dikkatle, hafifçe araladı ve kirpiklerinin arasından baktı. Başının yakınında bir yere bırakılan tek bir mum, çevresini aydınlatmaya yetmiyordu. Nerede olduğu konusunda en küçük bir fikri bile yoktu, ama yalnız olduğunu çıkarabiliyordu.

Haplo yavaşça sol elini kaldırıp başına yaklaştırıyordu ki, elinin kumaş parçalarına sarılı olduğunu gördü. Hafızası pırıldadı ve çevresini saran acı dolu karanlığı zayıf bir ışıkla aydınlattı.

Takatini kesen yaradan kurtulması için daha iyi bir sebepti bu.

Dişlerini sıkarak ve en küçük bir ses bile çıkarmamak için büyük bir dikkatle hareket ederek, sağ eliyle uzanıp sol elindeki kumaş parçalarını çekiştirdi. Parmaklara tek tek dolanmış olan kumaş tamamen açılmadan, sol elinin üstünü biraz gösterecek kadar sıyrıldı.

Derisi dövmelerle kaplıydı. Çemberler ve girdaplar, kıvrımlar ve kavisler mavi kırmızı renklerde yapılmışlardı ve oldukça sıradışı bir tasarımları vardı. Fakat her desenin kendine özgü anlamı vardı ve birbirine dokunan muhtelif desenler, bir arada ayrı ayrı anlamlar oluşturuyorlardı.[10] Kendisini izleyen birisini fark etmesi durumunda hareketini dondurmaya hazır olan Haplo kolunu kaldırdı ve elinin tersini alnındaki yaraya bastırdı.

Çember tamamlanmıştı. Isı elinden başına, başından koluna, kolundan yine eline aktı. Ardından uyku gelecekti ve tüm bedeni dinlenirken acı azalacak, yara kapanacak, iç organlarındaki hasarlar onarılacak, uyandığında hafızası ve tetikteliği tamamen geri gelmiş olacaktı. Gittikçe zayıflayan gücüyle, Haplo elinin üzerindeki kumaş parçalarını düzeltti. Kolu gevşek bir biçimde düştü ve altındaki zemine gürültüyle çarptı. Soğuk bir burun avcuna sokuldu... yumuşak bir ağız parmaklarına sürtündü...

...Haplo elinde mızrak, iki kendinle yüzleşti. Hissettiği tek duygu öfkeydi -korkuyu kül eden, alev gibi bir gazap. Ufukta hedefini, Son Kapı'yı görebiliyordu.

Ona ulaşmak için tek yapması gereken, keşif esnasında boş görünen engin bir ovayı geçmekti. Bunu düşünmüş olmalıydı.

Labirent kaçmasına asla izin vermezdi Sahip olduğu bütün silahları üstüne yağdıracaktı. Ama Labirent zekiydi Kötücül zekâsı Patrynlerle bin yıl boyunca savaşmıştı, ta ki aralarından bir kaçı onu zaptedecek yetileri edinene kadar. Yirmi beş kapıdır yaşıyordu Haplo[11] ve savaşıyordu. Sonunda yenilmek için. Çünkü kazanmasının bir yolu yoktu Sırtını dayayabileceği tek bir ağaç, tek bir kaya parçası olmayan ovanın ortasına kadar gelmesine izin vermişti Labirent. Şimdi kendisini iki kaodin ile kıstırmıştı.

Kaodinler ölümcül düşmanlardır. Devasa, zeki, böceksi yaratıklar Labirent'in çılgın büyüsünden yaratıldıklarından, her türlü silahı beceriyle kullanabilirler (bu ikisinde palalar vardı). Bir insan kadar uzun, kara kabuklu bedenleri, yuvarlak gözleri, dört kolu, iki güçlü arka ayağı olan kaodinler öldürülebilirlerdi -Labirent'teki her şey öldürülebilirdi. Ama bunlardan birini öldürmek için tam kalbinden vurmak ve hemen yok olmasını sağlamak gerekirdi. Çünkü bir an bile fazla yaşarsa, kanının tek bir damlasından kendini kopyalar, böylece bu ikisi, yarasız ve bütün olarak, savaşmaya devam ederlerdi.

Haplo bu yaratıklardan iki tanesiyle karşı karşıyaydı şimdi ve yalnızca rün bezeli bir mızrakla kendi avcı bıçağı kalmıştı elinde. Silahları hedeflerini şaşırıp rakiplerini yaralarsa, karşısında dört kaodin bulacaktı. Bir daha ıskalarsa sekiz Hayır, kazanması mümkün değildi. iki kaodin hareket halindeydiler, bir tanesi Haplo'nun sağına, diğeri soluna kayıyordu. Birisine saldırdığı zaman, diğeri arkadan vuracaktı. Patrynin tek şansı, birini mızrağıyla hemen öldürmek, sonra dönüp diğeriyle savaşmak olacaktı

Haplo, kafasındaki bu stratejiyle geriledi. Bir birine, bir ötekine hamle yapıyor, böylece mesafeyi korumaları için onları zorluyordu. Onlar da arayı kapatmıyorlardı, Haplo'yla oynuyorlardı, avuçlarında olduğunu biliyorlardı. Kaodinler kurbanları ile oynamayı severler, biraz oynama fırsatı yakaladıkları zaman nadiren hemen öldürmeyi tercih ederler.

Mantıklı düşünemeyecek kadar gazap dolmuş olan Haplo, artık yaşayıp yaşamayacağına aldırmıyordu. Tek istediği bu yaratıklara, dolayısıyla da Labirent'e saldırmaktı. Bir yaşam boyu hissettiği korku ve ümitsizliği yardıma çağırdı ve bu öfke ve umutsuzluğun gücüyle mızrağını fırlattı. Mızrak elinden uçtu gitti; ardından, mızrağın dosdoğru düşmanına gitmesi için söylenen rünleri haykırdı, iyi nişanlamıştı, mızrak böceğin kara

kabuğunu deldi ve böcek sırtüstü yere düştü. Yere değmeden önce ölmüştü bile. '

Acı dolu bir şimşek Haplo'nun içinde çaktı. Istırapla nefesi kesilen Haplo dönerek kenara attı kendini ve yüzünü diğer düşmanına döndü. Soğuk derisi üzerindeki kanın sıcaklığını hissedebiliyordu. Kaodinler rün büyüsü kullanamazlar, ama uzun zamandır Patrynlere karşı giriştikleri mücadeleler sonucunda dövmelerle kaplı bedenlerindeki en zayıf noktaları bilmektedirler. En iyi hedef baştır. Fakat bu kaodin kılıcını Haplo'nun sırtına saplamıştı. Onu öldürmeyi istemediği anlaşılıyordu -şimdilik.

Haplo'nun mızrağı gitmişti Şimdi hançere karşı palaydı Haplo kaodinin altına doğru koşup, hançerini doğrudan kalbe saplayabilir veya fırlatmayı göze alabilirdi. Yalnızca deri yüzmek, kesmek ve bilemek için kullandığı avcı bıçağının üzerinde yönlendirici rünler yoktu. Hedefini ıskalarsa silahsız kalacaktı ve muhtemelen karşısında iki rakip bulacaktı. Ama savaşını kısa sürede bitirmek zorundaydı. Kan kaybediyordu ve kaodinin kılıç darbelerini savuşturmakta kullanabileceği bir kalkanı yoktu.

Haplo'nun ikilemini fark eden kaodin, geniş kılıcını salladı. Sol kolunu hedefleyerek, kesip koparmaya çalıştı -böylece düşmanını sakat bırakacak, fakat henüz öldürmemiş olacaktı. Haplo darbenin geldiğini gördü ve darbeyi omzuyla karşılamak için yana dönerek, eğilebildiği kadar eğildi. Kılıç derinlere kadar saplandı ve kemiklerini kırdı. Acı Haplo'yu neredeyse bayıltacaktı. Artık sol kolunu hiç hissedemiyordu.

Kaodin geriledi, toparlandı ve bir sonraki darbesi için pozisyon aldı. Haplo hançerini kavradı ve gözlerini kaplamaya başlayan kırmızı sisin arasından görmeye çalıştı. Artık yaşamak ya da ölmek umurunda değildi. Nefreti onu ele geçirmişti. Ölmeden önce hissetmek istediği son duygu, düşmanını da yanında götürdüğünü bilmekten doğacak tatmindi.

Kaodin kılıcını yine kaldırdı ve çaresiz kurbanına bir darbe daha indirmeye hazırlandı. Umutsuzluk içinde sakinleşen, tümüyle numara olmayan bir uyuşukluk içinde görünen Haplo, bekledi. Yeni bir strateji geliştirmişti. Ölecekti, ama düşmanı da ölecekti. Böceğin kolu gerildi ve aynı anda Haplo'nun arkasından bir şekil fırlayarak, doğrudan kaodinin üzerine atladı.

Bu ani ve beklenmedik saldırıdan dolayı kafası karışan kaodin Haplo'dan bakışlarını çevirip, gelenin ne olduğuna baktı ve böylece kılıcının yönünü değiştirerek yeni düşmanını karşılamaya hazırlandı. Haplo acı dolu bir havlama ve inleme duydu ve yere düşen kürklü bir beden

gördüğünü zannetti. Ama bunun ne olduğuna kafa yormadı. Yeni tehlikeyi karşılamak için kollarını indirmiş olan kaodin, göğsünü korumasız bıraktı. Haplo hançerini doğrudan kalbe nişanladı.

Kaodin içinde bulunduğu tehlikeyi fark etti ve gardını almaya teşebbüs etti, fakat Haplo çok yaklaşmıştı. Böceksi yaratığın kılıcı Patrynin yan tarafını doğradı ve kaburgalarını sıyırıp geçti. Haplo darbeyi hissetmedi bile. Hançerini kaodinin göğsüne öyle bir güçle sapladı ki, ikisi birden yere devrildiler. Yuvarlanarak düşmanın bedeninden kurtulan Haplo, ayağa kalkmayı denemedi. Kaodin ölmüştü. Şimdi o da ölebilir, kendinden öncekiler gibi huzur bulabilirdi. Labirent kazanmıştı. Ama kendisi savaşını vermişti. Sonuna kadar.

Haplo yerde yatarken yaşamın bedeninden sızmasına izin verdi. Kendini iyileştirmeye çalışabilirdi, ama bu daha fazla çaba, daha fazla acı demekti. Hareket etmek istemiyordu. Artık acı istemiyordu. Uykulu hissederek esnedi. Burada uzanmak ve bir daha savaşmak zorunda olmadığını bilmek keyifliydi.

Zayıf bir inleme gözlerini açmasına sebep oldu. Hissettiği korku değil, huzur içinde ölmesine izin verilmediği için duyduğu sinirdi. Başını hafifçe çevirdi ve bir köpek gördü. Demek kaodine saldıran siyah kürklü şey buydu. Nereden çıkmıştı acaba? Muhtemelen ovada avlanmaktaydı ve yardımına koşmuştu.

Köpek karnının üzerine çöktü ve başını patilerinin arasına koydu. Haplo'nun kendisine baktığını görünce yine inledi ve sürünerek adamın elini yalamaya çalıştı. İşte o zaman Haplo köpeğin yaralanmış olduğunu gördü.

Hayvanın bedenindeki derin yaradan kan akıyordu. Düşerken köpeğin havlayıp inlediğini belli belirsiz hatırladı Haplo.

Köpek ona umutla, beklenti içinde bakıyordu -bu insanın kendisiyle ilgileneceği ve acısını sona erdireceği beklentisiyle, tüm köpeklerin yaptığı gibi.

“Üzgünüm," diye mırıldandı Haplo uykulu bir sesle. "Sana yardım edemem. Kendime bile bir faydam yok."

Adamın sesini duyan köpek çalı gibi kuyruğunu zayıfça salladı ve onu tartışmasız bir inançla izlemeye devam etti. "Git, başka yerde öl!" diye ani ve öfkeli bir hareket yaptı Haplo. Acı bedenini yırttı ve ıstırapla bağırmasına sebep oldu. Köpek hafif bir havlama sesi çıkardı ve Haplo yumuşak bir burnun elini dürttüğünü hissetti. Yaralı da olsa, köpek

duygularını paylaşmaya çalışıyordu. Sonra Haplo, yarı sinirli, yan teselli olmuş bir halde baktığında, yaralı köpeğin ayağa kalkmaya çabaladığını gördü.

Sendeleyen köpek, bakışlarını arkalarındaki ağaç sırasına dikti. Haplo'nun elini bir kez daha yaladı, zayıf, aksayan adımlarla ormana yöneldi. Haplo'nun jestini yanlış anlamıştı. Yardım aramaya gitmişti -Haplo için.

Köpek fazla gidemedi. İnleyerek iki üç adım attı ve yere yıkıldı. Bir an dinlenmek için durdu, yine denedi.

"Kes şunu'" diye fısıldadı Haplo. "Kes şunu! Değmez!"

Anlamayan hayvan, başını çevirdi ve adama, "Sabırlı ol.

Fazla hızlı gidemiyorum, ama seni yarı yolda bırakmayacağım," der gibi baktı.

Başkalarını düşünme, merhamet, acıma -bunlar Patrynlerce erdem sayılmazlar. Patrynlere göre bunlar, doğalarındaki zayıflığı yücelterek örtmeye çalışan, daha düşük ırkların özellikleridir. Haplo kusursuzdu, insafsız, meydan okuyan, nefretle yanan kişiliği ile, tek başına Labirent'te savaşmış, mücadele etmişti. Hiç kimseden yardım istememişti. Asla yardım önermemişti. Ve pek çok kişi yenilirken, o hayatta kalmıştı. Şimdiye kadar.

"Sen bir korkaksın," dedi kendi kendine. "Bu aptal hayvan yaşamak için mücadele verecek cesarete sahip, ama sen pes ediyorsun. Üstelik, borçlu ölüyorsun. Ruhun borçlu iken öl bakalım, çünkü, beğensen de beğenmesen de, köpek hayatını kurtardı."

Haplo'nun sağ elini uzatıp, hiçbir yaşam belirtisi olmayan sol elini kavramasına sebep olan içindeki sevecen duygular değildi. Onu dürten utanç ve gurur duygularıydı.

"Gel buraya!" diye emretti köpeğe.

Ayağa kalkamayacak kadar zayıf olan köpek, ardında kandan bir çizgi bırakarak karnının üzerinde süründü.

Dişlerini sıkan ve acıyla haykıran Haplo, elinin arkasındaki deseni köpeğin yırtık böğrüne bastırdı. Elini orada bırakarak sağ elini köpeğin başına koydu. İyileştirici çember tamamlanmıştı; Haplo'nun giderek kararan gözleri, köpeğin yarasının kapandığını gördü...

"İyileşirse onu başatustaya götürüp doğru söylediğimizi kanıtlayacağız! Hem ona, hem de halkımıza Welflerin tanrı olmadığını göstereceğiz! Halkımız yıllar boyunca kullanılıp kandırıldığını görecek."

"Eğer İyileşirse," diye mırıldandı, daha yumuşak bir dişi sesi. "Gerçekten fena yaralanmış, Limbeck. Kafasında derin bir yara var. Başka yerlerinden de incinmiş olabilir. Köpek bırakmıyor ki, gidip daha yakından bakayım1 Gerçi fark etmez Kafadaki yaralar o kadar fenadır ki, ölüme bile yol açabilir Hal Çiviçakan'ın kedipatide ayağı takılıp düştüğünde ne olduğunu hatırlarsın-"

"Biliyorum. Biliyorum," diye geldi umudu kırılmış yanıt. "Ah, Jarre, ölmemeli Kendi dünyası hakkında anlatacağı her şeyi duymanı istiyorum. Çok güzel bir yer, kitaplarda gördüklerim gibi. Açık, masmavi bir gökyüzü, parlak bir güneşi var. Ve en az Yıksı-diksi kadar büyük binaları..."

"Limbeck," dedi dişi ses sertçe, "sen kafanı vurmadın, değil mi?"

"Hayır, hayatım. Onları gördüm! Gerçekten gördüm! Tıpkı ölü tanrıları gördüğüm gibi. Sana kanıt getirdim, Jarre! Neden bana inanmıyorsun?"

"Ah, Limbeck, artık neye inanacağımı bilmiyorum! Eskiden her şeyi ne kadar açık görürdüm -siyah-beyaz, keskin hatlarla. Halkımız için ne istediğimi biliyordum-daha iyi yaşam koşulları, Welflerin ödemesinden eşit pay. Hepsi bu. Biraz sorun çıkar, başatustaya biraz baskı yap, sonunda pes edecekti. Şimdi her şey karmakarışık, her şey gri ve kafa karıştırıcı. Sen devrimden bahsediyorsun, Limbeck! Yüzlerce yıldır inandığımız her şeyi yıkmak istiyorsun. Peki bunların yerine neyi koyacağız?"

"Gerçeği, Jarre."

Haplo gülümsedi. Bir saattir uyanıktı ve dinliyordu. Dillerini kabaca anlıyordu -kendilerine Geg adını verseler de, dilleri Eski Dünya'da cüce dili olarak bilinen dilin bir türeviydi. Ama söylediklerinin pek çoğunu anlamıyordu. Örneğin, bu derece saygıyla bahsettikleri şu Yıksı-diksi de neydi? Buraya gönderilmesinin sebebi buydu işte. Öğrenmek için gelmişti. Gözlerini ve kulaklarını açmak, ağzını kapatmak, ellerini uzak tutmak için.

Elini yere doğru uzatarak köpeğin kafasını okşadı ve hayvanın iyi olduğundan emin oldu. Ölüm Kapısı'na yaptıkları bu yolculuk, tam olarak bekledikleri gibi başlamamıştı. Lordu bir yerlerde, bir şekilde, ciddi bir hesap yanlışı yapmıştı. Rünler yanlış dizilmişti. Haplo hatayı fark ettiğinde, artık çok geçti. Düşüşü engellemek için yapabileceği pek az şey vardı. Ve şimdi gemisi paramparça olmuştu.

Bu dünyada kısılı kaldığını bilmek, Haplo'yu fazla endişelendirmemişti. Labirent'te kısılı kalmış ve kaçmayı başarmıştı. Bu deneyimden sonra, bunun gibi bir dünyada, lordunun dediği gibi, "yenilmez" olacaktı. Rolünü

oynaması yeterliydi. Bir şekilde, yapmaya geldiği şeyi yaptıktan sonra, geri dönmenin bir yolunu bulurdu nasıl olsa.

"Bir şey duydum galiba." ,,'

Jarre odaya girdi ve beraberinde yumuşak mum ışığından bir sel getirdi. Haplo gözlerini kısarak ona baktı. Köpeği hırlayarak ayağa fırladı, fakat sahibinin gizlice, dokunarak verdiği komut üzerine yerinde kaldı.

"Limbeck!" diye haykırdı Jarre.

"Öldü mü?" Şişman Geg aceleyle odaya girdi.

"Hayır, hayır, ölmemiş!" Yatağın yanına çöken Jarre, titreyen elini Haplo'nun alnına doğru uzattı. "Bak! Yara iyileşmiş! Tamamen. Bir tek iz bile yok! Ah, Limbeck! Belki de yanılmışsındır! Belki de bu varlık gerçekten tanrıdır!"

"Hayır," dedi Haplo. Dirseğinin üzerinde doğrularak dikkatle, irkilen Geglere baktı. "Ben köleydim." Yavaşça, alçak bir sesle, kaba cüce dilinde sözcükler arayarak konuştu. "Bir zamanlar ben de sizin gibiydim. Ama halkım efendilerini yendi ve ben size yardım etmeye geldim."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

PITRIN'İN SÜRGÜNÜ

ORTA ÂLEM

Pitrin'in Sürgünü'nde yaptıkları yolculuk, Hugh'un beklediğinden daha kolay geçti. Bane cesurca, yürüyüş tempolarına ayak uydurdu ve yorulduğunda bunu belli etmemek için elinden geleni yaptı. Alfred çocuğu endişeyle izledi ve Prens ayaklarının ağrıdığına ilişkin işaretler gösterdiğinde, artık bir adım bile ilerleyemeyeceğini söyleyen kâhya oldu. Aslında yol, küçük efendisine geldiğinden çok daha zor geliyordu Alfred'e. Adamın ayaklan, kendilerine ait bir irade geliştirmiş gibi, mütemadiyen apayrı patikalara sapıyorlar, varolmayan deliklerde tökezliyorlar, gözle görülemeyen ağaç dallarına takılıyorlardı.

Sonuç olarak pek de hızlı ilerleyemiyorlardı. Hugh ne onları, ne de kendisini zorluyordu. Gemisini demirlediği, adanın ucundaki ormanlık kuytusuna pek de uzak değillerdi ve oraya ulaşmak konusunda isteksizdi - onu öfkelendiren, fakat kabullenmeyi reddettiği bir öfke.

Yürüyüş keyifliydi, en azından Bane ile Hugh için. Hava soğuktu, ama güneş parlıyor, soğuğun rahatsız edici olmasını engelliyordu. Pek az rüzgâr vardı. Yolda, genelde karşılaşıldığından daha fazla yolcuyla karşılaştılar. Kışın onları yolculuk yapmaya zorlayan sebepler her ne ise, havanın iyileştiği bu kısa süreden faydalanıyorlardı. Hava baskınlar için de müsaitti ve Hugh herkesin, dedikleri gibi, bir gözlerini yoldan, diğerini gökten ayırmadıklarını fark etti.

Üç tane ejder başlı, yelken kanatlı elf gemisi gördüler, ama çok uzaktaydılar ve kirayönünde, bilinmeyen bir yöne gidiyorlardı. Aynı gün, elli ejderlik bir uçuş müfrezesinin başlarının üstünden geçtiğini gördüler. Eyerlerinde oturan, parlak kış güneşinin miğferlerinden ve göğüslüklerinden, mızraklarından ve oklarının ucundan parladığı ejder şövalyelerini görebiliyorlardı. Bu müfrezenin yanında, şövalyelerle çevrelenmiş bir kadın büyücü vardı. Görünürde hiçbir silah taşımıyordu, yalnızca büyüsü vardı ve o da zihnindeydi. Ejder şövalyeleri de kirayönüne gidiyorlardı. Açık, rüzgârsız havadan faydalanacak olan, yalnızca elfler değildi anlaşılan.

Bane elf gemilerini faltaşı gibi gözler, sonuna kadar açık bir ağız ve çocuksu bir hayranlıkla izledi. Daha önce hiç elf gemisi görmediğini söyledi ve daha yakına gelmedikleri için son derece büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Aslında, utançtan yerin dibine geçen Alfred, Ekselansları'nın pelerinini çıkarıp gemilere sallamaması için ısrar etmek zorunda kaldı. Karşılaştıkları yolcular, bu gösteriden pek de hoşnut kalmışa benzemiyorlardı. Alfred Ekselansları'nın hevesini yatıştırmayı başarmadan önce, köylülerin korunaklı bir yer aramak üzere dağıldıklarını görmek Hugh'ya acımasız bir keyif vermişti.

O gece, basit yemeklerinden sonra ateşin çevresinde toplandıklarında, Bane kâhyanın yanındaki her zamanki yerine değil, Hugh'nun yanına oturdu. Çömelerek rahat bir pozisyon aldı.

"Bana elfleri anlatır mısın, Sir Hugh?"

"Anlatacak birşeylerim olduğunu nereden biliyorsun?" Hugh çantasından piposunu ve sterego kesesini çıkardı. Bir ağaca yaslanarak ayaklarını alevlere doğru uzattı, deri kesedeki mantarları küçük, yuvarlak hazneye boşalttı.

Bane bakışlarını Hugh'nun sağ tarafına, omzunun üzerindeki boşlukta bir yerlere dikti. Mavi gözleri daldı. Hugh ateşi bir sopayla dürttü ve ucunu piposunu yakmak için kullandı. Piposunu çekerek, aylak bir merakla

çocuğu izledi. "Büyük bir savaş görüyorum," dedi Bane rüyada gibi. "Savaşan ve ölen elfler ve insanlar görüyorum. Yenilgi ve ümitsizlik görüyorum ve sonra insanların şarkı söylediğini, coşkulu olduğunu görüyorum."

Hugh o kadar uzun bir süre kıpırtısız oturdu ki, piposu söndü. Alfred rahatsızca yer değiştirdi ve bir kor parçasını avuçladı. Acı çığlığını bastırarak, yaralı elini salladı.

"Ekselansları," dedi mutsuz bir şekilde, "size demiştim ki..."

"Bırak, önemli değil." Hugh aldırış etmeksizin piposundaki külü boşalttı, piposunu tekrar doldurup yaktı. Nefesini yavaş yavaş içine çekti. Bakışlarını çocuğun üzerine dikmişti. "Yedi Otlak Savaşı'nı anlattınız."

"Oradaydın o zaman," dedi Bane.

Hugh havaya ince bir duman bulutu üfürdü. "Evet ve yaşı benimkine yakın her erkek de oradaydı, kral babanız dahil." Hugh piposundan uzun bir nefes çekti. "Eğer gaipten haber verme dediğin buysa, Alfred, üçüncü sınıf hanlarda daha iyisini gördüm. Muhtemelen çocuk hikâyeyi babasından yüzlerce kez duymuştur."

Bane'in yüzü hızlı ve korkutucu bir değişime uğradı -yüzündeki mutluluk çözüldü ve yerini saf, kor gibi bir acıya bıraktı. Dudaklarını ısırarak başını eğdi ve gözlerini eliyle sildi.

Alfred Hugh'ya garip bir bakışla baktı -neredeyse yalvarır gibi bir bakışla. "Sizi temin ederim, Sir Hugh, Ekselanslarının bu yeteneği kesinlikle gerçektir ve hafife alınmamalıdır. Bane, Sir Hugh büyüden anlamıyor, o kadar. Çok üzgün. Şimdi, ne den gidip çantadan yumuşak şeker almıyorsun?"

Bane Hugh'nun yanından ayrıldı ve şekerini bulmak üzere kâhyanın çantasına doğru gitti. Alfred sesini iyice alçaktı. "Yalnızca... Anlamalısınız, efendim, Kral çocukla hiç bu kadar konuşmamıştı. Kral Stephen hiçbir zaman... eee... Bane'in yanında rahat hissetmemişti kendini."

Hayır, diye düşündü Hugh, Stephen utancının yüzüne bakmayı pek de eğlendirici bulmamıştır. Belki de çocuğun yüz hatlarında kendisinin -ve Kraliçe'nin- çok iyi bildiği birisini görmüştür.

Piponun ateşi söndü. Külleri boşaltan Hugh küçük bir dal parçası buldu, ucunu hançeriyle ikiye böldü ve piposunu bununla temizledi. Çocuğa bir göz attı ve hâlâ çantayı karıştır makta olduğunu gördü.

"Bu çocuğun, yapabildiğini söylediği şeyi yaptığına gerçekten inanıyor musun -yani havada resimler gördüğüne?"

"Yapabiliyor!" diye temin etti onu Alfred ciddiyetle. "Bunu yapabildiğini o kadar sık gördüm ki, kuşku duymam imkânsız. Siz de inanmalısınız, yoksa..."

Yaptığı işe ara veren Hugh, başım kaldırdı.

"Yoksa? Bir tehdide çok benziyor bu."

Alfred gözlerini yere indirdi. Yaralı eliyle, sinirli sinirli otları yoluyordu. "Ben... onu kastetmedim..."

"Evet, kastettin." Hugh piposunu bir taşa vurarak temizledi. "Taktığı o tüyle ilgili bir şey değil, değil mi? Gizemustasının ona verdiği tüyle."

Alfred bembeyaz kesildi, o kadar solgundu ki, Hugh tekrar bayılmasından korktu. Tekrar konuşabilecek hale gelene kadar pek çok kez yutkundu. "Bilmi..."

Kırılan bir dalın sesi sözünü kesti. Bane ateşin yanına dönüyordu. Hugh Alfred'in Bane'e, boğulmakta olan bir adamın, kendisine uzatılan ipe bakması gibi baktığını gördü.

Yumuşak şekerini yemekle meşgul olan Prens, bakışını fark etmedi. Yere çöktü ve bir sopa alarak ateşle oynamaya başladı.

"Yedi Otlak Savaşı'nın hikâyesini duymak ister misiniz, Ekselansları?" diye sordu Hugh alçak sesle.

Prens parlayan gözlerle başını kaldırdı. "İddiaya girerim bir kahramandın, değil mi Sir Hugh?"

"Afedersiniz, efendim," diye sözünü kesti Alfred uysallıkla, "ama sizin bir vatansever olduğunuzu düşünmüyorum. Nasıl oldu da, özgürlük savaşımızda yer aldınız?"

Hugh tam cevap verecekti ki, kâhya irkilerek ayağa fırladı. Yere uzanarak büyük bir mercankaya parçası aldı. Taşın keskin kenarları alevlerin ışığında pırıldıyordu. Şanslıydı ki, bir ayakkabı tamircisinden satın aldıkları deri pantolon daha ciddi bir zarar görmesini engellemişti.

"Haklısın. Politikanın benim için anlamı yoktur." Hugh'nun dudaklarından ince bir duman kıvrılarak yükseldi. "İş için oradaydım, diyelim..."

... Adam hana girdi ve loş ışıkta gözlerini kırpıştırarak durdu. Sabahın erken saatleriydi ve oturma odası, yerleri silen derbeder bir kadınla gölgelerin derinliklerinde oturan bir yolcu dışında boştu.

"Hugh sen misin, Usta denilen?" diye sordu adam yolcuya.

"Evet."

"Seni tutmak istiyorum." Adam Hugh'nun önüne ağır bir torba bıraktı. Torbayı açıp içindekileri inceleyen Hugh, paralar, mücevherler, hatta birkaç gümüş kaşık gördü. Duraksadı, bir kadının alyansı olduğu açık olan bir yüzük çıkardı ve adama gözlerini kısarak baktı.

"Toplayabildiklerimiz bunlar, çünkü hiçbirimiz tek başına seni tutabilecek kadar zengin değiliz. Elimizde kıymetli ne varsa verdik."

"Hedef kim?"

"Asillere kendisini, piyade eğitip savaşa götüren biri olarak kiralayan biri. Zorbanın ve korkağın biri. Kendisi geride kalıp paralarını yerken, bir mangadan daha fazla askeri felaketlerine yolladı. Onu Kurinandistaili Warren'la bulacaksın, Kral Stephen'ın ordusuyla beraber. Anakarada, Yedi Otlak denilen bir yere gittiklerini duydum."

"Peki benden ne gibi bir hizmet bekliyorsunuz? Sen ve" -Hugh para torbasını okşadı- "bütün bunlar?"

"En son savaşa sürdüklerinin dulları ve akrabaları, efendim," dedi adam. Gözlerinde bir pırıltı belirdi. "Paramıza karşılık istediğimiz şu: öyle bir ölümle karşılaşmalı ki, ona düşmanın el sürmediği belli olsun. Ölümünü kimin satın aldığını bilmeli ve" -adam dikkatle Hugh'ya bir parşömen tomarı uzattı- "bu cesedinin üzerine bırakılmalı..."

"Sir Hugh?" dedi Bane sabırsızca. "Devam et. Bana Yedi Otlak'ı anlat."

"Eskiden, elflerin üzerimizde hükümranlık kurdukları zamandı. Yıllar içinde, elflerin yönetimi yumuşamıştı." Hugh karanlıkta kıvrılarak yükselmekte olan dumana baktı. "Elfler insanları hayvanlarla bir tutarlar ve bu yüzden bizi küçük görürler. Elbette, pek çok açıdan haklılardır. Bu yüzden aynı hatayı tekrar tekrar yaptıkları için onları suçlayamazsınız.

"Onların hükümranlığı sırasında Uylandia Kümesi küçük parçalara bölünmüştü ve her küçük parça, sözde bir insan lordu tarafından yönetiliyordu. Aslında tüm kümeyi yöneten, bir elf lorduydu. Elflerin, klanların birleşmesini önlemek için bir şey yapmalarına gerek yoktu -klanlar bunu kendi kendilerine başarıyorlardı zaten."

"Neden elflerin, yüzyıllar önce yaptıkları gibi, silahlarımızı yok etmemizi istemediklerini hep merak etmişimdir," diye araya girdi Alfred.

Piposunu çeken Hugh sırıttı. "Neden uğraşsınlar ki? Bizim silahlı olmamız onların çıkarınaydı. Silahlarımızı birbirimiz üzerinde kullanıyor, elfleri dertten kurtarıyorduk.

"Planları o kadar işe yarıyordu ki, elfler kendilerini zarif şatolara kapattılar ve bir pencere açıp, çevrelerinde neler olup bittiğine bakmayı akıllarına getirmediler. Biliyorum, çünkü kendilerinden duydum."

"Kendilerinden mi duydun?" Bane dimdik oturdu, mavi gözleri parlıyordu. "Nasıl? Elfler hakkında nasıl bu kadar çok şey öğrenmiş olabilirsin?"

Pipodaki kül parladı, sonra azalıp söndü. Hugh soruyu duymazdan geldi.

"Stepnen ile Anne klanları birleştirmeyi başardıklarında, elfler sonunda pencerelerini açtılar. İçeri oklar ve mızraklar fırlatıldı ve kılıç taşıyan insanlar duvarlarını yıktı. İsyan hızlı ve iyi planlanmıştı. Tribus İmparatorluğu'na haber ulaşana kadar elf lordlarının çoğu öldürülmüş veya evlerinden sürülmüştü. Elfler misilleme yaptılar. Donanmalarını topladılar -bu dünya da o güne kadar görülen en büyük donanma- ve Uylandia'ya yelken açtılar. Yüzbinlerce eğitimli elf savaşçısı ile onların büyücüleri birkaç bin insanla karşı karşıya geldi -hem de en güçlü büyücülerimiz olmadan, çünkü o zamana kadar gizemustaları kaçmışlardı. Halkımızın hiçbir şansı yoktu. Yüzlercesi katledildi. Daha fazlası esir alındı. Kral Stephen canlı ele geçirildi..."

"İstediği bu değildi!" diye haykırdı Alfred, Hugh'nun sesindeki alaycı tondan rahatsız olarak.

Pipo parladı ve söndü. Usta hiçbir şey söylemedi; sessizlik, tek bir sözcük bile söylemeyi düşünmemiş olsa da, Alfred'i konuşmaya teşvik etti. "Elf Prensi Reesh'ahn Stephen'ı fark etmiş ve adamlarına Kral'ın canlı yakalanmasını emretmişti. Stephen'ın lordları, onu savunurken, yanında öldüler. Tek başına kaldığında, Stephen savaşmaya devam etti. Çevresinde cesetlerden bir halka olduğunu söylerler, çünkü elfler ne komutanlarına itaatsizlik etmeyi göze alabiliyorlar, ne de Stephen'ı öldürmeden yakalayabiliyorlardı. Sonunda hep beraber üzerine atıldılar, onu yere yıktılar ve silahlarını aldılar. Stephen cesurca savaştı, tüm savaşçıları kadar cesurca."

"Bunu bilemem," dedi Usta. "Tek bildiğim, ordunun teslim olduğu..."

Dehşet içindeki Bane ona döndü. "Yanılıyor olmalısın, Sir Hugh! Ordumuz Yedi Otlak Savaşı'nı kazandı!"

"Kazandı mı?" Hugh bir kaşını kaldırdı. "Hayır, kazanan ordu değildi. Elfleri yenen tek bir kadındı -Karakuş denen bir ozan. Derisi, bir kuzgunun tüyleri kadar kara, sesi, gündoğumunu karşılayan bir tarlakuşunun sesi gibi

tatlıymış Lordu onu, zaferinin türküsünü söylemesi için getirmiş sanırım, ama sonunda onun ölüm şarkısını söylemiş. Kadın yakalanmış ve diğer insanlar gibi esir edilmiş. Her beraber, Yedi Otlak'tan geçen yola sürülmüşler, yol cesetlerle doluymuş ve kanlarıyla ıslakmış. Bedbaht bir topluluktu bu, çünkü kendilerini bekleyen kaderi biliyorlarmış -kölelik. Ölenleri kıskanarak başları eğik, omuzlan çökük durmuşlar.

"Sonra ozan şarkı söylemeye başlamış. Herkesin çocukluğundan hatırladığı eski bir şarkıymış bu."

"Biliyorum!" diye bağırdı Bane hevesle. "Bu kısmını duymuştum."

"Yine söyle, o zaman," dedi Alfred, çocuğa gülümseyerek. Onu yine mutlu görmekten memnun olmuştu.

"Adı 'El Alevdir' " Çocuğun sesi tiz ve yanlış perdeden çıkıyordu, ama hevesliydi:

Ok ve yay tutan el
Tavlanmış zincire dolanan ateş
Her şey alev, kalp aşar dağı
Soylu yollar senin
Ellx halkı Yanan kalp!
Yön ver istence
El güder ateşin istencini
Elbc'in şarkısını el dürter
Ateş, kalp ve, yurt şarkısını
Yolculukta doğan ateş
Alev hafif bir çağrı gibi
Huysuz adım, sönen amaç
Ateş yine yön verecek
Ok ve yay, duygular ve kalptir
Zincir hayat, dağlar ayrılık

"Ben küçükken dadım öğretmişti Ama sözcüklerin ne anlama geldiğini bilmiyordu Sen biliyor musun, Sir Hugh?"

"Artık kimsenin bildiğinden emin değilim Ezgisi insanın yüreğini dağlıyor. Karakuş şarkıyı söylemeye başlamış ve kısa süre sonra esirler başlarını gururla kaldırmışlar, omuzlarını dikmişler. Sıraya girmişler, kölelik veya ölüme vakur gitmeye kararlıymışlar."

"Şarkının elf kökenli olduğunun söylendiğini duydum," diye mınldandı Alfred. "Ve Koparılış'tan öncesine dek uzandığını.

Hugh ilgisiz, omuzlarını silkti. "Kim bilir? Herkesin tek ilgilendiği, elfler üzerindeki etkisi. İlk ezgileri duymaları üzerine elfler kıpırdamadan ayakta durmuşlar ve dosdoğru önlerine bakmışlar. Rüya görüyora benziyorlarmış, bir tek gözleri kıpırdıyormuş. Bazıları 'resimler gördüklerini' söylüyordu."

Kızaran Bane, boynundaki tüyü sıkıca kavradı.

"Bunu fark eden esirler, şarkı söylemeye devam etmişler. Ozan, şarkının tüm sözlerini biliyormuş. Esirlerin çoğu, ilk dizelerden sonrasını bilmiyormuş, ama ezgisini söylemeye devam etmişler ve nakarat kısmına hep beraber katılmışlar. Elflerin silahları ellerinden düşmüş. Prens Reesh'ahn dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başlamış. Ve Stephen'ın komutuyla tüm esirler, becerebildiklerince hızla oradan uzaklaşmışlar"

"Çaresiz kalan düşmanlarının katledilmesini emretmemesi, Majestelerinin mertliğini gösterir," dedi Alfred. Usta alayla gülümsedi. "Kral'ın tek bildiği, kesecekleri ilk boğazın, büyüyü bozabileceğiydi. Halkımız yenilmişti. Tek istedikleri oradan uzaklaşmaktı. Duyduğuma göre Kral'ın niyeti yakındaki şatolardan birine sığınmak, sonra adamlarını toparlayarak tekrar saldırmakmış Ama buna gerek kalmamış. Kral'ın casusları, kendilerine gelen elflerin, güzel bir rüyadan uyanan ve tekrar uyumaya can atan adamlara benzediklerini bildirmiş. Silahlarını ve ölülerini oldukları gibi bırakmışlar ve gemilerine dönmüşler. Sonra ellerinde kalan insan esirleri de bırakmışlar ve evlerine dönmüşler. "Ve elf devrimi başladı."

"Öyle varsayılıyor." Hugh yavaşça piposunu çekiştirdi. "Elf Kralı, oğlu Prens Reesh'ahn'ı bir yüzkarası ve bir asi ilan ederek onu sürgüne gönderdi. Reesh'ahn şimdi Aristagon'da sorun çıkartıyor. Onu yakalamak için teşebbüslerde bulunuldu, ama her seferinde ellerinin arasından kayıp gitti."

"Ozan kadının da onunla beraber yolculuk yaptığı söyleniyor. Kadın Prens'in ızdırabından o kadar etkilenmiş ki, onunla beraber gitmeyi tercih etmiş," diye ekledi Alfred alçak sesle. "Birlikte şarkıyı söylüyorlarmış ve her gittikleri yerde daha çok yandaş buluyorlarmış." Arkaya yaslandı, fakat ağacın gövdesiyle arasındaki mesafeyi yanlış hesapladığından, kafasını ağaca vurdu.

Bane kıkırdadı, sonra ellerini ağzının üzerine kapadı. "Üzgünüm, Alfred," dedi pişman bir şekilde. "Gülmek istememiştim. Canın acıdı mı?"

"Hayır, Ekselansları," dedi Alfred içini çekerek. "Sorduğunuz için teşekkür ederim. Şimdi, Ekselansları, artık uyumanız gerek. Yarın uzun bir gün olacak."

"Peki, Alfred." Bane çantadan battaniyesini almak için koştu "Sorun olmazsa burada uyuyacağım," dedi. Hugh'ya utangaç utangaç bakarak battaniyesini katilin battaniyesinin yanına serdi.

Hugh aniden ayağa kalkıp ateşe doğru yürüdü. Piposunun başını eline vurarak külleri doktu, "İsyan." Bakışlarını alevlere dikerek, çocuktan uzak tuttu "On yıl geçti ve Tribus İmparatorluğu eskisi kadar güçlü. Prens, peşinde avcı dolaşan bir kurt gibi Kirikai Yabantoprakları'ndaki mağaralarda yaşıyor."

"En azından isyan sayesinde ayaklarının altında ezilmekten kurtulduk," dedi Alfred, battaniyesine sarınarak. "Ateşten o kadar uzakta üşümeyeceğinizden emin misiniz, Ekselansları?"

"Ah, evet," dedi çocuk mutlulukla," Sir Hugh'nun yanında olacağım." Oturarak küçük kollarını dizlerine doladı ve Usta'ya soru dolu gözlerle baktı. "Savaşta ne yaptın?"

"...Nereye gidiyorsun, yüzbaşı? Savaş arkandaymış gibi geldi bana."

"Hı?" Yalnız olduğunu düşünen yüzbaşı Hugh'nun sesini duyunca korkuyla sıçradı. Kılıcını çekerek geri döndü ve çalılıklara doğru baktı.

Elinde silahıyla Hugh, bir ağacın arkasından çıktı. Katilin kılıcı, elf kanıyla kıpkırmızıydı; acımasız savaş esnasında Hugh'nun kendisi de pek çok yara almıştı. Ama bir an bile hedefini gözden kaçırmamıştı.

Karşısında bir elf savaşçısı değil, bir insan gören yüzbaşı, rahatladı ve sırıtarak kılıcını indirdi. Kılıcı tertemiz ve parlaktı. "Benim delikanlılar orada." Başparmağıyla işaret etti. "O piçlerin icabına bakarlar."

Gözlerini kısan Hugh önüne baktı.

"Senin 'delikanlılar' şeritlerine ayrılmakla meşgul."

Yüzbaşı omuzlarını silkti ve yoluna devam etmek üzere döndü. Hugh adamın sağ kolunu yakaladı, silahı elinden düşürdü ve arkasını çevirdi. Şaşıran adam bir küfür sallayarak etli yumruğu ile Hugh'ya bir yumruk savurdu. Fakat hançerin ucunu boğazında hissedince mücadele etmeyi bıraktı.

"Ne?" diye söylendi, ter içinde ve nefes nefese. Gözleri yuvalarından fırlamıştı.

"Benim adım Usta Hugh. Ve bu da..." hançerini kaldırdı "Tom Hales'in, Henry Goodfellow'un, Ned Carpenter'ın, Tanner'ın dulunun, Giles'ın dulunun..." Hugh isimleri teker teker saydı. Yakındaki bir ağaca, bir elf oku saplandı. Katilin kılı bile kıpırdamadı. Hançer yerinden oynamadı.

Yüzbaşı inledi, kıvranıp yardım istedi. Ama o gün yardım isteyen pek çok insan vardı, kimse çağrısını yanıtlamadı. Ölüm çığlığı, diğerlerininkine karıştı.

İşini tamamlayan Hugh, orayı terk etti. Arkasında, şarkı söyleyen sesleri duyabiliyordu, ama pek dikkatini vermedi buna. Yüzbaşıyı savaş meydanından uzakta, göğsünde bir hançer, elinde mektupla bulacak Kir keşişlerinin nasıl şaşıracağını düşünüyordu: "Artık cesur erkekleri ölüme göndermeyeceğim ..."

"Sir Hugh!" Küçük bir el kolunu çekiştiriyordu. "Savaşta ne yaptın?"

"Bir mesaj ilettim."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

PITRIN'IN SÜRGÜNÜ

ORTA ÂLEM

Yolculuklarının başında Hugh'nun izlediği yol geniş, açık bir anayoldu. Yolları üzerinde pek çok insanla karşılaşıyorlardı, çünkü adanın iç kesimlerinde sık sık yolculuğa çıkılırdı. Fakat adanın kenarına yaklaştıkça yol daraldı. Kaba ve bakımsızdı, dağılmış dallar ve kırık taşlarla doluydu. Hargast ağaçları, ya da bazen adlandırıldıklan şekliyle kristal ağaçlan, bu bölgede yabanıl olarak yetişiyorlardı ve hargast çiftliklerinde yetiştirilen "medeni" ağaçlardan çok farklıydılar.

Hargast ağaçlarından oluşmuş bir bahçe kadar güzel şey yoktur -gümüş gövdeleri güneş ışığında parlar, dikkatle budanmış kristal dalları ahenkli sesler çıkararak birbirlerine çarpar. Çiftçiler ağaçların arasında çalışır, onları budar, yararlı olmalarını engelleyen yabanıl boyutlara ulaşmalarını engeller. Hargast ağaçları yalnızca su toplamakla kalmaz, onu sınırsız miktarlarda üretir de. Ağaçlar küçükken -yaklaşık iki metre kadarken-ürettikleri suyu büyümek için kullanmazlar ve ağaçların kabuğuna musluklar takılarak hasat

edilebilir. Boyu otuz metreyi aşan yetişkin bir hargast ağacı ürettiği suyu kendisi kullanır. Kabuğu, musluk takılamayacak kadar kalındır. Yabanıl hayatta hargast dalları inanılmaz boylara ulaşırlar. Sert ve kırılgan olduklarından, kolayca kırılırlar, yere düştüklerinde paramparça olurlar ve çevreye ölümcül olabilecek, keskin kristal kabuklar saçarlar. Bir hargast ormanı, içinden geçmek için tehlikeli bir yerdir. Bu yüzden Hugh ile yol arkadaşları, yolda gittikçe daha az insanla karşılaşıyorlardı.

Rüzgâr, kıyıda her zaman olduğu gibi, sert esiyordu; adanın alt tarafından yükselen hava dalgaları çentikli kenarlarda dönüyor, girdaplar oluşturuyordu. Güçlü esintiler ayaklarını yerden kesiyordu. Ağaçlar gıcırdıyor, ürperiyordu. Pek çok kez, düşen bir dalın çınlamasını ve parçalanmasını işittiler. Alfred gittikçe daha sinirli oluyordu. Gökleri tarayarak elf gemileri, ağaçların arasını gözetleyerek elf savaşçları arıyordu. Hugh, gülerek, elflerin adanın bu kıymetsiz taraflarıyla ilgilenmedikleri konusunda temin etti onu.

Valisi ve ıssız bir yerdi. Mercankayadan kayalıklar, boşluğa doğru çıkıntı yapıyorlardı. Yüksek hargast ağaçlan yolun çevresinde toplanmışlar, uzun, ince, derimsi kahverengi lifleri güneş ışığını kesiyordu. Bu örtü, kış boyunca ağacın üzerinde kalır, sonra baharda dökülür, havadaki nemi emecek yeni lifler çıkardı. Yolun kenarındaki hargast ağaçlarının gövdelerine alışılmadık bir ilgi göstermekte olan Hugh aniden durmalarını söylediğinde neredeyse öğlen olmuştu.

"Hey!" diye bağırdı, bitkin bir halde arkasından gelen Alfred ile Prens'e. "Buradan."

Bane dönüp ona soru dolu gözlerle baktı. Alfred döndü -en azından Alfred'in bir kısmı döndü. Bedeninin üst kısmı, Hugh'nun komutuyla dönmüş, fakat alt kısmı önceden almış olduğu talimat uyarınca yürümeye devam etmişti. Alfred'in tamamı son komuta uymaya karar verdiğinde, çoktan tozların arasında yatıyordu.

Hugh sabırla kâhyanın toparlanıp kalkmasını bekledi.

"Yolu burada terkediyoruz." Katil ormana doğru işaret etti.

"Oraya mı?" Alfred dehşetle yoğun çalılıklara ve hargast ormanına baktı. Ağaçlar kıpırtısız, dalları birbirine çarparak duruyorlardı, "Ben sana göz kulak olurum, Alfred," dedi Bane, kâhyanın elini tutup sıkarak. "İşte, artık korkmuyorsun, değil mi? Ben hiç korkmuyorum!"

"Teşekkür ederim, Ekselansları," dedi Alfred ciddiyetle.

"Şimdi daha iyi hissediyorum. Yine de, sormama izin verirseniz, Sir Hugh, bu taraftan gitmemizi gerekli kılan nedir?"

"Gemim orada gizli."

Bane'in ağzı açık kaldı. "Bir elf gemisi mi?" '

"Buradan," diye işaret etti Hugh. "Çabuk olun." Boş yolun her iki yanına göz attı. "Birisi gelmeden."

"Ah, Alfred! Çabuk, çabuk!" Prens kâhyanın elini çekiştirdi. "Peki, Ekselansları," diye yanıt verdi Alfred mutsuz mutsuz. Ayağını geçen bahardan kalma, çürümekte olan lif yığınına uzattı. Bir hışırtı duyuldu. Çalılar sıçrayıp titredi, aynısını Alfred de yaptı. "Bu... bu neydi?" diye soludu, titreyen parmağıyla işaret ederek.

"Hadi!" diye homurdandı Hugh ve Alfred'i itti. Kâhya kayıp tökezledi. Çevikliğinden değil, fakat bilinmedik bir şeyin içine kafaüstü düşme korkusundan dolayı, yoğun bitkiörtüsünün içinde ayakta kalmayı başardı. Prens arkasından çalılara daldı. Her kayanın, her kütüğün üzerinde yılanlar keşfederek zavallı kâhyayı bitmez tükenmez bir panik havasının içine sokuyordu. Yoğun çalılıklar onları gizleyene kadar -tabii kendisini de onlardan gizleyene kadar seyretti Hugh Sonra eğilerek yerden bir taş, onun altından da bir tahta parçası aldı. Bunu, bir ağacın gövdesindeki çentiğe soktu.

Ormana girdiğinde, diğer ikisini bulması zor olmadı; çalıların arasında en az bir yabandomuzu kadar şamata yapıyorlardı.

Alışılageldik sessizliğiyle yürüyen Hugh, diğer ikisi geldiğini fark ettiğinde yanlarına ulaşmıştı bile. Özellikle boğazını temizledi, varlığını bir şekilde belli etmezse, kâhya korkudan düşüp ölür diye korkmuştu. Şimdi bile, boğazını temizlediğini duyunca Alfred yerinden sıçramıştı. Gelenin Hugh olduğunu görünce sevinçten neredeyse ağlayacaktı. "Nereye... hangi yöne, efendim?"

"Dümdüz devam edin. Altı metre ötede bir patika göreceksiniz."

"A-altı metre!" diye kekeledi Alfred. Dolandığı yoğun çalıları gösterdi. "Oraya ulaşmamız en az bir saat sürer!"

"Daha önce bir şey bizi yakalamazsa," diye takıldı Bane, gözleri heyecandan iri iri açılmış. "Oldukça gülünç, Ekselansları."

"Yola hâlâ çok yakınız. Devam edin," diye emretti Hugh. "Peki, efendim," diye mırıldandı kâhya. Patikaya ulaşmaları bir saatten az sürdü, ama yine de zor olmuştu. Kahverengi ve ölü kış, böğürtlen çalılarını zombilerin ellerine çevirmişti, uzun tırnaklarıyla uzanıp etlerini çiziyor,

giysilerini paralıyorlardı. Ormanın bu kadar içindeyken, hargast dallarına sürünen rüzgârın sebep olduğu, belirsiz kristal mırıldanmasını işitebiliyordu üçü de. Sanki birisi ıslak kristal bir bardağın kenarında parmağını gezdiriyordu. Ses dişlerini kamaştırıyordu.

"Aklı başında olan hiç kimse bu lanet yere gelmez!" diye homurdandı Alfred, ürpererek ağaçlara bakarken.

"Kesinlikle," dedi Hugh ve çalıların arasındaki patikada yürümeye devam etti.

Alfred Prens'in önünde yürüyor, Bane'in geçebilmesi için dikenli dalları tutuyordu. Fakat çalılar o kadar yoğundu ki, bazen bu imkânsızlaşıyordu. Bane çizilen yanaklarının ve ellerinin acısına şikâyet etmeden katlandı. Acıyı dindirmek için yaralarını emiyordu.

Ölümün acısına nasıl bir cesaretle dayanacaktı acaba?

Hugh kendisine bu soruyu sormayı düşünmemişti, yanıtlamak için kendisini zorladı. Daha önce görmüş olduğum çocuklar gibi. Kir keşişlerinin dediği gibi, genç ölmek daha iyi. Neden bir çocuğun hayatı, bir yetişkininkinden daha değerli olsun ki? Mantıksal olarak daha da az değerli olmalı, çünkü bir yetişkin toplum hayatına katkıda bulunur, ama bir çocuk, parazitten başka bir şey değildir. İçgüdüsel herhalde, diye düşündü Hugh. Türümüzü devam ettirmek için duyduğumuz hayvani ihtiyaç. Bu yeni bir iş yalnızca. Onun bir çocuk olması fark etmemeli, *fark etmeyecekti*.

Bir süre sonra böğürtlen çalıları aniden açıldı. Buna hazırlıksız yakalanan Alfred, Hugh yanına geldiğinde, dar, açık alana yüzüstü uzanmıştı. '.

"Hangi yöne? Bu o, değil mi?" diye bağırdı Bane, Alfred'in çevresinde heyecanla dansederek. Patika tek yöne gidiyordu. Gemiye gittiği sonucunu çıkaran Prens, Hugh sorusunu yanıtlayamadan fırladı.

Hugh geri dönmesini emretmek için ağzını açtı, sonra yine kapadı.

"Ah, efendim, onu durdurmamız gerekmiyor mu?" diye sordu Alfred endişeyle, Hugh kâhyanın ayağa kalkmasını beklerken.

Rüzgâr bedenlerini kamçılıyor, haykırıyor, inliyor, yüzlerine küçük mercankaya ve hargast kabuğu parçaları fırlatıyordu. Ayaklarının dibinde yapraklar uçuşuyor, kristal ağaç dalları başlarının üstünde sallanıyordu. Hugh, ince toz bulutlarının ardına baktı ve çocuğun patika boyunca koştuğunu gördü.

"Merak etme. Gemi buradan uzakta değil. Yolunu şaşırması imkânsız."

"Ama... katiller?"

Çocuk, asıl tehlikeden kaçıyor, dedi Hugh sessizce. Bırak gitsin. "Bu ormanda kimse bulunmaz. Yoksa izlerini görürdüm."

"Sizin için sakıncası yoksa, efendim, Ekselansları benim sorumluluğum altında." Alfred patikada ilerlemeye başlamıştı. "Arkasından acele edersem..."

"Git hadi." Hugh elini salladı.

Gülümseyen ve teşekkür edercesine başını sallayan Alfred, koşmaya başladı. Usta, kâhyanın o anda kafasını kırmasını bekledi, ama Alfred ayaklarının üstünde durmayı ve burnunun gösterdiği yöne gitmeyi başardı. Uzun kollarını sallayarak, elleri yanlarında çırpınarak, Prens'in ardından uzun adımlarla koştu.

Hugh arkada, adımlarını bilinçli olarak yavaşlatarak oyalandı, durakladı ve belirsiz, bilinmeyen bir şeyi bekledi. Fırtına yaklaşırken de aynı şeyi hissederdi -bir gerilim, derisinin iğnelenmesi. Fakat havada yağmur kokusu, acı bir şimşek kokusu yoktu. Rüzgârlar kıyı boyunca yüksekte esiyorlardı.

Havayı yaran çatırdama sesi o kadar yüksekti ki, Hugh ilk önce bir patlama olduğunu, sonra elflerin, gemisinin yerini keşfettiğini düşündü. Ama takip eden şangırtı ve tiz, ızdırap dolu çığlık ve ardından aniden çöken sessizlik, Hugh'yu ger çekte ne olup bittiği konusunda bilgilendirdi.

Büyük bir rahatlama duygusu kapladı Hugh'yu.

"İmdat, Sir Hugh! Yardım edin!" Alfred'in rüzgârla boğulan sesi, zar zor duyuluyordu. "Ağaç! Ağaç... Prensim... düştü!"

Ağaç değil, diye düşündü Hugh. Bir dal. Sesine bakılırsa, muhtemelen büyük bir dal. Rüzgârın yerinden kopardığı, patikaya düşen bir dal. Daha önce bu ormanda benzerlerine defalarca tanık olmuştu, hatta bir seferinde kendisi kılpayı kurtulmuştu.

Koşmadı. Sanki omzundaki kara keşiş kolunu tutmuş ve "Acele etmeye gerek yok," diye fısıldamıştı. Kırık hargast dalları ok uçları kadar keskin olurdu. Bane hâlâ hayattaysa bile, bu fazla uzun sürmeyecekti. Bu ormanda acısını dindirecek, çocuğu uyutacak, Alfred asla bilmeyecek bile olsa, çocuğun ölümünü kolaylaştıracak bitkiler vardı.

Hugh patika boyunca yavaşça yürümeye devam etti. Alfred'in yardım isteyen çığlıkları kesildi. Belki nafile olduğunu anlamıştı. Belki de Prens'in çoktan öldüğünü fark etmişti. Cesedi Aristagon'a götürür, Stephen'ın istediği gibi oraya bırakırlardı. Sanki ölmeden önce elfler çocuğa işkence

yapmışlar gibi görünürdü ve bu da insanları kışkırtırdı. Kral Stephen'ın savaşı başlar, istediği olmuş olurdu.

Ama bu Hugh'nun meselesi değildi. Sakar Alfred'i yardım etmesi için yanına alırdı ve aynı zamanda kâhyadan, kuşkusuz yardakçılık ettiği karanlık planı öğrenirdi. Sonra, Alfred'i yedeğine alıp, güvenli bir yere çekilip, Kral'dan ücretinin iki katına çıkartılmasını talep ederdi. Sonra ..

Patikadaki kıvrımı dönünce, bir ağacın düştüğünü söylerken Alfred'in yanılmamış olduğunu gördü. Devasa bir dal, neredeyse bazı ağaçlar kadar kalın bir dal, rüzgârda çatlamış ve düşerken yaşlı hargast ağacının gövdesini ikiye bölmüştü. Böyle bölündüğüne göre, ağaç içten çürümüş olmalıydı. Daha yakına gelen Hugh, gövdeden kalan kısmın içinde, ağacın gerçek katili olan böceklerin tünellerini gördü.

Yerde uzanıyor olsalar da, kırılmamış olan dallar Hugh'nun boyunu aşıyordu. Yere çarpan dallar parçalanmış, ormanda dikkate değer bir yıkım manzarası oluşturmuştu; kristal artıkları patikayı tamamen kapatıyordu. Kaldırdığı toz, hâlâ havada asılı duruyordu. Hugh dalların arasında göz gezdirdi, ama bir şey göremedi. Bölünmüş gövdenin üzerine tırmandı. Diğer tarafa geçtiğinde, bakakaldı.

Ölmüş olması gereken çocuk yerde oturmuş, başını ovuşturuyordı. Sersemlemiş, fakat oldukça canlı görünüyordu. Giysileri buruşuk ve kirliydi, ama ormana girdiklerinde de öyleydi zaten. Gözleriyle çocuğu süzen Hugh, saçlarında ağaç kabuğu veya lif olmadığını fark etti. Göğsünde ve yırtık gömleğinde kan vardı, ama bedeninin başka yerleri temizdi. Usta, inceleyen bakışlarını önce bölünmüş ağaç gövdesine, sonra patikaya çevirdi. Bane hâlâ, dalın düşmüş olması gereken yerde oturuyordu. Keskin, ölümcül parçalarla çevriliydi.

Ama ölmemişti.

"Alfred?" diye seslendi Hugh.

Sonra çocuğun yanında yere çökmüş olan kâhyayı gördü. Sırtı katile dönüktü ve Hugh'nun göremediği bir şeyle meşguldü. Sesini duyunca Alfred'in bedeni korkuyla irkildi ve sanki koluna bağlanmış bir iple çekilmişçesine ayağa fırladı. Hugh şimdi kâhyanın ne yapmakta olduğunu görmüştü. Elindeki bir yarayı sarıyordu.

"Ah, efendim! Burada olduğunuz için minnettarım...”

“Ne oldu?" diye sordu Hugh.

"Prens Bane oldukça şanslıydı, efendim. Korkunç bir trajedi önlendi. Dal kırılarak düştü, Ekselansları kılpayı kurtuldu." Bane'i dikkatle

izlemekte olan Hugh, çocuğun Alfred'e attığı şaşkın bakışı yakaladı. Alfred fark etmedi -gözleri yaralı elindeydi. Görünüşe göre, eline bir kumaş parçası sarmaya çalışıyor, fakat başarılı olamıyordu.

"Çocuğun çığlık attığını duydum," dedi Hugh. "Korkudan, efendim," diye açıkladı Alfred. "Ben koşarak..."

"Yaralı mı?" Hugh dik dik Bane'e bakarak göğsündeki ve gömleğinin önündeki kanı gösterdi.

Bane kendi bedenine baktı. "Hayır, ben..."

"Benim kanım, efendim," diye sözünü kesti Alfred. "Ben Ekselanslarına yardım etmek için koşuyordum. Düştüm ve elimi kestim."

Alfred yarasını gösterdi. Derindi. Ağaçtan kalan parçaların üzerine kan damlıyordu. Alfred'in açıklamasını nasıl karşıladığını görmek için Prens'i izledi Hugh. Çocuğun kaşlarını çatıp, dikkatle göğsünü incelediğini gördü. Hugh çocuğun dikkatini neyin çektiğine baktı, ama yalnızca bir kan lekesi gördü.

Ya da öyle miydi acaba? Hugh eğilip, daha yakından incelemeye başlamıştı ki, Alfred, bir inlemeyle yere devrildi ve bayıldı. Hugh kâhyayı çizmesinin ucuyla dürtükledi, ama bir tepki alamadı.

Başını kaldıran Hugh, Bane'in derisindeki kanı, gömleğinin ucuyla silmeye çalıştığını gördü. Pekâlâ, görmesi gereken her ne var idiyse, artık yoktu. Baygın Alfred'i gözardı eden Hugh, Prens'e döndü.

"Gerçekten ne oldu, Ekselansları?"

Bane sersem bakışlarla ona baktı "Bilmiyorum, Sir Hugh.

Bir çatırtı duyduğumu hatırlıyorum, sonra" -omuzlarını silkti"o kadar." '
'

"Dal tepenize mi düştü?"

"Hatırlamıyorum. Gerçekten."

Cam kadar keskin parçaların arasında dikkatle hareket ederek ayağa kalkan Bane, giysilerini silkeledi ve Alfred'e yardım etmek üzere eğildi.

Hugh kâhyanın pelteleşmiş bedenini patikadan uzaklaştırdı ve bir ağaç gövdesine yasladı. Yanaklarına indirdiği birkaç tokattan sonra, Alfred kendine gelmeye başladı ve Hugh'ya gözlerini kırpıştırarak baktı.

"Ben... üzgünüm, efendim," diye mırıldandı Alfred, ayağa kalkmaya çalışıp başaramayarak. "Kan görünce... asla kaldıramıyorum..."

"O zaman bakma!" diye tersledi Hugh, Alfred'in korku dolu bakışlarının ellerine kaydığını ve gözlerinin yine yuvarlanmaya başladığım görünce.

"Peki, efendim... bakmam!" Kâhya gözlerini sımsıkı kapadı. Yanına çömelen Hugh, Alfred'in elini sardı ve bu arada, yarayı inceleme fırsatı buldu. Temiz ve derin bir kesikti. "Seni yaralayan ne?”

“Bir ağaç kabuğu, sanırım, efendim." Ağaç kabuğu, değil mi? Kesiğin düzgün olmaması gerekirdi o zaman. Bu keskin bir bıçakla yapılmıştı... Bir başka çatırtı, arkasından bir şangırtı geldi. "Kutsal Sartanlar adına! Bu da neydi'" Alfred'in gözleri faltaşı gibi açıldı ve öyle bir titremeye başladı ki, elini sarmak için Hugh'nun yakalayıp, sabit tutması gerekti.

"Hiçbir şey," diye terslendi Hugh Kafası iyice karışmıştı ve bu duygudan hiç hoşlanmamıştı. Prens'i öldürmek zorunda kalmayacağı için duyduğu rahatlama duygusundan hoşlanmadığı gibi. Bunların hiçbirinden hoşlanmamıştı. Ağacın Bane'in tepesine düştüğü, yağmurun göklerden dökülmesi kadar tartışılmazdı. Prens'in ölmüş olması gerekirdi.

Neler oluyordu?

Hugh kumaşı sertçe çekti. Bu çocuktan ne kadar çabuk kurtulurca, o kadar iyi olacaktı. Bir çocuğu öldürmek konusunda daha önce hissetmiş olduğu isteksizlik, hızla buharlaşıyordu .

"Ah!" diye bağırdı Alfred. "Teşekkür ederim, efendim," diye ekledi uysallıkla.

"Ayağa kalk. Doğru gemiye gidiyoruz," diye emretti Hugh.

Sessizce, birbirlerine bakmadan, patikadan aşağı yürümeye devam ettiler.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PITRIN'İN SÜRGÜNÜ

ORTA ÂLEM

"Bu o mu?" Prens Hugh'nun kolunu yakalayıp yaprakların üzerinde yüzen ejder başını gösterdi. Geminin gövdesi, çevresindeki hargast ağaçları tarafından hâlâ gözlerden gizlenmekteydi.

"Evet," diye yanıt verdi Hugh.

Çocuk, hayranlık içinde bakakaldı. Patikada yürümeye devam etmesi için Hugh'nun arkadan itmesi gerekti.

Gerçek bir ejder başı değildi bu, yalnızca ahşaptan oyulmuş ve boyanmış bir kopyaydı. Fakat elf zanaatkarları işlerinde ehil olurlardı ve bu kafa, göklerde uçan pek çok ejderin kafasından daha gerçek, daha dehşet verici görünüyordu Yaklaşık olarak gerçek bir ejder kafası boyutundaydı, çünkü Hugh'nun gemisi tek kişilik, Orta Âlem'in adaları ve anakaraları arasında yolculuk yapmak için tasarlanmış bir gemiydi. Elflerin savaşlara veya Maelstrom'un göbeğine giderken kullandıkları gemiler o kadar büyük

olurlardı ki, iki metrelik bir adam, başını eğmeden rahatlıkla model ejder başının açık ağzından içeri girebilirdi.

Ejder başı siyaha boyanmıştı, gözleri alev kırmızısı, öfkeli bir kükremeyle açılan ağzındaki dişler beyazdı Uğursuz ba kışları tepelerine dikilmiş, öyle bir tehditle bakıyordu ki, Alfred ile Bane yaklaşırken gözlerini ondan zor ayırdılar. (Alfred üçüncü kez bir deliğe girip dizleri üzerine çöktüğünde, Hugh gözlerini yerde tutmasını emretmek zorunda kaldı.)

Takip etmekte oldukları küçük patika, onları küçük bir boğaza götürdü. Öbür yandan çıktıklarında, küçük bir vadideki girintiye geldiler. Rüzgâr burada neredeyse hiç hissedilmiyordu; vadinin dik kenarları önünü kesiyordu. Açıklığın ortasında ejder gemisi yüzüyordu, başı ve kuyruğu vadinin duvarlarına doğru çıkıntı yapıyor, gövdesi, altındaki ağaçlara bağlanmış kalın halatlarla sabit tutuluyordu. Bane sevinçten nefes nefese kalmıştı, Alfred, gemiye bakarken, Prens'in çantasının parmaklarının arasından kaydığını fark etmedi.

Ejderin parlak, zarif, sivri uçlu bir yeleyle süslenmiş boynu, ejderin bedenini oluşturan gemiye doğru kıvrılıyordu. Akşamüstü güneşi, parlak siyah pulların üzerinden yansıyor, kırmızı gözlerin pırıldamasına sebep oluyordu.

"Gerçek bir ejdere benziyor!" diye içini çekti Bane. "Ama daha güçlü görünüyor."

"Gerçek bir ejdere benzemeli, Ekselansları," dedi Alfred, sesinde sıradışı bir sertlikle. "Gerçek ejder derisinden yapılmıştır ve kanatları da, elfler tarafından katledilen gerçek ejder kanatlandır."

"Kanatlar mı? Kanatlar nerede?" Bane başını arkaya iyice yatırdı, neredeyse sırtüstü düşüyordu.

"Beden boyunca katlanmışlardır. Şimdi göremezsiniz Ama kalktığımız zaman görebilirsiniz." Hugh onlara yürümeleri için işaret etti. "Hadi. Bu gece kalkmak istiyorum, ama önce yapmam gereken bir sürü iş var "

"Eğer kanatlarını kullanmıyorsa, orada durmasını sağlayanne?" diye sordu Bane.

, "Büyü," diye homurdandı Hugh. "Hadi, yürüyün artık!"

Prens öne atıldı, yalnızca zıplayıp, halatlardan birine tutunmak için bir kere durdu. Başaramayınca koşturup, geminin gövdesinin altında durdu ve başı dönene kadar yukarı baktı. "Demek, efendim, elfler hakkında bu kadar çok şey bilmenizin sebebi bu," dedi Alfred, alçak bir sesle.

Hugh ona bir bakış fırlattı, ama kâhyanın yüzü, biraz sinirli görünmesi dışında ifadesizdi.

"Evet," diye yanıt verdi katil. "Her devirde bir geminin büyüsünün yenilenmesi gerekiyor, tabii bir de küçük onarımlar var. Yırtık bir kanat veya bazen iskeletten ayrılan bir deri parçası."

"Gemi uçurmasını nerede öğrendiniz? Büyük yetenek gerektirdiğini duymuştum."

"Üç yıl boyunca bir su gemisinde köle olarak bulundum.”

“Kutsal Sartanlar adına!" Alfred durdu ve ona baktı. Hugh ona sinirli bir bakış fırlattı, kendine gelen kâhya öne doğru tökezledi.

"Üç yıl! O kadar uzun süre hayatta kalan kimseyi duymamıştım. Bütün bunlardan sonra hâlâ onlarla iş yapabiliyorsunuz! Hepsinden nefret edeceğinizi düşünürdüm!"

"Nefretin bana ne faydası olacak ki? Elfler yapmaları gerekeni yaptılar. Ben de öyle. Dillerini akıcı bir şekilde konuşmayı öğrendim. Hayır, anladım ki, nefret insana, karşılayabileceğinden daha fazlasına mal olur."

"Ya peki sevgi?" diye sordu Alfred.

Hugh yanıt verme zahmetine girmedi.

"Neden bir gemi?" Kâhya konuyu değiştirmenin akıllıca olacağını düşünmüştü. "Neden bu riski alasınız? Fark etselerdi, Volkaran halkı onu paramparça ederlerdi. Bir ejder ihtiyaçlarınıza daha uygun olmaz mıydı?"

"Ejderler yorulur. Onları dinlendirmeli, beslemelisin. Yaralanabilirler, haşlanabilirler, ölüp gidebilirler. Her an büyünün bozulması riski var. Sonunda ya ejderi göndermek zorunda kalırsın, ya da onunla tartışmaya, sinirini yatıştırmaya çalışırsın. Geminin büyüsü bir devir boyunca bozulmaz. Yaralanırsa, onartırsın. Bu gemide, kontrol her zaman bendedir."

"Önemli olan da bu, değil mi?" dedi Alfred, ama bunu alçak sesle söylemişti.

Kâhyanın endişelenmesine hiç gerek yoktu. Hugh'nun dikkati tamamen gemiye yoğunlaşmıştı. Altından geçerek baştan kuyruğa (ya da pruvadan kıça) her parçasını dikkatle inceledi. Bane hemen arkasından takip ediyor, her nefes alışı ile yeni bir som soruyordu.

"O halat ne işe yarıyor? Neden? Onu çalıştıran ne? Niçin hemen kalkmıyoruz? Ne yapıyorsun?"

"Çünkü, Ekselansları, hasarları yukarıda" -Hugh işaret parmağını göğe kaldırdı- "fark edersek, onarmaya çalışmanın bir faydası olmaz."

"Neden?"

"Çünkü çoktan ölmüş oluruz."

Bane bir iki saniye durgunlaştı, sonra yine başladı. "Adı ne? Harfleri okuyamıyorum. Ej-Ejder..."

"Ejder Kanadı."

"Büyüklüğü ne kadar?"

"On beş metre." Hugh gövdeyi kaplayan ejder derisine baktı. Kara-mavi pullar, üzerlerine güneş vurunca gökkuşağı renkleriyle parlıyordu. Gemi omurgasının altında yürüyerek, enine boyuna inceledi ve hiçbir pulun eksik olmadığından emin oldu.

Öne dolanan Bane, tam anlamıyla Hugh'nun topuklarında yürüyordu. Dikkatle, ejderin göğsü olması gereken yere yerleştirilmiş iki kristal plakaya baktı. Ejder zırhının göğüs plakaları gibi görünmesi sağlanan bu plakalar, aslında pencereydiler. Birinde çizikler gören Hugh, kaşlarını çattı. Bir dal düşerken çarpmış olmalıydı.

"Onların arkasında ne var?" diye sordu Bane, Hugh'nun pencerelere dikkatle baktığını görünce. '•"

"Dümen. Pilot orada oturur."

"Ben de oraya girebilir miyim? Bana uçmasını öğretir misin?"

"Uçmayı öğrenmek için aylarca çalışmanız gerekir, Ekselansları," diye cevapladı Alfred, Hugh'nun yanıt veremeyecek kadar meşgul olduğunu görünce. "Yalnızca bu da yetmez. Kanatları kullanabilmek için pilotun yeterli bedensel güce sahip olması gerekir."

“Aylarca mı?" Bane hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ama öğrenecek ne var ki? Oraya çıkıp" -bir elini salladı- "uçuyorsun."

"Gitmek istediğiniz yere nasıl gideceğinizi bilmeniz gerekir, Ekselansları," dedi kâhya. "Söylendiğine göre, göklerin derinliklerinde yol işaretleri yokmuş ve referans olarak alabileceğiniz pek az nokta varmış. Bazen yukarıyı aşağıdan ayıramıyormuşsunuz. Köprüdeki uçuş ekipmanını kullanmayı bilmeniz gerekir, aynı zamanda rotalar ve uçuş yolları hakkında bilgi sahibi olmanız gerekir..."

"Bu tür şeyleri öğrenmek zor değil Ben size öğretirim," dedi Hugh, çocuğun yüzünün asıldığını görünce.

Bane canlandı. Tüy tılsımla oynayarak, Hugh'nun yanı sıra sıçraya sıçraya yürüdü. Hugh tüm gövde boyunca yürüyor, metal ve kemik parçaların epsol ağacından[12] yapılmış omurgaya bağlandığı noktaları inceliyordu Hiç çatlak yoktu. Çatlak görse şaşardı Hugh. Becerikli ve

dikkatli bir pilottu. Dikkatli olmayanlara ve gemilerine iyi bakmayanlara neler olduğunu görmüştü.

Geminin kıç tarafına ilerledi. Omurga zarafetle yukarı kıvrılıyor, arka güverteyi oluşturuyordu. Tek bir ejder kanadı -geminin dümeni- omurganın arkasından asılı duruyordu. Dümenin ucuna bağlanmış halatlar rüzgârda gevşek gevşek sallanıyordu. Halatı yakalayan Hugh, bacaklarını dümenin en alt kaburgasına attı. Yavaş yavaş ilerleyerek, halata tırmandı.

"Ben de geleyim! Lütfen!" Aşağıda, yerde, Bane zıplayıp kabloya yetişmeye çalışıyor, sanki uçabilecekmiş gibi kollarını çırpıyordu.

"Hayır, Ekselansları!" dedi suratı bembeyaz olmuş Alfred, Prens'in omzunu yakalayıp, sıkıca tutarak. "Biz de hayli kısa süre sonra oraya çıkacağız. Bırakın Sir Hugh işini yapsın."

"Pekâlâ," dedi Bane, neşeli bir lütufkârlıkla. "Söylesene Alfred, neden yanımıza almak için biraz böğürtlen toplamıyoruz?"

"Böğürtlen mi, Ekselansları?" dedi Alfred, hayretle. "Nasıl böğürtlen?"

"Böğürtlen işte. Akşam yemeğinde yemek için. Böyle ormanlıklarda bulunduğunu biliyorum. Drogle söylemişti." Çocuğun mavi gözleri faltaşı gibi açılmıştı -bir şey önerdiği zaman hep açıldığı gibi; mavi irisleri öğle güneşiyle parlıyordu Eli tüy tılsımla oynuyordu.

"Bir ahır uşağı sizin için hiç de uygun bir arkadaş değil, Ekselansları," diye itiraz etti Alfred. Yakındaki ağaçlara bağlı, sanki küçük oğlan çocuklarının tırmanması için özellikle yapılmış gibi duran, kışkırtıcı halatlara bir göz attı. "Pekâlâ, Ekselansları, sizi böğürtlen aramaya götüreceğim."

"Fazla uzaklaşmayın," diye uyardı Hugh'nun sesi, yukarıdan.

"Meraklanmayın, efendim," diye yanıtladı Alfred, duygusuz bir sesle.

İki yoldaş ormana doğru yollandı -Alfred çukurlara kayarak ve ağaçlara yaslanarak, çocuk çalılıklara dalarak ve yoğun bitki örtüsünün altında kaybolarak.

"Böğürtlenmiş," diye mırıldandı Usta.

Ortadan kayboldukları için şükrederek gemisine yoğunlaştı. Güverte küpeştesine tutunarak kendisini yukarı çekti ve üst güverteye tırmandı. Açık plakalarına -her metrede bir ahşap plaka çakılmış olması- yürümeyi mümkün, ama zor kılıyordu. Hugh buna alışıktı. Plakadan plakaya atlıyor, sakar Alfred'in buraya gelmemesi gerektiğini aklına not ediyordu. Plakaların altında, yerde gezenlerin gözüne kafa karıştıracak kadar fazla

görünecek kontrol kabloları vardı. Güvertede karın üstü yatan Hugh, halatların yıpranıp yıpranmadığını kontrol etti.

Acele etmiyordu. Bu işi aceleyle getirmek, bir kanat kablosunun kopmasına ve geminin kontrolünü kaybetmesine yol açabilirdi işini bitirmesinden kısa süre sonra Bane ile Alfred döndüler. Çocuğun heyecanlı gevezeliğine bakılırsa, böğürtlen toplama işinin başarılı olduğu anlaşılıyordu.

"Artık çıkabilir miyiz?" diye bağırdı Bane.

Hugh, güvertede, ayağının dibinde duran bir halat yığınını tekmeledi. Yığın aşağı düştü ve neredeyse yere değen bir ip merdiven oluşturdu. Çocuk hevesle yukarı tırmandı. Alfred dehşet dolu bir bakış fırlattı ve yerde kalıp çantalara göz kulak olacağını bildirdi.

"Bu harika!" dedi Bane, küpeştenin üzerinden sarkıp, plakaların arasından düşmekten kılpayı kurtularak. Hugh onu ensesinden yakaladığı gibi yukarı kaldırdı.

"Burada kal ve kıpırdama," diye emretti Hugh, çocuğu küpeştenin yanına dikerek.

Bane küpeştenin üzerinden sarkarak gövdeye baktı. "Oradaki uzun tahta parçası ne? Ah, biliyorum! Onlar kanat, değil mi?" diye haykırdı heyecanla.

"O direk," diye açıkladı Hugh, dikkatle direği inceleyerek. "İki tane direk var, buradaki anadireğe bağlılar" -parmağıyla işaret etti- "başkasarasının orada."

"Bunlar ejder kanadı mı? Normal kanat gibi çırpılıyorlar mı?"

"Hayır, Ekselansları. Uzandıkları zaman daha çok yarasa kanadına benziyorlar. Gemiyi havada tutan büyüdür. Biraz şu tarafta durabilir misiniz? Direği serbest bırakınca görürsünüz."

Direk dışa doğru savruldu ve beraberinde ejder kanadını sürükledi. Kabloyu kavrayan Hugh, direğin sonuna kadar açılmasına izin vermedi, aksi halde büyü işlevsel hale gelir, planladığından erken kalkarlardı. İskele tarafındaki direği serbest bıraktı ve gemi boyunca uzanan -desteğe takılı- anadireğin gereğince yükselebileceğinden ve her şeyin düzgünce işlediğinden emin oldu. Sonra kenardan baktı

"Alfred, çantalar için bir halat sarkıtıyorum. İyice bağla İşini bitirdiğin zaman palamarı çöz. Gemi hafifçe yükselecek, ama endişelenme. Yan kanatlar iyice açılıp, orta kanat kaldı rılmadan kalkmaz. Tüm halatlar serbest kaldığında, sen de yu karı çık."

"Bununla mı?" diye sordu Alfred, korku dolu gözlerle esintide sallanan ip merdivene bakarak.

"Tabii, uçmayı bilmiyorsan," dedi Hugh ve uzun bir halatı aşağı fırlattı.

Kâhya çantaları bağladı ve halatı çekerek hazır olduklarını belirtti. Hugh yükü güverteye çekti. Birisini Bane'e uzatarak, izlemesini söyledi ve plakadan plakaya hoplayarak ilerledi. Bir ambar kapağını açarak sağlam, ahşap bir merdivenden indi. Bane neşeyle takip etti.

Birlikte, üst güvertenin altı boyunca uzanan, dümen kabinini yolcu kabinlerine, depolara ve arka güvertede bulunan pilot dairesine bağlayan dar bir koridorda yürüdüler. Dışarıdaki günün parlaklığına karşın içerisi karanlıktı, adamla çocuk, gözlerinin alışmasını bekleyerek durdular.

Hugh küçük bir elin kendi eline yapıştığını hissetti. "Bunlardan birinde uçacağıma inanamıyorum! Biliyorsun, Sir Hugh," diye ekledi Bane, özlem dolu bir neşeyle, "bir kere ejder gemisinde uçunca, hayatta yapmayı arzu ettiğim her şeyi yapmış olacağım. Bundan sonra memnun ölebilirim, diye düşünüyorum."

Hugh'nun göğsünü sıkıştıran acı, onu neredeyse boğacaktı. Nefes alamadı, dakikalarca göremedi. Onu kör eden geminin, içindeki karanlık değildi. Korku bu, dedi kendi kendine. Çocuğun gerçeği öğrenmesinden duyduğu korku. Gözlerine inen perdeden kurtulmak için kafasını salladı ve dönüp çocuğa dikkatle baktı.

Ama Bane ona masum bir sevgiyle bakıyordu, kurnazlıkla değil. Hugh elini kabaca çocuğunkinden kurtardı.

"Siz ve Alfred o kabinde uyuyacaksınız," dedi. "Çantaları oraya koyun." Yukarılarından bir gümbürtü ve bir inleme sesi geldi. "Alfred? Buraya in ve Ekselanslarına göz kulak ol. Benim yapacak işlerim var."

"Peki, efendim," diye geldi titrek cevap ve Alfred merdi venden aşağı kayarak, güverteye yığıldı.

Topuklarının üzerinde dönen Hugh, uzun adımlarla dümen kabinine doğru yürüdü ve Alfred'in yanından tek sözcük bile söylemeden geçti.

"Merhametli Sartanlar," dedi kâhya, ezilmekten kurtulmak için kenara kaçarak. Hugh'nun ardından baktı, sonra Bane'e döndü. "Onu sinirlendirecek bir şey mi söylediniz, Ekselansları?"

"Yoo, hayır, Alfred," dedi çocuk. Uzanarak kâhyanın elini tuttu. "Böğürtlenleri nereye koydun?"

"İçeri gelebilir miyim?"

"Hayır. Orada kal," diye emretti Hugh.

Bane dümen kabinine doğru baktı ve gözleri hayretle iri iri açıldı. "Kocaman bir örümcek ağına yakalanmışsın gibi görünüyor! Tüm o halatlar nereye bağlı? Neden o şeyi giyiyorsun?"

Hugh üzerine, deriden bir göğüs zırhına benzeyen bir şeyi giyiyordu, yalnız buna sayısız halat bağlıydı. Muhtelif yönlere uzanan halatlar, tavana bağlı, karmaşık bir makara düzeneğine uzanıyordu.

"Hayatımda hiç bu kadar çok ahşap görmedim!" dedi Alfred'in sesi, yolcu kabinlerine giden koridordan. "Kraliyet sarayında bile. Sırf buradaki ahşabın değeri bile, geminin ağırlığınca fıçıpara etmesine yeter. Ekselansları, lütfen geride durun. Kablolara dokunmayın!"

"Gidip pencerelerden bakamaz mıyım? Lütfen, Alfred. Ayak altında dolaşmam."

"Hayır, Ekselansları," dedi Hugh. "Bu halatlardan biri boynunuza dolanırsa, anında koparır onu."

"Bulunduğumuz yerden de yeterince görebilirsiniz," dedi Alfred, hafifçe yeşererek Yer çok altlarında kalmıştı. Tek görebildikleri ağaçların tepeleriyle mercankaya uçurumun duvarıydı.

Koşumların hepsi yerli yerine takılı durumda, Hugh yüksek sırtlı, tek bacak üzerinde dümene doğru duran, ahşap bir sandalyeye oturdu. Sandalye sağa sola dönebiliyor, böylece pilotun kolayca manevra yapmasına izin veriyordu. Tam önünde, yerden çıkan uzun, metal bir kol vardı.

"Neden o şeyi giymen gerekiyor?" diye sordu Bane, koşumlara bakarak.

"Halatlara kolayca ulaşmamı sağlıyor. Böylece dolaşmıyorlar ve her halatın nereye gittiğini biliyorum." Hugh kolu ayağıyla itekledi. Gemiden bir dizi irkiltici bamlama geldi. Kablolar makaralarda döndü ve gerginleşti Hugh, göğsüne bağlı halatlardan birini çekti. Bir takım gıcırtı ve gürleme sesleri duyuldu. Ani bir silkinişle, geminin ayaklarının altında hafifçe havalandığını hissettiler.

"Kanatlar açılıyor," dedi Hugh. "Büyü etkisini göstermeye başladı."

Tam pilotun başının üzerine yerleştirilmiş yuvarlak, kristal bir sekstant, yumuşak, mavi bir ışıkla parlamaya başladı, içinde semboller belirdi. Hugh halatlara daha güçlü asıldı ve aniden ağaçların tepeleriyle uçurum duvarı gözlerden uzaklaşmaya başladı. Gemi yükseliyordu

Alfred'in nefesi kesildi. Dengesini kaybederek geriye doğru sendeledi ve dengesini bulmak için küpeşteye tutundu Bane zıplayarak ellerini çırptı. Aniden, uçurumla ağaçlar gözden kayboldu ve önlerinde engin, mavi bir gökyüzü uzandı.

"Alı, Sir Hugh, üst güverteye çıkabilir miyim? Nereye gittiğimize bakmak istiyorum."

"Kesinlikle olmaz, Eksel..." diye başladı Alfred. ' '* '

"Elbette," diye sözünü kesti Hugh. "Aşağı inerken kullandığımız merdiveni kullanın. Trabzanlara tutunun ve aşağı uçmamaya dikkat edin."

Bane koşturarak uzaklaştı. Bir an sonra, tepelerinde çizmelerinin sesini duydular.

"Aşağı uçmak mı?" dedi Alfred dehşetle. "Güvenli olmaz!"

"Güvenli. Elf büyücüleri, geminin çevresinde büyülü bir alan oluşturuyorlar. Aşağı atlayamaz bile. Kanatlar açık ve büyü aktif olduğu sürece, tamamiyle güvende olacak." Hugh

Alfred'e alaycı bir bakış attı. "Ama belki de kendin gidip gözkulak olmak istersin, gene de.

"Evet, efendim," dedi kâhya, yutkunarak. "Ben de... tam bunu yapmayı düşünüyordum."

Ama yerinden kıpırdamadı. Küpeşteye yapışmış, kaskatı suratı, çevrelerinde yüzen bulutlar kadar beyazdı. Alfred bakışlarını mavi göğe dikti.

"Alfred?" dedi Hugh, halatlardan birini çekerek. Gemi sola yattı ve ağaçların tepeleri aniden ve baş döndürecek şekilde gözlerinin önüne geldi.

"Gidiyorum. Hemen şimdi, efendim. Gidiyorum," dedi kâhya, tek bir kasını bile kımıldatmadan.

Güvertede, Bane trabzanların üzerine yaslanmıştı. Manzara onu büyülemişti Pitrin'in Sürgünü'nün arkasında kayıp gittiğini görebiliyordu. Altında ve önünde mavi gök ile beyaz bulutlar, üstünde pırıldayan gökkubbe vardı. Her iki yanlarında ejder kanatları gerilmişti. Geminin hareketiyle, derimsi kanatlar hafifçe dalgalanıyordu. Orta kanat arkasında dimdik duruyor, yavaşça öne, arkaya sallanıyordu.

Çocuk tüyü elinde tutarak, aylak aylak çenesine sürttü. "Gemiyi kontrol eden koşumlar. Büyü sayesinde havada kalıyor. Kanatlar yarasa kanadı gibi. Tavandaki kristal, nerede olduğumuzu söylüyor." Parmakuçlarında durarak aşağıya baktı ve bu kadar yüksekten Maelstrom'u görüp göremeyeceğini düşündü. "Çok kolay aslında," dedi, tüyü çevirerek.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GÖKLERİN DERİNLİKLERİ

ORTA ÂLEM

Ejder gemisi, incimsi, gri geceyi yardı geçti. Kanatları, büyünün ve Djern Hereva Adası'nın üzerinde yükselen havanın üzerinde kayıyordu. Uçuş koşumuna bağlanmış, küçük dümen kabininde rahat ve sıcacık oturan Hugh piposunu yaktı, arkasına yaslandı ve rahatlayarak, ejder gemisinin neredeyse kendi kendine uçmasına izin verdi. Koşuma bağlı halatlara arada bir dokunması, kanatlan yatırarak hava akımlarını yarmasını ve gökte zahmetsizce, bir rüzgârdan ötekine kaymasını, Aristagon'a doğru ileriyönde uçmasını sağladı.

Usta, tembel bir yarı-nöbetle, başka kanatlı uçuş araçlarını -canlı veya mekanik- gözlüyordu. Elf gemisinin içinde, kendi türüne karşı zayıftı, çünkü ejder sürücüleri hemen onun elf, hatta bir casus olduğuna karar verirlerdi. Hugh pek de endişeli değildi. Aristagon'a giden ejder sürücüleriyle elf gemilerinin uçuş rotalarını bilirdi. Bunlardan kaçınmak için özellikle yüksekten uçuyordu ve rahatsız edilmeyeceğinden emindi.

Devriyelerle karşılaşma olasılığı olsa bile, bir bulut kümesine girerek atlatma imkânı vardı

Hava sakın, uçuş kolaydı ve Hugh'nun düşüncelere dalacak zamanı vardı. Çocuğu öldurmemeye, işte o zaman karar verdi. Bir süredir, artık bir karar vermesi gerektiği düşüncesi, kafasında dönüp dımıyordu, ama yalnız kaldığı ve çevresindeki her şeyin sessiz ve sakin olduğu şu ana kadar bu düşünceyi ertelemişti. Daha önce anlaşmasına sadık kalmadığı hiç olmamıştı ve mantık vuruluşunun akılcı ve geçerli olduğunu, duygusallığından etkilenmediğini kendine kanıtlamak zorundaydı.

Duygu. Usta'nın içindeki birşeyler Bane'inki gibi bir çocukluğa -sevgisiz, soğuk ve kasvetli bir çocukluk- sempati duysa bile, katil kendi acılarını bile hissedemeyecek kadar kabuk bağlamıştı, başkalarının acısını hiç anlayamazdı. Çocuğun yaşamasına izin vermesinin tek sebebi, canlıyken değerinin, ölüyken olduğundan daha fazla olmasıydı.

Hugh planlarını tamamlayamamıştı. Düşünmek, Alfred'den gerçeği öğrenmek ve Prens'in etrafını kuşatan gizemi çözmek için zamana ihtiyacı vardı. Ustanın Aristagon'da, gemisinin onarılması gerektiği zaman kullandığı bir gizlenme yeri vardı. Oraya gidecek ve istediği bilgiyi alana kadar orada kalacaktı; sonra ya dönecek ve bilgisiyle Stephen'ın karşısına çıkacak, sessiz kalmak için daha fazla para isteyecek, ya da Kraliçe'yle ilişkiye geçerek oğlu için ne kadar ödemeyi kabul edeceğini öğrenecekti. Kararı ne olursa olsun, servetinin garanti olduğunu düşünüyordu Hugh.

Aracı uçurmanın temposuna alışmaya başlamıştı, bunu bedeni ve zihninin bir kısmıyla yapabiliyordu, zihninin kalan kısmı serbestçe dolanıyordu. O sırada, düşüncelerini yoğunlaştırdığı kişi kafasını ambar kapağından çıkarıp kabine baktı. "Alfred yemek gönderdi."

Çocuğun gözlen hevesli ve meraklıydı, orada burada, halatların koşuma bağlandığı ve Hugh'nun kollarını rahatça uze rine kavuşturduğu yerlerde geziniyordu

"Yukarı gel," diye davet etti Hugh. "Yalnız dokunduğun ve bastığın yerlere dikkat et. Halatlardan uzak dur."

Bane kendisine denileni yaptı ve yukarı çıkarak dikkatle güverteye bastı. Ellerinde bir tas et ve sebze taşıyordu. Soğuktu. Alfred, Pitrin'in Sürgünü'nden ayrılmadan pişirmiş, daha sonra yemek üzere sarmıştı. Ama ekmek peynirden oluşan sefer yemeğine ve hanlardaki yağlı yemeklere alışık biri için oldukça güzel kokuyordu.

"Uzat buraya." Hugh piposundaki külleri, bu amaç için taşıdığı bir çömleğe boşalttı, sonra tası almak üzere elini uzattı.

Bane'in gözleri parladı. "Gemiyi uçurman gerekmiyor mu?"

"Kendi kendine uçabilir," dedi Hugh, tas ile boynuz kaşığı yakalayıp ağzını doldurmaya başlarken.

"Ama düşmez miyiz?" Bane kristal camlardan dışarı baktı. "Büyü bizi havada tutuyor. O olmasa bile, bu sakin havada kanatlar süzülmemizi sağlar. Onları içeri çekersem, alçalmaya başlarız."

Bane düşünceli düşünceli başını salladı. Mavi bakışlarım Hugh'ya çevirdi. "Hangi kablolar onları içeri çekiyor?"

“Bunlar." Koşuma sağ ve sol omuzlarının yakınında bağlanmış olan iki uzun halatı işaret etti. "Onları şöyle, önüme doğru çekiyorum ve kanatlar katlanıyor. Diğer kablolar kanatları kaldırıp indirerek dümeni yönetmemi sağlıyor. Şu, anadireği kontrol ediyor ve bu kablo da kuyruğa bağlı. Onu sağa, sola çevirerek geminin yönünü belirliyorum."

"Bu şekilde ne kadar uzun süre havada kalabiliriz?" Hugh omuzlarım silkti. "Sonsuza kadar herhalde, ya da bir adaya gelene kadar. O zaman rüzgâr akımları bizi yakalar ve bir uçuruma veya adanın altına çekebilir, sonra bizi mercan kayaya çarpar."

Bane ciddiyetle başını salladı. "Hâlâ, gemiyi uçurabileceğimi düşünüyorum."

Hugh kendini, hoşgörülü bir biçimde gülümseyecek kadar memnun hissetti. "Hayır, yeterince güçlü değilsin." Oğlan koşuma özlemle baktı.

"Dene istersen," diye davet etti Hugh. "Gel, yanımda dur." Bane denileni yaptı. Dikkatle hareket ederek, kazayla halatlardan birini dolaştırmamaya çalışarak gelip, Hugh'nun önünde durdu. Elini, kanatları kaldırıp indiren halatlardan birine koyarak çekti. Halat, kanadın titremesine sebep olarak hafifçe oynadı, hepsi o kadar.

İradesine karşı gelinmesine alışık olmayan Prens, dişlerini sıktı ve halatı her iki eliyle yakalayarak tüm gücüyle çekti. Ahşap çerçeve gıcırdadı ve kanat bir santim kadar yattı. Zaferle gülümseyen Bane, ayaklarını güverteye dayadı ve daha hızlı çekti. Yukarı doğru yükselen bir rüzgâr dalgası, tam o sırada kanadı yakaladı. Halat çocuğun ellerinden kaydı. Prens bir çığlıkla ellerini bıraktı ve yırtılıp kanamaya başlayan avuçlarına baktı.

"Hâlâ uçurabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Usta serinkanlılıkla.

Gözyaşlarını engellemeye çalışan Bane mırıldandı. "Hayır, Sir Hugh," dedi avunmaz bir tonda. Bir tür teselli ararcasına, yaralı elini tüy tılsımına sıkıca bastırdı. Bunun yardımı olmuş gibiydi, çünkü yutkundu ve parlak, mavi gözlerini Hugh'nun gözlerine dikti. "Denememe izin verdiğin için teşekkür ederim."

"Hayli başarılıydınız, Ekselansları," dedi Hugh. "Sizden iki kat büyük erkeklerin o kadarını bile beceremediğini bilirim."

"Gerçekten mi?" Gözyaşları yok oldu.

Hugh'nun gönlü zengindi şimdi. Bir yalanın zararı olmazdı. "Elbette. Şimdi aşağı inip Alfred'in yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakar mısınız?"

"Tası almaya geleceğim!" dedi Bane ve kapakta kayboldu. Hugh heyecanlı sesinin Alfred'e seslendiğini, ejder gemisini nasıl uçurduğunu anlattığını duydu.

Sessizlik içinde yemeğini yiyen Hugh, aylak aylak göklere göz gezdirdi. Aristagon'a indiklerinde ilk yapacağı işin, o tüyü Kev'am'a, dişi elf büyücüsüne gösterip, ne söyleyeceğini görmek olduğuna karar verdi. Çözmesi gereken daha az önemli gizemlerden biri de buydu.

Ya da o sırada öyle sanıyordu.

Üç gün geçti. Geceleyin uçuyor, gündüz küçük, haritalarda bulunmayan adalarda gizleniyorlardı. Aristagon'a ulaşmaları için bir hafta gerektiğini söylüyordu Hugh.

Bane her gece gelip Hugh ile oturuyor, gemiyi yönetmesini izliyor, sorular soruyordu. Usta, ruh haline göre sorulan yanıtlayıp yanıtlamamaya karar veriyordu. Kafası planları ve uçuşu ile meşgul olduğundan, gerekmediği sürece Bane'e dikkat etmiyordu. Bu dünyada duygusal bağlılık ölümcül bir hataydı, acı ve üzüntü dışında bir şey getirmezdi. Çocuk nakit demekti, o kadar.

Fakat Usta'nın kafası, Alfred hakkında karışıktı. Kâhya Prens'i endişeyle izliyordu. Ağacın düşüşüne gösterdiği aşırı bir tepki olabilirdi bu, ama Alfred koruyucu davranmıyordu. Bir saldırı sırasında, içinde kaldığı kalenin siperlerinin üzerinden atılan bir elf alev bombasını hatırlatıyordu Hugh'ya. Taşların üzerinde yuvarlanan siyah, metal kutu zararsız görünüyordu. Ama herkes biliyordu ki, her an alevler fışkırtarak patlayabilirdi. İnsanlar bombaya, tıpkı Alfred'in Bane'e baktığı gibi bakmışlardı.

Alfred'in gerginliğini hisseden Hugh, kâhyanın kendisinin bilmediği neyi bildiğini merak etti -ve bu ilk kez olmuyordu. Katil yerdeyken çocuğu

daha dikkatli izlemeye başladı. Çocuğun kaçmaya kalkacağını düşünüyordu. Yanında Alfred olmadığı sürece kampı terk etmemesini emretti Bane'e. Çocuk uysallıkla itaat etti. Alfred'le gittiğinde ise tek yaptığı, çok seviyor göründüğü böğürtlenlerden toplamak oluyordu.

Hugh bu gezilere hiç katılmıyor, bunları aptalca buluyordu. Yiyecek bulmak kendisine kalsaydı, bedeninin yaşamasını sağlayacak herhangi bir şeyle idare edebilirdi. Fakat kâhya, Ekselansları'nın istediği her şeyi sağlamaya çalışıyordu. Her-gün, o sakar Alfred ormana doğru hücuma geçiyor, sarkan dallar, dolaşık sarmaşıklar ve kalleş otlarla savaşıyordu. Hugh kampta kalıyor, yarı uyur, yarı uyanık bir dinlenişte, her çıtırtıyı, her patırtıyı duyuyordu.

Dördüncü gece Bane dümen dairesine geldi ve kristal pencerelerden dışarıdaki muhteşem bulutlarla, aşağıdaki engin gökleri seyretmeye koyuldu. "Alfred yemeğin birazdan hazır olacağını söylüyor."

Hugh piposunu çekerek homurdandı. "Orada görülen büyük gölge ne?" diye işaret etti Bane. "Aristagon."

"Öyle mi? Oraya varmamız uzun sürer mi?”

“Evet. Göründüğünden daha uzak. Bir iki gün daha lazım.”

“Ama gündüzleri nerede kalacağız? Başka ada göremiyorum."

"Birkaç tane var, muhtemelen sislerin arkasına saklanmıştır. Bizim gibi küçük gemilerin geceleri kaldığı küçük adalar." Ayakuçlarında yükselen Bane aşağı baktı. "Çok aşağıda karanlık bulutlar görüyorum. Dönüp duruyor. O Maelstrom, değil mi?"

Hugh, bu kadar açık olan bir gerçeği tekrar söylemeye zahmet etmedi. Bane daha dikkatli baktı.

"Şu aşağıdaki iki şey. Ejdere benziyorlar, ama şimdiye kadar gördüğüm bütün ejderlerden büyükler.”

Halatları dolaştırmamaya dikkat ederek sandalyesinden kalkan Hugh, dışarı bir göz attı. "Elf korsanları veya su gemileri."

"Elfler!" Sözcük gergin ve hevesli çıkmıştı. Çocuğun eli, boynundaki tüye gitti. Fakat konuştuğu zaman, sesinde zorlama bir sakinlik vardı. "Onlardan kaçmamız gerekmiyor mu?”

“Bizden çok uzaktalar, muhtemelen bizi görmeyecekler. Görseler bile, bizim de onlardan olduğumuzu düşünecekler. Zaten, kendi işlerine bakıyor gibi görünüyorlar."

Prens yine dışarı baktı. İki gemiden başka bir şey göremedi. Fakat Hugh neler olup bittiğini kestirebiliyordu.

"İsyankârlar, imparatorluk savaş gemilerinden kaçmaya çalışıyorlar."

Bane tekrar dönüp bakmadı bile. "Galiba Alfred sesleniyor. Akşam yemeği vakti gelmiş olmalı."

Hugh karşılaşmayı ilgiyle izlemeye devam etti. Savaş gemisi isyankârların gemisine yetişmişti. İmparatorluk gemisinden kancalar atıldı ve isyankârların güvertesine düştü. Hugh, buna benzer bir saldırıda, elf su gemisindeki esaretinden kurtulmuştu.

Pek çok isyankâr elf, büyü seviyesini arttırıp yakalanmaktan kurtulmak için, "ejder kanadında yürüme" adı verilen tehlikeli manevrayı yapıyordu. Hugh onların hızla, fakat emin adımlarla kanat direğinde koştuklarını görebiliyordu. Ellerinde, direğe dokundurmaları için geminin büyücüsü tarafından verilen tılsımlar tutuyorlardı.

Yaptıkları tehlikeli ve ümitsizceydi. Geminin merkezinden bu kadar uzaktayken, çevredeki büyü alanı onları düşmekten koruyamıyordu. Bir rüzgâr dalgası veya -şimdi olduğu gibi- bir düşman oku, onları kanadın kenarından aşağı, Maelstrom'un ortasına atabilirdi.

"Ejder kanadında yürümek." Elfler arasında bu, ödülü büyük olan, her türlü riskli durumu anlatmak için kullanılır olmuştu. Hugh her zaman, bu deyişin kendisi ve seçtiği yaşam tarzı açısından özel bir anlamı olduğunu düşünürdü. Gemiye bu deyişin onuruna "Ejder Kanadı" ismini vermişti. Bane elinde bir tasla döndü. "Elfler nerede?" Tası Hugh'ya uzattı.

"Arkamızda kaldılar. Onları geçtik." Hugh bir lokma aldı ve öksürerek tükürdü. "Kahretsin! Ne yaptı Alfred buna? Acıbiber kutusunun tamamını içine mi boşalttı?"

"Fazla acı olduğunu söylemiştim, işte, biraz da şarap getirmiştim."

Prens Hugh'ya şarap tulumunu uzattı. Hugh büyük bir yudum alıp yuttu, sonra bir yudum daha aldı. Tulumu geri vererek, yenilmemiş yemeği ayağıyla itti. "Bu lapayı Alfred yesin." Bane tası aldı, ama dümen kabinini terk etmedi. Eli tüyünde, garip, sakin bir beklenti içinde Hugh'yu izledi. "Ne var?" diye tersledi Hugh. Ama o anda anladı. Zehirin tadını almamıştı. Biber bunu gizlemişti. Ama zehirin ilk etkilerini hissetmeye başlamıştı. Karnı kramplarla kasılıyor, dili ağzında şişmiş gibi geliyordu. Gördüğü nesneler uzayıp kısalıyordu. Oğlan kocaman oldu ve tatlı, çekici gülümsemesiyle Hugh'nun üzerine eğildi. Tüy elinden sarkıyordu.

Hugh öfkeye boğuldu, ama zehir kadar hızlı değildi.

Arkaya düşerken görüşü karardı. Hugh tüyü gördü ve çocuğun sevinç dolu sesini duydu:

"İşe yaradı, baba! Ölüyor!"

Hugh yakalayıp katilini boğmak için uzandı, ama kolu kaldıramayacağı kadar ağırlaşmıştı; yanında gevşek, cansız duruyordu. Sonra yanında, çocuğun yerine, bir kara keşişin durduğunu gördü. Elini uzatmıştı. "Ee şimdi, efendi kimmiş bakalım?" diye sordu keşiş.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

GÖKLERİN DERİNLİKLERİ

ORTA ÂLEM

Hugh güverteye yığıldı ve koşumlara bağlı halatları da beraberinde sürükledi. Gemi aniden yana yatarak Bane'i arka üstü bölme duvarına çarptı. Çocuğun elindeki yemek tası takırdayarak yere düştü. Aşağıdaki kabinden gürültülü bir gümleme, ardından acı ve dehşet dolu bir haykırış geldi.

Geminin yan tarafına tutunarak ayağa kalkmaya çalışan Prens, serseme dönmüş bir şekilde çevresine baktı. Güverte tehlikeli bir biçimde yana yattı Hugh, kablolara dolanmış, yerde yatıyordu. Bane aceleyle dışarı baktı ve ejderin burnunun dosdoğru aşağıyı gösterdiğini görünce neler olup bittiğini anladı. Hugh'nun düşüşü, kanatların içeri çekilmesine yol açmıştı. Büyü aktif değildi ve şimdi gemi kontrolden çıkmış, Maelstrom'a doğru dalışa geçmişti.

Bunun olabileceği Bane'in aklına gelmemişti, anlaşılan, babasının da... Bu şaşırtıcı değildi. Yedinci evden bir insan büyücü, dünyanın geri kalanında hüküm süren savaş ve kargaşadan uzakta yaşar ve mekanik hakkında bir şey bilmez. Muhtemelen Sinistrad hayatında hiç ejder gemisi görmemişti. Hem zaten, Hugh geminin kendi kendine uçabileceğini söylememiş miydi?

Bane halat yığınını karıştırdı. Hugh'nun bedenine ulaşarak, tüm gücüyle halatları çekiştirdi. Ama hiçbirini kıpırdatamadı. Kanatlar yerinden kımıldamıyordu.

"Alfred!" diye haykırdı Prens. "Alfred, çabuk gel!" Aşağıda bir patırtı daha oldu; sonra yüzü ölü gibi beyaza kesen Alfred ambar kapağında belirdi.

"Sir Hugh! Neler oluyor! Düşüyoruz -" Bakışları adamın bedeni üzerinde durdu. "Kutsal Sartanlar adına!" Beceriksiz, hantal bedeninden beklenmeyecek bir çabukluk ve çeviklikle yukarı fırladı, halat yığınlarını aştı ve Hugh'nun yanında diz çöktü.

"Ah, boşver onu! Öldü o!" diye haykırdı Prens. Alfred'in ceketini yakalayarak, yüzünü geminin ön tarafına çevirdi. "Bak! Gemiyi durdurman lazım! Koşumu ondan çıkar ve uçur bu şeyi!"

"Majesteleri!" Alfred solgundu. "Ben gemi uçuramam! Beceri ve yılların tecrübesini gerektirir!" Kâhyanın gözleri kısıldı. "Öldü, derken neyi kastettiniz?"

Bane meydan okurcasına dik dik baktı, ama Alfred'in bakışları karşısında gözlerini yere indirmek zorunda kaldı. Artık kâhya soytarıyı oynamıyordu; gözleri aniden zorlayıcı ve keskin bir bakışla bakmaya başlamıştı ve çocuk, o delici bakışları oldukça rahatsız edici bulmuştu.

"Hak etmişti," dedi Bane öfkeyle. "O, Kral Stephen'ın beni öldürmesi için tuttuğu bir katildi. Ben daha çabuk davrandım, o kadar."

"Sen mi?" Alfred'in bakışları tüye gitti. "Yoksa baban mı?" Bane şaşırmış görünüyordu Dudakları açıldı, sonra aniden kapandı. Eli, saklamaya çalışırcasına tüyün etrafında kapandı ve kekelemeye başladı.

"Yalan söylemene gerek yok," dedi Alfred, içini çekerek. "Uzun zamandır biliyorum. Annenle babandan, daha doğrusu, üvey annenle babandan daha uzun zamandır. Gerçi üvey evlat almak, bir tercih meselesidir, ama onların hiç seçme şansı olmadı. Ona ne tür bir zehir verdin, Bane?"

"O mu? Onunla neden ilgileniyorsun? Düşmemize izin mi vereceksin?" diye tiz bir sesle cıyakladı Prens.

"Bizi kurtarabilecek tek kişi o! Ona ne verdin?" diye sordu Alfred, oğlanı yakalamak ve gerekirse bilgi almak için sarsmak üzere elini uzatarak.

Prens geriye sıçradı. Eğik güvertede sendeleyip kaydı, ancak geminin yan duvarında durabildi. Döndü ve pencereden dışarı baktı. Bir haykırış kopardı.

"Elf gemileri! Tam üzerlerine gidiyoruz! O pis katile ihtiyacımız yok. Elfler bizi kurtarır!"

"Hayır! Bekle! Bane! Böğürtlenlerdi, değil mi?"

Oğlan dümen kabininden dışarı fırladı. Bane arkasından Alfred'in, elflerin tehlikeli olduğunu haykırdığını duydu, ama aldırmadı.

"Ben Uylandia prensiyim," dedi kendi kendine, merdivenlerden üst güverteye tırmanarak. Oraya varınca, elleriyle trabzanları kavradı, bacaklarını parmaklıklara sardı ve sıkıca tutundu. "Bana ellerini sürmeye cesaret edemezler. Tılsımım hâlâ elimde. Trian büyüsünü bozduğunu sanıyor, ama yalnızca ben öyle düşünmesine izin verdiğim için. Babam, risk almamamız gerektiğini söyledi, demek ki gemisini almak için katili öldürmemiz gerek. Ama tılsımın hâlâ işe yaradığını biliyorum! Şimdi bir elf gemisi ele geçirip, beni babama götürmelerini sağlayacağım. Sonra babam ve ben onlara hükmedeceğiz. Hepsine hükmedeceğiz1 Tıpkı planladığımız gibi.

"Hey!" diye bağırdı Bane. Trabzanlara bacaklarıyla tutunarak ellerini salladı. "Hey, oradakiler! İmdat! Bize yardım edin!"

Elfler çok aşağıdaydılar, çocuğun haykırışını duymak için fazla uzakta. Zaten, zihinleri daha önemli meselelerle meşguldü, hayatta kalmak gibi. Tünediği yerden aşağı bakan Bane, isyankârların gemisiyle savaş gemisinin birbirlerine kenetlendiğini gördü ve neler olup bittiğini merak etti. Güvertelerinde dökülen kanlan göremeyecek kadar yüksekteydi. Kendi koşumlarına dolanan halatatanların haykırışlarını duymuyor, parçalanmış tahtaların arasında sürüklendiklerini görmüyordu.

Ne de, kendilerini savunurken, kardeşlerinin kalplerini döndürmek için şarkı söyleyen isyankâr elflerin seslerini duyuyordu.

Parlak renkli ejder kanatları havada çılgınca dalgalanıyor veya kopmuş halatlardan, kırık vaziyette sallanıyordu. Uzun kancalar gemileri sıkıca birbirine bağlamıştı. Elf savaşçıları halatların üzerinde, elleriyle tutunarak

ilerleyip gemiye ulaşmaya çalışıyor, ya da güverteye sıçrıyorlardı. Çok aşağılarında, Maelstrom dönüp, kaynıyor, köpüksü beyaz kenarlı kara bulutları, parlayan şimşeklerin ışıklarıyla aydınlanıyordu.

Bane elflere hevesle bakıyordu. Korkmuyordu, yalnızca yüzüne çarpan rüzgârdan, içinde bulunduğu durumdan dolayı neşe ve babasının planlarının gerçekleşmekte olduğundan dolayı heyecan duyuyordu. Ejder gemisinin düşüşü, bir şekilde yavaşlamıştı. Alfred halatları, geminin tepeüstü Maelstrom'a düşmesini engelleyecek kadar çekmeyi başarmıştı. Ama hâlâ kontrol dışı bir şekilde dönerek, alçalıyorlardı.

Alfred'in sesi aşağıdan geliyordu. Sesi belli belirsizdi ve adamın sözlerini anlamıyordu, yine de adamın sesindeki ton veya ritim, tepesine ağaç düştüğü zamana ilişkin sisli anıları canlandırdı. Bane buna fazla önem vermedi. Elflere gittikçe yaklaşıyorlardı Yukarı dönüp kendisine bakan, parmaklarıyla işaret eden elfleri gördü. Yine bağırmaya başlamıştı ki, elf gemileri birbirinden ayrıldı ve gözlerinin önünde parçalara ayrıldı.

İnce şekiller çevrelerindeki boşluğa devrildiler. Bane şimdi, ancak Maelstrom tarafından yutulduktan sonra sona erecek haykırışları duyabiliyordu. Orada burada gemilerin, büyüleri tarafından havada tutulan parçaları uçuşuyordu ve bazı elfler bunlara tutunuyor, bazıları daha büyük parçaların üstünde savaşmaya devam ediyordu.

Ve Bane ile küçük gemisi, hâlâ tam kaosun göbeğine alçalıyordu.

Kir keşişleri gülmezler. Hayatta gülmeye değer hiçbir şey görmezler ve insanlar güldüğünde, genellikle başkalarının şanssızlıklarını hedef aldıklarına işaret etmekten çok hoşlanırlar. Kir manastırında gülmek yasak değildir. Gülünmez, o kadar. Kara keşişlerin yanına yeni gelen bir çocuk, belki bir iki gün gülmeye devam eder, daha fazla değil.

" Hugh'nun elini tutan kara keşiş gülümsemiyordu, ama Hugh gözlerinde kahkaha izleri gördü. Öfkeyle mücadele etti ve bu rakibiyle, hayatında karşılaştığı tüm rakiplerden daha büyük bir şiddetle savaştı. Bu rakip et ve kandan değildi. Üzerinde hiçbir yara izi kalmıyordu. Hiçbir darbe onu yavaşlatmıyordu. Ebediydi ve onu sıkıca yakalamıştı.

"Bizden hep nefret ettin," dedi kara keşiş, ona sessizce gülerek, "yine de bize hizmet ettin. Tüm yaşamın boyunca bize hizmet ettin"

"Ben hiçbir insana hizmet etmem!" diye bağırdı Hugh. Çabalaması gittikçe zayıflıyordu. Yorulmuştu. Dinlenmek istiyordu. Sonsuzluğa kayıp gitmesini engelleyen, yalnızca utancı ve öfkesiydi. Utanıyordu, çünkü

keşişin haklı olduğunu biliyordu. Öfkeliydi, çünkü kendisini yıllarca aldatmıştı.

Acı ve hayal kırıklığıyla dolu olarak, sönmekte olan tüm gücünü topladı ve kendini kurtarmak için son bir kez çabaladı. O kadar zayıf ve açması bir darbeydi ki indirdiği, küçük bir çocuğun bile gözünden yaş getiremezdi. Ama keşişin kavrayışı gevşedi.

Şaşkın, desteksiz kalmış Hugh düştü. Kalbinde hiç korku yoktu, çünkü garip bir şekilde aşağı değil, yukan düştüğü izlenimi altındaydı. Karanlığa doğru dalmıyordu.

Aydınlığa dalıyordu.

"Sir Hugh?" Alfred'in korku ve endişe dolu yüzü, üzerinde geziniyordu. "Sir Hugh? Ah, Sartanlara hamdolsun! İyisiniz! Nasıl hissediyorsunuz, efendim?"

Hugh Alfred'in yardımıyla doğrulup oturdu. Yavaşça çevresine bakınarak keşişi aradı. Kâhyadan, koşumuyla halatlardan başka bir şey görmedi.

"Ne oldu?" Başını sallayarak ayılmaya çalıştı. Acı hissetmiyordu, yalnızca garip bir sersemlik. Beyni kafasına, dili ağzına büyük geliyor gibiydi. Bir seferinde, bir handa, aynı duyguyla ve yanında boş bir şarap tulumuyla uyanmıştı. 1 "Çocuk sizi ilaçla uyuttu. Şimdi etkisi geçiyor. Şimdi pek iyi hissetmediğinizi biliyorum, Sir Hugh, ama başımız dertte. Gemi düşüyor.. "

"Uyuttu mu?" Hugh Alfred'e baktı ve sislerin arasından seçmeye çalıştı "Beni uyutmadı! Zehirdi o." Gözlen kısıldı. "Ölüyordum."

"Hayır, hayır, Sir Hugh. Öyle gelebilir, ama..."

Hugh öne eğildi. Alfred'i yakasından yakalayarak, yanma çekti ve gözlerini açık renk gözlerine dikerek ruhunu görmeye çalıştı. "Ben öldüm." Adamın yakasını iyice çekti. "Beni sen canlandırdın!"

Alfred Hugh'nun bakışına sakince karşılık verdi. Üzgün bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. "Yanılıyorsunuz. Uyku ilacıydı. Ben bir şey yapmadım."

Mızırdanan hödük, nasıl bu adam yalan söyler de Hugh anlayamazdı ki? Daha da önemlisi, Alfred hayatını nasıl kurtarabilirdi? Yüzündeki ifade artniyetsizdi; gözleri acıma ve üzüntüyle bakıyordu, o kadar. Alfred, bir şey

saklaması mümkün olmayan insanlardandı. Başkası olsaydı, çoktan inanmış olurdu.

"Sir Hugh, gemi!" diye ısrar etti Alfred. "Düşüyoruz! Kanatlar... katlandı. Uğraştım, ama açamadım."

Uyarılınca, Hugh geminin yuvarlanmakta olduğunu fark etti. Alfred'e baktı ve yakasını bıraktı. Bir gizem daha, ama Maelstrom'a düşmekle çözülebilecek türden değil. Ellerini zonklayan başına koyarak ayağa kalkmaya çalıştı. Başı çok ağırdı. Bırakırsa, boynundan kopacağı ve düşeceğini zannediyordu.

Pencereden dışarı göz atınca, acil bir tehlike içinde olmadıklarını gördü -en azından düşmüyorlardı. Alfred geminin burnunu biraz düzeltmeyi başarmıştı ve Hugh, bazı halatların kopmuş olmasına rağmen, gemiyi kolaylıkla kontrol altına alabilirdi.

"En büyük sorunumuz Maelstrom'a düşmek değil."

"Ne demek istediniz, efendim?" Alfred kenara koşturdu ve dışarı baktı.

Yukarıdan onlara bakan, yırtık ve kanlı giysilerinin tüm ayrıntılarını görebildikleri, ellerinde kancalar tutan üç elf savaşçısı vardı.

"İşte, atın kancaları! Ben burada takarım!" Bu, yukarıdaki güverteden gelen Bane'in sesiydi.

Alfred dehşete düştü. "Majesteleri elflerden yardım istemekle ilgili bir şey söylemişti..."

"Yardım mı?" Hugh'nun dudakları alaycı bir sırıtışla gerildi. Anlaşılan, tekrar ölmek için dirilmişti.

Kanca halatları havada kıvrıldı. Güverteye düşerken çıkardıkları gümlemeyi duydu Hugh, sonra kancalar tahta üzerinde sürünürken çıkan sürtünme sesini. Onu yere yıkan bir sarsıntı oldu. Kancalar bir yere takılmıştı. Elini yan tarafına götürdü. Kılıcı yoktu.

"Kılıcım..."

Alfred hareketi gördü. Dengesiz zeminde sendeliyor, ayakta durmaya çalışıyordu. "Burada, efendim. Halatları kesmek için kullandım."

Hugh silahını kavradı, fakat neredeyse tekrar düşürüyordu. Zayıf ve titreyen ellerine Alfred, bir örs vermişti sanki. Kancalar geminin düşüşünü yavaşlatıp, kendi parçalanmış gemilerinin yanında durmaya zorluyordu. Keskin bir çekişin ardından, gemi aşağı sarktı -elfler halatlardan aşağı, geminin güvertesine iniyorlardı. Hugh, Bane'in yukarıda heyecanla gevezelik yaptığını duyabiliyordu.

Kılıcını kavrayan Hugh, dümen kabinini terk etti, hafif adımlarla koridoru geçti ve ambar kapağının altında durdu. Alfred sendeleyerek arkasından geliyordu. Adamın hantal adımlarının çıkardığı gürültü, Hugh'nun ürpermesine sebep oldu. Kâhyaya kötü bir bakış fırlatarak sessiz olması için uyardı. Sonra, hançerini çizmesinden çıkardı ve adama uzattı

Bembeyaz kesilen Alfred başını salladı ve ellerini arkasında sakladı. "Hayır," dedi titreyen dudaklarının arasından "Yapamam! Ben... kimseyi öldüremem!"

Hugh başını yukarı kaldırdı. Çizmeli ayakların yürüdüğü duyulabiliyordu.

"Kendi hayatını kurtarmak için olsa bile mi?" diye tısladı. Alfred gözlerini yere indirdi. "Üzgünüm."

"Şimdi üzgün olmasan bile, birazdan olacaksın," diye mırıldandı Hugh ve sessizce merdiveni tırmanmaya başladı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

GÖKLERİN DERİNLİKLERİ

DÜŞERKEN

Bane üç elfin halatlara tutunarak aşağı inmesini seyretti. İnce, biçimli bacakları halatlara topukları ve dizleriyle tutunu-yordu. Altlarında boşluktan, çok aşağıda, bitmek tükenmek bilmez, kara ve dehşet verici fırtınadan başka bir şey yoktu. Fakat elfler işlerinde ustaydılar, ne duraksadılar, ne de aşağıya baktılar. Küçük ejder gemisinin güvertesine ulaştıklarında, bacaklarını kenarlardan içeri attılar ve kolayca ayaklarının üzerine kondular.

Daha önce hiç elf görmemiş olan Prens, onlar kendisine hiç ilgi göstermezken, onları dikkatle inceledi. Elfler yaklaşık olarak insanlarla aynı boydaydılar, ama bedenlerinin ince olması, daha uzun boylu görünmelerine sebep oluyordu. Hatları zarif, fakat sert ve soğuktu, sanki mermerden oyulmuş gibi görünüyorlardı. Düzgün kasları vardı ve hareketlen son derece uyumluydu. Yan yatmış gemide bile kolaylıkla ve zarafetle yürüyorlardı. Derileri kahverengi, saçları ve kaşları beyazdı. Güneş ışığı altında gümüş

serpilmiş gibi parlıyordu, ince do-kumalı kilimler gibi görünen atletler ve etekler giyiyorlardı Giysileri kuş, çiçek, hayvan resimleriyle süslüydü İnsanlar sık sık elflerin parlak renkli giyimleriyle alay ederlerdi -aslında bu

^sr giysilerin elf zırhı olduğunu fark ettiklerinde pişman olurlardı, fakat artık onlar için çok geç olurdu. Elf büyücüleri, sıradan ipek ipliklerini çelik kadar sağlam yapabilecek büyüler biliyorlardı.

Lider olduğu anlaşılan elf, diğerlerine, geminin kalan yerlerine bakmalarını işaret etti. Birisi kenara koşarak kanatlara baktı, muhtemelen, gemiyi kontrolden çıkaran hasarın derecesini anlamaya çalışıyordu. Diğeri kıç tarafa koştu. Elfler silahlıydılar, ama silahlarını ellerine almamışlardı. Ne de olsa kendi türlerine ait bir gemideydiler.

Adamlarının yerlerini aldığını gören elf komutanı, nihayet çocuğu fark etmeye tenezzül etti.

"Bu insan veledinin halkım tarafından yapılan bir gemide ne işi var?" Komutan gaga burnunun üstünden çocuğa baktı. "Bu geminin kaptanı nerede?"

İnsanca da konuşabiliyordu, ama dudaklarındaki ifade, sanki sözcüklerin kötü bir tadı varmış ve onlardan kurtulduğu için seviniyormuş gibi tiksinti doluydu. Sesinde ahenkli bir tını, buyurgan ve horgören bir tonlama vardı, Bane öfkelendi, ama öfkesini gizlemeyi bildi.

"Ben Volkaran ve Uylandia’nın veliaht prensiyim. Babam Kral Stephen'dır." Bane böyle başlamasının en iyisi olduğuna karar vermişti, en azından önemli biri olduğu konusunda elfleri ikna edene kadar. Sonra onlara gerçeği, aslında çok daha önemli olduğunu -hayal edemeyecekleri kadar önemli olduğunu söyleyecekti.

Elf komutanın bir gözü adamlarının üzerindeydi, Bane'e ilgisinin ancak yarısını veriyordu. "Demek halkım bir insan prensçiği yakaladı, ha? Senin karşılığında ne almayı düşündüler, bilemiyorum."

"Beni kaçıran kötü bir adamdı," dedi Bane, gözyaşlarına boğulmaya hazır. "Beni öldürecekti. Ama siz beni kurtardınız! Kahraman olacaksınız. Beni kralınıza götürün ki, teşekkürlerimi sunabileyim. Halklarımız arasında bir barışın başlangıcı olabilir bu."

Kanatları incelemeye giden elf geri döndü, raporunu vermek üzereydi ki, çocuğun söylevini duydu. Komutanına baktı, aynı anda kahkalarla gülmeye başladılar.

Bane'in nefesi kesildi. Hayatında hiç kimse ona gülmemişti! Neler oluyordu? Tılsımın işe yarıyor olması gerekirdi. Trian’nın tılsımı

bozamadığından emindi. Neden büyüsü elflerin üzerinde işe yaramıyordu?

Sonra Bane onların tılsımlarını gördü. Boyunlarına astıkları tılsımlar, onları insanların savaş büyülerine karşı korumak için elf büyücüleri tarafından yapılmıştı. Bane bunu bilmiyordu, ama koruyucu bir tılsım gördü mü tanırdı ve elfleri kendi tılsımından koruyanın bu olduğunu anladı.

Herhangi bir tepki vermeye fırsat bulamadan, komutan onu yakaladı ve bir çöp torbası gibi havaya fırlattı. İnce bedeninden beklenmeyecek bir güçle, diğer elf onu havada yakaladı. Elf komutan kayıtsız bir emir verdi ve elf, elinde bir kokarca varmışçasına Bane'i bir kol boyu uzakta tutarak, geminin küpeştesine doğru yürüdü. Bane elfçe bilmiyordu, ama hareketlerinden elf komutanın verdiği emri anlamıştı Aşağı atılacaktı.

Bane haykırmaya çalıştı, ama korku sesini boğdu Mücadele edip kıvrandı. Onu ensesinden yakalayan elf, çocuğun kurtulmak için gösterdiği çılgınca çabayla eğleniyormuş gibiydi. Bane'in büyü yeteneği vardı, ama babasının evinde yetiştirilmediğinden eğitimsizdi. Büyünün bedeninde adrenalin gibi yayıldığını hissedebiliyor, ama ona nasıl işlerlik kazandıracağını bilmiyordu.

Fakat bunu ona anlatabilecek biri vardı.

" Bane tüy tılsımı tuttu. "Baba!"

"Sana şimdi yardım edemez," diye güldü elf. "Baba!" diye haykırdı yine Bane.

"Haklıydım," dedi elf yoldaşına. "Gemide biri daha var -veledin babası. Git bul onu," diye, kıç taraftan dönmekte olan üçüncü elfe işaret etti.

"Hadi, küçük piçten kurtul artık," diye homurdandı komutan.

, Bane'i tutan elf çocuğu küpeştenin öbür yanına taşıdı ve bıraktı.

Bane havada takla atmaya başladı. Tam, korku içinde çığlık atmak üzere derin bir nefes almıştı ki, bir ses aniden ona sessiz kalmasını emretti. Ses, her zaman olduğu gibi, zihninde duyduğu sözcüklerle konuşmuştu, yalnızca kendisinin duyabildiği sözcüklerle.

"Kendini kurtarabilecek güç var sende, Bane. Ama önce korkunu zaptetmen gerek."

Hızla düşmekte olan Bane, altında, elf gemisinden saçılan döküntüleri, daha aşağıda ise Maelstrom'un kara bulutlarını görebiliyordu. Korkudan kaskatı kesilmişti.

"Ben... yapamam, baba," diye inledi.

"Yapamazsan ölürsün ve belki de bu daha iyi olur. Korkak bir oğul benim ne işime yarar?"

Kısa yaşamı boyunca Bane, kendisiyle tılsımı aracılığıyla konuşan bu adamı, gerçek babası olan bu adamı memnun etmeye çalışmıştı. Güçlü büyücünün onayını almak, en büyük arzusuydu.

"Gözlerini kapat," diye emretti Sinistrad. "

Bane gözlerini kapattı.

"Şimdi büyü üzerinde çalışmaya başlayacağız. Havadan daha hafif olduğunu düşün. Bedenin katı etten değil, hafif, uçucu. Kemiklerin, kuşların kemikleri gibi boş."

Prens gülmek istedi, ama içindeki bir şey, gülerse bir daha asla büyüyü kontrol edemeyeceğini ve ölümüne düşeceğini söyledi. Vahşi, isterik kıkırdamasını yutarak, babasının söylediğini yapmaya çalıştı. Gülünç geliyordu. Gözleri kapalı durmuyor, kurtarılana kadar tutunabileceği bir şey bulmak için panik içinde açılmaya çalışıyordu. Fakat çevresinde hızla akan hava gözlerini yaşartıyor, hiçbir şeyi net görememesine sebep oluyordu. Boğazında bir hıçkırık düğümlendi.

"Bane!" Sinistrad'ın sesi çocuğun aklında kırbaç gibi sakladı.

Yutkunan Bane, gözlerini sıkıca yumdu ve kuş olduğunu hayal etmeye çalıştı.

Önceleri zordu ve imkânsız geliyordu. Uzun zaman önce ölmüş büyücü nesilleri ve çocuğun miras aldığı kendi yeteneği imdadına yetişti. Püf noktası, gerçekliği dışlamak ve zihni, bedeninin altmış küsur kaya ağırlığında olmadığına, ağırlığının sıfır olduğuna, hatta sıfırdan da az olduğuna inandırmaktı. Bazı genç büyücülerin, edinmek için yıllarca çalışmaları gereken bir beceriydi bu, ama Bane'in birkaç saniye içinde öğrenmesi gerekiyordu. Anne kuşlar yavrularına uçmayı, onları yuvadan atarak öğretirlerdi. Bane de büyüyü aynı yöntemle öğreniyordu. Dehşet ve korku, içindeki doğal yeteneği uyandırdı ve yetenek, kontrolü ele alarak onu kurtardı.

Etim buluttan. Kanım ince sis. Kemiklerim boş ve hava dolu

Prens'in bedeninden gıdıklayan bir duygu geçti. Sanki büyü onu bir buluta çeviriyordu, çünkü şimdi ağırlıksız hissediyordu. Bu duygu artarken, içine yüzdüğü yanılsama özgüvenini arttırdı. Bunun karşılığında büyü yoğunlaştı, güçlendi. Gözlerini açan Bane, sevinçle, artık düşmediğini gördü. Bir kar tanesinden daha hafif, gökte süzülüyordu.

"Başardım! Başardım!" Neşeyle güldü ve kollarını kuş gibi çırpmaya başladı.

"Yoğunlaş!" diye azarladı Sinistrad. "Bu oyun değil! Konsantrasyonun bozulursa, gücü kaybedersin!"

Bane kendine geldi. Babasının sözleri değildi onu korkutan, aniden ağırlaştığı hissiydi. Kararlı bir şekilde zihnini, köpüksü bulutlar arasında yüzme işinde yoğunlaştırdı.

"Şimdi ne yapacağım, baba?" diye sordu, daha sakin bir şekilde.

"Şimdilik olduğun yerde kal. Elfler seni kurtaracak."

"Ama beni öldürmeye çalıştılar!"

"Evet, ama şimdi senin sahip olduğun gücü görecekler ve büyücülerine götürmek isteyecekler. Bu da seni onların sarayına götürecek. Bana dönmeden önce orada biraz zaman geçirmek isteyebilirsin. Faydalı bilgiler edinebilirsin."

Bane yukarı baktı ve gemide neler olduğunu görmeye çalıştı. Bulunduğu yerden görebildiği tek şey, gövdenin altı ve yarı açık kanatlardı. Ama ejder gemisi hâlâ düşüyordu.

Bane rahatladı ve havada yüzerek, geminin kendisine yetişmesini bekledi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

GÖKLERİN DERİNLİKLERİ

DÜŞERKEN

Hugh ve Alfred merdivenlerin dibinde diz çöktüler. Elflerin gemiyi aradıklarını işitebiliyorlardı; elf komutanın Bane ile konuşmasını duydular.

"Küçük piç," diye mırıldandı Hugh, alçak sesle.

Sonra Bane'in haykırdığını duydular.

Alfred sarardı.

"Onu istiyorsan, kurtarsan iyi olur," dedi Hugh kâhyaya. "Arkamda dur."

Merdivenden çıkan Hugh, ambar kapağını açtı. Bir eli kılıcında, Alfred hemen arkasında, güverteye çıktı. Güvertede ilk gördüğü şey, elfin Bane'i aşağı fırlatması oldu. Alfred dehşet içinde haykırdı.

"Boş ver!" diye bağırdı Hugh, hızla silah olarak kullanabileceği bir şey aranarak. "Beni koRU -Atalarımız adına! Yapma!"

Alfred'in gözleri yuvarlandı. Ayaklarının üzerinde sallanırken, yüzü bembeyaz kesilmişti. Hugh uzandı ve yakasından yakalayarak öfkeyle sarstı

onu, ama artık çok geçti. Kâhya devrildi ve acınası bir halde güverteye yığıldı.

"Kahretsin!" diye küfretti Hugh kötü kötü.

Elfler isyankârlarla savaşlarından dolayı katı ve bitkindiler.

Bir ejder gemisinde insan bulmayı beklemiyorlardı ve tepkileri yavaş oldu. Tam elf savaşçılarından biri seren direğine uzanırken, Hugh direği yakaladı ve kaldırarak, becerebildiğince kuvvetle elfin suratına indirdi. Savaşçı tepeüstü devrildi ve düşerken kafasını ambar kapağına çarptı. Muhtemelen bir süre baygın kalacaktı. Hugh onu öldürmeye cesaret edemedi, çünkü önünde daha iki elf vardı.

Elfler pek de iyi kılıç kullanamazlar. Ok ve yayı tercih ederler, çünkü bu silahlar -kılıç gibi- kaba kuvvet değil, beceri ve düşünce gerektirir. Elflerin yanlarında taşıdıkları kısa kılıçlar genellikle yakın dövüş veya oklarla yaralanmış kurbanlarını öldürmek için kullanılır.

Elflerin kılıçtan hoşlanmadığını bilen Hugh, kılıcını vahşice savurarak onları uzak durmaya mecbur etti. Plakadan plakaya atlayarak geriledi, ta ki küpeşteye ulaşana kadar. Elfler üzerine geliyorlar, ama saldırıya geçmiyorlardı. Şimdilik. Teknikteki eksikliklerini, sabır ve dikkatleriyle kapatıyorlardı. Kılıcı elinde tutmak, Hugh'nun kalan tüm kuvvetini alıyordu. Elfler onun zayıf ve hasta olduğunu görebiliyorlardı. Hamle yapıp çekilerek enerjisini tüketiyordu Hugh. Kendini koruyamayacak kadar yorulana kadar bekleyebilirlerdi.

Hugh'nun kolları ağrıyor, başı zonkluyordu. Fazla dayanamayacağını biliyordu. Bir şekilde bu durum sona ermeliydi. Gözüne bir hareket ilişti.

"Alfred!" diye bağırdı. "İşte! Onları arkadan kıstır!"

Eski bir numaraydı bu ve ismine layık hiçbir insan savaşçı bu tuzağa düşmezdi. Elf komutan da gözlerini Hugh'nun üzerinden ayırmadı, ama diğer savaşçı boş bulunup başını çevirdi. Gördüğü şey, tehlikeli bir insanın üzerine yürüyüşü değil, yere oturmuş, sersem sersem çevresine bakman Alfred oldu.

Hugh bir an sonra elfin tepesindeydi. Elindeki kısa kılıcı düşürdü ve savaşçının yüzünü yumruğuyla dağıttı. Bu hareketi, kendisini elf komutanın atağına karşı korumasız bıraktı, ama elinden bir şey gelmiyordu. Elf komutan saldırdı. Ayakları yana yatmış güvertede kaydı; sakar darbesi Hugh'nun kalbini ıskaladı ve sağ kolundaki kasları yırtarak geçti. Hugh topuklarının üzerinde döndü, kılıcının kabzasıyla komutanın çenesine vurdu ve elfi sırtüstü güverteye düşürdü. Komutanın kılıcı elinden uçtu.

Hugh dizlerinin üzerine çöktü. Başdönmesi ve mide bulantısı ile savaşıyordu.

"Sir Hugh! Yaralanmışsınız! Bırakın yardım edeyim..." Elleri koluna dokundu, ama Hugh kolunu kurtardı.

"Ben iyiyim," dedi sertçe. Ayağa kalkarak kâhyaya dik dik baktı. Adam kızararak başını eğdi.

"Ben... sizi yalnız bıraktığım için özür dilerim," diye kekeledi. "Bana neler oluyor, bilmiyorum."

Hugh sözünü keserek elfleri işaret etti. "Kendilerine gelmeden bu pislikleri aşağı at."

Alfred o kadar sarardı ki, Hugh yeniden bayılacağını düşündü. "Bunu yapamam, efendim. Savunmasız bir adamı... ölümüne atmak."

"Senin ufaklığı attılar ama!" Hugh kılıcını kaldırdı ve baygın elfin boğazına uzattı. "O zaman onları burada halletmem gerekecek. Kendilerine gelmeleri riskini göze alamam."

İnce boynu kesmeye hazırlandı, ama garip bir isteksizlik onu durdurdu. Engin ve korkunç karanlıktan bir ses duydu. Tüm hayatın boyunca bize hizmet ettin "Lütfen, efendim!" Alfred kolunu yakaladı. "Gemileri hâlâ bizimkine bağlı." Ejder gemisinin yanına yanaşmış elf gemisinin kalıntılarını gösterdi. "Onları oraya aktarabilirim. En azın-', dan birisinin onları kurtarması için şans vermiş oluruz."

"Pekâlâ." Tartışamayacak kadar yorgun ve hasta hisseden Hugh, pes etti. "Ne istiyorsan yap. Onlardan kurtul, yeter. Elflere ne diye aldırıyorsun, bilmem ki? Kıymetli prensini öldürdüler."

"Yaşam kutsaldır," dedi Alfred yumuşak bir sesle, baygın elf komutanını omuzlarından tutmak için eğilirken. "Bunu öğrendik. Ama çok geçti. Çok geç."

En azından, Hugh böyle söylediğini düşündü. Rüzgâr çevresinde uğulduyordu, hastaydı ve acıya boğulmuştu, hem zaten ona neydi ki?

Alfred işini, her zamanki beceriksizliğiyle tamamladı -plakaların üzerinde tökezledi, bedenleri düşürdü, bir seferinde, kanat halatlarından birine dolandığında, neredeyse kendisini asıyordu. Sonunda, baygın elfleri geminin küpeştesinden aşırmayı ve onları kendi gemilerine bırakmayı başardı. Sergilediği kuvvet, bu uzun, sırık gibi adam için pek de övgüye değer sayılmazdı.

Ama zaten, Alfred'le ilgili, açıklanamayan pek çok şey vardı. Gerçekten öldüm mü? Beni Alfred mi canlandırdı? Peki nasıl? Gizemustalarmın bile

ölüyü canlandıracak güçleri yoktur.

"Yaşam kutsaldır... Ama çok geçti. Çok geç."

Hugh başını salladı ve anında pişman oldu. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu.

Alfred döndüğünde Hugh'yu, beceriksizce kolunu bandaj-lamaya çalışırken buldu.

"Sir Hugh?" diye başladı Alfred çekingenlikle.

Hugh başını kaldırmadı. Kâhya nazikçe bandajı aldı ve beceriyle bağladı.

"Sanırım gelip baksanız iyi olacak, efendim."

"Biliyorum. Hâlâ düşüyoruz. Ama gemiyi ben durduramam. Maelstrom'a ne kadar yaklaştık?" ;,.;

"Konu o değil, efendim. Prens. Hayatta!" ,<$

"Hayatta mı?" Hugh, adamın çıldırdığını düşünerek bakakaldı.

"Çok garip, efendim. Aslında o kadar da garip değil sanırım, babasının kim olduğu düşünülürse." '

Babası da kim? diye sormak istedi Hugh, ama zamanı değildi. Can acısıyla kıvranarak güverte boyunca yürüdü. Fırtına ya yaklaştıkça geminin hareketleri daha da dengesizleşiyordu.

Aşağı baktığında, bir hayret ıslığı çalmaktan kendini alıkoyamadı,"

"Babası Yüksek Âlem'den bir gizemustasıdır," dedi Alfred. "Sanırım çocuğa bunu yapmayı o öğretti."

"Tılsım aracılığıyla konuşuyorlar," dedi Usta, çocuğun tüyü kavrayışını hatırlayarak. .;

"Evet."

Hugh çocuğun yukarıya dönük yüzünü görebiliyordu. Kendilerine zaferle bakıyordu, halinden pek memnun olduğu açıktı. "Onu kurtarmam gerekiyor, anlaşılan. Beni zehirlemeye çalışan bir çocuğu. Gemimi mahveden bir çocuğu. Bizi elflere teslim etmeye çalışan bir çocuğu!"

"Ama, efendim," diye yanıtladı Alfred, Hugh'ya sabit bakışlarla bakarak, "siz de onu öldürmeyi kabul ettiniz -para için." Hugh Bane'e baktı. Maelstrom'a yaklaşıyorlardı. Aşağıda yüzen toz ve döküntü bulutlarını görebiliyor, fırtınanın tekdüze gümbürtüsünü duyabiliyordu. Yağmur kokan serin, nemli bir rüzgâr, kuyruk dümeninin çılgınca dalgalanmasına sebep oluyordu Şu anda, Hugh kopuk halatları kontrol ediyor, kanatlan açmak için onları bağlamaya çalışıyor olmalıydı. Aksi halde gemi fırtınaya iyice

yaklaşacak, tekrar yükselmesi imkânsız hale gelecekti. Ve kafasındaki zonklama midesini bulandırıyordu.

Dönerek, küpeşteyi terk etti.

"Sizi suçlamıyorum," dedi Alfred. "Zor bir çocuk..."

"Zor mu?" Hugh güldü, sonra durdu ve gemi ayaklarının altında sallanırken gözlerini kapattı. Tekrar kendine geldiğinde derin bir nefes aldı. "O direği al ve çocuğa uzat. Ben gemiyi yaklaştırmaya çalışacağım. Bunu yapmak, kendi hayatımızı tehlikeye atmak olacak. Büyük ihtimalle rüzgâra kapılıp fırtınanın göbeğine emileceğiz."

"Peki, Sir Hugh." Alfred direği almaya koştu -bu seferlikti ayakları ve bedeni aynı yöne gidiyordu.

Usta ambar kapağından aşağı, dümen kabinine indi ve ortalıktaki dağınıklığa baktı. Bunu neden yapıyorum ki? diye sordu kendi kendine. Basit, diye geldi cevap. Elinde, oğlunun geri gelmemesi için para ödeyecek bir babayla, gelmesi için para ödeyecek bir başka baba var.

Bu mantıklı, diye kabul etti Hugh. Tabii, sonumuz Maelstrom olmazsa. Kristal pencereden dışarı baktığında, çocuğun bulutların arasında yüzdüğünü görebiliyordu. Ejder gemisi onunla karşılaşacak şekilde alçalıyordu, fakat Hugh geminin yönünü değiştirmezse, çocuğun bir kanat boyu uzağından geçeceklerdi.

Usta, hüzünle enkazı inceledi ve zihnini, güvertede yılan gibi yatan muhtelif halatları düzenleyip işlevsel hale koyması için zorladı, ihtiyaç duyduklarını bularak, dolaşık yığından ayırdı ve deliklerden kolayca çekebilmek için dümdüz yatırdı.

Halatlar düzenlendikten sonra, kılıcıyla keserek koşumdan ayırdı ve kollarının çevresine sardı. Bunu yaparken kemiklerini kıran adamlar görmüştü Kontrolü kaybederse, ağır kanatlar aniden havalanacak, halatların silkinmesine yol açacak ve kollarını ağaç dalları gibi kıracaktı.

Oturdu. Ayaklarını yere dayayarak halatı yavaşça çekmeye başladı. Halatın uzun bir kısmı yavaşça delikten içeri geldi. Kanat açılmaya başladı ve büyü işlev kazandı. Ama Hugh'nun sağ kolundaki halat hâlâ hareketsizdi. Alnındaki teri elinin tersiyle sildi. Kanat takılmıştı.

Kanadı kurtarma umuduyla, halatı tüm gücüyle çekti, işe yaramadı. O sırada, elindeki rehber halata bağlı dış halatlardan birinin kopmuş olabileceği aklına geldi. Alçak sesle, kendi kendine küfür ederek kopuk halatı bıraktı ve gemiyi tek kanada uçurma işine yoğunlaştı.

"Daha yakına!" diye bağırdı Alfred. "Biraz daha sola -sancak mıydı yoksa? Hatırlayamıyorum, iskele? İskeleydi galiba, işte. Neredeyse yakaladım onu... Şimdi! Sıkıca tutunun, Ekselansları!"

Hugh Prens'in, heyecanla birşeylerden yakınan tiz sesini ve küçük çizmelerinin güverteye vuruşunu duydu.

Sonra Alfred'in alçak ve azarlayan sesini ve Bane'in kendini savunan sızlanmasını duydu.

Halatı biraz daha çekti ve kanadın açıldığını hissetti. Büyünün yönlendirdiği ejder gemisi, yukarıya doğru yüzmeye başladı Aşağıda Maelstrom'un girdapları, avının kaçtığını görünce öfkelenmiş gibi dönüyordu. Yavaşça yükselirlerken, Hugh nefesini tutarak tüm enerjisini kanadı dengede tutmaya harcadı.

Bir anda, sanki dev bir el, onları sınır bozucu bir sivrisinek gibi tokatladı Gemi aniden ve mide bulandırıcı bir şekilde düşmeye başladı. Öyle bir hızla daldı ki, sanki bedeni gemiyle beraber düşüyordu, fakat midesiyle barsakları yukarıda kalmıştı. Hugh korkunç bir çığlık ve ağır bir gümleme duydu ve birisinin güverteye düşmüş olması gerektiğini düşündü. Usta, hem Alfred, hem de çocuğun tutunacak bir yer bulduklarını umdu, ama bulamadılarsa, şu anda yapabileceği bir şey yoktu.

Halatlara sıkıca tutundu ve düşmelerini yavaşlatmak için kanadı açık tutmaya çalıştı. Sonra uğursuz bir yırtılma sesi ve ejder gemisi pilotlarının yüreklerini titreten korkunç bir ıslık duydu. Kanat yırtılmış, rüzgârda ıslık çalıyordu. Hugh halatı becerebildiğince içeri çekti ve kanadı sonuna kadar açtı. Dümeni kullanamıyor olsa da, en azından kanadın büyüsü düşüşlerini yavaşlatacak, yere çarpmalarını yumuşatacaktı -eğer yere düşerlerse ve eğer Maelstrom düşmeden önce onları paramparça etmezse.

Kolundaki halatı çözerek, yere fırlattı. Henüz Maelstrom'a ulaşmamışlardı ve rüzgâr gemiyi kendi çevresinde döndürmeye başlamıştı. Ayakta duramıyordu, Bu yüzden plakaların üzerinde sürünmek ve halatlara tutunarak kendini koridora çekmek zorunda kaldı. Koridora çıkınca, merdivenleri tırmandı ve dışarı göz attı. Alfred ve Bane, üst güvertede yerde yatıyorlardı, kâhya bir koluyla çocuğu sıkı sıkı sarmıştı.

"Aşağı gelin!" diye bağırdı Hugh, rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak. "Kanat yırtıldı. Fırtınaya doğru batıyoruz!"

Alfred karnının üzerinde güverte boyunca süründü ve Bane'i de beraberinde sürükledi. Hugh, çocuğun dehşetten kaskatı olduğunu görünce

kötücül bir memnuniyet duydu. Ambar kapağına ulaşan kâhya, önce Prens'i soktu içeriye. Hugh çocuğu pek de nazik olmayan bir kavrayışla yakaladı,

içeriye çekti ve yere bıraktı.

Bane'in acı dolu çığlığı, geminin yan dönüşü onu küpeşteye fırlatıp nefesini kesince yarıda kaldı. Hareket Alfred'i, tepeüstü ambar deliğinden içeri gönderdi ve Hugh'nun ayaklarını yerden kesti. Hugh merdivenlerden yuvarlanarak, alt güverteye düştü.

Usta ayağa kalkıp tekrar merdivenin başına -belki de dibine döndü. Gemi dönüp duruyordu ve yön duygusunu kaybetmişti. Ambar kapağını kavradı. Ani bir yağmur fırtınası gemiyi yakalamıştı; yağmur içeriye elf mızraklarının hızıyla dökülüyordu. Bir şimşek yakında havayı yardı ve ekşi bir elektrik kokusu yarattı; hava akımının çıkardığı ses sağır edici düzeydeydi. Ambar kapağını kapatmaya çalıştı -kapak ıslak ve kaygandı- ve sonunda kuvvetle çekerek kapatmayı başardı. Bitkin bir halde merdivenlerden aşağı kaydı ve yere yığıldı.

"Sen... hayattasın!" Bane ona boş bir hayret ifadesiyle bakıyordu. Sonra yüzü sevinç doldu. Hugh'ya koştu, kollarını boynuna dolayıp sıkıca sarıldı. "Ah, çok sevindim! O kadar korkmuştum ki! Hayatımı kurtardın!"

Hugh, çocuğun yapışan ellerinden kurtularak onu bir kol boyu uzaklıkta tuttu. Ne gözyaşlarına boğulmuş sesinin, ne de masum yüzünün içtenliğinden kuşku duymasına imkân yoktu. Mavi gözlerinde ne kurnazlık, ne de hile vardı. Usta, neredeyse her şeyi rüyasında gördüğüne inanacaktı. İnanmak mümkün olsaydı.

Bu Bane, akıllı çocuk, onu zehirlemeye çalışmıştı. Hugh elini çocuğun boğazına götürdü. Kolay olacaktı. Tek bir büküş. Boynu kırılır. Anlaşma yerine getirilmiş olur.

Gemi fırtınada savrulup döndü. Tahtalar gıcırdayarak inledi, her an ayrılıp parçalanacak gibiydi. Çevrelerinde şimşekler çakıyordu; gökgürültüsü kulaklarının içinde gümbürdedi.

Tüm yaşamın boyunca bize hizmet ettin

Hugh'nun kavrayışı sıkılaştı. Bane ona gözlerini kaldırdı; çocuk güven doluydu, utangaç utangaç gülümsüyordu. Sanki katil çocuğu sevgiyle okşuyormuş gibi.

Usta öfkeyle çocuğu uzağa fırlattı. Çocuk tökezleyerek Alfred'e doğru düştü, Alfred onu yakaladı.

İkisinin yanından sendeleyerek geçen Hugh, dümen kabinine yöneldi. Emekler vaziyetteyken midesini boşalttı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

DREVLIN

AŞAĞI ÂLEM

İlk kendisine gelen Bane oldu. Gözlerini açarak çevresine, ejder gemisine ve iki yoldaşına baktı. Alçak bir gökgürültüsü sesi duyuluyordu ve bir an için dehşet duygusu geri geldi; sonra fırtınanın uzakta olduğunu fark etti. Dışarı baktığında, gemiyi döven sakin bir yağmurun yağmakta olduğunu gördü.

Korkunç düşüşleri sona ermişti. Her şey sakindi. Hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Hugh kabloların ortasında yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Başında ve kolunda kan vardı, onları kurtarmak için son bir çaba göstermişçesine, bir eli hâlâ halatlara asılıydı. Alfred sırtüstü yatıyordu. Kâhya incinmiş görünmüyordu. Bane, fırtınanın içindeki korkunç düşüşlerini pek az hatırlıyordu, ama bir yerlerde Alfred'in bayıldığını sanıyordu.

Bane de korkmuştu, elf komutanın kendisini gemiden aşağı attığı zamandan daha fazla korkmuştu hem de. Her şey çabucak olmuştu, bu

yüzden korkacak fazla zamanı olmamıştı. Fırtınanın içindeki düşüşleri, sanki yüzyıllarca sürmüştü, korkusu her saniye daha da artmıştı Bane, korkudan öleceğini sanmıştı. Sonra, babasının, uykuya dalmasına sebep olan sözcükler fısıldadığını hatırlıyordu

Prens doğrulup oturmaya çalıştı. Garip bir duygu vardı üzerinde. İncinmemişti, garip hissediyordu o kadar. Bedeni ağırlaşmış gibiydi, korkunç bir güç onu yere çekiyordu, fakat üzerinde hiçbir şey yoktu. Bane korku ve yalnızlık duygusuyla biraz ağladı. Bu garip duygulan sevmedi ve sarsıp uyandırmak için Alfred'e doğru süründü. Sonra, Hugh'nun kılıcının, güvertede, yanında yattığını gördü ve aklına bir şey geldi.

"Şimdi ikisini de öldürebilirim," dedi, tüy tılsımı sıkıca kavrayarak. "Onlardan kurtulabiliriz, baba."

"Hayır!" Sözcük sert ve keskindi. Onu irkiltti.

"Neden olmasın?"

"Çünkü seni oradan kurtarıp benim yanıma getirmeleri için onlara ihtiyacın var. Ama önce, yapman gereken bir iş var. Aşağı Âlem'de, Drevlin Adası'na indiniz. Geg olarak bilinen bir halk yaşıyor orada. Aslında, tesadüflerin seni oraya götürmesi beni çok memnun etti. Bir gemi edindiğimde kendim gelmek istiyordum.

"O adada, benim ilgimi çok çeken bir makine var. Uzun zaman önce Sartanlar tarafından yapıldı, ama amacının ne olduğunu kimse keşfedemedi. Oradayken bu konuyu araştırmanı istiyorum. Ayrıca, Gegler hakkında öğrenebildiğin kadar çok şey öğren. Dünyayı fethetmemde ne işime yarayacaklarından emin değilim, ama topraklarını fethedeceğim halklar hakkında öğrenebileceğim kadarını öğrenmem akıllıca olur. Belki işime de yarayabilirler. Fırsat yakalamak için tetikte olmalısın, oğlum."

Ses söndü. Bane kaşlarını çattı. Keşke Sinistrad o sinir bozucu konuşma tarzından vazgeçseydi. "Ben fethettiğim zaman, ben hükmederken." Biz olması gerekirdi. Bane böyle olması gerektiğine karar vermişti

"Elbette, babam benim hakkımda fazla bir şey bilmiyor henüz; beni planlarına dahil etmemesinin sebebi bu. Karşı karşıya geldiğimiz zaman, beni daha iyi tanıyacak. Benimle gurur duyacak ve gücünü benimle paylaşmaktan memnun olacak. Bana büyü hakkında her şeyi öğretecek. Her şeyi birlikte yapacağız. Artık yalnız olmayacağım."

Hugh inlemeye ve kıpırdanmaya başladı. Bane aceleyle güverteye uzanıp gözlerini kapattı.

Hugh, bedenini kollarıyla destekleyerek acı içinde doğrulup oturdu. İlk hissettiği, hâlâ canlı olması karşısında büyük bir şaşkınlık oldu. İkinci olarak, gemisine büyü yapan o büyücüye ödediğinin iki katını ödeyeceğini, fakat bunun bile az geleceğini düşündü. Üçüncü olaraksa, piposu aklına geldi. Çamura bulanmış ve sırılsıklam kadife tuniğinin içine uzandı ve kırılmamış olduğunu keşfetti.

Usta, yoldaşlarına göz attı. Alfred baygın yatıyordu. Hugh, hayatında hiç sırf korkudan bayılan birini duymamıştı. Bir kriz ortamında yanında bulunduracağın harika bir insan. Çocuk da baygındı, ama nefes alışları düzgündü. Rengi de iyiydi. Yaralanmamıştı. Hugh'nun sigortası canlı ve sağlıklıydı.

"Ama önce," diye mırıldandı Hugh, oğlana yanaşarak, "babacığından kurtulmalıyız, eğer bu gerçekten oysa."

Çocuğu uyandırmamak için yavaş ve dikkatle hareket ederek parmaklarını gümüş zincirin çevresine doladı ve çocuğun boynundan çıkarmaya başladı.

Zincir parmaklarından kaydı.

Hugh inanamayarak baktı. Zincir parmaklarının üzerinden değil, içinden kaymıştı. Kaskatı etinden ve kemiğinden, eli sanki hayalet eliymiş gibi geçtiğini görmüştü

"Bunu ben hayal ettim. Kafamı vurduğumdan olacak herhalde," dedi ve zinciri, bu kez sıkıca kavradı. Sanki elinde havadan başka bir şey yoktu. Hugh Bane'in gözlerinin açık olduğunu fark etti. Çocuk onu öfke veya kuşkuyla değil, üzüntüyle seyrediyordu.

"Çıkmıyor," dedi. "Denedim." Prens doğrulup oturdu. "Ne oldu? Neredeyiz?"

"Güvendeyiz," dedi Hugh, oturup piposunu çıkararak. Steregosunun sonunu içmişti, ama ateşi de yoktu zaten. Pipoyu dişlerinin arasına kıstırarak boş boş çekiştirdi.

"Hayatımızı kurtardın," dedi Bane. "Hem de ben seni öldürmeye çalıştıktan sonra. Üzgünüm. Gerçekten!" Berrak mavi gözlerini Hugh'nun gözlerine dikti. "Senden çok korkuyordum, o kadar."

Hugh piposunu çekti ve bir şey demedi.

"Çok garip hissediyorum," diye devam etti Prens, rahatça sohbete devam ederek, aralarındaki küçük mesele hallolmuş gibi. "Sanki bedenim çok ağırmış gibi."

"Buradaki basınç yüzünden, havanın ağırlığı. Alışırsın. Şimdi otur ve kıpırdama."

Bane oturdu, ama kıpırdanıp duruyordu. Bakışları Hugh'nun kılıcına gitti. "Sen bir savaşçısın. Kendini onurlu bir şekilde savunabilirsin. Ama ben zayıfım. Başka ne yapabilirdim ki? Sen bir katilsin, değil mi? Beni öldürmek için kiralandın."

"Ve sen de Stephen'ın oğlu değilsin," diye karşılık verdi Hugh.

"Hayır, efendim, değil."

Ses Alfred'indi Kâhya doğrulup oturdu ve şaşkınlık içinde çevresine baktı. "Neredeyiz?"

"Aşağı Âlem'de olduğumuzu tahmin ediyorum. Şansımız varsa, Drevlin'deyizdir.”

“Neden şansımız varsa?"

"Çünkü Drevlin, buralarda üzerinde yerleşim olan tek kıta. Eğer kentlerinden birine ulaşabilirsek Gegler bize yardım eder. Aşağı Âlem'de çok korkunç fırtınalar kopar," diye ekledi açıklama olarak. "Bunlardan birine açıkta yakalanırsak..." Hugh cümlesini bir omuz silkmesiyle bitirdi.

Alfred beyazladı ve dışarıya endişeli bir bakış fırlattı. Bane kıpırdanıp görmek üzere döndü. "Şimdi fırtına yok. Gitsek daha iyi olmaz mı?"

"Bedenin hava basıncındaki değişikliğe alışana kadar bekle. Gittiğimiz zaman, hızlı hareket etmek zorundayız."

"Drevlin'de olduğumuzu mu düşünüyorsun?" diye sordu Alfred.

"Düşmeye başladığımız zamanki pozisyonumuza bakılırsa, öyle bence. Fırtına bizi biraz dolaştırdı, ama buralardaki en büyük kara parçası Drevlin'dir, başka yere düşmemiz olasılığı düşük. Tabii fırtına bizi fazla uzağa taşımışsa, herhangi bir yerde olabiliriz."

"Daha önce buraya geldin mi?" Bane dimdik oturup, gözlerini Hugh'ya dikti.

"Evet."

"Neye benziyor?" diye sordu çocuk hevesle.

Hugh hemen yanıtlamadı. Gözleri, sanki başkasına ait olduğundan eminmiş gibi kaldırdığı eline şaşkınlık içinde bakmakta olan Alfred'e kaymıştı.

"Dışarı çıkıp kendin gör, Ekselansları."

"Gerçekten mi?" Bane ayağa kalktı. "Dışarı çıkabilir miyim?"

"Bak bakalım çevrede Geg kenti var mı? Bu kıtada büyük bir makine var. Onun parçalarını görebiliyorsan, yakında Gegler de vardır. Gemiden

uzaklaşma. Çevrende sığınabileceğin bir yer olmadan fırtınaya yakalanırsan işin bitti demektir."

"Bu doğru olur mu, efendim?" Alfred endişeyle çocuğun ardından baktı. Çocuk küçük bedenini geminin yanında açılan bir delikten dışarı çıkartıyordu.

"Fazla uzaklaşmaz. Düşündüğünden daha çabuk yorulacak. Şimdi gittiğine göre, bana gerçeği söyle."

Alfred sarardı. Rahatsızca kıpırdanarak gözlerini indirdi ve kocaman ellerine baktı. "Haklıydınız, efendim. Bane Stephen'ın çocuğu değil. Size bildiğim kadarını anlatacağım -daha doğrusu kesin olarak bildiğimiz ne varsa. Trian'ın neler olduğu konusunda bazı teorileri var gerçi. Ama bunlar bana tüm olan biteni açıklıyormuş gibi gelmiyor..." Hugh'nun yüzünün karardığını gördü, kaşları sabırsızlıkla çatılmıştı.

"On devir önce, Stephen ile Anne'in bir çocuğu oldu. Oğlandı, çok güzel bir bebekti. Babasının kara saçlarını ve annesinin gözleriyle kulaklarını almıştı. Kulaklarını da belirtmemin garip olduğunu düşünebilirsiniz, ama sonra önemli olduğunu göreceksiniz. Anne'in sol kulağının dış kıvrımında, tam şurada bir çentiği vardır. Aileden gelen bir özelliktir bu. Hikâyeye göre, Sartanlar hâlâ dünyada yürürken, Anne'in atalarından biri, Sartanlardan birine atılan mızrağın yönünü saptırmış. Bu esnada mızrağın ucu, adamın kulağının kenarını sıyırmış. O andan sonra ailede doğan bütün çocukların kulağı, ailenin onurunun bir sembolü olarak, çentikli olmuş.

"Anne'in çocuğunun da kulağında çentik vardı. Bebeği göstermek için getirdiklerinde kendim gördüm." Alfred'in sesi alçaldı. "Ertesi sabah beşikte buldukları çocuğun kulağı ise, sapasağlamdı."

"Değiştirmişler," diye yorum yaptı Hugh. "Biliyorlardı herhalde."

"Evet, biliyorlardı. Hepimiz biliyorduk. Bebek Prens'le aynı yaşta görünüyordu, belki bir iki gün daha büyük. Ama bu bebeğin saçları sarı, gözleri maviydi. Daha sonra kahverengiye dönecek buğulu maviden değil. Çocuğun kulaklarının şekli de mükemmeldi. Saraydaki herkesi sorguladık, ama değişimin nasıl gerçekleştiğini kimse bilmiyordu. Muhafızlar, gece kimseyi içeri sokmadıklarına yemin ettiler. Dürüst adamlardı. Doğru söylediklerinden Stephen'ın kuşkusu yoktu. Dadı bütün gece bebeğin odasında uyudu ve gece uyanıp bebeği süt-ninesine götürdü. Sütnine, gece emzirdiği bebeğin, Anne'in siyah saçlı bebeği olduğunu söyledi. Bu ve benzeri veriler yüzünden Trian, bebeklerin büyü yoluyla değiştirildiğine karar verdi.

"Diğer veriler mi?"

Alfred içini çekti. Bakışları dışarıya yöneldi. Bane bir kayanın üzerine çıkmış, dikkatle uzaklara bakıyordu. Ufukta, şimşeklerle beneklenen kara bulutlar toplanıyordu. Rüzgâr çıkmaya başlamıştı.

"Bebeğin çevresine örülü güçlü bir büyü vardı. Ona bakan herkes, onu sevmek zorundaydı. Hayır, 'sevmek' doğru sözcük değil." Kâhya bir süre düşündü. 'Üzerine titremek' belki veya 'saplantı haline getirmek'. Onu mutsuz görmeye dayanamıyorduk. Gözünden düşen tek damla yaş, günlerce berbat hissetmemize neden oluyordu. Kendi yaşamımızdan vazgeçebilirdik, ama ondan vazgeçemezdik." Alfred sustu ve elini kel kafasından geçirdi. "Stephen ve Anne, bu çocuğu kendi çocukları gibi kabullenmenin getireceği tehlikenin farkındaydılar, ama ikisi de - aslında hepimiz-çaresizdik. Adım Bane koymalarının sebebi bu."

"Tehlike neydi peki?" .”

"Bebeklerin değiştirilmesinden bir sene sonra, Anne'in gerçek bebeğinin doğum gününde, Yüksek Âlem'den bir gizemustası geldi aramıza. Başta onurlandık, çünkü yıllardır benzer bir şey olmamıştı -yedinci evden güçlü bir büyücü, yukarıdaki muhteşem âlemi bırakıp, bizi ziyaret edecek kadar alçakgönüllülük göstermemişti. Ama gururlanmamız ve memnuniyetimiz ağzımızda zehir oldu. Sinistrad kötü bir adamdır. Onu tanımamız ve ondan korkmamız için ne gerekiyorsa yaptı. Küçük Prens'i şereflendirmek için geldiğini söyledi. Ona bir hediye getirmişti. Sinistrad bebeği kollarına aldığında, hepimiz Bane'in kimin çocuğu olduğunu anladık.

"Kimsenin elinden bir şey gelmiyordu elbette -yedinci evden güçlü bir büyücüye karşı ne yapılabilirdi ki? Trian, bu krallıktaki en güçlü büyücülerden biridir ve o yalnızca üçüncü evdendir. Hayır, gizemustası o tüy tılsımı bebeğin boynuna geçirirken, yüzümüze yapıştırdığımız gülümsemelerle izlemek zorunda kaldık. Sinistrad, Stephen'ı vârisi konusunda tebrik edip gitti. Vâris sözcüğünü vurgulaması, hepimizi korkudan ürpertti. Ama Stephen, çocuğun üzerine daha fazla titremekten başka bir şey yapamıyordu, çocuğun görüntüsü bile onu tiksindirdiği halde."

Hugh sakalını çekiştirerek kaşlarını çattı. "Ama Yüksek Âlem'den bir büyücü neden Orta Âlem'de bir krallık istesin ki? Bizi uzun zaman önce, kendi özgür iradeleriyle terk ettiler. Kendi krallıkları, hayallerimizin ötesinde zengin, ya da biz öyle biliyoruz."

"Dediğim gibi, bilmiyoruz. Trian'ın bazı teorileri var -en aşikar olanı, fetih, elbette. Ama bize hükmetmek istiyorlarsa, gizemustalarından bir ordu gönderip bizi kolayca yenebilirler.

Hayır, dediğim gibi, mantıklı gelmiyor. Stephen, Sinistrad'ın oğlu ile iletişim halinde olduğunu biliyordu. Bane kurnaz bir ajandır. Oğlan krallıktaki her sırrı öğrendi ve babasına iletti, bundan eminiz. Bununla yaşayabiliriz, çünkü on devir geçti ve gücümüz gittikçe artıyor. Gizemustaları krallığı ele geçirmek isteselerdi, daha önce yaparlardı. Ama Stephen için bu çocuktan kurtulmayı acil bir durum haline getiren bir şey oldu." Alfred, dışarıda hâlâ yeni bir kent arayan çocuğa baktı. Çocuğun artık yorulduğu açıktı, artık kayanın üzerinde ayakta durmuyor, oturuyordu. Kâhya Hugh'nun yaklaşması için işaret etti ve kulağına fısıldadı. "Anne hamile!"

"Ah!" Hugh aniden anlayarak başını salladı. "Demek yolda yeni bir vâris olduğundan eskisinden kurtulmaya karar verdiler. Ya büyü?"

"Trian onu bozdu. On yıl üzerinde çalışması gerekti, ama sonunda başardı. Şimdi Stephen artık" -Alfred durdu ve kararsızlık içinde kekeledi- "artık..."

"...onu öldürmek için bir katil tutabiliyor. Ne kadar süredir biliyorsun?"

"Baştan beri." Alfred kızardı. "Sizi takip etmemin sebebi buydu."

"Beni durdurmaya mı çalışacaktın?"

"Emin değilim." Alfred'in alnı kırıştı ve kafasını kararsızlıkla salladı. "Ben .. bilmiyorum."

Karanlık bir tohum Hugh'nun zihnine düştü ve köklendi. Hızla büyüdü, beynini sardı, çiçeklendi ve zararlı bir meyve verdi Anlaşmayı bozmaya ben karar verdim. Neden? Çünkü çocuk yaşarken daha fazla para ediyordu. Ama ölüm anlaşmasını yaptığım pek çok adam da öyleydi. Daha önce bana duyulan güveni hiç boşa çıkarmamıştım. Daha önce hiç anlaşma bozmamıştım, halbuki bazı durumlarda bana ödenen ücretin on katını alabilirdim. Neden şimdi? Piçi kurtarmak için kendi hayatımı riske attım! Beni öldürmeye çalıştıktan sonra bile onu öldüremedim!

Ya büyü bozulmadıysa? Ya Bane hâlâ, başta Stephen olmak üzere hepimizi kullanıyorsa?

Hugh dikkatle Alfred'e baktı. "Peki senin hakkında bilmem gereken ne, kâhya?"

"Korkarım, yalnızca gözlerinizle gördükleriniz, efendim," dedi Alfred alçakgönüllülükle, ellerini açarak. "Tüm hayatım boyunca hizmet ettim.

Ekselansları Kraliçe Anne'e, Uylandia'daki şatosunda da hizmet ediyordum. Kraliçe olduğunda, beni de yanında götürme lütfunda bulundu." Yavaş yavaş yayılan bir kızartı, Alfred'in yüzünü kapladı. Gözleri güvertede dolandı. Üzerindeki partal giysileri, parmaklarıyla çekiştirdi.

Bu adam yalan söylemek konusunda çocuk kadar rahat değil, diye düşündü Hugh. Yine de, Alfred de çocuk gibi, bir yalanın içinde yaşıyor gibi görünüyor.

Katil gözlerini kapatarak konunun sonlanmasına izin verdi. Zehrin ve yüksek hava basıncının sonucu omzu ağrıyor, midesi bulanıyor ve uykulu hissediyordu. Olup bitenleri düşündü ve dudakları, acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Her şeyden kötüsü, elleri sayısız adamın kanlarına bulanmışken, kimsenin hükmedemeyeceğine inandığı kendisine hükmedilmişti -bir çocuk tarafından.

Prens Bane başını gemideki delikten içeri soktu. "Sanırım gördüm Büyük makineyi! O tarafta, uzakta. Şimdi göremiyorsunuz, çünkü bulutlar onu kapladı. Ama yolu hatırlıyorum

Hadi gidelim! Zaten ne kadar tehlikeli olabilir ki? Yalnızca yağmur..."

Bir yıldırım cızırdayarak toprağa düştü ve mercankayada bir delik açtı. Gökgürültüsü yeri sarstı, neredeyse çocuğu deviriyordu.

"İşte bu yüzden," dedi Hugh.

Bir başka yıldırım daha korkunç bir güçle düştü. Bane koşarak güverteyi geçti ve Alfred'in yanına çöktü. Yağmur gemiyi dövmeye başladı. Rüzgâr, sağır edici bir şiddetle esiyordu. Kısa süre sonra, paralanmış ahşabın arasından dökülmeye başladı. Bane'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı ve yüzü sapsarıydı, ama haykırmadı. Ellerinin titrediğini görünce, onları sıkıca birbirine sardı. Oğlana bakan Hugh, uzun zaman önce, korkusunu gururuyla bastırmaya çalışan kendisini gördü -sahip olduğu tek silah buydu.

Sonra, belki de Bane'in görmesini istediğinin bu olduğu aklına geldi.

Katil, kılıcının kabzasına dokundu. Yalnızca birkaç saniye alırdı. Kavra, çek, oğlanın bedenine sapla. Onu büyü dur-duracaksa, nasıl işlediğini görmek isterdi, kesin olarak bilmek isterdi.

Belki de zaten görmüştü.

Hugh elini kılıcından çekti. Piposunu aldığında, Bane'in onu izlediğini gördü. Oğlanın dudakları tatlı, sevimli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

RAHM, DREVLIN

AŞAĞI ÂLEM

Başatusta zor bir dönemden geçiyordu. Savunmasız adamcağızın başına gökten Tanrı yağıyordu. Her şey ters gitmeye başlamıştı. Bir zamanların dert bilmez, huzurlu âlemi, çılgına dönmüştü.

Arkasında bir manga aynasız, yanında kıymeti kendinden menkul başpapazla zar zor mercankayaların arasından yürüyen başatusta, uzun uzun tanrıları düşündü ve pek de işine yaramadıklarına karar verdi. Bir kere, deli Limbeck'ten güzelce kurtulmak yerine, canlı canlı geri göndermeye karar vermişlerdi. Üstüne üstlük, onunla beraber kendileri de gelmişlerdi! Daha doğrusu, bir tanesi gelmişti -kendine Haplo adını veren bir Tanrı. Tanrının, kendisini tanrı olarak görmediğine ilişkin kafa karıştırıcı dedikodular duymuş olsa da, Darral Uzunkıyılı onlara bir nebze bile inanmıyordu.

Ne yazık ki, tanrı da olsa, başka bir şey de, bu Haplo gittiği her yerde bela çıkarıyordu -ve bu da, Geglerin başkenti Rahm de dahil, neredeyse tüm Geg memleketi demek oluyordu. Deli Limbeck ile onun çılgın GGIBIT'leri

tanrıyı kasabalara götürüyorlar, söylevler veriyorlar, insanlara kullanıldıklarını, kötü davranıldıklarını, köleleştirildiklerini ve bunu Yemleyenler'in yaptığını söylüyorlardı. Elbette deli Limbeck uzun zamandır aynı lafları geveleyip duruyordu, ama şimdi, yanında bir tanrı varken, Gegler onu dinlemeye başlamışlardı! Papazların yarısı onların tarafına geçmişti bile. Kilisesinin gözlerinin önünde dağılmakta olduğunu gören başpapaz, başatusta dan birşeyler yapmasını talep ediyordu.

"Peki ne yapmalıyım?" diye sordu Darral ekşi ekşi. "Tanrı olmadığını söyleyen bu Haplo'yu tutuklatmalı mıyım? Buna zaten inanan herkesi baştan beri haklı olduklarına, inanmayan herkesi de, inanmaya ikna eder bu!"

"Boş laf!" diye burnunu çekti, başatustanın söylediği hiçbir şeyi anlamamış olan, fakat yine de itiraz etmesi gerektiğini düşünen başpapaz.

"Boş lafmış! Tek söyleyebileceğin bu mu? Hepsi senin suçun aslında!" diye bağırdı başatusta, kendi kendini öfkeye boğarak. "Bırak Yemleyenler deli Limbeck'in icabına baksın, dedin! icabına baktılar işte! Bizi mahvetsin diye geri gönderdiler!" Başatusta köpürmüştü, ama bir gemi görüldüğü bildirildiğinde öfkesi çabucak söndü.

Aylık festival zamanı gelmediği halde göklerden inmişti ejder gemisi. Gemi Rahm'in dış mahallelerinden biri olan Miide'nin dışına inmişti. Yatakodası penceresinden gemiyi gören başatustanın yüreği sıkışmıştı. Başka tanrılar -tam da ihtiyaç duyduğu şey1

Başta Darral, gemiyi gören tek kişi olduğunu, görmemiş gibi yapabileceğini ummuştu. Ama böyle bir şansı olmamıştı. Başpapaz da dahil bir sürü Geg görmüştü gemiyi. Daha da kötüsü, keskin gözlü, küt zekâlı aynasızlardan biri, içinden Canlı Bir şey çıktığını raporlamıştı. Şimdi aynı aynasız, ceza olarak şefinin arkasında, araştırmak üzere oraya doğru ilerliyordu.

"Herhalde bu sana ders olur," diye fırçaladı Darral şanssız aynasızı. "Senin yüzünden buraya kadar gelmek zorunda kaldık. Çeneni tutabilseydin! Ama, yoo! Gidip birini görmen gerek, değil mi? O da yetmez, âlemin yarısı duysun diye bar bar bağırman da gerek!"

"Ben yalnızca başpapaza söyledim," diye itiraz etti aynasız.

"Aynı şey," diye mırıldandı Darral.

"Şey, ama bizim de kendi tanrımızın olması iyi bir şey bence, başatusta," diye ısrar etti aynasız. "Bu haksızlık, bana göre, Het'teki sersemlerin kendi tanrıları var, ama bizim yok. Görecekler ama."

Başpapaz bir kaşını kaldırdı. Öfkesini unutarak başatustaya yanaştı. "Aslında haklı olabilir," diye mırıldandı kulağına.

"Kendi Tanrımız olursa, onu Limbeck'in tanrısının karşısına çıkarabiliriz."

Çatlak ve deliklerle dolu mercankaya zeminde tökezleyerek ilerlemeye çalışan başatusta, bacanağının, hayatında bir kere, kulağa azıcık akıllıca gelen bir fikir ürettiğini kabullenmek zorunda kaldı. Kendi tanrım, diye düşündü Darral Uzunkıyılı, birikintilerin içinden geçerek ejder gemisine doğru yürürken. Bunu avantaja çevirmek için bir yol olmalı.

Enkaz halindeki ejder gemisine yaklaştıklarını gören başatusta yavaşladı ve elini kaldırarak arkasındakileri de yavaşlamaları için uyardı -bu pek de gerekli değildi aslında. Aynasızlar liderlerinin üç metre arkasında zınk diye durmuşlardı zaten.

Başatusta adamlarına öfkeyle dik dik baktı ve hepsini korkaklıkla suçlayarak küfretmeye başladı, ama bir daha düşününce, belki de adamlarının arkada kalmasının daha iyi olacağına karar verdi. Tanrılarla kendisi yalnız görüşürse, daha iyi

bir görüntü verirdi. Yan yan başpapaza baktı.

"Bence sen burada beklesen daha iyi olur," dedi Darral. "Tehlikeli olabilir."

Tüm hayatı boyunca Darral sağlığıyla hiç ilgilenmediği için, başpapaz haklı olarak bu ani düşüncelilikten kuşkulandı ve duraksamadan itiraz etti. "Bu ölümsüz varlıkları bir kilise adamının selamlaması daha doğru olur," dedi azametle. "Aslında bence, konuşma işini benim üstlenmem daha doğru olur."

Fırtına dinmişti, ama yeni bir tanesi patlamak üzereydi (Drevlin'de her zaman patlamak üzere olan yeni bir fırtına bulunur!) ve Darral'ın tartışmaya ayıracak zamanı yoktu. Başpapazın ne kadar isterse konuşabileceğini mırıldanmakla yetinen başatusta ile başpapaz -daha sonra öykü ve şarkılarda yüceltilecek büyük bir cesaretle-düşmüş geminin örselenmiş gövdesine doğru, dönüp yürüdüler. (Aslında iki Gegin gösterdikleri cesaret pek abartılmasa daha doğru olur, çünkü aynasız, gemiden çıktığını gördüğü yaratığın küçük ve çelimsiz göründüğünü söylemişti. Gerçek cesaretleri birazdan sınanacaktı.)

Hasar görmüş geminin yanında duran başatusta, bir an ne diyeceğini bilemedi. Daha önce hiç bir tanrıyla konuşmamıştı. Aylık, kutsal, yükleme törenlerinde, Welfler büyük, kanatlı gemileriyle ortaya çıkar, suyu çeker,

ödüllerini aşağı fırlatır, hemen giderlerdi. İşleri halletmenin bundan iyi bir yöntemini düşünemiyordu başatusta. Tam geminin içindeki küçük ve çelimsiz şeye hizmetkârlarının geldiğini bildirmek için ağzını açmıştı ki, küçük ve çelimsizden başka her şeye benzeyen bir tanrı belirdi.

Bu tanrı uzun boylu ve esmerdi, çenesinden iki örgü halinde sarkan siyah bir sakalı, omuzlarına düşen siyah saçları vardı. Yüzü sert, gözleri keskin ve Geglerin üzerinde durdukları mercankaya kadar soğuktu. Tanrının elinde parlak, pırıldayan metalden bir silah vardı.

Bu güçlü ve korkunç görünüşlü yaratığı gören başpapaz, kilise protokolünü tamamen unutarak dönüp kaçtı. Kilisenin sahayı terk ettiğini gören aynasızların çoğu, kıyametin koptuğu kararına vardılar ve başpapazlarını takip ettiler. Yalnızca bir sadık aynasız kaldı -tanrıyı gören ve küçük, çelimsiz olduğunu bildiren Belki de, kaybedecek bir şeyi olmadığını düşünmüştü.

"Hımm! Çok şükür," diye mırıldandı Darral. Tanrıya dönerek öyle bir eğildi ki, uzun sakalı ıslak yerleri süpürdü. "Saygıdeğer Efendimiz," dedi alçakgönüllülükle, "âlemimize hoşgeldiniz. Yargı için mi geldiniz?"

Tanrı ona dik dik baktı, sonra başka bir Tanrıya döndü (bunlardan kaç tane var, diye içinden homurdandı başatusta) ve bu tanrıyla, başatustaya anlamsız bir gevezelik gibi gelen bir dille konuştu. İkinci tanrı -kel, zayıf, yumuşak bakışlı bir tanrı gibi gelmişti Darral Uzunkıyılı'ya -yüzünde boş bir ifadeyle başını salladı.

Sonra başatustanın aklına, bu tanrıların söylediği tek bir kelimeyi bile anlamadıkları geldi.

O anda, Darral Uzunkıyılı deli Limbeck'in hiç de deli olmadığını fark etti. Bunlar tanrı değildiler. Tanrılar onu anlardı. Bunlar ölümlüydüler. Ejder gemisiyle gelmişlerdi, demek ki, ejder gemisiyle gelen Welfler de büyük ihtimalle ölümlüydüler. Yıksı-diksi aniden ıstop etseydi, bütün çarklar dursa, bütün dişliler gıcırdamayı, bütün düdükler ötmeyi bıraksa, başatusta bu kadar şaşırmazdı Deli Limbeck haklı ha? Yargı falan da olmayacak1 Asla Geg'in Umudu'na yükselmeyecekler Tanrılara ve enkaz halindeki gemilerine öfkeyle bakan Darral, tanrıların Drevlin'den kendi başlarına gitmeyi bile başaramayacaklarını gördü

Derin bir gökgürültüsü, başatustayı, bu 'tanrıların' ortalıklarda durup birbirlerine bakmayı sürdürmemesi gerektiği konusunda uyardı. Hayal kırıklığı ve öfke içinde, düşünmek için zamana ihtiyaç duyan başatusta, 'tanrılara' sırtını dönüp kente doğru yürümeye başladı.

"Bekle!" dedi bir ses. "Nereye gidiyorsun?"

İrkilen Darral arkasına döndü. Üçüncü Tanrı ortaya çıkmıştı. Aynasızın gördüğü bu olmalıydı, çünkü küçük ve kırılgan görünüşlüydü. Tanrı bir çocuktu! Darral hayal mi kurmuştu, yoksa çocuk onunla, anlayabildiği sözcüklerle mi konuşmuştu?

"Selamlarımı sunarım. Ben Prens Bane'im," dedi çocuk mükemmel bir Gegceyle. Konuşmasındaki tek hata, sanki ne söyleceğini başkasından öğreniyor gibi duraksamasıydı. Bir eliyle, boynunda asılı bir tüy tılsımı kavramıştı. Diğer eli, törensel Geg dostluk jestiyle, avucu açık bir şekilde uzatılmıştı. "Babam Sinistrad'dır, Yedinci evden bir gizemustası, Yüksek Âlem'in hükümdarı."

Darral Uzunkıyılı uzun, titrek bir nefes aldı. Hayatında hiç bu kadar güzel bir varlık görmemişti. Parlak, altın rengi saçları, ışıltılı mavi gözleri vardı -çocuk, Yıksı-diksi'nin metali gibi parıldıyordu.

Belki de yanılmışımdır, belki de deli Limbeck haksızdır. Bu varlığın ölümsüz olduğundan kuşku yok! Geg'in içinde derinlerde bir yerden, yüzyıllarca suren Koparılış, katliam, uzaklaştırılmanın altına gömülü bir deyim yükseldi, "Ve küçük bir çocuk onları yönlendirecek "

"Selamlarımı sunarım, Prens B-bane," diye yanıt verdi başatusta, kendi dilinde hiçbir anlamı olmayan ismi kekeleyerek. "Sonunda bizi yargılamaya mı geldiniz5"

Çocuğun gözkapakları kıpırdandı; sonra sakince yanıt verdi, "Evet, sizi yargılamaya geldim. Kralınız nerede?" ' "Ben başatustayım, Saygıdeğer Efendimiz, halkımızın hükümdarıyım Kentimizi ziyaret etmeye tenezzül ederseniz çok onurlanırız, Saygıdeğer Efendimiz." Başatusta'nın bakışları endişeyle, yaklaşmakta olan fırtınaya kaydı. Muhtemelen tanrılar yıldırım ve sağanak yağmurdan etkilenmezlerdi, ama Darral, başatustaların etkilendiklerini ifade etmekten çekiniyordu. Yine de çocuk, başatustanın durumunu anlamış ve ona acımış görünüyordu. Darral'ın tanrının hizmetkârları veya muhafızları olduklarını düşündüğü iki yoldaşına bir bakış fırlatarak, yolculuğa hazır olduğunu bildirdi ve çevresinde bir araç aradı.

"Üzgünüm, saygıdeğer efendimiz," diye mırıldandı başatusta, kıpkırmızı kesilerek, "ama... şey... yürümemiz gerekecek."

"Ah, pekâlâ," dedi tanrı ve neşeyle bir su birikintisinin ortasına zıpladı.

OTUZUNCU BÖLÜM

RAHM, DREVLİN

AŞAĞI ÂLEM

Limbeck GGIBIT'in nemli karargahında oturmuş, o geceki toplantıda vereceği söylevi yazıyordu. Gözlüklerini başının üzerine kaldırmış, önündeki kağıda sözcükler karalıyor, mutlulukla her şeyin üzerine mürekkep saçıyordu. Çevresinde kopmakta olan kaosun farkında bile değildi. Köpeği ayaklarının dibinde yatan Haplo, yanında oturuyordu.

Sessiz, suskun ve dikkat çekmeyen Patryn -gerçekten de Geg onu çoktan unutmuştu- kendisi için fazla küçük bir Geg sandalyesinde oturuyordu. Uzun bacaklarını uzatmış, aylak aylak düzenli karmaşayı izliyordu. Kumaş sarılı eli arada bir aşağı uzanıp köpeğin başını kaşıyor veya onu irkilten bir olay olduğunda rahatlatırcasına okşuyordu.

Geg başkenti Rahm'deki GGIBIT karargahı, aslında duvarda bir delikti Yıksı-diksi belli bir yönde genişlemesi gerektiğine karar vermiş, bir Geg konutundaki duvarı yıkmış, sonra bilinmeyen bir sebepten dolayı o yöne

gitmeyi istemediği sonucuna varmıştı. Duvardaki delik kaldı, fakat konutta kalan yirmi kadar aile taşındı, çünkü Yıksı-diksi'nin yine fikrini değiştirip geri dönüp dönmeyeceğinden emin olamıyorlardı

Birkaç küçük rahatsızlık dışında -bitmek tükenmek bilmez rutubet gibi- GGIBIT karargahı olmak için son derece uygun bir yerdi. Drevlin'in başkentinde hiç GGIBIT karargahı olmamıştı. Orada hem başatustanın, hem de kilisenin büyük kuvveti vardı. Ama Limbeck'in ölümden zaferle -üstelikte yanında Tanrı olmadığını iddia eden bir tanrıyla-dönüşü Rahm'de habersöyleyenler aracılığıyla yayıldıktan sonra, Gegler GGIBIT ile liderini tanımak için can atmaya başladılar. Jarre Rahm'e giderek, Birlik'i kurdu, broşürler dağıttı, yaşamak ve birlik merkezi olarak kullanmak için bir yer buldu. Fakat öncelikli ve gizli amacı, başatustayla kilisenin başlarına dert olup olmayacağını öğrenmekti.

Jarre başlarına dert olmalarını diliyordu. Habersöyleyenlerin her yerde şakıdıklarını duyar gibiydi: "Aynasızlar dönekleri ezdi!" Fakat ne yazık ki, hiç böyle bir şey olmadı ve Limbeck Haplo (ve köpeği), kente girdiklerinde tezahürat yapan kalabalıklarca karşılandılar. Jarre, bunun kuşkusuz başatustanın, onları tuzağa düşürmek için yaptığı ince ve karanlık bir plan olduğunu söyledi, ama Limbeck bu durumun, Darral Uzunkıyılı'nın adil ve açık fikirli olduğunu kanıtladığını söyleyerek karşılık verdi.

Şimdi, duvardaki deliğin dışında Geg kalabalıkları duruyor ve ünlü Limbeck ile Tanrı-olmayan-Tanrıyı bir anlığına görebilmek için boyunlarını uzatıyorlardı. GGIBIT üyeleri önemli tavırlarla içeri girip çıkıyorlar, Jarre'ye mesajlar taşıyorlardı. Jarre işleri yönetmekle o kadar meşguldü ki, artık söylev vermeye zamanı yoktu.

Jarre, performansının zirvesindeydi. GGIBIT'i insafsız bir etkinlikle yönetiyordu. Organizasyon konusundaki becerisi, Gegler konusundaki tanrı vergisi bilgisi ve Limbeck'i yönetme tarzı sayesinde, Geg dünyası öfke ve devrim çağrılarıyla alev

alev yanıyordu. Limbeck'i dürterek, teşvik ederek, yumruklayarak şekle sokuyor, deha dolu sözcükler üretmesi için itiyor, işi bittiği zaman geri çekiyordu. Haplo'ya duyduğu hayranlık zaman içinde soldu ve ona da, Limbeck'e davrandığı gibi davranmaya, ne anlatması ve ne uzunlukta anlatması gerektiğini söylemeye başladı.

Haplo her konuda kolayca, ilgisiz bir uysallıkla boyun eğiyordu ona. Jarre, onun az konuşan, ama konuştuğu zaman yüreği dağlayan, günler

geçse de izleri kaybolmayan sözcükler söyleyen bir adam olduğunu keşfetmişti.

"Bu geceki söylevin hazır mı, Haplo?" Jarre, kilisenin yaptığı bir saldırı için bir yanıt hazırlama işine ara verdi -kilisenin saldırısı o kadar aptalcaydı ki, yanıtlamak, onlara hak etmedikleri bir önem atfetmek olacaktı.

"Her zaman söylediklerimi söyleceğim, sizin için de uygunsa tabii, hanımefendi," diye yanıtladı Haplo, Jarre'yle konuşurken hep takındığı saygılı, sessiz tavrıyla.

"Evet," dedi Jarre ve tüy kaleminin ucuyla çenesini okşadı.

"Bence oldukça tatmin edici olur. Biliyorsun, şimdiye kadar toplayabildiğimizden çok daha büyük bir kalabalık toplayabiliriz. Hatta bazı vardiyaların işi bırakmayı bile düşündüklerini söylüyorlar -daha önce Drevlin tarihinde hiç rastlanmayan bir şey bu!"-,

Sesinin tonu Limbeck'i irkiltip, miyop bakışlarını kağıdın dan kendi belirsiz figürüne yönlendirecek nitelikteydi. Aslında Limbeck'in tek gördüğü, karemsi bir lekeyle, üzerindeki, Jarre'nin kafası olan bir yumruydu. Gözlerini göremiyordu, ama zevkle parladıklarını bilecek kadar iyi tanıyordu onu.

"Hayatım, bu akıllıca olur mu?" dedi, kalemi kağıdının üzerinde, bilinçsizce tam metnin ortasına kocaman bir mürekkep damlası damlatarak. "Başatusta ile papazları öfkelendireceği kesin. ."

"Umarım öyle olur!" dedi Jarre üstüne basarak ve Limbeck'i hayret içinde bırakarak. Limbeck dirseğini endişeyle mürekkep gölünün ortasına daldırdı.

"Bırak, aynasızlarını toplantımızı sona erdirmek için göndersin," diye devam etti Jarre. "Yüzlerce yeni yandaşımız olacak!"

"Ama sorun çıkabilir!" Limbeck dehşet içindeydi. "Birileri incinebilir!"

"Hepsi ülkümüz uğruna." Jarre omuzlarını silkip işine döndü.

Limbeck bir mürekkep damlası daha damlattı. "Ama benim ülküm hep barış olmuştur. İnsanların incinmesini hiç istemedim!"

Ayağa kalkan Jarre, Haplo'ya hızlı ve anlamlı bir bakış fırlattı ve Limbeck'e, tanrı -olmayan- Tanrının dinlemekte olduğunu hatırlattı. Limbeck kızararak dudağını ısırdı, ama başını inatla salladı. Bunun üzerine Jarre yanına geldi ve Limbeck'in burnundaki, iri mürekkep lekesini sildi.

"Hayatım," dedi, nazikçe, "hep değişim ihtiyacından bahsederdin. Bunun nasıl olacağını düşünüyordun ki?"

"Zaman içinde," dedi Limbeck. "Zaman içinde ve yavaş yavaş, böylece herkesin alışmak ve bunun en iyisi olduğunu görmek için zamanı olacaktı."

"Tam da sana göre bir yaklaşım!" diye içini çekti Jarre.

GGIBIT'çi bir kafa duvardaki delikten içeri uzandı ve Jarre'nin dikkatini çekmeye çalıştı. Jarre ona şiddetle kaşlarını çattı, ama Geg hafifçe korksa da, yerini korudu ve bekledi. Sırtını GGIBIT'çiye donen Jarre Limbeck'in kırışmış alnını, çalışmaktan kabalaşmış ve nasır bağlamış eliyle okşadı.

"Sen değişimin güzel güzel, yavaş yavaş gelmesini istiyorsun. İnsanların bir sabah kalkmalarını ve daha önce olduklarından daha mutlu hissetiklerini anlamalarını istiyorsun. Bu doğru, değil mi Limbeck?"

Jarre kendi sorusunu yanıtladı. "Elbette öyle. Çok harika ve çok düşüncelisin, ama aynı zamanda çok saf ve çok aptalsın." Eğilerek başının tepesini öptü ve sözlerinin acısını hafifletti. "Ve sende sevdiğim de bu, hayatım. Ama Haplo'yu duymadın mı, Limbeck? Söylevinin bir kısmını şimdi ver, Haplo." Jarre'yi görmek için beklemekte olan GGIBIT'çi kalabalığa döndü ve bağırdı, "Haplo söylev veriyor!"

Caddede duran Gegler arasında büyük bir tezahürat koptu ve sığabildiğince kafa, kol, bacak ve başka vücut organları duvardaki delikten içeri sokuldu. Bu korkutucu görüntü köpeğin ayağa fırlamasına sebep oldu. Haplo köpeği okşayarak sakinleştirdi ve büyük bir nezaketle söylevine başladı. Yıksı-diksi'nin patırtısını bastırmak için yüksek sesle konuşuyordu.

"Siz Gegler kendi tarihçesinizi biliyorsunuz. Buraya, Yemleyenler dediğiniz varlıklar tarafından getirildiniz. Benim dünyamda o varlıklar Sartanlar olarak bilinir. Sartanlar bize de, size davrandıkları gibi davrandılar. Sizi köleleştirdiler, Yıksı-diksi olarak bildiğiniz bu şey için çalıştırdılar. Siz onun yaşayan bir varlık olduğunu düşünüyorsunuz, ama size, onun bir makine olduğunu söylüyorum! Bir makine, o kadar! Sizin beyniniz, sizin gücünüz, sizin kanınızla çalışan bir makine!

"Peki bu Sartanlar nerede? Sizi -nazik, barışçı bir ulusu- buraya getiren bu sözde tanrılar, sıra sizi Welflere karşı korumaya geldiğinde nerede? Sizi buraya getirdiler, çünkü sizden faydalanabileceklerini biliyorlardı!

"Sartanlar nerede? Yenileyenler nerede? Sormamız gereken soru bu işte! Öyle görünüyor ki, bu sorunun cevabını kimse bilmiyor. Buradaydılar, ama gittiler ve sizi Sartanların yardakçılarının, Tanrı sandığınız o Welflerin merhametine bıraktılar!

Ama onlar tanrı değil! Ben ne kadar ölümlüysem, onlar da o kadar ölümlü -yalnız, tanrılar gibi yaşıyorlar. Tanrı gibi yaşıyorlar, çünkü sizin

gibi kulları var! İşte Welfler sizi böyle görüyor!

, "Şimdi ayaklanma, zincirlerden kurtulma ve hakkınız olanı alma zamanı! Yüzyıllardır sizden esirgeneni ele geçirme zamanı!"

Delikten içeriyi gözetleyen Geglerin tezahüratı sözünü böldü. Gözleri parlayan Jarre, ellerini kenetlemiş, dudakları, artık ezberlediği sözlerle kımıldar durumda, ayakta duruyordu. Limbeck de dinliyordu, ama gözleri yerde, yüz ifadesi endişeliydi. O da Haplo'nun söylevini sık sık duymuştu, ama sanki şimdi ilk defa anlıyormuş gibiydi. "Kan, ayaklanmak, kurtulmak, almak," gibi sözcükler, Haplo'nun ayaklarının dibindeki köpek gibi hırlayarak üzerine atlıyorlardı. Belki onları duymuştu, hatta kendisi de tekrarlamıştı, ama onlar yalnızca sözcüktü. Şimdi onları sopa, cop ve taş olarak görüyordu. Sokaklarda yatan, hapishaneye götürülen, Terrel Fen Basamakları'nı inmeye zorlanan Geg'leri görüyordu.

"Ben bunları kasetmedim!" diye haykırdı. "Bunların hiçbirini kastetmedim!"

Dudaklarını birbirine sıkıca bastıran Jarre uzun adımlarla odayı aştı ve şiddetli bir çekişle duvardaki deliği kapatmak için asılmış perdeyi indirdi. Manzarası kapanan kalabalıktan hayal kırıklığıyla dolu mırıltılar geldi.

"Kastetsen de, kastetmesen de, Limbeck, artık durduramayacağımız kadar ilerledi!" diye azarladı Jarre. Sevgilisinin yüzündeki yıkılmış ifadeyi görünce, sesini yumuşattı. "Her doğum acı, kan ve gözyaşıyla olur, hayatım. O güvenli, sessiz zindanından kurtulan bütün bebekler ağlar. Yine de, rahimde kalsa asla büyümez, asla olgunlaşamaz. Başka bir bedenden beslenerek yaşayan bir parazit olur. İşte biz de buyuz. İşte bu hale geldik! Görmüyor musun? Anlayamıyor musun?"

"Hayır, hayatım," dedi Limbeck. Kalemi tutan eli titriyordu. Her tarafa mürekkep damlaları sıçrıyordu. Kalemi, üzerine söylevini yazmakta olduğu kağıdın üzerine bıraktı ve yavaşça ayağa kalktı. "Sanırım yürüyüşe çıkacağım."

"Ben olsam yapmazdım," dedi Jarre. "Kalabalık..." Limbeck gözlerini kırpıştırdı. "Ah, evet. Tabii. Haklısın."

"Yoruldun. Bütün bu yolculuklar ve heyecan. Hadi gidip biraz kestir. Söylevini ben bitiririm. İşte, gözlüklerin burada," dedi Jarre aceleyle, gözlükleri Limbeck'in tepesinden alıp burnunun üzerine kondurarak. "Hadi, merdivenlerden çık, doğruca yalağa."

"Peki hayatım," dedi Limbeck, Jarre'nin yamuk yerleştirdiği gözlükleri düzelterek. Yamuk takılmış gözlüklerden bakmak, bir şekilde midesini

bulandırmıştı. "Bence... bu iyi bir fikir. Ben... yorgun hissediyorum." İçini çekip başını eğdi. "Çok yorgun."

Harap merdivenlere yönelen Limbeck, elinde ıslak bir dil hissedince irkildi. Haplo'nun köpeği gözlerini ona dikmiş, kuyruğunu sallıyordu.

"Seni anlıyorum," diyor gibiydi köpek, dile getirmediği sözcükler Limbeck'in zihninde korkutucu bir biçimde netti. "Üzgünüm."

"Köpek!" dedi Haplo sertçe, köpeği çağırarak.

"Yoo, önemli değil," dedi Limbeck ve eğilip köpeğin başını ihtiyatla okşadı. "Sorun değil."

"Köpek! Gel!" Haplo'nun sesi, öfkeli gibiydi. Köpek aceleyle sahibinin yanma gitti ve Limbeck yukarı çıkarak dinlenmeye çekildi.

"O kadar idealist ki!" dedi Jarre, Limbeck'in ardından hayranlık ve öfkeyle bakarak. "Ve hiç de pratik değil. Ne yapacağımı bilemiyorum."

"Onu yanından ayırma," dedi Haplo. Köpeğin uzun burnunu okşayarak her şeyi affettiğini ve unuttuğunu ifade etti. Hayvan uzanıp yana devrildi ve gözlerini kapattı. "Devriminize yüksek bir ahlaki anlam katıyor. Kan akmaya başladığında buna ihtiyacınız olacak."

Jarre endişeli göründü. "O noktaya varacağını düşünüyor musun?"

"Kaçınılmaz," dedi Haplo, omuzlarını silkerek. "Sen de Limbeck'e aynısını söylemiştin."

"Biliyorum. Söylediğin gibi, kaçınılmaz görünüyor. Uzun ' zaman önce başladığımız şeyin doğal sonucu gibi. Yine de son zamanlarda bana öyle geliyor ki" -gözleri Haplo'ya döndü- "sen gelene kadar düşüncelerimiz şiddete hiç gerçekten yönelmemişti. Bazen, aslında tanrı olup olmadığını merak ediyorum."

"Nedenmiş o?" Haplo gülümsedi.

"Sözlerinin üzerimizde garip bir gücü var. Onları duyuyorum, onları daima duyuyorum, ama kafamda değil, kalbimde." Elini göğsüne koyarak, sanki kalbi açıyormuş gibi bastırdı. "Ve sözler kalbimde olduğu için, onları mantıklı olarak değerlendiremiyomm sanki. Yalnızca tepki göstermek istiyorum, gidip... birşeyler yapmak istiyorum! Çektiklerimiz için, katlandığımız şeyler için birilerinden hesap sormak istiyorum."

Haplo ayağa kalktı. Jarre'nin yanına gelerek diz çöktü ve gözlerini kısa, tombul Geg'in gözlerine dikti. "Peki, neden yapmayasın?" dedi yumuşak bir sesle, sesi öyle yumuşaktı ki, Yıksı-diksi'nin gümbürtüsünün ardından duyulmuyordu. Yine de Jarre ne dediğini biliyordu, yüreğindeki acı fazlalaştı. "Neden hesap sormayasın? Halkınızdan kaç kişi orada yaşadı ve

öldü. Peki neden? Topraklarınızı yiyen, evlerinizi yıkan, yaşamlarınızı alan ve karşılığında hiçbir şey vermeyen bir makineye hizmet etmek için! Kullanıldınız, aldatıldınız! Karşı çıkmak hakkınız, göreviniz!"

"Yapacağım!" Jarre sözlerin etkisi altında kalmış, adamın kristal mavi gözleri tarafından büyülenmişti. Yüreğinin üzerindeki el yavaşça kasılarak yumruk oldu.

Sessizce gülümseyen Haplo ayağa kalktı ve gerindi. "Sanırım ben de kestirsem iyi olacak. Uzun bir gece olacağa benzer."

"Haplo," diye seslendi Jarre, "bizim altımızdaki bir yerden geldiğini söylemiştin, bizim... hiçkimsenin varlığından haberi olmayan bir âlemden."

Haplo yanıt vermedi, yalnızca baktı.

"Siz de köleymişsiniz. Bize öyle söyledin. Ama adamıza nasıl geldiğini anlatmadın," -duraklądı ve sanki sözcüklerin daha kolay dökülmesi için bir yol ararmışçasına dudaklarını yaladı- "Kaçmıyordun, değil mi?"

Adamın ağzının bir kenarı seğirdi. "Hayır, kaçmıyordum. Biz kavgamızı kazandık, Jarre. Artık köle değiliz. Başkalarını özgür bırakmak üzere gönderildim."

Köpek başını kaldırıp dönerek Haplo'ya uykulu uykulu baktı. Haplo'nun gitmek üzere hazırlandığını görünce esnedi, kalktı ve poposunu havaya dikerek ön bacaklarını iyice gerdi, sonra da sahibine merdivenlerde eşlik etti.

Jarre onları izledi, başını sallayıp Limbeck'in söylevini bitirmek üzere oturdu. Tam o sırada, perdenin ardındaki gürültü ona görevlerini hatırlattı Görüşmesi gereken insanlar, dağıtılması gereken broşürler, incelenmesi gereken bir salon ve organize edilmesi gereken toplantılar vardı.

Artık devrim çok da eğlenceli görünmüyordu.

Haplo merdivenleri dikkatle, duvara yakın durmaya çalışarak çıktı. Yumruağacı tahtalar çatlak ve çürüktü. Sivri dişli boşluklar, dikkatsiz davrananları tuzağa düşürüp, alt katın zeminine göndermek için bekliyorlardı. Odaya girince yatağa uzandı, fakat uyumadı. Köpek yatağın üzerine, yanına sıçradı ve başını adamın göğsüne koyup, gözlerini adamın yüzüne dikti.

"Kadın iyi, ama işimize yaramaz. Lordumun diyeceği gibi, çok fazla düşünüyor ve bu da onu tehlikeli kılıyor. Bu âlemde kaos yaratacak kişinin fanatik biri olması gerek. Limbeck ideal olurdu, ama kafasındaki o idealizm balonunun patlaması gerek Ve benim de burayı terk edip işime devam

etmem lazım -yukarıdaki âlemleri inceleyip, lordumun gelişine hazırlamalıyım Gemim harap oldu Bir başka gemi bulmalıyım. Ama nasıl... nasıl?

Düşünceler içinde, köpeğin yumuşak kulaklarıyla oynadı. Adamın gerginliğini hisseden hayvan uyanık kaldı ve verebileceği desteği verdi. Haplo yavaş yavaş rahatladı. Bir fırsat doğacaktı Biliyordu Tek yapması gereken beklemek ve bu fırsatı yakalamaktı Köpek gözlerini kapatıp rahatlamış gibi bir iç çekişle uyudu. Birkaç dakika sonra Haplo da uykuya daldı

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

RAHM, DREVLİN

AŞAĞI ÂLEM

"Alfred"

"Efendim?"

"Ne söylediklerini anlayabiliyor musun?"

Hugh, Geg'le gevezelik etmekte olan Bane'i işaret etti.

Mercankaya üzerinde tökezleyerek yürüyorlardı. Fırtına bulutları arkalarında toplanmıştı ve rüzgâr gittikçe şiddetleniyor, yıldırımların paraladığı mercankaya parçalarının arasında uğulduyordu. Önlerinde Bane'in görmüş olduğu şehir vardı. Daha doğrusu, bir şehirden çok, bir makineye benziyordu bu.

"Hayır, efendim," dedi Alfred, doğrudan Bane'in sırtına bakarak ve normalde konuştuğundan daha yüksek sesle konuşarak. "Bu insanların dilini bilmiyorum. Ne bizim ırkımızda, ne de Elfler arasında bilen çok fazla insan olduğunu da sanmıyorum."

"Elflerin bazıları biliyor -su gemilerinin kaptanları. Ama sen bilmiyorsun, ben de Stephen'ın bildiğini tahmin etmiyorum. O zaman Ekselansları nereden öğrendi?"

"Nasıl sorabilirsiniz, efendim?" dedi Alfred, anlamlı anlamlı göklere göz atarak

Atıfta bulunduğu fırtına bulutları değildi. Orada, Maelstrom'un çok çok yukarısında, gizemustalarının kendi kendilerini sürdükleri Yüksek Âlem vardı Efsanelere bakılırsa orada, en açgözlü insanların bile rüyalarında göremeyeceği zenginlikler, en yaratıcı insanların bile hayal edemeyeceği güzellikler içinde yaşıyorlardı.

"Başka bir ırkın veya kültürün dilini anlamak, en basit büyülerden biridir. O taktığı tılsım -Ah!"

Alfred'in ayağı bir yan yola sapıp, çukura girmeye karar verdi ve Alfred'in geri kalanını da beraberinde götürdü. Adamın haykırması üzerine Geg durup korku içinde çevresine baktı. Bane gülerek bir şey söyleyince Geg yoluna devam etti. Hugh Alfred'i kurtardı. Kolunu tutup ona kaba zemin üzerinde yol göstererek hızla ilerledi. İlk yağmur damlaları gökten düşmeye başlamış, mercankayayı yüksek sesle dövüyordu.

Alfred Hugh'ya huzursuzca yan yan baktı ve Usta, gözlerinin sessiz kalması için yalvardığını gördü. Bu yalvarış Hugh'a istediği, yanıtı vermişti ve bu Alfred'in Bane'in duymasını istediği bir yanıt değildi. Elbette Alfred Geglerin dilinden anlıyordu. Hiçkimse anlamadığı bir dili bu kadar dikkatle dinlemezdi ve Alfred de Bane ile Geg'i dikkatle dinlemişti. Daha da ilginç olan -Hugh'ya göre-Alfred'in bunu Bane'den gizliyor oluşuydu.

Hugh Ekselanslarını gizlice dinlemeyi kesinlikle onaylıyordu, ama bu başka rahatsız edici somları beraberinde getiriyordu. Kâhya Gegceyi nerede -ve nasıl-öğrenmişti? Alfred Montbank kimdi -ya da neydi?

Fırtına tüm ölümcül öfkesiyle koptu. İnsanlarla Gegler kendilerini Rahm'e zor attılar Yağmur çevrelerinde gri bir duvar gibi dökülüyor, görüş alanlarını kısmen kapatıyordu. Ama makinenin yaptığı gürültü öyle yüksekti ki, fırtınanın içinden duyabiliyor, titreşimlerini ayaklarının altında hissedebiliyor ve doğru yönde ilerlediklerini anlayabiliyorlardı.

Geglerden oluşan bir kalabalık onları kapılardan birinde bekliyordu. Geldiklerinde hepsini makinenin içine aldılar. Fırtınaya ilişkin sesler duyulmaz oldu, ama makinenin sesleri yüksekti, yukarıda, aşağıda, çevrede ve her yerde gümbürdeyip duruyordu. Bir tür silahlı muhafıza benzeyen bir

çok Geg, ayrıca bir elf lordunun hizmetkârı gibi giyinmiş bir Geg daha, endişeyle onları selamlamak üzere bekliyorlardı.

"Bane, neler oluyor?" diye sordu Hugh yüksek sesle, makinenin gürültüsünü bastırmaya çalışarak. "Bu adam kim? Ne istiyor?"

Bane Hugh'ya kendinden memnun bir sırıtışla karşılık verdi. Yeni edindiği güçten pek memnun olduğu görülebiliyordu. "Bu halkın kralı o!" diye bağırdı Bane.

"Ne?"

"Kral! Bizi bir tür yargı salonuna götürecek."

"Bizi daha sessiz bir yere götüremez mi?" Hugh'nun başı zonklamaya başlamıştı.

Bane dönüp krala sordu. Tüm Gegler dönüp ona dehşet içinde bakarak, başlarını sallayınca şaşırdı.

"Bunlara da ne oluyor?"

Prens kıkırdamaya başladı.

"Ölecek bir yer istediğini sandılar!"

O sırada, ipek pantolon ve yıpranmış kadife bir ceket giymiş bir Geg, kral tarafından Bane ile tanıştırıldı.

"Senin ne olduğunu sanıyorlar, çocuk?" diye sordu Hugh.

"Bir tanrı," diye yanıt verdi Bane havalı bir şekilde. "Bekledikleri bir tanrı varmış anlaşılan. Onları yargılayacağım."

Gegler yeni buldukları tanrı ile Rahm sokaklarında yürüdüler -Yıksı-diksi'nin altından, üstünden ve dosdoğru içinden geçen sokaklarda. Usta Hugh hayatında öyle çok fazla şeye hayranlık duymamıştı -ölüm bile onu fazla etkilemezdi- ama bu makineye hayran kalmıştı. Şimşek gibi çakıyor, parıldıyor, kıvılcımlar çıkarıyordu. Gümbürdüyor, çınlıyor, tıslıyordu. Pompalıyor, dönüyor ve yakıcı buhar bulutları fışkırtıyordu. Cızırdayan mavi şimşeklerden yaylar yaratıyordu. Görebileceğinden çok daha yükseğe çıkıyor, hayal edebileceğinden çok daha derine iniyordu. Devasa dişliler birbirine geçiyor, devasa çarklar dönüyor, devasa kazanlar kaynıyordu. Kolları, elleri, bacakları, ayaklan vardı ve hepsi parlak metalden yapılmıştı. Hepsi, bulundukları yerden başka bir yere gitmekle meşguldüler. Kör edici bir ışık saçan gözleri, gıcırdayıp öten ağızları vardı. Gegler üzerine tırmanıyor, sürünüyor, aşağı iniyor, açıyor, dolduruyor, sevgi dolu bir özen ve adanmışlıkla bakıyorlardı.

Bane de etkilenmişti. Faltaşı gibi açık gözlerle bakıyordu. Ağzı, pek de tanrısal olmayan bir şekilde, şaşkınlık içinde açılmıştı.

"Bu harika!" dedi çocuk nefes nefese. "Hiç böyle bir şey görmemiştim!"

"Görmediniz mi, Saygıdeğer Efendimiz?" diye haykırdı başatusta, çocuk-tanrıya hayret içinde bakarak. "Ama onu siz tanrılar yaptınız!"

"Ah, şey, evet," diye kekeledi Bane "Yani demek istediğim, sizin kadar özenle bakan kimseyi görmemiştim!" diye bitirdi aceleyle, sözcükleri bir rahatlama duygusuyla telaffuz ederek.

"Evet," dedi başpapaz vakarla, yüzü gururla parlıyordu. "Çok iyi bakıyoruz ona."

Prens dilini ısırdı. Bu harika makinenin ne yaptığını sormayı çok istiyordu, ama bu küçük kralın ondan her şeyi bilmesini beklediği açıktı -bir Tanrı için pek de mantıksız bir varsayım sayılmazdı bu. Bane bu konuda da tek başınaydı, babası, Aşağı Âlem'deki bu makine hakkında tüm bildiklerini aktarmıştı. Bu tanrı olma meselesi başta göründüğü kadar kolay değildi ve Prens tanrılığı bu kadar çabuk kabul ettiğine pişman olmaya başlamıştı. Bir de şu yargı meselesi vardı. Kimi yargılayacaktı ve neden? Birilerini zindana mı göndermesi gerekiyordu? Öğrenmesi gerekiyordu, ama nasıl?

Bane, küçük kralın biraz fazla kurnaz olduğuna karar vermişti. Saygılı ve nazikti, ama oğlan, kendisi bakmazken, Geg'in onu keskin ve delici bakışlarla incelediğini görmüştü. Prens'in sağında yürüyen Geg ise, ona bir sefer sarayda gördüğü bir maymunu hatırlatıyordu. Duyduklarına bakarak bu şişinen, kadife kenarlı Geg'in, kendisini birden kumcusu olarak bulduğu dinle bir ilgisi olduğu sonucunu çıkarmıştı. Bu Geg o kadar da zeki görünmüyordu ve Bane sorulan için ona dönmeye karar verdi.

"Afedersiniz," dedi çocuk sevimli bir gülümsemeyle başpapaza, "İsminizi duyamadım."

"Wes Vidasıkıştıran, Saygıdeğer Efendimiz," dedi Geg, göbeğinin elverdiği kadar eğilerek ve neredeyse uzun sakalına basıp devrilerek. "Saygıdeğer Efendimiz'in başpapazı olmak onuruna sahibim."

O da her neyse, diye mırıldandı Bane kendi kendine. Gülümseyerek, başını salladı ve bu pozisyon için Drevlin'de daha uygun birisini bulamazmış gibi baktı.

Başpapazın yanına iyice yanaşıp Geg'in elini tuttu -başpapazın korkutucu derecede şişinmesine ve bacanağına doğru muhteşem bir tatmin ifadesiyle bakmasına sebep olan bir hareket oldu bu.

Darral dikkat etmiyordu. Onları görmek için caddelerin iki yanında dizilen kalabalık zaptedilmez olmak üzereydi. Aynasızların müdahale ettiğini görmekten memnundu. Şimdilik olay kontrol altında görünüyordu,

ama her şeyi dikkatle izlemesi gerektiğini biliyordu. Yalnızca, çocuk-tanrının Geglerin neler haykırdığını anlamamasını umuyordu. Kahrolsun şu Limbeck!

Darral'ın şansına, çocuk-Tanrı tamamen kendi sorunlarına dalmıştı.

"Belki bana yardımcı olabilirsiniz, Başpapaz," dedi Bane, utangaç utangaç ve son derece sevimli bir şekilde kızararak.

"Onur duyarım, Saygıdeğer Efendimiz1"

"Bizim -tanrılarınızın buraya en son gelişinden beri... epeyce zaman geçtiğini biliyorsunuz... Aa, ne diyordunuz bize?"

"Yemleyenler, Saygıdeğer Efendimiz. Kendinize böyle diyorsunuz, değil mi?"

"Evet, ah, evet! Yemleyenler. Şey, dediğim gibi, biz Yemleyenler uzun süredir uzaktaydık. ."

"Yüzyıllardır, Saygıdeğer Efendimiz," dedi başpapaz.

"Evet, yüzyıllardır ve en son gelişimizden bu yana birkaç şeyin değişmiş olduğunu gördüm." Bane derin bir nefes aldı. "Bu yüzden, bu yargı şeyinin de değişmesi gerektiğine karar verdim."

Başpapaz, memnuniyetinin yavaş yavaş söndüğünü hissetti. Huzursuzca başatustaya göz attı Eğer kendisi, başpapaz, Yargı gününü mahvederse, bu mahvettiği son şey olurdu

"Ne kastettiğinizi pek anlayamadım, Saygıdeğer Efendimiz."

"Modernleştirelim, çağa uyduralım," diye öneride bulundu Bane.

Başpapaz korkunç derecede şaşırmış göründü. Daha önce hiç olmamış bir şeyi nasıl değiştirebilirlerdi ki? Yine de, tanrıların bir planları olması gerektiğini düşündü. "Sanırım iyi olur..."

"Boşver. Fikirden pek hoşlanmadığını görüyorum," dedi Prens, başpapazın kadife kaplı kolunu okşayarak. "Başka bir önerim var. Bana nasıl yapmamı istediğini söyle, ben de öyle yapayım."

Başpapazın yüzü aydınlandı. "Bu anın benim için ne kadar harika olduğunu bilemezsiniz, Saygıdeğer Efendimiz! O kadar uzun süredir hayalini kuruyorum ki! Yargı her zaman hayal ettiğim gibi olacak..." Gözlerindeki yaşları sildi.

"Evet, evet," dedi Bane. Başatustanın onları kısılmış gözlerle izlediğini ve yavaş yavaş yaklaşmakta olduğunu görmüştü. Konuşmalarına çoktan müdahale ederdi, ama bir tanrının özel sohbetini bölmek çok ayıp kaçardı. "Devam et."

"Şey, tüm Geglerin -en azından oraya ne kadar Geg sığıyorsa o kadarının- en iyi giysilerini giyip, Fapprika'nın ortasında toplandığını hayal ederdim. Siz orada, Yemleyenin sandalyesinde oturacaktınız, elbette.”

“Elbette. Sonra?"

"Sonra ben orada, kalabalığın önünde, üzerimde, bu olay için özellikle yapılmış yeni başpapaz giysisiyle duracaktım. Beyaz uygun olurdu, sanırım, dizlerde siyah bağcıklarla, fazla abartılı değil. "

"Çok zevkli. Sonra?"

"Başatusta da bizimle orada dururdu herhalde, değil mi, Saygıdeğer Efendimiz. Yani, ona yapacak başka bir şey bulmazsak. Görüyorsunuz, Saygıdeğer Efendimiz, ona giymesi için uygun bir şey bulmak sorun olacak. Belki de bu, bahsettiğiniz modernleştirme sonucunda, ona ihtiyacımız kalmaz."

"Bunu düşünürüm." Bane tüy tılsımı kavradı ve sabırlı olmak için büyük çaba harcadı. "Devam et. Hepimiz kalabalığın önündeyiz. Ben ayağa kalkıyorum ve..." Beklentiyle başpapaza baktı.

"Şey, bizi yargılıyorsunuz, Saygıdeğer Efendimiz."

Prens, son derece tatmin edici bir hayalin içine daldı. Hayalinde dişlerini Geg'in kadife koluna geçiriyordu. Hayalini istemeye istemeye uzaklaştırdı ve derin bir nefes aldı. "Güzel. Sizi yargılıyorum. Sonra ne oluyor? Biliyorum! Tatil ilan ediyorum!"

"Bunun için zaman olacağını pek sanmıyorum, öyle değil mi, Saygıdeğer Efendimiz?" dedi Geg, Bane şaşkın bir ifadeyle bakarken. i "B-belki de hayır," diye kekeledi Prens. "Şeyi... unutmuşum... diğerini. Hepimiz birden..." Elini başpapazın elinden çekti ve alnındaki teri sildi. Makinenin içi oldukça sıcaktı. Sıcak ve gürültülü. Bağırmaktan boğazı acımaya başlamıştı. "Sizi yargıladıktan sonra hepimiz birden ne yapıyorduk?"

"Şey, bizi buna değer bulup bulmamanıza bağlı, Saygıdeğer Efendimiz."

"Diyelim ki sizi buna değer buldum," dedi Bane, dişlerini sıkarak. "Sonra?"

"Sonra yükseliyoruz, Saygıdeğer Efendimiz."

"Yükseliyor muyuz?" Prens, başının üstünde oraya buraya giden dar yollara baktı.

Bu bakışları yanlış anlayan başpapaz, mutlulukla içini çekti. Yüzü parlayarak ellerini kaldırdı.

"Evet, Saygıdeğer Efendimiz. Doğruca cennete yükseliyoruz!"

Bane ile ona tapınan Geglerin yanında yürürken, Hugh bir gözüyle çevresini, diğeriyle Bane'i izliyordu. Kısa süre sonra nerede olduklarını hatırlamaya çalışmaktan vazgeçti ve bu makinenin içinde tek başına yolunu bulamayacağını kabul etmek zorunda kaldı. Görünüşe göre, geldikleri haberi onlardan önce ulaşmıştı. Binlerce Geg makinenin koridorlarında sıralanmış, bakıyor, haykırıyor, işaret ediyordu. Çalışmakta olan Gegler başlarını çeviriyor, Hugh ile yoldaşlarına -onar farkında olmasalar da- işlerini birkaç saniyeliğine unutma onurunu bahşediyorlardı. Fakat Geglerin tepkisi farklı farklıydı. Bazıları hevesle tezahürat yapıyor, bazıları öfkeli görünüyordu.

Hugh, Bane'in yanındaki şişinen Geg'le ne konuştuğu konusuyla daha çok ilgileniyordu. Elflerin yanındayken Geg dilini öğrenmeye hiç zahmet etmemiş olmasına küfrederken, kolunun çekiştirildiğini hissetti ve dikkatini Alfred'e çevirdi.

"Efendim," dedi Alfred, "kalabalığın ne haykırdığını fark ettiniz mi?"

"Bana anlamsız sesler gibi geliyor. Ama sen anlıyorsun, değil mi, Alfred?"

Alfred kıpkırmızı kesildi. "Bilgimi sizden saklamak zorunda olduğum için üzgünüm, Sir Hugh. Ama bir başkasından da saklamanın önemli olduğunu düşündüm." Prens'e baktı. 'Bana bu soruyu daha önce sorduğunuzda, yanıtımı duyma ihtimali vardı ve benim de başka seçeneğim kalmadı.. "

Hugh eliyle, aldırış etmediğini gösteren bir hareket yaptı.

Alfred haklı olabilirdi. Hatalı olan Usta'ydı. Alfred'in amacını anlamalı ve sessiz kalmalıydı Ama, hayatında hiç bu kadar çaresiz hissettiği olmamıştı Hugh'nun! "Gegceyi nerede öğrendin?"

"Gegler ile Aşağı Âlem'i incelemek benim hobimdir, efendim," diye yanıt verdi Alfred, gerçek bir amatörün utangaç, fakat gururlu bilinciyle. "Kültürleri hakkında yazılmış kitaplardan oluşan koleksiyonumun, Orta Âlem'deki en iyi koleksiyon olduğuna eminim. İlgilenirseniz, döndüğümüzde size göstermekten memnun olurum..."

"O kitapları sarayda bıraktıysan, onları unutabilirsin. Stephen'dan, geri dönüp almak için izin istemediğin sürece yani.”

“Haklısınız, elbette, efendim. Ne aptalım." Alfred'in omuzları düştü. "Tüm kitaplarım... onları bir daha göreceğimi sanmıyorum."

"Kalabalık hakkında bir şey söylüyordun.”

“Ah, evet." Kâhya tezahürat yapan, arada bir de yuhalayan Geglere baktı. "Bazıları 'Kahrolsun başatustanın tanrısı!' ve 'Limbeck'in Tanrısını istiyoruz!' diyorlar.”

“Limbeck mi? Bu ne anlama geliyor?”

“Bir Geg ismi sanırım, efendim. 'Damıtmak' veya 'suyunu çıkarmak' anlamına gelir. Bir öneride bulunabilir miyim? Bence..." İçgüdüsel olarak sesini alçalttı. Gürültü patırtı içinde Hugh, adamın ne dediğini duyamadı.

"Daha yüksek sesle konuş. Onlar bizi anlayamaz, değil mi?"

"Ah, sanırım anlayamazlar," dedi Alfred, kavrayışla. "Bu aklıma gelmemişti. Diyordum ki, burada bizim gibi başka bir insan olabilir"

"Ya da bir elf. Bu daha olası Buradan çıkmak için kullanabileceğimiz bir gemisi olmalı!"

"Evet, efendim. Ben de böyle olabileceğini düşünmüştüm "

"Bu Limbeck ile tanrısını, ya da her neyse işte, görmemiz gerek."

"Zor olacağını sanmıyorum, efendim. Bizim küçük 'tanrımız' buyurursa."

"Bizim küçük 'tanrımız' başını derde sokmuş görünüyor," dedi Hugh, bakışları Prens'in üzerinde. "Yüzüne bak."

"Eyvah," diye mırıldandı Alfred. "*

Bane başını çevirip yoldaşlarını aradı. Yanakları solgun, mavi gözleri faltaşı gibi açıktı. Dudağını ısırarak, yanına gelmeleri için acele bir işaret yaptı.

Bir alay silahlı Geg, Prens'le aralarına girdi. Hugh başını salladı. Bane ona yalvarırcasına baktı. Anlayışla bakan Alfred, kalabalığa işaret etti. Bane bir prensti. Seyircinin ne beklediğini bilirdi. İçini çekerek döndü ve küçük elini hafifçe ve isteksizce sallamaya başladı.

"Ben de bundan korkuyordum," dedi Alfred.

"Ne olduğunu düşünüyorsun?" '

"Çocuk, Geglerin onu, onları 'yargılamak' üzere gelen bir tanrı olduğunu sandıklarını söylemişti. Önemsiz bir şeymiş gibi söz etmişti, ama bu Gegler için çok ciddi bir olay. Efsanelerine göre, makineyi yapanlar Yemleyenler’miş. Gegler Yargı Günü'ne kadar makineye hizmet edecekler, sonra ödüllendirilerek yukarıdaki âlemlere taşınacaklarmış Bu adanın, Gegin Umudu diye adlandırılmasının sebebi bu."

" Yemleyenler. Bu Yemleyenler kim?"

"Sananlar."

"Hay aksi şeytan!" diye küfretti Usta. "Çocuğun Sartanlardan biri olduğunu sandıklarını mı söylemek istiyorsun'"

"Öyle görünüyor, efendim"

"Babasının yardımıyla numara yapamaz mı?"

"Hayır, efendim. Babası gibi, yedinci evden bir gizemustası bile Sartanların gücüyle karşılaştırılabilecek güce sahip değildir. Hem zaten," dedi Alfred, çevresini işaret ederek," bütün bunları onlar yaptılar."

Hugh bununla fazla ilgilenmiyordu o anda. "Harika! Gerçekten harika! Peki sahtekâr olduğumuzu anlayınca ne yapacaklar?"

"Bilemiyorum, efendim. Gegler normalde barışçı ve nazik bir halktır. Ama, belki de daha önce tanrı numarası yapan kişilerle karşılaşmamışlardır Ayrıca, bir tür kargaşa içindeymiş gibi görünüyorlar." Kalabalığın gittikçe daha saldırgan olduğunu gören Alfred, başını salladı. "Bana göre, efendim, oldukça kötü bir zamanda geldik."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

RAHM, DREVLİN

AŞAĞI ÂLEM

Gegler "Tanrılarını" Fapprikaya götürdüler -Limbeck'in yargılandığı salona. Dışarıda biriken kalabalık yüzünden içeri girmeleri biraz zor oldu. Halkın iki ayrı ve oldukça gürültülü gruba ayrıldığı, ortalarında da karar veremiyormuş gibi görünen büyük bir grup olduğu açıkça görülse de, bağırışmalarından tek bir sözcük bile anlamıyordu Hugh. İki grup, inançları hakkında güçlü duygulara sahip gibiydiler, çünkü Hugh pek çok kavganın koptuğunu gördü. Alfred'in, normalde Geglerin barışçı ve nazik olduğuna ilişkin sözlerini hatırladı.

Kötü bir zamanda gelmiş olmalıyız Kesinlikle. Bir tür devrimin ortasına düşmüş gibiydiler.

Aynasızlar kalabalığı geride tutarken, Prens'le yoldaşları şişman, gürbüz bedenlerin arasından sıyrılıp Fapprika'nın göreceli sessizliğine ulaştılar Sessizliğin göreceliliği, Yıksı-diksi'nin fonda gümlemeyi sürdürmesinden ileri geliyordu.

İçeri girince, başatusta aynasızlarla telaşlı bir toplantı yaptı Küçük kralın yüzü ciddiydi ve Hugh pek çok kez başını salladığını gözledi Usta, Geg'leri yarım fıçı su kadar dikkate değer bulmuyordu, ama politik ayaklanmanın tam ortasında bulunmanın, uzun ve sağlıklı bir yaşam için pek önerilmediğini biliyordu.

"Afedersiniz." başatustaya yanaştı. Başatusta eğildi ve ona, söylediklerinin tek kelimesini bile anlamayan, fakat kaba davranmış olmamak için anlarmış gibi görünmeye çalışan birinin boş ve parlak gülümsemesiyle baktı. "Tanrınızla ufak bir sohbet etmemiz gerek."

Bane'i omzundan sıkıca yakalayıp, şikâyetlerini ve kıvranmasını gözardı ederek, onu Alfred'in, elinde göze benzeyen bir küre tutan pelerinli bir adamın heykeline baktığı yere götürdü.

"Benden ne yapmamı beklediklerini biliyor musun?" diye sordu Bane Alfred'e, yanına ulaşır ulaşmaz. "Benden onları cennete götürmemi bekliyorlar!"

"Bir tanrı olduğunu iddia ederek bu durumu Ekselansları'nın yarattığını hatırlatmama izin verin."

Çocuğun başı eğildi. Alfred'e sokulup elini tuttu. Alt dudağı titrerken yumuşak bir sesle konuştu. "Üzgünüm, Alfred. Seni ve Sir Hugh'yu incitecekler diye korktum ve aklıma gelen yalnız bu oldu."

Güçlü eller Bane'i çevirdi, kaba parmaklar omzuna gömüldü. Hugh çömeldi ve doğrudan çocuğun gözlerinin içine baktı. Bu gözlerde kurnazlık ve kötü niyet görmeyi bekliyordu, ama tek gördüğü korkmuş bir çocuğun bakışları oldu. Bu onu öfkelendirdi.

"Pekâlâ, Ekselansları, gidip, Geg'leri istediğin kadar kandırabilirsin -bizi buradan çıkarmak için her şeyi yapabilirsin. Ama bizi artık birazcık bile kandıramadığını kabul edelim. O sahte gözyaşlarını kurutup beni dinlesen iyi olur -sen de, babacığın da." Konuşurken tüye baktı, çocuğun eli korumak istercesine tüyü kavradı. "Bu cüceleri göklere taşımak için bir yol bilmiyorsan, yeni birşeyler düşünmeye başlasan iyi olur. Bu halkın sahtekârlığı pek hoş karşılayacaklarını sanmıyorum."

"Sir Hugh," diye uyardı Alfred, "bizi izliyorlar."

Usta dönüp, gelişmeleri ilgiyle izlemekte olan başatustaya baktı. Çocuğu bırakıp omzunu okşayan Hugh, gülümsedi.

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun, Ekselansları?" diye mırıldandı alçak sesle.

Bane yutkundu. Neyse ki, seslerini alçaltmalarına gerek yoktu. Makinenin ritmik bam gümleri her sesi boğuyordu, düşüncelerin sesini bile.

"Onları yargıladığımı ve cennete yükseltmeye değer bulmadığımı söylemeye karar verdim."

Hugh Alfred'e baktı. Adam başını salladı. "Bu çok tehlikeli olur, Ekselansları. Böyle bir şey söylerseniz, bu âlemi sarmış görünen kargaşa yüzünden Geglerin hepsi bize karşı birleşebilirler."

Çocuk hızla gözlerini kırpıştırdı, bakışları süratle Alfred'den Hugh'ya, Hugh'dan Alfred'e kaydı. Korkusu açıkça görülebiliyordu. Tepeüstü düşmüştü ve batmakta olduğunu hissedebiliyordu. Daha da kötü olan, onu kurtarabilecek bu iki insanın, boğulmasına izin vermek için iyi sebepleri olduğunu bilmesiydi.

"Şimdi ne yapıyoruz?"

Biz mi? Hugh, hayatta hiçbir şeyi, bu veledi fırtınaların süpürdüğü bu kaya parçasında bırakıp gitmek kadar istememişti. Ama bunu yapamayacağını biliyordu. Tılsım mı? Yoksa velet için üzüldüğünden mi? Hiçbiri, diye temin etti kendini, hâlâ çocuğu bir servet edinmek için kullanmayı düşünüyordu "Buralarda bir başka tanrının olduğundan bahsediyorlar.

'Limbeck'in Tanrısı'," dedi Alfred.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye parladı Bane. "Ne dediklerini anlamıyorsun ki?"

"Evet, anlayabiliyorum, Ekselansları. Biraz Gegce biliyorum..."

"Yalan söyledin1" Çocuk ona dehşet içinde baktı. "Nasıl yapabildin bunu, Alfred? Sana güveniyordum!"

Kâhya başını salladı. "Hiçbirimizin bir diğerine güvenmediğini şimdi açıklamak en iyisi olur kanımca."

"Beni kim suçlayabilir ki?" diye haykırdı Bane, parıldayan bir masumlukla. "Bu adam beni öldürmeye çalıştı ve tüm bildiğim, Alfred, senin de ona yardımcı olduğun!"

"Bu doğru değil, Ekselansları, yine de neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum. Ama ben birbirimizi suçlamayı kastetmemiştim. Sanırım, birbirimize güvenmediğimiz halde, yaşamlarımızın birbirimizin elinde olduğunu fark etmek en doğrusu olur. Düşünüyorum ki..."

"...çok fazla düşünüyorsun!" diye sözünü kesti Hugh. "Çocuk anladı, değil mi Bane? Bırak şu ormanda kaybolmuş bebecik numarasını. İkimiz de senin kim ve ne olduğunu biliyoruz. Senin de buradan kurtulmayı istediğini

tahmin ediyorum. Gidip babacığını ziyaret edebilmek için. Bu kaya parçasından kurtulmamızın tek yolu bir gemi bulmak ve ben de senin elindeki tek pilotum. Alfred bu insanlar ve -nasıl düşündükleri hakkında birşeyler biliyor -en azından bildiğini söylüyor. Bu oyunda, sahip olduğumuz tek şansın birlik olmak olduğunu söylerken haklıydı, bu yüzden babacığının ve senin, güzel güzel oyunumuza katılmanı öneririm"

Bane Hugh'ya baktı. Artık gözler, hevesle dünyayı inceleyen bir çocuğun gözleri değildi, dünya hakkında her şeyi bilen bir çocuğun gözleriydi. Hugh bu gözlerde kendi yansımasını gördü, soğuk, sevgisiz bir çocukluk; yaşamın bütün güzel hediyelerini açmış ve hepsinin pislik dolu olduğunu keşfetmiş bir çocuk.

Benim gibi, diye düşündü Hugh, parlayan, renkli güzel şeylere inanmıyor. Altında ne yattığını biliyor.

"Bana çocuk gibi davranmıyorsun," dedi Bane, ihtiyatlı bir şekilde.

"Sen çocuk musun?" diye sordu Hugh kabaca. "Hayır." Bane konuşurken tüyü sıkıca kavramıştı, sonra daha yüksek sesle yineledi. "Hayır, değilim! Sizinle beraber çalışacağım. Söz veririm, bana ihanet etmediğiniz sürece. Bana ihanet ederseniz, herhangi biriniz bana ihanet ederse, pişman ederim sizi." Mavi gözleri hiç de çocuksu olmayan bir kurnazlıkla parlıyordu.

"Yeterince adil. Ben de her ikinize aynı sözü veriyorum. Alfred?"

Kâhya ikisine ümitsizlik içinde baktı ve içini çekti. "Böyle mi olmak zorunda? Yalnızca birbirimizin sırtına birer bıçak dayadığımız için mi?"

"Gegce konuşmak konusunda bana yalan söyledin. Çok geç olana kadar çocuk hakkındaki gerçeği gizledin. Başka hangi konularda yalan söyledin, Alfred?" diye sordu Hugh.

Kâhya bembeyaz kesildi. Ağzı kıpırdadı, ama yanıt veremedi. Sonunda, "Söz veriyorum," demeyi başardı.

"Tamam. Oldu işte. Şimdi bu diğer Tanrı hakkında ne öğrenebileceğimize bakmamız lazım. Bu kaya parçasından kurtulmamız için bir yol olabilir bu. Muhtemelen bir elf gemisi fırtınaya yakalanmış ve inmek zorunda kalmıştır "

"Başatustaya bu tanrıyı görmek istediğimi söyleyebilirim."

Bane olasılıkları hızla görüyor ve anlayabiliyordu. "Bu diğer 'tanrının' konu hakkında ne düşündüğünü öğrenmeden Geg'leri yargılayamayacağımı söylerim." Çocuk tatlı tatlı gülümsedi. "Kim bilir, belki de yanıtı bulmak günlerimizi alır! Ama bir elf bize yardım eder mi ki?"

"Eğer başı bizimki kadar dertteyse, eder. Gemim enkaz halinde. Muhtemelen onunki de öyle. Ama iki geminin parçalarım kullanarak yeni bir tane yapmayı başarabiliriz belki. Şşşt. Gelen var."

Başatusta aralarına katıldı. Başpapaz önemli biri pozunda arkasından geliyordu. "Saygıdeğer Efendimiz ne zaman yargılamaya başlamayı arzu ederler?"

Bane olabildiğince dik durup gücenmiş bir tavır takındı. "Halkınızın, ülkenizde başka bir tanrı olduğunu haykırdıklarını duydum. Neden bu bize bildirilmedi?"

"Çünkü, Saygıdeğer Efendimiz," dedi başatusta, başpapaza sitemkar bir bakış fırlatarak, "bu tanrı, tanrı olmadığını iddia ediyor. Hiçbirinizin Tanrı olmadığını, bizi köle olarak kullanan ölümlüler olduğunuzu iddia ediyor."

Hugh anlayamadığı bu konuşma sırasında sabırla kendisine hakim oldu. Alfred, Geg'i büyük bir dikkatle dinliyordu. Usta gözlerini Alfred'in yüzünden ayırmadı. Söylenen şeyler üzerine yüzünde beliren dehşet ifadesini kaçırmadı. Dişlerini sıkan katil çıldıracak kadar hayal kırıklığına uğramıştı. Yaşamları bu on devirlik çocuğa bağlıydı ve şu an o da gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu!

Fakat Prens Bane kendine hakim olmayı başardı. Çenesini havaya dikerek, ortalığı yatıştırmış görünen bir yanıt verdi, çünkü Hugh Alfred'in yüzünün rahatladığını gördü. Hatta kâhya hafifçe başını sallıyordu, fakat sonra kendini topladı, çünkü tepki vermemesi gerektiğini biliyordu.

Çocuk cesurdu ve hızlı düşünüyordu. Hugh sakalını büktü. Belki de büyülenmişimdir, diye hatırlattı kendi kendine.

"O tanrıyı bana getirin," dedi Bane, bir an için Kral Stephen'a benzemesine sebep olan azametli bir tavırla.

"Saygıdeğer Efendimiz onu görmek istiyorlarsa, o ve onu getiren Geg bu akşam bir toplantıda konuşacaklar, onlarla halkın önünde yüzleşebilirsiniz."

"Pekâlâ," dedi Bane. Bu durumdan hoşlanmamıştı, ama başka ne gibi bir yanıt verebileceğini bilmiyordu.

"Şimdi, belki Saygıdeğer Efendimiz dinlenmek isterler. Yanınızdakilerden birinin yaralı olduğunu fark ettim." Geg'in bakışları Hugh'nun yırtık ve kan lekeli gömleğine gitti. "Bir otacı gönderebilirim."

Hugh bu bakışı gördü, ve olumsuz bir hareket yaptı. "Teşekkür ederim, yarası ciddi değil," dedi Bane, "ama bize su ve yiyecek gönderebilirsiniz."

Başatusta eğildi. "Saygıdeğer Efendimiz için yapabileceğim başka bir şey var mıydı?"

"Hayır, teşekkür ederim. Bu kadarı yeter," dedi Bane, sesindeki rahatlamayı gizlemeyi başaramadan.

Tanrılar, muhtemelen ilham versin diye, Yemleyen'in ayaklarının dibine yerleştirilen sandalyelere götürüldüler. Başpapaz kalmayı çok isterdi, ama Darral bacanağının kadife kolağzını yakaladı ve -yüksek sesle itiraz etmesine rağmen- yanında sürükledi.

"Ne yapıyorsun?" diye çılgınca bağırdı başpapaz. "Saygıdeğer Efendimiz'e bu şekilde hakaret etme riskini nasıl alırsın? Tanrı olmadığını ima ettin! Kölelerden bahsettin!"

"Sesini kes ve beni dinle," diye tersledi Darral Uzunkıyılı. Tanrılara doymuştu. Bir "Saygıdeğer Efendimiz" daha duyarsa kusacaktı. "Bu adamlar ya tanrı, ya da değil. Eğer değillerse ve Limbeck haklı çıkarsa, bize ne olacağını biliyor musun? Tüm yaşamımızı halkımıza, tanrılara hizmet ettiklerini anlatarak harcadık!"

Başpapaz bacanağına baktı. Yavaş yavaş yüzündeki kırmızılık soldu. Yutkundu.

"Kesinlikle." Darral başını salladı, sakalı da birlikte sallanıyordu. "Şimdi, tanrı olduklarını varsayalım. Gerçekten yargılanıp cennete gitmeyi istiyor musun? Yoksa, burada kalıp, bu tantana başlamadan önce yaşadığımız gibi yaşamak mı istiyorsun?"

Başpapaz düşündü. Başpapaz olmaktan oldukça memnundu. İyi yaşıyordu. Gegler ona saygı gösteriyor, sokakta rastladıklarında şapkalarını çıkarıp eğilerek selam veriyorlardı. Yıksı-diksi'ye hizmet etmek zorunda değildi, yalnızca, nerede ve nasıl yapacağına kendisi karar verip, arada bir hizmet eder görünüyordu. En iyi partilere davet ediliyordu. İyice düşünüp taşınınca, cennet ona daha fazla ne verebilirdi ki?

"Haklısın," diye kabul etmek zorunda kaldı, bunu yapmak sinirlerini bozuyor olsa da. "Ne yapıyoruz?"

"Düşünüyorum," dedi başatusta. "Her şeyi bana bırak."

"O ikisinin ne konuştuğunu bilmek için yüz fıçıpara verirdim." Hugh iki Gegin samimi bir sohbet içinde uzaklaşmalarını izledi.

"Bundan hiç hoşlanmadım," dedi Alfred. "Bu diğer tanrı her kimse, kaos ve devrimi kışkırtıyor. Neden acaba? Elflerin Aşağı Âlem'deki düzeni

alt üst etmek için herhangi bir nedenleri olamaz, değil mi?"

"Hayır. Geg'leri sessiz ve meşgul tutmak onların yararına. Ama sanırım bu akşam o toplantıya gidip, söyleyeceklerini dinlemek dışında yapabileceğimiz bir şey yok."

"Evet," dedi Alfred dalgın dalgın.

Hugh adama baktı. Yüksek alnı terle ıslanmıştı. Gözlerinde ateşli bir parlaklık vardı. Derisi beyaz, dudakları griydi. Hugh o anda, son bir saattir hiçbir şey üzerine düşmemiş olduğunu fark etti.

"İyi görünmüyorsun. Hasta mısın?"

"Ben... ben kendimi pek iyi hissetmiyorum, Sir Hugh. Önemli bir şey değil. Düşmemizin etkisi yalnızca. İyileşirim. Lütfen benim için endişelenmeyin. Ekselansları bu akşamki karşılaşmanın ciddiyetini anlıyor mu, acaba?"

Bane Alfred'e düşünceli bir bakış fırlattı. "Evet, anlıyorum. Yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım, ama bunun nasıl olacağından emin değilim."

Çocuk samimi görünüyordu, ama Hugh hâlâ kendisini zehirlerkenki masum gülümsemeyi görebiliyordu. Acaba Bane oyunu onlarla birlikte mi oynuyordu? Yoksa onları yalnızca bir kare daha ileri mi sürüyordu?

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RAHM, DREVLIN

AŞAĞI ÂLEM

Duvardaki deliğin dışından gelen kargaşa sesleri Jarre'nin dikkatini çekti. Limbeck'in söylevini yeni bitirmişti. Söylevi masaya bırakarak, kapı görevi gören perdeye gitti ve dışarıya bir göz attı. Sokaktaki kalabalığın büyüdüğünü gördü tatminle. Ama kapıyı koruması için görevlendirdiği GGIBIT'çiler yüksek sesle içeri girmeye çalışan Geglerle tartışıyorlardı.

Jarre'nin görünmesi üzerine yaygara arttı.

"Neler oluyor?" diye sordu Jarre.

Gegler hep bir ağızdan bağırmaya başladılar ve onları susturmak Jarre'nin bir miktar vaktini aldı. Sonunda sessizliği sağladığında ve söylenenleri dinlediğinde, talimatlarını verdi ve GGIBIT karargahına girdi.

"Ne oluyormuş?" Haplo merdivenlerde duruyordu, köpeği de yanındaydı.

"Üzgünüm, kargaşa seni uyandırdı," diye özür diledi Jarre.

"Önemli bir şey değil aslında."

"Uyumuyordum. Ne olmuş?"

Jarre omuzlarını silkti. "Başatusta kendine bir tanrı bulmuş. Darral Uzunkıyılı'dan böyle bir şey beklemeliydim. Ama işe yaramayacak."

"Kendine bir tanrı mı bulmuş?" Haplo merdivenleri, adeta bir kedi gibi hızla ve kolayca indi. "Anlat."

"Bunu gerçekten ciddiye almıyorsun, değil mi? Tanrı diye bir şey olmadığını sen de biliyorsun. Darral muhtemelen Welflere, onlar için tehlike oluşturduğumuzu söyledi ve onlar da halkımı tanrı olduklarına ikna etmek üzere birilerini yolladı.”

“Bu tanrı bir el... bir Welf mi?"

"Bilmiyorum. Halkımızın çoğu hayatında hiç Welf görmedi. Neye benzediklerini kimsenin bildiğini sanmıyorum. Tek bildiğim, bu tanrının bir çocuk olduğunun anlaşıldığı ve herkese, bizi yargılamaya geldiğini söylediği. Bu akşamki toplantıda yapacakmış bu yargılama işini ve bizim haksız olduğumuzu kanıtlayacakmış. Elbette, sen onunla başa çıkabilirsin.”

“Elbette," diye mırıldandı Haplo.

Jarre telaşla ortalıkta dolanıyordu "Toplantı Salonu'nda her şeyin gerektiği gibi düzenlendiğinden emin olmalıyım." Omuzlarına bir şal aldı. Duvardaki delikten çıkmak üzereyken duraksayıp döndü. "Limbeck'e bundan bahsetme. Kendi kendini endişelendirir. Her şeyi o anda öğrenmesi daha iyi olur. Böylece, düşünmek için zamanı olmaz."

Perdeyi kenara iterek dışarı çıktı. Dışarıda bir alkış koptu. Yalnız kalan Haplo bir sandalyeye çöktü. Sahibinin ruh halini gören köpek, burnunu rahatlatmak istercesine adamın eline dayadı.

"Sartanlar mı dersin oğlum?" diye düşündü Haplo, köpeğin çenesini dalgın dalgın kaşıyarak. "Bu tanrısız evrende, bu insanların bulabileceği, tanrıya en çok benzeyen şeyler onlar. Peki onlar Sartanlarsa, ben ne yapacağım' Bu 'tanrıya' meydan okuyup, kendi güçlerimi açığa çıkaramam Sartanlar zindanlarından kaçtığımızı asla anlamamalılar Daha değil, lordum tamamen hazır olmadan değil."

Düşünceli bir sessizlik içinde oturdu. Hayvanı okşayan eli gittikçe yavaşladı ve sonunda tamamen durdu. Artık kendisine ihtiyaç duyulmadığını anlayan köpek, adamın ayaklarının dibinde, çenesini patilerine dayayarak uzandı. Parlak gözleri, sahibinin gözlerindeki endişeyi yansıtıyordu.

"Komik, değil mi?" dedi Haplo ve sesini duyan köpek kulaklarını dikerek gözlerini kaldırdı. Bir kaşı hafifçe havaya kalkmıştı. "Tanrıların

gücüne sahip olan, fakat hiçbirini kullanamayan ben." Sarılı elindeki sargıları kenara itti ve parmağını, derisini süsleyen mavi-kırmızı desenlerin üzerinde gezdirdi. "Bir günde gemi yapabilirdim. İstesem, yarın buradan uçup gidebilirdim. Bu cücelere, asla hayal etmedikleri bir gücü gösterebilirdim. Onlar için bir tanrı olabilirdim, insanlara ve 'Welflere' karşı bir savaşa teşvik edebilirdim onları." Haplo gülümsedi, ama yüzü hemen ciddileşti. "Neden olmasın? Ne fark eder ki?"

Gücünü kullanmak için büyük bir arzu duydu. Yalnızca büyüsünü kullanmak için değil, büyüsünü fethetmek ve kontrol etmek için, liderlik etmek için kullanmak. Gegler barışçıydı, ama Haplo bunun, cücelerin gerçek doğası olmadığını biliyordu. Bir şekilde, Sartanlar onları yenmeyi başarmış, onları akılsız makine-hizmetkârı 'Geglere' çevirmişlerdi. Altta yatan vahşi gururu, efsanevi cesareti onaya çıkarmak zor olmayacaktı. Küller soğuk görünüyordu, ama bir yerlerde bir alev pırıldıyor olmalıydı!

"Bir ordu toplayıp, gemiler yapabilirim. Hayır! Bana neler oluyor?" Haplo öfkeyle kumaşı yine elinin üstüne örttü. Keskin sesini duyunca sinen köpek, özür dilercesine baktı. Belki de kendi suçu olduğunu düşünüyordu. "Benim gerçek doğam bu, Patrynlerin doğası ve bu beni felakete sürükledi! Lordum beni uyarmıştı. Daha yavaş hareket etmeliyim. Gegler hazır değil. Onlara liderlik edecek kişi ben değilim. Bunu içlerinden biri yapmalı. Limbeck. Bir şekilde, Limbeck'teki kıvılcımı alevlendirmeliyim.

"Bu çocuk-tanrıya gelince, bekleyip görmekten ve kendime güvenmekten başka yapacak bir şey yok. Eğer o bir Sar-tan çıkarsa, belki de herkes için en iyisi bu olur, değil mi, oğlum?" Eğilerek köpeğin böğrünü okşadı. Sahibinin ruh halinin bu şekilde değişmesinden memnun olan köpek gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

"Ve o bir Sartansa," diye mırıldandı Haplo alçak sesle, rahatsız sandalyesine yaslanıp bacaklarını gererek, "lordum beni piçin kalbini sökmekten korusun!"

Jarre geri döndüğünde Limbeck uyanmış, endişeyle söylevini okuyordu. Haplo ise bir karara varmıştı.

"Pekâlâ," dedi Jarre neşeyle, şalını geniş omuzlarından indirerek, "bu gece için her şey hazır. Hayatım, bence, şimdiye kadar yaptığımız en büyük toplantı olacak bu..."

"Tanrıyla konuşmamız lazım," diye sözünü kesti Haplo, alçak sesle.

Jarre, konunun Limbeck önünde konuşulmamasını hatırlatan bir bakış fırlattı ona.

"Tanrı mı?" Limbeck dengesiz bir biçimde burnunun üzerine kondurulmuş gözlüklerinin ardından onlara baktı "Ne tanrısı? Neler oluyor?"

"Bilmesi gerek," dedi Haplo, öfkeli Jarre'yi yatıştırmaya çalışarak. "Düşman hakkında olabildiğince çok bilgi edinmek gerek."

"Düşman mı? Ne düşmanı?" Solgun ama sakin Limbeck ayağa kalkmıştı.

"Olduklarını iddia ettikleri şey olduklarını düşünmüyorsun - Yemleyenler yani- değil mi?" diye sordu Jarre Haplo'ya, gözleri kısılmış, elleri belinde.

“Hayır. Ve kanıtlamamız gereken de bu. Muhtemelen bunun, başatustanın hareketimize kara çalmak için giriştiği bir oyun olduğunu sen, kendin söyledin. Tanrı olduğunu söyleyen bu varlığı yakalayıp, ölümlü olduğunu herkesin önünde kanıtlarsak..."

"...o zaman başatustayı da yerinden edebiliriz!" diye haykırdı Jarre, hevesle ellerini çırparak.

Köpeği kaşıyormuş numarası yapan Haplo, gülümsemesini saklamak için başını eğdi. Hayvan sahibine kaygıyla baktı.

"Elbette bu olasılık da var, ama her seferinde bir adım atmalıyız," dedi Haplo, kısa bir duraksamadan sonra, konuyu ciddiyetle düşünmüş gibi. "İlk olarak, bu Tanrının kim olduğunu ve neden buraya geldiğini anlamamız şart."

"Kim olan kim? Kim neden burada?" Limbeck'in gözlükleri burnunda kaydı. Gözlükleri yerine itip sesini yükseltti. "Anlatsanıza..."

"Üzgünüm, hayatım. Hepsi sen uyurken oldu." Jarre ona başatustanın tanrısının gelişini, çocukla kentin tüm sokaklarında geçit töreni düzenlediklerini, insanların-neler söyleyip yaptıklarını ve bazılarının çocuğun tanrı olduğuna inandıklarını, ama bazılarının inanmadığını anlattı. Ve...

"...ve sorun çıkacak, bunu söylemeye çalışıyorsun, değil mi?" diye sonuca bağladı Limbeck Sandalyesine çökerek Jarre'ye üzgün üzgün baktı. "Ya onlar gerçekten Yemleyenlerse! Ya biz haksızsak ve bizi., bizi yargılamaya geldilerse? Gücenip bizi yine terk edecekler!" Elindeki söylevi büktü. "Belki da halkımıza zarar vermişimdir!"

Çileden çıkmış görünen Jarre ağzını açtı, ama Haplo başını salladı.

"Limbeck, işte bu yüzden onlarla konuşmamız gerek. Onlar Şart... Yemleyenlerse," diye düzeltti sözlerini, "O zaman açıklamalıyız. -Eminim anlayacaklardır."

"O kadar emindim ki!" diye haykırdı Limbeck kederle.

"Ve haklısın da, hayatım!" Jarre yanına diz çöküp ellerini yüzüne koyarak kendi yüzüne doğru çevirdi. "Kendine inan! Bu, başatustanın getirdiği bir sahtekâr! Bunu kanıtlayacağız. Başatusta ile başpapazın, bizi köleleştirenlerle ortak çalıştığını da kanıtlayacağız! Bu büyük bir fırsat olabilir, dünyamızı değiştirmek için büyük bir fırsat!"

Limbeck yanıt vermedi. Jarre'nin ellerini nazikçe yüzünden çekip sıkıca tuttu. Sessizce verdiği teselli için teşekkür etti. Başını kaldırıp endişeli bakışını Haplo'ya dikti.

"Geri dönemeyecek kadar ileri gittin, dostum," dedi Patryn. "Halkın sana güveniyor, sana inanıyor. Onların güvenini boşa çıkaramazsın."

"Ama, ya haksızsam?"

1 "Değilsin," dedi Haplo emin bir sesle. "Bu bir Yemleyen bile olsa, Yemleyenler tanrı değildirler ve hiç de olmadılar. Onlar da benim gibi insandır. Büyük bir büyü güçleri var, ama ölümlüdürler. Başatusta Yemleyen'in tanrı olduğunu iddia ederse, Yemleyen'e sor yeter. Eğer gerçekten Yemleyense, sana gerçeği söyleyecektir."

Yemleyenler her zaman doğruyu söylerlerdi. Dünyayı, ilahi olmadıklarını söyleyerek dolaşmışlardı, ama yine de üzerlerine ilahi görevler almışlardı. Sahte alçakgonüllülükleriyle gururlarını ve hırslarını gizlemişlerdi Eğer bu gerçek bir Sartansa, kendi tanrılığını yalanlardı. Değilse, Haplo yalan söylediğini biliyor olacaktı ve yalanını açığa çıkarmak kolaydı

"İçeri girip onları görebilir miyiz?" diye sordu Jarre'ye.

"Fapprika'dalar," dedi Jarre, düşünüp taşınarak. "Fazla bir şey bilmiyorum, ama grubumuzda bilenler var. Onlara sorarım."

"Acele etmeliyiz. Neredeyse hava karardı ve toplantı iki saat içinde başlayacak. Onları toplantıdan önce görmeliyiz."

Jarre ayağa kalkıp duvardaki deliğe yöneldi. İçini çeken Limbeck, başım eline yasladı. Gözlükleri burnundan kaydı ve kucağına düştü, ama o bunu fark etmedi.

Kadında enerji ve kararlılık var, diye düşündü Haplo. Jarre sınırlarını biliyor. Hayali gerçek yapabilir, ama gözleri olan kişi Limbeck -yarı-kör de olsalar. Ona hayali göstermeliyim.

Jarre yanında pek çok hevesli, sert görünüşlü Geg ile döndü, "İçeri girmek için bir yol var. Tüneller yerin altından gidiyor ve Yemleyen heykelinin yanında yeryüzüne çıkıyor."

Haplo başını Limbeck'e doğru salladı. Jarre anlamıştı.

"Beni duydun mu, hayatım? Fapprika'nın içine girip bu sözde tanrıyla görüşebiliriz. Gidiyor muyuz?"

Limbeck başını kaldırdı. Sakalının altındaki yüzü solgundu, ama bir kararlılık ifadesi vardı. "Evet." Elini kaldırarak, Jarre'nin sözünü kesmesini engelledi. "Haklı olup olmamamın fark etmeyeceğini anladım. Tek önemli olan, gerçeği öğrenmek."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RAHM, DREVLIN

AŞAĞI ÂLEM

İki muhafız Geg, Limbeck, Jarre, Haplo ve elbette bir dizi dönen, bükülen, kesişen, bölünen, parçalara ayrılan tüneli geçtiler. Tüneller eskiydi ve muhteşem bir biçimde inşa edilmişlerdi. Duvarları oluşturan taşlar, düzgün yapılarından dolayı, ya insan eliyle, ya da Yıksı-diksi'nin metal elleriyle yapılmış gibiydi. Orada burada, taşlara oyulmuş, ilginç simgeler vardı. Limbeck simgelerle fena halde büyülenmişti ve Jarre'nin acele etmeleri gerektiği konusunda ikna olması için sakalım birkaç kere çekmesi gerekti.

Haplo ona simgeler hakkında pek çok şey anlatabilirdi. Bu desenlerin aslında Sartanların rünleri olduğunu söyleyebilirdi. Delikli mercankayanın içinden devamlı akan yağmur sularına rağmen tünelleri kum tutan da bu desenlerdi. Tünelleri yapanların yüzyıllar önce buraları terk etmesine rağmen, hâlâ bakımlı görünmelerinin sebebi o desenlerdi.

Patryn de tünellerle, en az Limbeck kadar ilgiliydi. Sartanların işlerini tamamlamadan burayı terk ettikleri giderek daha iyi anlaşılabiliyordu Ve bu da yan-tanrı gücünü ve statüsünü edinmiş bu insanların karakterlerine hiç uymuyordu Toprağın çok çok altında gümleyip duran makine, Haplo gözlemişti ki, kendi kendine, kendi kaprislerine ve planlarına göre çalışıyordu.

Ve hiçbir şey yapmıyordu. Haplo'nun görebildiği kadarıyla, yaratıcı hiç bir şey yapmıyordu. Limbeck'le ve GGIBITçilerle beraber Drevlin'i enine boyuna dolaşmıştı ve gittiği her yerde büyük makineyi incelemişti. Binaları yıkıyor, delikler kazıyor, yeni binalar inşa ediyor, delikleri dolduruyor, gürlüyor, buharlar çıkarıyor, düdük çalıyor, homurdanıyordu ve ne yapıyorsa, büyük bir enerjiyle yapıyordu. Ama hiçbir şey yapmıyordu.

Haplo'nun anladığı kadarıyla, ayda bir "Welfler" demirden giysileri ve uçan gemileriyle geliyor, değerli sıvıyı, yani suyu alıyorlardı. Welfler bunu yüzyıllardır yapıyorlardı ve Gegler de sevgili, kutsal makinelerinin amacının bu olduğuna -bu tanrısal Welflere su üretmek olduğuna karar vermişlerdi. Ama Haplo, suyun, Yıksı-diksi'nin bir yan ürününden, hatta belki de atığından başka bir şey olmadığını görmüştü. Bu muhteşem makinenin fonksiyonu daha önemli bir şeydi, elf milletinin susuzluğunu gidermek için su tükürmekten daha görkemli bir şey. Ama amacı her ne idiyse, Sartanlar neden tamamlamadan gittikleri sorusu, Haplo'nun bir türlü anlayamadığı bir konuydu.

Yanıtı tünellerde bulamamıştı. Muhtemelen daha ilerideydi. Tüm Patrynler gibi o da sabırsızlığın -kendi kendilerine telkin ettikleri kontrolün sıkı dizginlerini bir an bile olsa gevşek bırakmanın-felaketle sonuçlanacağını biliyordu. Labirent, zayıf tarafları olanlara uygun bir yer değildi. Sabır, sonsuz sabır -Patrynlerin Labirent'te edindikleri yeteneklerden biri buydu, bu hediye kendi kanlarıyla kaplanmış olarak gelse de.

Gegler heyecanlı, gürültücü ve hevesliydiler. Haplo arkalarından tünellerde yürüdü. Geglerin parlayanlambalarının ışığında duvarlara yansıyan gölgesinden daha fazla ses çıkarmıyordu. Köpek, sessizce ve sahibi gibi tetikte, arkadan geliyordu.

"Bunun doğru yol olduğundan emin misin?" diye sordu Jarre birkaç kez. Sanki sonsuz daireler çizerek yürüyorlardı.

Rehber Geg doğru yolda oldukları konusunda temin etti onu. Öyle görünüyordu ki, seneler önce Yıksı-diksi, o mekanik kafasına, tüneller

açmayı koymuştu. Öyle de yapmıştı. Yeri demirden yumrukları ve ayaklarıyla dövmüştü. Gegler, ardından arı sürüsü gibi yeraltına inmişler, tünel duvarlarına payandalar kurmuşlar, makineye destek vermişlerdi. Sonra, yine aniden, Yıksı-diksi fikrini değiştirmiş ve yepyeni bir yönde ilerlemeye başlamıştı. Tünel vardiyasında çalışan Gegler, tünelleri kendi evleri kadar iyi biliyorlardı.

Ne yazık ki tüneller, Haplo'nun umduğu gibi terk edilmiş değildi. Gegler onları bir yerden bir yere gitmek için kullanıyorlardı ve Fapprika'ya giden GIBBITçiler yolda pek çok Geg-le karşılaştılar. Haplo'nun görüntüsü heyecan yarattı, rehber Geg herkese Haplo'nun ve Limbeck'in kim olduklarını anlatmak zorunda hissetti kendisini ve daha önemli işleri olmayan tüm Gegler takip etmeye karar verdiler.

Kısa süre sonra Geglerden bir alay tüneller boyunca, Fapprika'ya doğru yola koyulmuştu. Gizlilik ve baskın yapma buraya kadardı. Haplo kendisini, çığlıklar atan ejderlere binmiş Geglerden oluşan bir ordunun tünellerde uçabileceğini, yine de yukarıdakilerin hiçbir şeyden haberi olmayacağını düşünerek rahatlattı.

"İşte geldik," diye bağırdı Geglerden biri gümbürdeyen bir sesle, karanlık dolu bir boşluğa uzanan metal merdiveni göstererek. Tünelin ilerisine bakan Haplo, belirli aralıklarla yerleştirilmiş bir dizi benzer merdiven görebiliyordu -ilk kez görüyorlardı bunu-ve Geg'in haklı olduğunu hesapladı. Bu merdivenlerin bir yerlere gittiği açıktı. Bu yerin Fapprika olduğunu umuyordu.

Haplo rehber Geg, Jarre ve Limbeck'e, yanına gelmelerini işaret etti. Jarre, elinin bir hareketiyle diğer Geg'leri uzakta tuttu.

"Merdivenlerin tepesinde ne var? Fapprika'ya nasıl giriyoruz?"

Zeminde bir delik var, diye açıkladı Gegler ve deliğin üzerinde de metal bir plaka. Plakayı ittirince, Fapprika'nın zemin katına ulaşılıyor.

"Bu Fapprika büyük bir yer," dedi Haplo. "Hangi kısmından çıkacağız? Hangi bölümünü tanrılara tahsis etmişler?"

Bu konuda uzun bir tartışma geçti. Bir Geg, tanrının Yemleyen'in odasında olduğunu duymuştu. Bu oda, zeminin iki kat yukarısındaydı. Diğer Geg tanrının, başatustanın emriyle, Sıkıcı Oda'da tutulduğunu duymuştu. "O da ne?" diye sordu Haplo sabırla. "Benim duruşmamın yapıldığı oda," dedi Limbeck, yüzü o son derece önemli anın hatırasıyla parlayarak. "Orada Yemleyen'in bir heykeli var ve başatusta yargılama esnasında oradaki sandalyede oturuyor.”

“Buradan nasıl gidiliyor?"

Gegler iki kat merdiven inmeleri gerektiğini düşünüyorlardı. Hepsi o yöne yöneldi. İki rehber Geg aralarında tartışıyorlardı. Utangaç bir bakışla Haplo'ya bakan Jarre çenelerini kapamalarını emredene kadar da tartıştılar

"Bu olduğunu düşünüyorlar," dedi Jarre, elini merdivenin çelik basamağına koyarak.

Haplo başını salladı. "Ben önden gideceğim," dedi, becerebildiği kadar yumuşak bir sesle ve yine de sesini makinenin gürültüsünü bastıracak kadar yükselterek.

Rehber Gegler itiraz ettiler. Bu onların macerasıydı, onlar liderlik ediyorlardı, ilk önce onlar gitmeliydi.

"Yukarıda başatustanın muhafızları olabilir," dedi Haplo. "Ya da bu sözde tanrılar tehlikeli olabilir."

Gegler önce birbirlerine, sonra Haplo'ya bakıp gerilediler. Tartışma bitmişti.

"Ama ben de onları görmek istiyorum!" diye itiraz etti Limbeck. Bunca yolu bir hiç için geldikleri duygusuna kapılmaya başlamıştı.

"Şşşt!" diye uyardı Haplo. "Göreceksin. Ben yalnızca... öncü olarak gidiyorum. Keşif için. Güvenli olduğundan emin olunca geri dönüp sizi alacağım."

"Haklı Limbeck, bu yüzden sus," diye payladı onu Jarre. "Kısa süre sonra sen de göreceksin. Bu geceki toplantıdan önce başatustanın bizi tutuklatması hiç de iyi olmaz!"

Sessizlik gerektiği konusunda onları uyaran Haplo -bu noktada tüm Gegler ona tamamen delirmiş gibi baktılar-merdivene döndü.

"Köpeği ne yapacağız?" diye sordu Jarre. "Merdiven tırmanamaz ve sen de onu taşıyamazsın."

Haplo ilgisiz, omuzlarını silkti. "Sorun çıkarmaz, değil mi, oğlum?" Eğilerek köpeğin başını okşadı. "Burada bekle, köpek, tamam mı? Bekle."

Ağzı açık, dili bir karış dışarıda olan, köpek kendini yere attı ve kulaklarını dikerek, çevresine ilgiyle baktı

Haplo merdiveni yavaş yavaş ve dikkatle, gözlerinin parlayanlambaların ışığından uzaklaştıkça çevresini saran karanlığa alışması için zaman vererek tırmanmaya başladı. Tırmanış uzun sürmedi. Kısa süre sonra, parlayanlambaların nokta gibi ışıklarını ve yukarıdaki metal yüzeyde yansımalarını görebiliyordu.

Metal kapağa ulaştığında elini uzatarak dikkatle itti, Kolaylıkla ve minnetle fark ettiği gibi, kapak sessiz bir biçimde kaydı. Gerçi sorun çıkacağını düşünmüyordu, ama bu "tanrıları", onlar kendisini fark etmeden gözlemek istiyordu. Eski günlerde olsa, cücelerin sorun yaşama vaadini duyunca sevinçle, sürüler halinde merdivenlere atılacağını düşünen Haplo, içinden Sananlara küfretti, plakayı sessizce kaldırıp dışarı baktı.

Fapprika'daki lambalar, ortalığı bir Geg gününden daha büyük bir aydınlığa boğuyordu. Haplo net bir şekilde görebiliyordu ve rehberlerinin haklı olduğunu fark edince memnun oldu. Tam önünde, pelerinli bir şeklin heykeli görünüyordu. Heykelin çevresinde üç kişi vardı. İnsandılar -iki erkek ve bir çocuk. Bir bakışta bu kadarını görebiliyordu Haplo. Ama Sartanlar da insan soyundan gelirlerdi.

Her birini dikkatle inceledi, fakat yalnızca bakarak, bu insanların Sartan olup olmadıklarını anlayamadığını kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Adamlardan biri heykelin dibinde, gölgesinin altında oturuyordu. Basit giysiler giyen bu adam orta yaşlı görünüyordu. Dökülen saçları, geniş, çıkık bir alınla, çizgili, endişeli bir yüzü ortaya çıkarmıştı. Bu adam huzusuzca kıpırdanıyor, bakışları endişeyle çocuğa kayıyordu. Ve bu anlarda, ellerinin ve ayaklarının hantallaşıp sakarlaştığını fark etmişti Haplo.

Bu adamla keskin bir karşıtlık oluşturan ikinci yetişkin erkeği, Labirent'te hayatta kalan ırkdaşlarından sanabilirdi. Kıvrak, kaslı bir bedeni ve bir tetiktelik hali vardı. O anda rahat bir biçimde yere uzanmış, pipo içiyor olsa da, içgüdüsel bir nöbet halinde olduğu belliydi. Karanlık, derin hatlara sahip yüzü ve kıvrılmış siyah sakalı, soğuk, sert demirden bir ruha işaret ediyordu.

Çocuk ise çocuktu işte, daha fazlası değil, dikkat çekici bir güzelliği saymazsanız. Garip bir üçlü. Onları bir araya getiren nedir acaba? Onları buraya getiren nedir?

Aşağıda, fazla heyecanlı Geglerden biri sessiz kalmaları emrini unutup Haplo'ya, fısıltı olduğunu düşündüğü bir bağırtıyla herhangi bir şey görüp göremediğini sordu.

Kıvrık sakallı adam anında tepki verdi. Bedeni hızla ayağa fırladı, siyah gözleri gölgelere daldı, eli kılıcının kabzasını kavradı. Haplo, altında yankılanan bir tokat sesi duydu ve Jarre'nin suçluyu etkin bir biçimde cezalandırmış olduğunu anladı.

"Ne oldu, Hugh?" diye sordu, heykelin gölgesinde oturan adam. Ses insan dilinde, endişeyle titreyerek konuştu.

Hugh olarak hitap ettiği adam parmağını dudaklarına götürüp Haplo'ya doğru birkaç adım attı. Aşağı doğru bakmadı, aksi halde plakayı görebilecekti. Karanlıkları inceliyordu.

"Bir şey duyduğumu sandım."

"O lanet makinenin gürültüsü dışında bir şeyi nasıl duyabiliyorsun, anlamıyorum," dedi çocuk. Oğlan ekmek yiyerek heykele bakıyordu.

"Bu tür sözcükleri kullanmayın, Ekselansları," diye payladı endişeli adam. Ayağa kalkmıştı ve Hugh'nun araştırmasına katılmayı düşünüyor gibiydi, ama tökezledi ve kafaüstü düşmesini engelleyen tek şey, heykele tutunması oldu. "Bir şey görüyor musunuz, efendim?"

Gegler, kuşkusuz Jarre'nin fiziki tehdidi altında, sessiz kalmayı başardılar. Haplo dondu, nefes almaya bile cesaret edemeyerek dikkatle izlemeyi ve dinlemeyi sürdürdü.

"Hayır," dedi Hugh. "Otur, Alfred, yoksa kendi kendini öldüreceksin."

"Muhtemelen makinenin sesiydi," dedi Alfred, daha çok kendini ikna etmeye çalışıyorcasına.

Canı sıkılan oğlan ekmeğini yere fırlattı ve doğruca Yemleyen'in önüne gidip durdu. Dokunmak için uzandı. "Yapma!" diye haykırdı Alfred korkuyla. Yerinden sıçrayan çocuk, elini çekti. "Beni korkuttun!" dedi suçlarcasına. "Üzgünüm, Ekselansları. Yalnızca... heykelden uzaklaşın."

“Neden? Bana zarar mı verir?"

"Hayır, Ekselansları. Yalnız, Yemleyen heykeli... şey, Gegler için kutsaldır. Sizin onunla oynamanızı istemezler."

"Hah!" dedi çocuk, çevresine bakınarak. "Hepsi gitti zaten. Ayrıca, sanki el sıkışmak istiyor gibi." Çocuk kıkırdadı. "Elini böyle uzatması. Sanki elini tutmamı istiyor gibi -"

"Hayır! Ekselansları! Sendeleyen adam, çocuk elini uzatıp, Yemleyen'in mekanik elini tutmadan önce yetişemedi. Çocuk sevinçle, gözün parlak bir ışıkla parıldadığını gördü.

"Bak!" Bane Alfred'in çılgınca yakalamaya çalışan elinden kurtuldu. "Durdurma! Resimler gösteriyor! Görmek istiyorum!”

“Ekselansları, ısrar etmek zorundayım! Bir şey duyduğumdan eminim. Gegler..."

"Sanırım Geglerle başa çıkabiliriz," dedi Hugh, resimlere bakmaya gelerek. "Durdurma, Alfred Ne gösterdiğini görmek istiyorum."

Üçlünün meşgul olmasından faydalanan ve kendisi de heykel hakkında büyük bir merak besleyen Haplo, delikten dışarı süründü.

"Bak, bu bir harita!" diye bağırdı çocuk heyecanla. Üç insan dikkatle gözü izliyorlardı. Yavaşça arkadan yaklaşan Haplo, gözün yüzeyinde pırıldayan görüntülerin, Gök Âlemi'nin bir haritası olduğunu fark etti. Lordunun Nexus'ta, Sartan Salonları'nda bulduğu haritalara şaşılacak derecede benzeyen bir harita. En tepede, Gecenin Lordları olarak bilinen adalar vardı. Onların altında gökkubbe, yanında da, Yüksek Âlem Adası yüzüyordu. Sonra Orta Âlem geliyordu. Daha aşağıda, Maelstrom ile Geglerin ülkesi vardı.

Harita, dikkat çekici bir şekilde hareket ediyordu! Adalar acayip yörüngelerinde ilerliyor, fırtına bulutları dönüyor, güneş periyodik olarak Gecenin Lordları tarafından gizleniyordu. Sonra, aniden görüntüler değişti. Adalar ve kıtalar rastgele yörüngelerde dönmeyi bıraktılar ve düzgünce alt alta sıralandılar. Sonra görüntü parıldayıp soldu ve söndü. Hugh denilen adam etkilenmemişti.

"Büyülü bir fener. Benzerlerini elf krallığında görmüştüm.”

“Bu ne anlama geliyor?" diye sordu çocuk, büyülenmiş gibi bakarak. "Neden her şey dönüp, sonra birden duruyor?"

Haplo da kendisine aynı soruyu soruyordu. Daha önce de büyülü fener görmüştü. Gemisinde de benzer bir tane vardı, Nexus'tan görüntüler gösteriyordu. Yalnız o, lordu tarafından tasarlanmıştı ve çok daha ayrıntılıydı. Haplo'ya, gördüklerinden çok daha fazla resim olabileceğini düşündürmüştü, çünkü resimler, ani bir silkinmeyle, tam değişirken durmuştu.

Alçak bir vınlama sesi geldi ve görüntüler baştan başlayarak yine belirdiler. Haplo'nun bir tür hizmetkâr olduğunu düşündüğü Alfred, uzanıp heykelin elini tutmak istedi, muhtemelen resimleri durdurmayı amaçlıyordu.

"Lütfen bunu yapma," dedi Haplo alçak sesle konuşarak. Hugh dönüp kılıcını çekti ve saldırganı, Haplo'nun içinden alkışladığı bir çeviklik ve beceriyle karşıladı. Endişeli adam yere çöktü. Çocuk dönerek Patryn'e korkusuz, fakat kurnaz, mavi gözleriyle baktı.

Haplo ellerini kaldırarak ayağa kalktı. "Silahım yok," dedi Hugh'ya. Patryn adamın kılıcından zerre kadar korkmuyordu. Bu dünyada, kendisine zarar verebilecek bir silah yoktu. Bedenindeki rünler onu koruyordu, fakat kavga etmekten kaçınmalıydı, çünkü kendisini nasıl koruduğu, bilen

gözlere aslında ne olduğunu açıklardı. "Kimseye zarar vermek istemiyorum." Gülümseyerek omuzlarını silkti. Elleri hâlâ havada, açıkça görülebilen bir yerdeydi. "Ben de, şu çocuk gibi, yalnızca resimleri görmek istiyorum."

Aralarında ilgisini en çok çeken çocuk olmuştu. Korkak hizmetkâr yerde açması bir yığın halinde yatıyordu ve ilgi göstermeye değmezdi. Koruma görevlisi olduğunu varsaydığı adamı, çevikliğini ve gücünü gördüğüne göre, unutabilirdi. Ama Haplo çocuğa baktığında, göğsündeki rünlerin battığını hissetti ve bu duygunun, ona yapılan bir tür tılsımdan kaynaklandığını anladı. Kendi büyüsü, tılsımı içgüdüsel olarak itiyordu, ama Haplo, çocuğun yaydığı tılsımın işe yaramayacağını fark etti eğlenerek. Kaynağı her ne idiyse, bozulmuştu. "Nereden geldin? Sen kimsin?" diye sordu Hugh. "Adım Haplo. Arkadaşım Gegler" -geldiği deliği işaret etti Arkasında bir kargaşa duyunca, meraklı Limbeck'in gelmekte olduğunu düşündü. "Geldiğinizi duydum ve mümkünse, yalnız karşılaşmamız ve konuşmamız gerektiğini düşündüm, başatustanın muhafızları buralarda mı?"

Hugh kılıcını biraz indirdi, fakat kara gözleri hâlâ Haplo'nun her hareketini takip ediyordu. "Hayır, gittiler. Ama muhtemelen izleniyoruz."

"Kuşkusuz. O zaman birisi gelene kadar fazla zamanımız yok."

Oflayıp puflayarak merdivenleri tırmanan Limbeck, Haplo'nun arkasında ortaya çıktı. Geg soru dolu gözlerle Hugh'nun kılıcına baktı, ama merakı korkusuna üstün geliyordu.

"Siz Yemleyenler misiniz?"diye sordu, bakışları Haplo'dan çocuğa kayarak.

Limbeck'i dikkatle gözlemekte olan Haplo, yüzünde hayranlık dolu bir bakış belirdiğini fark etti. Gözlüklerinin ardında olduğundan iri görünen miyop gözleri, faltaşı gibi açıldı. "Sen gerçekten tanrısın, değil mi?"

"Evet," dedi çocuk, Gegce konuşarak. "Ben bir tanrıyım.”

“Bunlar insanca konuşuyor mu?" diye sordu Hugh, Limbeck'le, başını dikkatle delikten içeri sokan Jarre ve diğer iki Geg'e işaret ederek. Haplo başını salladı.

"O zaman sana gerçeği söyleyeceğim," dedi Hugh. "Sen ne kadar tanrıysan, çocuk da o kadar tanrı." Hugh'nun kara gözlerinde beliren ifadeye bakılırsa o da Haplo hakkında, Haplo'nun Hugh hakkında verdiği kararı vermişti. Dikkatli ve şüpheliydi, ama kalabalık hanlar insanı acayip yaratıklarla uyumaya zorlardı. Aksi halde geceyi dışarıda, soğukta geçirmek

zorunda kalırdın. "Gemimiz Maelstrom'a yakalandı ve Drevlin'e düştü. Gegler bizi buldular ve bizim tanrı olduğumuzu sandılar, biz de oyunlarına katılmak zorunda kaldık."

"Benim gibi," dedi Haplo, başını sallayarak. Gözlerini yerde yatan hizmetkara çevirdi. Adamın gözleri açılmış, çevresine sersem sersem bakmıyordu. "O kim?"

"Çocuğun hizmetkarı. Benim adım Usta Hugh. O Alfred ve çocuğun ismi de Bane, Volkaran ve Uylandia kralı Stephen'ın oğlu."

Haplo Limbeck'le, üçüne derin bir kuşku ile bakan Jarre'ye döndü ve onları da tanıştırdı. Alfred ayağa kalktı. Haplo'nun sargılı elini görünce bakışları merakla derinleşti.

Alfred'in bakışını farkeden Haplo, sıkılgan sıkılgan kumaşı çekiştirdi.

"Yaralı mısınız, efendim?" diye sordu hizmetkar, saygılı bir tavırla. "Sormamı affedin, ama elinizdeki sargıları fark ettim. İyileştirme konusunda becerikliyimdir..."

"Teşekkür ederim, ama hayır. Yaralı değilim. Benim halkım arasında yaygın olan bir deri hastalığı. Bulaşıcı değildir ve bana acı vermiyor, ama yarattığı izler pek de iç açıcı değil."

Hugh'nun yüzü, bir iğrenme duygusuyla buruştu. Alfred'in yüzü biraz daha soldu ve uygun bir tepki vermek için çabaladı. Haplo tatmin duygusuyla tepkilerini izledi. Bu konuda başka soruyla karşılaşacağını düşünmüyordu.

Hugh kılıcını kınına sokup yaklaştı. "Gemin mi düştü?" diye sordu Haplo'ya alçak sesle.

"Evet."

"Çok zarar gördü mü?" ~"

"Tamamen harap oldu."

"Neredensin?"

"Aşağıdan, aşağıdaki adaların birinden. Muhtemelen hiç duymamışsındır Pek az insan bilir. Kendi topraklarımda bir savaş veriyordum, ama gemim darbe aldı ve kontrolü kaybettim..."

Hugh heykele doğru yürüdü. İyice sohbete dalmış görünen Haplo da onu takip etti, ama hizmetkara ilgisiz bir bakış fırlatmayı da başardı. Alfred'in derisi ölü gibiydi, gözleri hâlâ dikkatle Patryn'in ellerini inceliyordu. Sanki kumaşı delip geçmek istermiş gibiydi.

"Burada mahsur kaldın demek," dedi Hugh.

Haplo başını salladı.

"Ve sen de bizim gibi..." Hugh duraksadı. Yanıtın ne olduğundan emin, ama diğerinin de söylemesini ister gibiydi.

"...buradan kurtulmak istiyorum." Haplo anlayışlıydı.

Bu sefer Hugh başını salladı. İki adam birbirlerini çok iyi anlıyorlardı. Aralarında güven yoktu, ama bu, birbirlerini ortak bir amaç için kullanabildikleri sürece gerekmiyordu. Battaniyeyi kimin alacağı konusunda kavga etmeyen yatak arkadaşları gibi. Alçak sesle konuşmaya devam ederek sorunlarını tartıştılar.

Alfred hâlâ durmuş, adamın ellerine bakıyordu. Bane kaşlarını çatmış, Haplo'yu süzerken; çocuğun elleri tüy tılsımı okşuyordu. Düşüncelerini Geg kesti.

"O zaman sen tanrı değilsin, değil mi?" Karşı konulamaz bir güçle çekilen Limbeck, çocukla konuşmak için iyice yanına yanaşmıştı.

"Hayır," diye yanıtladı Bane, bakışlarını Haplo'dan ayırarak. Geg'e dönerken asık yüzündeki ifadeyi dikkatle ve çabucak sildi. "Değilim, ama bana o adama, kralınıza tanrı olduğumu söylememi, aksi halde bize zarar vereceğinizi söylediler."

"Zarar vermek mi?" Limbeck hayretler içinde görünüyordu. Bu kavram onu aşıyordu.

"Ben aslında Yüksek Âlem'den bir prensim," diye devam etti çocuk. "Babam güçlü bir büyücüdür. Ona giderken gemimiz düştü."

"Yüksek Âlem'i görmeyi ne kadar isterdim!" diye bağırdı Limbeck. "Neye benziyor?"

"Emin değilim. Ben de daha önce gitmedim oraya. Bütün hayatım boyunca Orta Âlem'de, üvey babamın yanında kaldım. Uzun bir hikâye."

"Orta Âlem'i de görmedim ben. Ama bir Welf gemisinde bulduğum kitapta resimlerini gördüm. Sana nasıl bulduğumu anlatayım." Limbeck en sevdiği öyküyü tekrarlamaya başladı -elf aracını bulmasının hikâyesini.

Huzursuzca kıpırdanan Bane, başını iyice çevirip, birlikte heykelin önünde duran Haplo'yla Hugh'yu görmeye çalıştı. Alfred kendi kendine mırıldanıyordu. Hiçbirisi Jarre'ye ilgi göstermiyordu.

Jarre bütün bunlardan hiç hoşlanmamıştı. İki uzun, güçlü tanrının kafa kafaya verip, anlamadığı bir dilde konuşmalarından hoşlanmamıştı. Limbeck'in çocuk Tanrıya bakışından, çocuk-Tanrının tümüne bakışından hiç hoşlanmamıştı. Uzun boylu, sakar görünüşlü tanrının yere çökmesinden hoşlanmamıştı. Misafirliğe gelen fakir akrabalar gibi, bu tanrıların bütün

yiyeceği bitireceklerini ve Geglere boş dolapları bırakıp gideceklerini hissediyordu.

Jarre iki Geg'in sinirli bir şekilde, deliğin yanında bekledikleri yere kaydı.

"Herkesi getirin," dedi, bir Geg için mümkün olan en alçak sesle. "Başatusta bizi sahte tanrılarla kandırmaya çalıştı. Onları yakalayacağız, halkımızın önüne çıkaracağız ve başatustanın bir sahtekâr olduğunu kanıtlayacağız!"

Gegler önce sözde tanrılara, sonra birbirlerine baktılar. Bu tanrılar etkileyici görünmüyorlardı. Belki uzun boyluydular, ama sıskaydılar da. Birisi öldürücü görünen bir silah taşıyordu. Ama çevresi sarılırsa, silahını kullanacak fırsat bulamazdı. Haplo, Geg cesaretinin yok olmasına üzülmüştü. Bu cesaret tamamen ölmemişti ama. Yalnızca yüzyılların esareti ve emeği altında gömülü kalmıştı. Şimdi kömürler uyanmaya başlıyordu. Orada burada alevler parlıyordu.

Heyecanlı Gegler merdivenlerden indiler. Jarre eğilip arkalarından baktı. Parlayanlambaların hafifçe aydınlattığı yüzü dehşet vericiydi. Alttan bakıldığında neredeyse semavi görünüyordu. Birkaç Geg, kabile rahibelerinin onları savaşa çağırdığı eski günleri hatırladı birden.

Gürültüyle, ama büyük makineye hizmet ederken öğrendikleri disiplinli tavırla merdivenleri tırmandılar. Çevrelerindeki bam gümler yüzünden kimse onları duymadı.

Kargaşada unutulan Haplo'nun köpeği, merdivenlerin dibinde uzanıyordu. Burnu patilerinin üzerinde Geg'leri izleyip dinlerken, sahibinin "bekle" derken ciddi olup olmadığını düşünüyordu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

RAHM, DREVLİN

AŞAĞI ÂLEM

Haplo bir inleme duydu ve bacağına vurulan patiyi hissetti. Yemleyen resimlerine bakmayı bırakıp, bakışlarını aşağı indirdi.

"Ne oldu, oğlum? Sana bekle dediğimi... Ah." Patryn'in dikkatini, delikten dışarı akmakta olan Gegler çekti. Arkasında duyduğu sese dönen Usta, aksi yöne baktı -Fapprika'nın ana girişine doğru.

"Misafirlerimiz var," dedi Hugh. "Başatusta ile muhafızları."

"Burada da misafirlerimiz var."

Hugh hızla deliğe doğru bir göz attı ve eli kılıcına gitti. Haplo başını salladı. "Hayır, dövüşemeyiz. Sayıları çok fazla. Ayrıca, bize zarar vermek istemiyorlar. Bize sahip olmak istiyorlar. Biz ödülüz. Açıklamak için zaman yok. Bir isyanın ortasına düşmüşüz gibi görünüyor. Gidip prensine göz kulak olsan iyi olur."

"O benim yatırımım..." diye başladı Hugh.

"Aynasızlar!" diye çığlık attı Jarre, başatustayı görerek. "Çabuk, onlar bizi durdurmadan tanrıları yakalayın!"

"O zaman gidip yatırımına göz kulak olsan iyi olur," diye önerdi Haplo.

"Ne oldu, efendim?" diye sordu Alfred, Hugh'nun, elinde kılıcı kendilerine doğru koştuğunu görünce. iki Geg grubu bağrışıyor, yumruklarını sallıyor, Fapprika zemininde buldukları eğreti silahları kapıyorlardı.

"Çocuğu al ve Haplo'yla..." diye başladı Hugh. "Hayır, lanet olsun, bayılma..."

Alfred'in gözleri arkaya doğru yuvarlandı. Hugh onu sarsıp, tokatlayıp uyandırmak için uzandı, ama çok geçti. Kâhyanın gevşek bedeni kayarak Yemleyen heykelinin ayaklarının dibine yığıldı.

Gegler tanrılara doğru koştular. Tehlikeyi hemen farkeden başatusta, aynasızlara Geglere saldırmalarını emretti. Vahşice bağırmakta olan iki grup -bir kısmı GGIBIT lehine, diğeri başatusta lehine- biraraya geldi. Drevlin tarihinde ilk kez yumruklar atıldı ve kan döküldü. Köpeğini kucağına alan Haplo gölgelere karışmış sessizce gülümseyerek izliyordu.

Jarre deliğin yanında durmuş, Geglerin çıkmasına yardım ediyor, yandaşlarını saldırmaları için cesaretlendiriyordu. Son Geg de tünelden çıktığında çevresine baktı ve kavganın epeyce uzağında kaldığını fark etti. Daha da kötüsü, Limbeck, Haplo ve üç garip varlığın izini tamamen kaybetmişti. Bir sandığın tepesine sıçrayarak kavga eden Geg kalabalığının başlarının üstünden baktı ve korkuyla, başatusta ile başpapazın Yemleyen heykelinin yanında durduklarını ve kargaşadan faydalanarak hem tanrıları, hem de GGIBIT'in saygıdeğer liderini götürdüklerini gördü1

Öfkeyle dolan Jarre sandıktan aşağı atlayarak onlara doğru koştu, ama dövüşün tam ortasında kısılı kaldı. Yolunun üzerindeki Geg'leri ittirip kaktırarak, yumruklayarak, heykelin yanına ulaşmaya çalıştı. Sonunda hedefine ulaştığında kıpkırmızı kesilmiş, nefes nefese kalmış, pantolonu yırtılmış, saçları yüzüne düşmüş ve bir gözü şişerek kapanmıştı.

Tanrılar gitmişti. Limbeck gitmişti. Başatusta kazanmıştı. Yumruklarım sıkan Jarre, yanına ilk gelen aynasızın kafasını yumruklamaya hazırlanıyordu ki, bir inleme duydu. Aşağı doğru baktığında havaya kalkmış iki iri ayak gördü. Bunlar Geg ayaklan değildi. Bunlar tanrı ayaklarıydı!

Yemleyen'in çevresini dolaşan Jarre, heykelin kaidesinin sonuna kadar açık durduğunu görünce hayretler içinde kaldı! Başatustamn tanrılarından

biri -uzun ve sakar görünen-bu açıklığa düşmüş, yarısı içeride, yansı dışarıda uzanmaktaydı. "Şanslıyım!" dedi Jarre. "En azından bu var elimde!" Başatustanın aynasızlarından birini görmeyi bekleyerek korkuyla arkasına baktı, ama o kargaşa içinde kimse ona dikkat etmiyordu. Başatusta Tanrılarını tehlikenin ortasından çıkarmak için acele etmişti anlaşılan ve buradakinin eksik olduğunu henüz anlamamıştı.

"Ama anlayacaklar. Seni buradan çıkarmak lazım," diye mırıldandı Jarre. Tanrıya doğru seğirttiğinde, adamın, heykelin içine uzanan bir merdivende yatmakta olduğunu gördü. Zeminin altına doğru inmekte olan merdiven, hızlı ve kolay bir kaçış yolu sunuyordu.

Jarre duraksadı. Heykele saygısızlık olacaktı bu -Geglerin en kutsal saydıkları şeye. Bu açıklığın neden burada belirdiği ve nereye gidiyor olabileceği hakkında en küçük bir fikri bile yoktu. Ama fark etmezdi. Yalnızca saklanmak için kullanacaktı burayı. Herkes gidene kadar içeride bekleyecekti. Jarre yarı baygın tanrının üzerinden atladı. Omuzlarından yakalayarak, oraya buraya çarpan, kayan ve inleyen tanrıyı heykelin içine doğru çekti.

Jarre'nin kafasında net bir plan yoktu. Tek umudu, başatusta bu tanrıyı aramaya gelip, heykeldeki açıklığı farkedene kadar, Tanrıyı buradan kaçırıp GGIBIT karargahına götürmeyi başarabilmekti. Ama Jarre tanrının ayaklarını kaideden içeri soktuğunda açıklık aniden ve sessizce kapandı. Geg kendini karanlıkta buldu.

Jarre kıpırdamadan durdu ve kendi kendine, her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Ama içindeki panik öyle büyüdü ki, ikiye bölüneceğini sandı. Korkusunun sebebi karanlık değildi. Yaşamları boyunca Yıksı-diksi'nin içinde yaşayan Gegler karanlığa alışıktılar. Jarre'nin her tarafı titriyordu. Elleri terliyor, hızlı hızlı nefes alıyor, kalbi gümbürdüyor, ama sebebini bilmiyordu. Sonra anladı.

Sebep sessizlikti.

Makineyi, daha bebekken onu rahatlatıp uyutan ıslıklarını, hamlamalarını, gümlemelerini duymuyordu. Şimdi bu dehşetli, berbat sessizlikten başka bir şey yoktu. Görüş, bedenin dışında, bedenden ayrı, gözün yüzeyindeki bir duyudur. Ama ses kulaklardan kafaya girer, içeride yaşar. Sesin yokluğunda, sessizlik yankılanır.

Tanrıyı merdivenlerde bırakan, fiziksel acılarını, aynasızlardan duyduğu korkuyu unutan Jarre, kendini heykelin duvarına doğru attı. "İmdat!" diye haykırdı. "Bana yardım edin!"

Alfred ayıldı. Doğrulup oturdu ve kazayla merdivenlerden aşağı kaymaya başladı. İçgüdüsel olarak aşağıdaki basamaklara tutunarak kendini kurtarabildi ancak. Kafası tamamen karışmış ve kulaklarının dibinde düdük gibi ötmekte olan bir Geg'in de içinde bulunduğu zifiri karanlıkla kuşatılmış durumda, pek çok kez neler olduğunu sormaya teşebbüs etti. Geg onu dinlemedi. Sonunda, karanlıkta emekleyerek merdivenleri tırmanıp elini, çılgına dönmüş Jarre'ye doğru uzattı.

"Neredeyiz?"

Jarre onu duymazlıktan gelerek yumruklamaya ve haykırmaya devam etti.

"Neredeyiz?" Alfred Geg'in ellerini kocaman ellerinin içine aldı -yalnız, karanlıkta Geg'in hangi parçasını tuttuğundan emin değil diye onu sarsmaya başladı. "Kes şunu! Faydası yok! Bana nerede olduğumuzu söyle, belki seni buradan çıkarmayı başarabilirim!"

Alfred'in sözlerini tam olarak kavrayamayan, fakat onu sarsmasına sinirlenen Jarre yutkunarak kendine geldi ve güçlü kollarıyla kâhyayı kendisinden uzaklaştırdı. Adam kayıp düştü, neredeyse merdivenlerden yuvarlanıyordu, ama düşüşünü durdurmayı başardı.

"Şimdi, beni dinle!" dedi Alfred yavaşça, her sözcüğü tek tek telaffuz ederek. "Bana nerede olduğumuzu söyle, belki dışarı çıkabiliriz!"

"Bunu nasıl yapabileceğini bilmiyorum!" Hızla nefes alarak, Alfred'den olabildiğince uzaklaşıp merdivenlerin diğer ucuna büzüldü. "Sen buralara yabancısın. Nereden bileceksin ki?"

"Söyle bana!" diye yalvardı Alfred. "Açıklayamam. Hem, ne zararı var ki?"

"Şey..." Jarre düşündü. "Heykelin içindeyiz."

"Ah!" diye soludu Alfred.

"Ne demek 'ah'?"

"Şey... aa... ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm."

"Tekrar açabilir misin?"

Hayır, açamazdı. Hiç kimse içeriden açamazdı. Ama buraya hiç gelmediyse, nereden bilebilirdi ki? Jarre'ye ne diyecek ti? Alfred karanlığa şükretti. Çok kötü bir yalancıydı ve birbirlerinin yüzünü görmemeleri her şeyi kolaylaştırıyordu.

"Ben... emin değilim, ama şüpheliyim. Anlıyorsun, şey... Adın neydi?”

“Fark etmez."

"Evet, eder. Burada, karanlıkta başbaşayız ve birbirimizin isimlerini bilmemiz gerek. Benim adım Alfred. Seninki ne?"

"Jarre. Devam et. Heykeli bir kere açtın, neden bir daha açamayasın?"

"Ben... ben açmadım," diye kekeledi Alfred. "Kazayla açıldı, sanırım. Görüyorsun, çok kötü bir huyum var. Ne zaman korksam, bayılıyorum. Kontrol edemediğim bir şey bu. Kavgayı gördüm. Halkından bazıları bize doğru koşuyordu ben... ben bayılmışım." Bu kadarı doğruydu. Ama sonra söyledikleri değil. "Sanırım düşerken heykeldeki bir şeye dokundum ve o da açıldı."

Ayıldım. Heykele bakınca uzun, çok uzun bir zaman sonra ilk kez kendimi güvende, huzur içinde hissettim. Zihnimde uyanmış şüpheler, o sorumluluk, şüphelerim doğruysa vermek zorunda kalacağım kararlar beni boğdu. Kaçmak, yok olmak istedim, elim kendi iradesiyle hareket etti ve heykelin pelerinindeki belli bir yere, belli bir şekilde dokundu.

Kaide kayıp açıldı, ama bu eylemin muazzamlığı bana fazla geldi. Sanırım yine bayıldım. Geg üzerime geldi ve çevrede kopan curcunadan kurtararak, beni içeri çekti. Kaide kendiliğinden kapandı ve kapalı kalacak. Yalnızca giriş yolunu bilenler, çıkış yolunu da bilebilir. Yanlışlıkla girişi bulanlar, asla dönüp bunu anlatamaz. Ah, ölmezler. Büyü, makine onlara bakar, hem de iyi bakar. Ama yaşamlarının sonuna kadar burada hapis kalırlar.

'Ben içeri girmenin yolunu biliyorum, dışarı çıkmanın da. Ama bunu Geg'e nasıl açıklayabilirim?

Korkunç bir fikir geldi Alfred'in aklına. Kanuna göre, onu burada bırakmak zorundaydı. Zaten kendi halasıydı. Kutsal heykelin içine girmemeliydi. Ama Alfred'in sonra acıyla hatırladığı gibi, belki de onun hayatını kurtarmak için kendini tehlikeye atmıştı. Onu burada bırakamazdı. Bırakamayacağını biliyordu, kanun ne derse desin. Ama şu anda her şey çok karışıktı. Keşke bu kadar zayıf davranmış olmasaydı!

"Durma!" Jarre kolunu yakaladı.

"Nasıl durmayayım?"

"Durma, konuş! Bu sessizlik! Sessizliği dinlemeye dayanamıyorum! Neden burada hiçbir şey duyamıyoruz?"

"Özellikle böyle yapıldı da ondan," dedi Alfred, içini çekerek. "Huzur bulunacak, sığınılacak bir yer olarak." Bir karara varmıştı. Belki doğru karar değildi bu, ama zaten, hayatından kaç kez doğru karar vermişti ki? "Buradan çıkacağız, Jarre."

"Yolu biliyor musun?"

"Evet."

"Nasıl?" diye sordu Jarre şüpheyle.

"Bunu açıklayamam. Aslında, anlayamayacağın ve benim de açıklayamayacağım pek çok şey göreceksin. Hatta senden bana güvenmeni bile isteyemem, çünkü, elbette, güvenmiyorsun ve ben de senden güvenmeni bekleyemem." Duraksayarak, sonraki sözlerini düşündü. "Şöyle düşünelim: sen bu taraftan çıkamıyorsun. Denedin. Ya burada kalacaksın, ya da benimle geleceksin ve ben sana çıkışı göstereceğim."

Alfred Geg'in konuşmak için nefes aldığını duydu, ama onu durdurdu.

"Düşünmen gereken bir şey daha var. Sen halkına dönme yi ne kadar istiyorsan, ben de arkadaşlarımın yanına dönmeyi o kadar istiyorum. Gördüğün çocuk benim sorumluluğum altında. Ve yanındaki esmer adamın bana ihtiyacı var, bunu bilmiyor olsa da." Alfred bir an sessiz kaldı ve kendine Haplo diyen öbür adamı düşündü. Burada sessizliğin, hatırladığından da fazla olduğunu fark etti.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Jarre. "Söylediklerin mantıklı."

"Teşekkür ederim," diye yanıt verdi Alfred ciddiyetle. "Şimdi, biraz dur. Işık olmadan merdivenler tehlikeli olur."

Alfred elini uzatıp arkasındaki duvarı yokladı. Tüneller gibi taştan yapılmıştı. Düzgün ve pürüzsüzdü. Elini yüzey boyunca gezdirdi. Tam duvarın merdivenlerle birleştiği yerde, parmaklan taşa oyulmuş çizgiler, daireler ve kertikler buldu. Kimsenin bilmediği, değişik bir desen oluşturuyordu bunlar. Parmaklarıyla oymanın kaba hatlarının çevresinde gezdirdi ve desenin zihninde açıkça görebildiği çizgilerini takip ederek rünü okudu.

Parmaklarının altındaki desen yumuşak, parlak bir ışıkla parlamaya başladı. Bunu gören Jarre nefesini tuttu ve geri çekilerek, duvara yaslandı. Alfred kolunu hafifçe, endişelerini gidermeye çalışırcasına okşayarak rünü tekrarladı. İlkinin yanına oyulmuş ve uçları ilkine dokunan ikinci bir desen büyülü ateşle alevlendi ve parlamaya başladı. Kısa sürede, birbirinin ardından, bir dizi rün karanlıkta belirdi ve dik merdivenler boyunca uzandı. En dipte, sağa doğru kıvrıldılar.

"Artık aşağı inebiliriz," dedi Alfred, ayağa kalkıp giysilerindeki yüzyıllık tozları silkeleyerek. Sözlerini ve eylemlerini özellikle canlı ve ses tonunu sıradan tutmaya çalışarak, elini Jarre'ye uzattı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Jarre duraksadı, yutkundu ve şalına sıkıca sarındı. Sonra, dudaklarını birbirine bastırarak ciddi bir yüzle küçük, ağır işle yıpranmış elini Alfred'in elinin içine koydu. Korku dolu gözlerinde mavi mavi pırıldayan rünler yansıdı.

Merdivenleri hızla indiler. Rünler önlerini görmelerini kolaylaştırıyordu. Hugh o sarsak, beceriksiz kâhyayı tanıyamazdı. Alfred'in hareketleri kendinden emin, duruşu dikti. Hevesli bir beklentiyle, aceleyle ilerliyordu, yine de halinde özlem ve melankoli havası seziliyordu.

Dik merdivenlerin dibine ulaştıklarında, küçük, dar bir koridora açıldığını keşfettiler; sayısız yöne doğru bölünen gerçek bir petek gibiydi burası. Mavi rünler onları koridor boyunca, bir tünele götürdü -soldan üçüncü tünele. Alfred tereddütsüz takip etti desenleri, gözleri faltaşı gibi açılmış, hayretle bakan Jarre'yi de beraberinde sürükledi.

Başlangıçta Geg, adamın sözlerinden kuşku duymuştu. Tüm hayatı boyunca Yıksı-diksi'nin tünel ve oyuklarında yaşamıştı. Geglerin ayrıntılar konusunda keskin gözleri ve mükemmel bir hafızaları vardır. Bir insana ve elfe boş bir duvar gibi görünen şey, bir Geg için sayısız tekil özellik -çatlaklar, yarıklar, dökülmüş boyalar-taşır ve bir kere görülen bir duvar kolay kolay unutulmaz. Sonuç olarak, Gegler yerin altında veya üstünde kaybolmazlar. Ama Jarre bu tünellerde, nerede olduklarını hemen karıştırmıştı. Duvarlar kusursuzdu, mükemmeldiler ve Geglerin taşlarda bile bulabildikleri yaşamdan yoksundular. Ve tüneller her yöne gidiyor olsa da, belirli dönüşler, kavşaklar yoktu. Herhangi bir yerde, tünelin sırf yapılmış olmak için yapıldığına ilişkin bir işaret yoktu. Koridorlar düz ve pürüzsüzdü ve her nereye gidiyorsa, oraya en kısa yoldan, dolaştırmadan gittiğini düşündürüyordu. Jarre, tünellerin tasarımında güçlü bir amaç, sterilliğiyle kendisini korkutan hesaplanmış bir niyet olduğunu fark etti.

Rünler onları hafif bir eğimle sağa doğru götürüyordu. Jarre'nin ne kadar gittikleri konusunda hiçbir fikri yoktu, çünkü burada zaman hissi yoktu. Mavi desenler önlerinde, onlar ilerledikçe karanlıkta parıldayıp canlarak yollarını aydınlatıyordu. Desenler Jarre'yi büyülemişti; sanki rüyada yürüyorlardı ve rünler yol gösterdikçe yürümeye devam edebilirler gibiydi. Adamın sesi, bu garip hissi güçlendiriyordu, çünkü -Jarre öyle istediği için-durmaksızın konuşuyordu.

Sonra, aniden, bir köşeyi döndüler ve Jarre desenlerin yukarı tırmanarak karanlıkta parlayan, onları içeri davet eden bir kemer oluşturduklarını gördü. Alfred durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Jarre, transtan kurtulup gözlerini kırpıştırarak. Alfred'in elini sıktı. "Oraya girmek istemiyorum!"

"Başka seçeneğimiz yok. Endişelenme," dedi Alfred. Sesinde özlem dolu bir melankoli vardı. "Seni korkuttuğum için üzgünüm. Korktuğum için durmadım. Orada ne olduğunu biliyorum ve... ve beni üzüyor, yalnızca. O kadar."

"Geriye dönelim," dedi Jarre aniden ve sertçe. Dönüp bir adım attı, ama arkalarında bıraktıkları rünler parlak mavi bir ışıkla parlayıp, sönmeye yüz tuttu. Kısa süre sonra karanlıkta kaldılar. Görebildikleri tek ışık, kemeri çevreleyen rünlerin mavi ışığıydı.

"Artık girebiliriz," dedi Alfred, derin bir nefes alarak. "Ben hazırım. Korkma, Jarre," dîye ekledi, Jarre'nin elini okşayarak. "Gördüğün hiçbir şeyden korkma. Hiçbir şey sana zarar veremez."

Jarre korkuyordu, ama korktuğu şeyin ne olduğunu bilmiyordu ileride duran şey her neyse, karanlıkta gizlenmişti, yine de onu korkutan fiziksel bir tehlike veya bilinmeyenden duyduğu korku değildi. Alfred'in bahsettiği hüzündü. Belki de uzun yürüyüşleri sırasında anlattığı şeyler yüzündendi. Fakat kafası o kadar karışıktı ki, söylediklerinin tek sözcüğünü bile hatırlamıyordu. Büyük bir ümitsizlik, kendisini boğan bir pişmanlık hissediyordu. Kaybettiği ve bir daha asla bulamadığı, hatta hiç aramadığı bir şey için özlem. Hüzün, içinin bir yalnızlık duygusuyla acımasına sebep oldu, sanki tanıdığı herkes aniden kaybolmuş gibi. Gözleri yaşlarla doldu ve ağladı. Kimin ardından ağladığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Endişelenme," diye tekrarladı Alfred. "Endişelenme. Artık girelim mi? Bunu kaldırabilir misin?"

Jarre yanıt veremiyor, ağlamayı bırakamıyordu. Ama başını salladı ve ağlamaya devam ederek Alfred'e iyice yanaştı. Kemerin altından geçerken onunla yürüdü. Sonra Jarre aniden, korkusunun ve üzüntüsünün sebebini, kısmen de olsa anladı.

Bir anıtmezarda duruyordu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

RAHM, DREVLIN

AŞAĞI ÂLEM

"Bu korkunç! Kısaca korkunç! Asla işitilmemiş bir şey bu! Şimdi ne yapacaksın? Şimdi ne yapacaksın?"

Başpapaz çılgına dönmüştü. Darral Uzunkıyılı ellerinde bir karıncalanma hissetti ve sağ yumruğunu çenesine indirmemek için kendisini zor tuttu.

"Şimdiden yeterince kan döküldü zaten," diye mırıldandı, kendi kendilerine harekete geçmesinler diye ellerini arkasına saklayarak. Ve içinden, "O zaman birazcık daha kan aksa zararı dokunmaz, değil mi?" diyen sesi duymazlıktan gelmeyi başardı.

Bacanağını yere indirmek, her ne kadar son derece tatmin edici olacaktıysa da, sorunlarını çözmezdi.

"Kendine hakim ol!" diye terslendi Darral. "Sanki başımda yeterince dert yokmuş gibi!"

"Daha önce Drevlin'de hiç kan dökülmemişti!" diye haykırdı başpapaz dehşet içinde. "Hepsi Limbeck'in o şeytani dehası sayesinde! Atılması lazım! Terrel Fen Basamakları'nı inmesi lazım. Yemleyenler'in onu yargılaması lazım..."

"Ah, kes sesini! Bütün bu belaları başlatan bu oldu zaten! Onu Yemleyenler'e verdik! Peki onlar ne yaptılar? Onu dosdoğru geri gönderdiler! Yanına da bir tanrı kattılar! Tabii tabii, Limbeck'i aşağı atalım!" Darral kollarını çılgınca salladı. "Belki bu sefer bir ordu tanrıyla gelir ve bizi mahveder!"

"Ama Limbeck'in tanrısı tanrı değil ki!" diye itiraz etti başpapaz.

"Bana sorarsan, hiçbiri Tanrı değil," dedi Darral Uzunkıyılı.

"Çocuk bile mi?"

Özlem dolu bir sesle sorulan bu soru, Darral için bir sorun oluşturuyordu. Bane'in yanındayken, evet, sonunda bir Tanrı bulduğunu düşünüyordu. Ama o mavi gözleri, güzel yüzü ve sevimli bir şekilde kıvrılan dudakları görmediği zaman, bir rüyadan uyanmış gibi oluyordu başatusta. Çocuk çocuktu işte ve Darral Uzunkıyılı, aksini düşündüğü için bir avanaktı.

"Hayır," dedi başatusta, "çocuk bile tanrı değil."

Drevlin'in iki hakimi, Fapprika'da yalnızdılar. Yemleyen heykelinin dibinde durmuş, savaş alanını hüzünle gözden geçiriyorlardı.

Aslında, buna pek de savaş denilemezdi. Çarpışma demek bile zordu. Bahsi geçen kan dökülmüştü, evet, ama kalplerden değil, çatlak kafalardan, dağıtılmış burunlardan akmıştı. Başpapazın kafasında bir şişlik vardı, başatustanın başparmağı incinip şişmişti ve şimdi dikkat çekici renklere bürünüyordu. Kimse ölmemişti. Hatta ciddi şekilde yaralanan kimse yoktu. Yüzlerce yıl içinde kazanılan huzur içinde yaşama alışkanlığı, kolay bozulabilecek bir alışkanlık değildi. Ama Darral Uzunkıyılı, halkının başatustası, bunun yalnızca bir başlangıç olduğunu bilecek kadar bilgeydi. Geglerin kolektif bedenine zehir girmişti bir kere ve beden yaşasa bile, bir daha asla sağlıklı olmayacaktı.

"Zaten," dedi Darral, kalın kaşları çatılarak, "Limbeck'in dediği gibi bu Tanrılar Tanrı değilse, haklı oldukları için onları nasıl cezalandırabiliriz ki?"

Bu tür felsefelere dalmaya alışık olmayan başpapaz soruyu duymazlıktan geldi ve müthiş bir fikir geliştirdi. "Onları haklı oldukları için cezalandırmayız, ama bunu yaydıkları için cezalandırabiliriz."

Bunda bir miktar mantık vardı, Darral hakkını teslim etmeliydi. Ekşi ekşi, bacanağının nasıl olup da böylesine parlak bir fikir bulabildiğini merak etti ve sonra kafasındaki şişten dolayı olması gerektiğine karar verdi. Yaralı başparmağını sıvazlayıp tepesinde gıdaklayarak, kendisine rahatlatıcı bir bardak kabukılığı[13] getiren Bayan Başatustayla birlikte evinde, depo tankında olmayı dileyerek, zihnindeki karanlık koridorlarda gizlenen çaresizlikten doğan fikri değerlendirdi.

"Belki bu sefer, onu Terrel Fen Basamaklarından aşağı atarken uçurtmayı takmayız," diye öneride bulundu başpapaz. "Her zaman bunun haksız bir avantaj olduğunu düşünmüşümdür."

"Hayır," dedi Darral. Kuş beyinli bacanağının fikirleri, karar vermesini sağlamıştı. "Kimseyi aşağı atmıyorum artık. Görünüşe göre pek de güvenli değil bu. Bu Limbeck'in tanrı-ol-mayan-tanrısı aşağıdan gelmiş zaten. Bu yüzden" -Yıksı-diksi'nin bam gümlerin özellikle yükseldiği sırada, başatusta duraksadı- "onu yukarı göndereceğim."

"Yukarı mı?" Bu sefer başpapazın kafasındaki şiş imdadına yetişmemişti. Kesinlikle anlamamıştı.

"Tanrıları Welflere teslim edeceğim," dedi Darral Uzunkıyılı, karanlık bir tatmin duygusuyla.

Başatusta hapishane tanklarını ziyaret ederek tutuklulu ların cezalarını açıkladı -suçluların kalplerini korkuyla dolduracağından emin olduğu bir açıklamaydı bu.

Ama bunu yaptıysa da, tutuklular hiç renk vermediler. Hugh'nun yüzünde küçük gören bir ifade vardı. Bane'in canı sıkılmış görünüyordu. Haplo duygularını belli etmiyor, Limbeck öyle bir perişanlık içinde sürünüyordu ki, başatustayı duyduğu bile şüpheliydi. Tutuklulardan soğuk bakışlar, Bane'den ise bir esneme ve uykulu bir gülümseme dışında bir şey elde edemeyen başatusta, büyük bir öfkeyle oradan ayrıldı.

"Neden bahsettiğini biliyorsun, sanırım," dedi Haplo. "Bu 'Welflere' teslim etmenin ne demek olduğunu."

"Elfler," diye düzeltti Usta. "Ayda bir kez, elfler bir nakliye gemisiyle inip, bir miktar su alır. Bu sefer bizi de alacaklar. Ama biz elflerin tutukluluları olmak istemeyiz. Bizi burada, kıymetli su kaynaklarıyla yakalarlarsa, olmaz. O piçler ölmeyi oldukça nahoş bir iş haline getirebiliyorlar."

Tutuklular yerel hapishaneye atılmışlardı -Yıksı-diksi'nin terk ettiği bir dizi depo tankı, kapılarına kilit ekleyince harika hücreler oluşturmuşlardı.

Hücreler genellikle pek az kullanılırdı -belki kırk yılda bir yakalanan bir hırsız veya büyük makineye karşı görevinde gevşek davranan biri için. Fakat, mevcut sosyal kargaşa yüzünden tanklar, huzuru bozanlarla tıka basa doluydu. Bir hücreyi boşaltıp, tanrılar için yer açmak gerekmişti. Geg tutuklular, Deli Limbeck'le iletişim kuramasınlar diye başka bir tanka tıkıştırılmış!!.

Tank dik kenarlı ve sağlamdı. Kenarlarda demir parmaklıklarla örtülmüş açıklıklar vardı. Hugh'la Haplo bu parmaklıkları incelemiş ve rutubetli bir yağmur kokusuyla dolu taze havanın sızdığını keşfetmişlerdi. Muhtemelen dışarıya açılan havalandırma boşlukları vardı parmaklıkların ötesinde. İki dezavantaj dışında, bu hava boşlukları kaçış için kullanılabilirdi: ilk olarak, parmaklıklar tankın metal duvarına civatalarla tutturulmuştu, ikinci olaraksa, aklı başında hiç kimse dışarı çıkmak istemezdi.

"Dövüşmemizi mi öneriyorsun?" diye sordu Haplo. "Bu elf gemilerinin savaşçılarla dolu olduğundan eminim. Kâhya dahil dört kişiyiz, bir de çocuk var ve yalnızca bir kılıcımız. O da muhafızların elinde."

"Kâhya işe yaramaz," diye homurdandı Hugh. Rahatça hapishanesinin tuğla duvarına yaslandı, piposunu çıkarıp sapını dişlerinin arasına sıkıştırdı, "İlk tehlike sinyalinde bayılıyor. İsyan sırasında gördün onu."

"Garip, değil mi?"

"Garip olan adamın kendisi!" dedi Hugh.

Haplo Alfred'in gözlerinin çılgınca Patryn'in elindeki kumaşı delip geçmeye çalıştığını hatırlayabiliyordu. Sanki altında ne olduğunu biliyor gibiydi. "Nerede olduğunu merak ediyorum. Gördün mü onu?"

Hugh başını salladı. "Geglerden başka hiçbir şey görmedim. Çocuğu aldım. Ama kâhya döner mutlaka. Ya da düşer. Ekselansları'nı bırakmaz." Usta Bane'e doğru başım salladı. Bane perişan haldeki Limbeck'le konuşuyordu.

Haplo Hugh'nun bakışlarını takip etti ve Geg'e odaklandı.

"Elimizde Limbeck ile GGIBITçileri de var. Bizi, ya da en azından liderlerini kurtarmak için mücadele edeceklerdir

Hugh şüpheyle baktı. "Öyle mi düşünüyorsun' Geglerin, ancak bir koyun sürüsü kadar mücadele ruhu olduğunu duymuştum."

"Bu şimdi doğru olabilir, ama eskiden böyle değildi. Bir zamanlar, uzun zaman önce, cüceler sert, gururlu bir halktı." Hugh bakışlarım Limbeck'e çevirerek başını salladı. Geg köşesinde büzüşmüştü. Omuzlan çökmüş,

kolları dizlerinin arasından gevşek bir biçimde sarkıyordu. Çocuk onunla konuşuyordu; Geg konuşmaya tamamen kayıtsızdı.

"Başı bulutlarda geziyordu," dedi Haplo. "Yere çarpmakta olduğunu görmedi ve düşüş canını acıttı. Ama halkının önderliğini yapacak olan o."

"Bu devrim işiyle bayağı ilgileniyorsun," diye gözlem yaptı Hugh. "Neden bu kadar aldırış ettiğini merak ediyor insan.”

“Limbeck hayatımı kurtardı," diye yanıt verdi Haplo, yanına uzanıp başını kucağına koymuş köpeğin kulaklarını tembel tembel kaşırken. "Ondan ve halkından hoşlandım. Dediğim gibi, geçmişleri hakkında bildiğim bir iki şey var." Ilımlı yüzü karardı. "Ne hale geldiklerini görmekten nefret ediyorum. Koyun gibi demiştin, değil mi?"

Hugh düşünceli düşünceli boş pipoyu çekiştirdi. Adam sağlam gibi görünüyordu, ama bir avuç cüceyle bu kadar ilgilendiğine inanmayı güç buluyordu Hugh. Sessiz, mütevazı bir adamdı, onu gözardı etmeye, ortalıklarda olduğunu unutmaya eğilim gösteriyordu insan. Ve bu, dedi Hugh kendi kendine, büyük bir hata olurdu. Üzerinde oturdukları taşın rengini alan kertenkeleler, bunu sinek yakalamak için yaparlar.

"O zaman, bir şekilde bu Limbeck 'in yüreğini sertleştirmemiz gerekiyor," dedi Hugh. "Elflerden kurtulmak istiyorsak Geglerin yardımına ihtiyacımız olacak."

"Onu bana bırak," dedi Haplo. "Bütün bunlara karışmadan önce sen nereye gidiyordun?"

"Çocuğu babasına götürüyordum. Gerçek babasına, gizemustasına."

"Ne kadar naziksin!" diye yorum yaptı Haplo.

"Hah," diye homurdandı Hugh, dudakları bir sırıtışla kıvrılarak.

"Şu, Yüksek Âlem'de yaşayan büyücüler... Neden aşağıdaki dünyayı bıraktılar? Aşağı dünyalardaki halklar arasında büyük bir güçleri olabilirdi."

"Kime sorduğuna bağlı olarak yanıt değişir. Gizemustalarına göre, kültür ve bilgelik konusunda çok ilerlemişlerdi, ama diğerleri geri kalmıştı. Bizim barbarca alışkanlıklarımız onları tiksindirdi. Çocuklarını kötü bir dünyada yetiştirmek istemediler."

"Peki siz barbarlar buna ne diyorsunuz?" diye sordu Haplo, gülümseyerek. Köpek dört ayağını havaya dikerek sırtüstü uzanmıştı. Dili aptalca bir keyifle dışarı sarkıyordu.

"Biz diyoruz ki" -Hugh boş piposunu çekiştirdi, sözcükler piponun sapıyla dişlerinin arasından çıkıyordu- "gizemustaları elf büyücülerinin gittikçe güçlenmesinden korktular ve defolup gittiler. Şüphesiz bizi yüzüstü

bıraktılar. Düşüşümüzün sebebi, onların bizi terk etmesiydi. Kendi aralarında isyan çıkmasaydı, elfler hâlâ bizim efendilerimiz olacaklardı."

"O zaman, bu gizemustaları geri dönerlerse pek de hoş karşılanmayacaklar."

"Ah, karşılanmaya karşılanırlar. Halkın seçimine kalırsa, soğuk çelikle karşılanırlar. Ama kralımızın dostane ilişkilere önem verdiğini duydum. İnsanlar, neden, diye merak ediyor." Bakışları Bane'e kaydı.

Haplo çocuğun hikâyesini biliyordu. Bane, gururla kendisine anlatmıştı. "Ama aralarından biri, bir insan kralın oğlu olursa gizemustaları geri dönebilir."

Hugh bu kadar açık olan bir gerçek üzerine ayrıca yorum yapmadı. Piposunu ağzından çıkararak cebine soktu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, çenesini göğsüne dayadı ve gözlerini kapattı.

Haplo ayağa kalkarak gerindi. Kaslarındaki katılığı gidermek için yürümeye ihtiyaç duyuyordu. Hücreyi adımlayarak duyduklarını düşündü. Yapılacak pek az işi varmış gibi görünüyordu. Tüm âlem çoktan olgunlaşmıştı ve düşmeye hazırdı. Lordunun uzanıp koparmasına bile gerek kalmayacaktı. Meyve ayaklarının dibinde, düşmüş ve çürümeye başlamış bir halde olacaktı.

Kuşkusuz, Sartanlar artık dünya ile ilgilenmediklerinin en açık kanıtı buydu. Ama çocuğun ne olduğu şüpheliydi. Bane'de büyü gücü vardı, ama yedinci evden bir gizemustasının oğlunda bunun görülmesi beklenen bir şeydi. Uzun zaman önce, Koparılış'tan önce, bu büyücülerin güçleri, Sartanlar ile Patrynlerin en düşük derecelerine kadar ulaşmıştı. Bu kadar zaman sonra, güçlerinin daha da artmış olması olasıydı.

Belki de Bane genç bir Sartandı -kendini göstermeyecek kadar akıllı bir Sartan. Haplo, endişeli Geg'le konuşmaya dalmış olan çocuğun oturduğu yere baktı.

Patryn, sarılı eliyle görülmesi zor bir hareket yaptı. Gözlerini nadiren efendisinden ayıran köpek, hemen Limbeck'in yanına gitti ve Geg'in gevşek elini yaladı. Limbeck başını kaldırıp köpeğe solgun bir yüzle gülümsedi. Kuyruğunu sallayan köpek rahatça Geg'in yanına oturdu.

Haplo tankın diğer yanına gidip, havalandırma boşluğunu izliyormuş gibi durdu. Şimdi söylenen her sözcüğü duyabiliyordu.

"Pes edemezsin," dedi çocuk. "Şimdi olmaz! Savaşınız da ha yeni başlıyor!"

"Ama ben savaş olmasını istememiştim ki," diye itiraz etti zavallı Limbeck. "Birbirine saldıran Gegler! Tarihimizde böyle bir şey hiç görülmemişti ve hepsi benim suçum!"

"Of, sızlanmayı bırak," dedi Bane. Karnını kaşıyarak çevresine bakındı ve kaşlarını çattı. "Açım. Bizi açlıktan öldürmeyi mi düşünüyorlar acaba? Welfler geldiği zaman memnun olacağım. Ben..."

Oğlan, birisi çenesini tutmasını söylemiş gibi aniden sustu. Gizlice omzunun üstünden bakan Haplo, Bane'in tüy tılsımı tuttuğunu ve yanağına sürttüğünü gördü. Konuşmaya tekrar başladığı zaman sesi değişmişti.

"Aklıma bir fikir geldi, Limbeck," dedi Prens, Geg'e iyice sokularak. "Burayı terk ettiğimiz zaman sen de bizimle gelebilirsin! Siz Gegler burada köle gibi çalışırken elflerin ve insanların nasıl yaşadığını görürsün. Sonra geri gelip halkına gördüklerini anlatırsın. Çok öfkeleneceklerinden eminim. Hatta kralınız bile sana katılır. Babam ve ben elflerle insanlara saldırmak için bir ordu kurmanıza yardım ederiz..."

"Ordu mu? Saldırmak mı?" Limbeck dehşet içinde bakakaldı ve Bane fazla ileri gittiğini anladı.

"Şimdilik boşver bunu," dedi, dünya savaşı fikrini bir kenara atarak. "Önemli olan, gerçeği görmen."

"Gerçek," diye yineledi Limbeck.

"Evet," dedi Bane, Geg'in sonunda etkilendiğini hissederek. "Gerçek. Önemli olan bu değil mi? Sen ve halkın yalanla yaşamaya devam edemezsiniz. Bekle. Bir şey geldi aklıma. Geglerin nasıl yargılanacağını anlat bana."

Limbeck düşünceli göründü, üzüntüsü azalıyordu. Sanki gözlüklerini gözüne takmıştı. Daha önce bulanık olan her şey, netleşmeye başlamıştı - keskin çizgileri ve köşeleri görebiliyordu. "Yargılanıp, uygun bulunduğumuz zaman, yukarıdaki âlemlere yükseleceğiz."

"İşte bu, Limbeck!" dedi Bane hayranlıkla. "İşte yargılama bu! Tıpkı kehanetin söylediği gibi oldu. Biz aşağı geldik, sizi buna değer bulduk ve şimdi yukarıdaki âlemlere çıkacaksınız!"

Çok akıllıca, çocuk, dedi Haplo kendi kendine. Çok akıllıca. Bane artık tüyü tutmuyordu. Sözlerini babası söyletmiyordu. Görünüşe göre bu, Bane'in kendi fikriydi. Bu, hayli dikkate değer bir çocuktu. Ve aynı zamanda tehlikeli.

"Ama biz yargılamanın barışçı bir şey olacağını düşünüyorduk."

"Buna işaret eden bir şey var mı?" diye karşı çıktı Bane. "Kehanette öyle bir şey deniyor mu?"

Limbeck dikkatini köpeğe verdi ve başını okşayarak, kendini bu yeni fikre alıştırırken yanıt vermekten kaçınmaya çalıştı.

"Limbeck?" diye ısrar etti Bane.

Geg, ellerinin altında hareketsiz yatan köpeği okşamaya devam etti. "Yeni bir bakış açısı," dedi başını kaldırarak. "İşte bu. Welfler geldiğinde ne yapacağımı biliyorum artık.”

“Ne?" diye sordu Bane hevesle. "Bir konuşma yapacağım."

O akşam, gardiyanları yiyecek getirdikten sonra, Hugh herkesi toplantıya çağırdı. "Elflerin tutuklusu olmak istemiyoruz," diye açıkladı katil. "Dövüşüp, kaçmaya çalışmalıyız -ve siz Gegler bize yardımcı olursanız başarabiliriz bunu."

Limbeck dinlemiyordu. Söylevini planlıyordu.

"Welfler ve GGIBITçiler, hanımlar ve beyler... Hayır, hayır. Çok fazla 'ler, lar' oldu... Başka bir âlemin güzide misafirleri -bu daha iyi. Lanet olsun, keşke bunu yazabilseydim!" Geg arkadaşlarının önünde volta atıp dalgın dalgın sakalını çekiştirerek söylevini düşündü. Yanında koşturan köpek, anlayışlı bir yüz ifadesiyle kuyruğunu salladı.

Haplo başını salladı. "O tarafta yardım arama."

"Ama, Limbeck, pek de önemli bir dövüş olmayacak!" diye itiraz etti Bane. "Geglerin sayısı elflerden çok daha fazla. Onları gafil avlayacağız. Ben elfleri sevmiyorum. Beni gemilerinden aşağı attılar. Neredeyse ölüyordum."

"Başka bir âlemin güzide misafirleri..."

Haplo savunduğu fikirde ısrar etti. "Gegler eğitimsiz ve disiplinsiz. Hiç silahları yok. Silah bulsalar bile, onlara güvenmeye cesaret edemeyiz. Çocuklardan oluşmuş bir orduyu göndermeye benzer bu -sıradan çocukları kastettim," diye ekledi, Bane'in kızdığını görünce. "Gegler henüz hazır değil." Sözcüğü fark etmeden vurgulaması Hugh'nun dikkatini çekmişti.

"Henüz mü?"

"Babam ve ben geri döndüğümüzde," diye araya girdi Bane, "Geg'leri şekle sokarız. Elflere saldırıp kazanacağız. Sonra dünyadaki tüm suyu kontrol edeceğiz ve gücü ele geçirip, hayal edilemeyecek kadar zengin olacağız."

Zengin. Hugh sakalını büktü. Aklına bir fikir gelmişti. Söz konusu savaş olunca, gemisi ve Maelstrom'a uçacak cesareti olan herkes bir seferde bir

servet yapabilirdi. Bir elf su gemisi ve mürettebatı. Bu elfleri öldürmek utanç verici olurdu.

"Ya Gegler?" diye sordu Haplo.

"Ah, onların icabına bakarız," diye yanıtladı Bane "Şimdiye kadar gördüğümüzden çok daha şiddetli savaşmaları gerekecek Ama "

"Savaşmak mı'" diye tekrarladı Hugh, diktatörlüğünü kurmasını beklemeden Bane'in sözünü keserek "Bu savaşmak lafı da nereden çıktı'" Cebine uzanıp, piposunu çıkardı ve dişlerinin arasına sıkıştırdı "Şarkı söylemek konusunda nasılsın'" diye sordu Haplo'ya

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

SONSUZ HUZUR ODASI,

AŞAĞI ÂLEM

Jarre'nin eli cansız gibi kaydı Alfred'in elinden Hareket edemiyordu, bedenindeki güç akıp gitmişti Gerileyip destek almak için kemere yaslandı Alfred fark etmemişti. Titreyip sarsılan Geg'i arkada bırakarak ilerledi

Girdikleri oda çok büyüktü, Jarre hayatında bu büyüklükte açık bir alan bile görmemişti -dönen, hamlayıp gümleyen bir şeyin doldurmadığı bir boşluk Tünellerle aynı pürüzsüz, kusursuz taştan yapılmış duvarlar, Alfred kemerden içen adımını atınca yumuşak, beyaz bir ışıkla parlamaya başlamıştı. Jarre'nin tabuttan görmesini sağlayan bu ışık oldu. Duvarların içine gömülü, her bin bir cam tabakayla örtülü olan yüzlerce tabut, içindeki erkek ve kadın bedenlerini saklıyordu. Jarre varlıkları çok iyi göremiyordu - bu ışık altında birer siluetten başka bir şey değillerdi. Ama Alfred ve Drevlin'e gelen diğer tanrılarla aynı ırktan olduklarını anlamıştı. Bedenleri ince ve uzundu. Kolları yanlarında uzanmışlardı.

Odanın zemini pürüzsüz ve genişti ve çevresindeki tabutlar üstüste sıralanmış çemberler halinde, kubbeli tavana kadar uzanıyorlardı. Odanın kalanı bomboştu Alfred yavaş yavaş, çevresine özlem dolu bir tanıdıklıkla bakıyordu Uzun suren bir ayrılıktan sonra evine dönmüş biri gibiydi.

Odadaki ışıkların parlaklıkları arttı ve Jarre şekilleri yollarını aydınlatanlara benzer rünlerin zemin boyunca uzandığını gördü. Birbirinden ayrı, birbirine dokunmayacak şekilde oyulmuş on iki desen vardı. Alfred bunların arasında dikkatle hareket etti. Uzun, hantal bedeni, oda boyunca ciddi bir dansla ilerledi, bedeninin yönü ve aldığı şekiller, üzerinden geçtiği deseni taklit eder görünüyordu. ,

Sessiz bir müzikle dansederek odayı çepeçevre dolaştı. Her bir rüne iyice yaklaştı, ama dokunmadı ve bir sonrakine kaydı. Her birini teker teker ziyaret ederek sonunda odanın ortasına geldi. Diz çöküp ellerini yere koydu ve şarkı söylemeye başladı.

Jarre şarkısının sözlerini anlamıyordu, ama şarkı onu acı bir coşkuyla doldurdu, çünkü o müthiş hüzünü aydınlatmak için bir şey yapmamıştı. Alfred'in şarkısı sırasında yerdeki rünler, kör edici bir parlaklığa ulaştılar. Şarkı bittiği zaman, parlak ışık da sönmeye başladı ve birkaç dakika sonra yok olup gitti.

Ortada ayakta duran Alfred, içini çekti. Dans sırasında zarafetle hareket eden beden çöktü. Jarre'ye bakıp özlemle gülümsedi.

"Artık korkmuyorsun, değil mi?" Tabut sıralarına doğru zayıf bir el hareketi yaptı. "Buradaki hiç kimse sana zarar veremez. Artık veremez. Eskiden de vermezlerdi zaten -en azından bilinçli olarak." İçini çekti ve yerine dönerek uzun uzun odayı seyretti. "Ama bilinçsiz olarak ne kadar çok zarar verdik? Hep iyilik yapmayı kastederek. Tanrı olmadan, ama tanrıların gücüyle. Ama bilgelik olmadan."

Yavaşça, başı yerde, girişe ve Jarre'ye çok yakın bir tabut dizisine doğru yürüdü. Elini kristal pencerelerden birine koydu, parmakları neredeyse okşarcasına dokundu, içini çekerek başını bir üstteki tabuta yasladı. Jarre, dokunduğu tabutun boş olduğunu gördü. Boş tabutun çevresindekilerde bedenler vardı, Jarre bunların hepsinin genç olduğunu fark etti. Alfred'den daha genç, diye düşündü Jarre, bakışları adamın kel kafasına ve çıkık alnına kayarken. Yüz hatlarındaki endişe, üzüntü ve tasa o kadar belirgindi ki, gülümsemesi yalnızca bunları daha da derinleştirmeye yarıyordu.

"Bunlar benim arkadaşlarım," dedi Alfred Jarre'ye. "Buraya gelirken sana onları anlatmıştım." Bir eliyle kristal kapağı okşadı. "Burada

olmayabileceklerini anlatmıştım. Ama yüreğimde, söylediğimin doğru olmadığını biliyordum. Burada olacaklardı. Sonsuza kadar burada olacaklar. Çünkü öldüler, anlıyor musun, Jarre? Zamanlan gelmeden öldüler. Onca zamandan sonra, ben hâlâ hayattayım!"

Gözlerini kapadı, sonra eliyle yüzünü örttü. Tabutlara yaslanan uzun, hantal bedeni bir hıçkırıkla sarsıldı. Jarre anlamıyordu. Bu arkadaşlar hakkında hiçbir şey dinlememişti ve gördükleri hakkında fikir yürütemiyor, düşünmek istemiyordu.

Ama adam yas tutuyordu ve onun hüznü Jarre'nin yüreğini burkmuştu. Sakin, bozulmamış ve ardında yattıkları kristal kadar soğuk, güzel yüzlü genç insanlara bakınca, Jarre'nin aralarından biri için değil, hepsi ve aynı zamanda kendisi için yas tuttuğunu anladı.

Yaslandığı kemerden uzaklaşarak öne doğru ilerledi ve elini Alfred'in eline verdi. Bu görkem, bu ümitsizlik, yerdeki ve adamdaki hüzün Jarre'yi derinden etkilemişti -ne kadar derinden etkilendiğini, ancak çok sonra anlayabilecekti. Gelecekteki yaşamında, o kriz anında, yaşamında değerli saydığı her şeyi kaybettiğini düşündüğü o anda, Alfred'in söylediği her şeyi -Alfred'in hikâyesini, kaybettiklerini, halkının kaybettiklerini-her şeyi hatırlayacaktı. "Alfred. Üzgünüm."

Adam başını eğip ona baktı. Kirpiklerinde gözyaşları parlıyordu. Jarre'nin elini sıkarak, anlamadığı bir şey söyledi, çünkü kendi dilinde değildi söyledikleri, Arianus âleminde uzun yüzyıllardır konuşulan herhangi bir dilde de değildi.

"İşte bu yüzden başarısız olduk," dedi eski dilde. "Bütünü düşündük... ama tekili unuttuk. İşte, şimdi yalnızım. Belki de yüzyıllar yaşındaki bir tehlikeyle tek başıma karşılaşmak için. Eli sargılı adamla." Başını salladı. "Eli sargılı adamla."

Arkasını dönmeden anıtmezarı terk etti. Artık korku duymayan Jarre, onunla yürüdü.

Hugh sese uyandı. Çizmesinden hançerini çıkararak doğruldu. Daha uykusu açılmadan harekete geçmişti bile. Kendini toplaması bir an sürdü. Gözleri uyanırken ki bulanıklığı attı ve asla uyumayan Yıksı-diksi'nin parlayanlambalarının loş aydınlığına alıştı.

Sesi yine işitti. Doğru tarafa yönelmişti; tankın bir kenarına yerleştirilmiş parmaklıkların birinden geliyordu.

Hugh'nun işitme duyusu keskin, refleksleri hızlıydı. Kendini hafif uyumak üzere eğitmişti, bu yüzden, büsbütün uyanık Haplo'nun, sanki saatlerdir oradaymışçasına hava boşluğunun önünde durduğunu görünce pek de memnun olmadı. Sesler -kazıma ve sürtünme sesleri- şimdi açıkça duyulabiliyordu. Gittikçe yaklaşıyordu. Ensesindeki tüyler dimdik olan köpek, hava boşluğuna gözlerini dikip hafifçe inledi.

"Şşşt!" diye tısladı Haplo ve köpek sessizleşti. Endişeli bir çember çizdikten sonra yine hava boşluğunun dibine gelip durdu. Hugh'yu gören Haplo, eliyle bir hareket yaptı. "O tarafı gözle."

Hugh tereddüt etmeden komuta uydu. Liderlik hakkında şimdi -gecenin ortasında bir şey kendilerine doğru sürünerek gelirken ve ellerinde bir hançerden başka silah yokken- tartışmak aptalca olurdu. Yerini alırken, Haplo'nun sesi yalnızca daha erken duymakla kalmayıp, daha erken tepki gösterdiğini ve Hugh'nun, kendisini duyamayacağı derecede sessizce hareket ettiğini düşündü.

Sürtünme sesi artarak yaklaştı. Köpek gerilip dişlerini çıkardı. Aniden bir gümleme ve alçak bir "Ah!" sesi duyuldu. Hugh rahatladı. "Alfred bu."

"Yemleyenler adına, bizi nasıl buldu?" diye mırıldandı Haplo.

Beyaz bir yüz parmaklığın diğer yanında belirdi. "Sir Hugh?"

"Çok değişik becerileri var," diye yorumladı Hugh.

"Bunları duymak hoşuma giderdi," diye yanıtladı Haplo. "Onu nasıl çıkaracağız?" Parmaklığın içinden baktı. "Yanındaki kim?"

"Geglerden biri. Adı Jarre."

Geg başını Alfred'in kolunun yanından çıkardı. İçinde durdukları boşluk dar gibiydi ve Alfred, Jarre'ye yer bırakmak için neredeyse ikiye katlanmak zonında kaldı.

"Limbeck nerede?" diye sordu Jarre. "İyi mi?”

“Orada, uyuyor. Parmaklık bu yanda çok sağlam, Alfred. Senin tarafından deneyebilir misin?"

"Bakayım, efendim. Bayağı zor... ışık da yok. Belki ayaklarımı kullanırsam, efendim ve tekmelersem..."

"İyi fikir." Haplo yoldan çekildi. Köpek de onu izledi.

"Ayaklarının artık bir işe yaraması gerekiyordu zaten," dedi Hugh, tankın yan tarafına çekildi. "Bir ton gürültü yapacak.”

“Şanslıyız ki, makine de bir ton gürültü çıkarıyor. Geri çekil, köpek."

"Ben Limbeck'i görmek istiyorum!"

"Biraz sonra, Jarre," dedi Alfred'in yatıştırıcı sesi. "Şimdi, biraz şu tarafa çekilip bana yer bırakırsan..."

Hugh bir bamlama duydu ve parmaklığın hafifçe titrediğini gördü. İki tekme ve Alfred'den bir homurdanma sonra, parmaklık yerinden çıkıp yere düştü.

O zamana kadar Limbeck'le Bane uyanmış, geceyarısı ziyaretçilerine meraklı meraklı bakmaya gelmişti. Jarre tankın içine kaydı. Yere konar konmaz Limbeck'e koşarak sıkıca sarıldı.

"Ah, hayatım!" dedi heyecanlı bir fısıltıyla. "Nereye girdiğimi hayal bile edemezsin. Hayal bile edemezsin!"

Kollarında titrediğini hisseden Limbeck, sersemlemiş bir biçimde saçlarını düzeltti ve şefkatle sinini okşadı.

"Ama, boşver!" dedi Janre, önlerindeki ciddi işe dönerek.

"Habersöyleyenler, başatustanın sizi Welflere vereceğini söylüyor. Endişelenme. Şimdi sizi buradan çıkaracağız. Alfred'in bulduğu bu havalandırma boşluğu kentin dış tarafına çıkıyor.

Buradan çıkınca nereye gideceğimizden emin değilim, ama bu gece Rahm'den kaçabiliriz ve-”

"Sen iyi misin Alfred?" Hugh kâhyayı havalandırma boşluğundan çıkarmak için yardım teklif etti. "Evet, efendim."

Havalandırma boşluğundan çıkan Alfred, ayaklarının üstüne basmaya çalıştıysa da külçe gibi yere yığıldı. "Belki de değilim," dedi, çöküp kaldığı yerden. Yüzünde acı dolu bir ıfa de vardı. "Korkarım bir yerimi incittim, efendim. Ama önemli değil." Hugh'nun yardımıyla bir ayağı üstünde durarak sırtını tankın duvarına verdi. "Yürüyebilirim."

"İki ayağın varken bile yürüyemiyordun."

"Önemli değil, efendim. Dizim..."

"Tahmin et, Alfred!" diye sözünü kesti Bane. "Elflerle dövüşeceğiz!"

"Anlayamadım, Ekselansları!"

"Kaçmak zorunda kalmayacağız, Jarre," diye açıklıyordu Limbeck. "En azından ben kaçmak zorunda kalmayacağım. Welflere bir söylev çekeceğim. Yardım ve işbirliği isteyeceğim. Sonra Welfîer bizi yukarıdaki âlemlere uçuracak. Gerçeği göreceğim, Jarre. Kendim göreceğim!"

"Welflere söylev çekmek mi?" Jarre'nin nefesi kesildi.

"Evet, hayatım. Ve sen de bunu halkımıza açıklamalısın. Senin yardımına ihtiyacımız olacak. Haplo sana ne yapman gerektiğini söyleyecek."

"Senin hiçkimseyle... dövüşmen gerekmeyecek, değil mi?"

"Hayır, hayatım," dedi Limbeck, sakalını okşayarak. "Şarkı söyleyeceğiz."

"Şarkı mı?" Jarre hayret içinde teker teker yüzlerine baktı. "Ben... ben elfler hakkında pek bir şey bilmiyorum. Müzikten hoşlanıyorlar mı?"

"Ne dedi?" diye sordu Hugh. "Alfred, plana göre harekete geçmemiz lazım! Gel ve bana tercüme et. Sabah olmadan ona şarkıyı öğretmem gerek."

"Peki, efendim," dedi Alfred. "Sanırım, Yedi Otlak Savaşı şarkısından bahsediyorsunuz, efendim."

"Evet. Ona sözcüklerin anlamını boşvermesini söyle. İnsan dilinde söylemeyi öğrenmeleri gerek. Ona satır satır ezberlet ve doğru söylediğinden emin olmak için, önümüzde tekrarlat. Onların öğrenemeyeceği kadar zor olmasa gerek. Çocuklar her zaman söyler."

"Ben yardım ederim!" diye gönüllü oldu Bane.

Yere bağdaş kuran Haplo köpeği okşadı, izledi, dinledi ama hiçbir şey söylemedi.

"Jarre? Adı bu mu?" Hugh iki Gege yanaştı. Bane yanında dans ediyordu. Adamın yüzü titreşen ışıkta karanlık ve sert görünüyordu. Bane'in mavi gözleri heyecanla parlıyordu. "Yandaşlarını toplayıp, bu şarkıyı öğretebilir misin? Törende bulunmalarını sağlar mısın?" Alfred tercüme etti. "Kralınız Welflerin bugün, öğleyin burada olacaklarını söyledi. Fazla zamanınız olmayacak."

"Şarkı!" diye mırıldandı Jarre, Limbeck'e bakarak. "Gerçekten gidiyor musun? Yukarıya?"

Gözlüklerini çıkaran Limbeck onları gömleğinin koluyla sildi. "Evet, hayatım. Welfler için problem olmazsa..."

"Eğer Welfler için problem olmazsa," diye çevirdi Alfred Hugh için, anlamlı anlamlı bakarak.

"Welfler için endişelenme, Alfred," diye araya girdi Haplo. "Limbeck bir söylev çekerek."

"Ah, Limbeck!" Jarre solgundu, dudağını ısırıyordu. "Oraya gitmek zorunda olduğundan emin misin? Bizi terk etmemen gerektiğini düşünüyorum. Sensiz GGIBIT ne yapacak? Sanki -sanki başatusta kazanmış gibi gidiyorsun.

Limbeck kaşlarını çattı. "Bu aklıma gelmemişti." Gözlüklerini çıkararak, yine temizlemeye başladı. Gözlükleri tekrar takmak yerine,

dalgın dalgın cebine tıktı. Jarre'ye bakıp gözlerini kırpıştırdı. Neden bu kadar bulanık göründüğünü merak ediyordu. "Bilmiyorum. Belki de haklısın, hayatım."

Hugh sinirle dişlerini sıktı. Neler söylendiğini anlamıyordu, ama Geg'in düşünceli düşünceli durduğunu görebiliyordu ve bu da hem gemisini, hem de hayatını kaybetmesine sebep olacaktı. Sabırsızca, yardım bekleyerek Alfred'e baktı, ama tek ayak üstünde seken kâhya vakarını kaybetmişti, leylekimsi görünüyordu, aynı zamanda son derece mutsuz ve üzgündü. Tam Hugh kendi kendine Haplo'ya güvenmesi gerekeceğini söylüyordu ki, adamın, elinin bir işaretiyle köpeğini gönderdiğini gördü.

Tankın zemini boyunca sessizce kayan hayvan, Limbeck'in yanına gidip burnunu Geg'in eline koydu. Soğuk burnun beklenmedik teması karşısında irkilen Limbeck ve elini çekti. Ama köpek yerinden ayrılmadı ve kuyruğunu yavaşça sallayarak dikkatle Geg'in yüzüne bakmaya devam etti. Limbeck'in miyop bakışları yavaşça ve karşı konamaz bir şekilde köpekten sahibine çekildi. Hugh çabucak Haplo'ya bakarken verilen mesajın ne olduğunu anlamaya çalıştı, ama adamın yüzü ılımlı ve sakindi, dudaklarında aynı sessiz gülümseyiş vardı.

Limbeck'in eli dalgın dalgın köpeği okşadı. Gözleri Haplo"daydı. Derin bir iç çekti.

"Hayatım?" Jarre Limbeck'in koluna dokundu.

"Gerçek. Ve söylevim. Bir söylev vermeliyim. Ben gidiyorum, Jarre. Ve bu konuda senin ve halkımızın yardımına güveniyorum. Gerçeği görüp geri geldiğimde, işte o zaman devrimi başlatacağız!"

Sesindeki dikbaşlı havayı sezen Jarre, tartışmanın faydasız olduğunu. Zaten tartışmak istediğinden de emin değildi. Yüreğinin bir kısmı, Limbeck'in yapacaklarından dolayı heyecanlanmaya başlamıştı. Devrimin başlangıcı olacaktı bu, bu sefer gerçekten. Ama onu terk edecekti de. Şimdiye kadar, onu gerçekte ne kadar sevdiğini hiç fark etmemişti.

"Ben de gelebilirim," diye öneride bulundu.

"Hayır, hayatım." Limbeck sevgiyle baktı Jarre'ye. "İkimizin birden burayı terk etmesi iyi olmaz." Öne bir adım atarak miyop gözlerinin omuzları olduğunu söylediği yerlere ellerini koydu. Buna alışkın olan Jarre, Limbeck'in olduğunu düşündüğü yere kaydı. "Sen halkımızı dönüşüm için hazırlamalısın."

"Yapacağım bunu!"

Ani bir kaşınma nöbetine tutulan köpek, yere oturdu ve arka ayağıyla kürkünü kaşıdı.

"Ona şarkıyı şimdi öğretebilirsiniz, efendim," dedi Alfred.

Alfred'in tercümesiyle, Hugh Jarre'ye talimatları verdi, şarkıyı öğretti ve sonra onu kaldırıp havalandırma boşluğuna koydu. Parmaklıkların dibinde duran Limbeck, Jarre ayrılmadan uzanıp elini tuttu.

"Teşekkür ederim, hayatım. En iyisi bu olacak. Biliyorum!"

"Evet, ben de biliyorum."

Jarre sesindeki acıyı saklamak için, eğilip Limbeck'in yanağına utangaç bir öpücük kondurdu. Sonra Alfred'e el salladı. Alfred, küçük, ciddi bir eğilmeyle karşılık verdi. Jarre aceleyle dönüp havalandırma boşluğuna tırmanmaya başladı.

Hugh ile Haplo parmaklıkları kaldırıp, eski yerine koydular ve yumruklarıyla becerebildiklerince, yerine sabitlediler.

"Canın çok mu yandı, Alfred?" diye sordu Bane. Uykuyla savaşıyor, yatağa gidip bir şey kaçırmak istemiyordu.

"Hayır, Ekselansları. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Bane başını sallayıp esnedi. "Sanırım biraz uzanacağım, Alfred. Uyumak için değil, ama, yalnızca biraz dinleneceğim.”

“İzin verin battaniyelerinizi düzelteyim, Ekselansları." Alfred Hugh ile Haplo'ya yan yan baktı. "Ekselanslarını bir soruyla rahatsız edebilir miyim?"

Bane çeneleri çatırdayana kadar esnedi. Gözleri kapanarak, kendini tankın zeminine bıraktı ve uykulu uykulu," Elbette," dedi.

"Ekselansları" -Alfred sesini alçaktı. Gözleri, her zamanki gibi beceriksizce buruşturup düğümlediği, düzeltmek dışında her şeyi yaptığı battaniyenin üzerindeydi- "O Haplo denen adama baktığınızda ne görüyorsunuz?"

"Bir adam. Pek yakışıklı değil, ama çirkin de değil, Hugh gibi değil yani. Bana sorarsan o Haplo pek de önemli biri değil. İşte, gene battaniyeyi karmakarışık ettin."

"Hayır, Ekselansları, ben halledebilirim." Kâhya battaniyeyi hırpalamaya devam etti. "Sorum hakkında -kastettiğim tam olarak o değildi, Ekselansları." Alfred duraksayıp dudaklarını yaladı. Sorusunun kuşkusuz Bane'i düşünceye sevkedeceğini biliyordu. Yine de Alfred'in bu noktada başka seçeneği yoktu. Gerçeği bilmek zorundaydı.

"Özel... görüşünüzle neler görüyorsunuz?"

Bane'in gözleri açıldı, sonra kurnazlıkla parlayarak kısıldı. Ama içlerindeki zekâ pırıltısı hemen yok oldu ve o parlak masumiyet kabuğu altında gizlendi. Daha önce aynısını görmüş olmasa, şimdi gördüklerine inanmayacaktı Alfred.

"Neden soruyorsun, Alfred?"

"Yalnızca merak, Ekselansları. O kadar."

Bane ona ölçüp biçerek baktı. Belki kâhyadan ne kadar bilgi sızdırabileceğini merak ediyordu. Belki de gerçeği söyleyerek mi daha çok bilgi edineceğini, yalan söylemesi mi gerektiğini, yoksa kâhyaya tedbirli bir yalan -gerçek karışımıyla mı yaklaşması gerektiğini düşünüyordu.

Haplo'ya yan yan bakarak Alfred'e doğru eğildi ve yumuşak bir sesle, "Hiçbir şey göremiyorum," dedi.

Alfred çömeldi. Endişeyle tükenmiş yüzü gergindi. Dikkatle Bane'e bakarak, çocuğun içten olup olmadığını anlamaya çalıştı.

"Evet," diye devam etti Bane, adamın bakışlarını bir soru olarak değerlendirerek. "Hiçbir şey göremiyorum. Ve bu özelliğe sahip bir tek kişi daha tanıyorum -sen, Alfred. Buna ne dersin peki?" Çocuk parlak gözleriyle Alfred'e baktı.

Battaniye aniden, kendi kendine düzelmiş göründü. Pürüzsüz ve düzdü, tek bir kırışık bile kalmamıştı. "Şimdi uzanabilirsiniz, Ekselansları. Öyle görünüyor ki yarın heyecanlı bir gün olacak."

"Sana bir soru sordum, Alfred," dedi Prens, itaatkârca uzanarak.

"Evet, Ekselansları. Bir tesadüf olmalı. O kadar."

"Muhtemelen haklısın, Alfred." Bane tatlı tatlı gülümseyip gözlerini kapattı. Gülümseme dudaklarının üzerinde bir süre kaldı, kendi kendine yaptığı bir espriye gülüyordu sanki.

Dizini ovuşturmakta olan Alfred, her zamanki gibi her şeyi berbat ettiğini düşündü. Bane'e gerçek hakkında ipucu verdim. Ve aksine emirlere rağmen başka ırktan bir varlığı Yürek ile Beyin'e götürdüm, sonra da oradan çıkmasına izin verdim. Ama artık farkeder mi zaten? Gerçekten farkeder mi?

Bakışları, geceye hazırlanmakta olan Haplo'ya yöneldi. Alfred şimdi gerçeği biliyordu, ama yine de kabullenemiyordu. Bunun yalnızca bir tesadüf olduğunu söylüyordu kendine. Çocuk dünyadaki herkesle karşılaşmamıştı ki? Geçmiş yaşamı, Bane'in görüşüyle görünemeyecek bir sürü insan olabilirdi. Kâhya Haplo'nun uzanıp köpeğini okşadığını, köpeğin yanında koruyucu bir konum aldığını izledi.

Bilmem gerek. Kesin olarak bilmem gerek. O zaman huzur bulabilirim. Korkularıma gülebilirim.

Ya da onlarla yüzleşmeye hazırlanabilirim.

Hayır, böyle düşünmeyi bırak. Sargıların altında yara izleri bulacaksın, aynı onun söylediği gibi.

Alfred bekledi. Limbeck ve Hugh yataklarına dönmüşlerdi. Hugh Alfred'e doğru bir bakış fırlattı. Kâhya uyuyormuş gibi yaptı. Prens görünüşe göre dalmıştı, ama emin olmak daha iyi olurdu. Limbeck, tankın tavanına bakarken endişeyle korku duyarak ve tüm kararlarını kendine tekrarlayarak uzun süre uyanık kaldı. Hugh tankın duvarına yaslandı. Piposunu çıkararak dişlerinin arasına sıkıştırdı ve gözlerini sıkıntıyla boşluğa dikti.

Alfred'in fazla zamanı yoktu. Bir dirseğinin üzerinde doğruldu. Sırtını kamburlaştırarak elini bedenine yaklaştırdı ve Limbeck'e döndü. İşaret ve orta parmaklarını kaldırarak bir rün çizdi. Fısıltıyla rünü tekrarlayarak, yine çizdi. Limbeck'in gözkapakları kıpırdandı, açılıp titredi ve sonunda tamamen kapandı. Geg'in nefes alışı düzene girdi. Yavaşça katile dönen Alfred, gizlice ve aceleyle aynı hareketleri tekrarladı. Hugh'nun başı düştü. Piposu dişlerinin arasından, kucağına kaydı. Alfred'in bakışları Bane'e döndü ve aynı işareti yaptı; çocuk daha önce uyumuyorduysa bile, şimdi dalmıştı.

Sonra Haplo'ya dönen Alfred, rünü çizip aynı sözcükleri yineledi, yalnız bu sefer daha yoğun, daha güçlü konuşmuştu.

Elbette köpek en önemlisiydi. Ama Alfred'in hayvan hakkındaki kuşkuları doğruysa, her şey yolunda gidecekti.

Büyünün herkesin iyice dalmasını sağlaması için birkaç dakika boyunca sabırla bekledi. Hiç kimse kıpırdamadı. Her şey sessizdi.

Alfred dikkatle ve yavaşça ayağa kalktı. Büyü güçlüydü; tankın içinde dört dönerek bağırıp çağırabilir, düdükler ve davullar çalabilirdi, oradaki varlıkların hiç biri gözünü bile kırpmazdı. Ama kendi mantıksız korkuları onu yavaşlatıyor, dikkatli olmaya sevkediyordu. Sessizce ve hızla, tek bir kez topallamadan hareket etti, çünkü dizindeki acı numaraydı. Ama acı kendisini yavaşlatıyormuşçasına yavaş hareket ediyordu. Yüreği ağzındaydı. Gözlerinde benekler dansediyor, patlıyor ve görüş alanını zayıflatıyordu.

Kendisini devam etmeye zorladı. Köpek uyuyordu. Gözleri kapalıydı. Aksi halde Alfred'in sahibine yaklaşmasına izin vermezdi. Nefes almaya

bile cesaret edemeyerek, göğsündeki boğucu spazmlarla savaşarak, uyumakta olan Haplo'nun yanında diz çöktü. Elini uzattı, ama eli o kadar titriyordu ki, gitmesini emrettiği yere götüremiyordu. Alfred durdu. Çevrede duyacak bir tanrı olduğuna inansaydı, dua edecekti. Ama şu haliyle yalnızdı.

Haplo'nun eline sıkıca sarılı olan bandajı kenara itti. Şüphelendiği gibi rünler vardı elinde. Gözyaşları Alfred'in gözlerini acıtıp köreltti. Adamın fark etmemesi için sargıları dövmeli derinin üzerinde eski haline getirirken tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı. Nereye gittiğini bilmeden battaniyesine gidip kendini yere attı. Bedeni yere değdiğinde, hâlâ düşüyormuş gibi hissediyordu. İsimsiz bir dehşetin içinde dönerek düştü, düştü.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

GÖKLERİN DERİNLİKLERİ,

YUKARISI MAELSTROM

Elf gemisi Carfa'shon'un[14] kaptanı, kraliyet ailesinin bir üyesiydi. Çok önemli bir üyesi değildi, ama ailedendi işte -kendisinin aşırı derecede bilincinde olduğu ve çevresindekilerden de aynı bilinçliliği beklediği bir gerçekti bu. Fakat asil kanıyla ilgili bir gerçek vardı ki, gündeme getirmek pek de akıllıca olmazdı ve bu gerçek Prens Reesh'ahn, yani isyankârların lideriyle olan akrabalığı idi.

Eski, güzel günlerde, kaptan atılgan, genç ve yakışıklı elf prensinin beşinci kuzeninden çok daha yakın olduğunu sık sık tekrarlamayı âdet haline getirmişti. Şimdi, Reesh'ahn'ın gözden düşmesinin ardından, Kaptan Zankor'el tanıdıklarını yalnızca beşinci kuzen olduğu konusunda temin ediyor ve bu da gerçeğin bir iki kuzen saptırılması anlamına geliyordu.

Elf kraliyet ailesinin geleneklerine ve alışkanlıklarına göre, zengin de olsalar fakir de, Kaptan Zankor'el gibi aile fertleri çok çalışarak yaşamları boyunca elf halkına hizmet ederler. Ve yine, kraliyet soyundan gelenlerin

geleneklerine ve alışkanlıklarına göre, ölümlerinde de hizmetlerine devam etmeleri beklenir. Kraliyet ailesinden gelen lord ve leydilerin huzur içinde sonsuzluğa kavuşmalarına izin verilmez. Sonsuz bahar çayırlarında günlerini geçirmek üzere uçup gitmeden önce, ruhları yakalanır. Sonra asil ruhları elf büyücüleri tarafından saklanır ve ruhların enerjileri büyülerinde kullanılır.

Bu yüzden, kraliyet ailesinin bireylerinin yanında devamlı büyücülerin bulunması zorunludur. Büyücüler her an -gece veya gündüz, savaşta veya barışta- ölümün gerçekleşmesi halinde ruhları yakalamak üzere tetikte beklerler[15]. Bu göreve atanmış büyücülerin resmi unvanları vardır. Nezaket kurallarına göre unvanları "weesham"dır, ama genelde "geir" olarak bilinirler -eski dilde akbaba anlamına gelen bir sözcüktür bu.

Geirler kraliyet ailesinden elfleri çocukluklarından yaşlılıklarına kadar takip eder, yanlarından hiç ayrılmazlar. Geir, bebeğe doğumundan itibaren eşlik etmeye başlar, ilk adımlarım izler, okul yıllarında yanında dolaşır, her gece yatağının -hatta düğün yatağının-yanında oturur, ölüm saati gelince hazır bulunur.

Bu görevi kabul eden, elfler için kutsal sayılan bu elf büyücüleri, dikkatle eğitilirler. Kanatlarının üzerlerinde karanlık bir gölge oluşturduğu kişilerle yakın bir ilişki kurmaları cesaretlendirilir. Bir geirin evlenmesine izin verilmez, bu yüzden görevi geirin tüm yaşamı haline gelir, koca, karı veya çocukların yerini alır. Geirler sorumlulukları altındaki kişiden daha yaşlı olduklarından -çocuğun sorumluluğunu aldıklarında genellikle yirmilerinde olurlar-aynı zamanda danışman ve sırdaş rollerini de üstlenebilirler. Gölgeleyen ile gölgelenen arasında pek çok derin ilişki kurulmuştur. Bu gibi durumlarda geir, sorumluluğu altındaki kişiden daha uzun yaşamaz ve ruhu Albedo Katedraline teslim ettikten sonra acı içinde ölmeye çekilir.

Bu şekilde, kraliyet ailesinden kişiler, doğumlarından itibaren yaşamlarını, yanıbaşlarındaki ölümlülük hatırlatıcıları ile birlikte yaşarlar. Geirlerinden gurur duymayı öğrenmişlerdir. Kara cüppeli büyücüler asil kanlarını işaret eder ve elflere liderlerinin yalnızca yaşarken değil, ölürken de kendilerine hizmet ettiklerini hatırlatır. Geirin varlığının, kralın gücünü arttırma etkisi de bulunmaktadır. Yanıbaşında kara cüppeli bir şekil beklerken, kralın istediği herhangi bir şeyi reddetmek güçtür.

Kraliyet ailesinin üyeleri, özellikle de genç üyeleri, vahşi, tehlikeli ve umursamazca yaşarlarsa, bu anlaşılabilir bir durumdur. Kraliyet partileri

genellikle kaotik olaylardır. Şarap özgürce akar ve eğlenti, çılgınca, adeta isterik bir özellik taşır. Pırıltılı, neşeli giysilere bürünmüş bir elf kadını danseder, içer ve kendisine neşe verecek hiçbir şey eksik olmaz, ama nereye bakarsa baksın, geirinin orada, ayakta, sorumluluğu altındaki kişi üzerinden gözlerini hiç ayırmadan beklediğini görür.

Elf gemisinin kaptanının da görevli bir geiri vardı ve kabul edilmeliydi ki, gemideki mürettebat geirin görevini en yakın zamanda tamamlamasını diliyordu. Kaptanın hizmetindeki elflerin çoğunluğu (sessizce), ruhu bedenine bağlı olmasa, kaptanın memleketine çok daha faydalı olacağını belirtiyorlardı.

Uzun boylu, ince ve yakışıklı Kaptan Zankor'el, kendine büyük hayranlık besler, asil doğmama şanssızlığına uğramış olanlara, yani kraliyet soyundan gelmeyenlere, ya da kısaca kendisi olmayan herkese en küçük bir saygı göstermezdi.

"Kaptan."

"Teğmen." Bu her zaman hafif bir küçümsemeyle telaffuz edilirdi.

"Maelstrom'a girmek üzereyiz."

"Teşekkür ederim, teğmen, ama kör değilim. Eski, merhum kaptanın kadar aptal da değilim. Fırtına bulutlarını görünce, neredeyse hemen fırtınaya girdiğimizi çıkarabildim. Dilersen, bunu henüz fark etmemiş mürettebata bildirebilirsin."

Teğmen gerginleşti ve açık renkli yüzü kıpkırmızı kesildi. "Tehlikeli bir bölgeye girdiğimizde, bunu kaptana bildirmemin yasalara göre şart olduğunu saygılarımla kaptanımıza hatırlatabilir miyim acaba?"

"İstersen hatırlat, ama ben olsam yapmazdım, çünkü senin başkaldırmanın eşiğinde sendelediğini düşünüyor," diye yanıtladı kaptan, elinde bir dürbünle ejder gemisinin pencerelerinin birinden dışarı bakarken. "Şimdi, kürek dairesine in ve kölelerin gözetimini üstüne al. Son derece uygun olduğun bir görev bu." Son sözcükler yüksek sesle söylenmemişti, ama kaptanın tonundan, böyle söylendiğinin kastedildiği anlaşılıyordu. Teğmen -ve köprüdeki herkes-kaptanın sözlerini son derece açık bir şekilde duydu.

"Başüstüne, efendim," diye yanıtladı Teğmen Bothar'in. Yüzündeki kırmızılık, yerini bastırılmış bir öfkenin solgunluğuna bırakmıştı.

Mürettebattan kimse teğmenle göz göze gelmeye cesaret edemedi. İniş esnasında kaptan dışında herhangi birinin kürek dairesine gittiği duyulmuş şey değildi. Bu tehlikeli görevi kaptanın kendisi yerine getirmeliydi, çünkü

kanatların kontrolü, geminin güvenliği açısından son derece önemliydi. İniş sırasında tehlikeli bir yer olurdu burası -bir önceki kaptan orada hayatını kaybetmişti. Ama iyi bir kaptan geminin ve mürettebatın güvenliğini, kendi güvenliğinden önce düşünürdü. Teğmenlerinin kürek dairesine indiğini ve kaptanlarının rahatça yukarıda kaldığını gören elf mürettebat, karanlık bir şekilde bakışmaktan kendini alamadı.

Ejder gemisi fırtınaya daldı. Kanatlar fırtınada örselenmeye başladılar. Şimşekler çaktı ve herkesi kısmen kör etti; gökgürültüsü gürleyip neredeyse herkesi sağırlaştırdı. Kürek dairesinde, kendilerini kanatlara bağlayan koşumlar takan insan köleler, gemiyi dik ve uçar durumda tutmak için mücadele ettiler. İnmelerini sağlamak üzere, büyüyü en aza indirmek için-kanatlar olabildiğince içeri çekilmişti. Ama kanatlar tamamen çekilemiyordu, aksi halde büyü etkinliğini yitirecek, kontrol dışı düşmelerine ve aşağıdaki Drevlin'e çakılmalarına sebep olacaktı. Bu yüzden hassas bir dengenin korunması gerekiyordu, iyi havada kolay bir işti bu, ama öfkeli bir fırtınanın ortasında son derece zordu.

"Kaptan nerede?" diye sordu denetçi.

"Görevi ben devralıyorum," diye yanıtladı teğmen. Denetçi teğmenin solgun ve gergin yüzüne, kasılmış çenesine, gergin dudaklarına tek bir bakış fırlatınca anladı.

"Belki bunu söylemek uygun değil, efendim, ama onun yerine sizin burada olmanızdan memnunum."

"Haklısın, bunu söylemek hiç de uygun değil, denetçi," diye yanıtladı teğmen ve kürek dairesinin önünde yerini aldı.

Denetçi akıllı davranıp hiçbir şey söylemedi. O ve büyünün korunmasından sorumlu olan geminin büyücüsü, birbirlerine baktılar. Büyücü hafifçe omuzlarını silkti; denetçi başını salladı. Sonra her ikisi de işlerine döndüler. Durumları, dikkatlerini tamamen vermelerini gerektirecek kadar kritikti.

Yukarıda, Kaptan Zankor'el bacaklarını açmış, sarsılan güvertede sağlamca duruyor, dürbünüyle aşağıda dönen kara bulutlara bakıyordu. Geiri, yanındaki bir şezlonga oturmuştu; mide bulantısı ve korkuyla yemyeşil olmuş büyücü, tatlı canını kurtarmak için eline geçen her şeye tutunmuştu.

"İşte, weesham, sanırım Kaldırgaçları görebiliyorum. Dönen bulutların tam ortasında, küçücük." Dürbünü uzattı. "Bakmak ister misin?"

"Atalarımızın ruhları korusun!" dedi büyücü, ürpererek. Deri, ahşap ve büyüden yapılmış bu zayıf, kırılgan gemide yolculuk yapmak, nereye gittiğini görmeden de yeterince kötüydü. "Bu da neydi böyle?"

Büyücü başını endişeyle çevirdi, sakalsız çenesi korkuyla titriyordu. Aşağıdan bir çarpma sesi gelmişti.

"Kahrolsun o Bothar'in!" diye küfretti Zankor'el. "Ceza görmesini sağlayacağım!"

"Eğer hâlâ hayattaysa," dedi solgun suratlı büyücü.

"Hayatta olmamayı dilese, kendisi için daha hayırlı olur," diye hırladı kaptan, ayağa kalkarken.

Mürettebat arasında hızlı bakışmalar oldu, hatta atılgan ve genç bir elf konuşmak için ağzını açtı, ama arkadaşlarından biri kaburgalarını dirsekleyince tekrar kapattı. Subaylardan biri isyankâr sözcükleri yuttu.

Korkunç bir an için gemi kontrolsüz bir şekilde, girdap gibi dönen rüzgârın kaprisiyle hareket etti. Mide bulandırıcı bir şekilde dalıp bir rüzgâr dalgasına yakalandı. Neredeyse ters dönüyordu. Yukarı yönelen bir rüzgâr gemiyi yine yakalayıp yükseklere taşıdı, sonra yine aşağı düşürdü. Kaptan haykırarak küfrediyor, kürek dairesine doğru birbiriyle çelişen komutlar bağırıyordu, ama güvertenin güvenliğini terk etmemeye dikkat ediyordu. Geir yere çökmüş, yüzündeki ifadeye bakılırsa başka bir meslek seçmiş olmayı diliyordu.

Sonunda gemi doğruldu ve Maelstrom'un göbeğine yüzdü. Hava orada huzurlu, sakin ve güneşliydi. Çevrede dönen bulutlar, burada daha da siyah, daha da tehditkâr görünüyordu. Aşağıda, Drevlin'de, Kaldırgaçlar güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

Yemleyenlerin, bilinçli olarak bitmek tükenmek bilmez fırtınanın göbeğinde inşa ettikleri Kaldırgaçlar, Geglerin yukarı bakıp pırıldayan gökkubbeyi görebilecekleri, güneşin sıcaklığını duyabilecekleri tek yerdi. Geglerin burasını kutsal saymaları şaşılacak şey değildi. "Welflerin" her ay buraya inmesi, Kaldırgaçları daha da kutsal kılmıştı.

Herkesin rahat bir nefes aldığı ve yüzlerine renk döndüğü kısa bir süreden sonra, teğmen köprüde göründü. Atılgan, genç subay bir alkış başlatma cüretini gösterdi. Bu alkış kaptanın kötü kötü bakmasına ve gencin uzun süre subay kalamayacağını anlamasına sebep oldu.

"Pekâlâ, bizi neredeyse öldürmek dışında, aşağıda neleri harap ettin bakalım?"

Teğmenin yüzünden kan akıyordu. Açık renk saçlarına kurumuş kan pıhtıları yapışmış, yanakları sapsarı, gözleri acıyla koyulaşmıştı. "Halatlardan biri koptu, efendim. Sağ kanat dışa kaydı. Yeni bir halat çektik ve şimdi her şey kontrol altında, efendim."

Yere yıkılmak, bir insan köleyle yanyana durup kanadı içeri çekip yaşamlarını kurtarmak için mücadele vermek hakkında tek bir sözcük bile söylenmemişti. Sözcüklere gerek yoktu. Deneyimli mürettebat, ayaklarının altında verilen ölüm-kalım mücadelesini biliyordu. Belki kaptan da biliyordu, ya da belki mürettebatın yüzlerine yansıyanı okumuştu. Teğmenin beceriksizliği hakkında söylev vermeye kalkışmadı. Yalnızca, "Hayvanlardan[16] ölen var mı?" diye sordu.

Teğmenin yüzü karardı. "Bir insan ciddi biçimde yaralandı, efendim - halatı kopan köle. Halat onu yakalayıp duvara çarptı. Bedenine çok fena dolanmıştı, biz kurtarana kadar neredeyse ikiye biçecekti."

"Ama ölmedi, değil mi?" Kaptan zarif kaşını kaldırdı.

"Hayır, efendim. Gemi büyücüsü onu tedavi ediyor şimdi."

"Saçma! Zaman kaybı. Aşağı atın onu. Geldiğimiz yerde onlardan çok var."

"Başüstüne, efendim," dedi teğmen, gözleri kaptanın solunda bir yere sabitlenmişti.

Bir kez daha, elf mürettebatın gözleri birbirine kaydı. İtiraf etmek gerekirdi ki, hiçbiri insan köleleri fazla sevmezdi. Ama onlara karşı belli bir saygı da beslerlerdi, üstelik, şu anda kaptanlarının sevmediği herkesi sevmeye karar vermişlerdi. Köprüdeki herkes -Zankor'el'in kendisi dahil- teğmenin bu emri yerine getirmeye niyeti olmadığını biliyordu.

Gemi, Yaşamhattı'yla buluşma noktasına yaklaşıyordu. Kaptan Zankor'el'in bunu sorun haline getirmeye vakti yoktu. Zaten bunu yapabilmesi için, aşağı inip emrinin yerine getirilip getirilmediğini bizzat kontrol etmesi gerekirdi. Bu da vakarına halel getirir, hatta üniformasına kan bulaşmasına sebep olabilirdi.

"Şimdilik bu kadar, teğmen. İşinin başına dön," dedi kaptan ve dürbününü kaldırarak su borusunun görünüp görünmediğini kontrol etmeye başladı. Ama teğmeni ne unutmuş, ne de affetmişti.

"Bunun için kellesini kopartacağım," diye mırıldandı geirine. Geir yalnızca başını salladı, gözlerini kapatarak korkunç derecede hasta olduğunu düşündü.

Sonunda su borusunun gökten indiği görüldü ve elf gemisi boruyu yönlendirip, ona eşlik etmek için pozisyon aldı. Boru çok eskiydi. Sartanlar tarafından, Koparılış'tan kurtulanları Arianus'a ilk getirdiklerinde yapılmıştı. Arianus'un suları Aşağı Âlem'de boldu, ama yukarı âlemlerde hiç yoktu. Boru, asla paslanmayan bir metalden yapılmıştı. Karışım, yüzyıllarını, bileşenlerini keşfetmek için harcayan elf kimyagerleri için bir sırdı. Devasa bir mekanizma tarafından işletilen boru, Aristagon kıtası boyunca uzanan bir milden aşağı sarkıyordu. Her ay bir kere, otomatik olarak, göklerin derinliklerinden, Drevlin kıtasına iniyordu.

Boru kendi kendine inebilmesine rağmen, elf gemisinin Kaldırgaçlara yönlendirmesi ve devasa bir su musluğuna bağlanmasını sağlaması gerekiyordu. Muslukla boru birleştiği zaman gizemli bir sinyal alan Yıksı-diksi, otomatik olarak suyu açıyordu. Büyüsel ve mekanik güçlerin birleşimiyle, su borusu[17] boyunca yukarı akıyordu. Yukarıda, Aristagon'da, elfler suyu büyük tanklara dolduruyordu.

Kaptan Zankor'el'ın yönettiğine benzer bir gemi, nadir bulunan meşeden yapılmış (Sartan bilir nereden bulunmuş), çelik bantlarla tutturulmuş sekiz iri varil su taşıyabilirdi Bir ada seferi sırasında, gemi suyu bu varillerde taşırdı Fakat bu yolculukta, varillerin içinde elflerin Geglere ödeme olarak verdikleri çöp vardı.[18]

Elfler Geglere aldırmazdı insanlar hayvan sayılırdı Gegler ise böcek.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

RAHM, DREVLIN

AŞAĞI ÂLEM

Yıksı-diksi'yı Sartanlar yapmıştı, neden ve nasıl yaptıklarını kimse bilmiyordu Yıllar önce elf büyücüleri makine üzerinde kapsamlı bir araştırma yapıp bir sürü teori üretmişler, ama yanıtı bulamamışlardı. Yıksı-diksi'nin dünyada bir şey yapması bekleniyordu, ama ne? Suyun daha yüksekteki âlemlere pompalanması önemliydi elbette, ama büyücüler, daha küçük, daha az karmaşık (dolayısıyla daha az muhteşem) bir makineyle bunun başarılabileceğini düşünüyorlardı

Sartanların inşa ettikleri şeyler arasında Kaldıraçlar en etkileyici, en gizemli ve en açıklanamaz olanlarıydı. Pirinç ve çelikten yapılmış, mercankayanın içinden yukarı yükselen dokuz devasa kol -bazıları havaya doğru pek çok menka yükseliyordu. Her kolun üzerinde, parmakları altından, eklemleri pirinç menteşelerden oluşan büyük eller vardı. Eller inmekte olan elf gemileri tarafından görülebiliyordu ve görenler, bileklerle

parmakların -ki bunlar devasa su gemilerinden birini kavrayıp, altın avcunda tutabilecek kadar büyüktüler- hareketli olduğunu anlayabiliyordu.

Ellerin ne yapması tasarlanmıştı' Uğruna tasarlandıkları şeyi yapmışlar mıydı' Gene yapacaklar mıydı' Bu pek olası görünmüyordu. Bir tanesi dışında tüm eller katı bir cansızlık içinde, bir cesedin elleri gibi sarkmışlardı. Hâlâ yaşayan tek el, diğerlerinden daha kısa olan eldi. Kabaca fırtınanın göbeği kadar büyük bir açık alanı çevreleyen, kollarla çevrelenmiş geniş bir çemberin içinde duruyordu. Kısa kol su musluğunun yanına yerleştirilmişti. Ucundaki el dümdüz açılmış, parmakları birleşmiş, avcu yukarı bakıyordu. Arzu edenin üzerinde durabilmesi için mükemmel bir platform oluşturuyordu. Kolun içi boştu ve içinden, boylu boyunca bir mil geçiyordu. Kolun dibindeki bir kapıdan içeri giriliyor, yüzlerce basamaktan oluşan bir merdiven merkez mil çevresinde dönerek yükseliyor, uzun soluklu ve güçlü bacaklı olanları yukarı çıkmaya davet ediyordu.

Merdivenlere ek olarak, gösterişli oymalarla süslenmiş altın bir kapı, milin içine açılıyordu. Geglerin bir efsanesine göre, bu kapıdan giren biri, gayzerden yükselen suyun hızıyla yukarı fırlardı. Dolayısıyla araca bunu anımsatan bir isim vermişlerdi -Kaldıraç- fakat hatırlandığı kadarıyla hiçbir Geg altın kapıyı açmaya cesaret edememişti.

Burada, bu kolun üzerinde, her ay, başatusta, başpapaz ve bunu hak ettiği düşünülen Gegler toplanarak Welfleri selamlarlar ve verdikleri hizmet için gönderilen ödemeyi alırlardı. Rahm kentindeki tüm Gegler ve çevre sektörlerden gelen hacılar, öfkeli fırtınanın ortasına çıkar, kolların dibinde toplanıp, cennetten düşecek ödüllerini beklerlerdi. Bu tören sırasında Gegler sık sık yaralanırlardı, çünkü Welf gemilerindeki fıçılardan ne düşeceğini bilmek mümkün değildi. (Bir seferinde, pençe ayaklı, fazla şişirilmiş bir divan tüm bir aileyi yok etmişti). Ama tüm Gegler, riske değdiğini düşünüyorlardı.

Bu sabahki tören özellikle kalabalıktı. Habersöyleyenler ve ciyakanlatanlar aracılığıyla, Limbeck ve tanrı-olmayan-tanrılarının, tanrı-olan-tanrılara, yani Welflere teslim edileceği duyurulmuştu. Sorun çıkacağı beklentisi içinde olan başatusta, hiçbir sorun çıkmaması karşısında hayli alt üst olmuştu. Fırtınalar arasındaki sakin bir havada mercankaya üzerinde acele acele ilerleyen kalabalık sessiz ve düzenliydi -fazla sessiz, diye düşündü başatusta, su birikintileri arasında bata çıka ilerlerken.

Yanıbaşında başpapaz yürüyordu -yüzü küçümseyici bir öfke tasviriydi adeta. Başpapazın arkasındaki tanrı-olmayan-Tanrılar, düşünülürse, durumu

oldukça sakin karşılıyorlardı. Onlar da sessizdiler, hatta başbelası Limbeck bile. En azından başeğmiş ve ciddi görünüyordu. Bu hali başatustaya, asi gencin sonunda dersini aldığını düşünme tatminini yaşatıyordu.

Toplanan bulutların arasından kollar anca görünüyordu. Tüm Drevlin'de yalnızca bir yerde parlayan güneş çelik ve pirincin üzerinde yansıyordu. Haplo kollara, gizlemediği bir hayretle baktı.

"Bunlar da ne demeye yapılmış?"

Bane de sonuna kadar açık ağzı ve faltaşı gibi gözleriyle kollan izliyordu. Hugh kısaca kollar hakkında bildiklerini anlattı -elflerden duyduklarıydı bunlar ve aslında pek fazla şey bildiği söylenemezdi.

"Neden bu kadar üzücü olduğunu şimdi anlıyor musunuz?" diye sordu Limbeck, endişelerinden başını kaldırıp, ufukta parlayan Kaldıraç'a neredeyse öfkeyle bakarak. "Biz Gegler bildiklerimizi bir araya getirip, Yıksı-diksi'yi incelersek, neden ve nasılını anlayacağımızı biliyorum. Ama yapmıyorlar bunu. Yapmıyorlar işte."

Sinirle bir parça gevşek mercankayayı tekmeledi ve parçanın dönerek fırlamasına yol açtı. Neşeli bir ruh halinde olan köpek taşı kovalamaya gitti. Köpek neşeyle su birikintilerinin arasında hoplayıp zıplarken, mahkumların çevresindeki aynasızlar ona dikkatli, endişeli bakışlar fırlattılar.

"'Neden' tehlikeli bir şeydir," dedi Haplo. "Eski, rahat alışkanlıklara meydan okur; insanların düşünmeden, her ne yapıyorlarsa yapmaları yerine, yaptıkları hakkında düşünmelerine sebep olur. Halkının bundan ürkmesine şaşırmamak lazım."

"Benim fikrime göre asıl tehlike 'neden' diye sormakta değil, yegâne yanıtı bulduğuna inanmakta," dedi Alfred, kendi kendine konuşurcasına.

Haplo onun dediklerini duydu ve bir insan için garip bir fikir olduğunu düşündü, ama zaten bu Alfred de garip bir insandı. Kâhyanın bakışları artık Patryn'in sargılı eline gitmiyordu. Bunun yerine, artık sargılara bakmamaya ve mümkünse Haplo'dan da bakışlarını kaçırmaya çalışıyordu Alfred. Gece boyunca yaşlanmış görünüyordu. Yüzündeki endişe çizgileri derinleşmiş, gözlerinin altındaki torbaların kıvrımları, mor çizgilerle lekelenmişti. Fazla uyumamış görünüyordu. Belki de, hayatının savaşıyla bu sabah yüz yüze gelecek bir adam için garip değildi bu.

Haplo otomatik olarak sargıları çekiştirerek, derisindeki dövmelerin görünmediğinden emin oldu. Ama nedense, bu şimdi gereksiz bir hareketmiş gibi geliyordu.

"Endişelenme, Limbeck," diye bağırdı Bane, büyük makinenin gürültülerinden gittikçe uzaklaştıklarını unutarak. "Babam olan gizemustasına gidince, istediğin tüm yanıtları alırsın!"

Hugh çocuğun ne dediğini anlamadı, ama Limbeck'in irkildiğini ve korkuyla muhafızlara baktığını, muhafızların ise şüpheyle Prens'i ve arkadaşlarını süzdüğünü gördü. Ekselansları'nın söylememesi gereken bir şey söylediği açıktı. Alfred ne cehennemdeydi? Çocuğa göz kulak olması gerekiyordu.

Döndü ve Alfred'in koluna çarptı. Adam başını kaldırdığında, Bane'e doğru işaret etti. Kâhya gözlerini kırpıştırarak Hugh'ya baktı, bir an kim olduğunu hatırlamamış gibiydi, sonra anladı. Kayıp tökezleyerek, ayaklarını insanlar için mümkün olmayacak yönlere atarak, öne doğru seğirtti ve Bane'in yanına geçip çocuğun çelik kollar hakkındaki sorularını yanıtlayarak Ekselanslarının dikkatini dağıttı.

Ne yazık ki, Alfred'in zihni hâlâ önceki gece yaptığı keşifteydi, ne söylediğinde değil. Bane, bir keşif yapmak konusunda kararlıydı ve kâhyanın düşünmeden verdiği yanıtlar sayesinde bu keşfe oldukça yaklaşmıştı.

Önde mahkumlar, onların arkasında aynasızlar, en arka-daysa Jarre ve GGIBITçiler yürüyordu. Jarre ile GGIBITçilerin pelerinlerinin, şallarının ve uzun sakallarının altında gümbürdekler, şıngırdaklar, birkaç düdük ve orada burada üfürükten-sızıldaklar[19] saklanmıştı. Geçen gece acilen ve gizli olarak yapılan GGIBIT toplantısında, Jarre herkese şarkıyı öğretmişti. Müziğe yatkın bir ırk olduklarından -yüzyıllar boyunca tüm haberleri habersöyleyenlerden öğrenmişlerdi- GGIBITçiler hızla ve kolayca öğrenmişlerdi. Eve gidip eşlerine, çocuklarına ve güvenilir komşularına söylemişler, onlar da çabucak öğrenmişlerdi. Kimse bu şarkıyı neden söylediklerini bilmiyordu. Jarre bu konuda belirsiz davranmayı seçmişti, çünkü kendisi de bilmiyordu.

Dedikodulara göre, insanlarla Welfler böyle savaşıyorlardı -birbirlerine şarkı söylüyorlar, düdükler üflüyorlar, şıngırdaklar şıngırdatıyorlardı. Welfler yenildiği zaman (yeniliyorlardı, çünkü ölümsüz değillerdi), Geglere daha fazla hazine vermeye zorlanacaklardı.

GGIBITçiler arasında yayılan bu dedikoduyu duyduğunda, Jarre aksini iddia etmedi. Hem, gerçek de buna benzer bir şeydi zaten.

Kaldıraçlara doğru yürürken, tüm GGIBITçiler öyle hevesli ve heyecanlı görünüyordu ki, Jarre aynasızların planlarını parlayan gözlerinde ve kendini beğenmiş gülümsemelerinde (taşıdıkları aletlerin arada bir gizemli bir şekilde şıngırdamasından, çıngırdamasından, hatta arada bir sızlanmasından sözetmeye bile gerek yok) açıkça görebileceklerinden emindi. Gegler, bu törenin bozulmasında bir miktar adalet olduğunu hissediyorlardı. Welflerle yapılan bu aylık törenler, Geglerin maruz kaldığı köle muamelesini sembolize ediyordu. Drevlin'de yaşayan Gegler (daha çok başatustanın vardiyasından olanlar), düzenli olarak aylık ödemeyi alanlardı ve başatusta tüm Geglerin gelip pay alabilecekleri konusunda ısrar etse de, Drevlin'in geri kalan tüm halkının bildiği gibi Gegler Yıksı-diksi'ye bağımlıydılar ve yalnızca birkaç kişi (çoğu papaz) işlerini Welflerin huzurlarına çıkıp, ödemeyi paylaşabilecek kadar uzun süre bırakabilirlerdi. Oldukça neşelenmiş olan Gegler savaşa yürüyorlardı. Silahları ellerinde şıngırdıyor, dütdütlüyor, sızıldanıyordu.

Yandaşlarıyla yürüyen Jarre, onlara vermiş olduğu talimatları hatırladı.

"İnsanlar şarkı söylemeye başladığında merdivenlerden yukarı hücum ediyoruz ve ciğerlerimizin tüm gücüyle şarkı söylüyoruz. Limbeck bir söylev verecek..." Yer yer alkış.

"...sonra o ve tanrı-olmayan-Tanrılar gemiye girecek..."

"Gemiyi istiyoruz!" diye bağırdı pek çok GGIBITçi.

"Hayır, istemiyorsunuz," diye yanıt verdi Jarre aksi aksi. "Ödülü istiyorsunuz. Bu sefer ödülü biz alıyoruz. Hepsini."

Coşkun bir alkış.

"Başatusta tek bir dantel örtü bile alamayacak! Limbeck gemiyi alacak ve yukarıdaki dünyalara gidip gerçeği öğrenecek, sonra gelip gerçeği ilan edecek ve halkımızı özgür kılacak!"

Hiç alkış gelmedi. Hazine sözünden sonra (özellikle de o sıralarda çok popüler olan dantel masa örtülerinden sonra), hiç kimse gerçeğe aldırmıyordu. Jarre bunu fark edip hüzünlendi, çünkü bunu anlarsa, Limbeck'in hüzünleneceğini biliyordu.

Limbeck'i düşününce, kalabalığı yararak yavaş yavaş öne ilerledi ve Limbeck'in tam arkasında yürümeye başladı. Kimsenin fark etmemesi için şalını başına örtmüştü. Bakışlarını ve düşüncelerini Limbeck üzerinde yoğunlaştırdı.

Jarre de onunla gitmek istiyordu -en azından gitmek istediğini söylüyordu kendi kendine. Ama konuyu pek de şiddetle tartışmamış,

Limbeck kendisine orada kalıp hareketi yönetmesi gerektiğini söyleyince tamamen susmuştu.

Aslında, Jarre korkuyordu. Sanki tünellerde Alfred'le yürürken, bir çatlaktan dışarıyı gözetlemiş ve gerçeği bir an görmüş gibi hissediyordu. Gerçek gidip, başka yerde bulduğun bir şey değildi. Geniş, engin, derin ve sonsuzdu ve tek umabileceği, onun bir kısmını görmek olabilirdi. Ve o kısmını görüp, tüm gerçeğin bundan oluştuğunu düşünmek, gerçeği yalana çevirmek olurdu.

Ama Jarre söz vermişti. Limbeck'i yarı yolda bırakamazdı, onun için ne anlama geldiğini bilirken, olmazdı. Tabii bir de, bir yalanı yaşamakta olan halkı vardı. Kuşkusuz birazcık gerçek bile işe yarar, bir zararı dokunmazdı.

Jarre'nin çevresinde yürüyen Gegler ödülden paylarına düşenle ne yapacaklarını konuşuyorlardı. Jarre sessizdi. Gözleri Limbeck üzerinde, sonları başarı mı, başarısızlık mı olacak diye merak ediyordu.

Başatusta kolun dibindeki kapıya ulaştı. Başpapaza dönerek, neredeyse eli kadar büyük bir anahtarı, törensel bir edayla kabul etti ve kapıyı açtı.

"Mahkumları getirin," diye seslendi, aynasızlar herkesi öne doğru güttü.

"Şu köpeğe dikkat et!" diye terslendi başpapaz, büyük bir merakla ayaklarını koklamakta olan köpeği tekmeleyerek.

Haplo köpeği yanına çağırdı, başatusta, başpapaz, başatustanın kişisel muhafızlarının çoğu ve mahkumlar kaldıraca doluştu. Limbeck son anda kapıda durarak döndü ve kalabalığa göz gezdirdi. Jarre'yi görünce uzun uzun ve ciddiyetle baktı. Yüz ifadesi sakin ve kararlıydı. Gözlükleri gözünde değildi, ama Jarre, onun kendisini açıkça görebildiğini hissetti.

Gözyaşlarını tutmaya çalışan Jarre, bir elini sevgi dolu bir veda hareketiyle kaldırdı. Pelerininin altında gizli diğer elinde bir silah vardı -bir tef.

KIRKINCI BÖLÜM

KALDIRAÇLAR, DREVLİN

AŞAĞI ÂLEM

"Kaptan," diye bildirdi teğmen, yerdeki kalabalığa bakarak, "Avuçta bizi bekleyen sıradışı bir Geg kalabalığı var."

"Onlar Geg değil, teğmen," dedi kaptan, dürbünü gözlerine kaldırarak. "Görünüşlerine bakılırsa, bunlar insan."

"İnsan mı?" Teğmen Avuç'a baktı. Dürbünü kaptandan kapıp, insanları kendi gözleriyle görmek için can atıyordu.

"Buna ne dersin, teğmen?" diye sordu kaptan.

"Sorun çıkacak, efendim. Birkaç yıldır bu hatta görev yapıyorum ve benden önce de babam bu hatta çalıştı, ama Aşağı Âlem'de insanların görüldüğünü hiç duymadım. Bir öneri yapmama izin verirseniz-" Teğmen kendine geldi ve dilini ısırdı.

"Öneri mi yapacaksın?" diye tekrarladı Kaptan Zankor'el, tehlikeli bir ses tonuyla. "Demek kaptanına bir öneri yapacaksın. Önerin ne olabilir acaba, teğmen?"

"Hiçbir şey, efendim. Yetkimi aştım."

"Hayır, hayır, teğmen, ısrar ediyorum," diye yanıtladı Zankor'el, geirine göz atarak.

"Neler olduğunu öğrenmeden yanaşmamamızı önerebilir miyim?"

Kaptan Zankor'el'in de çok iyi bildiği gibi, bu son derece makul ve mantıklı bir öneriydi. Ama Geglerle tartışmayı gerektiriyordu ve Zankor'el tek kelime bile Gegce bilmiyordu. Ama teğmen biliyordu. Kaptan Zankor'el, anında bunun, teğmenin kendisi -kraliyet ailesinden Kaptan Zankor'el-ile mürettebatın önünde alay etmek için yeni bir oyunu olduğuna karar verdi. Aptalca kahramanlığıyla bunu bir kez yapmıştı teğmen. Kaptan, bunun bir kez daha olmasına izin vermektense, ruhunu, geirin taşıdığı o lapis-kalseduan karışımı kutuda görmeyi yeğleyeceğine karar verdi.

"İnsanlardan bu kadar korktuğunu bilmiyordum, teğmen," diye yanıtladı kaptan. "Tehlikeli olabilecek bir duruma doğru yol alırken, yanımda korkmuş bir adam bulundurmayı göze alamam. Kamarana dön, Teğmen Bothar'in ve yolculuğun sonuna kadar oradan çıkma. Hayvanlarla ben ilgilenirim."

Şokun yarattığı sessizlik köprüye yayıldı. Kimse nereye bakacağını bilmiyordu, bu yüzden de hiçbir şeye bakmamaya çalıştılar. Bir elf subayın korkaklıkla suçlanması, Aristagon'a döndüğü zaman idam edilmesi anlamına geliyordu. Elbette teğmen kendini savunabilirdi. Ama tek savunması, kaptanı -kraliyet ailesinin bir üyesini- suçlamak olacaktı. Yargıçlar kime inanırdı ki?

Teğmen Bothar'in'in yüzü sert, badem şeklindeki gözleri sabitti. Ele geçirilmiş bir başka asi, daha sonra ölülerin bile daha canlı göründüğünü söylemişti.

"Nasıl isterseniz, efendim." Teğmen topuklarının üzerinde dönerek köprüyü terk etti.

"Korkaklık -işte asla tahammül edemeyeceğim tek şey!" dedi Kaptan Zankor'el. "Hepiniz hatırlayın bunu."

"Başüstüne, efendim," oldu, teğmenin emri altında insanlarla ve elflerle savaşa girmiş ve Bothar'in'in cesaretini herkes ten iyi bilen askerlerin sersemlemiş ve yarım ağız cevabı.

"Gemi büyücüsünü çağırın," diye emretti kaptan, dürbününü kaldırıp, devasa elin avcunda toplanmış küçük gruba bakarak.

Gemi büyücüsü çağrıldı. Büyücü hemen geldi. Hafifçe şaşırmış bir durumda, çevresine göz gezdirerek, gelirken yolda duyduğu dedikodunun

doğru olup olmadığını anlamaya çalıştı. Kimse onunla göz göze gelmeye cesaret edememişti. Kimsenin bunu yapmasına da gerek yoktu zaten. Ciddi yüzleri ve sabit gözleri gören gemi büyücüsü, istediği yanıtı almıştı.

"İnsanlarla karşılaşmak üzereyiz, Magicka."[20] Kaptan, sanki ters giden bir şey olmamış gibi, ılımlı bir ses tonuyla konuşmuştu. "Gemideki herkese düdük dağıtıldı, sanırım.”

“Evet, kaptan."

"Herkes nasıl kullanılacağını biliyor mu?”

“Öyle olduğuna inanıyorum, efendim," diye yanıtladı gemi büyücüsü. "Geminin girdiği son savaşta, bir grup asi elf gemiye çıktı..."

"Geminin savaş geçmişinin tekrarlanmasını istemedim, öyle değil mi, Magicka?" diye sordu Kaptan Zankor'el. "Hayır, kaptan."

Gemi büyücüsü özür dilemedi. Mürettebatın aksine, subaylara itaat etmek zorunda değildi. Bu mistik sanatı yalnızca büyücüler anlayabildiğinden, gemideki büyüden büyücüler sorumlu tutulurdu. Gemi büyücüsünden memnun olmayan bir kaptan, büyücü hakkında ithamlarda bulunabilirdi. Ama büyücü Askeri Mahkeme'de değil, Mistik Mahkeme'de yargılanırdı. Ve bu tür bir mahkemede, kaptanın kraliyet ailesinden olup olmamasının bir önemi yoktu. Herkes, Aristagon'un gerçek hükümdarlarının kim olduğunu bilirdi.

"Büyü etkin mi?" diye sorularını sürdürdü kaptan. "Tamamen işlevsel mi?"

"Mürettebatın düdüklerini dudaklarına götürmeleri yeterli olacak." Gemi büyücüsü sırtını dikip kaptana aşağılarcasına baktı. Alışılagelmiş "efendim" sözcüğünü cümlesine eklemeyi aklına bile getirmemişti, çünkü yeteneği sorgulanmıştı.

Kendisi de bir büyücü olan geir, Zankor'el'in yetkisini aştığını görmüştü.

"Oldukça iyi iş çıkardın, gemi büyücüsü," diye araya girdi geir yumuşak bir ses tonuyla. "Geri döndüğümüz zaman övgülerimi mutlaka ileteceğim."

Gemi büyücüsü dudak büktü. Sanki bir geirin çıkardığı iş konusundaki düşüncesi umurundaymış gibi! Yaşamlarını, şımarık veletlerin peşinde, bir ruh yakalama umuduyla harcayan bir geirin. Pisliklerini yakalamak için bir kucak köpeğinin peşinden de koşuyor olabilirlerdi, hemen hemen aynı şeydi bu!

"Bize köprüde katılır mısınız?" diye sordu kaptan nazikçe, geirinin imasını anlayarak.

Gemi büyücüsünün başka bir yerde bulunmaya niyeti yoktu. Bir savaş esnasında olması gereken yer orasıydı ve o anda kaptanın daveti oldukça yerinde olsa da, büyücü bunu bir hakaret olarak algılamayı tercih etti.

"Elbette," dedi kısaca ve buz gibi bir sesle. Uzun adımlarla pencerelere yaklaşıp, dik dik Avuç'a ve içindeki Geglerle insanlara baktı. "Önce Geglerle iletişime geçip ne olduğunu öğrensek iyi olur, sanırım," diye de ekledi.

Gemi büyücüsü bunun teğmenin önerisi olduğunu biliyor muydu acaba? Mevcut krizi çıkaranın bu öneri olduğunu biliyor muydu? Zayıf yanakları kızaran kaptan, dik dik büyücüye baktı. Sırtı ona dönük olan gemi büyücüsü, bunu fark etmemişti. Kaptan ağzını açtı, ama uyarırcasına başını sallayan geirini görünce tekrar kapattı.

"Pekâlâ!" Zankor'el, öfkesini saklamak için dikkate değer bir çaba gösteriyordu. Arkasında bir ses duyunca, aniden döndü ve kötücül bakışlarını mürettebatın üzerine dikti, ama herkes işine dalmış görünüyordu.

Sert bir tarzda eğilen gemi büyücüsü, pruvadaki yerini aldı ve ejder kafasının önünde durdu. Önünde, grenko[21] dişinden oyulmuş bir konuşma hunisi vardı. Dişin bir ucuna, bağkuşu derisinden yapılmış bir diyafram gerilmiş ve düzenek büyülenmişti. Bu düzenek, huniye doğru konuşulduğunda, sesin yükselmesini sağlıyordu. Ses ejderin açık ağzından çıkıyor, düzeneğin nasıl çalıştığını bilenlerin üzerinde bile büyük etkisi oluyordu. Gegler bunu bir mucize olarak görüyorlardı.

Huniye doğru eğilen büyücü, elflere bir fıçının dibinde yuvarlanan taşlar gibi gelen kaba cüce dilinde birşeyler bağırdı. Bu süreç boyunca taş gibi katı bir yüz ifadesi takınan kaptan, bütün bunları gereksiz saçmalıklar olarak gördüğünü ifade etti.

Aşağıdan ciyak ciyak bir bağırtı geldi -Gegler yanıt veriyordu. Elf büyücü dinledi ve yanıtladı. Sonra kaptana döndü.

"Her şey oldukça karışık aslında. Anlayabildiğim kadarıyla, bu insanlar Drevlin'e gelip Geglere biz 'Welflerin' Tanrı değil, cüceleri sömüren köle tacirleri olduğumuzu söylemişler. Geglerin kralı insanları hediye olarak kabul etmemizi, karşılığında da, ilahi olduğumuzu kanıtlayacak bir şey yapmamızı öneriyor." Sonra büyücü ekledi, "Her zamanki hazine miktarını iki katına çıkarmamızı."

Elf kaptanın neşesi yerine gelmişti. "İnsan mahkumlar!" Ellerini tatmin içinde ovuşturdu. "Üstelik, su kaynaklarımıza sabotaj yapmayı planlayan

mahkumlar. Ne kıymetli bir keşif! Bunun için madalya alırım. Geglere, istediklerini yapmaktan memnun olacağımızı söyle."

"Ya hazine?"

"Hah! Her zamanki kadarını alacaklar. Ne bekliyorlar ki? Daha fazlasını taşıyamayız."

"Onlara başka bir gemi göndermeye söz verebiliriz," dedi büyücü, kaşlarını çatarak.

Kaptanın yüzü kızardı. "Böyle bir anlaşma yaparsam, tüm donanmanın maskarası olurum! Bu solucanlara hazine taşımak için bir gemi yollamak ha? Hah!"

"Efendim, daha önce buna benzer bir şey hiç olmadı. Bana öyle geliyor ki, insanlar Maelstrom'u aşıp güven içinde buraya inmenin bir yolunu bulmuşlar ve Geg toplumunda huzursuzluk çıkararak, bunu kendi çıkarları uğruna kullanmayı planlıyorlar. Eğer insanlar su kaynaklarının kontrolünü ele geçirmeyi başarabilirlerse..." Büyücü başını salladı, sözcükler durumun ciddiyetini ifade etmekte yetersiz kalıyordu.

"Geg toplumunda huzursuzluk çıkarmak mı?" Zankor'el bir kahkaha attı. "Onların huzurunu ben bozacağım! Aşağı inip, o aptal toplumlarının kontrolünü ele alacağım. Uzun zaman önce yapmış olmalıydık bunu zaten O solucanlara mahkumları ellerinden alacağımızı söyle. Bu onlar için yeterli olmalı"

Gemi büyücüsü ters ters baktı, ama yapabileceği bir şey yoktu -en azından o an için. Bir hazine gemisi göndermek için yetkisi yoktu ve tutamayacağı bir söz vermek de istemiyordu. Bu her şeyi daha da berbat hale getirirdi. Yine de durumu hemen Konsey'e raporlayabilir, eyleme geçilmesini tavsiye edebilirdi -hem hazine konusunda, hem de bu embesil kaptan hakkında.

Huniye doğru konuşan büyücü, red cevabını belirsiz ve bulanık terimlerle aktardı. Öyle ki, üzerinde düşünmediği sürece kimse bunun olumlu bir yanıt olmadığını anlamazdı. Çoğu elf gibi, o da Geglerin zekâlarının dilleri gibi olduğunu düşünüyordu -fıçıda yuvarlanan taşlar gibi.

Su gemisi sonuna kadar açılmış kanatlarıyla, heybetli ve korkutucu görünüyordu. Ellerinde uzun değnekler tutan mürettebat, güvertede ayakta duruyor, inmekte olan su borusunu, gayzerin üzerine dikkatle yerleştirmeye çalışıyordu. Boru yerine yerleşince büyü etkinleşecekti. Yerden fışkıran mavi bir ışıkla sanlı olarak, su yerden fışkıracak, boru tarafından emilecek ve binlerce menka yolculuk yaparak, yukarıda, Aristagon'da beklemekte

olan elflere ulaşacaktı. Bu süreç başladığı zaman, elf gemisi en önemli görevini yerine getirmiş olacaktı. Tanklar ağzına kadar dolduğu zaman, büyülü su akışı duracak ve su borusu geri çekilecekti. Su gemisi hazinesini bırakarak geri dönecekti, ya da şimdi olduğu gibi, Geg'leri etkilemek için birkaç dakika harcayacaktı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

KALDIRAÇLAR, DREVLIN

AŞAĞI ÂLEM

Başatusta bundan hiç hoşlanmamıştı -hem de hiç. Mahkumların olayları çok sakin karşılamasından hoşlanmamıştı. Welflerin hazine yerine aşağı fırlattıkları sözcüklerden hoşlanmamıştı. Avucun aşağısındaki kalabalıktan arada bir kaçan notalardan hoşlanmamıştı.

Gemiye bakarken, başatusta daha önce hiçbir geminin bu kadar yavaş hareket ettiğini görmediğini düşündü. Devasa bedene o kocaman kanatları çeken, böylece geminin inişini hızlandıran halatların gıcırtısını duyabiliyordu, ama Darral Uzunkıyılı için yeterince hızlı değildi yine de. Bir kere bu tanrılarla Deli Limbeck gitsin, diye umutla düşündü, her şey normale dönecekti. Önündeki birkaç dakika çabucak geçip gidiverseydi...

Kanatlarını, gemiyi havada tutacak kadar açıkta bırakan gemi, Avucun yanında, havadaki yerine yanaştı. Kargo kapakları açıldı ve ücret, aşağıda bekleyen Geglerin tepesine düştü. Geglerden birkaçı, ücret düşerken bir yaygara kopardı, diğerleri keskin gözler ve iyi bir parasal zekâ ile, değerli

parçaları gözlerine kestirmişti. Ama Geglerin çoğu düşenleri görmezden gelmişti. Kolun tepesine gergin, hevesli, (şıngırdayan) bir beklentiyle bakmaya devam ettiler.

"Çabuk, çabuk," diye mırıldandı başatusta

Kapağın açılması bitmek tükenmek bilmez bir sürede tamamlandı Hiçbir şeyin farkında olmayan başpapaz, ejderi her zamanki, küçümseyen bir yüz ifadesiyle inceliyordu. Darral o ifadeyi (ve beraberinde dişlerini de) bacanağına yutturmayı çok isterdi.

"İşte geliyorlar!" Başpapazın çenesi düşmüştü, "İşte geliyorlar." Arkasına hızla dönerek mahkumlara sert sert baktı. "Welflere saygılı olmayı unutmayın. En azından onlar tanrı!"

"Ah, oluruz, oluruz!" dedi Bane tatlı bir gülümsemeyle. "Onlara bir şarkı söyleyeceğiz."

"Şşşt, Ekselansları, lütfen!" diye payladı Alfred, Bane'in omzuna elini koyarak. İnsan dilinde, başatustanın anlamadığı bir şey daha ekleyip çocuğu yoldan çekti. Neyin yolundan?

Ve bu şarkı saçmalığı da neydi?

Başatusta bundan da hoşlanmadı. Azıcık bile.

Kapak açıldı ve iskele gemiden uzatılıp, Avuç'un parmakuçlarına sıkıca tutturuldu. Kapakta durup, önündeki nesneleri inceleyen elf, bedenini baştan ayağa kaplayan süslü, demir giysiyle çok büyük görünüyordu. Yüzü görülmüyordu; ejder kafası biçiminde yapılmış bir miğfer kafasını koruyordu. Omzundan, işlemeli, yıpranmış, ipek bir kemerle asılmış, mücevher kakmalı bir kının içindeki tören kılıcı sarkıyordu.

Her şeyin yolunda olduğunu gören elf, tangırdayarak, hantal hantal iskelede yürüdü; yürürken kılıcın kını kalçasına çarpıyordu Avucun parmaklarına ulaştığında durup çevresine baktı. Ejder kafasından miğfer ona sert ve ihtişamlı bir görüntü veriyordu Demirden giysi, zaten uzun boylu olan elfin boyuna bir otuz santim daha katıyordu. Geglere, hatta insanlara tepeden bakıyordu Miğfer o kadar incelikle, o kadar korkunçlukla işlenmişti ki, onu daha önce gören Gegler bile huşu içinde seyrediyorlardı. Başpapaz dizlerinin üzerine çöktü.

Ama başatusta, etkilenemeyecek kadar endişeliydi.

"Bunun için zaman yok," diye terslenerek, bacanağını yakalayıp ayağa kaldırdı. "Aynasızlar, tanrıları getirin!"

"Kahretsin!" diye küfretti Hugh kendi kendine.

"Ne oldu?" Haplo ona doğru eğildi.

Kaptan tangırdayarak parmakların üzerinde yürüyordu. Başpapaz dizlerinin üzerine çökmüştü. Başatusta onu çekiştiriyordu. Limbeck kâğıt tomarını karıştırıyordu.

"Şu elf. Boynuna asılı şeyi görüyor musun? Bir düdüktür "

"Eee?"

"Büyücüleri tarafından yapılmıştır. Duyduğuma göre, elfler, düdüğü öttürünce, çıkan ses şarkının etkisini siliyormuş!"

"Yani elfler dövüşecek."

"Evet." Hugh kendi kendine küfretti. "Savaşçıların bunları taşıdığını biliyordum, ama su gemisi mürettebatının da düdükleri olduğunu bilmiyordum! Ve bizim savaşmak için bir han çerle çıplak ellerimizden başka hiçbir şeyimiz yok!"

Hiçbir şey. Ve her şey. Haplo'nun silaha ihtiyacı yoktu. Ellerindeki sargıları çıkarınca, yalnızca büyüsünü kullanarak, gemideki her bir elfi mahvedebilir, istediğini yapmalarını sağlayabilir, ya da büyüyle uyutabilirdi. Ama büyüsünü kullanması yasaklanmıştı. Havada çizeceği ilk rün, onun bir Patryn -eski dünyayı neredeyse fethedecek eski düşmanları- olduğunu ortaya çıkaracaktı

Bizi ele vermektense, ölümü seç Bu seçimi yapabilecek kararlılığa ve cesarete sahipsin Böyle bir seçim yapmam gerektirmeyecek beceri ve zekâya sahipsin.

Başatusta aynasızlara tanrıları getirmelerini emrediyordu. Aynasızlar Limbeck'e yöneldiler, fakat Limbeck onları nazikçe ve kararlılıkla dirsekleyerek yolundan çekti. Bir adım öne çıkarak kâğıtlarını karıştırdı ve derin bir nefes aldı.

"Bir başka âlemden gelen seçkin ziyaretçilerimiz. Başatusta ve Başpapaz. Sevgili GGIBITçilerim. Bana büyük memnuniyet veriyor ki..."

"En azından savaşırken öleceğiz," dedi Hugh. "Sözkonusu elfler olduğunda, bu da önemli bir şey."

Haplo'nun savaşırken ölmesine gerek yoktu. Ölmesine hiç gerek yoktu. Bu kadar sinir bozucu olacağını düşünmemişti.

Welflere şükranlarını iletmek üzere tasarlanan ciyakanlatan, şimdi ciyaklayarak Limbeck'in söylevini iletiyordu. "Susturun şunu!" diye bağırdı başatusta. "...incirleri fırlatıp atacağız. Hayır, bu doğru olamaz." Limbeck durdu. Gözlüklerini çıkartıp taktıktan sonra kâğıda baktı. "Zincirleri fırlatıp

atacağız!" diye bağırdı, görebilmeye başlayınca. Aynasızlar öne fırlayıp kollarını yakaladılar

"Şarkı söylemeye başlayın!" diye tısladı Haplo. "Bir fikrim var."

Hugh ağzını açarak boğuk bir bariton sesle, gümbürdeyerek şarkının ilk notalarını söyledi. Hugh'nun sesini kulak tırmalayıcı bir ayaklamayla bastıran Bane'in tiz sesi de ona katıldı. Melodiye dikkat etmiyor, ama tüm sözcükleri eksiksiz söylüyordu. Alfred'in sesi titriyor, neredeyse duyulmuyordu; adam korkudan ak kemik kadar solmuştu ve bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Ok ve yay tutan el,
Tavlanmış zincire dolanan ateş...

İlk notayla beraber, aşağıdaki Geglerden bir alkış koptu ve silahlarını kavrayan herkes öttürmeye, şıngırdatmaya, sızıldanmaya ve tüm güçleriyle şarkı söylemeye başladılar. Yukarıdaki aynasızlar, aşağıdan gelen şarkıyı duyunca şaşırdılar ve dikkatleri dağıldı. Korkunç şarkının notalarını duyan kaptan boynuna asılı düdüğü kavradı, miğferinin kapağını kaldırıp düdüğü dudaklarına götürdü.

Haplo köpeğin başına hafifçe dokundu, eliyle bir işaret yaptı ve elfi gösterdi. "Yakala.”

Her şey alev, kalp aşar dağı,
Soylu yollar senin Ellx halkı...

Fırlatılmış bir mızrak gibi parlak, hızlı ve sessiz olan köpek, kalabalığın arasından sıyrılıp doğrudan elfin üzerine atladı.

Elfin demirden giysisi çok eski zamanlardan kalmaydı ve giysilerin Aşağı Âlem'den, yukarıdaki âlemlere hızlı çıkışlarda giyenleri "bağlanma" denilen rahatsızlıktan korumak için giyildiği günlerin anımsatıcısı olarak, gözdağı vermek için giyiliyordu daha çok. Elf kaptan köpeği görene kadar köpek havaya sıçramış, dosdoğru üzerine geliyordu, içgüdüsel olarak, çarpışmaya karşı kendini korumak istedi, ama hantal zırha bürünmüş bedeni o kadar hızlı hareket edemiyordu. Köpek tam göğsünün ortasına çarptı ve kaptan bir ağaç gibi sırtüstü devrildi.

Haplo da köpekle beraber harekete geçmişti, Hugh da hemen arkasındaydı. Patryn'in dudaklarında şarkı yoktu. Katil her ikisi için de

söylüyordu zaten.

Yanan kalp! Yön ver istence
El güder ateşin istencini...

"Hizmetkârlar birleşin!" diye haykırdı Limbeck, silkinip sinir bozucu aynasızlardan kurtularak. Söylevine daldığından, tam ortasında durduğu kargaşanın farkında değildi. "Ben, bizzat kendim, yukarıdaki âlemlere çıkıyorum, gerçeği öğrenmeye, hazinelerin en kıymetlisini..."

"Hazineler..." diye yankılandı ciyakanlatan.

"Hazine mi?" Avucun altında duran Gegler birbirlerine baktılar. "Hazine dedi. Daha fazlasını veriyorlar! Yukarı! Yukarı!"

Hâlâ şarkı söylemekte olan Gegler kolun dibindeki kapıya akın ettiler. Girişi korumak için birkaç aynasız görevlendirilmiş, ama onlar da kalabalığa yenik düşmüştü (daha sonra birisi, boynuna bir tef asılı olarak baygın bulunacaktı). Şarkı söyleyen Gegler merdivenlere hücum ettiler.

Ellx'in şarkısını el dürter,
Ateş, kalp ve yurt şarkısını...

İlk Gegler kolun tepesindeki kapıyı aşıp, altın Avuç'un dibine fırladılar. Avucun yüzeyi, havaya fışkıran sudan serpilen damlalar yüzünden kaygandı. Gegler kayıp, dengelerini yitirdiler ve kenardan aşağı uçmalarına ramak kaldı. Yerlerinden fırlayan aynasızlar, onları durdurmaya çalıştılar, fakat merdivenlerden aşağı indirmeyi başaramadılar. Darral Uzunkıyılı dinleyip tangırdayan kalabalığın ortasında durarak öfkeden donmuş bir şekilde izledi. Yüzyıllarca süren barış ve sükunet, bir şarkıyla sona ermişti.

Alfred onu durduramadan, Bane heyecanla Hugh ile Haplo'nun ardından koştu. Kargaşanın ortasında kalan Alfred, Prens'i yakalamaya çalıştı. Limbeck'in gözlükleri bir itişme sırasında düştü. Limbeck gözlükleri kurtarmayı başardıysa da -her yönden darbe aldığından- tekrar takamadı. Sersemlemiş bir şekilde göz kırpıştırarak, dostu düşmandan, yukarıyı aşağıdan ayırdedemeyerek çevresine bakındı. Geg'in durumunu gören Alfred, Limbeck'in omzunu yakaladı ve onu gemiye doğru sürükledi.

Yolculukta doğan ateş,
Alev hafif bir çağrı gibi...

Avuç'un parmakları üzerinde sırtüstü yatmakta olan elf kaptan, köpekle başarısız bir şekilde mücadele verdi. Köpeğin yırtıcı dişleri miğferle göğüs zırhı arasında bir boşluk bulmaya çalışıyordu. İskeleye ulaşan Haplo endişeyle, yerdeki elfin üzerine eğilmiş büyücüye baktı. Büyücü büyüsünü kullanmaya kalkarsa, Patryn'in aynı şekilde karşılık vermekten başka çaresi kalmayacaktı. Belki de, o kargaşada, kimse görmeden yapabilirdi bunu. Ama büyücü kavgayla ilgileniyor gibi görünmüyordu. Elf kaptanın tepesine dikilmiş, köpekle mücadele etmesini dikkatle izliyordu. Büyücünün elinde mücevher kakmalı bir kutu vardı; yüzü, hevesli bir ifadeyle aydınlanmıştı.

Bir gözünü garip büyücü üzerinde tutan Haplo hızla, boğuşmakta olan elfin yanına diz çöktü. Köpeğin dişlerinden uzak durmaya özen göstererek elini demir kaplı bedenin altına kaydırdı ve kılıcı aradı. Kılıcı kavrayıp çekti. Kılıcın bağlı olduğu kemer koptu. Silah şimdi onundu. Haplo bir an kılıcı inceledi. Patryn bu dünyada öldürmeye pek istekli değildi, özellikle de elfleri. Lordunun ilerde onlardan nasıl faydalanabileceğini görebiliyordu. Dönerek, silahı Hugh'ya fırlattı.

Bir elinde kılıç, diğerinde hançer tutan Hugh, iskeleyi aştı ve kapaktan içeri, şarkı söyleyerek girdi. ,

"Köpek! Buraya! Bana gel!" diye çağırdı Haplo.

Emre hemen itaat eden köpek, demir giysili elfin üzerin den sıçradı ve kaptanı, ters dönmüş bir kaplumbağa gibi çare sizce debelenir durumda bıraktı. Köpeği beklerken Haplo, yanından geçen Bane'i yakalamayı başardı. Prens vahşi bir heye can içindeydi, nefesi yettiğince şarkıyı haykırıyordu.

"Bırak beni! Kavgayı görmek istiyorum!"

"Bakıcın hangi cehennemde? Alfred!"

Kalabalıkta kâhyayı arayan Haplo, kıvranan, itiraz eden çocuğu sıkıca yakaladı ve bırakmadı. Alfred Limbeck'i Avuç'ta kopan kargaşanın arasından geçirerek geliyordu. Ayakta dur maya çalışan Geg, hâlâ içini döküyordu.

"Ve şimdi, başka âlemden gelen seçkin misafirlerimiz, size GGIBIT'in üç ilkesini aktarmak istiyorum. İlk olarak..." Kalabalık Alfred ile Limbeck'in etrafında kapandı. Bane'i bırakan Haplo, köpeğine döndü ve çocuğu işaret ederek "Bekle!" dedi.

Köpek sırıtarak arka ayaklarının üzerine oturup gözlerini Bane'e dikti. Haplo yanlarından ayrıldı. Bane gözünü köpeğe dikmişti.

"Cici köpek," dedi ve kapağa doğru döndü. Köpek umursamazca ayağa kalkıp dişlerini Ekselanslarının pantolonunun arka kısmına geçirip, sıkıca tuttu.

Haplo iskeleden Avuç'a geri fırladı. Alfred ile söylev vermekte olan Limbeck'i kalabalıktan çıkartıp gemiye doğru yöneltti. Borularını çalmakta olan pek çok GGIBIT'çi arkalarından, kendilerini durdurmaya kalkan herkesi sağır etmekle tehdit ederek geliyordu. Haplo aralarında Jarre'nin de olduğunu fark etti. Onun dikkatini çekmeye çalıştı, ama Jarre bir aynasızı elindeki üfürükten-sızıldakla dövmekle meşguldü ve onu görmedi.

Haplo kargaşaya rağmen gemideki kavganın seslerini duymaya çalışıyordu. Fakat Hugh'nun şarkısından başka bir şey duyamadı, hatta tek bir düdüğün öttüğünü bile.

"İşte, kâhya, çocuk senin sorumluluğun altında."

Haplo Bane'i köpekten kurtarıp çocuğu sarsılmış görünen Alfred'e doğru itti. Patryn ile köpek iskeleye doğru atıldılar; Haplo herkesin arkasından gelmekte olduğunu varsayıyordu.

Avuç'un içinde parlayan güneşten geminin içindeki karanlığa girince, Patryn bir an durup, gözlerinin alışmasını beklemek zorunda kaldı. Tam arkasında, Limbeck'in bir çığlık atıp, sendeleyerek dizlerinin üzerine düştüğünü duydu, ışığın aniden yok olması, gözlüklerini kaybetmesiyle birleşerek, onu körleştirmişti.

Haplo'nun görüşü hemen berraklaştı. Şimdi, neden hiç kavga sesi duymadığını anlıyordu. Hugh, elinde çıplak kılıç tutan bir elfle karşı karşıyaydı. Elfin arkasında, gemi mürettebatının geri kalanı, silahlı olarak bekliyordu. Gemi büyücüsünün gümüşi savaş cüppesinden güneş ışığı yansıyor ve savaşçıların arkasında parlıyordu. Kimse konuşmuyordu. Hugh şarkı söylemeyi bırakmıştı. Elfi dikkatle izliyor, atağını bekliyordu.

"'Öfkeli yürüyüş, pırıldayan hedef...'" diye devam etti Bane, titrek sesiyle sözcükleri kulak tırmalayıcı bir şekilde söyleyerek.

Elfin bakışları çocuğa kaydı, kılıcı kavrayan eli hafifçe titredi ve dili kuru dudakları üzerinde gezindi. Arkasında dizilen diğer elfler görünüşe bakılırsa emir bekliyorlardı, çünkü gözlerini, liderleriymiş gibi ona dikmişlerdi.

Haplo yerinde döndü. "Söyleyin şu kahrolası şarkıyı!" diye bağırdı ve sarsılıp eyleme geçen Alfred sesini yükseltti -keskin sesli bir tenordu. Limbeck kâğıtlarını karıştırıyor, nerede kaldığını bulmaya çalışıyordu.

Jarre iskeleye çıkmıştı, arkasında da neşeli ve hazineden paylarını almak için hevesli GGIBITçiler vardı. Haplo çılgınca işaret edince Jarre sonunda onu gördü.

"Uzak dur!" diye işaret etti Haplo, aynı zamanda sözcükleri de söyleyerek. "Uzak dur!"

Jarre birliğini durdurdu. Hepsi itaatkârca yerlerine çakıldı. Gegler başlarını uzatarak görmeye çalıştılar ve kimsenin onlardan önce, bir cam boncuk bile almaması için dikkat kesildiler.

"'Ateş yine yön verecek.'"

Şimdi herkes daha yüksek sesle söylüyordu, Alfred'in sesi en güçlü çıkanıydı ve melodide başı çekiyordu. Bane'in sesi kısılmıştı, ama asla yorulmuyordu. Geglerin artık işe karışmayacağından emin olan Haplo, Hugh'la elfe döndü. Aynı pozisyonda, kılıçlarını kaldırmış, birbirlerini dikkatle süzüyorlardı.

"Size zarar vermek istemiyoruz," dedi Hugh elfçe.

Elf zarifçe kaşını kaldırdı ve silahlı mürettebata göz gezdirdi. Yirmiye bir, üstün durumdaydılar.

"Dalga geçiyorsun," diye yanıtladı elf.

Ama Usta elflerin alışkanlıkları hakkında birşeyler biliyor gibiydi, çünkü duraksamadan, dillerini akıcı bir şekilde kullanarak konuşmaya devam etti.

"Burada mahsur kaldık. Kurtulmak istiyoruz. Yüksek Âlem'e gideceğiz..."

Elf dudak büktü. "Yalan söylüyorsun, insan. Yüksek yasaktır. Büyülü bir engelle çevrilidir."

"Önemli değil. Bizim geçmemize izin verecekler"

Hugh. "Şu çocuk" -Bane'i işaret etti- "bir gizemustasının oğludur. O..."

Limbeck kaldığı yeri buldu. "Başka bir âlemden gelen seçkin ziyaretçiler..."

Dışarıdan bir tangırdama ve demir dövülme sesi geldi

"Düdükler! Düdükleri kullanın, aptallar!"

İki düdük ciyakladı -elf kaptanla kutuyu tutan büyücününkiler.

Köpek kulaklarını dikerek hırladı, sırtındaki tüyler dikilmişti. Haplo hayvanı rahatlatırcasına okşadı, ama köpek sakinleşmedi ve acı acı uludu. Tangırdama ve düdük sesi yükseldi. Kapakta beliren gölge güneş ışığını kesiyordu.

Alfred geriye çekilirken Bane'i de beraberinde sürükledi. Limbeck, söylevini okuduğundan kaptanı görmedi. Demir zırhlı bir şekil Gegi kabaca kenara iterek yere devirdi. Elf kapakta durup düdüğünü öttürdü. Miğferini çıkarmıştı. Mürettebatına dikilmiş gözleri, öfkeyle kızarmıştı.

Düdüğünü dudaklarından, ancak vahşi bir şekilde "Emrettiğimi yap, lanet olasıca teğmen!" demeye yetecek kadar çekti. Elinde kutusuyla büyücü de arkasından geldi.

Hugh'nun karşısındaki elf, kendi kendine hareket ediyormuş gibi görünen elini kaldırdı. Gözleri kaptandan Hugh'ya, Hugh'dan kaptana gitti. Mürettebatın kalanı düdüklerini kaldırmış, onlarla oynuyordu. Birkaç çekingen bip sesi geldi.

Hugh neler olup bittiğini anlamıyordu, ama zaferin bir notaya bağlı olduğunu anladı ve boğuk bir sesle şarkıyı söyleme acıyla uludu ve Limbeck dahil herkes, son iki nefesleri yettiğince yüksek söylediler:

Ok ve yay, duygular ve kalptir,
Zincir hayat, dağlar ayrılık.

Teğmenin eli kıpırdayarak düdüğü kavradı. Subayının yanındaki elf savaşçısını fark eden Haplo gerildi ve adamın üzerine atlayıp, elindeki silahı almaya hazırlandı. Ama teğmen düdüğü ağzına götürmemişti. Üzerine asılı olduğu sicimi şiddetle çekip, kopardı ve düdüğü yere fırlattı. Elf mürettebat arasında bir tezahürat koptu ve -gemi büyücüsü dahil-çoğu, teğmenin yaptığını tekrarladı.

Kaptanın yüzü, öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Zayıf yanaklarında beyaz lekeler belirmiş, ağzı köpürmüştü.

"Hainler! Bir korkağın peşinden giden hainler! Weesham, sen tanığımsın. İsyankâr bunlar, pis asiler, geri döndüğümüz zaman..."

"Geri dönmüyoruz, kaptan," dedi teğmen, gri gözleri buz gibi soğuk, dimdik durarak. "Şarkı söylemeyi bırakın!" diye ekledi.

Hugh neler olup bittiğini tam olarak anlamamıştı; görünüşe göre, elfler arasındaki bir tür şahsi ihtilafın ortasına düşmüşlerdi. Ama bunun, durumu kendi çıkarlarına değiştirebileceğini kavramakta gecikmedi ve eliyle bir hareket yaptı. Herkes sustu, Alfred Bane'e sessiz olmasını iki kere emretmek zorunda kaldı ve sonunda eliyle oğlanın ağzını kapadı.

"Size bu adamın korkak olduğunu söylemiştim!" Kaptan mürettebata hitap ediyordu. "Bu hayvanlarla savaşacak cesareti yok! Çıkarın beni bu

şeyin içinden!" Elf kaptan demir zırhın içinde kıpırdayamıyordu. Geiri elini zırhın üstüne koydu ve bir sözcük söyledi. Demir eriyiverdi. Öne sıçrayan elf kaptan, elini yan tarafına götürdü ve kılıcının yok olduğunu gördü. Ama kılıcını bulmakta gecikmedi; Hugh ucunu boğazına dayamıştı.

"Hayır, insan," diye haykırdı teğmen, Hugh'yu engellemek üzere yaklaşarak. "Bu benim kavgam. Kaptan, bana iki kere korkak dedin ve ben onurumu korumalıyım. Artık rütbenin arkasına saklanamazsın!"

"Bunu pek cesurca söylüyorsun, teğmen, senin silahlı, benim silahsız olduğum düşünülürse!"

Teğmen Hugh'ya döndü. "Gördüğün gibi, insan, bu bir onur meselesi. İnsanların bu tür şeyleri anlayabildiğini duymuştum. Kaptanın kılıcını vermeni istiyorum. Bu seni silahsız bırakacak elbette, ama zaten fazla şansın da yok -bizim sayımız sizden çok fazla. Yaşarsam, sana yardım etmeye söz veriyorum. Ölürsem, o zaman şansını denemelisin."

Hugh seçeneklerini değerlendirdi, sonra omuzlarını silkerek kılıcı kaptana uzattı. İki elf karşı karşıya geldi ve dövüş pozisyonu aldı. Mürettebat, kaptanları ile teğmen arasındaki dövüşü izlemeye başladı. Hugh birinin yanına yanaştı. Haplo, katilin uzun süre silahsız kalmayacağını tahmin ediyordu.

Patryn'in kendi endişeleri vardı. Bir yandan da geminin dışında çıkan isyana göz kulak oluyordu ve GGIBITçilerin aynasızları yendiğini, gözlerini kan bürümüş bir durumda bela aradıklarını gördü. Gegler gemiye binerse, elfler bunun toplu bir saldırı olduğunu düşünecekler, kendi aralarındaki ihtilafları unutup karşılık vereceklerdi. Haplo, Geglerin gemiyi işaret edip hazine hakkında sızlandıklarını duymuştu bile.

Kılıç kılıca çarptı. Kaptan ile teğmen ileri atılıp, geri çekildi. Elf büyücü hevesle çarpışmayı izliyor, işlemeli kutuyu göğsüne bastırıyordu. Hızla ve beceriyle hareket eden ve mümkün olduğunca az dikkat çekmeye çalışan Haplo, kapağa geri döndü. Köpek de onu takip etti.

Jarre iskelede duruyor, elindeki kırık tefle, gözlerini Limbeck'e dikmiş, bakıyordu. Yılmayan Limbeck ayağa kalkıp, gözlüklerini düzeltmiş, kalmış olduğu yeri bulmuş, söylevine devam ediyordu.

"...herkes için daha iyi bir yaşam..."

Jarre'nin arkasında Gegler toplanıyor, birbirlerini gemiye gidip, savaş ganimetlerini almak konusunda teşvik ediyorlardı. Haplo iskeleyi kaldıran mekanizmayı buldu ve nasıl işlediğini anlamak için çabucak inceledi. Tek sorun, dişi Geg'di.

"Jarre!" diye bağırdı Haplo, elini sallayarak. "İskeleden çekil! Kaldıracağım onu! Artık gitmek zorundayız!"

"Limbeck!" Jarre'nin sesi duyulmuyordu, ama Haplo dudaklarının hareketinden ne söylediğini anlamıştı.

"Ona göz kulak olurum, sana geri getiririm. Söz veriyorum!" Verilmesi kolay bir sözdü bu. Bir kere şekle girince, Limbeck Geg'leri yönetmeye ve onları birlik içinde savaşan bir ırk yapmaya hazır olacaktı -hayatlarını Nexus Lordu için ortaya koymaya hazır bir ırk.

Jarre öne doğru bir adım attı. Haplo onu istemiyordu. Ona güvenmiyordu. Bir şey onu değiştirmişti. Onu Alfred değiştirmişti. Alfred'le ortadan kaybolmadan önceki ateşli devrimci değildi artık. O adam, uysal ve zararsız görünen o adam, dikkat edilmesi gereken birisiydi.

Bu sırada, Gegler birbirlerini eyleme geçmeye kışkırtmış, gemiye doğru ilerlemeye başlamışlardı. Haplo arkasında, iki elfin mücadele etmeye devam ettiğini duyabiliyordu. Mekanizmayı hazırladı ve iskeleyi kaldırmaya hazırlandı. Jarre düşüp, ölecekti. Bir kaza gibi görünecekti. Gegler elfleri suçlayacaktı. Elini mekanizmanın üzerine koydu, çalıştırmaya hazırlanmıştı ki, köpeğin yanından geçip iskeleye fırladığını gördü. "Köpek! Gel buraya!"

Ama hayvan ya ona itaat etmiyor, ya da şarkıların ve çarpışan kılıçların ortasında onu duymuyordu.

Sinirlenen Haplo mekanizmayı bıraktı ve hayvanın ardından iskeleye çıktı. Köpek Jarre'nin gömleğinin kolunu dişlemiş, onu iskeleden, Avuca doğru çekiyordu.

Dikkati dağılan Jarre köpeğe baktı ve o anda, halkının gemiye doğru ilerlediğini gördü.

"Jarre!" diye haykırdı Haplo. "Geri döndür onları! Welfler onları öldürecek! Saldırırsanız hepimizi öldürecekler!"

Jarre arkasını dönüp önce Haplo'ya, sonra Limbeck'e baktı.

"Sana bağlı, Jarre!" diye bağırdı Haplo. "Artık önderleri sensin."

Köpek Jarre'nin kolunu bırakmış, yüzüne bakıyordu. Gözleri parlıyor, kuyruğu sallanıyordu.

"Hoşçakal, Limbeck," diye fısıldadı Jarre. Eğilerek köpeği sıkıca kucakladı. Döndü ve omuzlarını dikleştirerek iskeleden Avuca indi. Gegler'e dönerek ellerini kaldırdı. Gegler durmuştu.

"Daha fazla hazine bırakıyorlar. Hepiniz aşağı inin! Burada bir şey yok."

"Aşağı mı? Aşağı mı bırakıyorlar?"

Gegler aceleyle döndüler ve birbirlerini ittirip kaktırarak merdivenlere atıldılar.

"Buraya gel, köpek!" diye emir verdi Haplo

Hayvan sıçraya sıçraya güverteye döndü. Dili, bastıramadığı bir zafer sırıtışıyla sarkıyordu.

"Kendinle pek de gurur duyuyorsun, ha?" dedi Haplo. Mekanizmayı serbest bıraktı ve halatlara asılarak iskeleyi olabildiğince çabuk kaldırdı. Jarre'nin sesinin bir emirle yükseldiğini ve Geglerin bağırarak desteklediğini duydu, iskele içeri kaydı.

Kapağı kapatan Haplo, onu sıkıca kilitledi. Artık Gegler ne görülebiliyor ne de duyulabiliyordu.

"Asi it. Derini yüzmeliyim," diye mırıldandı Haplo, köpeğin ipeksi kulaklarını sevgiyle okşayarak.

Çarpışan kılıçların sesini bastırmaya çalışan Limbeck devam ediyordu: "Ve sonuç olarak, şunu söylemek isterim ki..."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

KALDIRAÇLAR, DREVLIN

AŞAĞI ÂLEM

Haplo kapaktan arkasına döndüğünde, teğmenin kılıcını elf kaptanın bedenine sapladığını gördü. Teğmen kılıcını geri çektiğinde kaptan güverteye yığıldı. Mürettebat sessizdi; ne bir tezahürat, ne de bir dövünme sesi duyuluyordu. Yüzü soğuk ve kıpırtısız olan teğmen, geri çekilip, büyücünün ölmekte olan elfin yanına diz çökmesi için izin verdi. Haplo, devamlı kaptanın yanında bulunan bu büyücünün bir otacı olduğunu düşünmüştü. Bu yüzden, Patryn büyücünün, ölmekte olana yardımcı olmak için herhangi bir hareket yapmadığını görünce şaşırdı. Büyücü kakmalı kutuyu kaptanın dudaklarına götürdü.

"Sözcükleri söyle!" diye tısladı geir.

Kaptan bir çabada bulundu, ama ağzından kan boşandı.

Büyücü öfkelenmiş gibiydi, elfin başını kaldırarak, hızla sönmekte olan gözleri kutuya bakmaya zorladı.

"Sözcükleri söyle! Halkına karşı görevin bu!"

Yavaş yavaş ve gözle görülür bir çabayla elf, Haplo'ya anlaşılmaz gelen sözcükler söyledi. Kaptan geriye düştü. Ölmüştü. Büyücü kutuyu kapadı ve kuşkuyla diğer elflere bakarak, kıskançlıkla korudu. Sanki içine nadir ve kıymetli bir mucevher saklamıştı

"Bana zarar vermeye cesaret edemezsiniz!" diye sızlandı. "Ben bir weeshamım, yasa tarafından korunurum! Kutsal görevimi tamamlamamı engellerseniz, yaşamınız boyunca bir lanet peşinizi bırakmaz!"

"Sana zarar vermeye niyetim yok," dedi teğmen, dudakları küçümsemeyle kıvrılarak. "O sefilin ruhu halkımızın ne işine yarar, yalnızca sen bilebilirsin, ya. Yine de, onuruyla yaşamasa da, onuruyla öldü. Belki bu da bir şeydir." Eğilerek ölü elf lordun kılıcını aldı. Dönerek, kabzasını Hugh'ya uzattı.

"Teşekkür ederim, insan. Ve sana da." Elf Haplo'ya baktı. "Geglerin yarattığı tehlikeyi gördüm. Belki, bu tür şeyleri tartışacak zamanımız olduğunda, bana Drevlin'de neler olup bittiğini anlatırsın. Şimdi, bir an önce kalkmamız için gerekli hazırlıkları yapmamız gerek." Elf yine Hugh'ya döndü. "Yüksek Âlem hakkında söylediklerin, doğru mu?"

"Evet." Hugh ölü elfin kınını alıp kılıcı içine soktu. "Oğlan" -başparmağı ile, ses çıkarmadan, cesede merakla bakmakta olan çocuğu gösterdi- "Sinistrad diye bilinen bir gizemustasının oğlu."

"Böyle bir çocuk nasıl senin sorumluluğun altına girer?" Elf Bane'e düşünceli düşünceli bakıyordu. Solgun suratı neredeyse saydam olan Bane, elfin bakışlarını yakaladı. Gri gözlere bakarak tatlı ve cesur bir ifadeyle gülümsedi ve ciddi, zarif bir havayla eğildi. Teğmen büyülenmişti.

Hugh'nun yüzü karardı. "Boş ver. Bu senin meselen değil. Yüksek Âlem'e çıkmaya çalışırken, gemimiz halkının saldırısına uğradı. Onları yendik, ama gemim zarar gördü ve Maelstrom'a düştü."

"Usta Hugh denen insanlar, canları neyi çekerse uçurabilir."

Elfler arasında bir mırıltı dolaştı. Düellonun başlamasından sonra çıkardıkları ilk sesti bu. Teğmen başını salladı.

"Anlıyorum Bu yeterli bir açıklama."

Üniformasının cebinden dantel çevrili bir mendil çıkararak, kılıcındaki kanı sildi ve silahı kınına soktu. "Onurlu bir insan olarak biliniyorsun -garip bir tür onur, ama onur işte. Eğer bana izin verirseniz, insanlar, geminin kaptanı öldüğüne göre, yapmam gereken işler var. Öğrenci Ilth size kamaralarınızı gösterecek."

Köleler de efendilerinin huzurundan böyle kovulurdu, diye düşündü Haplo. Elf bizimle aynı tarafta olmayı tercih etti, ama bize karşı ne sevgi, ne de saygı besliyor. Elf öğrenci, takip etmeleri için işaret etti.

Limbeck ölü elfin bedeninin yanına diz çökmüştü.

"Haklıydım," dedi, Haplo'nun elini omzunda hissedince.

"Tanrı değiller."

"Hayır," dedi Haplo. "Değiller. Sana daha önce de söylediğim gibi, bu dünyada tanrı yok."

Limbeck çevresine bakındı, sanki bir şey kaybetmişti de ve aramaya nereden başlayacağını bilmiyordu. "Biliyor musun," dedi biraz sonra, "sanki üzgün gibiyim."

Öğrencinin peşinde köprüyü terkederken, Haplo bir elfin sorduğunu duydu. "Bedeni ne yapıyoruz, teğmen? Aşağı mı atalım?"

"Hayır," dedi teğmen. "O bir subaydı ve cesedi de saygı görmeli. Bedeni ambara koyun. Orta Âlem'de durup onu ve geiri bırakırız. Ve şu andan itibaren, ikinci kaptan, bana kaptan diye hitap edeceksin."

Elf, mürettebatın saygısını kazanmak için hızla hareket ediyordu. Kendi çözdüğü disiplin bağlarını yeniden oluşturması gerektiğini biliyordu. Haplo elfi sessiz bir takdirle övdü ve diğerlerinin peşinden gitti.

Genç elf onları, Hugh'nun bir gemide, zindanlara eş olduğunu söylediği bir yere yerleştirdi. Hapishane çıplak ve tatsızdı. Duvarlarda, geceleyin uyumak için hamakların aşılabileceği çengeller vardı. Gündüz hamaklar kaldırılarak, hareket etmek için yeterince yer açılıyordu. Küçük lombozlardan dışarısı görülebiliyordu.

Gemi Maelstrom'dan güvenle geçtikten sonra onlara yiyecek ve su getirmeye söz vererek yanlarından aynlan öğrenci, kapıyı kapattı. Dışarıda sürgünün yerine sürüldüğünü işittiler.

"Esir olduk!" diye haykırdı Bane.

Hugh yere çökerek sırtını bölme duvanna yasladı. Ruh hali kötü gibi görünüyordu. Cebinden piposunu çıkartıp dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"Gerçek esir görmek istiyorsan, git de güvertenin altında çalışan insanlara bak. Bizi buraya kilitlemelerinin sebebi onlar. Köleleri serbest bırakırsak gemiyi ele geçirebiliriz ve o da bunu biliyor."

"O zaman gemiyi ele geçirelim!" dedi Bane. Yüzü heyecandan kızarmıştı.

Hugh ona ters ters baktı. "Bu gemiyi uçurabileceğini mi düşünüyorsun, Ekselansları? Belki benimkini uçurmak çok hoşuna gitmiştir, ha?"

Bane öfkeden kızardı Eliyle tüyü kavrayarak öfkesini yuttu ve gidip lomboz deliklerinin birinden bakmaya başladı

"Ona güveniyor musun?" diye sordu Alfred endişeyle. "Şu elfe?"

"Onun bana güvendiğinden daha fazla değil." Hugh canı sıkkın bir halde boş pipoyu çekiştirdi.

"Taraf mı değiştirdiler şimdi? Şarkıyı duyunca ne oldu bu elflere?" diye sordu Haplo.

"Taraf değiştirmek mi?" Hugh başını salladı. "Sanmıyorum. Şarkıdan tamamen etkilenen elfler, çevreleriyle tüm bağlarını koparırlar. Sanki başka bir dünyaya adım atmış gibi olurlar. Bu elf her ne yapıyorsa, kendisi için yapıyor. Yüksek Âlem'in ünlü zenginliğinin cazibesi ve şimdiye kadar hiçbir elfin oraya gitmeye cesaret edememiş olduğu gerçeği, onu çekiyor."

"Bizi fırtınanın ortasına fırlatıp, çocuğu alıkoymanın daha kolay olacağı aklına gelmemiş midir acaba?"

"Evet, belki. Ama elflerin 'garip' bir onur anlayışı vardır. Bir şekilde -muhtemelen asla nasıl olduğunu bilemeyeceğiz- bu elfe, kaptanını ellerine teslim ederek bir hizmet vermiş olduk. Mürettebatı da buna şahit oldu. Durumu kendisi için kolaylaştırmak amacıyla bizi öldürürse, onların gözünde statüsünü kaybeder."

"Demek elfler için onur önemli."

"Önemli mi?" Hugh homurdandı. "Ruhlarını satarlar onur için, tabii daha önce akbabaların ele geçirmediği ruhları."

İlginç bir bilgi. Haplo bilgiyi bir kenara sakladı. Lordu pazarda ruh arayışındaydı.

"Demek Yüksek Âlem'e bir gemi dolusu elf korsan götürüyoruz." Alfred içini çekti, sonra endişeli bir telaşa kapıldı. "Ekselansları, yorulmuş olmalısınız. İzin verin şu hamaklardan birini asayım..." Bir tahtaya takılarak yüzüstü yere devrildi.

"Yorulmadım," diye itiraz etti Bane. "Ve elfler hakkında da endişelenme. Babam onların icabına bakar!"

"Ayağa kalkmaya zahmet etme," diye öneride bulundu Hugh yerdeki kâhyaya. "Maelstrom'a girmek üzereyiz. O zaman kimse ayakta olmayacak zaten. Herkes oturup bir yerlere tütünsün."

İyi bir tavsiye. Haplo ilk fırtına bulutlarının geçip gittiğini görebiliyordu. Şimşekler kör edercesine çaktı; gökgürültüsü gümbürdedi. Gemi sallanıp sarsılmaya başladı. Patryn bir köşede gevşedi. Köpek, burnu kuyruğunda, ayaklarının dibine kıvrılmıştı. Alfred bedbaht bir halde

kamburunu çıkarıp bölme duvarına yaslandı ve isyankâr Bane'i pantolonundan çekip oturttu.

Yalnızca Limbeck ayakta kalmış, trans halinde lomboz deliğinden dışarı bakıyordu.

"Limbeck," dedi Haplo. "Otur. Ayakta durmak tehlikeli."

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandı Geg, arkasını dönmeden. "Tanrı yok... ve ben cennete gidiyorum."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GÖKLERİN DERİNLİKLERİ

ORTA ÂLEM

Şimdi Kaptan Botharel[22] olan teğmen Bothar'ın, ejder gemi-sinia güvenle Maelstrom'dan geçirdi. Diğer elf gemileri ile karşı karşıya gelmekten kaçınarak, Aristagon'daki liman kasabası Suthnas'a dümen kırdı -Usta Hugh'nun tavsiye ettiği güvenli bir sığınağa doğru. Burada kısa bir süre durup yiyecek ve su almayı, geirden, kaptanın cesedinden ve geirin küçük kutusundan kurtulmayı hedeflemişti.

Hugh Suthnas'ı iyi bilirdi; gemisinin büyüsünün yenilenmesine veya onanma ihtiyaç duyduğunda oraya demirlerdi. Elf kaptana buranın ismini vermişti, çünkü kendisi gemiyi terk etmeyi planlıyordu.

Katil kararını vermişti. "Kralın habercisi" ile karşılaştığı güne lanet okuyordu. Anlaşmayı kabul ettiği güne lanet okuyordu. Hiçbir şey yolunda gitmemişti; şimdi kendi ejder gemisini kaybetmiş, canını kılpayı kurtarmıştı ve kendine duyduğu saygıyı kaybetmesine de ramak kalmıştı. Elf gemisini ele geçirme planı işe yaramıştı, ama bu günlerde elinin değdiği her şeyde

olduğu gibi, planladığı gibi yürümemişti Kaptan olması gere ken kendisiydi, bu elf değil. Neden o lanet düellonun ortasına düşmüştü ki? Neden ikisini birden öldürmemişti'

Hugh, dövüşmeye kalksaydı, kendisi dahil herkesin şimdi ölmüş olacağını bilecek kadar zekiydi. Ama mantığı reddediyordu Yaşamlarını kurtarmak, Alfred, Limbeck... ve Prens'i korumak için elinden geleni yaptığını kabullenmek istemiyordu.

Hayır! Her şeyi kendim için yaptım. Başka birisi için değil. Hiçkimse umurumda değil ve bunu kanıtlayacağım. Onları bırakıp, Suthnas'da karaya çıkacağım. Bırak bu aptallar Yüksek Âlem'e gidip gizemustasıyla şanslarını denesinler. Unut bunu. Zarar haneme yazar, kartları atar, kalkıp masayı terk ederim.

Suthnas limanı, cüzdanlarına politikadan daha fazla önem veren elflerce işletiliyordu ve su kaçakçıları, asiler, asker kaçakları ile birkaç dönek insan için bir sığınak görevi görüyordu. Mahkumlar lomboz deliklerinden kasabayı görebiliyorlardı ve çoğu, gördükten sonra, oldukları yerde kalmanın daha iyi olacağı kararına varmıştı.

Kasaba, limanın yanında yapılmış pis hanlardan ve tavernalardan oluşan bir topluluktan başka bir şey değildi; kasaba sakinlerinin evleri, mercankaya uçurumun dibine, bir koyun sürüsü gibi yığılmıştı. Binalar köhne ve haraptı; pişmiş lahana kokusu -elflerin gözde yiyeceği- havada asılıydı, kuşkusuz bunun sebebi, çöp dolu sokaklarda yığınlar oluşturan çürük lahanalardı Ama mavi göğün altında, güneşte durduğundan, Suthnas Geg'e güzel ve hayran olunacak bir yer gibi görünmüştü.

Limbeck daha önce hiç güneş ışığıyla yıkanmış sokaklar görmemişti. Gökkubbe, yukarıda, havaya milyonlarca mücevher asılmış gibi parıldıyordu. İnsanların amaçsızca ortalıklarda gezindiğini hiç görmemişti; kendi halkı Yıksı-diksi ile ilgili işlerin peşinde oraya buraya koştururlardı hep. Yanaklarında hafif bir rüzgârın esintisini, yaşayan, büyüyen şeyleri, hatta çürüyüp ölen şeylerin kokusunu bile duymamıştı. Hugh'nun harap kulübeler olduğunu söylediği evler, Geg'e saray gibi görünüyordu. Limbeck bunca ihtişama baktı ve gördüklerinin bedelini kendi halkının teri ve kanıyla ödediği geldi aklına. Geg'in yüzü hüzünlendi; sessizleşip içine kapandı. Haplo onu yüzünde bir gülümsemeyle izliyordu.

Hugh bölmenin içini adımladı, lomboz deliklerinden dışarı baktı ve içi öfkeyle tüterek kıpırdandı. Kaptan Bothar'el, katile isterse çıkabileceğini söylemişti.

"Hepiniz gitmelisiniz," dedi kaptan. "Henüz şansınız varken, gidin."

"Ama biz Yüksek Âlem'e gidiyoruz! Söz vermiştin!" diye haykırdı Bane. "Söz vermiştin," diye tekrarladı, elfle yalvaran gözlerle bakarak.

"Evet," dedi elf, çocuğun bakışlarına yanıt vererek. Bir büyüyü bozmaya çalışırcasına başını sallayarak Alfred'e döndü.

,"Ya sen?"

"Ben Prens'imle beraber kalıyorum."

Elf Limbeck'e baktı, ama Geg anlamayarak Haplo'ya döndü.

"Ben dünyayı göreceğim, bütün dünyayı," dedi Geg kararlılıkla, elfin sözleri tercüme edilince. "Zaten, benim halkım sayesinde varlığını sürdürüyor."

"Ben de onunla gidiyorum," dedi Patryn, gülümseyip, sargılı başparmağıyla Geg'i göstererek."

"Demek," dedi Bothar'el Hugh'ya dönerek, "yalnız sen kalıyorsun."

"Öyle görünüyor."

Ama Hugh gemiyi terk etmedi.

Rıhtımda beklerlerken öğrencilerden biri bölmeye başını uzattı. "Hâlâ burada mısın, insan? Kaptan dönmek üzere. Bir an önce gitsen iyi olur."

Hugh yerinden kıpırdamadı.

"Keşke sen de bizimle gelsen, Sir Hugh," dedi Bane, "Babam seninle tanışmayı çok istiyor ve... teşekkür etmeyi."

Hugh kapana kısıldığını hissediyordu. Çocuk onu istiyordu. Hemen terkedecekti orayı. Hemen... o anda.

"Eee, insan?" diye ısrar etti öğrenci. "Geliyor musun?"

Hugh cebini karıştırdı ve son madeni parasını çıkardı -çocuğu öldürmek için aldığı ücret. Homurdanarak, parayı elfe fırlattı. "Kalıp, servet peşinde koşmaya karar verdim. Git bana biraz tütün al."

Elfler Suthnas'ta fazla oyalanmadı. Geir medeni topraklara ulaşınca isyanı raporlayacak ve donanmadaki tüm gemiler Carfa'shon'un peşine düşecekti. Göklere açıldıklarında Kaptan Bothar'el insan köleleri, mürettebatı ve kendisini, geminin izlenme riskinden uzak olduğuna inanana dek, tükenene kadar çalıştırdı.

Saatler sonra, Gecenin Lordları pelerinlerini güneşin önüne örttükleri zaman, kaptan "misafirleri" ile konuşma fırsatı buldu

"Demek haberi duydun," oldu kaptanın ilk sözleri, Hugh'ya hitaben. "Bilmeni isterim ki, sizi teslim ederek iyi bir kâr yapabilirdim, ama

ödemem gereken bir borcum var sana. En azından bir kısmını ödenmiş sayıyorum."

"Tütünüm nerede?" diye sordu Hugh

"Ne haberi?" dedi Alfred

Kaptan bir kaşını kaldırdı. "Bilmiyor musunuz? Gemiyi terk etmemenizin sebebi bu, diye düşünmüştüm." Katile doğru bir kese fırlattı.

Hugh ustaca keseyi kaparak açtı ve kokladı. Piposunu çıkararak doldurmaya başladı.

"Başına ödül konmuş, Usta Hugh."

Hugh homurdandı. "Yeni bir şey değil bu."

"Toplam iki yüz bin fıçıpara."

Usta bakışlarını kaldırıp ıslık çaldı, "İşte bu iyi bir ücret. Bunun çocukla bir -ilgisi var mı?" Bakışları Bane'e kaydı. Çocuk, elflerden kâğıt kalem istemiş, gemiye çıktığından beri resim çizmekten başka bir şey yapmamıştı. Kimse bu eğlencesine karışmıyordu. Böğürtlen toplamasından daha güvenliydi en azından.

"Evet. Bu adamla birlikte" -elf Alfred'i işaret etti- "Volkaran prensini kaçırdığınız söyleniyor. Senin başına da yüz bin fıçıpara ödül konmuş," dedi dehşet içindeki kâhyaya, "İkiyüzbin Usta Hugh için ve eğer biriniz veya ikiniz canlı getirilirse aynca iyi bir ödül de vaat ediliyor."

"Ya ben?" Bane başını kaldırdı. "Benim için ödül yok mu?"

"Stepnen seni geri istemiyor," diye hırladı Hugh.

Prens bir an bunu düşünüp kıkırdadı. "Evet, sanırım haklısın," dedi ve çizimine döndü.

"Ama bu imkânsız!" diye haykırdı Alfred "Ben. . Ben Ekselanslarının hizmetkarıyım! Onu korumak için yanında geldim..."

"Kesinlikle," dedi Hugh "İşte Stephen'ın tam olarak istemediği de bu."

"Bunların hiçbirini anlamıyorum," dedi Kaptan Bothar'el. "Sizin iyiliğiniz için, Yüksek Âlem konusunda dürüst olduğunuzu umuyorum. Bu gemiyi işletmek ve mürettebatıma ücretlerini ödemek için paraya ihtiyacım var ve büyük bir fırsatı da kaçırdım."

"Elbette doğru!" diye haykırdı Bane, alt dudağını sevimli bir somurtmayla kıvırarak. "Ben gerçekten Sinistrad'ın, Yedinci evden bir gizemustasmın oğluyum. Babam sana iyi bir ödül verecek!"

"Öyle yapsa iyi olur!" dedi kaptan.

Elf, mahkumlara sert bir ifadeyle göz gezdirdi, sonra uzun adımlarla bölmeden çıktı. Arkasından bakan Bane, güldü ve çiziktirmeye geri döndü.

"Bir daha asla Volkaran'a dönemeyeceğim!" diye mırıldandı Alfred. "Sürgündeyim artık."

"Bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulamazsak ölü sayılırsın," dedi Hugh, piposunu büyülü kaptan[23] aldığı bir kömür parçasıyla yakarak. Büyülü kabı, yiyeceklerini ısıtmak ve geceleri ısınmak için kullanıyorlardı.

"Ama Stepnen bizi canlı istiyor."

"Yalnızca bizi elleriyle öldürme zevkini tatmak için."

Başını kaldırıp Hugh'ya bakan Bane, sinsi sinsi gülümsedi. "Kasabaya çıksaydın birisi seni farkedip ele verecekti. Benim yüzümden kaldın, değil mi? Hayatını kurtardım."

Hugh yorum yapmadı, duymazlıktan gelmeyi tercih etmişti. Düşünceli bir sessizliğe gömülmüştü. Piposu söndüğünde, fark etmedi bile.

Bir süre sonra kendine geldiğinde -Alfred hariç-herkesin uykuya daldığını fark etti. Kâhya lombozun yanında durmuş, gecenin kasvetli griliğine bakıyordu. Tutulan bacaklarını hareket ettirmek için kalkan Usta, o tarafa doğru yürüdü.

"Bu Haplo denen adam hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Hugh.

"Neden?" Alfred sıçrayıp, katile korkuyla bakmıştı. "Neden soruyorsun?"

"Hiçbir sebebi yok. Sakin ol. Senin ne düşündüğünü merak ettim, o kadar."

"Hiçbir şey! Hakkında hiçbir şey düşünmüyorum! Bana izin verirseniz, efendim," diye sözünü kesti Alfred, tam Hugh konuşacakken, "Çok yorgunum. Biraz uyusam iyi olur."

Bu da neydi şimdi? Kâhya battaniyesine döndü. Uzandı, ama onu izlemekte olan Hugh, Alfred'in uyumaya pek de niyeti olmadığını gördü. Kaskatı yatıyor, ellerini ovuşturuyor, derisinin üzerinde görünmeyen çizgileri takip ediyordu. Yüzü, Acı ve Dehşet isimli bir oyunda maske olarak kullanılabilirdi. Hugh neredeyse ona acıyacaktı.

Yalnızca neredeyse ama. Hayır, Hugh'nun çevresine ördüğü duvarlar hâlâ yerindeydi, hâlâ güçlü ve sağlamdı. Küçük bir çatlak oluşmuş, içeri bir güneş ışığının girmesine sebep olmuştu belki -karanlığa alışık gözleri için haşin ve acı bir görüntü. Ama onu durdurmuş, üzerini kapatmıştı. Çocuğun üzerindeki etkisi yalnızca büyüydü -katilin kontrolünde olmayan bir şeydi, en azından Yüksek Âlem'e çıkana kadar. Hücresinin bir köşesine çekilen Hugh gevşedi ve uykuya daldı.

Yüksek Âlem'e ulaşmaları, elf ejder gemisinin neredeyse iki haftasını aldı. Kaptan Bothar'el'in hesaplarına göre, olması gerektiğinden çok daha uzun bir süreydi bu Yalnız, mürettebatının ve kölelerin normalden çok daha çabuk yorulacaklarını hesaplamamıştı. Gemi büyücüsünün yaptığı büyüler azalan hava basıncına dayanmalarını sağlıyordu, ama devamlı nefeslerini kesen, havanın azaldığı gerçeğine karşı yapabileceği bir şey yoktu.

Elf mürettebat gittikçe daha endişeli, sessiz ve huzursuz oldu. Engin ve boş gökte uçmak ürkütücüydü. Üstlerinde, gökkubbe gündüzleri parıldıyor, geceleri solgun bir ışık yayıyordu. Gemideki en saf kişi bile, gökkubbenin gökte yüzen mücevherlerden oluşmadığını görebiliyordu.

"Buz parçalan," dedi Kaptan Bothar'el, dürbünüyle inceleyerek.

"Buz mu?" İkinci kaptan neredeyse rahatlamış göründü. "O zaman daha ileri gidemeyiz, değil mi kaptan? Buzun içinden geçemeyiz. Geri dönsek daha iyi olur."

"Hayır." Bothar'el dürbünü kapattı. Sanki subayının sözlerine cevap vermiyor, içindeki bir itirazı yanıtlıyordu. "Buraya kadar geldik. Yüksek Âlem yukarıda bir yerde. Gidip onu bulacağız."

"Ya da bulmaya çalışırken öleceğiz," dedi ikinci kaptan, ama yalnızca kendi kendine.

Yükselmeye devam ettiler. Gökte asılı parlak, devasa bir kolye gibi duran gökkubbeye iyice yaklaştılar. Ne herhangi bir yaşam türü, ne de insan büyücülerin en beceriklilerinin üzerinde yaşayabileceği bir kara parçası görebiliyorlardı.

Hava giderek soğuyordu. Ellerinin altındaki her giysi parçasını üzerlerine geçirmek zorunda kaldılar. Mürettebat kendi aralarında, bunun aptallık olduğunu, hepsinin ya soğuktan, ya da geri dönmeye güçleri kalmadığından burada mahsur kalıp, olup gideceklerini homurdanmaya başladılar

Hiçbir yaşam belirtisi görmeden günler geçti. Erzakları azalıyordu. Soğuk dayanılmaz bir dereceye gelmişti. Kaptan Bothar'el, "misafirlerine" fikrini değiştirdiğini, Orta Âlem'e geri döneceklerini söylemek üzere aşağı indi.

Mahkumların bulabildikleri bütün battaniyelere sarınıp, büyülü kabın üstüne eğildiklerini gördü. Geg ölümcül derecede hastaydı -ya soğuktan, ya da hava basıncındaki değişiklikten ötürü. Kaptan, onu neyin hayatta tuttuğunu bilmiyordu (Alfred biliyordu, ama kimsenin ona sormayı akıl etmemesi için özen gösteriyordu.)

Tam Bothar'el açıklamasını yapacaktı ki, yukarıdan gelen bir ses onu çağırdı.

"Ne var?" Kaptan köprüye koştu. "Adayı bulduk mu?"

"Daha doğrusu, efendim," dedi kekeleyen öğrenci, faltaşı gibi açık gözlerle lombozdan dışarı bakarak, "o bizi buldu."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SINISTER[24] ŞATOSU

YÜKSEK ÂLEM

Iridal pencerede durdu ve kristal camlardan dışarı baktı. Önündeki güzellik, kıyas bilmez bir güzellikti. Şatosunun opal duvarları güneş ışığında parlıyor, Yüksek Âlem'in göğünü oluşturan parlak kubbenin ışıltısına katılıyordu. Duvarların aşağısında, şatonun dikkatle tasarlanan ve bakılan bahçeleri ve ormanları, parlak mücevherler kakılmış, kırık mermerlerden oluşan patikalarla kesiliyordu. Güzellikleri, insanın yüreğini durdurabilirdi. Ama Iridal güzellikleri görmemeye başlayalı çok olmuştu. "Gökkuşağından" anlamına gelen kendi ismi bile, onunla alay ediyordu. Çevresindeki dünya griydi. Kalbine gelince, uzun zaman önce atmayı bırakmış gibiydi.

"Eşim." Ses arkasından gelmişti.

Iridal titredi. Odasında yalnız olduğunu düşünüyordu. Kocasının varlığını bildiren, terlikli ayaklarının sessiz yürüyüşünü ya da ipek giysilerinin hışırtısını duymamıştı. Yıllardır kocası odasına girmemişti ve

Iridal adamın varlığının kalbini kavrayıp sıktığını hissetti. Korkuyla arkasına dönünce onunla yüz yüze geldi.

"Ne istiyorsun?" Eliyle sabahlığını bedenine sıkıca sardı, sanki zayıf kumaş onu kocasına karşı koruyacakmış gibi. "Benim özel daireme neden giriyorsun?"

Sinistrad perdeler ve püsküllü örtüler arasındaki yatağına, lavanta kokulu ipek çarşaflarına baktı. Her sabah yatağına dikkatle lavanta yaprakları serpilir, her gece dikkatle süpürülürdü. "Ne zamandan beri bir kocanın, karısının yatakodasına girmesi yasaklanır oldu?"

"Beni rahat bırak!" Kalbindeki soğukluk dudaklarına dek yayılmış gibiydi. Zorlukla hareket ettiriyordu onları.

"Endişelenme, eşim. On devirdir buraya korktuğun amaç için gelmiyorum ve bir daha da gelmeyi planlamıyorum. Bu tür şeyler senin için olduğu kadar, benim için de tiksindirici; hepimiz leş kokulu mağaralarda kızışan hayvanlar da olabilirdik. Bana, seninle konuşmak üzere geldiğim konuyu hatırlattı bu. Sonunda oğlumuz geliyor."

"Oğlumuz!" diye haykırdı Iridal. "Senin oğlun. O benim oğlum değil!"

"Buna sevinelim," dedi Sinistrad solgun, kuru bir gülümsemeyle. "Konuyu bu açıdan değerlendirdiğine sevindim, hayatım. Çocuk geldiğinde sözlerini hatırlayacağını ve işimize karışmayacağını umuyorum."

"Elimden ne gelir ki?"

"Umutsuzluk sana yakışmıyor, eşim. Unutma, numaralarını biliyorum. Gözyaşları, surat asma, çocukla, göremeyeceğimi sandığım küçük kucaklaşmalar. Seni uyarıyorum, Iridal, görüyorum. Gözlerim her yerdedir, hatta kafamın arkasında. Çocuk benim. Sen de kabul ettin. Asla unutma bunu."

"Gözyaşları! Gözyaşlarımdan korkma, eşim. Uzun zaman önce kurudu onlar"

"Korku mu' Ben hiçbir şeyden korkmam, eşim. Hele sen den, hiç," diye yanıtladı Sinistrad, eğlenerek "Ama başımı ağrıtabilir, çocuğun aklını karıştırabilirsin. Seninle uğraşmak için zamanım yok."

"Neden beni bir zindana kapatmıyorsun ki? Burada, adı konulmamış bir zindan hayatı yaşıyorum zaten."

"Bunu da düşündüm, ama çocuk görmesi yasaklanan annesine aşırı bir ilgi duyacak. Hayır, ortalarda görünmen, ona sevimli sevimli gülümsemen ve senin ne kadar zayıf, ne kadar korkak olduğunu görmesine izin vermen daha iyi olur."

"Ona beni küçümsemeyi öğretmemi istiyorsun."

Sinistrad omuzlarını silkti. "O kadarına karışamam, hayatım. Seni hiç düşünmese, planlarım açısından çok daha iyi olur. Ve şansımız varsa, senin uygun bir şekilde davranmanı sağlayacak bir şey de var elimizde. Rehineler. Üç insan ve bir Geg oğluma eşlik ediyor. Ellerinde bu kadar çok hayatı tutmak, Iridal, sana kendini ne kadar önemli hissettiriyordur!"

Kadının yüzü sarardı. Dizleri titredi ve bir sandalyeye çöktü. "Düşmüştün, Sinistrad, ama hiç kimseyi öldürmemiştin! Tehdidine inanmıyorum!"

"O zaman başka bir şekilde ifade edelim, eşim. Hiç kimseyi öldürmediğimi sanıyorsun. Ama zaten, ikimiz de beni hiç tanımadığını itiraf etmeliyiz -nokta. Sana iyi günler, eşim. Bizim oğlumuzu selamlamak üzere odandan çıkman gerektiği zaman haber veririm."

Eğilip, karı koca arasındaki eski geleneklere uygun olarak elini kalbinin üzerine koydu ve bu jesti de bir horgörme ve alay malzemesi yaptı Ardından odayı terk etti.

Kontrol edilemez bir şekilde titreyen kadın, yerinde büzüldü ve pencereden dışarı kuru, alev alev gözlerle baktı...

"...Babam senin kötü bir adam olduğunu söylüyor."

Genç kız, Iridal, babasının evindeki bir pencereden dışarı bakıyordu. Ona neredeyse dokunacak kadar yakın duran, fakat asla dokunmayan adam, genç bir gizemustasıydı. Iridal'in dadısının romantik masallarındaki yakışıklı, kötü kahramandı o -pürüzsüz, solgun bir cildi; her zaman gizemli sırlarla dolu gibi duran duru, kahverengi gözleri, kendisine yeterince yaklaşan herkese bu sırları paylaşmayı vaat eden bir gülümsemesi vardı. Yedinci evden usta bir büyücü -büyücülerin ulaşabildiği en yüksek rütbe- olduğunu gösteren siyah, yaldız kenarlı takkesi, burnun üzerine doğru sivri bir uçla alçalıyordu. Gözlerinin arasından yükselen takke, ona bilge bir görünüm, yüzünün yoksun olduğu bir ifade veriyordu -çünkü kaşları ve kirpikleri yoktu. Tüm bedeni doğuştan tüysüzdü.

"Baban haklı, Iridal," dedi Sinistrad yumuşak bir sesle. Elini uzatarak bir saç tutamıyla oynadı. Gösterdiği tek samimiyet, bu kadardı. "Ben kötüyüm. İnkâr etmiyorum." Sesinde, dokunuşunun etini erittiği gibi, kalbini eriten bir hüzün vardı.

Yüzünü ona dönen Iridal ellerini uzatıp Sinistrad’nın ellerini tuttu. Gülümsedi. "Hayır, aşkım! Bütün dünya sana kötü diyebilir, ama onlar seni

tanımıyorlar! Benim tanıdığım gibi değil."

"Ama haklılar, Iridal." Sesi nazik ve dürüsttü. "Sana gerçeği şimdi söylüyorum, çünkü daha sonra bana sitem etmeni istemiyorum. Benimle evlenirsen, karanlıkla evlenirsin."

Parmaklan saç tutamını sardı sardı ve Iridal'i gittikçe yakına çekti. Sözcükleri ve ciddi ifadesi, genç kızın kalbinin acıyla burkulmasına sebep oldu, ama acı heyecan verici ve tatlıydı. Üzerinde asılı karanlık - gizemustası toplumunda konuşulan karanlık söylentiler ve karanlık sözcükler-bile heyecanlıydı. Tüm yaşamı, yani on altı yıl sıkıcı ve yavan geçmişti. Annesi nin ölümünün ardından üzerine titreyen babasıyla yaşayan Iridal, ninesi gibi gördüğü bir dadı tarafından yetiştirilmişti. Babası, kızının hassas yanağına yaşamın kaba rüzgârlarının dokunmasına bile dayanamıyor, bu yüzden onu boğucu bir sevgi kozasına sarılmış bir şekilde, malikânesinde kapalı tutuyordu.

Kozadan çıkan kelebek parlak ve ışıltılıydı; zayıf kanatlan onu doğrudan Sinistrad'nın ağına götürmüştü.

"Sen kötüysen," dedi genç kız, ellerini koluna sararak, "planlarını dinlemeyi redderek ve her seferinde dehanı köstekleyerek, bu dünyadır seni kötü yapan. Ben senin yanında yürürken, sana gün ışığını getireceğim."

"O zaman, eşim olacak mısın? Babanın dileklerine karşı gelecek misin?"

"Rüştümü ispat ettim. Kendi seçimimi yapabilirim. Ve, aşkım, ben seni seçtim."

Sinistrad hiçbir şey söylemedi, ama o gizemli gülüşüyle gülümseyerek parmağına sıkıca sardığı saç tutamını öptü...

...Iridal doğum sancılarından yorgun düşmüş, yatağında yatıyordu. Dadısı minicik bebeği yıkamış, bir battaniyeye sarmış, annesinin yanına getirmişti. Neşe dolu bir olay olmalıydı, ama Iridal'in dadısı olan yaşlı kadın, bebeği annesinin kollarına bırakırken ağlıyordu.

Yatakodasının kapısı açıldı. Iridal alçak sesle inledi ve bebeğe öyle sıkı sarıldı ki, bebek yüksek sesle ağlamaya başladı. Başını kaldıran dadı, nazik elleriyle kadının terli buklelerini okşadı. Kırışık yüzü, bir meydan okuma ifadesiyle sertleşmişti.

"Bizi yalnız bırak," dedi Sinistrad, gözleri karısı üzerinde sabitlenmiş, dadıyla konuşurken.

"Yavrumu bırakmam!"

Gizemustasının gözleri dadıya kaydı. Dadı yerinden kıpırdamadı, ama Iridal'in güzel saçlarına dokunan eli titriyordu. Dadısının parmaklarını yakalayan Iridal, onları öptü ve alçak, titreyen bir sesle dadısından dışarı çıkmasını istedi.

"Yapamam, yavrum!" Dadı ağlamaya başladı. "Yapmak istediği çok zalimce! Çok zalimce ve garip!"

"Çık dışarı," diye hırladı Sinistrad, "yoksa durduğun yerde seni kül ederim."

Dadı ona kötü kötü baktı, ama odadan dışarı çıktı. Reddederse kimin acı çekeceğini biliyordu.

"Bu da bittiğine göre, dadın bu evden gitmeli, eşim," dedi Sinistrad, gelip yatağın yanında durarak. "Kendi evimde bana meydan okunmasından hoşlanmam."

"Lütfen, hayır, eşim. Sahip olduğum tek arkadaş o." Iridal'in kolları, bebeği sıkı sıkı sarmıştı. Bir eliyle battaniyeyi sıkıca kavrayarak, yalvarırcasına kocasına baktı. "Ve oğlumuza bakarken yardıma da ihtiyacım olacak! Bak!" Battaniyeyi bir kenara çekerek kırmızı, buruşuk, gözleri sımsıkı kapalı bir yüzü, sıkıca kapanmış yumruklan gösterdi. "Ne kadar güzel, değil mi, eşim?" Çaresizce, kendi eti ve kanından olan bu bebeğin görüntüsünün, kocasının fikrini değiştireceğini umut ediyordu.

"Amacıma uyuyor," dedi Sinistrad, ellerini uzatarak.

"Hayır!" Iridal geriye doğru çekildi. "Benim yavrum olmaz! Lütfen, yapma!"

"Hamile olduğunu söylediğin gün niyetimi sana bildirmiştim. Seninle yalnızca bunun için evlendiğimi, seninle yalnızca bu sebeple yattığımı söylemiştim. Çocuğu bana ver!"

Iridal bebeğin üzerine büzüldü. Başını eğmişti. Uzun saçları parlak bir perde gibi bebeği örtüyordu Kocasına bakmayı reddediyordu, sanki ona bakmak, kocasını güçlendiriyormuş gibi. Gözlerini kapatarak yok olmasını sağlayabilirmiş gibi Ama işe yaramadı, çünkü gözleri kapalıyken bile, aşka dair parlak hayallerinin tamamen ve geri dönülemez bir şekilde parçalandığı o korkunç günkü haliyle görebiliyordu onu. Iridal'in o harika haberi verdiği, içinde çocuğunu taşıdığını bildirdiği günkü haliyle. O gün, soğuk ve duygusuz bir sesle, bebeği ne için kullanacağını açıklamıştı.

Iridal, birşeyler planlamakta olduğunu bilmeliydi. Aslında biliyordu, ama kendi kendine itiraf edemiyordu. Gerdek gecelerinde, gökkuşağı renkleriyle bezeli hayaller dünyasından, gri bir boşluğa düşmüştü. Kocası

işini kısaca, iş görürcesine, ona dikkatle bakıp, Iridal'in anlamadığı bir şeyin gerçekleşmesi için çaba gösterircesine bitirmişti. Gündüzleri karısını nadiren görmüş, onunla nadiren konuşmuştu. Iridal gece ziyaretlerinden korkar olmuştu. Bir seferinde kocasını reddetmeyi göze almış, kendisine sevgiyle davranması için yalvarmıştı. O gece kocası ona öyle bir vahşetle, öyle bir acıyla sahip olmuştu ki, Iridal bir daha onu reddetmeye cesaret edememişti. Belki de çocuk o gece rahme düşmüştü. Bir ay sonra, hamile olduğunu anlamıştı.

Ona söylediği günden itibaren, Sinistrad bir daha odasına gelmemişti.

Çocuk kollarında ağlıyordu. Güçlü eller Iridal'in saçlarını yakaladı ve başını arkaya doğru büktü. Güçlü eller bebeği kollarından çekip aldı. Anne yalvararak yatağından yere süründü ve o kollarında ağlayan bebekle dışarı çıkarken, kocasının arkasından gitmeye çalıştı. Ama çok zayıftı. Kan lekeli çarşaflara dolanarak yere düştü. Bir eliyle kocasının cüppesini yakalayıp çekti.

"Bebeğim1 Bebeğimi alma!"

Adam Iridal'e soğuk gözlerinde tiksintiyle baktı. "Sana karım olmayı teklif ettiğim gün ne olduğumu açıkladım. Sana hiç yalan söylemedim. Bana inanmamayı tercih ettin ve bu senin hatan. Bu işe kendi kendine dolandın." Eğilerek pelerininin kumaşını kavradı ve Iridal'in zayıf parmaklarından kurtardı. Dönüp, odadan çıktı.

O gece geç bir saatte geri döndüğünde yanında bir başka bebek getirdi - Volkaran ile Uylandia'nın kral ve kraliçesinin gerçek çocuğunu. Sinistrad bebeği Iridal'e, yol kenarında bulduğu bir köpek yavrusunu uzatan birinin tavrıyla uzattı.

“Ben oğlumu istiyorum!" diye haykırdı Iridal. "Bir başka zavallı kadının çocuğunu değil!"

"O zaman, bebekle neyi istiyorsan onu yap," dedi Sinistrad. Planı işe yaramıştı. İyi bir ruh halinde olduğu bile söylenebilirdi. "Emzir. Boğ. Umurumda değil."

Iridal minik bebeğe acımış, ona göstereceği sevginin, çok uzaklarda kendi bebeğine de gösterileceğini umarak, ona şevkatle bakmıştı. Ama bebek birkaç gün içinde öldü. Bebekle beraber Iridal'in içinde birşeyler de ölmüştü.

Bir ay sonra, labaratuvarında çalışan Sinistrad'ın yanına giderek, sakin bir tavırla ve sessizce, onu terk edeceğini ve babasının evine gideceğini söyledi. Gerçekte, Orta Âlem'e gidip oğlunu geri almayı planlıyordu.

"Hayır, hayatım. Pek sanmıyorum," diye yanıtladı Sinistrad, incelediği metinden başını kaldırmadan. "Seninle evlenmem, üzerimdeki kara bulutu kaldırdı. Diğerleri artık bana güveniyor. Bu âlemden kaçma planlarımız başarılı olursa, tüm insanlarımızın yardımına ihtiyacım olacak. Sorgulamadan, istediklerimi yapmalılar. Senden ayrılmamın yaratacağı skandalı göze alamam."

Sonra başını kaldırıp ona bakmıştı ve Iridal kocasının planlarını, yüreğinde gizlediği sırları bildiğini anlamıştı.

"Beni durduramazsın!" diye haykırmıştı Iridal. "Benim örebildiğim gizemler güçlüdür, çünkü büyü konusunda yetenekliyim, senin kadar yetenekliyim, eşim, yaşamını hırslarına adamış olan senin kadar. Kötülüğünü dünyaya açıklayacağım! Seni izlemeyecekler, sana karşı birleşip, seni yok edecekler!"

"Haklısın, hayatım. Seni durduramam. Ama belki de bunu babanla tartışmak istersin."

Kitapta kaldığı yeri parmağıyla işaretleyerek başını kaldırmış, eliyle bir işaret yapmıştı. Masanın üzerinden abanoz bir kutu havalanmış, büyücünün kitabının yanına konmuştu. Bir eliyle kutuyu açan büyücü, içinden siyah kadifeden bir sicime bağlı, gümüş bir madalyon çıkarmıştı, Iridal'e uzatmıştı.

"Nedir bu?" Iridal şüpheyle madalyona bakmıştı.

"Bir hediye, hayatım. Sevgi dolu kocasından, sevgi dolu karısına." Gülümsemesi, kalbine saplanan bir bıçak gibiydi. "Aç onu."

Iridal madalyonu alırken parmakları öyle hissiz, öyle soğuktu ki, neredeyse madalyonu düşürüyordu. İçinde babasının bir portresi vardı.

"Düşürüp kırmamaya dikkat et," dedi Sinistrad önemsemezce, kitabına dönerek.

Iridal dehşet içinde, portrenin kendisine baktığını görmüştü. Tuzağa düşmüş, canlı gözleri acıma dolu, çaresiz...

Penceresinin dışında duyduğu sesler, Iridal'i hüzünlü hayallerinden sıyırdı. Zayıf ve dengesiz bir biçimde sandalyesinden kalkarak, pencereye doğru baktı. Sinistrad'ın ejderi bulutların üzerinde uçuyordu, kuyruğu sisleri uzun şeritler halinde bölüyor, bunlar da eriyip yok oluyorlardı -hayaller gibi, diye düşündü Iridal. Civa ejderi, Sinistrad’nın komutu üzerine gelmiş, şatonun çevresinde çemberler çizerek efendisini bekliyordu. Hayvan devasa boyutlardaydı, parlak gümüşsü derisi, kaslı, zayıf bir bedeni, alev alev,

kırmızı gözleri vardı. Kanatları yoktu, ama Orta Âlem'deki kanatlı kuzenlerinden daha hızlı uçabiliyordu.

Civa ejderleri olarak bilinen bu ejderler sinirli ve güvenilmez hayvanlardı ve türlerinin en zekileri idiler. Yalnızca en güçlü büyücüler onları kontrol edebilirdi. Bu durumda bile, ejder büyü altında olduğunu bilir, büyücüye karşı daimi bir zihinsel mücadele verir, büyücüyü daima tetikte olmaya zorlardı. Iridal pencereden ejderi seyretti. Ejder daima hareket halindeydi -bir an devasa bir kangal gibi kıvrılıyor, başını en yüksek kuleden daha yükseğe kaldırıyor, bir sonrakinde şimşek hızıyla çözülerek uzun bedenini şatonun sislere gömülmüş duvarlarının çevresine doluyordu. Bir zamanlar Iridal ejderden korkuyordu. Büyülü gemlerinden kurtulduğu anda, hepsini öldürebilirdi. Ama artık umrunda değildi.

Sinistrad ortaya çıkınca Iridal isteksizce pencereden geri çekildi. Yukarı doğru bakacak olursa, kendisini görmesini istemiyordu. Fakat Sinistrad Iridal'in odasına başını kaldırmadı, daha önemli işlerle meşguldü kafası. Elf gemisi görülmüştü; oğlu gemideydi. O ve Konsey'deki diğerlerinin, son planlarını ve hazırlıklarını yapmak üzere toplanmaları gerekiyordu. Ejderi yanına almasının sebebi buydu.

Yedinci evden bir gizemustası olan Sinistrad, kendisini zihinsel olarak lonca salonuna aktarabilir, zihni hedefe vardığı zaman bedenini çözerek, orada tekrar oluşturabilirdi. Orta Âlem'e de böyle gitmişti. Fakat böyle bir başarının bir bedeli vardı ve yalnızca büyücünün yoktan var olduğunu izleyen birileri varsa zahmete değerdi. Elfler, devasa bir ejderin görüntüsünden, zihinsel büyünün rafine ve ince tekniklerinden daha çok etkilenirlerdi.

Sinistrad, Gorgon ismini verdiği ejdere bindi. Ejder havalanarak Iridal'in gözleri önünde kayboldu. Kocası bir kere bile arkasına bakmamıştı. Neden baksındı ki? Iridal'in kaçmasından korkmuyordu. Artık değil. Şatonun çevresinde bekleyen muhafızlar yoktu. Onu izlemekle ve yaptıklarını efendilerine raporlamakla görevlendirilmiş hizmetkarlar yoktu. Hizmetkâr bulabilseler bile, onlara ihtiyacı yoktu Sinistrad’nın. Iridal kendi kendisinin gardiyanıydı, utancıyla bağlanmış, korkusuyla esir edilmişti.

Eli madalyonun üzerine kapandı. İçindeki portre artık canlı değildi. Babası birkaç yıl önce ölmüştü. Ruhu Sinistrad tarafından tuzağa düşürüldükten sonra, bedeni solup gitmişti. Ama Iridal babasının resmine baktığı her seferinde, gözlerindeki acıma duygusunu hissedebiliyordu.

Şato sessiz ve boştu. Neredeyse kalbi kadar sessiz ve boş. Giyinmeliyim, dedi kendi kendine hüzünle ve üzerinden artık hiç çıkarmadığı geceliğini çıkararak; uykudan başka kaçış yolu kalmamıştı.

Pencereden ayrılıp dönünce karşısındaki aynada kendisini gördü. Yirmi altı devir -yüz devirdir yaşıyormuş gibi görünüyordu. Bir zamanlar altın bala batırılmış çilek renginde olan saçları, şimdi penceresinin önünden geçen bulutlar kadar beyazdı. Bir fırça alarak, halsizce, dolaşık bukleleri açmak için çaba gösterdi.

Oğlu geliyordu. İyi bir izlenim vermeliydi. Yoksa Sinistrad sinirlenirdi.

4Sr

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

YENİ UMUT

YÜKSEK ÂLEM

İsmi gibi hızlı olan civa ejderi, Sinistrad'ı Yeni Umut'a, Yüksek Âlem'in başkentine taşıdı. Gizemustası, kendi halkını etkilemek için ejder kullanmaya bayılırdı. Başka hiçbir büyücü, bu son derece zeki ve tehlikeli ejder türü üzerinde etkili olmayı başaramamıştı. Bu kritik zamanda, bir kez daha diğerlerine, neden onu liderleri olarak seçtiklerini anımsatmanın bir zararı dokunmazdı.

Sinistrad Yeni Umut'a geldiğinde, büyünün çoktan yapılmış olduğunu gördü. Parlayan kristal kuleler, kenarında ağaçlar dizili yollar -geldiği yeri neredeyse tanıyamayacaktı. İki tanıdık gizemustası, Konsey Salonu'nun önünde, kendileriyle gurur duyarak ve son derece yorgun bir halde duruyorlardı.

Gökte alçalan Sinistrad, onlara bineğini hayranlıkla seyretmeleri için zaman verdi. Sonra emirlerini beklemesi komutunu vererek yaratığı serbest bıraktı.

Ejder sivri dişli ağzını bir hırlamayla açtı. Gözleri nefret ile parlıyordu. Sinistrad yaratığa sırtını döndü.

"Sana söylüyorum, Sinistrad, bir gün o ejder büyünden kurtulacak ve o zaman hiçbirimiz güvende olmayacağız. Onu yakalaman bir hataydı," dedi büyücülerden biri -yaşlı bir gizemustası- ejdere yan yan bakarak.

"Gücüme inancın bu kadar az mı?" diye sordu Sinistrad, ılımlı bir ses tonuyla.

Gizemustası hiçbir şey söylemedi, ama arkadaşına bir göz attı.

Aralarındaki bakışmayı gören Sinistrad, kendisi gelmeden önce onu konuşmakta olduklarını tahmin etti ve tahmininde haklıydı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Birbirimize karşı dürüst olalım. Her zaman bu konuda ısrar etmişimdir, biliyorsunuz." l

"Evet, biliyoruz. Bizi burunlarımıza dek dürüstlüğüne batırdın zaten!" dedi yaşlı adam.

"Hadi, Balthazar, benim ne olduğumu biliyorsun. Beni lider seçtiğinizde benim ne olduğumu biliyordunuz. İnsafsız olduğumu, yolumun üzerine hiçbir şeyin çıkmasına izin vermeyeceğimi biliyordunuz. Bazılarınız o zaman bana kötü dedi. Bana hâlâ kötü diyebilirsiniz ve bu benim reddemeyeceğim bir sıfat olur. Yine de aranızda vizyonu olan tek kişi bendim. Halkımızı kurtarmak için plan yapan yalnızca bendim. Öyle değil mi?"

Gizemustaları önce Sinistrad'a, sonra birbirlerine baktılar, ve bakışlarını kaçırdılar -birisi bakışlarını muhteşem kente çevirdi, diğeriyse civa ejderinin bulutsuz gökte gözden kaybolmasını izledi.

"Evet, katılıyoruz," dedi biri.

"Başka seçeneğimiz yoktu," diye ekledi diğeri.

"Pek de iltifatkâr sözler değil bunlar, ama zaten iltifatsız da yaşayabilirim. İltifat demişken, çıkardığınız iş olağanüstü." Sinistrad kulelere, bulvarlara, ağaçlara eleştirel bir gözle baktı Elini uzatarak, önünde durdukları binanın taşlarına dokundu

"O kadar iyi ki, aslında, bunun da illüzyonun bir parçası olup olmadığını merak ediyorum! içeri girmeye korktum neredeyse."

Gizemustalarından biri büyücünün küçük esprisine soğuk soğuk gülümsedi. Diğeri -yaşlı adam- kaşlarını çatarak dönüp orayı terk etti. Cüppesini toparlayan Sinistrad, arkadaşlarını takip ederek mermer merdivenlerden çıktı ve Büyücülerin Lonca Salonu'nun parlak, kristal kapılarından içeri girdi.

Salonda, ciddi ve alçak seslerle konuşan, yaklaşık elli büyücü vardı. Kadın ya da erkek, hepsi Sinistrad'ın cüppele ine benzer tasarımda giysiler giymişti, yalnız renkleri oldukça değişkendi. Her renk, giyen büyücünün özel ilgi alanını gösteriyordu -toprak için yeşil, gök için koyu mavi, ateş için (ya da zihinsel büyüler için) kırmızı, su için açık mavi. Sinistrad gibi birkaçı, disiplini -demirden bir disiplini, hiçbir zayıflık tanımayan disiplini- temsil eden siyah rengine bürünmüştü. Sinistrad odaya girdiğinde, birbirleriyle alçak, heyecanlı seslerle konuşmakta olan büyücüler sustular. Her biri eğildi ve bir kenara çekilerek, geçmesi için yer bıraktı.

Çevresine bakman Sinistrad, dostlarını başını sallayarak selamladı, düşmanlarıyla göz göze geldi ve büyük salon boyunca acele etmeden yürüdü. Mermerden yapılmış Lonca Salonu kasvetli, boş ve süssüzdü. Duvarlarını halılar süslemiyor, kapı aralıkları heykellerle zenginleşmiyordu. Güneş ışığını davet eden pencereler, kasveti dağıtan büyüler yoktu. Gizemustalarının konutları Orta Âlem'de, insan yaratısının en muhteşem varlıkları olarak bilinirdi. İçinden çıkıp geldikleri mekânları hatırlayan büyücüler, Yüksek Âlem'in Lonca Salonu'nun çıplaklığını ve sadeliğini ürpertici buluyorlardı. Cüppelerinin yenlerine soktukları elleriyle duvarlardan olabildiğince uzak duru yor, birbirlerine ve özellikle de liderlerine, yani Sinistrad'a bakmaktan kaçınıyorlardı.

Sinistrad aralarında en genç olanıydı. Oradaki her gizemustası onun Lonca Salonu'na ilk gelişini hatırlıyordu -yapılı bir genç, hizmet etmeye can atan ve sızlanmaya eğilimli. Anne babası, bu sürgün yerine tahammül edemeyip oğullarını yetim bırakan ilk büyücülerdendi. Diğerleri genç adam için üzülmüşlerdi, ama fazla da değil. Zaten o sıralarda pek çok yetim vardı. Kendi sorunlarına dalmış olan -ki bunlar son derece önemli sorunlardı- büyücüler, genç büyücüye fazla dikkat etmemişlerdi.

İnsan büyücülerin, kendi tarih versiyonları vardı ve bu, diğer ırkların tarihleri gibi, kendi bakış açılarına göre çarpıtılmıştı. Koparılış'ı takiben Sartanlar ırkları buraya, büyülü kubbe altındaki bu âleme getirmişlerdi -elflerin iddia ettiği gibi Aristagon'a değil. İnsanlar, özellikle de büyücüler, bu âlemi yalnızca yaşanabilir değil, aynı zamanda güzel kılmak için son derece sıkı çalışmışlardı. Ama Sartanlar onlara yardım etmek için hiçbir şey yapmamışlardı, her zaman bir yerlerde "önemli" işler peşindeydiler.

Sartanlar geri döndüğü nadir zamanlardan birinde, rün büyülerini kullanarak yardım ellerini uzattılar. Böylece o muhteşem binalar yaratıldı ve kubbe güçlendirildi. Mercankaya meyve verdi, su boldu. İnsan büyücüler

pek de müteşekkir hissetmediler. Kıskanmışlardı. Rün büyüsüne imreniyorlardı. Sonra, Sartanların aşağıdaki Orta Âlem'in içinde yaşanacak hale geldiğini ilan ettikleri gün geldi. İnsanlar ve elfler Aristagon'a taşındılar ve Sartanlar yukarıda, Yüksek Âlem'de kaldılar. Sartanlar bu taşınma işi için, kubbenin altındaki toprakların çok kalabalık hale geldiği mazeretini gösterdiler, insan büyücülerse, Sartanların onları, büyücüler rün büyüsü konusunda fazla şey öğrendikleri için attıklarına inandılar.

Zaman geçti, elfler güçlendi ve güçlü büyücülerinin liderliğinde birleştiler. İnsanlar ise barbar korsanlara döndüler. İnsan büyücüler elflerin yükselmesini dıştan küçümseme, içlerindense korkuyla izlediler.

Kendi kendilerine şöyle dediler. "Elimizde rün büyüsü olsaydı, elfleri yok edebilirdik!"

Bu yüzden, kendi halklarına yardım etmek yerine, Yüksek Âlem'e dönmek üzere bir yol bulmak için kendi büyülerine yoğunlaştılar. Sonunda başardılar ve en güçlü büyücülerden -yani gizemustalarından- büyük bir topluluk, Sartanlara meydan okuyup, hakları olarak gördükleri şeyi almak üzere Yüksek Âlem'e çıktılar.

İnsanlar buna Yükseliş Savaşı adını verdiler, elbette savaş denebilecek bir şey yoktu ortada. Gizemustaları bir sabah uyandılar ve Sartanların gitmiş olduklarını gördüler. Konutları boş, kentleri terk edilmişti. Büyücüler halklarına muzaffer döndüler, ama Orta Âlem'i kargaşa içinde buldular - savaştan doğan bir kaos içinde. Tek yapabildikleri, hayatta kalmayı başarmak oldu, ama büyülerini kullanarak halklarını Vaat edilen Topraklar'a götüremediler.

Sonunda, yıllar süren acı ve zorlukların sonunda, gizemustaları Orta Âlem'i terk edip efsanelerinin güzel, bereketli, güvenli ve sağlam olduğunu söylediği topraklara ulaştılar. Sonunda rünlerin sırlarını çözeceklerini umuyorlardı. Her şey harika bir rüya gibi görünüyordu. Kısa sürede rüya, kâbusa döndü.

Rünler gizemlerini korudular ve gizemustaları, bu toprakların güzelliğinin ve bolluğunun onlara ne kadar bağlı olduğu nü, korku içinde fark ettiler. Ekinler büyüyordu, ama insanlarını besleyecek bollukta değil. Açlık her yeri sardı. Su azdı ve gittikçe de azalıyordu -her aile, su üretmek için korkunç miktarlarda büyü harcamak zorunda kalıyordu. Yüzlerce yıllık içten evlenme sonucunda, büyücüler zaten zayıflamıştı. İçten evlenmelerin sürmesi, büyü ile tedavi edilemeyen korkunç genetik deformasyonlara yol açmıştı. Bu çocuklar öldüler ve gittikçe daha az çocuk doğmaya başladı.

Bunlardan daha da korkuncu, gizemustaları kubbenin büyüsünün solmakta olduğunu fark ettiler.

Bu âlemi terk edeceklerdi, ama başarısızlıklarını, zayıflıklarını itiraf etmeden nasıl dönerlerdi? İçlerinden birinin bir fikri vardı. Bir adam, bunu nasıl yapabileceklerini söyledi. Çaresizdiler ve onu dinlediler.

Zaman geçtikçe ve Sinistrad büyü çalışmalarında ilerleyip, güç konusunda en yaşlıları bile geçtikçe, hizmet etme aşkın dan vazgeçti ve becerilerini sergilemeye başladı. Yaşlılar, ismi ni değiştirip Sinistrad ismini aldığında, bundan hoşlanmadılar ve tiksinti duydular, ama o sırada bu konunun üzerinde fazla durmadılar. Orta Âlem'de, kabadayının biri, hak etmediği bir saygı kazanmak için kendine Vahşi ya da Cani gibi, kulağa sert gelen bir isim alabilirdi. Bunun bir anlamı yoktu.

Gizemustaları isim değişikliğini gözardı ettiler, tıpkı Sinistrad'ı gözardı ettikleri gibi. Ah, birkaçı sesini yükseltti -Iridal'in babası da bunlardan biriydi. Birkaçı dostlarının, genç adamın kendinden emin hırsını, insafsız zulmünü, insanları kullanmadaki becerisini görmesi için uğraştılar. Uyarıda bulunanlar önemsenmedi. Iridal'in babası Sınistrad'a karşı önce biricik, sevgili kızını, sonra büyülü bir tutsaklık içinde hayatını kaybetti. Fakat diğer büyücülerden kimse bunu bilmiyordu. Zindan o kadar beceriyle hazırlanmıştı ki, kimse bunun farkında olmadı. Yaşlı büyücü topraklarında yürüdü, arkadaşlarını ziyaret etti, görevlerini yerine getirdi. Neşesiz ve üzgün olduğunu fark eden olduysa bile, onlar da kızının evliliği yüzünden acılı olduğunu düşündüler. Kimse yaşlı adamın ruhunun, cam kavanozdaki bir böcek gibi, rehin tutulduğunu bilmiyordu.

Genç büyücü fark edilmeden, sabırla, ağını Yüksek Alem'in hayatta kalan büyücülerinin üzerine ördü. İplikler görülemiyor, dokunulamıyor, pek az hissediliyordu. Herkesin görmesi için devasa bir ağ örmedi, ama ustaca bir kolun çevresine bir iplik sardı, bir ayağı doladı ve bunları o kadar hafifçe tuttu ki, kimse hareket edemediğini anlayana kadar fark etmedi.

Şimdi sıkışıp kalmışlardı, kendi çaresizlikleriyle sarılmışlardı. Sinistrad haklıydı. Başka seçenekleri yoktu. Ona güvenmek zorundaydılar, çünkü geleceği planlayacak ve o güzelim cehennemlerinden kaçmak için hazırlıklar yapacak kadar akıllı olan bir o vardı aralarında.

Sinistrad ön salona ulaştı. Yerden altın bir podyum yükselmesini sağladı ve üzerine çıkarak, arkadaşlarına hitap etmek üzere döndü.

"Elf gemisi göründü. Oğlum güvertede. Planlarımıza uygun olarak, gidip gemiye rehberlik edeceğim..."

"Kubbeden içeri bir elf gemisi gireceği konusunda anlaştığımızı hatırlamıyorum," dedi bir kadın gizemustası. "Oğlun ve hödük hizmetkarının kullandığı küçük bir gemi olacağını söylemiştin."

"Planlarda değişiklik yapmak zorunda kaldım," diye yanıtladı Sinistrad, dudakları ince ve nahoş bir gülümsemeyle kıvrılırken. "İlk gemi bir elf saldırısına uğradı ve Drevlin'e düştü. Oğlum bu elf gemisini ele geçirmeyi başardı. Çocuk kaptanı büyü altında tutuyor. Gemide otuz elften fazlası yok ve yalnızca bir tek büyücü var -çok zayıf bir büyücü elbette. Bu durumla başa çıkabileceğimizi düşünüyorum, ne dersiniz?"

"Evet, eski günlerde çıkabilirdik," diye yanıtladı kadın. "İçimizden herhangi biri otuz elfle başa çıkabilirdi. Ama şimdi..." Başını sallarken sesi soldu gitti.

"İşte bu yüzden büyüler yaptık ve illüzyonlar yarattık." Sinistrad Lonca Salonu'nun dışını işaret etti. "Yalnızca görüntü bile gözlerini korkutacak. Başımıza dert olmayacaklar."

"Neden onlarla gökkubbede karşılaşıp, oğlunu almıyor ve kendi yollarına gitmelerini sağlamıyorsun?" diye sordu Balthazar olarak bilinen yaşlı gizemustası.

"Çünkü, seni geveze aptal, gemilerine ihtiyacımız var!" diye tısladı Sinistrad, sorgulanmaktan dolayı öfkelendiğini açıkça göstererek. "Bu gemiyle, halkımızdan pek çok insanı Orta Âlem'e taşıyabiliriz. Daha önce, gemi edinene ya da daha fazla ejder büyüleyene kadar beklemek zorundaydık."

"Peki elfleri ne yapacağız?" diye sordu kadın.

Herkes Sinistrad'a baktı. Yanıtı Sinistrad kadar, kendileri de biliyordu; ama onun söylemesini duymak istediler.

Duraksamadan, tereddüt etmeden söyledi. "Onları öldüreceğiz."

Sessizlik büyük ve yankılıydı. Yaşlı gizemustası başını salladı. "Hayır. Böyle bir şeyde yer almayacağım."

"Neden olmasın, Balthazar? Orta Âlem'de yeterince elf öldürmüştün."

"O savaştı. Bu ise cinayet."

"Savaş, 'ya onlar, ya da biz' demek. Bu da savaş. Ya biz, ya da onlar!"

" Çevresindeki gizemustaları mırıldandılar. Sözlerine katılı yor gibiydiler. Pek çoğu, yaşlı büyücüyle tartışmaya başladı; fikrini değiştirmek için ikna etmeye çalıştılar. "Sinistrad haklı," dediler. "Bu bir savaş! Irklarımız arasında savaştan başka bir şey olamaz. Zaten, Sinistrad'ın tek yapmaya çalıştığı, bizi evimize götürmek.”

"Size acıyorum!" diye hırladı Balthazar. "Hepinize acıyorum! O" -Sinistrad'a işaret etti- "hepinizi güdüyor. Şişman buzağılar gibi, burnunuzdan tutmuş, hepinizi güdüyor. Ve karnı acıktığı zaman, hepinizi katledip, etlerinizle beslenecek. Hah! Beni rahat bırakın! Onu takip etmektense, burada kalıp ölürüm."

Yaşlı büyücü uzun adımlarla kapıya doğru yürüdü.

"Ve öleceksin de, gri sakal," diye mırıldandı Sinistrad alçak sesle. "Bırakın gitsin," dedi herkesin duyabileceği şekilde. "Onunla gitmek isteyen başkaları var mı?"

Gizemustası hızlı, sorgulayıcı bir bakış fırlattı herkese, ağının iplikçiklerini toplayıp, daha sıkı çekerek. Kimse kurtulmayı başaramadı. Bir zamanlar mücadele etmiş olanlar şimdi korkuyla öylesine zayıf düşmüşlerdi ki, her istediğini yapmaya hazır ve hevesliydiler.

"Pekâlâ. Elf gemisini kubbeden geçireceğim. Oğlumu ve yoldaşlarını şatoma getireceğim." Sinistrad oğlunun yoldaşlarından birinin becerikli bir kiralık katil olduğunu da söyleyebilirdi -elflerin kanlarını kendi elleriyle dökecek ve gizemustalarının ellerini kirletmelerini önleyecek birisi. Ama Sinistrad insanlarının katılaşmasını istiyordu. Her istediğini yapacak hale gelene kadar, gittikçe alçalmalarını istiyordu. "Elf gemisini uçurmayı öğrenmek üzere gönüllü olanlar, ne yapacağınızı biliyorsunuz. Geri kalanınız, kentin üzerindeki büyüyü korumak için çalışmalısınız. Zamanı geldiğinde, size işaret vereceğim ve eyleme geçeceğiz."

Hepsine ayrı ayrı baktı, her solgun, sert yüzü teker teker inceledikten sonra tatmin oldu. "Planlarımız iyi ilerliyor. Aslına bakarsanız, beklediğimizden de iyi. Oğlumla yolculuk eden, bize öngörmediğimiz biçimlerde yardımı dokunabilecek kişiler var. Aşağı Alem'den bir cüce var. Elfler yüzyıllardır cüceleri sömürüyor. Kendilerine verdikleri isimle, Geg'leri savaşa çekmemiz olası. Aşağı Alem'den daha aşağıdaki bir yerden -hiçbirimizin varlığından haberi olmadığı bir yerden geldiğini iddia eden bir insan var. Bu haber hepimiz için son derece değerli olabilir."

Onay ve kabul mırıltıları duyuldu.

"Oğlum insan krallıkları ve elf devrimi hakkında bilgi getiriyor. Bunların hepsi, fetih işine giriştiğimiz zaman değerli olabilir. Ve en önemlisi, Sartanlar Aşağı Âlem'de yaptıkları büyük makineyi gördü. Sonunda, sözde Yıksı-diksi'nin gizemini çözebileceğiz ve kendi çıkarlarımız için kullanabileceğiz."

Sinistrad ellerini kutsarcasına kaldırdı. "Şimdi gidin, halkımın insanları. Gidin ve giderken bilin ki, dünyaya adım atıyorsunuz, çünkü Aristagon kısa süre sonra bizim olacak!"

Toplantı hararetli bir tezahüratla dağıldı. Sinistrad podyumdan indi ve podyum yok oldu -büyü dikkatle harcanmalı, yalnızca önemli durumlarda kullanılmalıydı. Birçoğu durup Sinistrad'ı kutladı veya sorular sorarak eylem planı hakkında küçük ayrıntıları açıklığa kavuşturdu. Bir çoğu nazikçe sağlığını sordu, ama kimse karısını sormadı. Iridal on devirdir konsey toplantılarına katılmıyordu, lonca Sinistrad'ın planını oylayarak kabul ettiğinden beri -çocuğunu alıp, insan prensi ile değiştirme planını onayladığından beri. Lonca üyeleri Iridal'in toplantılara katılmamasından memnundular. Bunca zaman sonra bile gözlerine bakamıyorlardı çünkü.

Yolculuğuna başlaması gerektiğini bilen Sinistrad, çevresinde toplananlardan kurtuldu ve Lonca Salonu'ndan çıktı. Zihinsel bir komut civa ejderini merdivenlerin dibine getirdi Büyücüye kötü kötü bakan ejder, gizemustasının sırtına binmesine ve ne yapacağını söylemesine tahammül etti. Ejderin Sinistrad'a itaat etmekten başka seçeneği yoktu; büyü altındaydı. Bu konuda, Lonca Salonu'nun gölgeli kapısında duran büyücülerden farklıydı ama. Onlar kendilerini Sinistrad'a, kendi özgür iradeleriyle vermişlerdi.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

GÖKKUBBE

Elf ejder gemisi ince, soğuk havada hareketsiz asılı duruyordu. Gökkubbe olarak bilinen, havada yüzen buz kütlelerine gelince, kimse daha ileri gitmeye cesaret edemediğinden durmak zorunda kalmıştı. Gemiden on kat büyük kütleler, üstlerinde hayalet gibi geziniyordu. Daha küçük parçalar, büyüklerin çevresinde dolanıyordu; hava küçük buz damlalarıyla pırıldıyordu. Buzdağlarından yansıyan güneş göz kamaştırıyordu; kimse onlara doğrudan bakamıyordu. Gökkubbenin kalınlığını, enginliğini kimse talimin edemiyordu. Gizemustaları ve Sartanlar dışında hiç kimse, bu kadar yükseğe uçup, yolculuğunu anlatmak üzere geri dönmemişti. Çizilen haritalar, tahminlere dayalıydı ve gemideki herkes bunların gerçeği yansıtmadığını biliyordu. Kimse, âlemlerini kurmak üzere gizemustalarının gökkubbenin içinden geçtiğini düşünmüyordu.

"Doğal savunma bariyeri," dedi Hugh, kısık gözlerle lomboz deliğinin dışındaki muhteşem güzelliğe bakarak "Bunca yıldır zenginliklerini rahatsız edilmeden koruyabilmiş olmalarına şaşmamak lazım."

"Nasıl geçeceğiz?" diye sordu Bane Çocuk, görebilmek için parmakuçlarında duruyordu.

"Geçmeyeceğiz."

"Ama geçmek zorundayız!" diye ciyakladı çocuk. "Babama gitmek zorundayım!"

"Velet, o buz parçalarından biri -hatta küçücük bir tanesi-bile bize çarparsa, bedenlerimiz gündüz göklerinde parıldayan yıldızların arasına katılır. Belki de babacığına gelip seni almasını söylemelisin."

Bane'in yüzü sakinleşti, öfkeden kızaran yüzü normal rengine döndü. "Önerin için teşekkür ederim, Sir Hugh." Eli tüyü kavradı. "Ben de bunu yapacağım. Ve benim için yaptıklarınızın hepsini ona söylemeyi de unutmayacağım. Hepinizin." Bakışları Alfred'den, karşısındaki güzellik karşısında sersemlemiş Limbeck'e, hatta Haplo'nun köpeğine kadar herkesi taradı. "Eminim hepinizi... hak ettiğiniz şekilde ödüllendirecek."

Güvertede hoplayıp zıplayarak ambarın bir köşesine çöktü ve gözlerini kapatıp babasıyla iletişim kurdu.

"'Hepiniz' ile 'hak ettiğiniz' arasında verdiği o minik aradan hoşlanmadım," dedi Haplo. "Büyücüyü, çocuğu kapıp, bizi alevlere boğmaktan alıkoyan şey ne olacak?"

"Hiçbir şey, sanırım," diye yanıtladı Hugh, "yalnız bir şey istiyor gibi ve bu da yalnızca çocuk değil. Aksi halde, niye bunca zahmete girsin?"

"Pardon, anlamadım."

"Alfred, gel buraya. Bak, bu Sinistrad'nın gece şatoya geldiğini, bebekleri değiştirdiğini ve gittiğini söylemiştin. Çevrede muhafızlar varken bunu nasıl başarabilir?"

"Gizemustalarının, kendilerini transfer etme yetileri vardır. Trian Majesteleri Kral'a şöyle açıklamıştı: büyünün yapılabilmesi için, bedenden önce zihnin gönderilebilmesi gerekiyor. Zihin belirli bir mekânda iyice yerleştiği zaman, bedeni kendisine katılması için çağırabiliyor. Bu büyü için tek gereken, büyücünün daha önce o mekânı görmüş olması, böylece zihninde gideceği yerin doğru bir görünümünü yaratabiliyor. Gizemustaları, neredeyse dünya kadar yaşlı olan, Uylandia'daki kraliyet sarayını sık sık ziyaret etmişlerdi."

"Ama kendisini, mesela Aşağı Âlem'e veya Aristagon'daki elf sarayına taşıyamaz, öyle mi?"

"Hayır, efendim, taşıyamaz. En azından zihinsel olarak yapamaz bunu. Hiçbiri yapamaz. Elfler gizemustalarından hep nefret ettiler ve korktular,

asla krallıklarına girmelerine izin vermediler. Büyücüler aynı yöntemle Aşağı Âlem'e de gidemezler, çünkü orada da hiç bulunmadılar. Başka ulaşım yöntemleri kullanmak zorundalar... Alı, ne demek istediğinizi anlıyorum, efendim!"

"Aha. Sinistrad önce gemimi almaya çalıştı. Başarısız oldu ve şimdi elinde bir tane daha var. Eğer o..."

"Şşşt, ziyaretçimiz var," diye mırıldandı Haplo.

Bölmenin kapısı açıldı ve arkasında mürettebattan iki kişi ile, Kaptan Bothar'el göründü. "Sen" -Hugh'yu işaret etti- "benimle gel."

Omuzlarını silken Usta, kendisine denileni yaptı. Yukarıda neler olup bittiğini görecek olmaktan dolayı üzüldüğü söylenemezdi. Kapı arkalarından çarpılarak kapandı, muhafız kapıyı kilitledi ve Hugh elfi merdivenlerde takip ederek üst güverteye çıktı. Köprüye vardığında, Haplo'nun köpeğinin de kendisini takip etmekte olduğunu gördü.

"Bu da nereden çıktı?" Kaptan hayvana kötü kötü baktı. Köpek başını kaldırarak, dili dışarıda, kuyruğu sallanarak, parlak kahverengi gözleriyle kaptana baktı.

"Bilmiyorum Beni takip etti herhalde."

"Öğrenci, o şeyi köprüden çıkar. Sahibine götür ve ona gözkulak olmasını söyle, yoksa onu aşağıya atarım."

"Başüstüne, efendim."

Öğrenci köpeği almak için eğildi. Hayvanın tavrı hemen değişti. Kulakları arkaya yattı, kuyruğu neşeyle sallanmaktan vazgeçti, yavaş yavaş, kötücül bir şekilde bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı. Köpeğin ağzı aralandı ve göğsünden gelen alçak bir gürlemeyle, hırlamaya başladı.

"Parmaklarını seviyorsan," diyor gibiydi hayvan, "onları kendine saklasan iyi olur."

Öğrenci köpeğin öğüdünü tuttu. Ellerini arkasına saklayarak kaptanına soru ve korku dolu gözlerle baktı.

"Köpek..." dedi Hugh denercesine. Hayvan kulaklarını azıcık kaldırdı. Hugh'ya bir göz attı. Bir gözünü öğrenciden ayırmadı, ama Hugh'ya, kendisini dost saydığını belli etmeyi de ihmal etmedi.

"Buraya, köpek," diye komut verdi Hugh, parmaklarını beceriksizce şıklatarak.

Köpek, bundan emin olup olmadığını sorarcasına başını eğdi.

Hugh parmaklarını yine şıklattı ve köpek, talihsiz elfe bir ayrılış hırlamasıyla hırlayarak Hugh'ya doğru yürüdü. Hugh köpeği beceriksizce

okşadı. Köpek Hugh'nun ayaklarının dibine oturdu. ~*

"Sorun çıkarmaz. Ben ona göz kulak olurum."

"Kaptan, ejder yaklaşıyor," diye rapor verdi gözetçi.

"Ejder mi?" Hugh elfe baktı.

Yanıt olarak, Kaptan Bothar'el işaret etti.

Hugh geminin lomboz deliklerinden birine yürüyüp dışarı baktı. Gökkubbenin içinden geçen bir ejder zar zor görülebiliyordu. Sanki buzdağlarının arasından bir gümüş nehri -iki alev alev gözü olan bir gümüş nehri akıyordu.

"Türünü biliyor musun, insan?"

"Bir civa ejderi." Hugh, elfçe sözcüğü hatırlamak için duraksamak zorunda kaldı. "Silindistani."

"Onu geçemeyiz," dedi Kaptan Bothar'el. "Hızına bak! İsmi pek yerinde. Savaşmak zorunda kalacağız."

"Sanmıyorum," dedi Hugh. "Bana göre, çocuğun babasıyla tanışmak üzereyiz."

Elfler ejderlerden hiç hoşlanmaz ve asla güvenmezler. Elf büyücülerin büyüleri ejderleri kontrol edemez ve insanların bu konudaki bilgisi elf ağızlarında sızlayan bir diş gibidir daima. Gemideki elfler, yakınlarındaki civa ejderinin varlığı karşısında endişeli ve rahatsızdılar. Ejder uzun, parlak bedeniyle geminin çevresinde dönüyor, kıvranıyor, bükülüyordu. Elfler ejderi gözleriyle takip ediyor, ya da iki saniye önce olmadığı bir yerde göründüğünde irkiliyorlardı. Bu endişeli tepkilerin, güvertede durmakta olan gizemustasını eğlendirdiği belli oluyordu. Büyücü bir zarafet timsali olsa da, Hugh kirpiksiz gözlerdeki pırıltıyı, ince, kansız dudaklarda arada bir beliren küçük gülümsemeyi farkedebiliyordu.

"Şahsınıza karşı ebediyen borçlu kalacağım, Kaptan Bothar'el," dedi Sinistrad. "Çocuğum benim için, Yüksek Âlem'in tüm hazinelerinden daha kıymetlidir." Başını eğerek, eline yapışmış, kendisini gerçek bir hayranlıkla izlemekte olan çocuğa baktı ve gülümsemesi yayıldı.

"Hizmet edebildiysem ne mutlu. Çocuğun anlattığı gibi, şimdi halkımızca kanun kaçağı olarak görülüyoruz. Asi güçleri bulup, onlara katılmalıyız. Bize ödül vaat etmişti..."

"Ah, sizi temin ederim ki, bolca alacaksınız zaten. Büyüleyici âlemimizi görmeli, halkımızla tanışmalısınız. O kadar az misafirimiz oluyor ki!

Birbirimizin yüzünü görmekten yoruluyoruz. Misafir istediğimizden değil aslında," diye ekledi Sinistrad nazikçe. "Ama bu özel bir durum."

Hugh, Sinistrad'ın gelişi sebebiyle güverteye getirilen diğer "misafirlerle" beraber gelen Haplo'ya baktı. Katil, Haplo'nun bütün bunlar hakkında ne düşündüğünü gösterecek bir şey görmeyi çok isterdi. Elbette konuşamazlardı, ama kalkmış bir kaş veya acele bir göz kırpış, Hugh'ya Haplo'nun da bu baldan tatlı meyveyi yutmadığını anlatabilirdi. Ama Haplo Sinistrad'a öyle dikkatli bakıyordu ki, büyücünün burnundaki gözenekleri sayıyor sanılabilirdi.

"Gemimi o şeyin içinden uçurmayı göze alamam." Kaptan Bothar'el, bir baş hareketiyle gökkubbeyi gösterdi. "Bize elinizdekileri verin" -elfin bakışları gizemustasının parmaklarını süsleyen zarif mücevherlere gitti- "biz de âlemimize dönelim."

Hugh elfe, boşuna nefes tükettiğini söyleyebilirdi. Sinistrad asla bu geminin yakut ve elmas pırıltılı parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermeyecekti.

İzin vermedi de. "Yolculuk biraz zorluk yaratacaktır, kaptan, ama imkânsız değildir, kuşkusuz tehlikeli de değildir. Ben rehberliğinizi yapacağım ve gökkubbenin içinden güvenle geçmenizi sağlayacağım." Köprüde, çevresine baktı. "Mürettebatınıza, âlemimizin harikalarını görme şansını vermeyi reddetmeyeceksiniz, değil mi?"

Yüksek Âlem'in, büyücünün dikkatsiz bir rahatlıkla taktığı mücevherlerle somutlaşan, efsanevi zenginliği ve ihtişamı, korkuyu ve -Hugh'nun mürettebatın gözlerinde gördüğü gibi-sağduyuyu yok etmişti. Bir örümcek ağına doğru uçtuğunu bildiği halde kendisini durduramayan elf kaptana acıdı. Burayı terk edip, eve dönme emrini verecek olsaydı, geri dönen kendisi olacaktı -hem de zor yoldan, kilometrelerce yükseklikteki boş gökyüzünden, başaşağı şekilde.

"Pekâlâ," dedi Bothar'el, pek de zarif olmayan bir tavırla. Mürettebattan kopan tezahürat, kaptanın gözündeki parlamayla sona erdi.

"Ben de seninle ejdere binebilir miyim, baba?" diye sordu Bane.

"Elbette, oğlum." Sinistrad çocuğun başını okşadı. "Ve şimdi, sizinle, özellikle de yeni dostum Limbeck'le" -Sinistrad Geg'e doğru eğildi, Limbeck de beceriksizce karşılık verdi- kalıp daha fazla sohbet etmek çok hoşuma giderdi ama, eşim çocuğunu görmek için sabırsızlanıyor. Kadınlar. Ne sevgi dolu yaratıklardır, onlar."

Sinistrad kaptana döndü. "Ben hiç gemi uçurmadım, ama bana öyle geliyor ki, gökkubbeden geçerken karşılaşacağınız en önemli sorun, kanatlardaki buzlanma olacak. Bununla beraber eminim ki, benim yetenekli meslektaşım" -gemi büyücüsüne doğru eğildi ve büyücü bu nezakete ihtiyatlı bir nezaketle karşılık verdi- "buzları eritebilir."

Kolu oğlunun omzunda, ejderinin sırtına kadar olan kısa mesafeyi büyüyle aşmak üzere hazırlandı. Bedenleri neredeyse tamamen yok olmuştu ki durdu ve parlayan gözlerini kaptana dikti. "Ejderin takip ettiği yolu izleyin," dedi, "sakın sapmayın." Ve gitti.

"Eee, onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Hugh Haplo'ya, köpek, Alfred ve Limbeck'le beraber bölmeye götürülürlerken

"Büyücü hakkında mı?"

"Başka kim olabilir?

"Ah, yeterince güçlü," dedi Haplo, omuzlarını silkerek.

"Ama beklediğim kadar değil."

Hugh homurdandı. Sinistrad'ı korkutucu bulmuştu. "Peki ne bekliyordun -bir Sartan mı?"

Haplo Hugh'ya dik dik baktı, ama söylediklerinin şaka olduğunu gördü. "Ne demezsin," diye yanıt verdi, sırıtarak.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

GÖKKUBBE

Carfa'shon buzdağlarının arasından yüzerken, arkasında dönen kristallerden parlak bir iz bıraktı. Soğuk keskindi. Geminin büyücüsü, büyülü ısıyı geminin yaşama ve çalışma mekânlarından çekip, donanım, halatlar, kanatlar ve gövdedeki, tepelerine fıkırdayarak, Limbeck'in dediği gibi milyonlarca kuru bezelye gibi yağan buzu eritmek için kullanmak zorunda kalmıştı.

Haplo, Limbeck, Alfred ve Hugh, bölmedeki mangaldan faydalanabilmek için çevresine toplanmışlardı. Köpek bir top gibi kıvrılmış, burnunu çalı gibi kuyruğuna gömüp uykuya dalmıştı. Hiçbiri konuşmuyordu. Limbeck görmüş olduğu ve görmeyi umduğu şeylere ilişkin hayallere dalmıştı. Haplo'nun ne düşündüğünü tahmin etmek mümkün değildi. Hugh önündeki seçenekleri değerlendiriyordu.

Cinayet sözkonusu olamazdı. İsmine layık hiçbir katil bir büyücüyü öldürmeye kalkışmazdı, bir güzemustasını ise hiç! Sinistrad güçlüydü. Ben neler söylüyorum! Adam gücün ta kendisi! Çevresindeki büyü, fırtınadaki

yıldırımsavar gibi vızıldıyor. Beni daha önce öldürmeye çalışmışken, şimdi benden ne istiyor, bilebilsem! Neden birden bu kadar değerli oldum?

"Neden Hugh'yu getirmemi istedin, baba?"

Civa ejderi buz kütlelerinin arasında uçuyordu. Elf gemisinin takip edebilmesi için Sinistrad'ca dizginlendiğinden, sıradışı bir yavaşlıkla hareket ediyordu. Bu uyuşuk tempo, gemideki lezzetli kokan yaratıklarla karnını doyurmaya can atan ejderi sinirlendiriyordu. Ama Sinistrad'a meydan okumanın ne demek olduğunu biliyordu. Daha önce pek çok büyü savaşı yapmışlardı ve Gorgon hepsini kaybetmişti. Büyücüye karşı kin dolu bir saygı besliyordu.

"Usta Hugh'ya ihtiyacım olabilir, Bane. Her şey bir tarafa, o bir pilot."

"Ama bir pilotumuz var zaten -elf kaptan."

"Sevgili çocuğum, öğrenecek çok şeyin var. Bu yüzden öğrenmeye şimdiden başlasan iyi olur. Asla elflere güvenme. Zekâları insanların zekâlarına eşit olsa da, daha uzun yaşarlar ve bilgelik kazanmaya eğilimli olurlar. Eski günlerde, asil bir ırktılar ve insanlar da, elflerin küçümseyerek söyledikleri gibi, onlarla karşılaştırıldığında hayvandan başka bir şey değildiler. Ama elf büyücüleri sahip olduklarıyla yetinemediler. Aslında, bizi kıskanıyorlardı."

"Büyücünün, ölen elfin ruhunu aldığını gördüm," diye sözünü kesti Bane, anımsadığı olayın etkisiyle sesini alçaltarak.

"Evet," dedi Sinistrad, küçümseyen bir ses tonuyla. "Bizimle bu şekilde savaşmayı düşünüyorlardı."

"Anlamıyorum, baba."

"Anlaman önemli, oğlum, bir an önce anlaman önemli, çünkü elf gemisinin büyücüsüyle başa çıkmamız gerekecek. Sana kısaca büyünün doğasını açıklayayım Koparılış'tan önce maddi ve manevi büyü -dünyadaki diğer unsurlar gibi-tüm halklarda karışmıştı. Koparılış'tan sonra, dünya değişik unsurlarına ayrıldı, en azından Sartanların efsaneleri öyle diyor ve aynı şey büyü için de geçerli oldu.

"Her ırk, doğal olarak, eksik taraflarını kapatmak için büyü gücünden faydalanmaya çalışıyordu. Bu yüzden, maneviyata eğilimli olan elfler, maddi güçlerini geliştirmek için büyüye ihtiyaç duydular. Onlar için çalışacak maddi nesnelere büyü gücü verme sanatını çalıştılar."

"Ejder gemisi gibi mi?"

"Evet, ejder gemisi gibi. Diğer yandan insanlar maddi dünyayı daha iyi kontrol edebiliyorlardı, bu yüzden manevi güç arayışına girdiler. Hayvanlarla iletişim kurmak, rüzgârı istediğimiz gibi yönlendirmek, taşları emrimizle havalandırmak -en büyük becerimiz bunlar oldu. Ve maneviyata olan ilgimiz sayesinde, zihinsel büyüyü geliştirdik, zihinlerimizi, fiziksel yasaları değiştirip, kontrol edecek şekilde eğittik."

"Ben de bu sayede uçtum."

"Evet, sen bir elf olsaydın, hayatını kaybederdin, çünkü onların böyle bir gücü yoktur. Elfler tüm mistik becerilerini maddi nesnelere aktardılar ve zihinsel manipülasyon sanatını çalıştılar. Elleri bağlı bir elf büyücüsü çaresizdir. Aynı koşullar altında bir insan büyücüsü ise, kendi kendine bileklerinin küçüldüğünü söyler ve bu gerçekleşir. Böylece bağlarından kurtulabilir."

"Baba," dedi Bane, arkasına doğru bakarak, "gemi durmuş."

"Durmuş demek." Sinistrad sabırsız bir iç çekmeyi bastırarak ve ejderi dizginledi. "Gemisini buzlardan koruyarmyor-sa, o geminin büyücüsü ikinci evden fazla olamaz!"

"Ve şimdi iki pilotumuz var." Bane ejder eyerinde dönerek gemiye baktı. Elfler, halatlarda oluşan buzları baltalarla kırmak zorunda kalmışlardı.

"Fazla uzun sürmeyecek," dedi Sinistrad.

Bu gemiyi kullanacaksa, büyücünün bir pilota ihtiyacı var. Bu konuyu netleştiren Hugh piposunu çıkardı ve tükenmekte olan tütün kesesinden, tütünü esirgeyerek doldurdu. Şimdi büyücünün iki pilotu var -ben ve elf. İkimizi de tereddütte bırakabilir, birimizi diğerine karşı kullanabilir. Kazanan yaşar, kaybeden ölür. Belki de böyle olmaz. Belki elfe güvenmiyor-dur. İlgi çekici. Bu Bothar'el'i aşağı mı atsam acaba?

Piposunu kaldırarak, sarkan gözkapaklarının altından diğerlerine baktı. Limbeck. Neden Limbeck? Ve Haplo. O ne işe yarayacak? "Getirdiğin Geg, oğlum. Halkının lideri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Öyle gibi." Bane rahatsızca kıpırdandı. "Benim hatam değildi. Ben krallarını getirmeye çalıştım -ustabaşı diyorlar ona..."

"Başatusta."

"...ama diğer adam Limbeck'in gelmesini istedi ve" -oğlan omuzlarını silkti- "...o da geldi."

"Hangi diğer adam?" diye sordu Sinistrad. "Alfred mi?"

"Hayır, Alfred değil," dedi Bane küçümseyerek. "Diğer adam. Sessiz olan. Köpeğin sahibi."

Sinistrad zihnini geminin köprüsüne yöneltti. Bir başka insan gördüğünü hatırlayabiliyordu, ama yüzünü gözlerinin önüne getiremiyordu. Tanımlanamaz, gri bir bulanıklık halindeydi görüntü. Yeni keşfedilen âlemden gelen adam olmalıydı bu.

"Belki de büyünü onun üzerinde kullanmalı, senin istediğini istemesini sağlamalıydın. Denemedin mi?"

"Elbette denedim, baba!" dedi Bane, yanakları uğradığı haksızlıktan ötürü kıpkırmızıydı. "Ne oldu peki?"

"Bane başını eğdi. "İşe yaramadı."

"Ne? Trian'ın büyüyü bozmuş olması mümkün mü gerçekten? Yoksa bu adam üzerinde bir tılsım mı taşıyor?" "

"Hayır, köpeğinden başka bir şeyi yok. Ondan hoşlanmıyorum. Ben istemiyordum, ama bizimle geldi ve ben onu engelleyemedim. Büyü ona yöneldiğinde, çoğu insanı etkilediği gibi etkilemedi onu. Herkes, suyu emen sünger gibi emiyor büyüyü. Haplo'da, geri tepti." >ı

"Mümkün değil. Gizli bir tılsımı olmalı, belki de yalnızca senin hayal gücündür."

"Hayır, hiçbiri değil, baba."

"Hah! Sen ne bilirsin ki? Yalnızca bir çocuksun. Bu Limbeck, halkının arasında bir tür isyan lideri, değil mi?"

Bane başını eğip somurttu ve yanıt vermeyi reddetti.

Sinistrad ejderini durdurdu. Gemi arkadan zahmetle ilerliyordu, kanatlan, gövdesini parçalara ayırabilecek buz kütlelerini sıyırıp geçiyordu. Eyerde dönen gizemustası, oğlunun çenesini yakaladı ve oğlanın yüzünü kendi yüzüne doğru çevirdi. Eli acı veriyordu; Bane'in gözleri yaşlarla doldu.

"Sana sorduğum her soruyu hemen yanıtlayacaksın. Senden istediklerimi itiraz etmeden ve tartışmadan yapacaksın. Her zaman bana saygılı davranacaksın. Gösterdiğin tavırdan dolayı seni suçlamıyorum. Sana disiplin veremeyecek olanların, buna layık olmayanların yanında kaldın Ama artık bu değişti. Şimdi babanla birliktesin. Bunu asla unutma."

"Unutmam," diye fısıldadı Bane

"Unutmam, ne?" Büyücünün kavrayışı sertleşti.

"Unutmam, baba!" Bane hıçkırdı.

Tatmin olan Sinistrad oğlanı bıraktı ve onu ince, kansız dudaklarının hafifçe genişlemesiyle ödüllendirdi. Önüne dönüp ejderine devam etmesini emretti.

Büyücünün parmaklan oğlanın yanağında beyaz izler, çenesinde mor lekeler bırakmıştı. Bane düşünceler içinde sessiz duruyor, eliyle yüzündeki acıyı dindirmeye çalışıyordu. Gözyaşı akıtmamıştı. Gözlerine yükselenleri engellemiş, boğazındakileri yutmuştu.

"Şimdi, sorumu yanıtla. Bu Limbeck isyan lideri mi?"

"Evet, baba."

"O zaman bizim için faydalı olabilir. En azından, makine hakkında bilgi verebilir."

"Makineyi çizdim, baba."

"Çizdin mi?" Sinistrad arkasına baktı. "İyi çizebildin mi? Hayır, şimdi çıkarma. Uçup gidebilirler. Eve gittiğimizde bakarım onlara."

Hugh yavaşça piposunu çekiştirdi. Gevşemiş hissediyordu. Büyücünün planı her ne idiyse, Limbeck ona bilgi verecek, Aşağı Âlem'e giriş yolunu gösterecekti. Ama Haplo. Bir de onu düşün. Kazayla gelmediyse. Hayır. Hugh adama dikkatle baktı. Haplo uyumakta olan köpeğe sataşıyor, kuyruğuyla burnunu gıdıklıyordu. Köpek hapşırdı, uyanıp sineği bulmak için sinirli sinirli etrafına bakındı, bulamayınca tekrar uykuya daldı. Hugh Drevlin'de hapsedilmelerini düşündü. Haplo'yu parmaklıkların yanında görünce duyduğu şoku. Hayır, Hugh

Haplo'nun herhangi bir şeyi kazayla yaptığını düşünemiyordu. O zaman planlanmıştı, demek ki? Ama kim tarafından?

Hugh'nun bakışları Alfred'e kaydı. Kâhya boşluğa bakıyordu. Yüzü, uyanıkken kabus gören birinin yüzüydü. Ona Aşağı Âlem'de ne olmuştu? Ve neden buradaydı? Çocuk hizmetkarını yanında getirmeyi istememişse tabii. Ama Alfred'i getirenin Bane olmadığını hatırladı Hugh. Kâhya kendiliğinden peşlerine takılmıştı. Ve hâlâ da takip ediyordu.

"Peki, ya Alfred?" diye sordu Sinistrad. "Onu neden getirdin?"

Gizemustası ile oğlu, gökkubbenin kenarına yaklaşıyorlardı. Buzdağları gittikçe küçülmüş, aralarındaki mesafe artmıştı. Önlerinde, uzakta Sinistrad'ın Yüksek Âlem olduğunu söylediği yer, elmasların arasındaki zümrüt gibi parıldıyordu. Arkalarında, uzakta, elf gemisinden yükselen tezahüratı duyabiliyorlardı.

"Kral Stephen'ın, beni öldürmek için yaptığı planı öğrendi," diye yanıtladı Bane babasını, "ve beni korumak için geldi."

"Bundan fazlasını bilmiyor, demek."

"Oğlun olduğumu biliyor. Üzerimdeki tılsımı da biliyor."

"Tüm aptallar biliyor onu. Onu bu kadar etkili kılan da buydu zaten. Kendi çaresizliklerinin o kadar farkındaydılar ki! Ama kastettiğim bu değildi. Alfred, annen baban ve aptal Tristan'ın, seni başlarından atmalarından kendilerini sorumlu tutmalarını sağladığını biliyor mu? Onun için mi geldi?"

"Hayır. Alfred geldi, çünkü kendi kendine bir işe yaramıyor. Benimle olmak zorunda Başka bir şey yapabilecek kadar zeki değil"

"O zaman, geri döndüğünde seninle olması uygun olur

Hikâyeni teyit edebilir."

"Geri dönmek mi? Nereye geri döneceğim?" Bane korkmuş görünüyordu. Babasına asıldı. "Ben seninle kalacağım!"

"Neden şimdi dinlenmiyorsun. Kısa süre sonra eve ulaşacağız ve senin arkadaşlarım üzerinde iyi bir izlenim bırakmanı istiyorum."

"Ya annem üzerinde?" Bane rahatça eyere yerleşti.

"Evet, elbette. Şimdi, dilini tut. Kubbeye yaklaşıyoruz ve bizi karşılamak üzere bekleyenlerle iletişim kurmam lazım."

Bane başını babasının sırtına yasladı. Alfred hakkındaki tüm gerçeği anlatmamıştı. Ormanda o garip olay olmuştu.

Ağaç üzerine düştüğünde. Alfred benim hâlâ baygın olduğu mu düşünmüştü, ama değildim. Gördüm. Ne gördüğümden emin değilim. Yukarıda öğreneceğimden eminim. Belki bir gün, babama sorarım. Ama şimdi değil. "Geri dönmek"le neyi kastettiğini öğrenmeden olmaz. O zamana kadar, Alfred'i kendime saklayacağım.

Bane Sinistrad'a iyice sokuldu.

Hugh piposundaki tütünü boşalttı ve piposunu dikkatle kumaşına sararak, güzelce göğsüne yerleştirdi. Buraya gelmekle hata yaptığını hep biliyordu. Ama kendine hakim olamamıştı. Çocuk onu büyülemişti. Bu yüzden Hugh, seçeneklerini düşünmekten vazgeçebileceğine karar verdi.

Hiç seçeneği yoktu çünkü.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

YENİ UMUT

YÜKSEK ÂLEM

Gizemustası ile civa ejderinin yol gösterdiği Carfa'shon, Yüksek Âlem'i çevreleyen büyülü kubbenin içinden geçti. Elfler, insanlar ve Geg yüzlerini lomboz deliklerine bastırarak, altlarındaki muhteşem dünyaya baktılar. Gördüklerinin sıradışı güzelliği ve ihtişamıyla, hayranlık içinde sersemlemişlerdi ve herbiri bir diğerine, gördükleri harikaları yaratanların ne kadar güçlü olması gerektiğini hatırlatıyordu. Birkaç saniye içinde arkalarında donmuş, pırıldayan buzdan bir dünyayı bıraktılar ve güneşin ısıttığı, gökkuşağının kuşattığı, yeşil bir dünyaya girdiler.

Elfler, soğuk havayla mücadele etmek için kuşandıkları kürk paltoları çıkardılar. Hugh mangaldaki odunkömürünü ateşkutusuna boşalttı. Geminin üzerinde oluşmuş olan buz erimeye, gövdeden akmaya, altlarındaki zemine yağmur gibi dökülmeye başladı.

Geminin uçuşuyla doğrudan ilgisi olmayan herkes, gözleri faltaşı gibi açık, hayranlıkla bu büyülü âleme bakıyordu. Herkesin ilk düşüncesi, suyun

bol olması gerektiği oldu. Yer gür bitkilerle kaplanmıştı, yeşil yapraklı yüksek ağaçlar uzanıp giden tepeleri süslüyordu Orada burada, uzun inci renkli kuleler göğe yükseliyordu; geniş caddeler vadileri kesiyor, sırtların ardında gözden kayboluyordu.

Sinistrad önlerinde uçuyor, civa ejderi güneşle yıkanan gökte zikzaklar çiziyor, zarif ejder gemisinin göreceli olarak hantal görünmesine sebep oluyordu. Rehberlerini takip ettiler. İleride, ufukta, bir grup kule göründü. Sinistrad ejderin başını o tarafa çevirdi ve elf gemisi yaklaştıkça, gemideki herkes bunun devasa bir kent olduğunu gördü.

Hugh bir sefer, esir olduğu günlerde, elflerin haklı olarak gurur duydukları, Aristagon'un başkentini görmüştü. Becerikli elf zanaatkarları tarafından kalıba dökülen mercankayadan yapılan binalarının güzelliği efsanevidir. Ama Tribus'un mücevherleri, önlerinde pırıldayarak duran kentle karşılaştırıldığında, yalnızca tutkal ve camdan ibaret kalırdı. Önlerinde, yeşil kadife üzerine saçılmış bir avuç inci ve aralarında birkaç yakut, safir veya elmas vardı.

Elf gemisini büyük bir sessizlik bürüdü. Harika bir rüyayı bozmaktan kaçınırcasına, kimse konuşmuyordu. Hugh Kir keşişlerinden güzelliğin gelip geçici olduğunu, insanın yarattığı her şeyin sonunda toza döneceğini öğrenmişti. Şimdiye kadar, hayatı boyunca aksini kanıtlayan hiçbir şey görmemişti, ama şimdi belki de haksız olduğunu düşünmeye başlamıştı. Limbeck'in yanaklarından yaşlar akıyordu; görebilmek için devamlı gözlüklerini çıkarıp silmek zorunda kalıyordu. Alfred içinde yaşadığı işkenceyi unutmuş, dışarıdaki kente, neredeyse melankolik bir yüz ifadesiyle bakıyordu.

Haplo'ya gelince, etkilenmişse bile belli etmiyordu. Tek yaptığı, diğerleriyle birlikte, ortalama bir ilgiyle lomboz deliğinden dışarı bakmaktı.

Ama zaten, diye düşündü Hugh, adamı dikkatle inceleyerek, o yüz hiçbir duygu göstermiyor ki -korku, sevinç, endişe, mutluluk, öfke. Yine de, eğer insan dikkatle bakarsa, sanki yara izleri gibi derine kazılı duygular görebiliyordu. Yüzünü ifadesizleştiren, adamın kendi iradesiydi; neredeyse siliyordu duygularını, ama tam olarak değil. Elimin devamlı kılıcıma gitmesi şaşılacak şey değil. Haplo gibi arkadaşım olacağına, açıkça düşmanım olan birisi yanımda olsa daha iyi olur.

Haplo'nun ayaklarının dibinde oturan ve sahibinin göstermiş olduğundan daha büyük bir ilgiyle kenti izleyen köpek aniden başını eğdi

ve böğrünü dişledi. Sanki zaptedemediği bir kaşıntıyı gidermek ister gibiydi.

Elf gemisi kente girdi. Yüksek binaların arasında dolanan geniş, kenarlarına çiçekler dizilmiş bulvarların üzerinde alçaktan uçtu. Bu binaların ne tür bir malzemeyle yapıldığım kestirmek mümkün değildi. Pürüzsüz ve parlak duvarlar, incilerle yapılmış gibiydi -bazen mercankayanın içinde bulunan, su damlaları kadar nadir ve değerli o mücevherlerle. Elfler nefeslerini tutup birbirlerine, o badem şeklindeki gözlerinin kenarlarından baktılar. İnciden bir köşetaşı onlara, krallarının bile sahip olmadığı bir servet kazandırırdı. Ellerini ovuşturan Hugh, neşesinin yerine geldiğini hissetti. Buradan canlı çıkarsa, bir servetle ayrılmaya özen gösterecekti.

Alçaldıklarında, geminin altında, kendilerine merakla bakan yüzleri fark ettiler. Caddeler kalabalıktı; Hugh kentin nüfusunun binlerle hesaplanabileceğini tahmin etti. Sinistrad gemiyi büyük bir merkezi parka yöneltti ve el işaretleriyle, buraya demirlemeleri gerektiğini anlattı. Burada büyücülerden bir kalabalık toplanmıştı ve yeni gelenleri merakla izliyorlardı. Büyücülerden hiçbirinin daha önce benzer bir mekanik araç görmemesine rağmen, elflerin aşağı attığı halatları hemen yakaladılar ve ağaçlara bağladılar. Kaptan Bothar'el kanatlarını neredeyse tamamen içeri çekerek gemiyi yüzer kılacak kadarının kalmasını sağladı.

Hugh ve yoldaşları, tam Sinistrad ile Bane yoktan varoldukları sırada köprüye getirilmişlerdi. Gizemustası saygıyla kaptana doğru eğildi.

"Yolculuğunuzun fazla güçlük çıkarmadığını umarım. Geminiz buzdan dolayı zarar görmedi, değil mi?"

"Pek az, teşekkür ederim," diye yanıtladı Kaptan Bothar'el, eğilerek. "Uğradığımız herhangi bir hasarı onarabiliriz."

"Halkım ve ben, dilediğiniz malzemeyi sağlayabiliriz: ahşap, halat..."

"Teşekkür ederim, buna gerek duyacağımızı sanmıyorum. Elimizdekilerle yetinmeye alışığız." Bu âlemin güzelliği ve zenginliğinin, Bothar'el'in gözlerini kör etmediği anlaşılıyordu. Yabancı topraklarda, yabancı bir ırkın arasındaydı. Hugh bu elften hoşlanmaya başlamıştı. Bothar'el'i, içinde bulunduğu tehlike hakkında uyarmaya gerek olmadığını görüyordu.

Sinistrad alınmış görünmüyordu. Geniş bir gülümsemeyle, mürettebatın karaya çıkıp, kentin sunduklarından faydalanacaklarını umduğunu söyledi. Halkından bir çoğu gemiye çıkıp, kölelere göz kulak olabilirlerdi.

"Teşekkür ederim. Ben ve subaylarımdan bazıları, daha sonra davetinizi kabul etmekten memnunluk duyarız. Ama şimdilik yapacak işlerimiz var. Ve kölelerimizin sorumluluğu ile size zahmet vermek istemeyiz."

Kaşı olsaydı, Sinistrad birini kaldıracakmış gibi görünüyordu. Şimdiki haliyle, alnındaki kırışıklar hafifçe kalktı, ama hiçbir şey demedi. Gülümsemesi derinleşerek ve karanlıklaşarak, kabullenişle eğildi "İsteseydim, bu gemiyi beş saniye içinde benim kılabilirdim," diyordu gülümsemesi.

Kaptan Bothar'el de eğilerek gülümsedi.

Sinistrad'ın bakışları Hugh, Limbeck ve Alfred üzerinde dolandı. Haplo üzerinde bir süre oyalandı ve gözleri arasında hafif bir düşünce çizgisi belirdi. Haplo incelemeyi kendi sessiz, mütevazı gülümsemesiyle yanıtladı ve çizgi kayboldu.

"Umarım, efendim, yolcularınızı eşimle tanışmak ve evimde ağırlanmak üzere götürmeme itirazınız yoktur. Tek oğlumuzun hayatını kurtardıkları için kendilerine son derece minnettarız."

Kaptan Bothar'el, yolcularının geminin tekdüze hayatından kurtulacakları için memnun olacaklarından emin olduğunu söyleyerek yanıt verdi. Satır aralarını okuyan Hugh, elfin kendilerinden kurtulmaktan memnun olacağı sonucunu çıkardı. Kapak açılıp bir ip merdiven aşağı atıldı. Sinistrad ile Bane köprüyü aynı havalı yöntemleriyle terk ettiler; diğerleri merdivenden indiler. Gemiyi terk eden son kişi Hugh oldu. Kapağın önünde durup, diğerlerinin yavaş yavaş ve beceriksizce inmelerini izlerken, kolundaki hafif dokunuşla irkildi.

Döndü ve elf kaptanla gözgöze geldi.

"Evet," dedi Bothar'el, "ne istediğini biliyorum. İstediğini elde edememesi için elimden geleni yapacağım. Para ile dönersen, buradan gideriz. Dayanabildiğimiz sürece seni bekleyeceğiz." Elfin dudakları büküldü. "Söz verildiği gibi ödüllendirilmeyi bekliyorum -öyle ya da böyle."

Aşağıdan gelen bir çığlık ve gümleme Alfred'in, her zamanki gibi, kazaya uğradığını gösteriyordu. Hugh hiçbir şey söylemedi. Söylenecek bir şey yoktu. Her şey ortadaydı. Merdivenleri inmeye başladı. Diğerleri çoktan inmişti. Haplo ile Limbeck, yüzükoyun yatan, baygın Alfred'le ilgileniyordu. Haplo'nun yanında duran köpek, Alfred'in yüzünü yalıyordu. İnerken Hugh, köpek ile sahibinin nasıl olup da böylesine bir beceri gösterdiğini merak etti. Hugh daha önce hiç ip merdivenden inen bir dört

ayaklı duymamıştı. Ama diğerlerine sorduğunda, onların da fark etmediklerini öğrendi.

Yirmi gizemustasmdan oluşan bir grup -on erkek ve on kadın- yeni gelenleri karşılamak üzere bekliyordu. Sinistrad onları gizemüstadı olarak, yani mistik öğretinin öğreticileri ve kentin yönetici grubu olarak tanıttı. Gruptakiler değişik yaşlardaydı, fakat hiçbiri Sinistrad kadar genç görünmüyordu. Bir çift o kadar yaşlı görünüyordu ki, yüzlerindeki kırışıklar o kurnaz, zeki ve içlerinde uzun yılların bilgisini saklayan gözlerini saklıyordu. Diğerleri orta yaşlıydı, yüzleri katı, çizgisiz, saçları gür ve zengin renklere sahipti, şakaklarında birkaç tutam gümüş veya gri tutam vardı. Hoş ve naziktiler, misafirlerine içtenlikle hoşgeldiniz diyor, ziyaretlerini anılmaya değer kılmak için güçlerinin yettiği her şeyi sunmayı vaat ediyorlardı.

Anılmaya değer. Hugh en azından bunun gerçekleşeceğini hissedebiliyordu. Büyücülerin arasında yürürken, tanıştırılırken, bakışlarını asla karşılamayan gözlere baktı, çevresinde inci materyalinden oyulmuş kadar ifadesiz yüzler gördü, nezaket ve uygun bir karşılama ifadesinden başka hiçbir ifade taşımayan yüzlerdi bunlar.

"Dostlarım, acaba kentimizde bir yürüyüş yapıp, harikalarını görmeyi diler miydiniz? Benim kendi konutum biraz uzakta ve ayrılmadan önce Yeni Umut kentini görmek için başka bir fırsat doğmayabilir sizin için."

Hepsi kabul etti ve -başındaki bir şişlik dışında- Alfred'in yaralanmadığından emin olduktan sonra Sinistrad'ı takip etti ler. Onlar geçerken büyücü kalabalıkları çimenlerde toplanıyor veya ağaçların altında oturup onlara bakıyordu. Ama hiç kimse, ne onlara ne de yanlarındaki arkadaşlarına bir şey söylemiyordu. Sessizlik tüyler ürperticiydi. Hugh Yıksı-diksi'nin bam-gümlerini tercih edeceğini düşündü.

Kaldırıma ulaştıklarında o ve arkadaşları, kuleleri gökkuşağı ile süslü göğe yükselen, pırıltılı binaların arasında durdular. Kemerli kapılar serin, gölgeli avlulara açılıyordu. Kemerli pencerelerden, içerideki muhteşem zenginlikler görülüyordu.

"Solda gördükleriniz, gençlerimizin eğitim aldıkları mistik akademiye ait binalar. Karşısındakiler, öğrenciler ile öğreticilerin konutları. Buradan gördüğünüz şu, en yüksek bina, biraz önce tanıştığınız, konsey üyelerinin toplandığı hükümet binası. Ah, sizi bir konuda uyarmalıyım." Bir elini sevgiyle oğlunun omzuna koymuş olan Sinistrad, gruba doğru döndü.

"Binalarımızın yapımında kullandığımız malzeme büyü ile yaratılmıştır ve bu yüzden... Anlamanızı sağlamak için nasıl ifade etmeliyim? Şöyle diyelim: bu dünyadan değildir. Bu yüzden, bu dünyaya ait olduğunuza göre, dokunmamanız iyi olur. Ah, işte, ne diyordum ben?"

Daima meraklı Limbeck uzanıp, parmaklarını pürüzsüz, incimsi taş üzerinde gezdirmişti. Bir cızırdama oldu ve Geg acıyla haykırarak yanmış ellerini geri çekti.

"Dilinizi anlamıyor," dedi Alfred, büyücüye azarlayan bakışlarla bakarak.

"O zaman birinizin tercüme etmesini tavsiye ederim," diye yanıtladı Sinistrad. "Bir dahaki sefere hayatına malolabilir."

Limbeck binalara hayranlık içinde bakarken, yaralı parmaklarını emiyordu. Alfred alçak sesle Geg'e uyarıyı açıkladı. Caddede ilerlemeye devam ettikçe yeni harikalar gözlerinin önüne seriliyordu. Kaldırımlar insanlarla doluydu, işlerinin peşinde oraya buraya gidiyorlar, yanlarından geçerken onlara merakla ve sessizlik içinde bakıyorlardı.

Alfred ile Limbeck Bane ile Sinistrad'a ayak uydurmuşlardı. Haplo'nun geride kaldığını farkedene kadar, Hugh da aynısını yaptı. Haplo, birden topallamaya başlayan köpeğine yardım etmek üzere yavaşlamıştı. Sessiz bir talebi yanıtlayan Hugh, durup onları bekledi. Gelmeleri uzun sürdü - köpeğin acı çektiği açıktı. Diğerleri epeyce uzaklaşmışlardı. Haplo durdu ve görünürde yarayla ilgilenerek hayvanın yanında diz çöktü. Hugh da ona katıldı. "Eee, ne oldu ite?"

"Aslında bir şeyi yok. Sana bir şey göstermek istedim. Uzanıp arkamdaki duvara dokun."

"Çıldırdın mı? Parmaklarımın yandığını mı görmek istiyorsun?"

"Hadi, uzat," dedi Haplo, sessizce gülümseyerek. Köpek, harika bir sırrı paylaşırcasına Hugh'ya sırıtıyordu. "Canın yanmayacak."

Sonunda başının belaya gireceğini bile bile, meydan okumayı görmezden gelemeyen bir çocuk gibi, sakınarak inci gibi parlayan duvara elini uzattı Hugh. Parmakları yüzeye dokunduğunda acı hissetmeyi bekledi, ama hiçbir şey hissetmedi. Kesinlikle hiçbir şey! Parmakları taşın içinden geçip gitmişti! Bina en az bir bulut kadar katıydı. "Ne haltlar...?"

"İllüzyon," dedi Haplo. Köpeğin böğrünü okşadı. "Hadi gel, büyücü bize bakıyor. Pençesine diken batmış," diye seslendi Sinistrad'a "Çıkardım. Köpeğin bir şeyi kalmayacak." Sinistrad onları kısık gözlerle ve şüpheyle inceledi, belki de köpeğin, kentin ortasında nerede bir diken bulduğunu

merak ediyordu. Yeni Umut'un harikalarını anlatırken, tasvirleri biraz zorlama olsa da, yürürken konuşmaya devam etti.

Hayretler içinde kalan Hugh, Haplo'yu dürtükledi. "Neden?"

Haplo omuzlarını silkti. "Bir şey daha var," dedi alçak bir sesle, Sinistrad görecek olursa, konuştuklarını anlamasın diye ağzının köşesinden konuşarak. "Çevremizdeki insanlara bir bak."

"Sessiz insanlara benziyorlar."

"Bak onlara. Dikkatle."

Hugh denileni yaptı. "Gerçekten garip bir şey var," diye itiraf etti. "Sanki..." Durdu.

"Daha önce görmüşsün gibi, değil mi?"

"Evet. Sanki daha önce onları görmüşüm gibi. Ama bu mümkün değil."

"Evet, mümkün. Eğer devamlı aynı yirmi kişiyi, değişik değişik yerlerde görüyorsan."

O anda, sanki konuştuklarını duymuş gibi, Sinistrad turu aniden bitirdi.

"Mütevazı konutuma gitmemizin zamanı geldi," dedi. "Eşim bekliyor olmalı."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

SENISTER ŞATOSU

YÜKSEK ÂLEM

Civa ejderi hepsini Sinistrad'ın konutuna taşıdı. Fazla yolculuk etmek zorunda kalmadılar. Sanki şato bir bulutun üzerinde yüzüyor gibiydi. Sisler aralandığı zaman, aşağıdaki Yeni Umut kentinin manzarası muhteşem, nefes kesici -ve Hugh'ya göre- rahatsız ediciydi. Binalar, insanlar -hepsi rüyadan başka bir şey değil gibiydi. Ama öyleyse, kimin rüyası? Ve neden kendileri bunları paylaşmak üzere davet edilmişti -hayır, zorlanmıştı?

Şatoya girmeleri üzerine Hugh'nun ilk yaptığı, gizlice duvarları dürtüklemek oldu. Haplo'nun da aynısını yaptığını gördü ve bakıştılar. En azından şato gerçekti.

Ve merdivenden inmekte olan kadın... o gerçek miydi? "Ah, işte geldin, hayatım, senin ön tarafta, oğlunu karşılamak üzere sabırsızca bekliyor olacağını düşünmüştüm."

Şatonun giriş holü çok büyüktü. Hole hakim olan unsur, büyük bir merdivendi. Merdiven o kadar büyüktü ki, kanatları sonuna kadar açık bir

savaş ejderi rahatlıkla üzerinde uçabilir, fakat kanat uçları yan duvarlara dokunmazdı. İç duvarlar da dışarıdakilerle aynı pürüzsüz, incimsi opal taşından yapılmıştı. Şatoyu çevreleyen sisler kaydıkça değişen güneş ışığı al tında yumuşak bir şekilde parlıyordu. Canlı renklere ve muhteşem güzelliklere sahip halılar duvarları süslüyordu. Nadir ve kıymetli mobilyalar -masif ahşap dolaplar, oymalarla süslenmiş, yüksek sırtlı sandalyeler, holde dizilmişti. Kıymetli metallerden yapılmış, altın ve gümüş kakmalı çok eski insan zırhları sessizce nöbet bekliyordu. Merdivenler yünlü, kalın, yumuşak bir halıyla kaplıydı.

Sinistrad dikkatlerini o tarafa çekince, devasa merdivenlerin yanında küçücük görünen bir kadın gördüler. Donmuş gibi durmuş, oğluna bakıyordu. Bane Sinistrad'a iyice sokulmuştu, küçük eli sıkıca büyücünün eline asılıyordu. Kadın elini boynundaki madalyona götürüp sıkıca kavradı. Diğer eliyle, trabzanlara yaslandı. Merdivenlerde, ihtişamlı bir giriş yapmak ve tüm gözleri üzerine çekmek için durmamıştı. Hugh kadının, daha ileri gidemediği için durduğunu gördü.

Hugh kısa bir süre, Bane'in annesinin ne tür bir kadın olduğunu merak etti. Bebek değiştirme gibi bir işte rol alabilecek bir kadın, ne tür bir kadın olabilirdi? Bildiğini düşünüyordu ve babası kadar hırslı ve tehlikeli bir kadın görse şaşırmayacaktı. Ama kadını görünce, onun bir suçlu değil, kurban olduğunu anladı.

"Hayatım, kök mü saldın?" Sinistrad'ın canı sıkılmış gibiydi. "Neden konuşmuyorsun? Misafirlerimiz..."

Kadın düşecek gibi oldu ve düşünmek için duraksamayan Hugh, merdivenlerden koşarak çıkıp, düşmekte olan bedeni yakaladı.

"Annem o demek," dedi Bane.

"Evet, oğlum," dedi Sinistrad. "Baylar, karım, Iridal." Önemsemezce elini hareketsiz bedene doğru salladı. "Onun adına sizden özür dilemeliyim. Zayıftır, çok zayıftır. Ve şimdi, baylar, beni takip ederseniz, size odalarınızı göstereceğim. Yorucu yolculuğunuzdan sonra dinlenmek isteyeceğinizden eminim."

"Ya o -karınız?" diye sordu Hugh. Ezilmiş lavanta kokusu duyuyordu.

"Onu odasına götürün," dedi Sinistrad, ilgisizce karısına bakarak. "Merdivenlerin tepesinde, balkon boyunca, soldan ikinci kapı."

"Ona bakması için bir hizmetkar çağırayım mı?"

"Hizmetkârımız yok. Onların... rahatsızlık verici olduğunu düşünüyorum. Kendi kendisine bakması gerekecek. Ve hepinizin de öyle,

korkarım."

Misafirlerinin takip edip etmediklerini görmek için bakmadan, Sinistrad ile Bane sağa döndü ve büyücünün komutu üzerine boş duvarda ortaya çıkan bir kapıdan içeri girdi. Diğerleri onları izlemekte acele etmediler - Haplo tembel tembel etrafına bakmıyor, Alfred görünüşe göre prensini takip etmekle Hugh'nun kollarındaki zavallı kadınla ilgilenmek arasında tereddüt ediyordu. Limbeck korku dolu, yusyuvarlak gözlerle, katı duvarda ortaya çıkan kapıya bakıyor, gözlerini ovuşturuyor, belki de ezici sessizliği bozacak bir foşş, zzzt, bam sesi özlüyordu.

"Beni izlemenizi öneririm, baylar. Yalnız başına yolunuzu asla bulamazsınız. Bu şatoda yalnızca birkaç sabit oda vardır. Kalanları, biz ihtiyaç duydukça gelir, giderler. Gördüğünüz gibi israftan hiç hoşlanmam."

Bu açıklamadan dolayı irkilen diğerleri, kapıya doğru yöneldiler. Limbeck, Alfred onu nazikçe iteleyene kadar oyalandı. Köpeğin nerede olduğunu merak eden Hugh yere doğru bakınca, hayvanın ayaklarının dibinde olduğunu gördü.

"Bas git!" diye tersledi Hugh, hayvanı çizmesiyle ittirerek.

Hayvan çizmesinden kaçındı, ama merdivenlerde durup, onu ilgiyle, başını bir yana eğmiş, kulakları dik bir şekilde izlemeye devam etti.

Hugh'nun kollarındaki kadın hafifçe kıpırdanıp inledi. Arkadaşlarından yardım gelmeyeceğini gören katil, döndü ve kadını merdivenlerden yukarı taşıdı. Yukarıdaki balkona çıkması uzun sürdü, ama yükü hafifti, fazla hafif.

Kadını, yarı açık kapısı ve kadında da hissettiği hafif koku sayesinde bulmakta zorlanmadığı odasına taşıdı. İçeride bir oturma odası, onun ötesinde bir yatak odası vardı. Değişik odalardan geçmiş olan Hugh, bu odaların neredeyse çıplak olduğunu, pek az mobilya bulunduğunu ve bunların da tozlarla kaplı olduğunu görünce şaşırdı. Bu özel odalardaki hava soğuk ve ıssızdı. Giriş holündeki sıcak lüksten çok farklıydı.

Hugh Iridal'i nazikçe, dantellerle çevrili, en iyi ketenden yapılmış çarşafların üzerine bıraktı. İpek bir örtüyü kadının ince bedeninin üzerine çekti ve durup ona baktı.

İlk gördüğünde tahmin ettiğinden daha gençti. Saçları beyazdı, ama gürdü ve ince, yumuşak tutamlardan oluşuyordu. Hareketsiz yüzü tatlı, zarif ve çizgisizdi. Cildi soluktu, korkutucu derecede soluk.

Hugh yakalamaya fırsat bulamadan, köpek yanından süzüldü ve kadının -yatağın yanından sarkan- elini yaladı. Iridal kıpırdanıp uyandı. Göz kapaklan titredi ve açıldı. Hugh'ya baktı ve yüz hatlarını korku kapladı.

"Git artık!" diye fısıldadı. "Gitmelisin!"

...Soğuk sabahı ilahi sesleri karşıladı. Köye inmekte olan, diğer leş kuşlarının kaçışmasına sebep olan, kara cüppeli keşişlerin sarkışıydı bu:

-her bebeğin doğumunda,
kalplerimizde ölürüz,
bize gösterilen,
gerçek karanlık ölüm daima geri döner...
ölüm... ölüm... ölüm...

Hugh ile diğer çocuklar arkalarında, ince giysilerinin içinde titreşerek, donmuş toprağın üzerinde yalınayak yürüyorlardı. Kısa süre sonra köyü yutacak olan korkunç alevlerin sıcaklığından faydalanmak için gelmişlerdi.

Hiç canlı insan göremiyorlardı; yalnızca ölüler, akrabaları salgın kurbanı bedenleri sokaklara atmışlar ve Kirlerin gelmesi üzerine saklanmaya gitmişlerdi. Fakat birkaç kapıda yiyecek ve belki de -daha kıymetli sayılan-su testileri görünüyordu: verdikleri hizmetlerin karşılığı.

Keşişler buna alışıktılar. Korkunç işlerine baktılar, bedenleri toplayıp, onları, yetimlerin çoktan kömürkristalleri yığmaya başladıkları büyük bir alana topladılar. Hugh'nun arasında ol-dxığu diğer çocuklar, yol boyunca koşarak, manastıra geri taşınacak olan şükran sunularını topladılar. Bir kapıya yaklaşan Hugh, bir ses duydu ve bir somun ekmeği alırken durdu. İçeri baktı.

"Anne," dedi küçük bir çocuk, yatakta uzanan kadına yaklaşarak. "Açım. Neden yataktan kalkmıyorsun? Kahvaltı zamanı."

"Bu sabah kalkamam, canım" Annenin sesi nazikti, ama çocuğa garip ve yabancı gelmişti anlaşılan, çünkü onu korkutmuştu. "Hayır, benim güzel yavrum. Sakın yanıma gelme "

Bir nefes aldı. Hugh kadının aldığı nefesin ciğerlerinde sızıldandığını duyabiliyordu. Yüzü çoktan, sokakta yatan diğer cesetlerin rengini almıştı, ama bir zamanlar güzel olduğu anlaşılıyordu. "Dur sana bakayım, Mikal. Ben... ben hastayken uslu duracaksın. Söz veriyor musun? Söz ver bana," dedi zayıf bir sesle.

"Evet, anne, söz veriyorum."

"Git artık!" dedi kadın alçak sesle. Elleri battaniyenin üzerine kapandı. "Gitmelisin. Git... git bana biraz su getir."

Çocuk dönüp, kapıda durmakta olan Hugh'ya doğru koştu. Hugh kadının bedeninin acı içinde sarsıldığını gördü. Sonra kasıldı ve gevşedi. Gözleri tavana dikilmişti.

"Gidip annem için su getirmeliyim," dedi çocuk, Hugh'ya bakarak. Sırtı annesine dönüktü; görmemişti.

"Taşımana yardım edeyim," dedi Hugh. "Tut şunu." Çocuğa ekmeği uzattı. Çocuk yeni hayatına alışmaya başlasa iyi olurdu.

Çocuğun elini tutan Hugh, onu evden uzaklaştırdı. Çocuğun kollarında, kısa süre sonra onu alıp götürecek hastalığın ilk belirtilerini hisseden kadın tarafından pişirilmiş ekmek vardı. Hugh arkasında, ölümünü görmemesi için çocuğunu gönderen annenin yumuşak sesini hâlâ duyuyordu.

"Artık git!"

Su. Hugh sürahiyi kaldırıp bir bardağa boşalttı. Iridal bardağa bakmadı, bakışları Hugh'ya dikilmişti.

"Sen!" Sesi alçak ve yumuşaktı. "Sen... onlardan biri misin? Oğlumla gelenlerden biri mi?"

Hugh başını salladı. Kadın kolunun üzerinde doğrularak, yatağında yarı oturur konuma geldi. Yüzü solgundu, parlak gözlerinde ateş vardı. "Git!" diye tekrarladı, alçak, titreyen bir sesle. "Korkunç bir tehlike içindesiniz! Bu evi terkedin! Hemen!"

Gözleri. Hugh gözlerinden büyülenmişti. İri ve derindiler, irisleri gökkuşağının bütün renklerini yansıtıyordu -kara gözbebeklerini çevreleyen, ışık vurdukça renkleri değişen, parlak bir halka.

"Beni duyuyor musun?" diye sordu kadın. Hugh duymamıştı aslında. Tehlikeyle ilgili bir şeydi. "İşte, iç bunu," dedi, bardağı kadına uzatarak. Kadın öfkeyle bardağı fırlattı. Bardak yere çarpınca su döşeme taşlarının üzerine saçıldı. "Sizin ölümlerinizin de ellerimi kirletmesini istediğimi mi sanıyorsun?"

"O zaman bana tehlikenin ne olduğunu söyle. Neden gitmek zorunda olalım?"

Ama kadın yastıkların üzerine uzandı ve yanıt vermedi. Yaklaşan Hugh, kadının korkuyla titremekte olduğunu gördü. "Ne tehlikesi?" Kırık cam parçalarını almak üzere uzandı, işini yaparken gözlerini kadından ayırmadı.

Kadın çılgınca başını salladı. Gözleri odanın içinde oraya buraya dönüyordu. "Hayır. Yeterince konuştum, belki de gereğinden fazla! Heryerde gözleri vardır, kulakları her zaman işitir!" Parmakları kıvrılıp

yumruk oldu. Hugh başka birisinin acısını hissetmeydi çok olmuştu. Kendi acısını hissetmeydi çok olmuştu. İçinde, derinlere gömülü bir yerlerden, ölü yatan anılar ve duygular canlandı, kemikli ellerini uzatıp tırnaklarını ruhuna geçirdi. Eli sarsıldı; bir cam parçası avcuna gömüldü.

Acı Hugh'yu öfkelendirdi.

"Bu cam parçalarını ne yapacağım?"

Iridal eliyle hafif bir hareket yaptı ve Hugh'nun elindeki cam parçaları, sanki hiç var olmamışçasına ortadan kayboldu.

"Kendine zarar verdiğin için üzgünüm," dedi kadın tekdüze, cansız bir sesle. "Ama kalmakta ısrar edersen beklemen gereken de bu."

Yüzünü kadından çeviren Hugh, pencereden dışarı baktı. Çok uzaklarında, sislerin arasında gümüşsü derisi farkedilen ejder, devasa bedenini şatonun çevresinde kıvırıyor, büyücüye duyduğu nefretle kendi kendine mırıldanarak yatıyordu.

"Gidemeyiz," dedi Hugh. "Ejder orada nöbet tutuyor."

"Gerçekten gitmek isterseniz, ejderden kaçınmanın yolu her zaman bulunur."

Hugh sessiz kaldı. Gerçeği söylemeye ve karşılığında işiteceklerine karşı isteksizdi. Ama bilmek zorundaydı. "Ben gidemem. Büyülendim - oğlun beni büyüsü altına aldı."

Iridal rahatsızca kıpırdandı ve Hugh'ya acıyan gözlerle baktı.

"Büyü etki ediyor, çünkü sen etki etmesini istiyorsun. İraden onu besliyor. Gerçekten isteseydin, uzun zaman önce büyüyü bozabilirdin. Büyücü Trian bunu fark etti. Çocuğu önemsiyorsun, anlıyor musun? Ve önemseyiş, görünmez bir hapishanedir. Ben biliyorum... ben biliyorum!"

Hugh'nun ayaklarının dibinde, burnu patilerinin üzerinde uzanmış olan köpek aniden ayağa fırladı ve çevresine vahşi bir havayla etrafa bakındı.

Iridal'in nefesi kesildi. "Geliyor! Çabuk, git buradan artık. Burada fazla uzun kaldın."

Yüzü kararan Hugh, yerinden kıpırdamadı.

"Ah, lütfen git!" diye yalvardı Iridal, ellerini uzatarak. "Benim hatırım için! Cezalandıracağı kişi ben olacağım!"

Köpek çoktan ayağa fırlamış, dış odalara yönelmişti. Dehşete düşmüş kadına son bir kez bakan Hugh, onun söylediğini yapmanın en doğrusu olduğuna karar verdi -en azından şimdilik. Söyledikleri hakkında düşünüp taşınmaya fırsat bulana kadar. Dışarı çıktığında, oturma odasında Sinistrad'la karşılaştı.

"Karın dinleniyor," diyerek soruları önledi Hugh. "Teşekkür ederim. Onu epeyce rahatlattığından kuşkum yok." Sinistrad'ın kirpiksiz gözleri Hugh'nun kaslı kollarını ve bedenini süzdü; ince dudaklarına bilmiş bir gülümseme dokundu.

Hugh öfkeyle kızardı. Büyücüyü itip geçmek istedi, ama Sinistrad hafifçe yer değiştirerek yolunu kapadı.

"Yaralanmışsın," dedi gizemustası. Uzanarak, Hugh'nun elini tuttu ve avcunu yukarı doğru, ışığa çevirdi.

"Önemli değil. Bir cam parçası, o kadar."

"Çık çık. Misafirlerimizin yaralanmasına göz yumamam! İzin verirsen." Sinistrad, bir örümceğin bacakları gibi ince ve titrek parmaklarını Hugh'nun avcunda, yaranın üzerinde gezdirdi. Gözlerini kapatarak yoğunlaştı. Kesik kapandı. Yaranın acısı yok olmuştu.

Sinistrad gülümseyerek gözlerini açtı ve dikkatle Hugh'nun gözlerine baktı.

"Senin misafirin değiliz," dedi Usta. "Biz senin esirleriniz.”

“İşte bu, sevgili bayım," diye yanıtladı gizemustası, "tamamen size kalmış."

Şatonun sabit birkaç odasından biri büyücünün çalışma odasıydı. Konuttaki diğer odaların yerine göre konumu, Sinistrad'ın ruh haline ve ihtiyaçlarına bağlı olarak devamlı değişiyordu. O gün şatonun üst katlarındaydı. Perdeleri, Gecenin Lordları günün mumunu üflemeden önce Solarus'un son ışıklarını yakalamak üzere çekilmişti.

Büyücünün büyük çalışma masasının üzerinde, oğlunun Yıksı-diksi'ye ilişkin çizimleri vardı. Bazıları devasa makinenin, Bane'in bizzat gördüğü parçalarına aitti. Bazıları ise Limbeck'in yardımıyla çizilmişti ve Yıksı-diksi'nin, Drevlin'in başka kısımlarındaki parçalarına aitti. Çizimler oldukça iyiydi ve dikkate değer bir biçimde gerçekçiydi. Sinistrad çocuğa, çizimlerini büyü kullanarak nasıl geliştireceği konusunda bilgi vermişti. Görüntüyü zihninde yarattıktan sonra Bane'in tek yapması gereken, görüntüyle elinin hareketlerini birleştirmek ve gördüklerini kağıda aktarmaktan ibaretti.

Büyücü dikkatle çizimleri incelerken, boğuk bir havlama sesi başını kaldırmasına sebep oldu. "O köpeğin burada ne işi var?"

"Beni seviyor," dedi Bane, kollarını köpeğin boynuna dolayıp, onu kucaklayarak. Bu ikisi yerde güreşirlerken köpek havlamıştı. "Hep beni

izliyor. Haplo'yu sevdiğinden daha çok seviyor beni, değil mi, oğlum?"

Köpek sırıttı, kuyruğu yeri dövüyordu. "Bundan o kadar da emin olma." Sinistrad hayvana delici gözlerle baktı. "Ona güvenmiyorum. Bence ondan kurtulmamız lazım. Eski zamanlarda, büyücüler bu tür hayvanlara istediklerini yaptırıyorlardı. Gidemedikleri yerlere gönderip, casus gibi kullanıyorlardı onları."

"Ama Haplo büyücü değil ki! O yalnızca... bir insan.”

“Ve güvenilmemesi gereken bir insan. Her şeyi kontrol altında bulundurduğuna inanmadığı sürece kimse o kadar sessiz ve kendinden emin davranamaz." Sinistrad yan yan oğluna baktı. "Sende keşfettiğim bu zayıflıktan hoşlanmıyorum, Bane. Bana anneni hatırlatmaya başladın."

Çocuk kollarını yavaşça köpeğin boynundan çözdü. Ayağa kalkıp masaya doğru yürüdü ve babasının yanında durdu.

"Haplo'dan kurtulabiliriz. O zaman ben köpeği alırım, sen de bu konuda endişelenmek zorunda kalmazsın."

"İlginç bir fikir, oğlum," diye yanıtladı Sinistrad, çizimlerle meşgul olurken. "Şimdi, hayvanı buradan götür ve gidip oyna."

"Ama, baba, köpek hiçbir şeye zarar vermiyor ki! Ona söylersem, sessiz durur. Bak, orada yatıyor yalnızca."

Sinistrad eğildi ve köpeğin kendisine baktığını gördü. Hayvanın oldukça zeki bakışları vardı. Gizemustası kaşlarını çattı. "Onu burada istemiyorum. Kokuyor. İkiniz de gidin buradan." Sinistrad çizimlerden birini kaldırıp, bir diğerinin yanında tuttu ve düşünceli düşünceli inceledi. "Ne yapması düşünülmüştü? Bu kadar büyük, bu kadar ihtişamlı bir şey. Sartanların amacı neydi? Herhalde yalnızca su toplamak değil!”

“Çalışmayı sürdürebilmek için su üretiyor," dedi Bane, babasının boyuna yetişebilmek için bir tabureye tırmanırken. "Su kullanarak buhar üretiyor. Buharı, elektrik üretmek için kullanıyor. Elektrik de makinenin çalışması için kullanılıyor. Muhtemelen Sartanlar makinenin bu parçasını" -eliyle işaret etti- "su toplayıp Orta Âlem'e göndermek için kullandı, ama makinenin ana amacının bu olmadığı açık. Bak, ben..."

Bane babasıyla gözgöze geldi. Sözcükler dudaklarında soldu. Sinistrad hiçbir şey söylemedi. Bane yavaşça tabureden aşağı kaydı.

Gizemustası, tek bir sözcük bile söylemeden, çizimleri inceleme işine döndü.

Bane kapıya doğru yürüdü. Ayağa kalkan köpek, oyun vaktinin geldiğini düşünerek, hevesle takip etti. Çocuk kapıda durup geriye döndü.

"Biliyorum," dedi.

"Neyi?" Sinirlenen Sinistrad, bakışlarını kaldırdı.

"Yıksı-diksi'nin neden icat edildiğini biliyorum. Ne yapmasının hedeflendiğini biliyorum. Bunu yapmasını nasıl başarabileceğimizi biliyorum. Ve tüm dünyaya nasıl hükmedebileceğimizi biliyorum. Çizimleri yaparken anladım."

Sinistrad çocuğa dik dik baktı. Ağzının çevresinde ve yüz hatlarında, çocuğun annesini hatırlatan bir şey vardı, ama gizemustasına korkusuzca bakan, kendi kurnaz, hesapçı gözleriydi.

Sinistrad elini çizimlere doğru, dikkatsiz bir hareketle salladı. "Göster o zaman."

Masaya dönen Bane gösterdi. Unuttukları köpek, kendisini büyücünün ayaklarının dibine atmıştı.

ELLİNCİ BÖLÜM

SESISTER ŞATOSU

YÜKSEK ÂLEM

Onlarca küçük çanın çıngırdaması, Sinistrad'ın misafirlerini akşam yemeğine davet ediyordu. Şatonun yemek odası -henüz yaratılmış olduğuna kuşku yoktu-penceresiz, büyük, karanlık ve soğuktu. Tozla kaplı uzun bir masa boş odanın ortasında duruyordu. Kumaş kaplı sandalyeler, masanın çevresinde muhafız melekler gibi dizilmişti. Şömine soğuk ve boştu. Oda misafirlerin tam burunlarının dibinde ortaya çıkmıştı ve odada toplanarak, huzursuzluk içinde evsahiplerini beklediler. Aylak aylak dolaşarak masaya giden Haplo, bir santimlik toz ve kir tabakasına parmağını sürdü.

"Yiyeceklerin tadına bakmak için sabırsızlanıyorum," dedi. Üstlerinde ışıklar yandı, şimdiye kadar ortada görünmeyen bir mum avizesi canlananarak aydınlık saçmaya başladı. Sandalyelerin üzerini örten kumaşlar, görünmeyen eller tarafından çekilip alındı. Toz yok olmuştu. Boş masa birden yiyeceklerle dolup taştı -kızarmış et, tüten sebzeler, mis gibi

kokan ekmekler. Şarap ve su dolu sürahiler ortaya çıktı. Görülemeyen bir kaynaktan, yumuşak bir müzik duyulmaya başlandı.

Ağzı açık kalan Limbeck, arkaya doğru sendeledi. Neredeyse şöminede gürüldeyen ateşin içine düşüyordu. Alfred korkuyla sıçradı. Hugh irkilmekten kendini alıkoyamadı ve ziyafet sofrasından geri geri uzaklaşarak, şüpheyle inceledi. Sessizce gülümseyen Haplo, bir bua[25] alarak ısırdı. Çıtırtı sessizlik içinde net bir biçimde duyuldu. Çenesinden akan suyu eliyle sildi. Çok iyi bir illüzyon, diye düşündü. Herkes bir saat boyunca aldanacak, sonra neden hâlâ aç hissettiklerini merak edecekler.

"Lütfen oturun," dedi Sinistrad, bir elini sallayarak. Diğer eliyle Iridal'i tutuyordu. Bane babasının yanına yürüdü. "Resmiyete pek önem vermiyoruz. Hayatım." Karısını masanın sonuna götürdü ve eğilerek bir sandalyeye oturttu. "Sir Hugh'nun senin için gösterdiği çabayı ödüllendirmek için, eşim, onu sağ yanına yerleştireceğim."

Iridal kızardı ve bakışlarını tabağına dikti. Hugh kendisine gösterilen yere oturdu, hoşnut değilmiş gibi görünmüyordu.

"Geri kalanınız nerede arzu ederse, orada oturabilir. Limbeck hariç. Sevgili bayım, lütfen beni affedin." Gegce konuşmaya başlayarak zarif bir şekilde eğildi. "Düşüncesizce davrandım. Sizin insanca bilmediğinizi unuttum. Oğlum, halkınızı baskıdan kurtarmak için gösterdiğiniz cesur çabadan bahsetti. Lütfen, burada, yakınımda oturun ve bana kendinizden söz edin. Diğer misafirler hakkında endişelenmeyin. Eşim onlarla ilgilenir."

Sinistrad masanın başında yerini aldı. Memnunluk, utanç ve heyecan içindeki Limbeck gürbüz bedenini Sinistrad'ın sağındaki sandalyeye yerleştirdi. Bane onun karşısına, babasının soluna oturdu. Alfred prensinin yanındaki sandalyeyi kapabilmek için acele etti. Haplo uzun masanın diğer ucunda, Iridal ile Hugh'nun yanında oturmayı tercih etti. Köpek Bane'in yanında, yere uzandı.

Her zamankinden daha suskun, daha ağzı sıkı görünen Haplo, yemeğine dalmış görünüp, aynı zamanda herkesin konuşmasını dinleyebiliyordu.

"Umarım bu akşamki tavrımı mazur görürsünüz," dedi Iridal. Hugh'ya hitaben konuşmasına rağmen, gözleri devamlı kocasına kayıyordu. "Bazı tılsımlar altındayım. Zaman zaman etkilerini böyle gösteriyorlar."

Onu izlemekte olan Sinistrad başını hafifçe salladı. Iridal Hugh'ya döndü ve yanında oturduğundan beri ilk kez doğrudan gözlerine baktı.

Gülümsemeye çalıştı. "Umarım söylediğim şeyleri gözardı edersiniz. Rahatsızlığım... saçma şeyler söylememe sebep oluyor."

"Söylediğiniz şeyler saçma değildi," diye yanıtladı Hugh. "Her sözcüğü bilerek sarf ettiniz. Ve hasta değildiniz. Korkunç şekilde korkmuştunuz."

Iridal içeri girdiğinde yanaklarında renk vardı. Ama Hugh ona bakarken yüzündeki tüm renk uçtu gitti. Kocasına bir göz atan Iridal yutkundu. Eli şarap kadehine uzandı.

"Söylediklerimi unutmalısınız! Yaşamınıza değer veriyorsanız, bir daha bundan söz etmeyin!"

"Şu anda yaşamımın pek az önemi var." Hugh'nun eli, Iridal'in elini masanın altında yakalayıp sıkıca tuttu. "Size hizmet etmek için kullanılmadığı takdirde, Iridal."

"Ekmeğin tadına bak," dedi Haplo, Hugh'ya bir parça ekmek uzatarak "Tadı nefis. Sinistrad özellikle tavsiye ediyor." Gerçekten de gizemustası onları dikkatle izliyordu. İstek sizce Iridal'in elini bırakan Hugh, ekmeği aldı ve tadına bakmadan tabağına bıraktı. Iridal tabağındaki yiyeceklerle oynadı ve yiyor gibi yaptı.

"O zaman, benim hatırım için sözlerimi unutun, özellikle de söylediklerimi yapmayacaksanız."

"Sizi tehlike içinde bıraktığımı bilerek gidemem."

"Seni aptal!" Iridal dikleşti. Yüzüne ateş basmıştı. "Senin gibi yetiden yoksun bir insan, bizim gibilere karşı ne yapabilir? Ben senden on kez daha güçlüyüm, gerekirse kendimi korumak için on kez daha ellilim! Unutma bunu!"

"Beni affedin o zaman." Hugh'nun kara yüzü kızardı. "Tehlike içindesiniz gibi görünmüştü..."

"İçinde bulunduğum tehlike beni ilgilendirir, sizi değil, beyefendi."

“Sizi artık rahatsız etmeyeceğim, hanımefendi, bundan emin olabilirsiniz!"

Iridal yanıt vermedi, tabağındaki yemeğe baktı. Hugh duygusuzca yemeye başladı ve sesini çıkarmadı. Masanın bu ucunda her şey sessizdi şimdi, bu yüzden Haplo dikkatini diğer tarafa çevirdi.

Bane'in sandalyesinin dibinde yatmakta olan köpek kulaklarını dikip hevesle, sanki bir parça yiyecek bekliyor gibi, herkesin yüzüne teker teker baktı.

"Ama Limbeck, siz Orta Âlem'de pek az şey gördünüz," diyordu Sinistrad.

"Yeterince gördüm." Limbeck kalın gözlüklerinin ardından baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Geg son birkaç hafta içinde gözle görülür bir biçimde değişmişti. Tanık olduğu görüntüler, kafasından geçen düşünceler, çekiç ve keski gibi, düşsel idealizmini yontmuştu Bunca yüzyıldır halkından esirgenen hayatı, kendilerinin sağladığı, fakat paylaşmalarına izin verilmeyen hayatı görmüştü. Çekicin ilk darbeleri onu incitmişti. Sonra öfke yükselmişti.

"Yeterince gördüm," diye tekrarladı Limbeck. Büyü, güzellik ve kendi duygulanma etkisi altında, söyleyecek başka bir şey bulamıyordu.

"Evet, öyle olmalı," diye yanıtladı büyücü. "Halkınız için gerçekten çok üzüldüm; Yüksek Âlem'de hepimiz üzüntünüzü ve pek yerinde olan öfkenizi paylaşıyoruz. Bizim de suçumuz olduğunu düşünüyoruz. Sizi sömürdüğümüzden değil. Ama yine de, bir açıdan suçlu hissediyoruz." Özenle şarabını yudumladı. "Savaştan, insanların acı çekip öldüğünü görmekten ve bunların hepsinin sebebinin hırs ve nefret olduğunu görmekten tiksindik ve dünyayı terk ettik. Bunlara karşı çıktık ve durdurabilmek için elimizden geleni yaptık, ama sayımız çok azdı, çok az."

Adamın sesinde gözyaşları vardı. Haplo harika bir performansı boşa harcadığını söyleyebilirdi, en azından masanın kendi ucunda. Iridal uzun zamandır yemek yeme numarası yapmayı bırakmıştı. Sessizce oturuyor, tabağına bakıyordu, ta ki kocasının tüm dikkatinin Geg'le sohbeti üzerinde yoğunlaştığı açık olana kadar. Sonra gözlerini kaldırdı, ama bakışları kocasına ya da yanında oturanlara gitmedi. Oğluna bakıyordu, belki de geldiğinden beri Bane'i ilk kez görüyordu. Gözleri, yaşlarla doldu. Yavaşça başını eğdi. Bir tutam saçı yüzünden çekmek bahanesiyle elini kaldırdı ve aceleyle yanağındaki damlayı sildi.

Hugh'nun, masanın üstünde yanında duran eli, acı ve öfke içinde kasıldı.

Aşkın yaldız kenarlı hançeri nasıl olmuştu da, onunki gibi katı bir yüreğe işlemeyi başarmıştı? Haplo bilmiyor ve umursamıyordu. Tek bildiği, hiç de zamanı olmadığıydı. Patryn'in bir eylem adamına ihtiyacı vardı, çünkü kendisinin eyleme geçmesi yasaklanmıştı. Hugh'nun kendisini aptalca, şövalyece öldürtmesi hiç işine gelmeyecekti.

Haplo sağ elini kaşımaya başladı, sargıların altına ulaşarak hafifçe yana kaydırdı onları. Rünler ortaya çıktığında ilgisizce ekmek almak için uzandı ve aynı hareketle elinin arkasını sıkıca şarap sürahisine bastırmayı başardı. Ekmeği sağ eliyle tutarak tabağına aldı ve sol eliyle sağ elindeki sargıları düzelterek rünleri yine gözlerden gizledi.

"Iridal," diye başladı Hugh. "Acı çektiğini görmeye dayanamıyorum..."

"Neden beni umursuyorsun ki?"

"Bir bilebilsem!" Hugh kadına doğru eğildi. "Sen veya oğlun! Ben..."

"Biraz daha şarap?" Haplo sürahiyi kaldırdı.

Hugh sinirlenerek dik dik baktı ve arkadaşını duymazlıktan gelmeye karar verdi.

Haplo bir kadehi doldurup Hugh'ya doğru itti. Kadehin tabanı adamın parmaklarına çarptı ve şarap -gerçek şarap-eline ve gömleğinin koluna döküldü.

"Ne halt ediyorsun?" Hugh Patryn'e öfkeyle döndü.

Haplo bir kaşını kaldırdı ve başını belirsizce masanın diğer yanma doğru salladı. Gürültü, Sinistrad dahil herkesin dikkatini çekmişti, herkes onlara bakıyordu. Iridal dimdik oturuyordu, yüzü mermer duvarlar kadar solgun ve soğuktu. Hugh kadehini kavrayıp büyük bir yudum aldı. Yüzündeki karanlık ifadeye bakılırsa, büyücünün kendi kanı da olabilirdi içtiği.

Haplo gülümsedi; erken davrandığı söylenemezdi. Sinistrad'a doğru bir parça ekmek salladı. "Afedersiniz. Ne diyordunuz?"

Kaşlarını çatan gizemustası devam etti. "Diyordum ki, Aşağı Âlem'de halkınızın çektiklerini bilmeli ve yardımınıza gelmeliydik. Ama başınızın dertte olduğunu bilmiyorduk. Sartanların arkalarında bıraktıkları hikâyelere inanıyorduk. O zaman, yalan söylemiş olduklarının farkında değildik."

Keskin bir çıngırdama sesi hepsini irkiltti. Alfred kaşığını tabağının üzerine düşürmüştü.

"Ne demek istiyorsunuz? Ne hikâyeleri?" diye soruyordu Limbeck hevesle.

"Sananlara göre koparılıştan sonra -insanlardan ve elflerden daha kısa boylu olduklarından- halkınız kendi güvenlikleri için Aşağı Âlem'e götürülmüşler. Aslında, şimdi anlaşılıyor ki Sartanlar asıl istediği ucuz iş gücüymüş."

"Bu doğru değil!" Ses Alfred'indi. Tüm yemek boyunca tek bir kelime bile konuşmamıştı. Iridal dahil herkes, ona şaşkınlık içinde baktı.

İnce dudakları nazik bir gülümsemeyle gerilen Sinistrad, ona döndü. "Siz gerçeğin ne olduğunu biliyor musunuz?"

Kırmızılık Alfred'in ensesinden kel kafasına doğru yayıldı. "Ben... Gegler hakkında bir çalışma yapmıştım da..." Heyecanlanıp şaşkınlaşarak, masa örtüsünün ucunu çekiştirip büktü. "Her neyse, ben... bence Sartanlar

yapmaya çalıştığı... koruma hakkında söylediklerinizdi. Cüc... Geglerin daha kısa olması yüzünden uzun boylu ırklar karşısında korumasız kaldığından değildi. Onların -Geglerin-sayısı azdı... yani Koparılış'tan sonra. Hem, cüc... Gegler'in kafası mekanik konulara yatkındı Ve Sartanlar makineleri için onlara ihtiyaçları vardı Ama asla onları istismar etmeyi kastetm .. Yani asıl kastettikle...

Hugh'nun başı öne doğru eğildi ve masaya bir gümlemeyle düştü. Sandalyesinden fırlayan Iridal, korkuyla haykırdı. Haplo ayaktaydı ve hareket halindeydi.

"Önemli değil," dedi, Hugh'nun yanına ulaşarak.

Katilin gevşek kolunu boynuna dolayıp, ağır bedeni sandalyesinden kaldırdı. Hugh'nun eli masa örtüsü üzerinde sürüklendi, kadehleri devirdi ve bir tabağı yere düşürdü.

"İyi bir adam, ama şarabı kaldıramıyor. Onu odasına götü-reyim. Sizin rahatsız olmanıza gerek yok."

"İyi olduğundan emin misin?" Iridal endişeyle tepelerinde dikiliyordu. "Belki ben de gelsem iyi..."

"Masanda sarhoş biri kendinden geçti, hayatım. Endişelenmen için gerek yok," dedi Sinistrad. "Lütfen, götürün onu."

"Köpek benimle kalabilir mi?" diye sordu Bane, hayvanı okşayarak. Sahibinin gitmeye hazırlandığını gören köpek ayağa fırlamıştı.

"Elbette," dedi Haplo rahatça. "Köpek, bekle."

Köpek mutlulukla Bane'in yanında oturdu.

Haplo Hugh'yu ayağa kaldırdı. Sarhoş bir şekilde sallanan adam, kapıya doğru sendeleyerek yürümeyi ancak başarıyordu. Diğerleri yerlerine oturdular. Alfred'in sözleri unutulmuştu. Sinistrad yine Limbeck'e döndü.

"Bu sizin Yıksı-diksi beni büyülüyor. Şimdi elimde bir gemi olduğuna göre, âleminize yolculuk yapıp, makineye bir göz atabileceğimi düşünüyorum. Elbette, halkınızın savaşa hazırlanması konusunda elimden gelen bütün yardımı da yapmaktan büyük memnunluk duyacağım..."

"Savaş mı?" Sözcük salonda yankılandı. Omzunun üzerinden arkaya bakan Haplo, Limbeck'in yüzünün tedirgin ve solgun olduğunu gördü.

"Sevgili Gegim, sizi dehşete düşürmek istemedim." Sinistrad ona nazikçe gülümsedi. "Bir sonraki adımın savaş olması, en mantıklısı. Buraya gelmenizin tek amacının bu olduğunu düşünmüştüm -desteğimi istemek. Sizi temin ederim ki, Gegler halkımın işbirliğinden tamamen faydalanacaklardır."

Sinistrad'ın sözcükleri köpeğin kulakları aracılığıyla, sendeleyen Hugh'yu karanlık ve soğuk koridorda taşımakta olan Haplo'ya kadar geldi. Tam misafir odalarının ne tarafta olduğunu merak etmeye başlamıştı ki, bir koridor önünde maddeleşti. Pek çok kapı davetkâr bir biçimde açıktı.

"Umarım kimse uykusunda yürümüyordur," diye mırıldandı Haplo, sarhoş arkadaşına.

O sırada yemek odasında, Iridal'in ipek elbisesinin hışırdadığını ve sandalyesinin taş zemin üzerinde sürtüldüğünü duyabiliyordu. Konuştuğu zaman sesi, kontrol altında tuttuğu bir öfkeyle gergindi. "Müsaade ederseniz, artık odama çekileceğim."

"Pek iyi hissetmiyorsun galiba, hayatım.”

“Teşekkür ederim, oldukça iyiyim." Durdu ve ekledi. "Geç oldu. Çocuk artık yatmalı."

"Evet, eşim. Ben ilgilenirim. Senin endişelenmene gerek yok. Bane, annene iyi geceler dile."

Pekâlâ, ilginç bir akşam olmuştu. Sahte yiyecek. Sahte sözcükler. Haplo Hugh'yu yatağa yatırdı ve üstünü bir battaniyeyle örttü. Katil ertesi güne kadar büyüden kurtulamayacaktı.

Haplo kendi odasına çekildi. İçeri girip kapıyı kapattı ve sürgüyü çekti. Rahatsız edilmeden dinlenmek ve düşünmek, bugün duyduğu her şeyi özümsemek için zamana ihtiyacı vardı.

Köpek aracılığıyla sesleri duymaya devam ediyordu. Sözcükler önemsizdi; herkes yatak odalarına çekiliyordu. Yatağına uzanan Patryn, hayvana sessiz bir komut yolladı ve düşüncelerini düzenlemeye başladı.

Yıksı-diksi. Yemleyen heykelinin elindeki gözde pırıldayan görüntülerden işlevini çıkarmıştı -kendi güçleriyle alay eden, muhteşem planlarını gururla ilan eden Sartanlar. Haplo görüntüleri zihninde görebiliyordu. Dünyaya ilişkin çizimleri görebiliyordu -Gök Âlemi. Düzensizlik içinde dağılmış olan adaları ve kıtaları görüyordu. Hem ölüm, hem yaşam veren fırtına. Düzen aşığı Sartanları böylesine tiksindiren, rastgele hareket eden nesneler.

Hatalarını ne zaman fark etmişlerdi acaba? Koparılış'tan sonra halkların yaşaması için yarattıkları dünyanın kusurlu olduğunu ne zaman görmüşlerdi? Herkes bu dünyaya taşındıktan sonra mı? O gökte yüzen güzelim adaların kuru ve ıssız olduğunu, kendilerine emanet edilen yaşamları besleyemeyeceğini o zaman mı fark etmişlerdi?

Ama Sartanlar bunu halledebilirdi. Başka her şeyi halletmişlerdi, hükmetmeye hakkı olmayanların hükmetmesine izin vermektense, dünyayı koparıp ayırmayı tercih etmişlerdi. Sartanlar öyle bir makine yapacaklardı ki, büyüleriyle birleşince adaları ve kıtaları alt alta dizecekti. Gözlerini kapatan Haplo, resimleri açıkça gördü: Yıksı-diksi'den fışkıran muazzam bir güç kıtaları ve adaları yakalar, göklerde sürükler ve her biri diğerinin üstünde, sıraya sokar. Daimi fırtınadan elde edilen bir su gayzeri devamlı yukarı doğru fışkırır ve herkesin bu yaşam veren sıvıdan faydalanmasını sağlar

Haplo bulmacayı çözmüştü Bane'in de çözmüş olmasına şaşırmıştı. Şimdi Sinistrad da biliyordu ve büyük bir düşüncelilikle planlarını oğluna açıklamıştı -ve elbette dinlemekte olan köpeğe.

Yıksı-diksi'nin düğmelerinin bir çevirilişiyle, gizemustası tekrar düzene girmiş bir dünyanın hükümdarı olacaktı.

Köpek yatağa atlayıp Haplo'nun yanına yerleşti. Uyumak üzere olan Patryn, tembel tembel kolunu uzattı ve köpeği okşadı. Tatmin olmuş bir şekilde içini çeken hayvan, başını Haplo'nun göğsüne koyup gözlerini kapattı.

Aptallık derecesinde bir suç bu, diye düşündü Haplo, köpeğin yumuşak kulaklarını okşayarak. Bu kadar güçlü bir şeyi yapıp, sonra yürüyüp gitmek ve hırslı bir mensch'in[26] eline düşmesine sebep olmak. Haplo bunu neden yaptıklarını hayal edemiyordu. Tüm hatalarına rağmen, Sananlar aptal değillerdi. Projelerini tamamlamadan başlarına bir şey gelmiş olmalıydı. Keşke ne olduğunu bilebilseydi. Bu, Sartanlar artık dünyada olmadığını kanıtlayan en açık işaretti Haplo'ya göre. Hugh'nun sarhoşluğu esnasında Alfred'in söylediği bazı sözlerin yankısı kulağına geldi, muhtemelen köpek tarafından duyulan ve sahibine aktarılan sözcükler.

"Tanrı olduklarına inandılar. İyi olanı yapmaya çalıştılar. Ama bir şekilde her şey kötüye gitti."

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

SEVISTER ŞATOSU

YÜKSEK ÂLEM

"Baba, ben de seninle Drevlin'e geleceğim..."

"Hayır ve benimle tartışma, Bane! Orta Âlem'e dönmeli ve tahta oturmalısın."

"Ama geri dönemem! Stephen beni öldürmek istiyor!"

"Aptal olma, çocuğum. Bunun için zamanım yok. Senin tahta oturabilmen için, Stephen ile kraliçenin ölmesi gerekiyor. Bunun icabına bakılacak. Aslında, Orta Âlem'i gerçekte yöneten ben olacağım. Ama aynı anda iki yerde olamam. Ben Aşağı Âlem'de, makineyi hazırlıyor olacağım. Sızlanma! Buna katlanamam."

Yatağında kaskatı bir biçimde sırtüstü yatan çocuk, üzerindeki yumuşak battaniyeyi kavradı. Ağlamıyordu. Gözyaşları, yetişkinlere karşı kullandığı kıymetli bir silahtı; Stephen ve Anne'e karşı faydasını görmüştü. Karanlıkta yalnızken gözyaşı akıtmak, zayıflıktı. Babası böyle düşünürdü.

Ama babasının düşüncelerine neden aldırsındı ki?

Bane battaniyeyi sıkıca kavradı. Gözyaşları akmak üzereydi. Evet, aldırıyordu. O kadar aldırıyordu ki, içi acıyordu.

Bane, anne babası olarak bildiği insanların kendisine tapındığını, fakat kendisini sevmediklerini anladığı günü hatırlayabiliyordu. Alfred'den kaçmış, mutfakta dolanıyor, aşçıya birkaç lokma tatlı hamur vermesi için takılıyordu. O sırada ahır uşaklarından biri koşarak içeri girmişti. Ejderlerden birinin pençe-siyle yaptığı çizik yüzünden ağlıyordu. Aşçının oğluydu bu. Bane'den oldukça büyük olan ve babasıyla -ejder bakıcılarından biriyle-çalışması için görevlendirilmiş bir çocuktu. Yara önemli değildi. Aşçı yarayı temizleyip, bir parça kumaşla sarmış, sonra çocuğu kollarına alarak sevgiyle öpüp sarılmıştı ve işinin başına geri yollamıştı. Çocuk parlayan bir yüzle, koşarak uzaklaşmış, yaranın acısı unutulmuştu.

Bane bütün bunları bir köşeden izliyordu. Bir önceki gün, köşesi kırık bir kadehle elini kesmişti. Bir heyecan dalgası kopmuştu. Trian çağrılmıştı. Yanında alevden geçirilmiş, gümüş bir bıçak, iyileştirici bitkiler ve kanamayı durdurmak için örümcek ağı getirmişti. Suçlu kadeh paramparça edilmişti. Alfred'in sepetlenmesine ramak kalmıştı: Kral Stepnen tam yirmi dakika boyunca zavallı kâhyaya bağırıp çağırmıştı. Kraliçe Anne görüntü üzerine bayılacak gibi olmuş, odayı terk etmek zorunda kalmıştı. "Annesi" Bane'i öpmemişti. Onu kollarına alıp, acıyı unutması için güldürmemişti.

Bane ahır uşağını dövmekten özel bir zevk almıştı -aldığı zevk, çocuğun Prens'le dövüştüğü için şiddetle cezalandırıldığı gerçeğiyle ikiye katlanmıştı. O gece Bane tüy tılsımındaki sese, geceleri onunla konuşan yumuşak, fısıldayan sese, neden anne babasının kendisini sevmediğini sormuştu.

Ses ona gerçeği söylemişti. Stephen ile Anne onun gerçek anne babası değildi. Bane onları bir süreliğine kullanıyordu yalnızca. Gerçek babası güçlü bir gizemustasıydı. Gerçek babası olağanüstü bir âlemde, muhteşem bir şatoda oturuyordu. Gerçek babası oğluyla gurur duyuyordu ve bir gün gelecek, oğlunu eve çağıracaktı ondan sonra hep birlikte yaşayacaklardı.

Son cümleyi Bane eklemişti, Orta Âlem'i asıl yöneten ben olacağım, diye bir şey yoktu.

Battaniyeyi bırakan çocuk, boynunda asılı tüy tılsımı yakaladı ve deri sicimi sıkıca çekti. Kopmuyordu. Öfkeyle, ahır uşağından öğrendiği sözcükleri kullanarak yine, daha şiddetle çekti ve tek başarabildiği kendi canını acıtmak oldu. Sonunda gözleri yaşlarla doldu, acı ve hayal

kırıklığından doğan yaşlar. Yatağında doğrulup oturarak, çekiştirip durdu ve sonunda, sicimin saçlarına dolanmasına sebep olup kendisine daha çok acı vererek, tılsımı başının üzerinden çıkarmayı başardı.

Alfred bu kafa karıştırıcı, ürkütücü yerde, kendi yatak odasını arayarak koridorda yürüyordu.

"Limbeck gizemustasının etkisi altına giriyor. Geg'leri içine çektiği kanlı savaşı görebiliyorum! Binlercesi ölecek, hem de ne uğruna -kötü bir adamın dünyanın kontrolünü ele geçirmesi için! Durdurmalıyım, ama nasıl? Yalnız başıma ne yapabilirim ki? Veya belki de durdurmamalıyım. Zaten üstümüze çöken trajedinin sebebi, kendi haline bırakılması gerekeni kontrol etmeye çalışmamızdı. Bir de Haplo var. Kim olduğunu kesin olarak biliyorum, ama ne yapabilirim ki? Bir şey yapmalı mıyım? Bilmiyorum! Bilmiyorum! Neden yalnız başıma bırakıldım? Bir hata mıydı, yoksa bir şey yapmam mı gerekiyor? Öyleyse, ne?"

Amaçsızca dolanırken, kâhya kendisini Bane'in kapısında buldu. İçindeki karmaşa, karanlık ve gölgeli koridorun gözlerinin önünde yüzmesine sebep oldu. Görüşünün berraklaşması için bekleyip düşüncelerinin de aynısını yapmasını çaresizce dilerken, yatak örtülerinin hışırdadığını, bir çocuğun ağlayıp küfrettiğini duydu. Görülmediğinden emin olmak için koridorun her iki yanına göz atarak, sağ elinin iki parmağını kaldırdı ve kapıya bir rün çizdi. Komutu üzerine ahşap kapı görünmez oldu ve Alfred, kapı hiç yokmuşçasına içeriyi izledi.

Bane tılsımı odanın bir köşesine fırlattı. "Hiçkimse beni sevmiyor ve bundan çok memnunum! Hiçbirini sevmiyorum. Hepsinden nefret ediyorum, hepsinden!"

Çocuk kendisini yatağa atarak başını yastığına gömdü. Alfred derin, titrek bir nefes aldı. Sonunda! Sonunda olmuştu işte, tam da yüreği ümitsizlik içinde boğulurken.

Şimdi, çocuğu Sinistrad'ın çukurunun kıyısından çekmek lazımdı. Alfred kapıyı unutarak bir adım attı. Neredeyse kafasını çarpacaktı, çünkü yaptığı büyü kapıyı yok etmemiş, yalnızca içerisini görmesini sağlamıştı.

Kâhya kendisine hakim oldu ve aynı anda düşündü: Hayır, ben yapamam. Neyim ben? Bir hizmetkar, o kadar. Annesi. Evet, annesi.

Bane odasının içinde bir ses duyunca hemen gözlerini kapatarak yerinde dondu. Battaniyesi başının üzerine çekiliydi. Aceleyle gözyaşlarını sildi.

Sinistrad mıydı gelen, fikrini değiştirdiğini söyleyecekti?

"Bane?" Ses yumuşak ve nazikti. Annesinin sesi.

Çocuk uyuyor gibi yaptı. Ne istiyor, diye merak etti. Onunla konuşmak istiyor muyum? Evet, diye karar verdi Bane, babasının sözleri tekrar kulaklarına gelince, sanırım annemle konuşmak istiyorum. Tüm yaşamım boyunca, insanlar istediklerini elde etmek için beni kullandılar. Şimdi ben onları kullanmaya başlıyorum. '

Uykulu uykulu gözlerini kırpıştırarak, battaniyelerin arasından başını kaldırdı. Iridal odanın içinde maddeleşmiş, yatağının ayakucunda duruyordu. Bedeni yavaş yavaş aydınlanmaya, içinden ışımaya, çocuğun üzerine sıcak ve harika bir ışık saçmaya başladı. Odanın kalanı hâlâ karanlıktı. Annesine baktığında, yüzündeki acı ifadeden, annesinin ağladığını gördüğünü anladı. Bu iyiydi. Silahını yine çekti.

"Ah, yavrum!" Annesi yanına geldi. Yatağa oturarak, kolunu oğluna sardı. Yanına çekerek, elleriyle onu teselli etti. "Büyük bir sıcaklık duygusu çocuğu sarmıştı. O rahat kucağa sokularak, kendi kendine düşündü: Babama istediğini verdim. Şimdi annemin sırası. O benden ne istiyor, acaba? Görünüşe göre annesi hiçbir şey istemiyordu. Iridal oğluna sarılarak ağladı ve anlaşılmaz mırıltılarla onu ne kadar özlediğini, yanında olmasını ne kadar arzu ettiğini anlattı. Bu çocuğa bir fikir verdi.

"Anne," dedi, mavi gözleri yaşlarla dolu, bakarak. "Seninle birlikte kalmak istiyorum! Ama babam beni göndereceğini söylüyor!"

"Seni göndermek mi? Nereye? Neden?"

"Orta Âlem'e, beni sevmeyen insanların yanına!" Annesinin elini yakalayıp sıkıca tuttu. "Ben seninle kalmak istiyorum! Seninle ve babamla!"

"Evet," diye mırıldandı Iridal. Bane'i iyice yanına çekerek, alnını öptü. "Evet... bir aile gibi. Hep düşlediğim gibi. Belki bir şansımız vardır. Belki onu kurtaramam, ama kendi yavrumu kurtarabilirim. Kuşkusuz böylesine masum bir sevgi ve güvene ihanet edemez. Bu el..." -çocuğun elini gözyaşlarıyla yıkayarak öptü- "bu el onu yürüdüğü karanlık yoldan uzaklaştırabilir.

Bane anlamıyordu. Onun için tüm yollar birdi, karanlık ya da aydınlık ve hepsi de aynı amaca varıyordu -onun istediğini yapan insanlar.

1 "Babamla konuşacaksın," dedi, annesinin kollarından sıyrılarak. Bütün bu öpücükler ve kucaklaşmalar can sıkıcı olabiliyordu.

"Evet, onunla yarın konuşacağım."

"Teşekkür ederim, anne." Bane esnedi.

"Uyuman gerek," dedi itidal, ayağa kalkarken. "İyi geceler, oğlum." Nazikçe battaniyeyi örttü ve eğilip yanağını öptü. "İyi geceler."

Büyülü aydınlık yüzünde solmaya başladı. Ellerini kaldırıp, gözlerini kapattı ve yoğunlaşarak çocuğun odasında yok oldu.

Bane karanlığa doğru sırıttı. Annesinin nasıl bir etkisinin olabileceğini bilmiyordu; yalnızca Kraliçe Anne'in, Stepnen' dan istediği her şeyi aldığını biliyordu.

Ama bu işe yaramazsa, başka planı vardı. O planın işe yaraması için, paha biçilmez olduğunu düşündüğü bir şeyi bedava vermesi gerekecekti. Dikkatli olması gerekecekti, tabii, babası akıllıydı. Sinistrad talimin edebilir ve onu elindekinden mahrum bırakabilirdi. Yine de, hiçbir şey harcamazsan, hiçbir şey kazanamazsın

Büyük olasılıkla, onu feda etmesi gerekmeyecekti. Henüz değil Uzaklara gönderilmeyecekti. Annesi bunu sağlayacaktı.

Bane neşeyle bunaltıcı örtüleri tekmeledi.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

SINISTER ŞATOSU

YÜKSEK ÂLEM

Ertesi sabah, Iridal kocasının çalışma odasına girdiğinde oğlunu orada, Sinistrad'la birlikte buldu. İkisi kocasının çalışma masasının başında oturmuş, Bane'in yaptığı çizimleri inceliyorlardı. Oğlunun ayakları dibinde uzanan köpek, Iridal'i görünce başını kaldırıp kuyruğunu salladı.

Iridal bir an kapıda duraksadı. Tüm düşleri gerçekleşmişti. Sevgi dolu baba, hayranlık dolu oğlu; Sinistrad sabırla Bane'e zaman ayırıyor, çocuğun yaptığı her ne ise, sevimli bir ciddiyetle inceliyor. O anda, oğlunun çocuksu projesi sandığı çalışmasının heyecanına kapılmış, takkeli başı san saçlı başa doğru eğilmiş görüp -bir genç, bir yaşlı- mırıltılarını duyunca, Iridal Sinistrad'ın tüm yaptıklarını affetti. Yıllar süren korku ve acıyı memnunlukla silebilir, anılarından uzaklaştırabilirdi, bir tek bu anı ona verseydi.

Utangaçça öne adım atarak -kocasının odasına girmeyeli yıllar olmuştu- konuşmaya çalıştı, ama sesi çıkmadı. Boğuk ses yine de hem oğlunun, hem

de babasının dikkatini çekti. Biri kendisine parlak, sevimli bir gülümsemeyle baktı. Diğeri rahatsız olmuş göründü

"Evet, eşim, ne istiyorsun'"

Iridal'in hayalleri dalgalandı, soğuk ses ve kirpiksiz gözlerin buz gibi bakışı, o parlak sisleri parçaladı.

"Günaydın, anne," dedi Bane. "Çizimlerimi görmek ister misin? Kendim yaptım."

"Eğer rahatsız etmiyorsam..." Tereddütle Sinistrad'a baktı.

"Madem geldin, içeri gir," dedi Sinistrad kabaca.

"Bane, bunlar harika." Iridal birkaç sayfayı alarak güneş ışığına doğru çevirdi.

"Büyümü kullandım. Babamın öğrettiği gibi. Ne çizmek istediğimi düşündüm ve ellerim istediğimi yaptı. Büyüyü çok çabuk öğreniyorum," dedi çocuk, annesine gözlerini iri in açıp bakarak. "Sen ve babam boş zamanlarınızda bana öğretebilirsiniz. Sorum yaratmam."

Sinistrad arkasına yaslandı. Ağır ipeklilerden yapılmış cüppesi, yarasa kanatları gibi hışırdıyordu. Dudakları, Iridal'in hayallerinden kalanları yok ederek, soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bane onu umutla, sessizce devam etmesi için yalvararak izliyor olmasaydı, çoktan odasına kaçmış olurdu. Köpek başını patilerinin arasına koydu, gözleri dikkatle, kim konuşuyorsa ona çevriliyordu.

"Nedir... bu çizimler?" Kekeledi. "Büyük makine mi?”

“Evet. Bak, bu kısma rahm diyorlar. Babam bunun 'rahim' anlamına geldiğini düşünüyor ve Yıksı-diksi burada doğmuş. Bu parça tüm adaları çeken büyük gücü harekete geçiriyor...”

“Bu kadar yeter, Bane," diye sözünü kesti Sinistrad. "Anneni misafirlerimizi... eğlendirmekten alıkoymamalıyız." Sözcüğün üzerinde biraz oyalandı. Bakışları Iridal'in kızarmasına ve düşüncelerinin dağılmasına sebep oldu. "Buraya gelmekte bir amacın olduğunu düşünüyorum, eşim. Belki de benim meşgul olduğumdan emin olmak istedin, böylece sen ve esmer, yakışıklı katil..."

"Buna nasıl cüret edersin...? Ne? Ne dedin?" l

Iridal'in elleri titremeye başladı. Aceleyle elindeki sayfaları masaya koydu.

"Bilmiyor musun, hayatım? Misafirlerimizden biri profesyonel bir katil. Kendisine Usta Hugh adını vermiş -kanla yazılmış bir ustalık, küçük esprimi mazur görürsen. O centilmen yiğit, bir çocuğu öldürmek için

tutulmuş." Sinistrad Bane'in saçlarını karıştırdı. "Ben olmasaydım, eşim, oğlun asla evine, sana geri dönemezdi. Hugh'nun planlarını engelledim."

"Sana inanmıyorum! İmkânsız bu!"

"Hepimizi yataklarımızda öldürebilecek birisini evimize mi safir olarak almamızın senin için çok sarsıcı olduğunu biliyorum, hayatım. Ama her türlü önlemi aldım. Dün gece, kendi kendisini sarhoş edene kadar içerek bana bir iyilik yaptı. Şaraba boğulmuş bedenini güvenli bir yere aktarmak çok kolay oldu. Oğlum bana, hem adamın hem de oğlumun sahtekâr hizmetkarının başına birer ödül konduğunu söylüyor. Tutarı, Aşağı Âlem'deki projemi finanse etmeye yetiyor. Ve şimdi, ha yatım, ne istemiştin?"

"Oğlumu benden uzaklaştırma!" Sanki başından aşağı buz gibi sular dökülmüş gibi nefesi kesildi Iridal'in. "Ne istersen yap. Seni engellemeyeceğim. Ama oğlumu bana bırak!"

"Önceki gün onu reddetmiştin. Şimdi onu istediğini söylüyorsun." Sinistrad omuzlarını silkti. "Gerçekten, hanımefendi, çocuğun senin geçici kaprislerine maruz kalmasına izin veremem. Orta Âlem'e dönmeli ve görevini yerine getirmeli. Artık gitsen iyi olur. Bu küçük sohbeti ettiğimiz iyi oldu, eşim. Bunu sık sık yapmalıyız."

"Sanırım, anne, bunu önce benimle konuşsan iyi olurdu," diye araya girdi Bane. "Ben geri dönmeyi istiyorum. Babamın benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğinden eminim."

"Eminim biliyordur," dedi Iridal.

Arkasını dönerek, sessiz bir vakar içinde odadan çıktı ve kaybettiği yavrusu için ağlamaya başlamadan önce, soğuk, gölgeli koridora çıkmayı başardı.

"Sana gelince, Bane," dedi Sinistrad, Iridal'in yerini değiştirdiği her çizimi yerli yerine koyarak, "bir daha böyle bir şey yapmayı deneme. Bu sefer anneni cezalandırdım. Bir daha ki sefere, bu sen olursun."

Bane azarı sessizce kabul etti. Bir değişiklik yapıp, oyunu kendisi kadar yetenekli birisiyle oynamak iyi geliyordu. Babası, kartların önceden düzenlenmiş bir desteden geldiğini anlamadan bir sonraki eli dağıtmaya başladı. "Baba," dedi Bane, "büyü hakkında bir sorum var."

"Evet?" Disiplin tekrar sağlandığına göre, Sinistrad oğlanın ilgisinden hoşlanmıştı.

"Bir gün Trian'ın kâğıt üzerine bir şekil çizdiğini görmüştüm. Alfabenin bir harfi gibiydi, ama değildi. Ona sorduğumda, kağıdı buruşturdu, utanmış

gibi göründü ve kağıdı fırlatıp attı. Büyüyle ilgili olduğunu, canını bu konuyla sıkmamam gerektiğini söyledi."

Sinistrad dikkatini incelediği çizimden, oğluna çevirdi. Bane keskin, meraklı bakışları, nasıl takınacağını çok iyi bildiği masum ifadeyle karşıladı. Köpek doğrulup oturdu ve burnunu çocuğun eline sokarak, sevilmek istedi.

"Neye benziyordu bu simge?"

Bane çizimlerden birinin arkasına, bir rün çizdi.

"Bu mu?" Sinistrad güldü. "Bu, rün büyüsünde kullanılan bir desendir. Mistik sanatla uğraştığına göre bu Trian düşündüğümden de aptalmış."

"Neden?"

"Çünkü yalnızca Sartanların rün büyüsüne yetisi vardır."

"Sartanlar!" Çocuk hayranlık içinde görünüyordu. "Başka kimse yapamaz mı?"

"Eh, Koparılış'tan önceki dünyada Sartanların ölümcül bir düşmanları olduğu söylenir -en az onlar kadar güçlü, onlardan daha hırslı bir grup. Tanrısal güçlerini rehberlik etmek için değil, hükmetmek için kullanmak isteyen bir grup. Patrynler olarak bilinirlerdi."

"Emin misin? Kimse bu büyüyü kullanamaz mı?"

"Bir kez söylemedim mi? Bir şeyi bir kez söylerim!"

"Özür dilerim, baba."

Artık emin olduğuna göre, kaybetmekte olan rakibine karşı yüce gönüllü davranabilirdi.

"Bu rün ne için, baba?"

Sinistrad çizime bir göz attı. "Bir iyileştirme büyüsü, sanırım," dedi ilgisizce.

Bane gülümsedi ve parmaklarını minnettarca yalayan köpeği okşadı.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SINISTER ŞATOSU

YÜKSEK ÂLEM

Büyünün etkisinin yok olması uzun sürüyordu. Hugh gerçekle rüyayı ayırt edemiyordu. Bir an yanında bir keşiş durup, ona sataşıyordu.

"Ölümün efendisi, ha? Hayır, biz senin efendiniz. Tüm yaşamın boyunca bize hizmet ettin."

Sonra kara keşiş Sinistrad oluyordu.

"Neden bana hizmet etmiyorsun? Senin yeteneklerine sahip biri işime yarardı. Stephen ve Anne'in icabına bakılmalı. Oğlum Volkaran ve Uylandia tahtına oturmalı ve o ikisi onun yolunda duruyor. Senin gibi zeki bir adam ölümlerinin nasıl başarılabileceğini çıkarabilir. Şimdi yapılacak işim var, ama daha sonra döneceğim. Burada kal ve düşün."

"Burası", yoktan var edilmiş rutubetli bir hücreydi. Sinistrad Hugh'yu buraya taşımıştı -her neresiyse. Katil direnmişti, ama fazla değil. Tavanı tabandan ayırdedemezken, ayaklarınız çoğalmış, bacaklarınız kemiklerini kaybetmiş görünürken mücadele etmek zor oluyordu.

Kuşkusuz beni büyüleyen Sinistrad'di.

Hugh Haplo'ya sarhoş olmadığını, bunun berbat bir büyü olduğunu anlatmaya çalıştığını belirsizce hatırlıyordu, ama Haplo yalnızca o deli edici gülümsemesiyle sırıtmış ve uyuduktan sonra kendisini daha iyi hissedeceğini söylemişti.

Belki Haplo uyanıp, ortadan kaybolduğumu görünce, beni aramaya gelir.

Hugh zonklayan başını ellerinin arasına aldı ve bu kadar aptal olduğu için kendi kendine küfretti. Haplo beni aramaya çıksa bile, asla bulamaz. Bu hücre şatonun alt katlarına değil, uygun bir şekilde, uzun, dönemeçli bir merdivenin dibine yerleştirilmiş. İçinden çıktığı boşluğu gördüm. Gecenin dibinde, hiçbir yerin ortasında. Kimse beni bulamayacak. Ölene kadar burada kalacağım...

...ya da Sinistrad'a efendim diyene kadar.

Neden olmasın? Pek çok insana hizmet ettim; bir kere daha etsem ne olur? Ya da daha iyisi, belki de burada oturup kalırım. Bu hücre yaşamımdan çok da farklı değil -soğuk, kasvetli, boş bir zindan. Duvarlarını kendim yaptım -paradan duvarlar. Kendimi içeri kapatıp kapıyı kilitledim. Kendi kendimin gardiyanı, muhafızıydım. Ve işe yaradı. Hiçbir şey bana dokunamadı. Acı, tutku, merhamet, pişmanlık -duvarları aşamadılar. Hatta para için bir çocuğu öldürmeyi bile düşündüm.

Ve sonra çocuk anahtarı ele geçirdi.

Ama büyüydü o. Ona merhamet duymama sebep olan büyüydü. Yoksa bu benim mazeretim miydi? Kuşkusuz o anıları canlandıran büyü değildi -hücreden önceki bana ilişkin anıları.

Büyü etki ediyor, çünkü sen etki etmesini istiyorsun. İraden onu besliyor. Gerçekten isteseydin, uzun zaman önce büyüyü bozabilirdin. Çocuğu önemsiyorsun, anlıyor musun? Ve önemseyiş, görünmez bir hapishanedir.

Belki de değildir. Belki de özgürlüktür bu.

Sersemlemiş, yarı uyanık, yarı düş gören Hugh, taş zeminde oturduğu yerden kalktı ve hücrenin içinde yürüdü. Elini uzattı... Durup baktı. Eli kanla kaplıydı. Bileği, kolu -dirseğine kadar kanla kaplıydı.

Ve kendisini, Iridal'in görmesi gerektiği gibi gördü.

"Bayım." Hugh irkilerek başını çevirdi. Gerçek miydi, yoksa zonklayan zihninin, onu düşünürken yarattığı bir hayal miydi? Gözlerini kırpıştırdı, ama görüntü gitmedi.

"Iridal?"

Onunla ilgili gerçeği bildiğini gözlerinde gördü ve utançla ellerine baktı.

"Demek Sinistrad haklıydı," dedi Iridal. "Sen bir katilsin."

Gökkuşağı gözleri gri ve renksizdi; arkalarında parlayan bir ışık yoktu.

Ne söyleyebilirdi ki? Iridal gerçeği söylemişti. Mazeret gösterebilirdi, Üç-Darbe-Nick'ten bahsedebilirdi. Çocuğa zarar veremeyeceğine karar verdiğini söyleyebilirdi. Çocuğu Kraliçe Anne'e geri götürmeyi planladığını söyleyebilirdi. Ama bunların hiçbiri, kabullendiğini; para aldığını; yüreğinin içinde, bir çocuğu öldürebileceğini bildiği gerçeğini değiştirmezdi.

Bu yüzden kısaca ve sessizce, "Evet," dedi.

"Anlamıyorum! Bu korkunç, canavarca! Nasıl hayatını, in sanları öldürerek harcayabilirsin?" Öldürdüklerinin çoğunun, bunu hak ettiğini söyleyebilirdi. Muhtemelen, bir sonraki kurbanlarının hayatlarını kurtardığını söyleyebilirdi.

Ama Iridal soracaktı: Sen kimsin ki, yargılayacaksın?

Ve o da yanıt verecekti: Herhangi biri kim ki? Kral Stepnen kim ki, "O bir elftir, bu yüzden ölmeli," diyebiliyor' Baronlar kim ki, "O adamın toprağını istiyorum. Toprağını bana vermiyor ve bu yüzden ölmeli," diyebiliyor?

İyi mazaretler, kabul ettim. Parayı aldım. Yüreğimin içinde, bir çocuğu öldürebileceğimi biliyordum. Bu yüzden şöyle konuştu, "Artık önemi yok."

"Hayır, yalnız kalmam dışında. Yine."

Iridal yumuşak bir sesle konuşmuştu. Hugh, bu sözcüklerin duyması için söylenmediğini biliyordu. Iridal hücrenin ortasında duruyordu. Başı eğikti, beyaz saçları yüzüne düşmüş, yüzünü saklıyordu. Ona önem vermişti. Güvenmişti. Belki de yardımını isteyecekti. Hücresinin kapısı yavaşça açıldı ve güneş ışığı ruhuna doldu.

"Iridal, yalnız değilsin. Güvenebileceğin birisi var. Alfred iyi bir adamdır, kendini oğluna adamıştır." Bane'in hak ettiğinden çok daha fazla hem de, diye düşündü Hugh, ama konuşmadı. Yüksek sesle devam etti. "Alfred bir kez, çocuğun üzerine ağaç düştüğünde hayatını kurtardı. Kaçmak isterseniz -sen ve oğlun-Alfred size yardım edebilir. Sizi elf gemisine götürebilir. Elf kaptanın paraya ihtiyacı var. Para ve gökkubbeden güvenle geçiş karşılığında sizi götürebilir."

"Kaçmak mı?" Iridal telaşla hücre duvarlarına bakındı ve sonra yüzünü ellerine gömdü. Gördüğü Hugh'nun değil, kendi hücresinin duvarlarıydı.

Demek o da bir esirdi. Onun hücresinin duvarını açtım. Işık ve havayı görmesini sağladım. Ve şimdi kapandığını görüyor.

"Iridal, ben bir katilim. Daha da kötüsü, para için öldürdüm. Kendim için hiçbir özür öne sürmüyorum. Ama benim yaptıklarım, kocanın planlarının yanında hiç kalır!"

"Yanılıyorsun! O hiç can almadı. Öyle bir şey yapamaz."

"Dünya savaşından bahsediyor, Iridal! Binlerce kişinin hayatını, kendi hükümranlığını kurmak için feda etmekten bahsediyor!"

"Anlamıyorsun. Kurtarmaya çalıştığı bizim hayatlarımız. Halkımızın hayatları."

Yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce, bu kadar açık bir gerçeği açıklamak zorunda kaldığı için öfkelenerek sabırsız bir el hareketi yaptı.

"Kuşkusuz gizemustalarının neden Orta Âlem'i terk ettikleri, neden her şeye -güç, zenginlik-sahip oldukları toprakları terk ettiklerini merak etmişsindir. Ah, hakkımızda neler söylendiğini biliyorum. Biliyorum, çünkü bunu söyleyenler bizlerdik. Barbarca hayattan, elflerle bitmek tükenmek bilmez savaşlardan tiksindik. Gerçek şu ki, Orta Âlem'i terk ettik, çünkü terk etmek zorundaydık, başka seçeneğimiz yoktu. Büyümüz azalıyordu. Normal insanlarla evlenmemiz, gücümüzü azaltıyordu. İşte bu yüzden dünyanızda bu kadar büyücü var. Pek çok, ama zayıf. Saf kana sahip olanlarımız azdı, ama güçlüydü. Irkımızın devamını sağlayabilmek için kaçmalıydık. Öyle bir yere kaçmalıydık ki, kanımız...”

“Kirlenmeyecekti," diye önerdi Hugh. Iridal kızardı ve dudaklarını ısırdı. Sonra, başını kaldırarak, Hugh'nun yüzüne gururla baktı.

"Bunu horgörüyle söylediğini biliyorum, ama, evet, bu gerçek. Bizi suçlayabilir misin?”

“Ama işe yaramadı.

"Yolculuk zordu, pek çok kişi öldü. Bizi acı soğuğa karşı koruyan ve soluyabileceğimiz havayı veren büyülü kubbe istikrara kavuşana kadar pek çoğu direnemeyip öldü. Sonunda her şey yoluna girmiş gibiydi ve çocuklar doğdu. Ama sayıları çok değildi ve doğanların çoğu da öldü." Gururu onu terk etmişti ve Iridal'in başı eğildi. "Bane, kendi nesli içinde hayatta kalan tek çocuk. Ve şimdi kubbe yıkılıyor. Gökteki, o muhteşem bulduğun pırıltı, bizim için ölümcül.

"Binalar yalnızca illüzyon, gerçeği tahmin edememeniz için büyük bir nüfusmuşuz gibi davranıyorlar."

"Aşağıdaki dünyaya dönmeniz gerekiyor, ama geri dönüp ne kadar zayıfladığınızı göstermekten korkuyorsunuz," diye bitirdi Hugh. "Çocuk Volkaran prensi oldu. Ve şimdi bir kral olarak geri dönecek!"

"Kral mı? Bu imkânsız. Zaten bir kralları var."

"İmkânsız değil, hanımefendi. Kocanız, kral ve kraliçeden kurtulmak için beni tutmayı planlıyor ve o zaman taht Bane'e -onların oğluna-miras kalacak." ,

"Sana inanmıyorum! Yalan söylüyorsun!"

"Evet, bana inanıyorsun. Bunu yüzünde görüyorum. Savunduğun kocan değil, kendinsin. Kocanın nelere kadir olduğunu biliyorsun. Neler yaptığını, senin neler yapmadığını biliyorsun! Belki cinayet işlemedi, ama bebeklerini almak yerine göğüslerinden hançerleseydi, çok daha az canlarını acıtacağı iki insan var Orta Âlem'de."

Koyu, renksiz gözler Hugh'nun bakışlarını karşılamaya çalıştı, ama tereddüt ettiler ve düştüler. "Onlar için acı çektim. Çocuklarını kurtarmaya çalıştım... Bebeklerinin yaşayabilmesi için hayatımı verirdim. Ama başka pek çok insanın da hayatı söz konusu."

"Ben kötülük yaptım. Ama bana öyle geliyor ki, Iridal, hiçbir şey yapmamakta da aynı derecede kötülük var. Sinistrad benimle anlaşmasını nihayete erdirmek için geliyor. Ne planladığını dinle ve kendin karar ver."

Iridal ona bakakaldı ve konuşacak oldu. Sonra başını sallayarak gözlerini kapattı ve bir anda gözden kayboldu. Zincirleri ağırdı. Kıramıyordu onları.

Hugh yerine çöktü. Hücresinin içindeki hücresinde yalnızdı. Piposunu çıkararak dişlerinin arasına sıkıştırdı ve zindanının duvarlarına dik dik baktı.

Ejder kanadında yürümek.

Sinistrad eğer aniden ortaya çıkışıyla onu ürkütmeyi düşündüyse, hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. Hugh ona baktı, ama ne konuştu, ne de kıpırdandı."Eee, Usta Hugh, karannı verdin mi?"

“Verilecek bir karar yok." Hugh tutulmuş bacaklarının üzerinde doğrularak, dikkatle piposunu kumaşına sardı ve göğsüne tıkıştırdı. "Hayatımın geri kalanını burada harcamak istemiyorum. Senin için çalışacağım. Daha kötüleri için de çalıştım. Hatta, bir keresinde bir çocuğu öldürmek için para aldım."

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SENISTER ŞATOSU
YÜKSEK ÂLEM

Haplo şatonun koridorlarında tembel tembel dolaşıp vakit öldürüyordu, ya da onu gören herhangi biri öyle zannederdi. Etrafta kimse yokken aramaya devam ediyor, yapabildiğince herkesi gözetim altında tutuyordu.

Köpek Bane'le beraberdi. Haplo baba oğul arasında geçen konuşmaların her sözcüğüne kulak misafiri olmuştu. Patryn, Bane'in rün hakkındaki garip sorusuna hazırlıksız yakalanmıştı. Sargıların altındaki derisini kaşıyan Haplo, çocuğun nasıl olup da bir rün gördüğünü merak etti. Bir hata yaptığı, kendisini ele verdiği bir zamanı hatırlamaya çalıştı. Sonunda, hiçbir hata yapmamış olduğuna karar verdi. İmkânsız olurdu bu. Peki, o zaman, çocuk neden bahsediyordu? Kuşkusuz rün büyüsü konusunda şansını deneyen bir menseli büyücüsü değildi gördüğü. Bir menseli bile bunu denemeyecek kadar sağduyu sahibi olurdu.

Eh, yorum yaparak beyin gücü harcamanın bir âlemi yok. Kısa süre sonra öğrenirim. Bane -çocuğun yanında sadakatle koşturan köpekle

birlikte-kısa süre önce, Alfred'i arayarak koridordan geçmişti. Belki konuşmaları bir ipucu verir. Bu arada, Limbeck'e bir göz atsam iyi olacak.

Geg'in odasının önünde duralayan Haplo, koridorun bir o yanına, bir bu yanma baktı. Görünürde kimse yoktu. Kapının üzerine bir şekil çizdi ve ahşap gözden kayboldu -en azından onun için. Teselli edilemez bir ruh hali içinde masasında oturan Geg içinse, şimdiye kadar olduğu gibi katıydı hâlâ. Limbeck evsahibinden yazı materyalleri istemiş, en sevdiği hobi-siyle uğraşıyordu -bir söylev yazıyordu. Ama Haplo pek az yazma eyleminin gerçeklemekte olduğunu görebiliyordu. Gözlüklerini alnına itmiş olan Geg, başı ellerinin arasında oturmuş, önünde çok renkli bir bulanıklık olarak gördüğü duvar halısına bakıyordu.

" 'Sevgili Gönenç ve Gelişme...' Hayır, bu çok kısıtlayıcı. 'Sevgili GGIBIT'ler ve Gegler...' Ama başatusta orada olabilir. Başatusta, Başpapaz, sevgili GIBBIT'ler ve Geg kardeşlerim... Geg erkek ve kız kardeşlerim, yukarıdaki dünyayı gördüm. Çok güzel'" -Limbeck'in sesi yumuşadı- "'hayal edebileceğinizden çok daha güzel ve muhteşem. Ve ben... ben...' Hayır!" Sakalını şiddetle çekiştirdi. "İşte," dedi, acıyla yüzünü buruşturup, gözüne yaşlar dolarken. "Jarre'nin dediği gibi, sersemin tekiyim. Şimdi, belki daha iyisini akıl edebilirim. 'Sevgili GGIBIT'ler...' Hayır, yine aynısını yaptım. Başatusta'yı unuttum..." Haplo rünü sildi ve kapı yine oluştu. Koridorda yürümeye devam ederken, Limbeck'in tek kişilik kalabalığına verdiği söylevi duyabiliyordu. Geg ne söylemesi gerektiğini biliyor, diye düşündü Haplo. Ama bir türlü bunu kabullenemiyor.

"Ah, Alfred, işte buradasın!" Haplo'ya köpek aracılığıyla gelen Bane'in sesiydi bu. "Her yerde seni arıyordum." Çocuğun sesi sinirli ve hırçın geliyordu.

"Üzgünüm, Ekselansları, Sir Hugh'yu arıyordum..." Ve bunu yapan tek kişi de değildi.

Bir sonraki kapıda duran Haplo, içeriye göz attı. Oda boştu -Hugh yoktu. Haplo pek de şaşırmamıştı. Hugh hâlâ hayattaysa bile, yalnızca Sinistrad ona acı çektirmek isteyeceği içindi. Ya da daha iyisi, Iridal'e acı çektirmek için. Sinistrad'ın karısı konusunda gösterdiği kıskançlık garipti, özellikle karısını sevmediği düşünülürse.

"Kadın onun malı," dedi Haplo kendi kendine, geri dönüp, Limbeck'in odasına yönelirken. "Hugh'nun kaşıkları çalıp gittiğini de görse aynı tepkiyi verirdi. Eh, onu korumaya çalıştım. Yazık. Cesur bir adamdı. İşime

yarayabilirdi. Her neyse, şimdi, Sinistrad Hugh'la meşgulken, geri kalanımızın kaçması için mükemmel bir zaman."

"Alfred..." Bane şeker gibi tatlı bir tonda konuşuyordu. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Elbette, Ekselansları."

Köpek aralarında, yere oturdu.

Gitme zamanı, diye tekrarladı Haplo. Limbeck'i götüreceğim. Elf gemisine gidip, gemiyi alacağız ve bu menseli büyücüyü kendi âleminde mahsur bırakacağız. Onun işe karışmasına tahammül etmek zorunda değilim. Geg'i Drevlin'e geri götüreceğim. Bu işi halledince, lordumun hedeflerinden birini yerine getirmiş olacağım, ona müridi olmak üzere eğitebileceği birisini götürmek dışında. Hugh'yu düşünmüştüm, ama görünüşe bakılırsa o oyun dışı.

Yine de, lordum tatmin olmalı. Bu dünya, felaketin eşiğinde sallanıyor. Her şey yolunda giderse, biraz dürtükleyerek düşmesini sağlayabilirim. Ve artık Sartanlar olmadığını güvenle söyleyebileceğime inanıyorum..."

"Alfred," dedi Bane, "senin Sartan olduğunu biliyorum." Haplo yerinde kalakaldı.

Bir hata olmalıydı. Doğru duymamıştı. Sözcük aklındaydı ve çocuk başka bir şey söylemişken, o sözcüğü duyduğunu sanmıştı. Nefesini tutarak, sabırsızca, daha iyi duyabilmek için neredeyse gümleyen kalbinin durmasını dileyerek dinledi.

Alfred yerin ayaklarının altından kaydığını hissetti. Duvarlar uzaklaştı, tavan tepesine düşüyor gibi göründü ve berbat, kutlu bir an boyunca bayılacağını sandı. Ama bu sefer beyni kapanmayı reddetti. Bu sefer tehlikeyle yüzleşmeli, elinden geldiğince onu karşılamalıydı. Bir şey söylemek, çocuğun sözlerini yalanlamak zorunda olduğunu biliyordu elbette, ama konuşup konuşamayacağından emin değildi. Yüz kasları donup kalmıştı.

"Hadi, Alfred," dedi Bane, onu kendini beğenmiş bir kendine güvenle süzerek, "İnkâr etmenin bir faydası yok. Gerçek " olduğunu biliyorum. Nasıl anladığımı bilmek ister misin'"

Çocuk durumun tadını çıkarıyordu. Ve bir de köpek vardı, başını kaldırmış, dikkatle ona bakıyordu. Sanki her sözcüğü anlamış, o da tepkisini bekliyor gibiydi. Köpek! Elbette, her sözcüğü anlıyordu! Ve sahibi de tabii.

"Ağacın üzerime düştüğü zamanı hatırlıyor musun?" diyordu Bane. "Ölmüştüm. Öldüğümü biliyordum, çünkü uçarak uzaklaşıyordum ve arkama baktığımda bedenimin yerde yattığını görebiliyordum. Her tarafıma kristal parçalar saplanmıştı. Ama aniden kocaman bir ağız açılıp beni içine çekti. Ve uyandığımda, canımı acıtan kristaller yoktu artık. Aşağı baktım ve göğsümde bunu gördüm." Bane babasının masasından aldığı bir parça kağıdı gösteriyordu. "Babama bunun ne olduğunu sordum. Bunun bir rün olduğunu söyledi. Bir iyileştirme rünü."

Yalanla. Alaylı alaylı gül. Ne kadar güçlü bir hayal gücünüz var, Ekselansları! Kuşkusuz hayal gördünüz. Kafanızdaki şişlik.

"Ve bir de Hugh var," diye devam etti Bane. "Onu öldürmeye yetecek kadar zehir verdiğimi biliyorum. Yere yığılıp kaldığında, tıpkı benim gibi ölmüş olduğunu biliyordum. Onu sen hayata döndürdün!"

Hadi, şimdi. Ekselansları, bir Sartan olsaydım, hizmetkarlık yaparak hayatımı kazanmak zorunda olur muydum? Hayır, muhteşem bir sarayda yaşardım. Siz mensch'ler de sürüler halinde beni görmeye gelir, ayaklanma kapanır, onu bunu ihsan etmem için, sizi yükseltip düşmanlarınızı yıkmam için yalvarır, ne istersem verirdiniz. Huzur dışında.

"Ve Sartan olduğunu bildiğime göre, Alfred, bana yardım etmek zorundasın. Ve yapacağımız ilk şeyse, babamı öldürmek." Bane gömleğinin içine elini uzattı ve Alfred'in Hugh'nun hançeri olduğunu gördüğü bir hançer çıkardı. "Bak, bunu babamın masasında buldum. Sinistrad Aşağı Alem'e gidip Geg'leri savaşa sürükleyecek ve Yıksı-diksi'yi onaracak ve tüm adaları alt alta dizecek ve sonra su kaynağım kontrol edecek. Tüm zenginlik ve güç onun olacak, bu hiç de adil değil! Hepsi benim fikrimdi. Makinenin nasıl çalıştığını ben anladım. Ve elbette, Alfred, sen muhtemelen makinenin nasıl çalıştığı hakkında her şeyi biliyorsun, çünkü sen ve halkın yaptı onu, sen bana o konuda da yardım edebilirsin."

Gereğinden de zeki gözleriyle köpek Alfred'e, Alfred'in içine bakıyordu. İnkâr etmek için çok geçti. Fırsatı kaçırmıştı. Hiç bir zaman hızlı düşünen, hızlı hareket eden biri olmamıştı. İşte bu yüzden tehlikeyle yüzyüze kalınca beyni kapanmayı tercih ediyordu. İçinde süren daimi savaşla, kendisini ve başkalarını tehlikeye karşı korumak için muhteşem güçlerini kullanma içgüdüsü ve böyle yaparsa yarı-tanrı olarak görülme tehlikesi arasındaki mücadeleyle başedemiyordu.

“Size yardım edemem, Ekselansları. Ben can alamam."

"Ah, ama yapmak zorundasın. Başka seçeneğin yok. Eğer istediğimi yapmazsan, babama kim olduğunu söylerim ve babam bunu öğrendiğinde seni kendisi kullanmaya çalışır."

"Ve, Ekselansları, yine reddederim."

"Yapamazsın! Ona itaat etmezsen seni öldürmeye çalışır! O zaman savaşmak zorunda kalırsın ve kazanırsın, çünkü sen daha güçlüsün."

"Hayır, Ekselansları. Kaybeder ve ölürüm."

Bane irkildi. Allak bullak olmuştu. Bu hamleyi öngöremediği anlaşılıyordu. "Ama ölemezsin! Sen bir Sartansın!"

"Biz ölümsüz değiliz -bazılarının unuttuğu bir gerçek bu." Onları öldüren ümitsizlikti. Şimdi hissettiği ümitsizlik gibi; büyük, boğucu bir hüzün. Tanrı olduklarını düşünmüş, tanrı gibi davranmışlardı ve gerçek tanrılan dinlemeyi bırakmışlardı. Sartanların düşüncesine göre, işler yolunda gitmemeye başladığında, dünya için en iyisinin ne olduğuna karar verme hakkını kendilerinde görmüşler ve buna göre davranmışlardı. Ama sonra başka bir şey aksamış ve müdahale edip düzeltmek zorunda kalmışlardı ve birşeyleri düzelttikleri her seferinde, başka bir şeyin aksamasına sebep olmuşlardı. Kısa sürede bu görev başedemeyecekleri kadar fazla olmuştu yalnızca birkaç kişiydiler. Ve sonunda fark ettiler ki, kendi haline bırakmaları gereken bir şeyle uğraşmışlardı. Ama artık çok geçti. "Öleceğim," diye tekrarladı Alfred.

Köpek ayağa kalktı, ona doğru yürüyüp başını dizine koydu. Alfred yavaşça, tereddütle elini uzatıp köpeğe dokundu. Sıcaklığını, ipeksi kürkünün altındaki kafa kemiklerinin sertli ğini hissetti.

Peki sahibi ne yapıyordu şimdi? Eski düşmanının uzanabileceği bir yerde olduğunu bilen Haplo ne düşünüyordu? Tahmin edemem. Sanırım her şey, Haplo'nun bu dünyaya neden geldiğine bağlı.

Kâhya gülümsedi. Gülümseyişi Bane'i sinirlendirdi. Alfred, çatısının altında iki yarı tanrı olduğunu bilse Sinistrad'ın ne yapacağını merak ediyordu.

"Sen ölmeye hazır olabilirsin, Alfred!" dedi Bane, sinsi bir kurnazlıkla. "Ama ya arkadaşların -Geg, Hugh ve Haplo?"

Sahibinin ismini duyunca köpeğin tüylü kuyruğu sallandı.

Bane ilerleyip kâhyanın yanında durdu. Çocuğun küçük elleri hizmetkarının omuzlarını yakaladı. "Babama kim olduğunu söylediğimde ve nasıl bildiğimi kanıtladığımda, benim şimdi fark ettiğim gibi, diğerlerine artık ihtiyacımız olmadığını farkedecek. Elflere ve gemilerine ihityacımız

olmayacak, çünkü senin büyün bizi gitmek istediğimiz her yere götürebilir. Limbeck'e ihtiyacımız olmayacak, çünkü sen Geglerle konuşup, onları savaşa girmeye ikna edebilirsin. Haplo'ya ihtiyacımız olmayacak -zaten asla ihtiyacımız olmadı. Ben köpeğine bakacağım. Hugh'ya ihtiyacımız olmayacak. Babam seni öldürmeyecek, Alfred. Diğerlerini öldürmekle tehdit ederek kontrol edecek seni! Bu yüzden ölemezsin!"

Doğru söylüyor. Ve kuşkusuz Sinistrad da bunu farkedecek. Vazgeçilebilir. Onları vazgeçilebilir kılacağım. Ama onları kurtarmak için, öldürmek dışında ne yapabilirim?

"En harika tarafıysa," dedi Bane kıkırdayarak, "sonunda, babama bile ihtiyacımız olmayacak!"

Sonunda başıma gelen, Sartanların üzerindeki eski lanet Belki, olması gerektiği gibi bu çocuğun ölmesine izin versey dim, o zaman bunların hiçbiri olmazdı. Ama karışmak zorundaydım. Tanrıyı oynamak zorundaydım. Çocuğun içinde iyilik olduğuna inandım, değişeceğine -benim sayemde değişeceğine inandım! Onu benim kurtarabileceğime inandım! Ben, ben, ben! Biz Sartanlar tek düşündüğü hep kendimiz olduk. Dünyayı kendi suretimizde şekillendirmek istedik. Ama belki de olması gereken bu değildi.

Köpeği yavaşça kenara iten Alfred ayağa kalktı. Odanın ortasına yürüyerek kollarını havaya kaldırdı ve -hantal bedeni için-ciddi, zarif sayılacak hareketlerle dansetmeye başladı.

"Alfred, ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum, Ekselansları," dedi Alfred.

Dansı devam ederken çevresindeki hava parlamaya başladı. Elleriyle havaya, ayaklarıyla yere rünler çiziyordu.

Bane'in ağzı açık kaldı. "Gidemezsin!" diye haykırdı. Ona doğru koşarak, Sartanı yakalamaya çalıştı, ama Alfred'in kendi çevresinde oluşturduğu büyü çok güçlüydü. Bane'in eli dokunduğunda bir çatırtı oldu ve çocuk inleyerek yanmış elini geri çekti.

"Beni terk edemezsin! Ben istemediğim sürece kimse beni terk edemez!"

"Büyünün benim üzerimde etkisi yok, Bane." Bedeni solmaya başladığında, Alfred neredeyse hüzünle konuşmuştu.

"Hiç olmadı." Büyük, tüylü bir şekil Bane'in yanından fırladı Köpek parlak kabuğa doğru atlayıp hafifçe Alfred'in yanına kondu. Sıçrayarak, dişlerini kâhyanın bileğine geçirdi ve sıkıca tuttu.

Alfred'in, şimdi hayalet gibi görünen yüzünde korkulu bir ifade belirdi. Çılgınca tekmeler savurarak köpeğin ağzından kurtulmaya çalıştı.

Sırıtmakta olan köpek, bunu harika bir oyun olarak görüy or gibiydi. Daha sıkı dişledi ve neşeyle hırıldayarak, çekiştir meye başladı. Alfred daha sıkı çekti. Bedeni solmayı bıraktı.

Şimdi gittikçe katılaşıyordu. Kendi çevresinde daireler çizerek bırakması için köpeğe yalvanp yakardı, tehditler savurdu, payladı. Köpek onu döne döne takip etti, pençeleri taş zeminde tutunacak bir yer arayarak kayıyor, çeneleri Alfred'in bacağını sıkıca tutuyordu.

Odanın kapısı çarpılarak açıldı. O tarafa bakan köpek kuyruğunu şiddetle salladı, ama Alfred'in bacağını bırakmadı.

"Demek bizi bırakıp gidiyorsun, öyle mi, Sartan?" diye sor du Haplo. "Tıpkı eski günlerdeki gibi, ha?" ."

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

SENISTER ŞATOSU

YÜKSEK ÂLEM

Koridorun aşağısındaki bir odada, Limbecek sonunda kalemi kâğıdın üzerinde gezdirmeye başlamıştı.

"Sevgili halkım..." diye başladı.

Haplo uzun zamandır bir Sartanla karşılaşmayı hayal ediyordu, halkını o cehennem gibi yere kapatanlardan birisiyle karşılaşmayı. Öfkeli olacağını hayal etmişti, ama şimdi kendi öfkesine kendisi bile inanmıyordu. Bu adama, bu Alfred'e, bu Sartan'a baktı ve kendisine saldıran kaodini, yanında uzanan, kanlar ve kırıklar içindeki köpeği gördü. Anne babasının ölü bedenlerini gördü. Bir an için nefes alması zorlaştı. Boğuluyordu. Alev alev sarılığın ortasında kırmızı damarlar görüntüsünü lekeledi ve nefes alabilmek için gözlerini kapatıp mücadele etmek zorunda kaldı.

"Gene gidiyorsun!" Nefes almak için durdu. "Tıpkı siz gardiyanların bizi o zindanda ölüme terkedip gittiğiniz gibi!"

Haplo sözcükleri dişlerinin arasından zorla telaffuz etmişti. Sargılı elleri, saldırmaya hazır pençeler gibi havada, Alfred'in yanıbaşında duruyor, bir alev halesi içindeymiş gibi görünen Şarlanın yüzüne bakıyordu. Eğer Alfred gülümseseydi, dudaklarının ucu azıcık kıpırdasaydı, Haplo onu öldürecekti Lordu, amacı, aldığı talimatlar -kafasını döven öfke dalgalan hiçbirini duymasına izin vermeyecekti.

Ama Alfred gülümsemedi. Korkuyla sararmadı, geri çekilmedi, hatta kendisini korumak için tek bir hareket bile yapmadı. Yaşlı, endişeyle yıpranmış yüzündeki çizgiler derinleşti, gölgeli ve kırmızı kenarlı, yumuşak bakışlı gözleri üzüntüyle parladı.

"Gardiyan terkedip gitmedi," dedi. "Gardiyan öldü."

Haplo köpeğin başının dizine yaslandığını hissetti, uzanarak yumuşak kürkü tuttu ve sıkıca kavradı. Köpek endişeli gözlerle yüzüne baktı ve inleyerek iyice yaslandı. Haplo'nun nefes alması kolaylaştı, gözleri daha net görmeye başladı, zihni berraklaştı.

"Ben iyiyim," dedi Haplo, titrek bir nefes alarak. "Ben iyiyim."

"Bu," diye sordu Bane, "Alfred'in gitmediği anlamına mı geliyor?"

"Hayır, gitmiyor," dedi Haplo. "En azından şimdi değil. Ben hazır olana kadar değil."

Bir kez daha kendine hakim olan Patryn, Sartanla yüz yüze geldi. Haplo'nun yüzü sakin, gülümsemesi sessizdi. Elleri yavaşça birbirine sürtünüyor, derisini kaplayan sargıları hafifçe sıyırıyordu. "Gardiyan öldü demek. İnanmıyorum buna."

Alfred tereddüt etti ve dudaklarını yaladı. "Halkın onca zamandır... orada kısılı mı kaldı?"

"Evet, ama bunu zaten biliyordun, değil mi? Hedefiniz buydu zaten!"

İki kapı ötesinde olup bitenlerden haberi olmayan Limbeck, yazmaya devam ediyordu:

"Sevgili Halkım, yukarıdaki âlemlere gittim. Efsanelerimizin bize cennet olduğunu söylediği âlemleri ziyaret ettim. Ve oralar cennet gerçekten. Ve değil. Öylesine güzeller. Öylesine zenginler -inanılmayacak derecede zengin. Güneş tüm gün boyunca toprağı aydınlatıyor. Gökkubbe yukarıda parıldıyor. Yağmur yavaşça düşüyor, şiddetle değil. Gecenin Lordları'nın düşürdüğü gölge, onları nazikçe uyumaya davet ediyor. Evlerde yaşıyorlar, bir makinenin terkedilmiş parçasında ya da Yıksı-diksi'nin o anda ihtiyaç duymadığına karar verdiği binalarda değil. Havada uçan,

kanatlı gemileri var. Onları istedikleri yere götüren kanatlı hayvanları var. Ve tüm bunlara, bizim sayemizde sahipler.

"Bize yalan söylediler. Bize Tanrı olduklarını, onlar için çalışmamız gerektiğini söylediler. Sıkı çalışırsak, bizi yargılayacaklarına, cennette yaşamaya layık göreceklerine söz verdiler. Ama bize verdikleri sözü tutmayı asla hedeflemediler."

"Asla bunu hedeflemedik!" diye yanıt verdi Alfred. "Buna inanmalısın. Ve benim -bizim-hâlâ orada olduğunuzu bilmediğimize de inanmalısın! Kısa bir süre için olması gerekiyordu, birkaç yıl, birkaç nesil -"

"Bin yıl, yüzlerce nesil -yalnızca hayatta kalanlarla! Ve siz neredeydiniz peki? Ne oldu?"

"Biz... bizim kendi problemlerimiz vardı." Alfred bakışlarını indirerek başını eğdi

"En derin merhamet duygularım sizinle."

Alfred çabucak bir göz attı, Patryn'in yukarı kıvrılmış dudaklarını gördü ve içini çekerek bakışlarını kaçırdı

"Benimle geliyorsun," dedi Haplo. "Seni gen götürüp, hal kının yarattığı cehennemi göstereceğim! Ve lordumun da sana bazı soruları olacak. 'Gardiyanın öldüğüne' -tıpkı benim gibi- inanmakta güçlük çekecek."

"Lordun mu?"

"Büyük bir adam, türümüzün, şimdiye kadar yaşamış en güçlü bireyi. Planları var, pek çok plan ve seninle bunları paylaşacağından eminim."

"Demek bu yüzden buradasın," diye mırıldandı Alfred.

"Planlar. Hayır, seninle gelmeyeceğim." Sartan başını salladı.

"En azından gönüllü olarak gelmeyeceğim." Yumuşak bakışlarının derinliklerinde bir kıvılcım parladı. , ^

"O zaman güç kullanırım. Pek de hoşuma gider!"

"Bundan kuşkum yok. Ama bu dünyada varlığını gizleme ye çalışıyorsan" -bakışları sargılı ellerine gitti- "İkimizin arasında gerçekleşecek bir savaşın büyüklüğü ve büyüsel şiddetinin gizlenemeyeceğini, bunun senin için felaket olacağını da biliyorsundur. Bu dünyanın büyücüleri güçlü ve zekidir. Ölüm Kapısı hakkındaki efsaneler hâlâ yaşıyor. Sinistrad gibi, pek çoğu, hatta bu çocuk bile" -Alfred'in eli Bane'in saçlarını ok şadı- "neler olduğunu anlayabilir ve hevesle, harika bir dünya olduğuna inanılan yerin kapısını aramaya başlayabilir. Lordun buna hazırlıklı mı?"

"Lordu mu? Ne lordu? Buraya bak, Alfred!" diye patladı Bane sabırsızca "Babam hayatta kaldığı sürece hiçbirimiz bir yere gitmiyoruz!" iki adam da onu yanıtlamadı. Hatta ona bakmadılar bile. Çocuk öfkeli gözlerle baktı onlara. Kendi dertlerine dalan yetişkinler, onu unutmuştu. Her zamanki gibi.

"Sonunda gözlerimiz açıldı. Sonunda gerçeği görebiliyoruz." Limbeck gözlüklerinden rahatsız oldu ve onları tepesine itti "Ve gerçek şu ki, artık onlara ihtiyacımız yok..."

"Size ihtiyacım yok!" diye haykırdı Bane. "Zaten bana yardım etmeyecektiniz Ben kendim yaparım." Gömleğinin içine uzanarak Hugh'nun hançerini çıkardı ve hayranlık dolu gözlerle seyrederek, parmağını dikkatle rünlerle süslü kabzasında gezdirdi. "Hadi," dedi, hâlâ Haplo'nun yanında duran köpeğe. "Sen benimle geliyorsun."

Köpek çocuğa bakıp kuyruğunu salladı, ama yerinden kıpırdamadı.

"Hadi!" diye kandırmaya çalıştı Bane. "Cici köpek!"

Köpek başını bir yana eğdi, sonra inleyip, pati atarak Haplo'ya döndü. Dikkati Sartan'da olan Patryn, köpeği bir yana itti, içini çeken ve yalvaran gözlerle son bir kez sahibine bakan köpek -başı yerde, kulakları yatık- yavaş yavaş Bane'in yanına geldi.

Köpek hançeri kemerine sokup köpeğin başını okşadı.

"Aferin sana. Hadi gidelim."

"Ve, sonuç olarak..." Limbeck durdu. Eli titriyor, gözleri sislerle kaplanıyordu. Bir mürekkep damlası kâğıdın üzerine düştü. Gözlüklerini tepesinden indirip, burnunun üzerine yerleştiren Limbeck, kıpırdamadan durdu ve son sözleri yazacağı boş yere gözlerini dikti.

"Gerçekten benimle savaşmayı göze alabilir misin'" diye ısrar etti Alfred

"Savaşacağını düşünmüyorum," diye yanıtladı Haplo. "Çok zayıf, çok yorgun olduğunu düşünüyorum. Şımarttığın o çocuk daha. "

Anımsayan Alfred, çevresine bakındı.

"Bane 'Nerede o'"

Haplo sabırsız bir hareket yaptı "Bir yere gitti. Konuyu değiştirmeye çalışma..."

"Hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum! Bana ne sorduğunu duydun. Bir hançeri var. Babasını öldürecek! Onu durdurmalıyım."

"Hayır, durdurmamalısın." Haplo Sartan'ın kolunu yakaladı. "Bırak mensch'ler birbirini öldürsün. Fark etmez."

"Senin için hiç mi fark etmez?" Alfred Patryn'e garip, sorgulayıcı bakışlarla baktı.

"Hayır, elbette fark etmez. Tek umrumda olan, Geglerin isyanının lideri ve Limbeck de odasında, güvende."

"O zaman köpeğin nerede?" diye sordu Alfred.

"Halkım..." -Limbeck'in kalemi yavaşça ve dikkatle sözcükleri yazdı- "savaşa gidiyoruz."

İşte. Bitmişti. Gözlüklerini çıkaran Geg, onları masanın üzerine fırlattı, başını ellerinin üzerine koyup ağladı.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

SINISTER ŞATOSU

YÜKSEK ÂLEM

Sinistrad ile Hugh, gizemustasının çalışma odasında oturuyorlardı. Neredeyse öğle olmuştu. Işık, kristal bir pencereden içeri akın ediyordu. Pencerenin dışında, sisin üzerinde, Yeni Umut kentinin pırıldayan kuleleri yüzüyordu -Iridal'in Hugh'ya anlattıklarına bakılırsa, Umut Yok adının daha çok yakışacağı kent. Hugh, binaların oraya kendi onuruna yerleştirilip yerleştirilmediğini merak etti. Dışarıda, şatonun çevresine dolanmış durumda, civa ejderi güneşte uyuyordu.

"Bakalım, en iyisi ne olurdu?" Sinistrad ince parmaklarını masada tıkırdattı. "Çocuğu Djern Volkain'e elf gemisiyle göndereceğiz -elbette, gemiyi insanların gördüğünden emin olacağız. Sonra, Stephen ve Anne ölü bulunduğunda, suç elflerin üzerine atılacak. Bane onlara, kaçırıldığını, sonra ellerinden kurtulmayı başardığını, elflerin kendisini takip ettiğini ve

onu kurtarmaya çalışan sevgili anne babasını öldürdüklerini anlatabilir. Sanırım onları elfler öldürmüş gibi gösterebilirsin."

Hugh'nun çevresindeki hava kıpırdandı, soğuk bir nefes başının üzerinden esti, buz gibi parmaklar omzuna dokunur gibi oldu. Kocasına karşı, Iridal kendi büyüsünü yapıyordu. Oradaydı. Dinliyordu.

"Elbette, çok kolay. Çocuk işbirliği yapacak mı?" diye sordu Hugh gerginleşerek, fakat rahat görünmek için elinden geleni yaparak. Kaçınılmaz gerçekle yüzyüze geldiğine göre, Iridal şimdi ne yapacaktı? "Çocuk pek de hevesli görünmüyor."

"İşbirliği yapacak. Bunun kendi yararına olduğunu göstermem yeterli. Eylemden çıkar elde edeceğini bildiğinde, üzerine düşeni yapmakta hevesli olacak. Çocuk hırslı ve hırslı olmaya da hakkı var. Hem, ne de olsa benim oğlum."

Gözlere görünmeyen Iridal Hugh'nun arkasında durmuş izliyor ve dinliyordu. Sinistrad'ın cinayet planını duyduğunda hiçbir şey hissetmedi: zihni ve duyguları uyuşmuş gibiydi. Neden geldim buraya? diye sordu kendi kendine. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Onun için çok geç. Benim için de. Ama Bane için çok geç değil. Eski deyiş nasıldı? "Küçük bir çocuk onları yönlendirecek." Evet, onun için umut var. Hâlâ masum, bozulmamış. Belki bir gün bizi kurtarır.

"Ah, işte buradasın, baba." ,

Bane çalışma odasına girdi ve Sinistrad’nın sinirli bakışlarını serinkanlılıkla görmezden geldi. Çocuğun yüzü pembeleşmişti. İçten gelen bir ışıkla aydınlanıyor gibiydi. Gözleri ateşli bir parlaklıkla yanıyordu. Çocuğun arkasından yürüyen, tırnakları taş zemin üzerinde tıkırdayan köpek endişeli ve mutsuz görünüyordu. Gözleri yalvarırcasına Hugh'ya gitti; bakışları katilin arkasında bir noktaya kaydı ve öyle kararlı bir şekilde baktı ki, Iridal bir dehşet duygusu içinde, görünmezlik büyüsünün etkisini yitirip yitirmediğini merak etti.

Hugh huzursuzca sandalyesinde kıpırdandı. Bane'in kafasında bir şey vardı. Muhtemelen -yüzündeki harika ifadeye bakılırsa -iyi bir şey de değildi bu.

"Bane, meşgulüm. Bizi yalnız bırak," dedi Sinistrad.

"Hayır, baba. Neden bahsettiğinizi biliyorum. Benim Volkaran'a gitmemden, değil mi? Beni gönderme, baba." Çocuğun sesi birden

tatlılaşıp, yumuşadı. "Beni oraya gönderme. Kimse beni sevmiyor orada. Çok yalnız kaldım. Artık seninle olmak istiyorum. Bana büyü öğretirsin, uçmayı öğrettiğin gibi. Sana büyük makine hakkında bildiklerimi gösteririm ve seni başatustayla tanıştırırım."

"Sızlanmayı kes!" Sinistrad ayağa kalktı. Oğluyla karşı karşıya gelmek üzere masasının arkasından çıkarken, cüppesi hışırdadı. "Beni memnun etmek istiyorsun, değil mi, Bane?"

"Evet, baba..." Çocuk tereddüt etti. "Her şeyden fazla. İşte bu yüzden seninle birlikte olmak istiyorum! Sen benim yanında olmamı istemiyor musun? Beni eve getirtmenin sebebi bu değil miydi?"

"Hah! Ne saçmalık. Seni eve getirttim, çünkü planımızın ikinci aşamasını başlatmamız gerekiyordu. Şimdi bazı şeyler değişti, ama daha iyi yönde. Sana gelince, Bane, baban olduğum sürece, gitmeni söylediğim yere gideceksin ve yapmanı söylediğim şeyi yapacaksın. Şimdi bizi yalnız bırak. Seni daha sonra çağıracağım."

Sinistrad sırtını çocuğa döndü.

Bane, dudaklarında garip bir gülümsemeyle, elini gömleğinin içine soktu. Eli, gömleğinin içinden bir hançerle çıktı.

"O zaman, uzun süre boyunca babam olmayacaksın demektir!"

"Bu ne cüret!" Sinistrad arkasını döndü, çocuğun elindeki hançeri gördü ve öfkeyle nefesini içine çekti Gazapla dolarak sağ elini havaya kaldırdı ve çocuğun bedenini olduğu yerde yok edecek bir büyü yapmaya hazırlandı. "Başka oğullar yapabilirim!"

Köpek sıçradı, Bane'in sırtına çarpıp çocuğu yere yıktı. Hançer çocuğun elinden fırladı.

Görünmez bir şey Sinistrad'a vurdu; görünmez eller ellerini tuttu. Sinistrad karısıyla boğuşuyordu. Dövüşürken Iridal'in büyüsü kayboldu ve görünür oldu.

Hugh ayaktaydı. Hançeri yerden kaparak, fırsat kolladı. Iridal'i özgür bırakacaktı. Iridal'in çocuğunu özgür bırakacaktı.

Büyücünün bedeni mavi bir şimşekle çatırdadı. Iridal, kendisini kenara fırlatan büyük bir şok dalgasıyla, sersemlemiş bir halde duvarın dibine düştü. Sinistrad çocuğa döndü. Köpek, dehşet içindeki çocuğun önünde duruyordu.

Dişleri ortada, tüyleri diken diken, alçak sesle hırladı.

Hugh hançeri sapladı ve büyücünün bedeninin derinliklerine doğru ittirdi. Sinistrad öfke ve acı içinde haykırdı. Katil hançerini kurtarırken

gizemustasının bedeni pırıldayıp soldu. Hugh düşmanının ölmüş olduğunu düşünmıştü ama büyücü birden döndü, yalnız bu sefer bedeni devasa bir yılan biçimdeydi.

Yılanın kafası Hugh'ya doğru atıldı. Katil hançerini yılanın bedenine sapladı, ama çok geçti. Yılan dişlerini Hugh'nun ensesine sapladı. Zehir bedenine yayılırken, katil ıstırap içinde haykırdı. Yine de hançerin kabzasını bırakmamayı başardı ve kıvrılan, dönen yılan, bıçağın daha derinlere girmesine sebep oldu. Can çekişirken kuynığunu katilin bacaklarına sardı ve her iki beden yere yıkıldı.

Yılan yok olmuştu Bacakları katilinin ayaklarına dolanmış bir biçimde yerde yatan Sinistrad ortaya çıktı.

Hugh cesede baktı ve kuvvetsizce kalkmaya çalıştı. Katil acı hissetmiyordu, ama gücü de kalmamıştı ve yere yığıldı.

"Hugh."

Yavaşça başını çevirdi. Hücresi zifiri karanlıktı. Göremiyordu.

"Hugh! Sen haklıydın Benim günahım, hiçbir şey yapmamak. Ve şimdi çok geç... çok geç!"

Duvarda bir çatlak belirdi. İnce bir ışık huzmesi parıldadi; lavanta kokusu taşıyan taze havayı hissedebiliyordu. Elini hücresinin parmaklıkları arasından geçiren Hugh, ona uzandı. Kendi duvarının arkasında olabildiğince uzanan Iridal, Hugh'nun parmaklarının ucuna dokundu.

Ve sonra, kara keşiş gelerek Hugh'yu özgür bıraktı.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

SINISTER ŞATOSU

YÜKSEK ÂLEM

Bir gümbürdeme, sarayın temellerini sarstı. Uzaktan duyulan bir gökgürültüsü gibi, yeri sarsarak gittikçe arttı, yaklaştı. Şato kaydı; taşlar titredi ve ürperdi. Zafer dolu bir uluma havayı yardı.

"Bu da ne...?" Haplo çevresine bakındı.

"Ejder serbest kaldı," diye mırıldandı Alfred, gözleri dehşet içinde açılarak. "Sinistrad'a bir şey oldu."

"Şatodaki her canlıyı öldürecek. Daha önce de ejderlerle dövüştüm. Labirent'te sürüyle vardır Sen?"

"Hayır, hiç." Alfred Patryn'e bakınca acı gülümsemesini gördü "Onunla mücadele edebilmek için, ikimizin de bütün gücümüzle dövüşmesi gerek."

"Hayır." Haplo omuzlarını silkti "Haklıydın. Kendimi açığa çıkarmaya cesaret edemem. Dövüşmek için iznim yok, hatta kendi hayatımı kurtarmak için bile olsa. Sanırım her şey sana bağlı, Sartan."

Yer sallanıyordu. Koridorun ucundaki bir kapı açıldı ve Limbeck dışarı baktı, "İşte şimdi bizim orası gibi oldu," diye bağırdı gümbürtülerin, çatırtıların üzerinden Titreyen zemin üzerinde rahatça yürüyerek, bir tomar kağıdı salladı "Söylevi mi duymak ister mi..."

Dış duvarlar ayrıldı. Alfred ve Limbeck'in ayakları yerden kesildi, Haplo bir kapıya doğru fırladı ve kapı çatırdayarak parçalandı. Güneş büyüklüğünde, parıldayan, kırmızı bir göz yıkık duvarın ardından, içeride kısılmış kurbanlarına baktı. Gümbürdeme, kükremeye dönüşmüştü. Kafa geri çekilirken, çeneler açıldı. Beyaz dişler parladı.

Haplo sallanarak ayağa kalktı. Limbeck sırtüstü yatıyordu, gözlükleri yerde tuzla buz olmuştu. Elleriyle yoklayarak gözlüklerini arayan Limbeck, çaresizce kırmızı gözlü, gümüş lekeye bakıyordu. Limbeck'in yanında Alfred uzanmıştı. Baygındı. Bir başka kükreme binayı sarstı. Gümüş bir dil şimşek gibi çaktı. Ejder onları yok etseydi, Haplo yalnızca hayatını kaybetmekle kalmayacak, buraya geliş amacı da boşa çıkacaktı. Geg'leri devrime götürecek bir Limbeck olmayacaktı. Dünyayı kaosa götürecek savaşı başlatacak bir Limbeck olmayacaktı.

Haplo elindeki sargıları sökerek açtı. Yerde yatanların önünde durarak kollarını çaprazladı ve rün dövmeli yumruklarını başının üzerine kaldırdı. Kısa bir süre, köpeğin nerede olduğunu merak etti. Onu işitemiyordu, ama zaten, böğüren ejderden başka hiçbir şeyi işitemiyordu.

Yaratık Haplo'ya doğru atıldı. Ağzı, avını yakalamak için sonuna kadar açılmıştı.

Haplo doğru söylemişti; daha önce ejderlerle dövüşmüştü -büyü güçlerinin büyüklüğü yanında, bu civa ejderinin solucan gibi kaldığı, Labirent'teki ejderlerle. En zor kısmı, darbeyi karşılamak üzere ayakta beklemekti. Bedenindeki her güdü, kaçması için haykırıyordu.

Son anda, gümüş kafa kenara saptı ve çeneler havada kapandı. Ejder geri çekilerek adama şüpheyle baktı.

Ejderler zeki yaratıklardır. Büyüden kurtulmak onları öfkelendirir ve kafalarını karıştırır. İlk dürtüleri, kendilerini büyüleyen büyücüden öç almaktır. Ama öfkeleriyle boğulmuş da olsalar, düşünmeden saldırmazlar. Bu ejder, hayatı boyunca değişik türden büyü güçleriyle karşılaşmıştı, ama şimdi karşısında durana benzer bir şey hiç görmemişti. Göremese de, büyünün sağlam, metal bir kalkan gibi adamı sardığını hissedebiliyordu.

Çeliği delebilirdi ejder. Hatta üzerinde çalışıp, çözmeye zamanı olsa bu büyüyü bile delebilirdi. Ama neden zahmet etsindi ki? Başka kurbanlar

vardı. Ilık kanın kokusunu alabiliyordu. Ejder Haplo'ya son bir meraklı, kötücül bakış fırlatarak, görüş alanından çıktı.

"Ama geri dönecek, özellikle de taze etin tadına bakarsa." Haplo ellerini indirdi. "Peki ben ne yapacağım? Küçük dostumu alıp gideceğim. Bu âlemdeki işim tamamlandı -hemen hemen."

Artık işitebiliyordu ve köpeğinin işitmekte olduklarını da işitiyordu. Alnı kırıştı, dalgın dalgın ellerindeki sargıları kaşıdı. Duyduklarına bakılırsa, ejder şatonun bir başka yerini parçalıyordu. Iridal ve çocuk hâlâ hayattaydı, ama bu uzun sürmeyecekti.

Haplo baygın Sartan'a baktı. "Seni istediğim sürece baygın tutabilir ve lorduma götürebilirim. Ama daha iyi bir fikrim var. Nereye gittiğimi biliyorsun. Oraya nasıl ulaşacağını sen bulacaksın. Kendi isteğinle geleceksin. Zaten, hedefimiz aynı değil mi? İkimiz de halkına ne olduğunu bulmak istiyoruz. Bu yüzden, eski düşmanım, kaçışımı senin gizlemene izin vereceğim."

Alfred'in yanında diz çökerek Sartan'ın omuzlarını yakala dı ve kabaca sarstı.

"Kendine gel, seni sürüngen pislik."

Alfred gözlerini kırpıştırarak sersem sersem doğruldu. "Bayıldım, değil mi? Üzgünüm. Kontrol edemediğim bir refleks..."

"Duymak istemiyorum," diye sözünü kesti Haplo. "Ejderi bir süreliğine uzaklaştırdım, ama yalnızca savaşmayacağı bir yiyecek aramaya gitti."

"Sen... sen benim hayatımı kurtardın!" Alfred Patryn'e bakakaldı.

"Seninkini değil. Limbeck'inkini. Sen tesadüfen buradaydın."

Çocuktan tiz bir dehşet çığlığı yükseldi. Ejderin uluması taşları sarsıyordu.

Haplo yaratığın bulunduğu yöne doğru işaret etti. "Çocuk ve annesi hâlâ hayatta. Acele etsen iyi olur."

Alfred zorlukla yutkundu. Alnında ter damlacıkları belirmişti. Titreyerek ayağa kalktı ve göğsüne bir şekil çizdi. Bedeni solmaya başladı.

"Hoşçakal, Sartan!" diye seslendi Haplo. "Şimdilik. Limbeck, sen iyi misin? Yürüyebilir misin?"

"Göz... gözlüklerim!" Limbeck bükülmüş gözlüğü aldı ve parmağını boş çerçeveden içeri soktu.

"Endişelenme," dedi Haplo, Gegin kalkmasına yardım ederek. "Zaten nereye gittiğimizi görmek istemezdin."

Patryn bir anda durdu ve her şeyi zihninden geçirdi. Âlemde kaos yarat.

Rün kaplı eli Limbeck'in eli üzerinde kapandı. Bunu yaptım, lordum. Onu Drevlin'e geri götüreceğim. Halkı arasında çıkacak isyanın lideri olacak. Bu dünyayı savaşa götürecek kişi olacak! Bu âlemden, havarim olacak birisini getir. Sözü halklar arasında yayacak biri -benim sözümü. Halkları koyun gibi, benim ağılıma getirecek biri. Zeki, hırslı ve... şekillendirilebilir biri olmalı.

Sessizce gülümseyen Haplo, köpeğini çağırdı.

Iridal gençliğinde ejder eğitmişti, ama büyü kullanmasa bile istediklerini yapacak kadar yumuşakbaşlı yaratıklardı bunlar. Şimdi karşısında duran ejder onu dehşete düşürüyordu, belki de zamanında onu Sinistrad sürdüğü için bu kadar korkuyordu. Saklandığı o güvenli hücrenin bir köşesine sürünmek için can atıyordu, ama zindanı yoktu artık. Duvarları yıkılmış, kapısı ardına dek açılmış, penceresindeki parmaklıklar düşmüştü. Soğuk bir rüzgâr bedenini dövüyordu; gölgelere alışık gözleri ışıkla körleşmişti.

Hiçbir şey yapmamanın günahı. Artık kendisi için çok geçti. Çocuk için de. Tek özgürlükleri ölüm olacaktı.

Ejderin kükremeleri başının üzerinden geliyordu. Tavan yıkılırken Iridal hareketsizce seyretti. Çevresine taş ve toz yağdı. Alev alev, kırmızı bir göz içeri baktı, şimşek gibi bir dil arzuyla ağzından fırladı. Kadın kıpırdamadı.

Çok geç. Çok.

Annesinin yanında çökerek köpeğin boynuna sıkıca sarılmış olan Bane, kocaman açılmış gözleriyle bakıyordu. İlk dehşet çığlığından sonra sessiz kalmış, izleyip beklemişti. Ejder henüz onlara yetişemiyordu. Başını, kendi yarattığı küçük delikten geçiremiyordu ve şatonun duvarlarından devasa taş parçaları sökmek zorunda kalıyordu. Öfke ve kan kokusunun etkisiyle, hızlı çalışıyordu.

Köpek aniden başını çevirdi, omzunun üstünden kapıya bakıp inledi.

Bane köpeğin bakışlarını takip etti ve kapıda duran Haplo'nun gelmesi için işaret ettiğini gördü. Haplo'nun yanında Limbeck duruyor, toz ve molozların arasından kısık gözlerle, göremediği dehşet sahnesine bakıyordu.

Çocvık başım kaldırıp annesine baktı. Iridal gözlerini ejdere dikmişti. Bane kadının eteğini çekiştirdi.

"Anne, gitmemiz gerek. Bir yere saklanabiliriz. Bize yardım edecekler!"

Iridal başını çevirmedi. Belki onu duymamıştı bile.

Köpek sızlandı ve Bane'in tuniğini dişleriyle kavrayarak, çocuğu kapıya doğru çekmeye çalıştı.

"Anne!" diye haykırdı çocuk.

"Git, çocuk," dedi Iridal, "Bir yere saklan. Bu iyi bir fikir."

Bane Iridal'in elini yakaladı. "Ama... sen gelmeyecek misin, anne?"

"Anne mi? Bana anne deme. Sen benim çocuğum değilsin." Iridal Bane'e garip, rüyadaymış gibi bir sükunetle baktı. "Sen doğduğunda, birisi bebekleri değiştirdi. Git, çocuk." Başka birisinin çocuğuyla konuşuyordu. "Kaç, saklan. Ejderin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Bane ona bakakaldı. "Anne!" diye haykırdı yine, ama Iridal başını çevirdi.

Çocuk boynundaki tılsımı kavradı. Gitmişti Sonra kendisinin ondan kurtulduğunu hatırladı. "Getir onu!" diye bağırdı Haplo.

Köpek çocuğun gömleğini yakalayıp çekti. Bane ejderin pençesini tavandaki delikten, avını yakalamak üzere uzattığını gördü. Taş duvarlar yıkıldı. Toz yükseldi ve annesini gözlerinden gizledi

Pençe, kokusunu aldığı ılık eti bulmak için yokladı. Kırmızı bir göz içeri bakıp avını aradı. Iridal arkaya doğnı çekilmişti ama moloz kaplı, yarı yıkılmış odada saklanabileceği bir yer yoktu. Tavandaki deliğin altındaki küçük bir alanda kısılıp kalmıştı. Toz indiğinde yaratık onu görecek ve yakalayacaktı.

Iridal çaresizlikle büyüsü üzerinde yoğunlaşmaya çalıştı. Dehşet verici görüntüyü örtmek için gözlerini kapatarak zihinsel dizginler yarattı ve onları ejderin boynuna doladı.

Çileden çıkan yaratık kükreyerek başını salladı. Dizginleri kadının zilıinsel kavrayışından çeken ejderin karşı büyüsü o kadar güçlüydü ki, neredeyse Iridal'in zihnini ele geçirecekti. Bir pençe Iridal'in koluna inerek etlerini parçaladı.

Tavan daha fazla dayanamamıştı. Taş parçaları çevresine düşüp Iridal'e çarparak onu yere yıktı. Zaferle çığlık atan ejder, kadının üzerine çullandı. Tozun içinde nefes almaya çalışan Iridal, yere çökerken ve yüzünü ölümüne çevirdi.

Iridal sabırsızca keskin, yakıcı acıyı hissetmeyi bekledi. Fakat bunun yerine, kolunda nazik bir el hissetti. "Korkma, çocuğum."

İnanmayarak başım kaldırdı. Bane'in hizmetkarı yanında duruyordu. Omuzları çökmüş, kel kafası tozla kaplanmıştı. Gri saç tutamları

şakaklarından fırlamıştı. Ona, güven verircesine gülümsedi ve ejderle yüzleşmek üzere döndü.

Alfred yavaşça, ciddiyet ve zarafetle dansetmeye başladı. Sesi ince, tiz bir şarkıyla yükseldi ve dansına eşlik etmeye başladı. Elleri, ayakları görünmez rünler çizdi, sesi onlara isim ve güç verdi, zihni onları vurguladı, bedeni besledi.

Ejderin ağzından yakıcı asit salyaları damlıyordu Bir an irkildi, adamın büyüsünü hissetti ve ne olduğundan emin ola mayarak, düşünmek için geri çekildi. Ama bir kere engellenmişti zaten. Etin cazibesi ve nefret ettiği büyücünün ellerinde katlandığı şeyler aklına geldi. Kapanan çeneler aşağı daldı ve dehşetle içindeki Iridal, adamın ikiye bölündüğünden emin, titredi.

"Kaç!" diye haykırdı.

Başını kaldıran Alfred içinde bulunduğu tehlikeyi gördü, ama yalnızca gülümsedi. Düşünceleri büyüsünde, başını dalgın dalgın salladı. Dansının temposu yükseldi, şarkı daha yüksek sesle söylenir oldu -o kadar.

Ejder duraksadı. Çeneleri kapanmadı, kurbanının üzerinde kıpırtısız bekledi. Yaratığın başı, adamın sesindeki ritmle hafifçe sallanıyordu. Ejderin gözleri aniden irileşti ve hayretle bakmaya başladı.

Alfred'in dansı yavaşladı, yavaşladı. Şarkı sönüp gitti ve kısa süre sonra dikkatli bir şekilde durdu. Derin derin nefes alan Alfred, durup ejderi dikkatle izledi. Civa ejderi onu fark etmiyor gibiydi. Şato duvarındaki delikten soktuğu başı, yalnızca kendisinin gördüğü bir şeye bakıyordu.

Alfred Iridal'e döndü ve yanında diz çöktü. "Artık sana zarar veremez. Yaralandın mı?"

"Hayır." Bir gözünü ejderden ayırmayan Iridal, Alfred'in elini tutup sıktı. "Ona ne yaptın?"

"Ejder evinde olduğunu düşünüyor -yalnızca dünyanın hatırladığı eski evinde. Şu anda yeryüzünün aşağıda, gökyüzünün yukarıda, suyun ise ortada olduğunu ve güneşin alevinin her şeye can verdiğini görüyor."

"Büyü ne kadar sürecek? Sonsuza kadar mı?”

“Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez Bir gün, iki gün, belki bir ay. Gözlerini kırpacak, her şeyin yok olduğunu görecek ve t ek görebildiği kendi yarattığı harabe olacak. Muhtemelen, o zamana kadar acısı ve öfkesi yatışmış olacak. En azından şu anda huzurlu."

Iridal dehşet içinde, devasa başı, sakinleştiren, yatıştıran bir ses duyarcasma öne arkaya sallanmakta olan ejdere baktı.

"Onu kendi zihninin içinde hapsettin," dedi.

"Evet," diye onayladı Alfred. "Şimdiye kadar yapılmış olan en güçlü hapishane."

"Ve ben özgürüm," dedi hayretler içinde. "Ve henüz çok geç değil. Umut var! Bane, oğlum! Bane!"

Iridal, oğlunu en son gördüğü kapıya doğru koştu. Kapı yoktu. Zihninin duvarlan yıkılmıştı, ama molozları yolunu tıkıyordu.

"Anne! Ben senin oğlunum! Ben..."

Bane yine haykırmaya çalıştı, ama bir hıçkırık boğazında yükselerek nefesini kesti. Onu göremiyordu; düşen taşlar görüş alanını kapatmıştı.

Çılgınlar gibi havlayan köpek çevresinde daireler çiziyor, topuklarını ısırıyor, onu oradan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ejder korkunç bir çığlık attı. Dehşete düşen Bane döndü ve kaçmaya başladı. Kapıya giden yolun yansında, neredeyse Sinistrad'ın bedenine takılıp düşüyordu.

"Baba?" diye fısıldadı Bane, titreyen elini uzatarak. "Baba, üzgünüm..."

Ölü, görmeyen, aldırmayan gözler ona baktı.

Bane geri çekilirken, Hugh'nun bedenine takıldı -onu öldürmek için tutulan ve kendisine can vermek için ölen katilin.

"Üzgünüm!" Çocuk ağlıyordu. "Üzgünüm! Beni yalnız bırakmayın! Lütfen! Beni yalnız bırakmayın!"

Güçlü eller -sırtlarında mavi dövmeler olan eller Bane'ı yakaladı ve enkazdan kaldırdı. Onu kapıya taşıyan Haplo, sersemlemiş, sarsılmış çocuğu Geg'in yanma koydu.

"İkiniz de, yanımda durun," diye emretti Patryn.

Ellerini kaldırarak kollarını çaprazladı Alev alev rünler birbiri ardına ortaya çıktı ve havada yanmaya başladı. Her biri birbirine dokunuyor, ama ustüste binmiyordu. Üçünü tamamen çevreleyen bir çember oluşturdular, gözlerini parlaklık-larıyla körleştirdiler, ama onlara zarar vermediler.

"Buraya, köpek." Haplo ıslık çaldı. Sırıtan köpek kolayca alevlerin arasından sıçrayıp sahibinin yanında durdu. "Eve gidiyoruz."

SONSÖZ

"Ve böylece Nexus Lordu, Sartan'ı en son orada gördüm. Onu getirmediğim için hayal kırıklığına uğradığınızı, belki de öfkelendiğinizi biliyorum Ama yine biliyorum ki, Alfred asla çocuğu ve Geg'i yanıma almama izin vermezdi ve kendisinin de söylediği gibi, onunla dövüşme riskini göze alamazdım. Kaçışımı gizleyenin o olması, bana harika bir espri gibi geldi. Alfred kendi ayaklarıyla gelecek, lordum. Ölüm Kapısı'nın sonuna kadar açık olduğunu bildiğine göre, kendisine hakim olamaz.

"Evet, lordum, haklısınız. Onu buraya çeken bir şey daha var -çocuğu aramaya gelecek. Alfred çocuğu aldığımı biliyor. Drevlin'i terk etmeden önce, Sartan ile çocuğun annesinin, oğlanı aramak için bir araya geldiklerini duydum.

"Çocuğa gelince, Bane'den memnun kalacağınızı düşünüyorum, lordum. Onda potansiyel var. Doğal olarak, şatoda olup bitenlerden dolayı sarsılmış durumda -babasının ölümü, ejderin yarattığı dehşet. Onu düşünceli kıldı, bu yüzden onu sessiz, başı eğik bulursanız, sabırlı davranın. Zeki bir çocuk ve kısa sürede, size hepimizin gösterdiği saygıyı sunmayı öğrenecektir.

"Ve şimdi, hikâyemi bitireyim. Şatoyu terk ederken çocuğu ve Geg'i yanımda, elf gemisine götürdüm. Burada, elf kaptanla mürettebatın gizemustalarınca esir alınmış olduğunu öğrendik.

Bothar'el ile bir anlaşma yaptım. Özgürlüğüne karşılık, bizi Drevlin'e götürecekti. Oraya vardığımızdaysa gemisini bana teslim edecekti.

"Bothar'el'in kabul etmekten başka şansı yoktu. Ya şartlarımı kabullenecek, ya da büyücülerin elinde can verecekti -gizemustaları oldukça güçlüler ve ölmekte olan âlemlerinden kaçmak için ellerinden geleni yaparlar. Elbette, özgürlüğümüzü kazanabilmemiz için büyü kullanmam gerekti. Aksi halde mücadeleden muzaffer çıkamazdım. Ama elfler beni görmeden büyümü kullanmayı başardım, rünleri fark etmediler. Aslında, benim de bir gizemustası olduğumu düşünüyorlar artık.

Hayallerini bozmadım.

"Katilin elfler hakkındaki fikri doğru çıktı, lordum. Bu halkın onurlu olduğunu göreceksiniz. Kendilerine özgü bir onur anlayışı olan insanlar gibi. Anlaştığımız gibi, Bothar'el bizi Aşağı Âlem'e götürdü. Geg, yani

Limbeck, halkı tarafından bir kahraman gibi karşılandı. Şimdi Drevlin'in başatustası o. İlk eylemi, yanaşıp su almak isteyen bir elf gemisine saldırı düzenlemek oldu. Bu eylemde, Kaptan Bothar'el ile mürettebatı ona yardım ettiler. Elflerden ve cücelerden oluşan kuvvet, size bahsettiğim o garip şarkıyı söylerek gemiye saldırdı. Gemideki tüm elfleri kendi taraflarına çekmeyi başardılar. Drevlin'den ayrılmadan önce, Bothar'el gemiyi Prens Reesh'ahn'a, isyanın liderine götürmeyi düşündüğünü söyledi. Asi elfler ile cüceler arasında, Tribus İmparatorluğu'na karşı bir ittifak oluşturmayı ümit ediyor. Uylandia Kümesi'nin Kralı Stepnen'in da onlara katılacağı dedikoduları yapılıyor.

"Sonuç ne olursa olsun, Arianus'ta dünya savaşı çıkıyor, lordum. Gelişiniz için yol hazırlanıyor. Gök Âlemi'ne girmeye karar verdiğiniz zaman, savaştan yorulan halklar size kurtarıcı gözüyle bakacaklar.

"Limbeck'e gelince, öngürdüğüm gibi, güçlü bir lider oldu. Onun sayesinde cüceler saygınlıklarını, cesaretlerini, savaşçı ruhlarını yeniden keşfettiler. Limbeck acımasız, kararlı ve korkusuz bir lider oldu. O hayalperest idealizmi, gözlükleriyle birlikte paramparça oldu. Şimdi öncekine göre çok daha net görüyor her şeyi. Korkarım kız arkadaşını kaybetti. Ama zaten, Jarre Sartan ile bir süre yalnız kalmıştı. Sartan'ın kızın başına ne tür garip fikirleri sokmuş olabileceğini kim bilebilir?

"Hayal edebileceğiniz gibi, elf gemisini Ölüm Kapısı yolculuğuna hazırlamam biraz zaman aldı. Gemiyi ve Bane'i Terrel Fen basamaklarından aşağı, kendi gemimin düşmüş olduğu yere taşıdım. Böylece rahatsız edilmeden çalışabildim. Sartan'la oğlanın annesinin arayışlarını Yıksı-diksi'nin yardımıyla gerekli değişiklikleri yaparken duydum. Drevlin'e kadar gelmişlerdi. Neyse ki, orayı terk etmeye hazırdım.

"Çocuğun derin bir uykuya dalmasını sağladım ve Ölüm Kapısı'ndan geçtim. Bu sefer, yüzyüze olduğum tehlikeleri biliyordum ve hazırlıklıydım. Gemi önemsiz hasarlara uğradı, bir sonraki yolculuğa kadar onarttırıp, hazır hale getirtebilirim. Yani, lordum, bir başka göreve gönderilme hakkını kazandıysam.

"Teşekkür ederim, lordum. Övgünüz benim için en büyük ödül. Ve şimdi ben kadeh kaldırmayı öneriyorum. Bu bua şarabı, Kaptan Bothar'el'den bir hediye. Tadım oldukça ilginç bulacağınız fikrindeyim ve bir sonraki görevimin başarısı için, Arianıs'un kanı dedikleri bu şarapla kadeh kaldırmanın uygun olacağını düşündüm.

"Ölüm Kapısı'na, lordum ve bir sonraki hedefimize -Ateş Âlemi'ne "

-KOPARILMIŞ ÂLEMLERDE BÜYÜ-

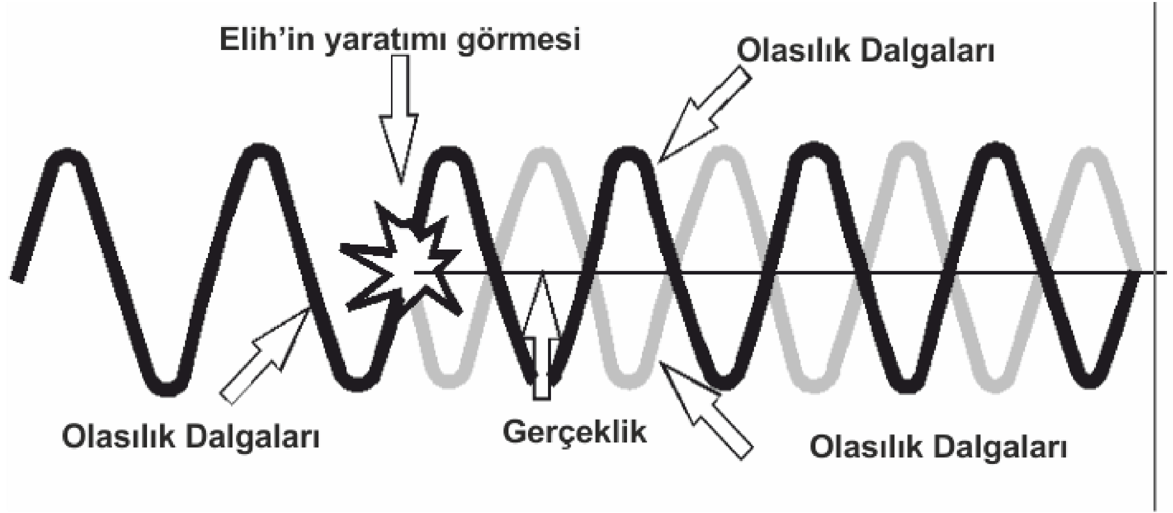
BİR SARTANIN

DÜŞÜNCELERİNDEN PASAJLAR

Büyü, her iki âlemde de işitilebilen bir gökgürültüsüdür. Gücü, tüm Varoluş'un temellerinde yankılanır. Yaratılışın şimşeğini aksettirir Sesinde, yaşam ve ölüm vaadi işitilir. İmrenilecek ve korkulacak bir güçtür.

Teoristler, büyünün gücünü, Tümleşikevren'in ilk yaratılışından aldığını söylerler. En başta Elihn, Bir Olan Tanrı, elini Kaos'un ortasına uzatır Elinin hareketi Kaos'u, sonsuz yaratım olasılıkları halinde düzenler. Bu hareket, Kaos'tan çıkan ilk Düzen'dir. Başlangıç Dalgası veya kısaca Başlangıç olarak adlandırılır.

Elihn Başlangıç'ta göksel olanla fiziksel olanı görür ve onun görüşü bunları mevcut kılar. Tinsel ile fizikselin yaratımında Başlangıç, kendi sonsuz olasılıkları ile iki ayrı dalgaya ayrılır, iki dalga, kıvrılarak birbirinden uzaklaşır, sonra yine yaklaşır. Dalgaların kesiştiği yerde zaman ile mekân yaratılır. Tüm olasılıkların güçlerinden Gerçeklik örülmüş olur böylece. Elihn her iki dalgaya sevinç ve hayretle bakar Göksel olanda, Hava ile Ateş'in yaratımını görür; fiziksel olanda, Su ile Taş'ın ve görüşü bunları mevcut kılar Yine, yaratımında, göksel ile semavi olasılık dalgalarının her biri, kendi sonsuz yeni yaratım olasılıklarına sahip dört yeni dalgaya bölünür. Elihn yine bu yeni olasılıkları birbirine örer. Dalgaların kesişiminde Yaşam, Ölüm, Güç ve Zihin doğar.

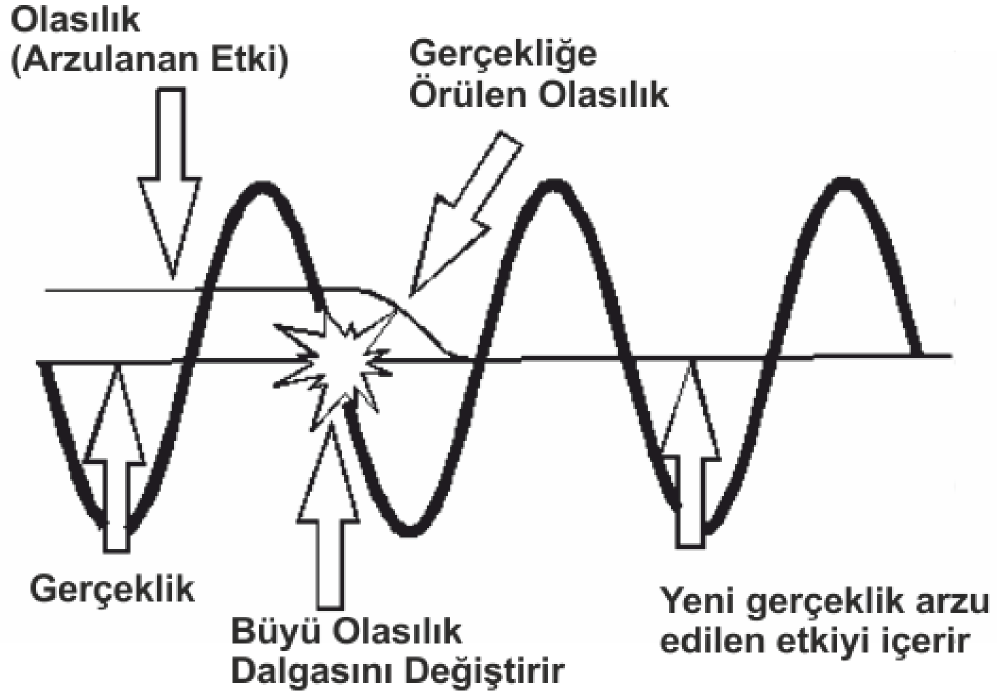

Elihn Gerçeklik örgüsüne baktıkça, yeni olasılıklar bölünerek varlık bulur. Yıldızlar, dünya, yaşam -kısaca tüm yaratımlar-böylece sonsuz olasılıklardan örülür. Başlangıçta böyledir ve bugün de öyle.

Gerçeklik basitçe, olasılık dalgalarının kesişiminin göstergesidir. Sonsuz potansiyel çokluklarının ortasında, katı fizikselliğin, engin ve neredeyse kavranılamaz örgüsüdür. Bilim, teknoloji ve biyoloji hep gerçeklik ipinin örgüsünü kullanır.

Diğer yandan büyü, gerçeklik kumaşını yeniden örerek işlev kazanır. Bir büyücü, gerçekliğin kendisi üzerinde değil, olasılık dalgaları üzerinde yoğunlaşarak işe başlar. Öğretisi ve güçleri aracılığıyla, çoklu sonsuz olasılık dalgalarına bakarak arzu ettiği gerçekliğin doğru olacağı kısmı bulur. Sonra büyücü, mevcut dalgayı bükerek, önceden yalnızca bir olasılık olanın gerçek olması için ahenkli bir olasılık dalgası yaratır. Böylece, büyücü arzusunu varlığa örer.

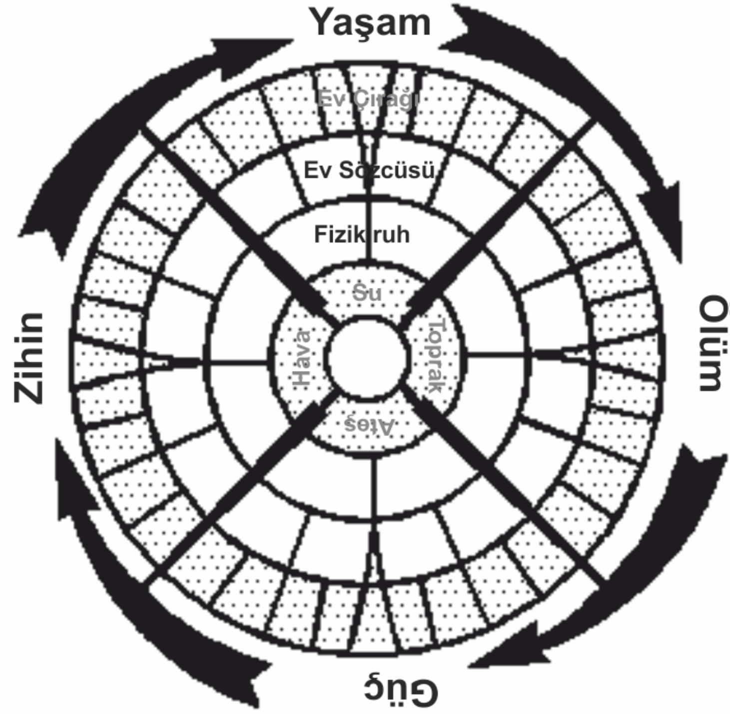
Örneğin, büyücü bir savaş alanında büyük bir şövalyenin karşısında durur. Üzerinde yalnızca cüppesi olan büyücü, zırhlı ve güçlü şövalyeye karşı korumasızdır. Bu gerçekliktir ve

kendi haline bırakılırsa, büyük olasılıkla şövalye büyücüyü dirençle karşılaşmadan katledecektir. Fakat, buyucu önceki çalışmalarından, sayısız olasılık dalgaları üzerinde nerede bir koruyucu kalkan olasılığı (arzu edilen sonuç) bulunduğunu bilmektedir. Büyücü hareketleri, düşünceleri, sözleri, jestleri ve diğer yardımcıları aracılığıyla, ahenkli bir olasılık dalgası yaratır. Bu büyü olasılık dalgasını öyle değiştirir ki, önceden büyü kalkanı olasılığı olan şey, gerçekliğe örülür. Yeni gerçeklik arzu edilen etkiyi içerir ve böylece büyü kalkanı büyücüyü korur.

Dış gözlemcilere koruyucu kalkan, büyücünün etrafında yoktan varolmuş gibi görünse de, böyle bir alanın Tümleşıkdalganın sonsuz olasılıkları arasından gerçekliğe çağrıldığını söylemek daha doğru olur.

Büyüyü kullanmak için, insanın Tümleşıkdalganın uygun kısmını bulup, küçük ölçüde de olsa örebilmesi gerekmektedir. Bunun her şeye gücü yetmekle, ya da her şeyi bilmekle il gisi yoktur, hatta Dalga'nın engin bir kesimini görebilenler için bile. Büyü iliminde işlev gösterebilmek, büyünün neden var olduğunu ve büyünün çıkış noktasını açıklayamaz. İnsanı varlığın sebeplerine götüremez. Havada bırakılan bir taşın düşeceğini bilmek, bize yerçekiminin neden var olduğunu ya da nasıl bir bilgeliğin bunu kaostan var ettiğini açıklayamaz. Büyü de aynen böyledir.

Yalnızca Sartanlar ile Patrynler büyüyü tam olarak kavraya-bilmişlerdir. Büyüyü, Tümleşikdalganın merkezinden gördüğümüzden, bu sanatı en temel ve güçlü haliyle uyguladık. Başka hiç kimse, Tümleşıkdalgayı bizim görebildiğimiz kadar geniş göremedi.

Büyünün temel ilişkileri çizimde görülebiliyor Merkeze ne kadar yaklaşırsa, büyünün gücü de o kadar fazla olur. Tüm büyüler arasında en temel ve en merkezi olan rün büyüsü, bu sebeple en güçlü olan büyüdür ve en kapsamlı etkilere sahiptir.

Her büyük anlayış düzeyi bir Ev olarak temsil edilir. Bu evlerin her biri, o düzeydeki büyünün kullanıcısının, Tümleşikdalganın ne kadarını algıladığı olarak düşünülebilir. Evin merkezine ne kadar yakınsa, kullanıcının algılayıp kullanabildiği Birincil Dalga o kadar fazladır.

Tüm güçler arasındaki en büyük güç, Rün Evi'nin büyüsü-dür. Rün Evi büyüsü, Yaşam, Güç, Zihin ve Ölüm dalgalarım birleştirerek merkezi gerçeklik örgüsünün kapsamı ve Tümleşikdalganın sonsuz olasılıkları hakkında net bir resim oluşlunu. Rün büyüsünde ustalık kazananların Dokuzuncu Ustalığa ya da Nihai Ustalığa ulaştığı söylenir. Rün İlim Alanları'na ilişkin tüm bilgi ve etki, bu tür büyülerin yapılmasında kullanılan ain harflerine doğrudan bağlıdır. Fakat Zamanın Koparılışı'nın ardından, rün büyüleri hakkında bilgisi olan yalnızca biz (Sartanlar) ile Patrynler (hâlâ varsalar) kalmıştır.

Rün Evi'nin birleşmiş büyüsü, o zamandan sonra dört daha küçük Ev arasında bölünmüştür: Gökkubbe (Hava), Güneş (Ateş), Memba (Su) ve

Karanlık (Toprak) Evleri arasında. Hepsi beraber, Mutlak Ustalıklar olarak bilinirler. Mutlak Ustalıklar, Sekizinci Ustalığı temsil eder ve yalnızca rün büyüsü ondan daha güçlüdür. Mutlak Ustalıklar'ın her biri, kendi içinde Tinsel ve Bedensel Ustalıklar arasında eşit olarak bölünür. Tinsel ustalıklar, büyücünün çevresindeki dünyanın zihinsel ve duygusal kullanımına eğilim gösterir. Fiziksel Ustalıklar, büyücünün çevresindeki dünyanın içinde bulunan fiziksel nesnelerin kullanımına eğilim gösterir.

Hem Tinsel, hem de Fiziksel Ustalıklar, her Ev'in kendi içinde Büyük ve Küçük İlim Alanları'na bölünür. Büyük İlim Alanları Ev Sözcüsü olarak, Küçük İlim Alanları ise Ev Çırağı olarak bilinir. Ev Çıraklığı birinci ila dördüncü ustalıkları, Ev Sözcüsü ise Beşinci ila Yedinci Ustalıkları kapsar. Aslında 'büyük' ve 'küçük' kavramları aldatıcıdır, çünkü Küçük İlim Alanları en geniş tabanlı ve kullanımı en yaygın olan ilim alanlarıdır. Daha güçlü olan Büyük Ustalıklar, aynı zamanda daha özelleşmiş olanlardır.

Zamanın Koparılışı'ndan sonra Patrynler ortadan kaybolmuşlar, Sartanlar ise rün büyüsünü ölümlü öğretisinden kıskançlıkla saklamışlardır. Bunun sonucunda, mevcut âlemlerin tümünde, Yedinci Ustalık'tan daha büyük büyü bulunmamaktadır. Rün büyüsü tüm âlemlerde, ölümlü halkların hiçbirinde bilinmemektedir. Rün büyüsü hâlâ dikkatle gizlenen bir sırdır.

RÜN BÜYÜSÜ

Rün büyüsü, âlemlerde bulunan tüm büyüler arasında en güçlü büyüdür. Rün büyüsü, muhtelif Ev Mutlakları'nın tüm unsurlarını tek bir büyü bütününe örer. Bu haliyle, rün büyüsü yaratım kumaşına dokunur. Birleşik yaratımın mevcut parçalarına koparılması, rün büyüsünün araç olarak kullanılmasıyla başarılmıştır.

Rün büyüsünün anahtarı, varlığın içine bir olasılık ören ahenkli dalganın, mümkün olduğunda eşzamanlı olarak yaratılmasıdır. Bu, muhtelif hareketler, jestler, sözler, düşünceler ve ahenkli dalganın yapımında kullanılan diğer unsurların birbirine olabildiğince yakın tamamlanmasının gerekmesi anlamına gelir. Ahenkli dalga yapısı ne kadar eşzamanlı olursa, dalgada oluşturulan denge ve uyum o kadar fazla olur ve dolayısıyla büyü de o kadar güçlü olur. Bu biraz, bir savaştopunu[27] ucu ucuna gelecek, spiraller çizecek şekilde atmaya benzer. Dümdüz yuvarlanan bir tekerlek, dengesiz bir biçimde yuvarlanan bir tekerlekten daha vızağa gidecektir.

Bu eşzamanlılığın elde edilebilmesi için, hem Sananlar hem de Patrynler, büyülerini nakledebilmek için büyü dilleri ve yapıları geliştirmiştir. Yalnızca

büyü için kullanılan bu dil, âlemlerde kullanılan hiçbir dile benzemez. Bir ikinci, daha geleneksel dil, her iki ırk tarafından standart iletişim için kullanılır. Rün dili konuşulan değil (unsurlarından biri bu olsa da) ifa edilen bir dildir.

Her iki dildeki ortak unsur, eşzamanlılıktır. Geleneksel dillerin yapılan tek kanal, doğrusal çizgiler boyunca, ardışıktır. Bir sayfadaki sözcükler okunurken, harfler ve sözcükler birbirinin ardından okunarak metinde aktarılan düşünce veya anlamın tamamı kavranır. Bu, mesajın her seferinde tek kanaldan veya tek bir deneyim kaynağından aktarıldığı anlamına gelir. Fakat bir oyun izlenirken, bir seferinde birden fazla kanaldan veri alınır (söylenen sözcükler, aktörün jestleri ve duruşu, sahnenin aydınlanması gibi). Aynı zamanda, tek bir kanaldan çoklu mesajlar da alınabilir (aktörün kendisini, sandalyesini ve fonu aynı anda görmek gibi). Oyunun mesajı, seyircinin tamamına aynı anda gitmektedir. Bu yüzden bir oyunun, fikir iletmek konusunda eşzamanlılığının olduğu söylenir.

Büyünün bileşiklik, denge ve ahengi, büyücünün ahenkli dalgalarının eşzamanlı iletiminde mükemmellik gerektirir. Bu, genellikle büyünün, büyücünün sözcükleri, ses tonu, jestleri ve hareketleri aracılığıyla ifası yoluyla gerçekleştirilir Run büyüsünde eşzamanlılık, ardışık olmayan yazılı bir dil kavramı aracılığıyla yaratılır.

Rün dilleri, Sartan ve Patryn kültürlerine uygun olarak iki ayrı şekilde evrimleşmiştir. Her iki şekil de evrenin ninik prensipleri ile işlev gösterir, ama yapılan ve yöntemleri farklıdır.

SARTAN RÜN BÜYÜSÜ

Sartanlar, genelde aynı anda altı iletişim kanalı tarafından aktarılan altıgen bir yapı kullanırlar. Bu rünlerin, nesnelerin içine veya üzerine çizilmesi veya performans sanatı aracılığıyla havada yaratılması yoluyla kullanımını içerir. Performansta, büyüyü yapan büyücü, ses (karmaşık ahenklerle işitsel), şekil (jestler ve dans figürleri) ve zihin (telepatik projeksiyonlar) kanallarıyla sınırlıdır. Aynı anda yapısal rünlerin kullanımı (asalar, çubuklar, yüzükler, giyim eşyaları veya uygun şekilde yapılandırılmış herhangi bir nesne) ile, desenin geri kalan unsurları iletilebilir.

Tüm Sartan rün yapılan, Kaynak veya Kök Rün'den yayılan altıgen desenlerle inşa edilir. Bu rün, yapılan büyünün kaynağı ve tüm büyüsel yapıların çıktığı noktadır. Kaynak Rün büyü yapısının çıkışını belirler. Rün büyüsünde, bu Kaynak Rün'ü, büyü Ev'lerinin herhangi birinin, herhangi bir türünden olabilir. Bu durumda, karmaşık büyülerde, büyünün okunması esnasında hangi rünün

Kaynak Rün olduğunu anlamak şarttır. Eş pozisyonlarda eş rünlere sahip iki farklı büyünün, eğer Kaynak Rün'leri farklıysa, çok farklı etkileri olur

KÖK YAPILAR

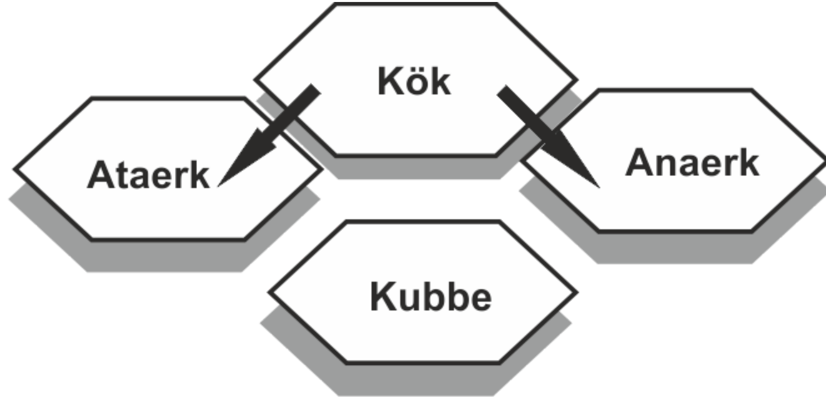
Kok yapıları, en büyüsü kompleksine büyü gücünü getirir Bu yapılar kok ile başlar, büyünün kaynağının Güç, Zıhın, Yaşam veya Ölüm'den geldiğim belirten ründür bu

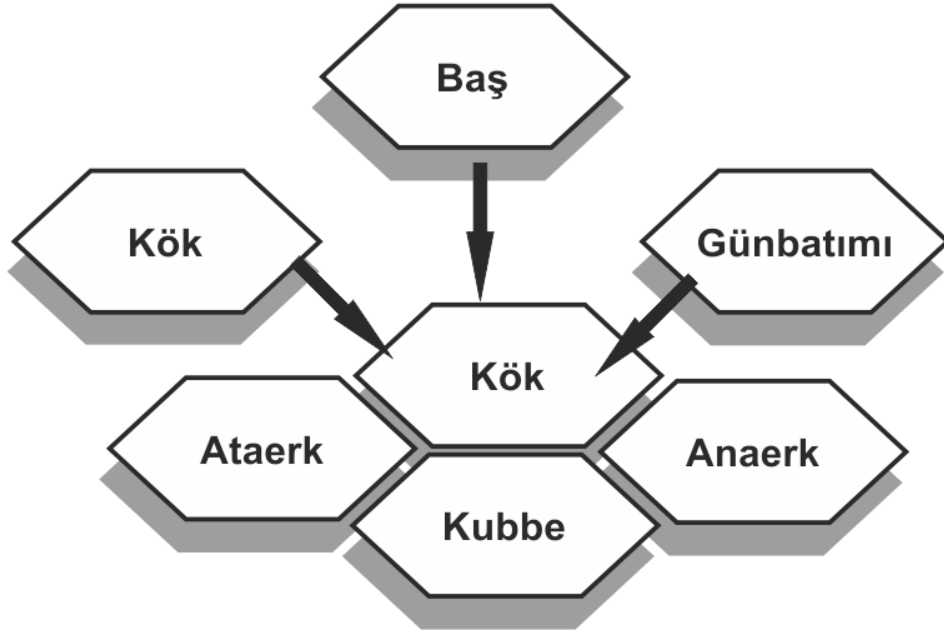
Bu kök rünün, ya da daha yaygın ismiyle Kaynak Rün'ün sol alt tarafına Ataerk (çizimlerde görülen, Kök'ten önce gelen rün) yanaşmıştır Sağ alt tarafında ise Anaerk (o kökte Ataerk'ı takıp eden rün) bulunmaktadır Bunlar Kök ü desteklerler ve altındaki rünlerden fışkıran büyünün gücüne yön verirler

Kökün hemen altında Kubbe veya Amir bulunur Kubbe'nın tepesi Kök'ün alt kenarına dayanır ve hem Ataerk'e, hem de Anaerk'e dokunur Bu rün, çağrılan gücün doğasının Tinsel mi, Fiziksel mi olacağını belirler ve Kök Yapısını tamamlar. Hemen hemen her zaman, diğer rünler Kubbe'ye aşağıdan birleşerek, yapılan büyünün ayrıntılarım verir ve gücünü arttırır

Kök Rün'un üst sol yanında Şafak, üst sağ yanında Günbatımı bulunmaktadır Bu rünler, Kök Yapının bulunduğu komplekse uygulanacak ahenkli dalganın büyüklüğünü (yanı gücünü) ve vektörünü (yanı yönünü) belirler

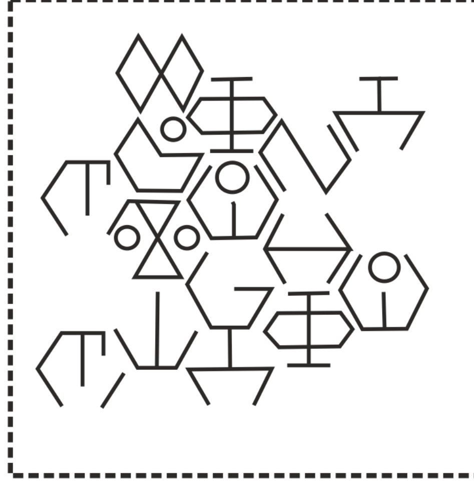
Şafak ve Günbatımı rünlerı arasında, Kok yapıyı tamamlayan Baş bulunmaktadır Baş, Kok yapının unsurlarını, mevcudiyete çağrılan büyünün genel ahengine aktaran, daha ilen bir rün kompleksinin parçasıdır.

KAYNAK RÜN:

BÜYÜNÜN MERKEZİ

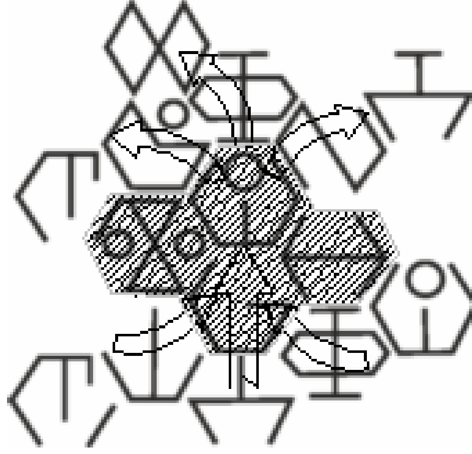
Kaynak Rün, hem büyünün yapıldığı zaman yaratılan büyüsel kavramın merkezi, hem de rün büyüsünün okunması ve anlaşılması için gerekli çıkış noktasıdır

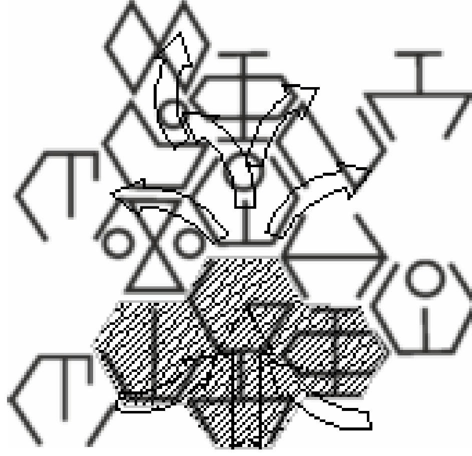
Rünlerın doğru bir şekilde okunabilmesi için Kaynak Rün'ün bilinmesi ve yapı içindeki yerinin tanınması çok önemlidir. Değişik Kaynak Rün'ler seçildiği zaman, benzer rünler çok farklı anlamlar kazanır

Örnek olarak, çok basit bir rün yapısı verilmektedir.

Kaynak Rün'ün ne olduğuna ilişkin bir işaret yoktur. Hangi rün seçilmelidir? Nereden başlanmalıdır' Bu rün yapısının olası yorumları için iki örnek verilmektedir

Rün büyüsünün büyük sırrı budur. Kaynak Rün'ün yeri, ancak rünün yaratıcısından bunu öğrenenler tarafından bilinebilir Bir büyücünün eğitimi daha çok Kaynak Rün'ün belirlenmesi ve bu rünlerin yerlerinin ezberlenmesinden oluşmaktadır. Bu Kaynak Rün'lerin yerlerini öğretecek bir Sartan olmadan, büyüsel yazmalarımızın çözülebilmesi olasılığı çok küçüktür.

PATRYN RÜN BÜYÜSÜ

Patryn büyüsü hakkında, bunların ayırt edilebilmesine yardımcı olabilecek bilgiler dışında pek az şey bilinmektedir. Öte'deki yerlerinden Koparılmış Âlemler'e gitmeleri durumunda, büyü timlerinden onları tanımamız çok kolaydır. Patrynlerin kendileri dışında hiçkimse Patryn Büyüsü hakkında fazla bir şey bilmemektedir.

Sartan büyüsü gibi, Patryn rün büyüsü de ahenkli dalga içinde mükemmel bir denge arar. Bununla beraber, bu dengeyi yapısal simetri aracılığıyla sağlamaz. Patryn rün büyüsü dengeyi, dengeli zıtlar arasında arar.

Patrynler bir dizi iç içe geçmiş sekizgenler ve kareler kullanarak, kendi büyülerinin desenlerini yaratırlar. Sekizgenler Patryn büyüsünün Kaynak, Yol ve

Hedefini oluşturur. Kareler büyünün Dal, Düğüm ve Akım'ını oluşturur. Bu unsurların kombinasyonları, sekiz eşzamanlı düşünce kanalı boyunca büyüyü yaratır.

Sartan büyüsünde de olduğu gibi, Kaynak Rün, büyünün anlaşılması ve kullanımında kritik ründür.

Patryn büyüsü altyapılar kullanır -rün içinde rünler gibi. Başka rünlerden oluşan rünler, Kök, Sap ve Sartan büyüsünde daha özlü bir biçimde bulunabilen diğer yapıları taklit eder. Bununla beraber, doğaları dengesiz, kullanımları -dikkatle dengelenmediği durumlarda-arzu edilen etkiyi büyük ölçüde azaltacak niteliktedir

ÂLEMLERE GÖRE BÜYÜ

Rün Evi, tüm âlemlerde aynı şekilde işlev gösterir. Fakat her âlem, Mutlak Ustalıklar'ın belirli bir büyüsünde uzmanlaş mıştır. Bu, âlemlerin koparılışı sırasındaki, büyünün genel bölümlenmelerinin işaretidir Örneğin Gökkubbe Evi büyüsü, Gök âlemlerinde hüküm süren esas büyüdür. Memba Evi, esas olarak Deniz âlemlerinde hüküm sürer. Yalnızca (Arianus'ta hüküm süren) Memba Evi burada açıklanacaktır.

GÖKKUBBENİN LEYDİSİ

(FİZİKSEL USTALIK İLİMLERİ)

Gökkubbe Evinin Leydisi (Fiziksel Ustalıklar/Aktarım ve Hareket Ustalıkları), halen Tribus İmparatorluğu Elfleri tarafından kontrol edilmektedir. Bu beyaz saçlı, zarif yaratıklar, Aristagon Kıtası'ndaki Tribus İmparatorluğu'nu kurmuşlardır. Fetihlerinde, kıtanın tamamını buyrukları altına almışlardır ve şimdi, başka kıtaları fethetmek için savaşmaktadırlar. Güçlü büyülerinin doğası fizikseldir ve büyü kuvvetlerini aktarmak, kontrol altında tutmak ve yönlendirmek için nesneler kullanmak zorundadırlar. Ev'lerine rağmen telepati güçleri yoktur, ama büyücüleri aracılığıyla telekinetik güçler göstermektedirler.

Kenkari Elflerinin sahip olduğu bir güç, şarkılarına karmaşık mesajlar örme yetisidir. Bu, kayıp rün dillerinin bir yankı-sıdır ve Mutlak Ustalıklar ve aşağısındaki büyülerde, daha kaba (dengesiz) büyüler yaratan, daha yaygın

olarak bilinen büyü dillerinin pratik bir uygulamasıdır. Bu büyünün tehlikesi, herhangi biri tarafından söylenebilmesinde yatar. İnsanlar bu büyüler tarafından az bir miktar etkilenebilirler, ama elfler için bu tür müzik engin ve derin elf duygulan ve mesajları taşır. Eksiksiz aktarım sağlamak için, şarkının mesajı elfler arasında ortak olan genetik hafızaya dayanmaktadır ve bu hafıza İnsanlarda bulunmamaktadır.

Bu ilim dalları, büyü yapısını aktarabilmek için iki kanal kullanır: sözel/tonal (büyüyü işitsel ahenkle söylemek) ve somatik (ahenkle birleşecek fiziksel form figürler). Bir elf büyücüsü serbestçe konuşamıyor, hareket edemiyorsa, büyüsü eksik kalacaktır.

GÖKKUBBENİN LORDU

(TİNSEL USTALIK İLİMLERİ)

Vondekar insanları büyülerini Vond, yani Işık olarak bilirler. Daha formal ismi ise Vondreth -Bahşedilen Kuvvet'tir. Bu büyünün kullanımında usta olanlar, Kyr-Vondreth (Işık Görenler) olarak bilinir ve Vokar (Işık-halkı) ya da Kyr (Gören) olarak hitap edilirler. Bazıları Vond konusunda diğerlerinden daha ustadırlar ve bu nimet halk arasında belirli bir kural olmadan bahşedilmiştir.

Vondreth büyüsünün doğası, esas olarak tinseldir ve yetilerini doğanın ve doğal ruhun kullanımından alır. Vondreth doğal hayvanları etkileyebilir ve havadurumunu yardıma çağırabilir. Hayvanlarla iletişim kurabilir, onları kullanabilir (ejderler bu şekilde idare edilmektedir). Telepati kullanımını sağlayabilecek büyüyü inşa etme yeteneğine sahip olsalar da, bu tür büyünün karmaşıklığı ve daha ileri zihin gerektirmesi sebebiyle, bu yeti anlayışlarından kaybolup gitmiştir.

Vokarların resmi okulları yoktur -öğreti ustadan çırağa geçer. Vokarlar, Kenkari elflerinin hakimiyet tehdidinin ardından, büyüleri konusunda oldukça saldırgan olmuşlardır. Vokarlar savaşlarda, doğal afetler (salgın hastalıklar, hortumlar, yıldırımlar, vs) çağırmaları için bulundurulurlar. Vokarlar yalnızca bugün için yaşarlar, yaşam ve yaşamın zevkleriyle gelişirler.

Kyrler, kardeş Vokarlarından çok uzaktırlar. Bu katı disiplinli mezhep, esas olarak ölümle ilgilenir. Yaşamı, Hvani'deki (cennet) ödüllerine kavuşmak için geçmeleri gereken bir ceza dönemi olarak görürler. Telepati büyüleri geliştirmişlerdir, ama duygudaş (empatik) neşe ve mutluluk hissettmeyi günah olarak görürler. Ölüleri toplama işlerinde kullanmak üzere ve zehir ve hastalıklara karşı korunma amacıyla, doğal ulaşım büyüleri geliştirmişlerdir.

Bu büyü, yapısını aktarmak için iki kanal kullanır: somatik jestler ve kavramın zihinsel olarak aktarımı. Bu ustalıkta, büyü yapılması için söz

gerekmemektedir. Bir çarpışma esnasında, yapılması için bağırmayı gerektirmeyen bir büyünün ne kadar etkili olacağını zor yoldan öğrenen elfler, bu büyüye 'Sessiz Ölüm' ismini vermişlerdir. Bağlanmış bir Kyr'in büyüsü engellenmiştir -ama gene de sınırlı zihinsel yapılar inşa ederek, kaçışında yardımcı olması için kullanabilir.

Şiir: Kevin Stein

-EL ALEVDİR-

Müzik: Janet Pack

Ok ve yay tutan el

Tavlanmış zincire

dolanan ateş

Her şey alev, kalp aşar dağı

Soylu yollar senin Ellx halkı

Yanan kalp!

Yön ver istence

El güder ateşin istencini

Ellx'in şarkısını el dürter

Ateş, kalp ve yurt

şarkısını Yolculuktan doğan ateş

Alev hafif bir çağrı gibi Huysuz adam,

sönen amaç Ateş yine yön verecek.

Ok ve yay duygular ve kalptir. Zincir hayat,

dağlar ayrılık.

[←]

1.Doğal hayatlarında bu devasa kuşlar ejderlerin en sevdikleri yiyecekti. Bağkuşlarının kanatları çok büyüktür, yumuşak tüylerle kaplıdır ve işlevsizdirler. Yine de güçlü bacakları ile son derece hızlı koşabilirler. Yük hayvanı olmaya çok elverişlidirler ve insanların âleminde çokça kullanılmaktadırlar. Elfler bağkuşlarını itici ve pis bulurlar.

[←]

2.Fıçıpara. hem elf, hem insan topluluklarında standart değişim aracıdır. Geleneksel su fıçısı ile ölçülür. Bir fıçıpara bir fıçı su demektir.

[←]

3.Gök Alemi'ndeki her şey mercankayadan yapılmıştır Mercan kurdu denilen küçük, zararsız, yılansı bir yaratığın dışkısı olan mercankayanın görünüşü süngere benzer Katılaştığı zaman granit kadar sert olur, fakat kesilemez ve parlatılamaz. Mercankaya çok çabuk tutuşur, bu maddeden imal edilen yapılar inşa edilmez, sanki yetiştirilir. Mercan kurtları havadan daha hafif bir gaz çıkarırlar. Bu gaz, adaların gökte asılı durmasını sağlar, fakat bina yapılırken sorun yaratabilir. Bu sorunu gidermek için birinci evden toprak büyücülerinin büyüleri gerekir.

Bazen, mercankayaya gömülü halde demir ve diğer cevherler bulunur. Bu cevherlerin mercankayanın içine nasıl girdiği bilinmemektedir, fakat Koparılış esnasında oluştuğu düşünülmemektedir

[←]

4.Tribus Standart'ında kullanılan gemicilik terimi. Tüm havayollarının merkezi, Tribustaki imparatoıluk sarayı sayılır. Irkların barış içinde yasadıkları eski dönemlerden bu yana tüm mesafeler burası referans alınarak ölçülür. Ters rydri, Trıbus'un mevcut pozisyonuna yaklaşmayı ifade eder. Düz rydai, bunun aksi yönünü işaret eder.

[←]

5.Sterego Tytan Adası'nda bulunan bir mantar türüdür. Bu topraklarda yaşayan insanlar uzun zamandır ezilmiş steregoyu iyileştirici bir merhem olarak kullanmaktadır. İlk Genişleme sırasında elf kâşiflerı yavaş yanan, keskin stelegonıın, kendi pipodikeni bitkilerinden çok daha iyi olduğunu ve daha ucuza yetişirilebildiğini görmüşlerdir. Mantarı kendi plantasyonlarına gotürmüşlerdir, fakat Tytan da özel bir şey olduğu anlaşılmaktadır. Başka yerlerde yetıştirilen hiçbir çeşidi, orijinalinin kokusuna sahip değildir.

[←]

6.İngilizce'de zehir, felaket anlamına gelir. (ç n)

[←]

7.Menka, ya da tam adıyla menkarias rydai, elflerin yükseklik ölçü birimidir. Klasik olarak 'bin elf avcısı yüksekliğinde olduğu söylenir. Zamanımızda bu ölçü birimi, elf avcılarının altı ayak -ayak 30.4 sm'e tekabül eden standart İngıliz ölçü birimi. (ÇN) - boyunda olduğu belirtilerek standratlaştırılmıştır. Böylece bir menka altı bin ayak -1824 metre- eder.

[←]

8.Orta Âlem'de suyun azlığı, bitkilerden su hasadı yapılmasını gerekli kılmıştı Su çiftçileri bu tür su üreten bitkilerden ekerlerdi, su hasatçıları da, sıvıyı toplarlardı

[←]

9.Geriyön, ileriyön, kirayönü ve kanayönü, yön belirtmede kullanılan terimlerdir. Yön, Ana Küme Yönüne, ya da kümenin gökte izlediği yörüngenin rotasına işaret eder İleriyönde ilerlemek, küme ile aynı yönde ilerlemeyi, geriyön ise tam olarak tersi yönü ifade eder Kirayonu ve kanayönü, yörüngeye dik açılarla ilerlemeyi gösterir.

[←]

10.Kendine özgü anlamları olan iki sözcüğün, bir arada kullanıldığı zaman bambaşka, fakat diğer ikisinden kaynaklanan üçüncü bir anlam kazanması

gibi. Her deseni diğerleri ile belli bir düzene göre yerleştirerek çok değişik büyüsel etkiler yaratan Patrynlerin rün dilini açıklamak için, bu çok kaba bir yaklaşım.

[←]

11.Labirentteki Patrynler yaşlarını "kapılar ile ölçerler Muhtemelen bu, hapsedilmelerinin ilk günlerinde, insanın yaşının, geçtiği kapıları - toplumlarındaki en önemli simge- ile ölçüldüğü zamanlardan kalına bir uygulamadır Nexus Lordu sonunda Labirent'e dönüp, büyüsüyle üzerinde kısmi kontrol sağladığı zaman, zamanı ölçmek için (Nexus'taki güneş devirlerine uyan) standart bir sistem kurdu. Sonraları kullanılan "kapı" deyimi, bu devirlerden her birini ifade etmektedir.

[←]

12.Epsol ağaçları Aristagon'da ve Tribus koruluklarında yetişir. Yükseklikleri doksan metreyi geçer. Metalik-organik bitki türlerinden olduğundan, hargast ağaçlarına benzerler. Topraktan doğal mineraller alırlar ve büyümek için kullanırlar. Hrugast ağaçlarından farkları, esnek olmaları, gövdelerinin düz ve yuvarlak büyümesi ve içlerinin boş olmasıdır. Bu özellikleri, epsol ağaçlarını hava gemisi yapımında ideal kılar.

[←]

13.Ferben çalısının kabuğunu suda yarını saat kaynatarak elde edilen bir sıcak içecek Elfler için bu içecek yarı uyuşturucu özelliğe sahiptir, ama insanlarla cüceler için yalnızca bir rahatlama duygusu getirir.

[←]

14.Elfçe de "Unsurlarla ile ahenk içinde" anlamına gelir.

[←]

15.Kir Keşişleri mezhebinin, Elf Gölgeler Mezhebinin dejenere olmuş bir formu olduğunu düşünenler vardır. Gizli ve kapalı bir organizasyon olan Kir Keşişleri, mezheplelinin kaynağını tartışmaktan kaçınırlar. Bununla

beraber efsaneye göre mezhep, ruh-yakalamanın sırrını öğrenmeye çalışan insan büyücüleri tarafından kurulmuştur. Büyücüler amaçlarını gerçekleştirememiştir, fakat kurduktan mezhep yaşamaya devam etmiştir. Şonradan insanların -büyü yeteneğine sahip olmayanlarında mezhebe girmesine izin verilmiş ve seneler içinde keşişler olumu aldatmaya çalışmaktan vazgeçip, ona tapınmaya başlamışlardır.

[←]

16.Elflerce insanları anlatmak için kullanılan bu sozcük.

[←]

17.Koparılış'ın ardından, Aristagon'da ve çevresindeki adalarda, elflerle insanlar barış içinde yaşamışlardı. Sartanlar önderliği altında, ırklar yaşam veren sıvıyı eşit olarak paylaşmışlardı. Ama Sartanlar yok olduğunda, o güzel barış rüyası paramparça olmuştu. İnsanlar, savaşın suçunu, büyücülerinin etkisi altında kalan elflerin üzerine atmışlardı. Elfler ise, savaşçı ve barbar olmakla ünlü insanları suçlamışlardı.

Uzun yaşamları, büyük nüfusları ve büyüsel mekanik bilgileriyle, elfler daha güçlü çıkmışlardı insanları, Orta Âlem'deki tek su kaynağı olan Aristagon'dan sürmüşlerdi insanlar ejderlerin yardımıyla mücadele etmişler, elf kasabalarına saldırılar düzenlemişler, su çalmışlar, kıymetli sıvıyı komşu elf adalarına taşıyan su gemilerine saldırmışlardı.

[←]

18.Her ay elf topraklarında biriken çöp bağkuşlarının çektiği arabalarla limanlara çekilir. Burada gemilere yüklenir ve aşağıdaki inançlı çilekeş Geglere, onlarsız Olta Alemin yaşayamayacağı Geglere, ödül olarak gönderilir.

[←]

19.İnsanlar gayda (tulum) olarak bilir.

[←]

20.İnsanlar bu sözcüğü elflerden almışlardır.

[←]

21.Zor bulunan grenko, dişleri yüzünden çok değerli sayılan büyük ve vahşi bir hayvan türüdür. Hayvanın nadir bulunması yüzünden, avlanmaları kan elf yasaları ile düzenlenmiştir. Grenkolar her yıl dişlerini dökerler. Dişler, herhangi bir grenko mağarasında, yerlere saçılmış olarak bulunabilir. Dişlerin toplanmasındaki zor taraf, grenkoların her sene yalnızca bir kez, eşleşmek için mağarasından ayrılması ve bir gün içinde de geri dönmesidir. Son derece zeki olan ve keskin bir koku alma yeteneği olan grenkolar, mağaralarına giren her şeye tereddütsüz saldırır.

[←]

22.İsimlere eklenen son ekler, rütbeyi gösterir. Bu kaptanın isminin sonuna "el" eki gelir. Bir teğmenin isminin sonuna "İn eki gelir Prens Reesh gibi bir prensin ismi, "ahn" ekiyle biter

[←]

23.Büyülü parlayantaşların içine konduğu demirden bir kap. Işık ve ısı kaynağı olarak kullanılır.

[←]

24.İngilizce'de uğursuz anlamına gelir. (ç n)

[←]

25.İnsanların çok sevdikleri bir meyve. Gözalıcı pembe kabuğunun içinde, neredeyse mide bulandıracak kadar tatlı bir et vardır. Eğitimli damaklara sahip olanlar, kabuk ile et birlikte tüketilirken ortaya çıkan tatların karışımı gibi bir lezzet olmadığına inanırlar. Bu meyveden yapılan şarap elflerce pek tutulur, fakat elfler bua meyvesinin kendisini yemekten hoşlanmazlar.

[←]

26.Patryn'ler ve Sartanlar tarafından, kendilerinden daha az gücü olanları ifade etmek için kullanılan bir sözcük Elfler, insanlar ve cüceler için kullanılır.

[←]

27.Savaştopu, eski zamanlarda popüler olan ve tüm âlemlerde muhtelif şekillerde hâlâ oynanmakta olan bir oyundur. Savaştopları genelde silindirik ve yumurtamsıdır. Aynı zamanda, genellikle, fırlatıldığı zaman aerodinamik özellik taşıması için dengeli bu ağırlık dağılımı ile imal edilirler.